

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A GOLDFINCH DOES NOT FALL

GOLDFINCH

THE PLATED PRISONER SERIES

RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GOLDENING

RAVEN KENNEDY

Saka Kuşu
Telif Hakkı © 2024 by Raven Kennedy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu eser veya herhangi bir bölümü

bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: A.T. Cover Designs
Format: Imagine Ink Designs
Düzenleme: Polished Perfection
Bölüm Çizimleri: Luke Serrano

Kitap Hakkında

Lütfen dikkat: Bu kitap, bazıları için tetikleyici olabilecek müstehcen içerik ve karanlık unsurlar içermektedir. Şunları içerir
açık romantizm, olgun dil, şiddet, keder, intihar, ölüm,
sayfa dışında gerçekleşen ölü bir doğuma atıf,
Doğum sırasında anne ve çocuğun ölümü ve bir canlının
ölümü. Bu kitap 18 yaşından küçükler için
tasarlanmamıştır.

Bu, serinin son kitabı.

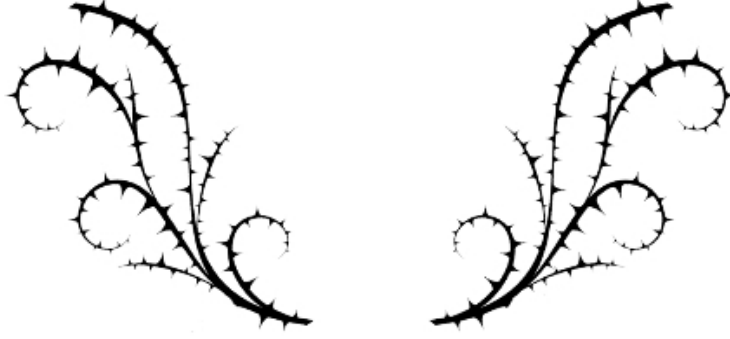
Unutmayın, karanlıktan daha
güçlüsünüz ve uçmak için kanatlarınız
var.

İçindekiler Kitap
Hakkında Bölüm
1 Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6 Bölüm
7 Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11 Bölüm
12 Bölüm 13
Bölüm 14 Bölüm
15 Bölüm 16
Bölüm 17 Bölüm
18 Bölüm 19
Bölüm 20 Bölüm
21 Bölüm 22
Bölüm 23 Bölüm
24 Bölüm 25
Bölüm 26 Bölüm
27 Bölüm 28
Bölüm 29 Bölüm
30 Bölüm 31
Bölüm 32 Bölüm
33 Bölüm 34

Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70

Bölüm 71
Küçük Güneş
Teşekkür Ayrıca Yazan:
Raven Kennedy Yazar .
Hakkında

BÖLÜM 1

SLADE

Avlumda telaşlı bir asker koşuşturması var.

Kaleden çıkıyorum, acele etmekten biraz nefes nefese kalmışım.

ayrılmaya hazırlanıyorum. Birkaç muhafız bana sorular sormak için yanıma geliyor ve onlar aceleyle uzaklaştıktan sonra dikkatimi ileriye çeviriyorum.

Brackhill'in kale kapıları ile şırıl şırıl akan hendek arasında duran üç düzine ahşap kanat sayıyorum. Su bozulmuş bir ayı yansıtıyor, çok uzun süre beklemiş krema gibi sararmış.

Tüm askerler savaşçı derileri ve kalın kışlık giysileri içindeyken, kereste kanatları eşleştirilmiş ve savunmasız göğüslerini korumak için siyah deri ve metal göğüs plakalarından oluşan kendi zırhlarına bağlandılar.

Canavarlar tedirgin, pençeleri kaldırım taşlarını kazıyor, keskin gözleri gökyüzünde. Askerler riskleri biliyor, ama hayvanlar enerjiyi biliyor ve her biri sinirleri, gerilimi, kana susamışlığı hissediyor.

Savaş zamanı geldiğinde hep öyle yaparlar.

Yanımda, siyah kaya parçaları, Kraliçe Kaila'nın daha önceki gelişinden dağılmış bir kömür yığını gibi yere dökülüyor. Siyah dikilitaş artık yıkılmış ve parçalanmış durumda.

Çöküyor. Tıpkı benim lanet sabrım gibi.

Hemen gitmek istiyorum. Kendimi hazırlamak, Prömiyerlerimi ve Gazabımı hazırlamak için acele ettim ve gitmem gerekiyor.

Lu'nun getirdiği bu yeni gerçekle zihnim dönmeye, içim burkulmaya devam ediyor. Lemurya köprüsü yıkılmadı. Yeniden yapıldı. Fae alemine bağlı.

Köprüyü nasıl yeniden inşa ettiler? Yedinci Krallık nasıl var olabiliyor?

Yedi yıl önce üzerinden uçtuğumda, geriye kalan tek şey beyaz ve griden oluşan çatlak ve dondurucu bir ülkeydi. İnsan yoktu. Hayvanlar yoktu. Şehir yoktu. Sadece yarıkların içindeki boşluk. Geriye kalan tek şey Parçalanmış bir ayna gibi onu delip geçen büyüünün kalıcı yankısı.

Bu yankının yanlışlığını hatırlıyorum. Bana yanmış yemekten sonra ortalıkta dolaşan kokuyu hatırlattı. savrulup gitti. Bir türlü geçmeyen bir tatsızlık. Dünyanın ucunda geriye kalan tek şey hiçbir şeydi. Hiçbir şey yok.

Babam -Kırıcı- o köprüyü yüzlerce yıl önce, ben doğmadan çok önce yıkmış. Güçlü büyü onu kraliyetin en büyük müttefiki yaptı. Onu ünlü ve zengin yaptı.

Ve şimdi, biri ya da bir şey o kırık köprüyü aldı ve tamir etti.

Babamın bu işin içinde olup olmadığını, hatta hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Orea'ya bu saldırıyı kimin emrettiğini ve köprünün durumunu bilmiyorum.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey o.

Artık Auren'e ulaşmak için bir yolum var. Bir yırtık açmayı başaramadım, onu bulma sözümü yerine getiremedim ama artık umut var.

Çürüyen kalbim durmadan ağrıyor. Adrenalinim ile uyumlu bir şekilde atıyor, ancak bir ritim yerine, sadece titriyor, git git git.

Köprüye git. Annwyn'e git. Ona git.

Elim cebime giriyor, parmaklarım Auren'in kurdele parçasının etrafında dönüyor.

"Seni bulacağım. Seni o hayatta bulacağım. Sana söz veriyorum. Ama gitmek zorundasın. Lütfen bebeğim."

Çatlak yalvarışımın anısı aklımdan çıkmıyor. Adımı söyleme şekli de öyle. Bana bakışı, saf bir yıkımla.

Kalbim iki farklı taraftan yayılıyormuş gibi görünen bir acıyla çarpıyor. Sol ve sağ, yukarı ve aşağı, içeride ve dışarıda.

Daha fazla bekleyemem.

Kurdeleyi bırakarak bakışlarım karanlık avluyu tarıyor, etraftaki meşaleler gecenin içinde turuncu bir parıltı yayıyor. Ryatt'ı görüyorum.

Seçilmiş Elitler, yüzünün profili meşale aleviyle aydınlandı.

Birkaç Elit koşumların kayışlarını düzeltirken, o bir çift ahşap kanadı işaret ediyor. Her bir çift hayvanın arasında bir taşıma bölmesinin dizginleri var, kalın deri ve sert halattan dokunmuş. Savaş çantaları. Ahşap kanatların uçarken aralarında taşıyabilecekleri askerleri ve silahları alabilecek kapasitededir.

Seyahat etmenin en rahat yolu değil. Ayrıca hayvanlar ağırlaşacağı için en hızlısı da değil. Ama Orean savaşları sırasında yüzyıllardır kullanılan denenmiş ve doğru bir yöntemdir.

Otuz altı kereste kanadında otuz altı binici - bu On sekiz çift. Her bir çift, savaş çantalarında taşınan beş seçkin asker demek. Bu da Ranhold'u işgale hazırlamak için yanımızda uçurabileceğimiz yüz yirmi altı asker demek.

Yüz yirmi altı. Binlerce Fae'ye karşı.

Ama planımız doğruca Ranhold'a gitmek, Beşinci Krallık ordusunu hazırlamak ve benim de büyülerimle fae'lere saldırmam. Bu arada, Elitlerimiz ve Kral Thold'un ilerlemelerini engellemek için mümkün olan her şeyi yapmalıyız.

Kardeşim bana Orea'ya bir şans vermem için yalvardı. Ben de öyle yapıyorum.

Ryatt'a ulaşıyorum ve beni görünce konuştuğu askerleri kovuyor.

"Daha ne kadar sürecek?" Yalnız kaldığımız anda soruyorum, ses tonumdaki sabırsızlığın farkındayım.

Ryatt tam komutan derisi giymiş, yüz ifadesi soğukkanlı ve profesyonel. "Hâlâ altı Elit daha bekliyorum ve demirci de silahları bir an önce getirmeli. Önümüzdeki saat. Mutfaklar da erzak paketlerini hazırlıyor ve Kral Thold da hazırlık yapıyor-"

Bir hırıltı boğazımı tırmalıyor. "Bu çok uzun sürüyor."

Bana bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum. Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkmanız için herkesi hazırlamaya çalışıyorum ama hazırlık zaman alıyor."

"Zamanım yok," diyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde. Kardeşimin bize ihtiyaımız olan her şeyi getirmek için canla başla çalıştığını biliyorum ama en hızlıları bile çok yavaş.

Avluya tekrar sabırsızca bakınca, ayrılmamıza daha ne kadar olduğunu görüyorum. Bazı ahşap kanatlara henüz eyerleri bile takılmamış.

hadi hadi hadi hadi

Bu zorlamaya daha fazla direnemeyeceğim. "Ben nden gidiyorum."

Lu ve Judd bize katılmak için yürürken Ryatt'ın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"şimdi mi gidiyorsun?" Lu durup soruyor yanımda. Gözlerinin altındaki yorgun halkaları görmemek mümkün değil.

"Bekleyemem. Hareket etmem lazım. Bir saniye bile kıpırdamadan duramam."

"Ben de seninle geleyim," diye hemen teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum. Kabul edemeyecek kadar inatçı olabilir ama tekrar yola çıkmadan önce birkaç saat dinlenmeye ihtiyaı var.

Timberwing yine. Buraya gelip bize Highbell'e saldıran fae'leri anlatalı neredeyse beş saat oldu.

"Hayır," dedim ona. "Git birkaç saat uyu ve sonra birliğin geri kalanıyla birlikte yola çık."

"Ama-"

"Bu bir emirdir, Talula."

Bana kaşlarını çattı. "Bana bu saçmalığı yapma." Sesi keskin ama gözlerindeki rahatlama parıltısını kaçırmıyorum. Gerçekten de biraz uykuya ihtiyacı var.

Başını çevirip Judd'ın sırttığını görünce ön kolunu onun karnına vurur ve bir oof sesi çıkarır ondan kaçmak.

"Hey!" diye yakınıyor. "Sana tam adınla seslenen ben değildim! Neden bana vurdun?"

"Yüzündeki o aptal gülümseme yüzünden."

"Gülümsemem aptalca değil," diye savunuyor karnını ovuştururken.

Gözlerini devirerek bana baktı. "Birimiz seninle gelmeli."

"Beni sadece yavaşlatırsınız," diye cevap veriyorum.

"Argo

En hızlı kereste kanadı. Tek başıma seyahat edebilirsem, kimseyi beklemek zorunda kalmadan Ranhold'a çabucak ulaşabilirim. Ryatt burada orduya komuta etmek için geride kaldığına göre, bu da demek oluyor ki senin ve Judd'ın Elitlere liderlik etmeniz ve Kral Thold'a grubuyla birlikte yardım etmeniz gerekecek. Henüz seyahat etmediler.

sık sık Beşinci Cadde'den geçer. Siz ikiniz en hızlı yolu ve elementlerle nasıl başa çıkılacağını biliyorsunuz. Digby de öyle." Hâlâ kuşkulu görüldüğünde ekliyorum, "Ayrıca, sadece yarım gün arkamda."

"Peki Ranhold'a ulaştığınızda?" diye soruyor.

"Yeni Kral Fulke'ye tehditten bahsedeceğim ve ordusunu hazırladığından emin olacağım. Sonra da Fae'lere karşı yapabildiğim kadar büyü yapacağım. Ondan sonra da doğruca köprüye gideceğim."

Lu'nun tek başıma gitme fikrinden hala

hoşlanmadığını görebiliyorum, ama her türlü argümanı geri çeviriyor.

var. Gerçekten ne kadar bitkin olduğunu bu şekilde anlıyorum.

"Ranhold'da görüşürüz," dedim ona. "Şimdi biraz uyu, Kaptan."

Ryatt'a dönmeden önce "Peki," diye razı olur. "Neredeyse yemek vakti geldiğinde birinin beni çağırmasını sağla. ayrılın."

Judd ağzını açar ama Judd ona bakmadan yüzünü işaret eder ve Ryatt'a "O değil" der.

Judd yine sırtlıyor.

Ryatt sırtarak başını sallar. "Merak etme, seni çağıracağım."

Lu başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Dikkatli ol," diyor, koyu kahverengi gözleri ciddi.

"Olacağım."

Yürürken durduğunu ve içeri girmeden önce Digby ile konuştuğunu görüyorum. Judd'a bakıyorum. "Git King'i bırak

Thold'un muhafızları önden gideceğim konusunda onu uyarmayı biliyorlar." "Yapacağım." Bana bir selam verdi. "O boktan yerde görüşürüz.

Kar Krallığı. Bir dahaki sefere daha sıcak kıtalardan birinde savaşmayı deneyelim, olur mu?"

"Elbette," diyorum kuru bir sesle.

Judd'ın uzaklaşmasını izlerken, göğsümdeki ani bir ağrı yüzümü buruşturmama neden oluyor ve parmaklarımı kalbimin üzerine bastırıyorum.

Ryatt'ın dikkati benim üzerimde yoğunlaşıyor. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum hemen, elimi bırakarak. "Slade..."

"Sadece gitmem gerek Ryatt."

Dudakları sert bir çizgiyle birbirine yapışıyor ama başını sallıyor.

"Tamam. Onları mümkün olduğunca çabuk hareket ettireceğim, böylece hemen arkanızda olacaklar."

"Yapacağını biliyorum."

Argo'ya doğru giderken kardeşim de benimle yürüyor. Diğer canavarların arasında kolayca fark ediliyor çünkü

Daha büyük ve şu anda kabuk rengindeki kanatlarını dışarı çıkarmış ve yüzünü hırıltıyla buruşturmuş durumda. Bir hakimiyet oyunu oynuyor ve yirmi metrelik bir yarıçapa sahip olduğundan emin oluyor.

Etrafını sarıyor ve tek bir pençesini bile yaklaştırmaya cüret eden diğer ahşap kanatlara saldırıyor. Yine de artık neredeyse ölmeden önceki halinden çok daha dost canlısı.

"Bölgesel canavar," diye mırıldanıyorum onu okşarken yan.

Pişmanlık duymadan bana göz kırpmıyor. Sonra dönüp Baş ve tavrı anında değişir. Hırıltısı gitti, gergin hali gevşedi.

Küçük kız Wynn'in ona doğru zıpladığını görmek için bakıyorum. Kız kardeşi hemen arkasında, her ikisi de İkinci Krallık dini gri cübbelerini çıkarmış ve bunun yerine renkli elbiseler giyiyorlar.

Wynn ona ulaşır ulaşmaz kollarını Argo'nun boynuna doluyor. Bir kereste kanadının sarılma yorumu olduğunu düşündüğüm bir şekilde başını ona doğru eğiyor ve kıvırcık siyah saçlarına sokuluyor.

Uzaklaştığında bana bakıyor. "Savaşa gitmek zorunda mı?" diye soruyor, iri kahverengi gözleri yaşlı.

Hüzünlü ses tonu karşısında suçluluk duymaktan kendimi alamıyorum. "Onu güvende tutacağım."

Kokluyor, ve ablası Shea, bir rahatlatıcı elini omzuna koydu. "Wynn sadece veda etmek istedi. Argo'ya çok bağlıken buraya yaptığımız yolculuk sırasında onu iyileştirdi."

Ona sokulurken bakışlarımı Argo'ya çeviriyorum, Gülümsüyorum. "Belli ki ona da oldukça bağlanmış."

Wynn'in hüzünlü kokusunu tekrar duyduğumda, önüne çömelip gözleriyle buluşuyorum. "Argo çok uzun zamandır binicisi olmama izin veriyor," diyorum ona. "Uçmayı seviyor ve çok hızlı. İyi olacak."

"Daha önce sana zarar verdi," diye hatırlatıyor bana, genç yüzünde dürüst bir suçlamayla.

Shea'nın parmakları gerilir. "Wynnie," diye azarlar.

Başımı salladım. "Hayır, kız kardeşin haklı. Benimle birlikte yaralandı." Tekrar Wynn'e bakıyorum. "Sana söz veriyorum, işler çok tehlikeli hale gelirse, Argo'yu göndereceğim

geri." Elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

Kız elimi tuttu ve sıktı. "Anlaştık."

"Güzel," diyorum. "Ayrıca Rissa'yı iyileştirdiğiniz için size şahsen tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Utangaçmış gibi biraz kıpırdanıyor. "Bir şey değil."

Ayağa kalkıp Shea'ya bakıyorum. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Daha fazla. Teşekkür ederim Majesteleri," diyor kız kardeşine bakmadan önce. "Hadi Wynn'e, gitme vakti. Kral çok meşgul."

Wynn bana bakıyor. "Gerçekten onun bir daha incinmeyeceğinden emin olacak mısın?"

"Söz veriyorum."

"Tamam," diyor başını sallayarak. Sonra Argo'ya bir kez daha sarılıyor ve iki kız kardeş el ele uzaklaşıyor.

Ryatt'a bakıyorum ve kardeşim ne düşündüğümü zaten bildiği için başını sallıyor. "Merak etme, Isalee ve Warken onlara iyi bakıldığından emin oluyor. Ve ona benim söylediğimi söyleme, ama Osrik onlara kendi Şehirde bir ev. Güzel bir ev, nehrin hemen kenarında. Kızın, evin ondan olduğunu bilmesini istemiyor."

"Beni şaşırtmadı."

"Onu tanıyorsun," diyor Ryatt. "Os iyi bir şey yaptığında insanların bunu bilmesini asla istemez."

"Eğer onun adıyla aynı cümlede hoş kelimesini kullandığınızı duysaydı, karnınıza yumruk atardı."

Ryatt sırtıyor. "Muhtemelen."

Dönüp Argo'nun tokalarını bir kez daha kontrol ederek çantamın sabitlendiğinden emin oluyorum. Sonra sallanıyorum

eyerin üzerine çıktım ve kardeşime baktım. Yüz ifadesindeki gerginliği görebiliyorum, her ne kadar iyi saklasa da.

Herkes gergin. Yüzyıllarca süren fae

Bu dünyadan göçüp gittikten sonra, bu Orea'nın bir daha karşılaşmayı umduğu bir tehdit değildi.

"Argo'yu ve kendini güvende tut," diyor bana, etrafta başka kimse duymasın diye sesini alçaltarak.

"Yapacağım. Ve köprüye gitmeden önce mümkün olduğunca çoğunu haklayacağım."

"Yapacağını biliyorum. Ateşe ateşle karşılık ver ve Fae'lerle savaş.

Fae'lerle," diyor yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce küçük bir sırtışla. "Sen bizim tarafımızdayken Orea'nın kesinlikle bir şansı var."

"Sadece ben değil. Orea'nın senin sayende bir şansı var."

Sertçe yutkunuyor ve suçluluk duygusu beni tekrar vuruyor, çünkü sözlerimin onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. Bunları daha önce söylemeliydim. Ona bunu vermeliydim.

uzun zaman önce. Onun ağabeyi olmaya ve onu korumaya o kadar alışmışım ki, onun da koruyucu rolüne adım atmasını engelledim.

"Ranhold'a varır varmaz haber yolla."

"Göndereceğim," diye cevap verdim.

Eğer Dördüncü'nün ordusunu harekete geçirmemiz gerekirse, o hazır olacaktır. Aramızda söylenmemiş daha pek çok şey var,

ama zaman yok. Bunun yerine, uzun uzun bakıştık ve sonra ona başımı salladım. "İyi yönetin Komutan."

Belinden eğilir. "Dördüncü'yü koruyacağım haya t." Ben de bundan korkuyorum.

"Auren'i ve annemizi bulacaksın," dedi.

Sesinde bir parça şüphe var, çünkü başka bir şeyle yetinmeyeceğimi biliyor. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor.

"Sen de kardeşim."

Dizginleri sıkıca kavıyorum ve göğsüm hem duygu hem de acıyla sıkışıyor.

Ama Auren'e ulaşma isteği daha da güçleniyor. hadi hadi hadi

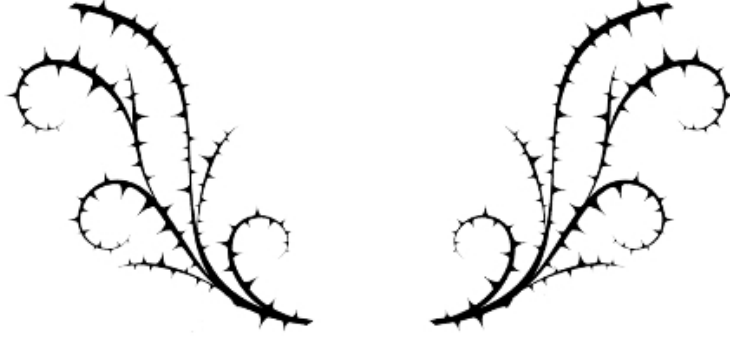
Ryatt'a son bir kez başımı sallayarak topuğumla

Argo'yu dürtüyorum ve o da bizi gece gökyüzüne kaldırıyor.
Diğer ahşap kanatlar

hareket halinde olmamızı kıskanarak çığlık atıyorlar.

Nabzım atıyor, çünkü nihayet yoldayım. Sonunda ona doğru gidiyorum. Acı göğsümde zonklasa da ve damarlarımın zehirle attığını hissedebilsem de, bunu görmezden geliyorum. Çünkü ona gidiyorum ve hiçbir şey, göğsümdeki bu lanet olası çürüyen kalp bile beni durduramayacak.

BÖLÜM 2

SLADE

Argo irtifa kazanmak için yükseliyor, gecenin karanlığı bizi bir kefen gibi sarıyor. Aşağıda, kardeşim gölgeli bir uğurlamayla elini kaldırıyor.

Hendekten geçerken yüzümü tekrar öne dönüyorum, şehre doğru uçarken kalemi arkamda bırakıyorum. Şato başkent sokak lambaları ve fenerlerle süslüdür. sallanan teknelerin içinde nehirde bir aşağı bir yukarı sürükleniyorlar. Titreyen her alev bana sadece Brackhill'de kaç kişinin yaşadığını hatırlatıyor. Benim sorumlu olduğum insanlar.

Bırak devrilsin. Ryatt'a Orea hakkında söylediğim buydu ve her kelimesinde ciddiydim. Ama bu dışarıdan bir tehdit gelmeden önceydi.

Ryatt'ın gözlerinde görebiliyordum. Suçlamayı. Derinlere gömülmüştü ama oradaydı. Orea'yı işgal eden ordu benim türüm. Benim halkım. Bunu yüksek sesle söylemedi ama ben yine de duyabiliyordum. Bir dereceye kadar, onları korumak benim sorumluluğum. Orea benimkine karşı.

Orea'ya bir şans ver.

Köprüye git.

Bir taşla iki kuş. Ranhold'dan geçip doğruca Yedinci'ye gidebilirim. Yolculuğuma sadece birkaç saat ekleyecek, güç boşalttığım için en fazla yarım gün Fae'leri caydırmak için. Sonra köprüye gidebilirim.

Göğsümde bir başka acı dalgası yükselirken dişlerimin arasından tıslıyorum. Damarlarımdan aşağı yaylanıyor, ateş ediyor

Kollarımdaki çürümenin köklerine doğru. Sağ elimi büküp yumruklayarak bu hissi üzerimden atmaya çalışıyorum.

Bir yere gitmiyor.

Ama ben acı çekerek büyüdüm, bu yüzden toleransım yüksek.

Babam daha azına izin vermezdi. Eğer onun yaptıklarına katlanabiliyorsam, Auren için de katlanabilirim.

Sanki meydan okurcasına, göğsümdeki çürüyen organ daha sert zonkluyor ama dişlerimi sıkıyorum.

İtin amına koyayım.

Hızlandıkça dizginleri tekrar kavırıyorum, ve yakında, Brackhill Şehri ve kale arkamızda kayboluyor. Argo Aciliyetimi hissetmiş olmalı, çünkü geceyle yarışır gibi uçuyor.

Ve kazanmak.

Mesafeyi kat ediyoruz ve bu hızla gidersek Ranhold'a rekor sürede varacağımızı biliyorum. Şükürler olsun.

Gece boyunca, Dördüncü Krallık üzerinde uçuyoruz. Gözlerimi dört açtım, dişlerimi sıktım. Tek yapabildiğim acının zonklamaları arasındaki saniyeleri saymak. Acele etmek için durmak bilmeyen bir itiş kakışla aynı zamana denk geliyor.

hadi hadi hadi

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir yırtığı açamıyorum ama o lanet köprüye ulaşabiliyorum.

Yapmak zorundayım.

Şafaktan hemen önce, Argo uçuş halindeki bir kuş sürüsünü fark eder. Dikkati avına kilitlenmiş bir şekilde bulutların örtüsünden dışarı çıkar. Onun geldiğini bile görmezler.

Kanatlı yaratıklardan ikisini geniş ağzının içine alıyor. Çıgıllıklarının sesi, kırılan kemikler ve dökülen tüylerle kesiliyor.

Dizlerimi kilitliyorum, o üçüncüyü savururken kendimi destekliyorum. "Argo-"

Yoğun bir acı bana aniden öyle bir çarpıyor ki eyerde

sarsılıyorum. Bu his acımasızca göğsüme saplanıyor,

Sözlerimi çalıyor. Vizyonumu çalıyor.

Beni Argo'nun dişlerinin kemiklerimi kırdığı kadar keskin bir şekilde kavırıyor. Ama bu lanet olası kalbime oluyor. Onu delip geçiyor, kan kaybından ölüyorum.

Selenin üzerinde yalpalıyorum, vücudum öne doğru düşüyor. Sanki bir denizin ortasında dilim dilim kesiliyormuşum gibi hissediyorum.

zehirli su girdabı içime pompalanıyor. Bakışlarımı acının yayıldığı yere doğru kaydırıyorum ve gözlerim açılıyor.

Çürüyen kalbim şişmeye başladı.

Deri ceketimi kaldırıyor. Baş döndürücü bir acıyla dışa doğru şişiyor ve ben ne olduğunu anlıyorum.

Patlamak üzere.

Hayır.

Kalbim şimdi benden vazgeçmeyi mi seçiyor? Doğru. Sonunda Auren'e gitmenin bir yolunu bulduğumda mı? Sonunda yola çıktığımda mı?

Ölmeyeceğim. Reddediyorum.

Ama vücudumun başka fikirleri var gibi görünüyor.

Kalbim bedenimi zehirle dolduruyor. Sanki sıcak, asitli bir yağmur yağıyor ve vücudumu kapasitesinin üzerinde dolduruyor, tüm kanımı yıkıyor ve her damarımı sokuyor.

Çürümenin pompalandığı bileklerime ve ellerime bakıyorum. Görünür derimin her santimi o kadar çok siyah çizgiyle delik deşik olmuş ki neredeyse etimi istila ediyor.

Tutunma yeteneğimi kaybettim. Dizginler elimden kayıyor, Argo'nun sırtına çarparken vücudum sarsılıyor, doğrulamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Argo'nun kıvrıldığını görmekten çok hissediyorum.

Kafamı çevirip bana bakıyorum ve yanlara doğru kaymaya başladığımda kulakları sağır eden bir kükreme duyuluyor.

Siktir!

Paniğe kapılıyorum, düşmeye başladığımda kollarım bacaklarım sallanıyor.

Beni Argo'nun eyerine bağlayan kayışlar gerildikçe gerilseler de beni oturur halde tuttukları için aniden

duruyorum.

Vücudum Argo'nun yanından sarkana kadar eğilirken
eyer de Argo'nun ortasından bükülmeye başlıyor. Bu tek
deri şerit beni düşmekten alıkoyan tek şey.
havada.

Bu acı hayal bile edilemez.

Argo tekrar kükrüyor ve beni olmam gereken yere geri
götürmek için vücudunu bükmeye çalışıyor. Ama hareket
edemiyorum. Ben

Spazmlar yüzünden felç oldum, zehrin boynuma,
yanaklarıma, gözlerime sızdığını hissedebiliyorum...

Argo'nun dalışını hissettiğimde karanlık görüşümü
lekeliyor.

Havada hızla ilerlerken midem boğazıma vuruyor.
Deri şerit bükülüyor, kayarken beni geriye doğru
savuruyor ve eyerden kopuyorum. Hala tek şey
Beni Argo'ya bağlayan şey belime sarılı tek kayış.

Eğer deri koparsa... toka bozulursa...

Acı tüm vücuduma şimşek gibi yayılıyor.

Siktir siktir siktir-

Yere inmeden ölmüş olabilirim.

Argo kükremeye devam ederken hava beni savuruyor,
bedenimi sağa sola sarsıyor. Dalışa devam ediyor.

Rüzgâra kapılmış bir bayrak gibi arkasından
akıyorum ve sonra eyerin gergin kayışı kopuyor.

Bağ olmadan, hava beni rüzgârdaki bir yaprak gibi
savuruyor ve niyetle aşağı çekilmek yerine, gerçekten
düşmeye başlıyorum.

Düşüyorum ve düşüyorum, karanlığa bakıyorum.

Bir an Auren'in yırtıktan düştüğünde hissettiği şeyin
bu olup olmadığını merak ettim. Onu oraya yalnız
gönderdiğim için cezam bu mu diye. Nefesim kesiliyor ve
çırpınıyorum, dehşet beni yumrukluyor.

Düşüyorum.

Ölüyorum.

Kalbim göğsümde patlamak üzere, çürümeye hazır.

Vücudum yere çarpmaya hazır.

Kendimi destekliyorum.

Ama kaçınılmaz çarpışmamdan hemen önce, Argo aşağıya dalıyor ve ayaklarıyla beni yakalıyor, pençeleri kolumun ve bacağımın etrafında dönüyor. Baskıdan irkiliyorum ama saniyeler içinde beni tekrar yere bırakıyor ve ben sert zemine çarpıyorum, ıslak çimenler ve süngerimsi toprak üzerinde yuvarlanıp kayıyorum. durmak üzere.

Sağ tarafım çamurlu suyla sırlıslam olmuş bir halde, yarı kaymış bir şekilde bir bataklığa düştüm.

Acı beni güçten düşürmek istiyor, beni rehin almak istiyor ama ben onunla savaşıyorum. Kendime babamın elinden neler çektiğimi hatırlatıyorum.

Çekil.

Yürü yürü yürü-

Bedenimi kontrol etmek için ıstıraba karşı savaşırken dudaklarımdan bir kükreme kopuyor. Çamur solunum yolumu tehdit ediyor, ama ben Yine de bedenime itaat etmesini emrediyorum. Bir kolumu yukarı uzatarak çimlere tutunuyorum, kendimi yukarı çekerken zorlanıyorum.

Acı her şeyi tüketiyor, görüşüm hala mürekkep döküntüleriyle lekeli, ama bir şekilde dizlerimi altına alıyorum ve çamurdan sürünerek çıkmayı başardım. Sonra düşüp sırtüstü yuvarlanıyorum, ter içinde kalıyorum, her tarafım titriyor, kusmaya hazırım.

Ellerimi aşağı indirip ceketimi ve deri ceketimi yırtarak göğsümü ortaya çıkarıyorum. Kalbim patlamaya hazır gibi görünüyor. İçi irin dolu devasa bir kabarcık gibi ama yanmış kahverengi ve siyah kökler sızdırıyor.

Hiç iyi değil.

İçinden çıkan her damarın nabzının attığını görebiliyorum,

sistemime daha fazla zehir pompalıyor. Çürümüş çizgiler göğsümün üst kısmında ve kollarımda kalmak yerine Karnımı ve ellerimi tamamen kapladılar, tırnaklarımı bile kararttılar.

O kadar çok delik deşik oldum ki
Gerçek.

Argo beni kolumdan dürterek boğazından sıkıntılı sesler çıkarıyor. Kendini alçaltarak kalkmam için beni teşvik ediyor, ben de elimi kaldırıp boynundaki kayışa uzanıyorum.

Ama kendimi onun sırtına çekmeye çalışmadan bedenim sarsılıyor. Geriye doğru yalpalıyorum, işkence kreşendoya ulaşırken nefesim kesiliyor.

Ve biliyorum.

İşte bu kadar. Ben ölüyorum.

Ama benim hayatım gözlerimin önünden geçmiyor. O geçiyor.

Auren içime akıyor, anılar beni tüketiyor Tamamen. Yeterince yok, neredeyse hiç yok. Ama onları görüyorum. Hissediyorum. Onları duyuyorum.

Küçük anlar. O farkına bile varmadan onu izlediğim zamanlar gibi. Yüzünün yan tarafına bakarken Yemek yerken, merdivenlerden çıkarken onu izlerken, Judd'ın söylediği bir şeye gülümsediğini görürken. Bana gerçekleri anlatırken çıkardığı ses. Yatarken saçlarının kokusu göğsümün üstünde.

Bu dünya için fazla muhteşem olduğu büyük anlar da var. Diğer herkesi kıyaslandığında küçük ve donuk görünür. İntikamı ve gücü, iyiliği ve ışığı.

Her zaman onu bulmam gerekiyordu. Onu görmek için. Bu o olamaz.

Hepsi bu kadar olamaz.

İçimden hırıltılı bir nefes kesiliyor, dişler sürükleniyor kaburgalarım çarptı. "Auren," diye soluk soluğa bağıryorum. Sanki beni duyabiliyormuş gibi. Sanki söylemem gereken her şeyi söyleyebilirmişim gibi.

Gözlerimin kenarlarında biriken nem, başarısızlığımın acısını akıtıyor. Onu yaparken asla göremeyeceğim her şeyin. Kaçıracağım küçük ve büyük anlar. Hepsini istedim. Onu sonsuza dek görmek, deneyimlemek ve ona sahip olmak istedim.

Ve şimdi yapamam.

Çürüme toprağa fışkırmaya başlarken, sefalet beni

ıslatıyor. Argo sızlanıyor. Kalbim ağır ağır atıyor.

Kalbim beni öldüren bir zehir pompalarken, bu bataklığa gömülmüş, kıvrık köklü ağaçların dal sürüsüne bakıyorum.

Ciğerlerime ulaşip nefesime bulaştığında boğuluyorum.

Kalbim artık o kadar şişti ki, göğsümün üzerinde bir taş gibi oturuyor ve özgür kalmaya hazır kambur bir yaratık gibi yükseliyor.

Ama yine de savaşmaya çalışıyorum.

Çünkü her zaman onun için savaşacağım. Ben olduğum sürece

Yapabilirsin.

Tüm vücudum titriyor, uzuvlarım uyuşuyor, acı kuşatıcı, ama yine de hareket etmeye zorluyorum, çünkü pes etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim.

Eğer bu benim sonum olacaksa, onun için verdiğim mücadeleyle son bulacağım.

Ciğerlerimde nefes ve göğsümde bir kalp olduğu sürece, her şeyimle onun için savaşacağım.

Hırlıyorum, boğazım kararlı bir sesle yırtılıyor ve havaya yayılıyor, kuşları patlatıyor ağaçlardan.

Umutsuz bir çabayla dönüyorum. Dizlerimi itiyorum Altımda. Kollarımı yukarı kaldırıyorum ve sonra Argo'nun boynunun arkasındaki kayışa ulaşmak için zorlanıyorum.

Hepsi bir savaş yaşam ve ölüm arasında.

Pes etmeyin. Pes etmeyin.

Onun için savaş.

Kendimi yukarı çekiyorum, başım dönüyor, görüşüm bozuluyor, bacaklarım pes etmekle tehdit ediyor. Ama yumruklarımı kayışın etrafında sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Auren. Ona ulaşmam gerek," diye sıkılmış dişlerimin arasından soluyorum.

Boynunu çeviren Argo bana göz kırpmıyor ve boğazından kısık bir sesle mızızlanıyor. Ama inatçı bir azimle

seslenir ve kararı çekip çıkarır. "Onu bulacağım. Ona

ulaşacağım..."

Göğsümdeki ağrı zehirli bir zirveye ulaşıyor ve ciğerlerimi cınlatan ince bir nefes çekiyorum.

Bunun sonuncusu olabileceği konusunda uyarmıştım.

Bir başkasını kabul edemem. Deniyorum ama yapamıyorum.

Panik beni tüketiyor. Siyah noktalar görüşümü engellerken gözlerim kocaman ve vahşi oluyor. Göğsümdeki ıstırap kalbimi patlattı ve biliyorum ki benim mücadelemın hiçbir önemi yok çünkü bu-

Ve sonra, her şey değişir.

Aniden vuruldum. Acıyla değil, ölümle değil. Ama onunla.

Bir şeyler değişir. Ölüm duraklar.

Nefesimi içime çekiyorum, onu içimde hissediyorum.

Sanki yanımda duruyormuş gibi. Hayır, hatta bundan daha fazlası.

Sanki.

Kokusu havamı dolduruyor. Dilimin ucunda onun tadını alabiliyorum. Bir yangının ormanı tüketmesi gibi onun sıcaklığının beni tükettiğini hissediyorum. İçimde var olan her zehirli uzvu ve çürümüş kökü yemeye başlıyor.

Onun alevi, onun güneşi, parlıyor. Her yarığa giriyor, kirlenmiş kanın her zerresini yakıp yok ediyor. Neredeyse patlamak üzere olan kalbimin etrafını sarıyor ve onun özünün beni yakaladığını hissediyorum. Işıyla beni yumrukluyor.

Ve sonra içimde derinlerde bir şey aniden... çarpışıyor.

SLADE

Kokusunu alabiliyorum.

Onun sıcaklığı.
Bizi tüketiyor.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Çürüyen kalbim aniden şişti.
Btiist.i.

Bir şeyler değişiyor.
Hvo taraflarım... onlar 'ue'id.

Socnetlicig başka gözyaşı yok.

Ölçekler, itiy cheit, bui stiiag tiöin üzerinde patlar
Ölmek üzere olduğumu sandığım şey,

Kulağıma bir kükreme sesi geliyor. Sottls ipi.

Auram yükseliyor.
Chailg'es.

/ "en ,fe "f hee

A UREN

Nefes

alıyoru

m.

Nefes

alıyoru

m.

Annwyn'in havası.
Orca'nın havası.

Geriye doğru

atıyorum. Bcasi ve llsc so-cd

cerrahisi.

Comhine.

Sırtım ağrıyor. Çürük
deliniyor. Dcath ile değil,
yeniden doğuşla.

Li/'- to-ars free.

İki soutil C]asp'a uzanır.
E-ar'larım iki hcartbcata ile ekliü.

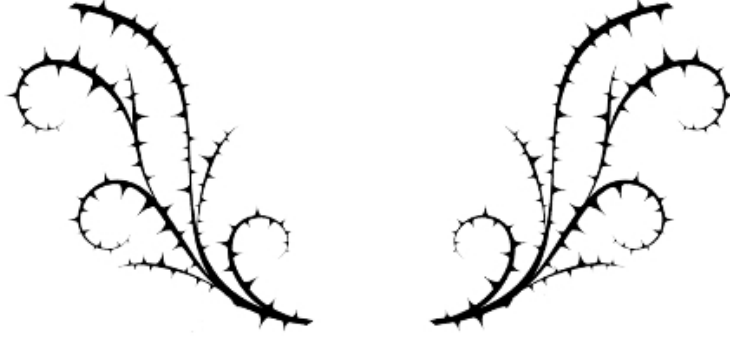
Witls a bonded iong.

Auram

parlıyor.
Değişiklikler

Onu görüyorum.

BÖLÜM 3

SLADE

Bunun ne olduğunu biliyorum.

Tam olarak nasıl bildiğimden emin değilim,
ama doğuştan gelen bir anlayış yıpranan bilincimle
birleşiyor.

Dizlerimin üzerindeyim ve nefes alıyorum, vücudum
Asırlık bir sihir içime akarken titriyorum. Bu, varoluş
Annwyn'e ilk karıştığında doğan bir sihir. Nadir bulunan,
imrenilen ve saygı duyulan bir büyü.

Bu bir pâyur bağ kaynaşmasıdır.

Bu farkındalık aklıma girer girmez, tüm vücudum
alevleniyor. Siyah dallar duman gibi tenimden süzülüyor,
Mürekkep gibi siyahın ortasında parıldayan altın ışınlarla
sarmalanmış, dalgalı akıntılar halinde bedenimin etrafına
üşüşüyorlar.

Ellerime, kollarıma bakıyor, siyah ve altının bir
kaplıcadan çıkan buhar gibi üzerimden süzülüşünü
izliyorum.

Auralarımız. Benimki ve onunki, karışıyor.

Pâyur büyüğü dalgalanıyor. İçimde hissediyorum, sanki
Birisi tüm temelimi kürekle kazıyor ve Auren'in özüyle
dolduruyor.

Ruhlarımız artık birbirine bağlı. Hayatlarımız sonsuza
dek birbirine bağlı. Sihrimiz birbirine dolandı.

Bu onun ve benim tanrıçalar tarafından kaderde
eşleştirildiğimiz anlamına geliyor. Bir fae'ye bahşedilmiş en
büyük hediyeye sahip olduğumuz anlamına geliyor.

Bu onun benim olduğu anlamına geliyor.

Büyü kadar sevinç de içimi dolduruyor. Sersemlemiş bir halde, tek yapabildiğim bulanık zeminde diz çökmek.

Onun büyüünün içime işlediğini, sıcaklığının uzuvlarımı doldurduğunu hissediyorum. Çürüğüm toprağa dökülüyor, ama siyah köklerin arasından parıldayan şeritler gibi altın çizgiler geçiyor.

Toprağın üzerinde uzanan bu güç benim içimde de uzanıyor. Derinliklerimde yüzdüğünü ve göğsüme hücum ettiğini hissediyorum.

Onun yanışını hissediyorum. Onun ışığını.

Gözlerimi yırtık gömleğime indiriyorum, bakışlarım şişmiş kalbime kilitleniyor. Ter yüzümden aşağı dökülürken yanığın artan sıcaklığıyla dişlerim gıcırıyor. Sıcaklık neredeyse dayanılmaz ama yine de bir yarayı dağlamak gibi tüm kötülükleri yakıp yok ediyormuş gibi hissettiriyor.

Çıkıntının üzerindeki deri kaşınmaya başlıyor ve şiddetinden irkilmeme neden oluyor. Kaşımak zorundayım. Bu dürtü zorunlu. Titrek bir el kaldırarak aşağı uzanıyorum ve Parmağımın ucuyla dokunduğum an, kaşıntı cızırıyor. Sonra kızarmış, hastalıklı derisi kıvrılmaya ve pul pul dökülmeye başlıyor. yanan parşömen.

Kaşıntı tatmin olmadı. Hem de hiç.

Parmağım daha da aşağı bastırıyor, kancayı takıyor, daha fazla ölü katmandan parçalar alıyor. Hepsini kazıyorum, kalıplanmış ekmek parçalarının koparılıp yere atılması gibi kazıyorum. Daha hızlı, çılgınca, bu hissin doyurulmasına ihtiyacım var, Devam ediyorum. Her bir parçanın soyulmasını izliyorum, bir çakmak Göğsüm yanmaya devam ederken, bir önceki katmandan daha kahverengi.

Tıslayarak son bir pul koparıyorum ve sonunda kaşıntı kesiliyor. Leke artık şişkinlik yapmıyor ve ona göz kırpmıyorum, zor nefes alıyorum.

Artık ölü deri olmadığından, çürüyen, su toplayan bir kalp görmüyorum. Bunun yerine, tüm o pul pul dökülen katmanların altında başka bir şey büyümüş.

Tam burada, kalbimin üzerinde bir
terazi var. Altın bir terazi.

Dokunmak için uzanmadan hemen önce keskin bir nefes alıyorum. Parmak ucum dokunduğu anda patlıyorum. Kalbim değil, ben.

Çiviler ve pullar beni geriye savuran şiddetli bir telaşla içimden fırlıyor. Ön kollarımdaki dikenler Omurgamdan aşağıya, kaşlarımın üstüne. Derimi o kadar hızlı delip geçiyorlar ki kan akıyor. deliklerden.

Sayısız çürümüş damarlar tüm vücuduma yayıldı. Fae dişlerim aşağı inerken bedenim yılanlar gibi çılgınca kaymaya başlıyor. Pullarım görüldüğünde elmacık kemiklerim çığneniyor ve kulaklarım sıkışıyor, uçları sivriliyor.

İlk ikiye bölündüğümde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Babamla ham güçle savaşmaya zorlandığımda ve dünya yırtılıp açıldığında. Aynı güç beni bir şekilde ikiye böldüğünde ne hissettiğimi hatırlıyorum.

Ama bu... bu, sanki o iki parçam tekrar bir araya geliyormuş gibi hissettiriyor.

Heyecan verici. İstirap verici. Ruhumun derinliklerine batan iğneler gibi, tüm varlığımı bir iplik gibi sarıyor ve beni tekrar bir araya getiriyor.

İki yarım bir bütünde birleşiyor.

Ama son dikişin beni birleştirdiğini hissettiğimde... aniden başka bir şey yükseliyor.

Gölgeler aniden bedenimden dışarı fırladığında Argo ağlıyor ve geri kaçıyor. Ve bu benim auram değil. Bu Başka bir şey.

Buhar gece kadar siyah, kenarlarındaki altın rengi olduğu belli olan bir ışık halkası dışında. İçimden kokusuz bir duman gibi yayılıyor.

Hareket etmeye çalışıyorum ama bu büyü dalgasına kapılıyorum. Duman toplanıyor ve yoğunlaşıyor, içimden akıyor ve tüm nefesimi de beraberinde çekiyor. Daha fazla pul, yırtıcı pençelerin açtığı kesik bir yara gibi göğsümü yırtıyor ve bu sırada derimi soyuyor.

Başımı kaldırıp gölgelerin toplanmaya başladığını izlerken yüzümden ter damlıyor. Birleşmeye.

Bedenimden çıkıp yere düşüyorlar ve Argo'nun daha da geri çekilmesine neden oluyorlar.

Doğrulamak için
zorlanıyorum, görmek
için... Duman şekil alıyor.

Gördüğüm şey karşısında şok olmuş bir şekilde nefes alıyorum. Ayaktayken boyum kadar, buharı yoğun ve dalgalanıyor. Ben ne şekilde olduğunu anladığımda ağzım açık kalıyor. Gözlerim açılıyor.

"Ne... lanet..."

Dalgalı karanlığın içinden bir yüz bana bakıyor. Güç ve acımasızlık dolu bir yüz. Uzun zamandır görülmemiş bir yüz.

Annwyn yüzlerce yıldır.

Bir ejderha.

Lanet bir ejderha.

Benim vücudumdaki kıvrımlı siyah sivri uçların aynısı ejderhanınkinde de var. Her bir ön kolda dört, altı Sırtından aşağıya doğru, her bir gözünün üzerinde bir sıra sivri uçlu

-Tıpkı benimki gibi.

Ejderha, karanlık dumandan oluşur.

İçimden akıyordu, ama kötücül keskin dişler ısırarak kadar yoğun görünüyordu. Katmanlı siyah gözler yeterince açık avlanmak için.

Yaratığın gümüş yanakları boyunca altın pullar uzanır ve göğsünden aşağıya doğru yaldızlı pullar uzanır.

Zırh. Her bir ölçek elim kadar geniş, gölgelerimin etrafındaki işaret fişeğinden daha parlak, duman yaratığı yapıyor

karanlıkta parıldıyor. Bir kabustan fırlamış gibi görünüyor. Gerçek olması mümkün olmayan bir şey.

Ama öyle.

Bana dönüyor, yanardöner gözlerini kırıştırıyor ve bakışları kanımı donduruyor. Ağzını açıp kömür karası dişlerini gösterdiğinde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Yine de ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde dağılır.
Mesela
Birisi bir toz bulutunu havaya uçurdu. Aynen böyle, formu

ve büyüsü kayboluyor. Ve
ben de onunla
birlikte yok
oluyorum.

Gördüğüm son şey Argo'nun tepemde uçuğu ve
ağaçlardan fırlayıp gökyüzünü hedefleyen kuşlar
gönderdiği. Yere yığılıyorum ve gözlerim kapanıyor,
karanlığa teslim oluyorum.

Ama o karanlığın içinde Auren'in ateşinin devam
ettiğini hissediyorum.

Yan.

BÖLÜM 4

Zihnimde bir şeyler kemiriyor, kazıyor, kıvranıyor.

Çıkmasını istiyorum. Hepsinin çıkmasını istiyorum.

Vücudumun çöktüğünü hissettiğimde ter derimi kaplıyor. Ellerimin beni yakaladığını hissediyorum. Kulaklarım çınlıyor... ama ses çok uzakta gibi geliyor. Çok uzakta hissediyorum.

Neler oluyor?

Bilmiyorum. Tutunabileceğim net bir düşünce, net bir anı yok. Rüzgarda savruluyorum.

"Auren!"

Etrafa göz kırpıyorum, kaybolmuşum, kafam karışmış. Bedenimi ayakta tutamıyorum. Bana doğru bakarak bağırان bir adam var. Bronz tenli, siyah saçlı, kahverengi gözlü, kolunda bir yara var. Çılgınca görünüyor. Dehşete düşmüş.

Sorun ne?

Kaynağını bilmesem de panik içindeyim. Başım çarpıyor. Keskin şaplaklar gözlerimi yakıyor.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırان adam ileri atılmaya çalışmadan önce, parıldıyor gibi görünen büyük bir nefes üflüyor...

Bir kılıcın kabzası şakağına çarptı ve anında bayıldı.

Başka biri haykırıyor. "Wick!"

Gözlerim sesi takip ederek yere yığılmış adama doğru ilerleyen ve parmaklarıyla adamın vücudunu tırmalayan bir kadına ulaşıyor.

Kolunu. Yarasında bir şey titriyor.

Tuhaf. Orada bir altın parıltısı olduğunu düşünmüştüm... ama hayır, yarası kanla kıpkırmızı olmuş.

Zihnimde tünel açan bir şeyin hissi tüm bedenimi titretiyor.

Kadın, zırh giymiş biri tarafından dizlerinin üzerine itilerek adamdan uzaklaştırılır.

Asker mi?

Yanlış... Bu yanlış hissettiriyor...

Asker onu turuncu uçlu saçlarından tutup geriye çekiyor ve boğazını ortaya çıkarıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni tutan eller kolumu çekiyor ve zayıflatıcı acıdan haykırıyorum.

Neden bu kadar acı çekiyorum?

"Vulmin pisliği," diye tükürüyor biri.

Gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum. Diz çökmüş kadının başında taç giymiş bir adam duruyor.

Karnım o kadar çok dönüyor ki yerinde düğümlenecek.

"Türüne ihanet ediyorsun," diye tükürüyor.

Zehirli bir şekilde, ve titremeye başladı. "Kendine Fae demeyi hak etmiyorsun."

Başını sallıyor ve biri hareket ederek bir saniyeliğine görüşümü engelliyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, bitene kadar göremiyorum.

Ta ki çığlık atana kadar.

Bir askerin elinde şimdi kan damlayan bir hançer var. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kolları hala geride, ama kulağı... üst yarısı artık yok, kan dökülürken lobundan sarkan bir zincir kaldı.

"Emonie!" Arkasında mavi beyaz saçlı bir adam onun adını haykırıyor ve başka bir zırhlı askeri iterek ona ulaşmaya çalışıyor.

Bir saniye, ona ulaşmaya çalışıyor. Sonra, göğsünden bir kılıç çıkıyor. Kılıca bakıyor, sanki onu orada gördüğüne şaşırmış gibi. Parlak deniz mavisi gözlerini bana doğru kaldırıyor ve sonra düşüyor.

Ayağa kalkmıyor.

Kan çiçekleri. Irmaklar yere sızıyor. Daha fazla ılık.
Bir rüyanın
içindeyim.
Kabus mu?
Sanki korku bulaşıcıymış gibi, onun yanından geçip
gidiyorum.
Ötesinde. Daha fazla ceset var. Kıpırdamayan, dökülen
kanla ıslanmış.
Kelime ortaya çıkıyor, öne doğru
süzölüyor. Öldü.
Onlar bu. Onlar ölü.
Bükölmüş midem şişiyor, düğömler şişkinleşiyor
Safra.
Sonra üçü de süröklenerek götörölür. Üçü de
Bilinci yerinde olmayan adam, hıçkıran kadın, mavi gözleri
kapalı ve kırmızı kanı hâlâ akan ölü.
Onları nereye götöröyorlar?
Acıyla bile mücadele ediyorum, çünkü belki
uyanabilirim.
Uyanmam lazım.
Ama ellerim kulaklarıma kenetleniyor ve keskin
tırnaklar derimi kazıyor. Yine de derimi, kafatasımı
aşan daha derin bir kazma var.
Delikler.
Düşman yuvalarından geriye bir sürü delik kalmış,
Şakaklarımdaki zonklama daha da artıyor.
Bana neler oluyor?
Kafamı sallamaya çalışıyorum, temizlemeye
çalışıyorum. Delikli bulanıklıktan başka bir şeye
tutunamıyorum. Kazma sesi kulaklarımı tırmalıyor, beni
örpertiyor.
Durmasını istiyorum.
Bedenim o kadar şiddetli bir şekilde sarsılıyor ki
kulaklarımdaki elleri çözmeyi, kollarımı tutan eli çekmeyi
başarıyorum.
Bir hırıltı havayı yırtıyor ve benden geldiğini geç de
olsa fark ediyorum.

Sonra ellerimden ıslak bir şey kayıyor ve yere baktığımda sıvı altının yere döküldüğünü görüyorum. İçinde, en ince siyah kökler kıvranıyor. Bakışlarım ona takılıyor, dikkatim dağılıyor.

Ya o çok hızlı hareket ediyor ya da benim zihnim çok yavaş hareket ediyor, çünkü taçlı adam aniden önümde duruyor ve boğazıma keskin bir şey dayıyor.

Taç giymiş farklı bir adamın görüntüsü var... Farklı bir bıçak... Geri çekilirken boğazımda bir acı.

Başım dönüyor.

Arkamda biri var. Enseme dokunuyor. Bir ses çıkardığını duyuyorum - belki de şaşkınlıktan? Başımı çevirmeye başlıyorum, ama eli geldiği gibi hızla uzaklaşıyor ve tekrar önümdeki taçlı adamla dikkatim dağılıyor.

"Seni öldürmeliyim, Turley pislği, ve bu işi bitirmeliyim," diye haykırıyor bana, gözleri parlayarak.

Daha fazla delik açılıyor.

Bıçağının keskinliği savunmasız etime yerleşirken korku hissetmeli miyim? Damlayan sıcak damlalar karşısında alarm zilleri çalmalı mı?

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Kafamın içinde tutunabileceğim sağlam bir şey olmalı, ama sadece... her şeyin akıp gitmesine izin veren bir elek var. Geçmiş ve şimdiki zaman damlıyor.

Burası mı? O zaman mı? Şimdi mi? Hiçbir zaman mı? Neden uyanamıyorum?

Başka bir adam arkamdan yaklaşıp yanıma geldi. Sağ gözünü bir bant örtüyor. Boğazının önünde kırmızı bir bez var ama kanayan benim boynum.

"Ona bakın Majesteleri," diyor yumuşak bir sesle. "A Yıldızlı Turley. Onu gören herkes ne olduğunu anlayacak. O, isyancıların hakkında ciyaklayıp durduğu bir sembol."

"Bu yüzden onun boğazını şimdi ve burada keseceğim!"

Tek gözlü adam başını sallıyor, keskinlik bir yaban arısının iğnesi gibi boğazıma saplanırken bile. Daha fazla salya. Yakama iniyor, yutkunmalarımı donduruyor.

"Kral Carrick, sahip olabileceğin güce bak onun aracılığıyla. Onun aracılığıyla isyancıları mahvedebilirsin. Onlara bir şehit vermeyin. Onlara bir alay konusu verin."

Boynuma yönelen keskin tehdit durdu. Kıpırdamadan duruyor.

Ağırlaşan gözlerim bıçaklı adama bakmak için yukarı kayıyor. O da bana bakıyor, gözleri taş gibi sert. Hem görünüş hem de tavır olarak. Başındaki taç, devrilmeye ve ağırlığıyla beni ezmeye hazır bir kaya gibi.

"Alay konusu..." diye tekrarlıyor.

"Evet, Majesteleri. Göster onu. Hafıza fae'nizin büyüyle, bu Turley'i bir gösteri haline getirin. Bu sözde isyan sembolünün alay konusu olsun. Onu önünde diz çöktür ve hepsine nasıl bir hain olduğunu göster, böylece isyanlarını başarısızlığa uğratmış olursun. O olmadan, Vulmin

uğruna savaşıacak bir şey yok. Bu ayaklanmayı dizlerinden keseceksin. Onu boşa harcamayın. Onu kullanırsan çok daha güçlü olursun."

Kullan onu.

Bu sözler kafamdaki oyuk çukurlarda yankılanıyor, sadece onun sesiyle değil, birçok kişiyle. Pek çok kişi aynı şeyi söylüyor.

onu kullan onu kullan onu kullan onu kullan onu kullan onu

Keskin bıçak boğazımdan sıyrılıyor. Onun yerine, kulağımda bir el var. Soğuk, kaygan bir şey kanalı kazıyor.

Sallanıyorum, başım sarkıyor. Tutamıyorum.

Taç giymiş adam -Kral Carrick- bana bakıyor ve şimdi boz renkli yüzünde çarpık bir gülümseme kıvrılıyor. Derisi çatlayacak kadar sert görünüyor. Ayaklarının altında, astarlı altın sert su birikintileri halinde sertleşiyor. Ayağının altındaki

tek gözlü adamın parıltı içindeki yansıması.

"O senin için canlı olarak çok daha değerli. Şu büyüye bir bakın."

İkisi de ellerimden dökülen ve yerde biriken altınlara bakıyor.

Kendi yansımam çarpık görünüyor. Tam olarak göremiyorum.

Ben.

"O şekillendirilebilir, Majesteleri. Bu yüzden onu ne istersen."

Gözümün kenarından ıslak bir şey sıyrılıyor. Gömleğime sıçrıyor. Nedenini bilmiyorum.

Vücudumdaki acı, başımdaki çukurlar, adrenalin ve kafa karışıklığına karşı galip geliyorlar.

Ya ben?

Düşüyorum. Dalıyorum.

Çünkü çukurlu, ezici karanlığın içine düşmek böyle bir şey.

Ve yine de... bu gölgelerin içinde bir yerlerde, yenik düşmeyen ama yayılan siyah damarlar var.

BÖLÜM 5

Göz kırpıyorum.

Bakış.

Ellerim kucağımda kıvrılmış. Çıplak ayaklarım soğuk taş zeminde. Yaslandığım duvar koluma sert geliyor ve yeşil vitraylı tek pencereye bakıyorum. Buradaki tek güzel şey bu ama parmaklıklarla kaplı.

Bir kadın sesi konuşuyor. "Beni duydun mu?"

Başımı kaldırdım.

Ağırmış.

Beni duydun mu?

Soru yankılanıyor - odada değil ama kulaklarımda.

"Evet."

Yanımdaki kadın-Una-başını eğiyor. Bloklar halinde uzayan saçları var. Bölümler Mükemmel simetrik kareler, kafa derisini bir satranç tahtasına benzetiyor. Bronz teni mavi çillerle beneklenmiş. Kaşları iki düz çizgi ve kahverengi - blokluk saçlarıyla aynı renk.

Kare saçlar, daire çiller, kaşlar için çizgiler.

Üzerindeki şekiller bunaltıcı.

Ama en sinir bozucu olan gözleri. Mavi çizgiler irisleri kesiyor. Tıpkı pencereadaki parmaklıklar gibi.

Ondan hoşlanmıyorum.

Geldiğinde, beni iyileştirdiğini söylüyor. Ama bence yalan söylüyor olabilir.

"Ne dedim ben?"

Büyük bir çabayla dikkatimi ona veriyorum. Paletli yatağımın hemen önündeki tabureye oturmuş, bana doğru yaklaşıyor.

Her zaman çok yakın.

"Kral Carrick'e sadık olduğumu söylemiştin." Başını salladı. "Bu doğru."

Bir acı yankısı koluma, kaburgalarımın çarpıyor. Sanki kırık kemikleri ve çürükleri hatırlıyor gibi. Kalıcı travma. Her nefes aldığımda ya da hareket ettiğimde acımasını bekliyorum ama acımıyor.

"Sen bir haindin ama yolunu değiştirdin. Hayatını krala borçlusun. Ona sadıksın, değil mi? Kendini kanıtlamaya hazır mısın?"

Sesindeki sert dürtmeden neredeyse irkiliyordum. "Evet."

Sesim kümелendi. Yakalandı. Sanki her kelime zaten küçük olan bu zindan hücrelerine tıkılıyor.

"Bir hain olduğunu hatırlıyor musun? Kendini ele verdiğini hatırlıyor musun? Böylece senden merhamet dilenebilecektin.

Kral?"

Yalvarmak mı?

Zihnimde yolumu bulmaya çalışırken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum ama çok fazla boşluk var. Tökezleyip duruyorum. Onlara takılıp duruyorum.

Gözlerim bileğimin etrafındaki paçaya takılıyor, pantolonumun paçasının üzerine sıkıştırılmış. Ayaklarım çıplak ve kirli, ama manşeti pürüzsüz, sıkıcı bir gri. Neredeyse Camın altına dolmuş renksiz kir gibi. Derimi kaşındırıyor ve beni ağır bir yükte aşağı çekiyor.

Merhamet için yalvardım mı?

Una'nın dudakları yüksek sesle mırıldandığım soru karşısında sabırsızlıkla büzülüyor. "Elbette yaptın. Sen bir hainsin ve eğer yaşamak istiyorsan daha iyisini

yapmalısın."

"Evet."

Daha iyisini yapmalıyım.

"Kral Carrick'in ne kadar merhametli olduğuna odaklan. Onu ne kadar memnun etmek istiyorsun," diye emrediyor.

Onu ne kadar memnun etmek istediğimi.

Bir yankı var, çalındıktan sonra çalan bir çan gibi. Çınlamanın etkisi ulaşamayacak kadar uzakta.

Gözlerim pencereye kayıyor. Renk beni içine çekiyor.

Derin yeşil. Renk beni rahatlatıyor.

Una bir ses çıkarır. "Daha çok çabalamalıyız, değil mi? Biz mi?"

Başım sallanmaktan çok ağırlaştı. Dilim Bir tuğla ağırlığında, yine de bir kelime düşüyor. "Evet."

"Evet," diye tekrarlıyor. "Hiç korkma. Bu konuda çok iyiyimdir. ne yaptığımı. Seni oraya götüreceğim."

Taburesini daha da yaklaştırıyor ve ellerini kaldırıyor. Gerildim. "Hayır, lütfen-"

Beni görmezden gelerek, avuçlarını kulaklarımın üzerine kapattı.

İçimde bir şey titrerken ben de titriyorum. Sırtım sertleşiyor, kaslarım kilitleniyor. Neredeyse felç oldum.

"Benden sonra tekrar et."

Gözlerim onun bakış çizgilerinin ağına takılıyor.

"Ben bir hainim."

Dudaklarım onunkileri takip ediyor.

Kazdıkça derinleşiyor ve o çukurlarda kendimi görüyorum. Kendimi kralın ayaklarına kapanmış, yalvarırken görüyorum.

Merhamet, lavanta rengi gökyüzünde şimşekler çakarken ona yanıldığımı söylemek.

Hayır... yıldırım değil. Bir çatlaktı. Tavanda. Bir duvarda. Bir ev kırıldı.

Gök gürültüsü vardı ama bir çığlık gibi koptu.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimin karanlık, boş derinliklerinde bir şeyin kıpırdadığını, oyuklardan yukarı çıkmaya çalıştığını hissediyorum.

"Odaklan," diye tersliyor Una.

Sesi beni içine çekerken, başka bir şey dışarı sızıyor.

"Benden sonra tekrar et," diye tekrar emrediyor, sesi titriyor.

Zihnim parlıyor, kıpırdanmalarım duruyor ve görüyorum ki

Kendimi kralın önünde eğilirken buldum. Hafıza itiyor, bastırıyor, boşluklara sığmaya çalışıyor.

"Ben bir hainim."

Sesim onunkiyle karışıyor, gözlerim açılıyor. "Kendim teslim oldum."

Tırnakları yanaklarımı daha derinden kazıyor.

Kafa.

"Kral Carrick merhametlidir. Yaşamama izin verecek eğer

kefaret."

Dudaklarım her kelimeyi kırbaçlıyor. Monoton. Doluyor her boşluğu dolduruyor, tıka basa dolduruyor, neredeyse patlıyor. Zorlu itişlerle çukurlaşmış zihnime doluyor.

"Ben sadık biriyim."

Sadık.

"Onun iyiliğine borçluyum."

Dikkat edin.

Çizgili gözleri beni delip geçiyor, parmakları kulağıma giriyor, tırtıllar unutkanlığımı kemiriyor. Delikleri, sığmıyor gibi görünen kirle dolduruyor.

"Burada olduğum için şanslıyım."

Şanslısın.

O kelime damlayan tavana takılır. Şişer ve yapışır.

Şanslı mı?

"Evet, çok şanslıyım. Hainlerin çoğu öldürülür. Siz Kral için yararlı olmayı ve ne isterse yapmayı kabul etti."

Tekrar başımı sallıyorum, ama karanlıkta gözümü kırpmıyorum.

Una'nın eli kulağımdan çekildi. Kazma durdu.

Titremeler azalıyor. Kaslarım yavaşça gevşiyor.

"Hatırlıyor musun?"

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. O kaşlar daha derine iniyor.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Yine o yeşil pencereden bakıyorum. Rengine bağlanıyorum. Bana yaz çimenlerini hatırlatıyor. Gölge bir ormanı. Of-

Dayanılamayacak kadar büyük dalgalarla aniden ezici bir keder üzerime çöküyor. Keder ve panik dalgaları yükseliyor. Çılgın gözlerim Una'ya dönüyor ve ileri atılıp kolunu kavriyorum. "Bir şey yapmam gerekiyor." Parmaklarım içeri giriyor. Sıkıyorum. Çaresizce. "Bir şey yapmam gerekiyordu!"

Bana öylece bakınca palet yataktan atlamaya çalışıyorum ama Una'nın eli beni durduruyor. "Evet. Yapman gereken şey kendini kanıtlamak. Kralına hizmet etmelisin."

"Ama..."

Çizgili gözleri daralıyor. Kaşlarının arasına bir çizgi daha çiziyor. "Tek yapman gereken bu," diyor sertçe. "Kralı memnun et."

Başımı çılgınca sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Hayır, hayır, hayır. Başka bir şey yapmam gerekiyordu. Biri... Biri var... Ben... Ben yapamam..."

Una bana

tokat attı.

Sert.

Yanağımdaki darbe zonklayıcı bir acıyla kızarıyor ve beni olduğum yerde donduruyor.

"Kesin şu kavgayı! Teslim ol!" diye bağırıyor dişlerinin arasından, bakışları öfke dolu.

Şok içinde bakakalıyorum, aklım başımdan gidiyor, kafam karışıyor.

Bir şey vardı.

Avuç içleri kulaklarımı acımasızca sıkıyor, o kadar sert sıkıyor ki kafatasımı çatlatacak diye paniğe kapılıyorum. Çırpınmaya çalışıyorum ama o gitmesine izin vermiyor.

Bu sefer hissettiğim sadece kazma değil. Bir sürü var. Kıvranan, sürünen, yollarını yiyen şeyler. Gevşiyorum. Sular altında kaldığımda ölmekte olan bir sarmaşık gibi sarkıyorum.

İstila edilmiş.

Onları ne zaman kapattığımı bilmiyorum ama göz kapaklarım soyuluyor.

Una'nın elleri kulaklarımdan ayrılıp yüzümü kavradığında tekrar açılıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Dokunuşu soğuktu. Sanki ellerini bir kar yığınının içine sokmuş ve dondurulmuş tahıllar.

Süzülüyorum. Acaba gözlerindeki parmaklıkların yanından geçebilir miyim? Penceredekilerin de içinden.

Barlar mı? Neden barlar var? "Sen Auren

Turley'sin." Evet. Bu doğru geliyor.

Doğru gelen tek şey bu. "Ben Auren Turley."

"Krala hizmet edeceksin." Bu da doğru olmalı. "Krala hizmet edeceğim."

Elleri düşer. Bir iç çekiş de öyle.

Bana sinirli bir acıma ifadesiyle bakıyor ama üzerindeki şekillere bakınca gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmeden edemiyorum. "Uyu, Auren."

Uyku derin olduğunda dinlenmek en iyisidir...

Kafamdaki delikler titriyor.

O gidiyor ve ben taş kapının sıyrılarak kapanışını izliyorum. Bir kilit sesi duyuyorum.

Gözlerim kamaşmış ve başım dönmüş bir halde palet yatağa uzandım, dizlerimi önümde birleştirdim ve kıvrılmış kollarımla. Çarpan kafatasımı duvara yaslıyorum ve sarsılmış bir nefes veriyorum.

Bakışlarım tekrar pencereye kayıyor.

Bu rengin bir rüyadan geldiğini hissediyorum. Ya da Belki de bir rüyadayım ve bu yüzden her şey çok garip geliyor. Çok...düz. Bir şeyler eksik.

Her şeyi özlüyorum.

Renkli camın ardından, boşlukta parıldayan bir yıldızın en zayıf izini görüyorum. Tüm o karanlığın içinde bir ışık zerresi.

"Yapmam gereken bir şey vardı," diye fısıldıyorum ona.

Hiçbir şey söylemiyor. "Bir şey vardı..."

Keşke hatırlayabilseydim.

"Belki de bunların hepsi bir rüyadır."

Evet. Bu bir rüya, bu yüzden kendimi uyandırmam gerekiyor.

Bir yerlerden bir ses bana fısıldıyor. Senin kendi ışığın var, küçük güneş. Bu yüzden karanlık çöktüğünde onu yanında taşımalsın.

Ağlamak istiyorum, çünkü her şey çok ama çok karardı.

Hüzün göz kapaklarımı suluyor, bu yüzden tek bir damla düşmesine izin veriyorum yanağımdan aşağı. Ve izlediğim o yıldız, gözyaşlarımın inişiyle eşleşerek gecenin yüzüne düşüyor. Arkasında karanlıktan başka bir şey bırakmadan.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarım sadece gökyüzünün duyabileceği sessiz bir fısıltıyla hareket ediyor, kelimeler bir şekilde dilimde cisimleşiyor.

Gözyaşları yıldız yağmuru gibi olduğunda, kasvetli gece gibi olduğunda, Işığı geri getirecek şafağı hatırlarız.

Gözlerim tekrar açıldığında, bakışlarım sabitleşiyor. Güçlü. Nefes alıp veriyorum. Bu yeşil manzara beni topraklıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak nemden kurtulmaya çalışıyorum.

Yıldızın düştüğü yer boş ve içimde bir şey geriliyor.

Yüzüm kararlılıkla geriliyor. Omurgamdaki bir şey sertleşiyor.

Gökyüzündeki bu boşluk, kafamın içindeki bu boşluk... Beni yenemeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

Henüz başka bir şey bilmiyor olabilirim ama bu gerçeği doğuştan gelen bir kesinlikle biliyorum.

Benim adım Auren Turley.

Ve ben karanlıktan daha güçlüyüm.

BÖLÜM 6

RISSA

Tarağı saçlarımın arasında gezdirerek düğümleri tek tek kazıyorum. Saçlarımı taramak çok uzun sürdü, zaten hepsi banyodan sonra kurumuştu. Kolum ağrıyor ama Son hırıltıyı da gevşettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Önümdeki makyaj masasının üzerindeki aynada kendimi kontrol ediyorum, cama bakarken başımı sağa sola kaydırıyorum. Hem ayna hem de masa oldukça sade, ahşap bu odadaki diğer tüm mobilyalar gibi siyaha boyanmış. Sanki her şey her zaman gölgedeymiş gibi görünüyor.

Gölgeden bahsetmişken.

Gözlerim aniden odama giren karanlık cüsseye takılıyor. Kalbim yerinden fırlıyor ama kendimi kandırıp bunun beni korkuttuğu için olduğunu söyleyemem. Çünkü uyandığımdan beri, ona her baktığımda kalbim bu sıçramaları yapıyor.

Çok sinir bozucu.

Tarağı yere bırakıp, ona şöyle bir bakış gönderiyorum Aynadaki yansımasına bakarken suçlama. "Kapıyı çalmıyor musun?"

"Hayır," diye homurdanıyor.

Koca hödük içeri dalıyor ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veriyor.

Bana doğru tepinmesini izlerken burnum kırışıyor. "Yüce Tanrım, hep böyle yüksek sesle mi adım atarsın?"

Osrik durur ve sanki durup soracakmış gibi çizmeli ayaklarına bakar. "Normal yürüyorum," diyor omuz silkerek.

"Neredeyse izdiham yarattın," diyorum hırçın bir şekilde.

O zaman bana bakıyor ve bakmamaya çalışsam da kahverengi bakışlarına takılıp kalıyorum. Kaçma umudu olmayan bir böceğin öz suyuna yapışması gibi.

Sonsuza kadar kapana mı kısılacam?

Uyandığım andan beri onda bir yoğunluk var. Bir şeylerin değiştiği çok açık. Sanki ikimiz de aynı kitabı okuyorduk, ama o devam etti ve benden önce bitirdi. Sanki benim yetişmemi bekliyor, her sayfayı çevirmemi izliyor, ben kelime kelime ilerlerken bana bakıyor.

"Seni okuyucu sanmamıştım," diye mırıldanıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Boğazımı temizliyorum. "Dediğim gibi, kapıyı çalmanız gerekiyor. Özel odama istediğin gibi girip çıkamazsın."

Özellikle de böyle görünürken. Erkeksi görünüyor ve Sanki ata binip ağaç kesmeden önce askerleri eğitmeyi yeni bitirmiş gibi düşünceli.

Osrik'in o görüntülerinin her biri zihnimde uçuşuyor, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

Acaba odun kesiyor mudur? Belki izlemek için pencereye yakın bir yerde olabilirim.

Taşıdığını fark etmediğim bir sandığı yere bırakmadan önce, "Evet, yapabilirim," diye karşılık veriyor. Sandık gümbürdeyerek ayaklarının dibine düşüyor, pirinç kulpları şingirdiyor. "Senin için giysiler."

Kollarının bükülme şeklini izlememek için kendimi zor tutuyorum, çıplak ve kollarının omuzlarından kesildiği yerden sergileniyor. "Teşekkürler, ama hayır, yapamazsın."

Ben sözümü bitiremeden eğilip taburemi döndürüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Nefesim kesiliyor ve yine o gözlere takılıyorum.

"Evet, yapabilirim." Aramızda birkaç santim mesafe var ama sanki daha yakınmış gibi beni izliyor. Sanki derimin altına kadar girmiş gibi.

Ve öyle.

İtiraf edeceğimden değil.

Ama bana her gün başucumda durduğu söylendi. Neredeyse her dakika. Kendini bana o kadar adamıştı ki neredeyse hiç uyumuyor ve yemek yemiyordu. Bu tür bir yatak başı uyanıklığı basit bir çekiciliğin çok ötesine geçer.

Öyle değil mi?

Sesi alçalıyor ve yüzündeki acımasız ifadeyle birlikte cılızlaşıyor. "Neredeyse ölüyordun, Sarı Çan. Saatler önce sana veda ediyordum."

Boğazımda onun yumruğu büyüklüğünde bir yumru var, durduramadığım duygularla. Temizleyemedim.

Ölüm döşeğimde gözlerimi açtığımda Osrik bana bir hayaletmişim gibi bakıyordu. Sanki bir hediyeymişim gibi. Sonra yüzünü saçlarıma gömdü, kollarını bana doladı ve bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi.

Güvenli.

Komik olan şu ki, ölüyordum, ta ki aniden ölmeyene kadar.

Düşüncelerim Auren'e dönüp duruyor, çünkü benim aksime, onun güvende olup olmadığını bilmiyorum. Osrik, ben bıçaklandıktan sonra neler olduğunu anlattı. Nasıl kaçırıldığını, Kral Rot'un onu kurtarmaya nasıl gittiğini. Şimdi bir diyar uzakta, Görünüşe göre.

Ve bir Fae.

Kuşkusuz, ona gerçekten inandığımdan emin değilim. Sonra tekrar... Onu o altın büyüü kullanırken gördüm. Kesinlikle başka bir dünyaya ait gibiydi.

Uyanık olmak daha çok bir rüya gibi geliyor. Sanki tüm bunlar gerçek değilmiş gibi. Hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum,

Bu yeni normale alışmaya çalışıyorum. Sanki saldırıya uğradığım o gece tüm dünya değişti.

O bıçağın bana saplandığı an zihnimde canlanıyor ve hayali acıdan istemeden ürperiyorum.

Osrik'in gözleri göğsüme düşüyor, ama erkeklerin oraya bakmasının olağan nedeni bu değil. Geceliğimin üstünden görünen yara izinin kenarına bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, parmağım iyileşmiş dilimi sıyrıyor. Hassas ve göğsüm biraz sızlıyor, ama bunun dışında genel ağrı, iyi hissediyorum.

En azından fiziksel olarak.

Duygusal ve zihinsel olarak kafam çok karışık. Bunun sebebi de tam önümde duruyor. Aklımı daha da karıştırmadan önce buna bir son vermeliyim.

"Ben ölmedim," diyorum ona, ses tonum savunmacı. "Yani bunu durdurabilirsin."

Bakışları benimkilere yöneliyor ve başını eğiyor. "Tam olarak neyi durduracaksın?"

Aramızda işaret ediyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Kendini suçlu hissettin. Bu yüzden gece gündüz yatağımın başındaydın.

Saldırıya uğradığım için kendini suçlu hissettin, çünkü sen ordunun kaptanısın ve kalenin güvenliğinden sorumlusun ve ben yaralandım. Ama ben seni bu yükten kurtarıyorum. Suçluluk duyuyorum," diyorum, ses tonumu dengede kalmaya zorlayarak. Çatlamamak için. "Bu senin hatan değildi. Bu yüzden üzerime gelmeyi bırakabilirsin. Beni iyileştiren o kız sayesinde artık gayet iyiyim. Sen artık benim için endişelenmene gerek yok. Beni dağınık saçlarınızdan uzak tutun."

Yüzünde kötü bir ifade beliriyor. "O küçük konuşmada o kadar çok boktan şey vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Geri çekiliyorum. "Affedersiniz?"

Sanki deli olan benmişim gibi iç geçiriyor. Eğer bu kadar kötüyse ne tür insanlarla vakit geçirdiği konusunda endişeleniyorum.

Akli dengeyi değerlendirmek.

Akıcı bir hareketle uzanıp beni oturduğum yerden kaldırıyor ve beni odanın diğer ucuna taşırken kalbim şaşkınlıktan yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ne yapıyorsun?" I

ellerim boynuna dolanırken, parmaklarım kaba, koyu kahverengi saçlarının uzunluğuna dolanırken talep ediyorum.

Cevap vermeden odanın köşesindeki kanepeye oturuyor ve beni kucağına oturtuyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki iyileşmiş yarımın morluklarını hissedebiliyorum.

Beni nazikçe tutuyor, ki bu onun sert gücüyle çok çelişiyor. Tamamen farklı bir nedenden dolayı kalbim sızlıyor. Bana bakışı, bakışlarımı öyle bir esir alıyor ki, sanki beni iple bağlamış gibi.

"Şu anda işlerin çok yoğun olduğunu biliyorum" diyor, beni tekrar şaşırttı. "Çünkü aramızdaki bu şeyle savaşıyorduk ve sonra bunu yoluna koyamadan saldırıya uğradın ve neredeyse ölüyordun."

Son kelimeyi toz haline getirmek ister gibi çiğniyor.

"Ama sen bilincini kaybetmiş bir halde yaşam savaşı verirken, ben gayet bilinçliydim. Acı çektiğin her dakikayı izledim. Ama orada sadece suçluluk duyduğum için oturmuyordum. Ne hissettiğimi bilmek ister misin?"

"Ne?" Nefes nefese soruyorum, hırçınlaşmaya bile çalışamıyorum.

"Seni kaybedeceğim için o kadar yıkılmıştım ki," diye cevap veriyor, çakıllı sesinden keskin bir dürüstlük fışkırıyor. "Seni kaybedeceğimi sana söyleyemeden önce Seni seviyorum."

Nefesim dudaklarımın arasından çekiliyor, ona bakarken gözlerim açılıyor. "Aşk mı?"

Duraklıyor ve koyu kahverengi gözleri her santimetrekaremi içine çekiormuş gibi yüzümü inceliyor. "Evet, Rissa Bell. Seni çok seviyorum."

Zihnim tekliyor, kalbim çarpıyor. "Ama... birbirimizi çok az tanıyoruz. Birlikte neredeyse hiç zaman geçirmedik." Aceleyle, sanki bahaneler yere düşecekmiş de hepsini toplayabilecekmişim gibi etrafa bakarak. "Yapamayız. birbirimize bile katlanamıyoruz!"

Sırıttıyor. "Ateşi seviyoruz. İkimiz de birbirimize karşı geri adım atmıyoruz ve bu durum hoşumuza gidiyor. Bu yüzden yalan söyleyip birbirimize katlanamıyormuşuz gibi davranmaya çalışmayın, çünkü ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Nabzım sanki her damarımın içinde binlerce kuş uçuyor, çırpınıyor.

"Neredeyse ölüyordun," diyor tekrar. "Ve ben asla Ne kadar yakın olduğunu unuttum. Tıpkı şimdi ikinci bir şansımız varken daha fazla zaman kaybetmeyeceğim gibi. Artık bununla savaşamayız, Rissa. Seni benim olarak kabul ediyorum."

Ona bakıyorum. Ağzını bir açıp bir kapatıyor. mücadele eden balık. "Aklını mı kaçırdın sen? Öylece... Bana sahip çık!"

Yüksek sesle
söyledim. "Az
önce yaptım."

Sırtım tutuldu. "Ben bağımsız bir kadını. Kiminle birlikte olacağıma ben karar veririm."

"Benimle birlikte olmaya karar vereceksin."

Dişlerim gıcırıyor. "Seni ukala orospu çocuğu." "Ve senin."

"Benim mi?" Alay ediyorum ve elini belimden çekmeye çalışıyorum, ama o buna aldırıyor, dokunuşu hâlâ beni tutuyor. "Ne yani, bir gün seni gerçekten kızdıracak gerçek bir tartışma yaşayana kadar sen benimsin, o zaman da sen o önemli ordu kaptanı halinle çekip gidersin, sen gidip bir genelevde eyer bulurken beni burada beklemek zorunda

bırakırsın.
sikişmek için ev?"

Yüz ifadesi kararır. "Hayır," diye hırlıyor. "Seni sahiplendiğimi söyledim ve bunda ciddiym. Benimle tartışman umurumda mı sanıyorsun? Beni kızdırırsan? İnadına gidip başkasını becerecek kadar boktan biri olduğumu mu sanıyorsun?"

"Erkekler karılarına böyle yapar," diye tükürdüm. "Ya bir tartışmadan sonra ya da aniden onlardan sıkıldıkları için ya da sadece yapabildikleri için. Biliyorum, çünkü eskiden geldikleri bir genelevde o eyerlerden biriydim. Erkeklerin nasıl olduğunu çok iyi bilirim."

"Onlar zayıf adamlar. Benim zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerim sertleşmiş kaslarla dalgalanan kollarına kayıyor. Ne zaman başladığımı bile bilmiyorum. Onları kavriyorum, ama beni dengede tuttuklarını biliyorum. Beni dik tutuyorlar. Ayrıca kimsenin ona bakıp zayıf olduğunu söyleyemeyeceğini de biliyorum.

"Ne düşüneneğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kafamı temizleyebilecekmişim gibi sallıyorum. Savunmacı öfkeme tutunmaya çalışıyorum ama yine de kayıyor.

"Uyandım ve şimdi tüm bunlar..."

Bir elini kaldırır ve bir tutam saç nazikçe düzeltir Kulağımın arkasında, parmakları sanki beni kazıyacağından korkuyormuş gibi tenime zar zor sürtünüyor. Bu hareket bende ağlama isteği uyandırıyor. Ona karşı daha da yumuşamama neden oluyor. Sonra başım omzuna yaslanana kadar beni öne doğru çekiyor. ve beni yatırdı.

Güvenli.

"Biliyorum, Sarı Çan," diye mırıldanıyor.

Deri kokuyor. Ağaç kokuyor. Kir, ter ve misk kokuyor. Tamamen insan kokuyor ve bundan nefret edeceğimi sanıyordum ama yıllarca şatafatlı soyluların gösterişli parfümlerini kokladıktan sonra, bunun doğal hamlığını tercih ediyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum boynuna doğru, parmaklarım tenini kavriyor.

"Bunu ben de biliyorum."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve deri

gömleğinden aşağı damlıyor. "Beni sevemezsin," diyorum
ona, sesim

İnkârla dolu.

"Yapabilirim."

Tartışma yok. Ek ayrıntı yok. Sadece bir yemin. "Beni gerçekten istemiyorsun," diyorum.

"İstiyorum."

"Her zaman yapmayacaksın."

"Yapacağım."

Yapabilirim, yaparım, yapacağım.

Vaatleri kulaklarımda çınlıyor ve ben onlara güvenmek istiyorum - ona güvenmek - çok çaresizce. O benim hiç Hayal ettiğim. İstedığimi sandığım şey o değildi. Ama onun aniden burada olmayacağı düşüncesi bile kalbimi acıtıyor. Beni artık istememesini. Şimdi ayrılma, yalnız yaşamak için Orea'nın uzak bir köşesini bulma düşüncesi midemi bulandırıyor. Buna dayanamıyorum.

Bu nasıl oldu?

Ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum, gözlerinde herhangi bir hile olup olmadığını görmek için son bir şans. Ama yok.

"Hata mı yapıyoruz?" Sessizce soruyorum.

Benimle alay etmiyor. Kızıyor. Onun yerine, şefkatle sırtımı okşuyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, yapmak istediğim en iyi hata sensin. Tekrar ve tekrar. Hayatımızın geri kalanı boyunca. Ne diyorsun peki?"

Gözlerim yanıyor ve bu his göğsüme kadar inip derinlere yerleşiyor.

Duygular çılgınca çalkalanıyor, ama cevabı biliyorum, ne istediğimi biliyorum, istememem gerekse bile. Yine de o ölüm döşeginde aramızda her ne olduysa bizi değiştirdi, ve onun haklı olduğunu fark ettim. Artık bununla savaşamam.

İstemiyorum.

Bir nefes veriyorum ve sonra uzanıp sakalını sıkıca kavriyorum, dikkatini çektiğimden ve bunu bildiğinden emin oluyorum

Çok ciddiğim. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Osrik. Sakın ama sakın beni buna pişman etme," diyorum sertçe,

kahverengi bakışlarına dalarak, tıpkı onun beni sıkıştırdığı gibi ben de onu sıkıştırıyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Beni tehdit mi ediyorsun, Sarı Çan?"

"Kesinlikle öyleyim."

Elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkarken sakalını bırakıyorum. "Güzel," diyor. "Çünkü ikimiz mi? Bizi ayırmaya çalışabilecek her şeyi tehdit ediyoruz - birbirimiz de dahil."

Ses tonundaki övgü karşısında zorlukla yutkunuyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?" Bastırıyorum.

"Asla, Rissa," diye kesin bir şekilde cevap verir. "Seni asla ama asla pişman etmeyeceğim."

Sözünün gücü karşısında nefesim kesiliyor. Sonra titrek bir nefesle başımı salladım. "Tamam o zaman." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu kadar mı? Sadece, tamam o zaman?"

Gözlerim kısıldı. "Bu sizin standartlarınıza uygun değil mi, Kaptan? Daha güzel bir şey söylememi ister misiniz? Belki bir ayak masajı ya da yeleğinizden başka bir şey giymeden etrafınızda dans etmemi de istersiniz?"

"İşte bu güzel bir resim," diyor ve dudaklarım sert bir çizgi haline geliyor. "Ama hayır."

"Hayır mı?"

"Nasıl istersen öyle konuş, öyle davran ve öyle hisset."

Bu bana hiçbir erkeğin söylediği bir şey değil. Her zaman şunu yap, bunu giy, en aşağıya kadar bir müşteri için en küçük ayrıntı. Kraliyet eyeri olduğu için hataya yer yoktu. Tek bir kayma için bile yer yoktu. Ya binerdim ya da inerdim.

"Sorun değil," diye gürler Osrik. "Sadece kendin ol."

Alay etmek istiyorum ama dürtümü bastırıyorum, çünkü... belki gerçekten kendim olabilirim. Belki onunla her şey farklı olabilir. Bunun yerine, dürtüsel bir özlem dalgasına kapılıyorum ve öne doğru eğilip onu öpüyorum.

Çünkü uyandığım andan beri yapmak istediğim şey buydu.

Öpücüğüm onu şaşırtmadı. Sanki başından beri beni bekliyormuş gibi hissediyorum. Dudakları benim için ayrılıyor ve şaşırtıcı derecede yumuşak. Dilimi dudaklarına değdiriyorum.

Alt dudağını delen tahta ve yüzüme değen tırmalayıcı sakalının dokusunu hissediyorum.

Bir eliyle başımın arkasını kavıyor ve diğer elini omurgama dayıyor, sanki her zaman beni tutmak için burada olacağını kanıtlamak ister gibi.

Onu öpmek, kar fırtınası sırasında ısınmış bal likörünün ilk yudumu gibidir. Beni içten dışa ısıtır, Fincanı boşalttığımda bile bir yudum daha, bir tat daha, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Onu sonsuza dek içmek istememe neden oluyor.

"Rissa Bell..." diye mırıldanıyor, ben onları kovalamaya çalışsam da dudakları hafifçe uzaklaşıyor. "Seni öpeceğim ama daha saatler önce ölüm döşeğinden uyandın ve dinlenmen gerekiyor..."

"Dinlenemiyorum," diyorum başımı sallayarak.

"Dinlenmek istemiyorum.

dinle

n." "Ne istiyorsun?"

Bu soru, bizim

bakışlarımız arasında tutarak.

Ben ne istiyorum?

Hayatım boyunca kendime birçok kez bunu sordum.

Ailesi ölmüş genç bir kızken ne istiyordum?

Yemek yemek için. Güvende hissetmek için. Seçeneklerim iş bulmak ya da evlenmekti ve ben evlenmek istemiyordum. Ne olduğunu gördükten sonra değil

evliliğin anneme yaptığı gibi. Yalnızlık, tartışmalar ve ara sıra moraran gözler.

Ben de onun yerine eyerci oldum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu ve bana her zaman ne kadar güzel bir kız olduğum söylendiği için, bu güzelliği kendi avantajıma kullandım.

Eyer olarak ne istiyordum?

En iyisi, en imrenileni olmak istedim. Bunu başardım ve sonra daha prestijli eyer evlerine seyahat ettim. Kendimi küçük kasabamdan Altıncı Krallık'ın başkentine kadar götürdüm ve burada güzelliğim ve cinsel zevklerdeki becerim bana kraliyet eyeri olarak bir sözleşme kazandırdı.

Tepenin tepesi.

O zaman ne istiyordum?

En çok arzulanan olmak. En yüksek ücret. Diğer tüm eyerler tarafından örnek alınan ya da kıskanılan. Auren dışında, ben de bunu başardım.

Kontrol bende olduğu için istediğimi elde ettiğimi sanıyordum. Durumumu iyileştirmek için güzelliğimi ve bedenimi kullandım. Ta ki bir gün aynaya bakıp artık bunların hiçbirini istemediğimi fark edene kadar. Kendimden başka kimseyi memnun etmek zorunda kalmak istemedim.

Ayrılmak istedim ve Auren sayesinde ayrıldım.

Bu koca sersem sayesinde Midas'ın kontrolünden kaçabildim.

Ondan sonra ne istedim?

Soğuk krallıklardan gidebildiğim kadar uzağa gitmek için. Yalnız, zengin ve göz alıcı olmak, etrafımda bir daha para için memnun etmek zorunda kalacağım bir erkek olmaması. Mutlu yaşamak için

herhangi bir eyer evinden uzakta, saray yavrusu bir malikane. "Ne istiyorsun, Rissa?" Osrik tekrar sorar.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bildiğimi sanıyordum ama... Artık farklı bir şey istiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce.

Gözleri ilgiyle parlıyor.

Boğazım kapanıyor, çenem ısırmaya çalıştığım duygularla ağrıyor. "Bana bunu söyletme."

Duygular konusunda rahat bir kadın değilim. Bir erkekle gerçek, dürüst konuşmalar yapma konusunda hiç deneyimim yok. Eğer şimdi bana açıklama yaptırmaya çalışırsa, ortaya karmakarışık bir şey çıkacak ve ben bunun -bizim- bir karmaşa olmasını istemiyorum.

Gözlerimden düşüncelerimi okuyormuş gibi bana bakıyor. "Bir şey söylemene gerek yok. Seni duyuyorum Her neyse."

Onun mükemmel cevabı karşısında gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem duygu yumağının etrafında geriliyor, neredeyse boğuluyordum.

"Osrik?" Fısıldıyorum ve sesim küçük çıkıyor. Bir erkeğin yanında kendimi hiç küçük hissetmemiştim. Güvenli değildi. Ama onun yanındayken öyle.

"Öyle mi?"

"Benim için daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yapmanı istiyorum."

"O da ne?"

Utanç kelimeleri boğmaya çalışıyor, ama ben gözlerim onunkilerle buluştu. "Benimle sevişmeni istiyorum."

BÖLÜM 7

RISSA

Osrik'in koyu kahverengi gözleri parlıyor. Sanki oradaki nemi bastırmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor ve sanki o da ikimizin de hissetmekte pek iyi olmadığı bu duyguları çiğnemeye çalışıyormuş gibi kendi çenesinin çalıştığını görüyorum.

Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek de güzel. İkimiz de karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışıyoruz ama en azından bunu birlikte yapıyoruz.

Cevabı hırçın ve alçak sesle ve kelimelerle arası pek iyi olmadığını iddia eden bir adam için oldukça mükemmel. "Bu

benim için onurdur, Rissa Bell."

Gözümünden bir damla yaş süzölmek üzere ama burnumu çekip boğazımı temizliyorum. "Soyadım Caddell."

"Soyadın yakında Ferox olacak, çünkü o benim soyadım."

Beni kollarına alarak aniden ayağa kalktı, şaşkınlıkla ciyaklamama neden oldu, bu yüzden ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü.

"Dur bir dakika, seninle evlenmiyorum!"
Şaşkınlıkla ona bakarak ağzımdan kaçırdım.

"Evet, öylesin."

Beni yavaşça yatağa yatırıyor ve ben de doğrulup ellerimi arkamda birleştirerek ona dik dik bakıyorum. "Ben kesinlikle değil. Evlilik bir aldatmacadır."

Yatağın ayak ucunda durup bana sırtıyor. "Nasıl yani?"

O şekilde dururken gülünç derecede iyi görünüyor, ama ben caymayacağım. "Kadını erkeğe yasal olarak bağlıyor.

Erkeğe tüm hakları verirken kadına hiçbir hak tanımıyor. Erkeğin saygın görünmesini sağlar ve bu süreçte erkeğe daha fazla özgürlük tanırken, kadının özgürlüklerini daha da kısıtlar."

"Tamam, o zaman evlenmeyeceğiz," diyor omuz silkerek, sanki az önce çoğu erkeğin küfür sayacağı bir şey söylememişim gibi.

"Öylece mi?"

"Sana bir yüzük alacağım. Bizim için evli olacağız. Hiçbir saçmalık olmadan. Sadece ikimiz için, sen ve ben. Sence bunu kaldırabilir misin?"

Titriyorum, adrenalinim bu kadar çok duyguyla dolup taşmaya alışık değil. Burnumu çekerek gözümün kenarını siliyorum ve sonra doğruluyorum. "Peki. Sanırım bu iyi."

Bakışları parlıyor. "Öyle mi?"

Kalbim pır pır ediyor, yine de yüzümü soğukkanlı tutuyorum. Elimi uzatıp parmaklarımı oynatarak, "Mücevherlere bayılırım ve yüzükler parmaklarımda oldukça hoş duruyor," diyorum.

Elimi avucunun içine alıyor, kalın parmaklarını her bir parmağımın arasından geçiriyor, eğilirken sıkıca kavriyor

bir dizini yatağa koyuyor. Ben ona bakmak için başımı
eğerken bana doğru eğiliyor.

"Yüzüğümü takacak mısın, Sarı Çan?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve gözlerindeki açlık midemin bulanmasına neden oluyor. "Evet, ama umarım Dördüncü'nün ordusunun kaptanı olmak iyi para kazandırır, çünkü benim zevkim çok pahalı."

Kıkırdıyor ve harika Divine, bu şekilde Ses sırtıma kadar geliyor. "Ben seni elde ettiğim sürece sen de istediğini elde edersin."

Sertçe yutkunuyorum ve sanki baloncuklarla doluymuşum, yataktan aşağı süzölmeye hazırmışım gibi hissediyorum. Elini çekştirip belime doğru çekiyorum. "Dokun bana."

Gözlerindeki açlık büyüyor. Elini yukarı doğru sürüklüyor, kıyafetlerimin arasından göğüslerimi avuçluyor ve Harika. "Benimle başa çıkabileceğinden emin misin?" diye soruyor.

Sessizce, kocaman elleriyle masaj yapmaya, yoğurmaya ve kavramaya devam etti.

"Benimle başa çıkabileceğinden emin misin?" Başımı geriye atıp dokunuşunun tadını çıkarırken karşılık veriyorum.

Söylemediğim şey, benim için bir süre geçtiği ve Osrik'ten önce Kral Midas olduğu. Bu bir işti. Her zaman bir işti.

Göğsünde bir mizah akımı dalgalanıyor. "Eğer yapamasaydım, burada olmazdık."

O haklı. Dünyada beni gerçekten idare edebileceğini düşündüğüm tek erkek o.

Uzanarak, geceliğimin düğmelerini yavaşça çözmeye başlarken bir an için onu bırakmasını sağlıyorum. Kumaş santim santim çözülürken gözleri düşüyor, dikkatle izliyor. Göğüs dekoltem ortaya çıkıyor, göğüslerimin kıvrımları onun gezinen bakışları için örtüsüz. Göğsüm hafifçe pembeleşti ve her nefes alışımında kumaşı çekştirerek neredeyse açılmasına neden oluyorum.

Saldırmak yerine ellerini yumruk yapıp izlemeye devam ediyor.

Ben de kollarımı çekiştirerek, geceliğimi arkamda
bırakarak ve kendimi

her yerim çıplak. Gözleri kurak bir zeminde akan su gibi vücudumdan aşağı akıyor. Her santimi ıslatıyor, baktığı her yerde tenimin ısınmasına neden oluyor.

Gerçek cazibe böyle bir şey mi? Bağlar olmadan mı? Oldukça heyecan verici.

Ve inanılmaz derecede sinir bozucuydu. "Harikasın amına koyayım."

Geçmişte birçok erkeğin güzelliğime iltifat ettiğini duydum ama bu Osrik'ten gelince kulağa farklı geliyor. Farklı hissettiriyor.

Yürek parçalayıcı bir nezaketle başparmağını kalbimi kesen iyileşmekte olan yaranın üzerinde gezdiriyor. Beni hatırlarken gözlerindeki gölgelerin titreşimini görebiliyorum.

Ama çenesinden tutup bakışlarını tekrar yüzüme çevirmesini sağladım. "Ben iyiyim. Tamamen iyileştim."

Sözlerimi mırıldanarak parmaklarının yara izimden meme ucuma doğru inmesine izin veriyor. Daireler çizerek sertleşmesini ve tüm dikkatini üzerine çekmesini sağlıyor.

Beni boynumdan öpmek için eğilmeden önce inliyor, eli göğsümü kavıyor, avuç içi sivri ete sürtünüyor. "Çok güzel ve yumuşak."

Ben yumuşak olabilirim ama onun her yeri sert. Nasırlı elleri, kaslı kolları... ve özellikle de pantolonunun önünü şişiren boyu. Bu görüntü kalçalarımı beklentiyle birbirine bastırıyor.

Öne doğru eğilerek tuniğinin üst kısmındaki bağcıkları çekiştiriyor, ipleri gevşetiyorum. Sonra onu soyuyorum. etkileyici göğsünü kendi gözlerimle görebiliyorum. Vücudu şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve en güçlüsü.

Parmaklarım siyah saçlarının üzerinde geziniyor. göğsünün üst kısmını kaplıyor, ardından belirgin göğüs kaslarının altındaki düzlemlere ve daha sonra da kalın, kaya gibi sert orta kısmına iniyordu.

Cildi eski yara izleriyle işaretlenmiş, bazıları silik, bazıları derin. Hepsi de bronz tenini oyulmuş kelimeler gibi kesiyor.

ahşaba. Acıların ve iyileşmelerin, harcanan zamanın ve dökülen kanın hikayesini anlatıyor.

"Pantolon," diyorum ona, pantolonunun içinde kaybolan lezzetli çizgileri işaret etmeden önce parmaklarımı şıklatıyorum.

Onun her şeyini görmek istiyorum.

Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor, bağcıkları çözerken ellerini indiriyor. İnanılmaz seksi bir hareketle ayağa kalkıyor ve botlarını tekmeleyerek ağır bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

Sonra pantolonunun düşmesine izin veriyor ve gözlerim onun sikinde açılıyor. "İlahi ve kutsanmış olan her şey..."

Binlerce çıplak erkek gördüm. Bir sikin sahip olabileceği hemen hemen her şekli, boyutu ve eğriliği gördüm.

Osrik çok büyük. İri. Mükemmel genişlemiş bir kafası ve midemi sıkıştıran bir uzunluğu var. Ve o damar-I Şaftı boyunca uzanan nabzın ne olduğunu bilmiyorum ama dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Uyar," diyor, sanki gözümün korktuğunu ve bu yüzden baktığımı düşünüyormuş gibi.

Ve ben bakıyorum.

Ağzım açık mı kaldı? Tamamen mantıksız. Tanrı aşkına, ben bir profesyoneldim.

Gözlerim hâlâ sırtan yüzüne kayıyor. "Oh, sıgacağını biliyorum. Sadece sen aslında her yeri büyük olan bir adamsın," diyorum açık bir takdirle.

Omuz silkiyor. "Ben büyük bir adamım, bu yüzden büyük bir aletim var." "Bu her zaman böyle değildir ve seninki oldukça etkileyici."

İçinden kahkahalar yükseliyor. "Öyle mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve birçok çıplak insan gördüm."

Sırtışı düşünüyor. "Başkalarıyla görüştüğünden bahsetme, yoksa gördüğün her adamın adını tek tek sorabilirim, böylece hepsini öldürebilirim."

Mırıldanıyorum. "Bu pek çok erkek için geçerli. Bazı

" kadınlar

"Kıskançlığım ayrımcılık yapmaz ve çok titizimdir."

Gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor. Bir sebepten dolayı,
Bana karşı sahipleniciliğini seviyorum, çünkü acımasız ya da zorba hissettirmiyor. Sanki öfke ya da güvensizlikten değil de koruyucu bağlılık.

"O zaman... ne kadar titiz olabileceğini kanıtla," diyorum, elimi ereksiyonunun üzerinde gezdirirken ses tonum baştan çıkarıcı. Dokunulamayacak kadar sıcak ve o damarı köküne kadar izliyorum, parmaklarımın kasıklarındaki kılların üzerinden geçmesine izin veriyorum ve sonra taşaklarını avuçluyorum. Nefesinin altından hırlıyor, sesi içimi heyecanla dolduruyor.

Elimi kolanının etrafında kıvrarak sıkıyorum, bir, iki, üç kez aşağı yukarı okşarken bir başka gırtlak sesi çıkarmasına neden oluyorum. Bir parça prekum fişkırıyor ve onu yakalamak için parmağımın ucunu daldırıyorum.

"Beni nasıl istiyorsun?" Dizlerimin üzerine oturmadan önce mırıldanıyorum. Parmak ucumu göğüslerimin arasında kışkırtıcı bir şekilde sürüklüyorum, neminin boncuklarını tüm yol boyunca yayıyorum

Kalçalarımın birleştiği yere kadar. "Beni becerirken göğüslerimle oynayabilmen için sırtüstü yatayım mı?" Sadece gösteriyorum

Ben uzanırken. "Yoksa beni böyle mi tercih edersin?" Diyorum,

Dizlerim altıma gelene kadar yatağın üzerinde dönüyorum, kollarım beni dik tutuyor. "Beni arkamdan istediğin kadar derine götürmek, saçlarımı kavramak ve her hamlede kıcımın zıplamasını izlemek?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, beni nasıl istediğini söylemeye hazırım, onu memnun etmeye hazırım, performansımı sergilemeye hazırım.

"Buraya gel."

Şaşırmış bir şekilde arkamı döndüm, kaşlarım çatılmıştı.

Dizlerini yatağa dayıyor ve üzerime eğiliyor. Sıcaklık vücudundan benimkine doğru yayılıyor, kokusu burnuma doluyor. Sert, ağır aleti beni uzanıp onu tekrar yakalamaya

çağırıyor. için

Okşayacağım, okşayacağım ve bu canavar adamın benim dokunuşumla başka ne sesler çıkaracağını göreceğim.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyor.

Durakladım. "Ne yapacaksın?"

"Bir rol oynamana, beni kontrol etmene ya da beni memnun etmek senin görevinmiş gibi isteklerimi ölçmene gerek yok. Ben sadece seni istiyorum."

Anında savunmaya geçiyorum ama ben geri çekilmeden elimi tutuyor. "Beni dinle, kadın," diye gürlüyor. "Benimleyken bir eyer değilsin. Sen sadece sensin. Bu da sana ne iyi geliyorsa onu yapacağın anlamına geliyor. Hangi pozisyonda istersen. Seni arkadan, önden, arkadan, öne, baş aşağı götüreceğim. Seni duvara çarpacağım ya da küvette çok tatlı olacağım. Beni memnun etme konusunda endişelenme, çünkü söz veriyorum, ne yaparsak yapalım, nasıl yaparsak yapalım her saniyesinden zevk alacağım, çünkü seni seviyorum. Anladın mı beni?"

Kalbim küt küt atıyor. Nasıl oluyor da sözleri beni aynı anda hem küçük hem de inanılmaz derecede güçlü hissettirebiliyor? Bu bir azarlama gibi hissettiriyor, ama aynı zamanda çok cinsel bir şey. Özgürleştirici. Zihnim tartışmak isteyip istemediğime tam olarak karar veremiyor.

Sonra sorar, "Beni nasıl istersin, Sarı Çan?"

Ve buna kızamam.

Vücudumun her yerinde bir sıcaklık ve onu ürpertiyle takip eden bir kırılganlık var. Bir an için düşünüyorum, onun Elimde sabit bir tutuş. Beni acele ettirmiyor. Çözmeme izin veriyor.

Başka hiçbir erkeğe benzemiyor. Osrik daha önce birlikte olduğum hiçbir erkeğe benzemiyor.

Kararsızca, nabzım hızla atarken elini bırakıyorum, böylece onu omuzlarından kavrayabiliyorum ve sonra çekiyorum. Tek başıma gücümle asla yapamayacağım şekilde onu hareket ettirmeme izin veriyor ve sırtüstü yatana kadar onu konumlandırıyorum, ben de onun üzerine diz çöküyorum. Göğsüm yükselip alçalıyor, Heyecan ve gerginlik kaburgalarımın baskı yapıyordu.

Bu yeni bir şeymiş gibi geliyor, sanki seks benim için bilinmeyen bir şeymiş gibi, ki bu çok saçma. Ve yine de... belki de o kadar saçma değildir.

Hem de hiç. Çünkü bu sadece seks değil, değil mi? Bu yakınlık. Ve ben bu konuda çok, çok yeniyim.

Ayağa kalkıyorum ve bacağımı ona doğru kaydırıyorum. Boğazından kısık sesle gürlüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş

Kukum. Eli ona doğru hareket ediyor, parmakları yarığımdan aşağı kayıyor ve okşuyor.

Bu da demek oluyor ki, sana ne iyi geliyorsa onu yap. Sen.

Sözleri yankılanıyor, beni daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya çağırıyor.

daha önce yaptım. Elini tutuyorum ve onu tam istediğim yere yönlendiriyorum, ona kelimeler olmadan tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı gösteriyorum.

Parmak uçlarını klitorisime doğru bastırıyorum, daha hızlı ve daha hızlı gitmeden önce onu dairesel bir hareketle hareket ettiriyorum, kendi parmaklarım onunkilerin üstlerine basıyor, ona rehberlik ediyor ve o da takip ediyor.

Çoğu erkeğin aksine Osrik'in egosu zedelenmiyor, kontrolü geri almaya çalışmıyor ya da benim sessiz yönlendirmelerimi görmezden gelmiyor. Beni takip ediyor ve bunu yapmaktan son derece memnun görünüyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor.

Başım arkaya düşüyor, gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve kendimi bunun tadını çıkarmaya bırakıyorum. "Evet."

"Muhteşem amın ıslak. Parmaklarımı kapatıyorum."

Doğru söylüyor. Islaklık onu kaplıyor, hatta bir kısmı Kendi parmaklarımın üzerinde, klitorisimden uzanan ve vücudumun geri kalanına yayılan lezzetli ateş ipleri. Dokunuşu mükemmel ve ellerimi bir iniltiyle bırakıyorum, o ise tam olarak ona gösterdiğim gibi devam ediyor, hareket etmiyor

uzaklaşmak ya da hız değiştirmek.

Ellerimi kalın kalçalarına koyuyorum ve kendimi onun hareketlerine bırakıyorum.

Harika Divine, bu iyi hissettiriyor.

Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor, vücudumun her yeri kasılıyor.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor, sesi bir hırıltı kadar derin ve aç.

"Parmağını amıma daldır," diye fısıldıyorum.

Kalın bir parmak klitorisimden çekiliyor ve onu içeri sokarak beni açıyor. Parmağı bile kalın hissettiriyor, bu his karşısında neredeyse salyalarım akıyor.

"Kahretsin, sıırılsıklam ve sımsıkı olmuşsun," diyor. içime pompalamadan önce. Tekrar ve tekrar. Başparmağı klitorisimi okşamaya devam ederken o parmağı kancalıyor ve içime sürtüyor.

Harika hissettiriyor ama gelmeye hazır değilim. Hâlâ tırmanıyorum, henüz zirveye varmadım. Ama ben tamamen saniyelerin geçtiğinin farkındayım. Bana dokunarak geçirdiği zamanın. Hayal kırıklığına uğramasını ya da cesaretinin kırılmasını istemiyorum. Bu yüzden vücudum benim acele işaretlerimi algılıyor. Bu alışkanlık.

Dudaklarım ayrılıyor ve haykırıyorum, orgazm taklidi yaparken gırtlaktan gelen bir inilti odayı dolduruyor. Kulağa skandal gibi geliyor

şehvetli. Kulağa mükemmel geliyor. Daha önce binlerce kez yaptığım şehvetli çığlığın aynısı.

Ve Osrik... durur.

Gözlerim parlayarak açıldı ve ona baktım. "Neyin var?"

Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmış. Dili alt dudağındaki tahta piercingi gözle görülür bir kızgınlıkla karıştırıyor. Tekrar sormama fırsat vermeden beni bir bez bebek gibi yukarı ve aşağı sallıyor, ta ki kendimi onun oturur pozisyonunun üzerinde, kığım yukarıda, başım bacaklarının yanından aşağıda, o yatağın ayak ucunda otururken bulana kadar.

"Ne-"

WHACK!

Avuç içi çıplak kığıma ürkütücü bir çatırtıyla iniyor. Doğrulmak için bacağını itmeye çalışıyorum ama diğer eli sırtımda kenetlenerek beni yerimde sabitliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkeyle çığlık atıyorum.

"Zevk alıyormuş gibi yaptın," diye homurdanıyor ve sonra kıcıma tekrar şaplak atıyor.

Bağırıyorum ve aşırı acı vermese de eli o kadar büyük ki vuruş tüm yanağıma batıyor.

"Şimdi bana söz ver, bir daha asla numara yapmayacaksın."

Ona ters ters bakmak için başımı çeviriyorum. "Seni kendini beğenmiş, kaba, orospu çocuğu-"

WHACK!

Kıvraniyorum, tokadın sıcaklığı aniden Tam amıma kadar. Bana sert vurmuyor, ama kıcımın sallanmasına, acının yayılmasına neden olacak kadar kuvvetle vuruyor.

Ama acı ve sıcaklık, yoğun bir uyarılmayı besleyerek çiçek açar.

Bunu sevdim.

Beğendiğim için kızgınım.

"Dur!" Talebim bir inilti olarak çıkıyor, bu da yüzümün utançla ısınmasına neden oluyor, öfkem daha da artıyor.

"Önce sen dur."

"Bu ne cüret!" Bağırıyorum. "Numara yapmıyordum!"

WHACK!

"Öyleydin. Kabul et."

Kabul etmiyorum.

Bu yüzden tokat üstüne tokat yağıdırıyor. İnatçı kıcım yanana kadar. Gözlerini oymaya hazır, tüküren bir kedi gibi olana kadar. Acıdan değil, yalanımı itiraf etmemden bu kadar sorumlu olduğu için.

Sonunda pes edene kadar.

"Tamam! Tamam! İyi! Numara yaptım!" Sözcükler bir çığlık halinde dökülür ve anında durur.

Her tarafım titriyor, kık yanaklarımı ısırarak acıdan ve aynı zamanda sıvı arzusunun güm güm atmasından çekirdeğime doğru. Şu anda o kadar tahrik oldum ki.

ıslak, sanırım onun geniş çevresi bile sorunsuzca kayabilir. Ama tanrılar, ben deliyim.

"Ne kadar kızgınsın?" diye soruyor. "Oh, öfkeliyim."

Kıllı dev kıkırdama cüretini gösterdi. Ben hâlâ dizlerinin üzerine çökmüşken, tüm kıcımdan sıcaklık yayılıyor ve kalçalarımı ıslaklık kaplıyordu.

Tam bir piç.

"Sana kaldırılabileceğinden fazlasını vermedim," diyor sert elini acıyan popomun üzerinde yumuşatmadan önce. "Vücudun iyi olmasaydı bunu yapmazdım.

Bana tam da ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu söyledi," diye ekliyor ve parmağını zonklayan amıma doğru sürüklüyor.

Yüksek sesle sızlanıyorum. Elimde değil. Şaplak beni alevlendirdi. "Pislik. Bana dokunmaya devam et."

Tekrar kıkırdar. "Söyleyeceğim. Sadece bana Artık numara yapmayacaksın. Kendi zevkinden mahrum kalmayacaksın çünkü benimkinden endişeleniyorsun ya da sabırsızlanmamdan endişeleniyor." Onun isteğiyle, parmakları daldı. Beni açıyor, nefes almamı sağlıyor. "Sabırsızlanmayacağım," diyor bana, bir parmağını kaygan girişime sokarken.

Gürültü susturuyor. Bu kadar ıslak olmam utanç verici.

Tüm vücudum alev almış gibi hissediyorum, ama o inlediğinde bu utancı bastırıyor, sanki bunun şimdiye kadar duyduğu en seksi ses olduğunu düşünüyor.

"Seninle görüşürken nasıl sabırsızlanabilirim ki? Ben sana dokunurken mi?" diye homurdanıyor, parmağını çekmeden önce bir saniye döndürüyor. Başımı kaldırıp parmağını ağzına götürdüğünü ve sularımı yalayıp temizlediğini görüyorum. tatmin olmuş bir inilti ile. "Senin tadına bakarken nasıl sabırsızlanabilirim ki?"

Kucağına oturana kadar beni döndürüyor, göğüs göğüse, ancak kırım kurtuldu çünkü her bir uyluğum onunkinin dışında, kırım boşlukta geziniyor bacaklarının arasında.

"Bana numara yapmıyorsun. Boşalmaya hazır değil misin? O zaman bu benim için bir cennet çünkü sana dokunmaya devam edebileceğim anlamına geliyor." Ağzı aşağı iniyor, sakalı

boynuma karşı. "Seni tatmaya devam edeceğim." O dudaklar benimkine bastırıyor, kendi uyarılmışlığını çökmekte olan bir kötülükle tatmamı sağlıyor. "Seni becermeye devam edeceğim..."

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Şimdi zevkini al, Rissa."

Onun emri kendi başına bir serbest bırakma gibidir. Aniden patlayan ve heyecanlı bir mutluluğu dışarı atan bir basınç balonu.

Onu sertçe kavriyorum, siki elimde zıplıyor. Yüzünü seyrederek aşağı yukarı okşuyorum. özlemin ifadesi. Sonra onu geri itiyorum ve kolayca gidiyor, ağırlığı yere inerken yatağın sallanmasına neden oluyor.

Onu bir kez daha kucaklayarak bir elini belime, diğerini klitorisime götürüyorum. "Dokun bana."

Yapıyor. Tam olarak ona gösterdiğim şekilde.

Aletinin üzerinde öğütüyorum ve onun sertliğini hissediyorum,

Altımdaki sıcak uzunluk erotik. Heyecan verici. Kalçalarımı her oynattığımda, onunla alay ediyor ve ıslaklığımı onun üzerinde sürüklüyorum,

Bir inilti çıkarıyor ve dikkatle beni izliyor. "Mükemmel," diyor bana.

"Pek sayılmaz..."

Aşağı uzanarak elimi genişliğinin etrafına doluyorum, parmaklarım tam olarak buluşmuyor. Karnımdaki heyecanlı çırpınışlarla yukarı kaldırıyorum, onu giriş yerimle hizalıyorum ve sonra yavaşça, yavaşça aşağıya iniyorum.

Great Divine.

Bu esneme inanılmaz. Gördüklerimin en büyüğü ve kesinlikle sahip olduklarımın en büyüğü olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Vücudum ona uyum sağlamak için çalışıyor ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi yavaşça aşağıya bırakıyorum, sonuna kadar inene kadar her bir santimi hissetmeme izin veriyorum ve

O kadar doluyum ki kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ona bakıyorum ve sanki gözlerini ayırmak istemiyormuş gibi beni izliyor.

Sonra, hareket etmeye başladım.

Önce yavaşça, ıslaklığımınla kaplanmasını sağladım, kendimi yukarı aşağı, ileri geri sallıyorum. Neyi sevdiğimi görmek için her hareketi test ediyorum. Dokunuşunu klitorisimin üzerinde sürüklemeye devam ederken içimde en iyi nasıl hissettiğini görmek için, beni daha da ıslatıyor, daha da ateşlendiriyor.

"Hissediyorsun..."

"Mükemmel," diye bitiriyor.

Evet. Aynen öyle.

Kendimi ona doğru, ona karşı çekerken kalçalarım yuvarlanıyor ve her sinir ucu fener gibi yanıyor. Her yerim yanıyor, sanki alevler içinde kalabilirim. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Çevir beni" diye emrediyorum.

Bunu bir kalp atışında yapıyor, beni o kadar kolay hareket ettiriyor ki midem zıplıyor. Sonra onun güçlü bedeninin altındayım ve bacaklarım kalçalarının etrafında kıvrılmış. İçime giriyor, gözlerimin zevkle geri dönmesini sağlıyor, böylece yatağa bastırıldığım için kıcımın sızladığını bile fark etmiyorum.

Aşağı uzanıp bir elimle klitorisimi ovuyorum, diğer elimle taşaklarını avuçluyorum, inleyip kıvrılırken göğüslerim onun hareketleriyle zıplıyor.

"Siktir."

Eğildi ve meme ucumu ağzına aldı, diliyle köpürttü, sonra diğerine geçti ve ağzını ikisinin arasına daldırıyor. Aleti içime girip çıkarken dili sıcak ve keşfedici.

"Daha sert..." İnliyorum.

Sadece daha hızlı sikişmeye başlamıyor. Lezzetli, yavaş ve sert vuruşlarıyla nasıl girip çıkacağını çok iyi biliyor. Nefesim her seferinde ciğerlerimden patlıyor. Kalçalarını çırpıyor, kocaman sikiyle o kadar derine iniyor ki yemin ederim onu kaburgalarım kadar hissedebiliyorum.

Güçlü hamleleri bedenimi şiltenin üzerinde sarsıyor. Neredeyse başlığa çarpana kadar, ama o beni sadece geri

ekiyor, bir eli kalçamı tutuyor, böylece beni eebiliyor

Daha da. Böylece daha da derine inebilir. Böylece benimle şiddetli ve yıkıcı bir ritimle sevişebilir.

Sadece zirveden düşmüyorum. Bir yanardağın ağzından fışkıran erimiş lav gibi patlıyorum.

Zevkim serbestçe patlıyor, çekirdeğimin tam merkezinden yırtılıyor, beni sıcakta püskürtüyor, üzerimize ıslaklık fışkırıyor. Bunun mutluluğundan, her şeyin bütünlüğünden çılgılık atıyorum, tüm vücudum kendi coşkuyla kaplanıyor.

Osrik mükemmel horozunu içeri ve dışarı sürükler, parmaklar

Kalçamdaki deriyi kazıyor ve ağzımı yakalayıp nefesimin tadına bakıyor. Sonra içime öyle sert giriyor ki görüşümü çalıyor, dudaklarıma karşı inlerken gözleri kapanıyor.

O zaman kendi erimiş lavı içime akıyor, taşakları boşalana ve başı aşağı düşene kadar fışkırıyor.

ve tek yapabildiğimiz nefes nefese kalıp birbirimize sarılmak.

Sonunda tekrar konuşabildiğimde, gözlerimi açıp beni her yönden tamamen şaşırtan bu adama bakıyorum. "Bu..."

"Dediğim gibi. Mükemmel amına koyayım," diye tekrar homurdanıyor, sonra bedenimi kendi bedenine bastırıyor ve bizi döndürüyor, böylece ben üstte yatıyorum, siki hala içimde, amım hala zevkimizin artçı sarsıntılarıyla çırpınıyor.

Şimdiye kadar hissettiğim en iyi zevk. Sahte değil. Zorlama değil. Aceleye getirilmemiş. Ve kesinlikle, bir iş değil.

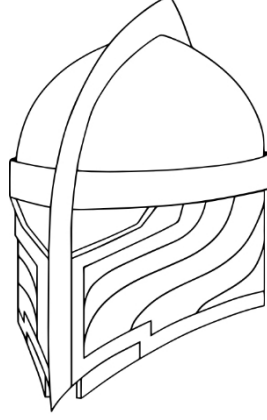
İlk defa zevki bir eyer olarak değil, kendim için yaşadım. Kendim için yaşadım... onun sayesinde.

Başımı çevirip kapalı gözlerinden faydalaniyorum ve beni sahiplenici bir hayranlıkla kucaklarken onu izliyorum.

"Eee?" diye soruyor, sanki bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi tek gözünü açarak. "Bir hata mı yapıyoruz, Rissa?"

Cevap kolaydı ve ona gülümsedim. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi hata."

BÖLÜM 8

KOMUTAN RYATT

Yeni bir komutan olmanın zorlukları vardır. Ama aniden istilaya uğradığınızda yeni bir komutan olmak sadece kötü şanstır.

Slade, Lu ve Judd'un Ranhold'a gitmesi ve Osrik'in Rissa ile ilgilenmesi nedeniyle ordumuzu hazırlama görevi sadece benim için. İstediğim bir unvan, adım atmayı beklediğim bir rol ama hazır olup olmadığımı sorguluyorum.

Eğer gerçekten hak ediyorsam.

Ordumuzun hazır olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Şimdi emir bekliyorlar. Seferberlik ya da tahkimat.

Slade'den bana bir haberci şahin gönderir göndermez vermem gereken emirlerden biri de bu. Ranhold'da ne haltlar döndüğünü ve Beşinci Ordu'yu hazırlayıp hazırlamadıklarını bilmek istiyorum.

Şimdiye kadar almam gereken bir mesaj.

Bu düşünce dünden beri beni rahatsız ediyor. Argo'nun ne kadar hızlı uçabildiğini biliyorum. Slade Ranhold'da olmalı.

Ama bir şeylerin ters gittiğini düşünmemeye çalışıyorum. Ondan henüz haber alamamamın pek çok nedeni olabilir.

Sadece sabırlı olmam

gerekiyor. "Ho, Komutan."

Teğmenin bitirmesini beklediğim tatbikatları izlemekten vazgeçiyorum, böylece bazı şeyleri gözden

geçirebiliyorum.

onunla daha fazla hazırlık. Keg'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum, asker derileri tertemiz, botları parlatılmış.

"Keg, her şey yolunda mı?"

Eğitim alanının etrafındaki çitte yanımda duruyor, bükülmüş siyah saçları hareketleriyle birlikte sallanıyor. "Yolda olan gemilerin şehre ulaştığı haberini aldık. Bu miktar ve sonrakiler de programa uygun olursa artık karneye bağlamak zorunda kalmayacak. Şehir ya da kışla."

Rahat bir nefes aldım. "Güzel. Ama yapmamız gereken kuşatmaya da hazır olun. Umarım iş o noktaya gelmez ama ne olur ne olmaz."

"Merak etmeyin." Keg göğsünde çapraz duran kahverengi deri kayışı düzeltirken başını sallıyor. "Bu başbakanların ne yaptıklarını bildiklerini duydum." Başparmağını kaleye doğru uzatıyor. "Yakındaki şehirlerin buraya sığınma ihtiyacı duyması ihtimaline karşı fazladan asker depoluyorlar."

"Ailen benden bile daha çok çalışıyor."

"Bu krallığı seviyorlar. Kendi gözetimlerindeyken ona bir şey olmasına izin vermeyecekler."

"Isalee buna kesinlikle izin vermezdi," diyorum alaycı bir ifadeyle.

Sırıttıyor. "Hayır. Fae'ler onunla yüzleşmek zorunda kalsalar tir tir titrerlerdi."

"Müthiş biri olabilir."

"Ona karşı hiçbir tartışmayı kazanamadım. Beş yaşındayken denemeyi bıraktım."

Sırıttıyorum. "Akıllıca."

Kafasına vuruyor. "Aileden geliyor," diye cevaplıyor selam vermeden önce. "Elinizde net rakamlar olması için envanter çalışmalarına başlayacağım."

"Teşekkür ederim, Keg."

Askerler eğitim alanından dağılmaya başlarken o da çıkıp gidiyor. Teğmenim bana başını sallayarak görüşmemiz için hazır olduğunu bildiriyor ve ikimiz de ofis binama doğru ilerliyoruz.

Yan yana yürümeye başladığımız anda söze girdi. "Moraller yüksek. Yine de sana yalan söylemeyeceğim, askerlerin yarısı Fae'lerin istila ettiğine inanmıyor ve diğer yarısı da önceki Komutanımız Rip'in kılık değiştirmiş bir Fae olduğu ve bizi ele geçirmek için orduyu buraya getirdiği söylentisine kapılmış durumda."

Pekala. Bu hiç iyi değil.

Teğmene bir bakış attım. "Bu söylentiler nereden çıktı?"

"Bilmiyorum, efendim."

Kışlada yolumuza devam ederken, yüzündeki tereddütü fark ediyorum. "Sadece söyle, Teğmen."

Otuz yıllık savaş tecrübesi olan kuru bir adam. Bir kez bile hapsirarak soğukkanlı ifadesini bozduğunu görmedim. Her zaman sağlam, ciddi ve açık sözlü olmuştur. Çok iyi şeyler yüksek rütbelerde var. Bu yüzden tereddüt ettiğini görmek biraz tedirgin edici.

"Bazı söylentilere göre aslında kralımız bir fae ve bu yüzden gitti."

Hareketlerim durdu ve birbirimize doğru döndüğümüzde o da benim duruşuma hemen ayak uydurdu. "Kral

Ravinger ayrıldı çünkü Ranhold'u saldırıya hazırlamak için Elitlere liderlik ediyor."

Sertçe başını sallar. "Elbette efendim. Ben sadece söylenenleri rapor ediyorum."

Sadece kulağa hoş gelebilecek daha fazla kelimeyi yutuyorum.

savunmaya geçip başını sallamak yerine. "Teşekkür ederim, Teğmen. Bu söylentileri bastırmak için yardımcı olmanızı bekliyorum. kırılmış?"

"Evet, efendim."

"Güzel."

Binama ulaştık ve içeri girmek için merdivenleri çıkarken biri koşarak yanıma geldi, sırık gibi uzuvları ve aceleci ayaklarıyla. "Twig," diyorum çocuğa başımı

sallayarak.

Aceleyle selam veriyor. "Bölmek için izin istiyorum, Efen dim Ağzımın kenarı seğiriyor. Twig tüm koşuları yapar ?"

Gün boyu, ihtiyaç duyulan her yere yardım ediyor. Ona küçük kardeşleri gibi davranan bir kışla dolusu askeri var ve şimdiden kendini savunma eğitiminde fersah fersah ilerledi.

"İzin verildi, Twig. Ne istiyorsun?"

Duruşu hafifçe gevşer. "Teşekkür ederim Komutan. Brackhill Kalesi'nde size ihtiyaç olduğu söylendi efendim. Sen bir mektup aldım."

Kalbim küt küt atıyor.

Sonunda.

"Teşekkür ederim, Twig."

Çocuk tekrar selam veriyor ve koşarak uzaklaşıyor. Teğmene döndüm. "Toplantımız şimdilik ertelenmek zorunda."

"Anlaşıldı Komutan."

Umarım kardeşim hakkındaki Fae söylentileri sona erer. Aksi takdirde, savaşma konusunda erkeklerden herhangi birini etkileyecek kadar yayılırsa, kötü bir zamanlama olabilir.

Her ihtimale karşı, "Söylentiler homurdanmaya dönüşürse, tüm teğmenlerin müdahale etmeyi bildiğinden emin olun. İhtiyacımız olan son şey, askerlerimizin bu fikri kafalarına takmaları ve yeterince yaymaları Diğerlerinin iltica etmekle tehdit ettiği korku tacirliği. Dördüncü Ordu bundan daha iyidir. Önceliğimiz Orea'nın güvenliği. Biz

Bizler askeriz ve istila etmeye ya da saldırmaya çalışan herkesle savaşırız. Fae ya da Orea."

Teğmen keskin bir selam verir. "Kesinlikle. Hiçbir askerimiz kendi davamıza ihanet etmez. Her zaman Dördüncü ve Orea'yı savunacağız."

"Evet, yapacağız."

Başımı sallayarak dönüyorum ve Slade'den gelecek mesajın ne getireceğini merak ederek Brackhill'e doğru

yola çıkıyorum. Midem

Zaman kipleri ve düşüncelerim sekiyor. Yürüyüşe mi hazırlanacağız yoksa kuşatmaya mı?

Her şey buna bağlı.

Kaleye çıktığımda hiç vakit kaybetmeden Slade'in ofisine giriyorum. Isalee, Warken ve Osrik zaten buradaydı.

"Ne zaman geldi?" Odaya girerken sordum.

"Uzun sürmez. En fazla on beş dakika," diyor Warken.

Osrik kapıyı arkamdan kapatıyor ve kapının yanındaki duvara yaslanıyor. Kaçıp gitmeye hazır görünüyor.

Rissa'yı en kısa zamanda çağıracak. Masaya bakan yüksek arkalıklı sandalyelerde oturan Premiere'lerin yanından geçip masanın arkasındaki pencereye doğru ilerliyorum. Bir haberci şahin açık pencerenin hemen dışındaki teslimat tüneğinde bekliyor. Şişeyi bacağından alıyorum ve mesajı çıkarmak için kapağını açıyorum.

Boş şişeyi geri verdiğim anda şahin havalanıyor ve ben de pencereyi çekip kapatıyorum.

Herkesle yüzleşmek için masaya doğru dönerek küçük parşömen parçasını hızla açıyorum ama kaşlarım anında çatılıyor.

Bu mesaj Slade'in el yazısıyla değil. Lu'nun el yazısı.

Gözlerim aceleyle karalanmış kelimeleri tarıyor ve midem bulanıyor. Ve düşüyor. Ve sonra yok olmuş bir safra karmaşası. "Siktir. Siktir!"

Normalde, Isalee kaba konuşmamdan dolayı beni azarlardı, ama bu sefer yapmadı, belki de durumun ciddiyeti. Dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor, keskin gözleri üzerimde geziniyor. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, endişe ve dönen düşüncelerle savaşıyorum. "Slade hiç gelmedi."

Osrik duvardan başını kaldırır. "Ranhold'a hiç gelmedi mi?"

"Hayır. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Lu ve Judd onu diğer Elitlerle birlikte havada yakalayamadı. Onlar Argo'nun onu Beşinci Cadde'ye götürdüğünü sanıyordu. Ama asla başaramadı. Kimse onu görmemiş."

"İyi değil," diye mırıldanıyor Osrik.

Hayır, hiç iyi değil.

İçime bir korku saplanıyor.

Hangi cehennemde o? Ona bir şey mi oldu?

Ve sonra bu mesajın geri kalanı... Lu'nun sözlerini tekrar okudum, her cümle tırnaklarını içime geçirdi.

"Basitçe... fikrini değiştirdiğini düşünmüyorsunuz değil mi?" Warken dikkatle sorar.

"Hayır," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bize söz verdi. Bana da söz verdi. Ranhold'a gelmediyse, bunun bir nedeni vardı."

Zihnimin çökmesine izin vermeyeceğim. Öldürüldüğünü ya da yakalandığını düşünmeyeceğim bile.

"Başka bir şey daha var, değil mi?" Isalee bastırıyor, dikkati yüzüme odaklanmış durumda. "Neymiş o?"

Ona bakıyorum ve ağzımı açıyorum, ama ilk başta hiçbir şey çıkmıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda çınlıyor.

Dehşetin ağırlığıyla sonunda kelimeleri sürükleyerek çıkarıyorum. "Ranhold kayboldu."

O ve Warken ayağa fırlar. "Ne?"

"Elitlerimiz geldiğinde, Fae'ler çoktan surlara yürümüştü. Birkaç dakika içinde surları aştılar. Ranhold hazır değildi." Gözlerim onlarınkiyle buluştu. "Orası ele geçirildi."

Osrik nefesinin altından küfrediyor, tüm vücudu geriliyor.

"Elitlerimiz ve kaptanlarımız ne olacak? Kral Thold?" Isalee soruyor.

"Lu, şehirde hayatta kalanları aramaya çalıştıklarını ama tıpkı Highbell gibi olduğunu söyledi. Tamamen istila edilmiş."

Gözlerinde dehşet birikirken ağzını kapatır. Warken, bu yıkıcı haber ayakta durma yeteneğini elinden almış gibi tekrar yerine oturur. Bir süre kimse konuşmaz.

Bu farkındalığın yerleştiği an. Kanlı bir şokla odayı kesiyor, açık bir yara bırakıyor.

nasıl bağlayabileceğimizden emin değilim.

Zamanımız olması gerekiyordu. Elitlerimizi, hem Thold'u hem de Slade'i oraya götürüp Beşinci'yi savaşa hazırlayabilmemiz için.

Şimdi Ranhold kayıp, Slade de öyle.

"Eğer Fae'ler Ranhold'u çoktan ele geçirdiyse..." Isalee başlıyor ve başını sallayarak devam ediyor.

"Planları ne?" Osrik soruyor.

"Judd ve Digby'nin Kral Thold ve seçkinleriyle birlikte Beşinci Krallık'ın Dalgakıran'daki limanına gideceğini söyledi.

Fae'lerin gemilere erişimini kesmeye çalışacaklar. Aksi takdirde, Fae'ler gemilere binecek ve Birinci, Üçüncü ve İkinci Krallıklara deniz yoluyla ulaşma şansına sahip olacaklar. Bu

Önce limana gitmemiz ve gemilerden kurtulmamız şart, böylece Fae'ler onları kullanamaz."

Warken, "Ama yine de Fae'ler önce Dördüncü, sonra da Üçüncü Cadde'ye girebilir," diyor.

Yumruklarım sıkılıyor, endişe uzuvlarımı geriyor. "Lu ayrıldı, böylece Dördüncü'nün sınırına doğru giden herhangi bir fae'nin önünü kesmeye çalışabilir."

Gözleri açıldı. "Tek başına mı gidiyor?"

"Yanında birkaç Elit götürüyor. Ama bu yeterli değil. Bu yüzden yanımda küçük bir onunla buluşmak için hemen yola çıkmalıyız."

"Ben de gidiyorum," diyor Osrik. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda başını sallıyor. "Hayır. Biz gidiyoruz. Lu'yu onlarla uğraşması için yalnız bırakmayacağız. Bu fae'ler Orea'nın kışına tekmeyi basıyor ve şu anda nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Slade öyle. Gitmemiz gerek."

Zihnim çalışmaya başlıyor, çözüm arıyor, stratejiler bulmaya çalışıyorum. Herkes sessizlik içinde beni izliyor, konuşmamı bekliyor.

Umutsuzluk tehdidinin yaklaştığını hissediyorum. Umutsuzluğun.

Ama buna boyun eğmeyi reddediyorum. Onları uzak tutmanın bir yolu olmalı. Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Ve Slade kayıpken, bu bana bağlı. Altıncı ve beşinci

alındığına göre, iş dördüncüde.

Kararlılık omuzlarımı sertleştiriyor. "Pekâlâ," diyorum sonunda, Başbakanlara bakarak. "Orduyu harekete geçirmenin bir anlamı yok. Ordu. Fae'ler bu kadar hızlı hareket ederken, sınırlarımıza zamanında ulaşamayız."

Dehşet bir tuğla yığını kadar ağırdır, ancak inkar edemeyiz. Olan şey bu.

İçinde bulunduğumuz durumla yüzleşmek zorundayız.

"Bir kuşatmaya hazırlanıyoruz," diye bitiriyor Warken.

Başımı öne eğiyorum. "Komşu şehir ve köylere hemen haber verin. Buradaki herkesi Brackhill'e getirin. Kaleyi, şehri, kışlaları, ne gerekiyorsa doldurun. Ben de ve teğmenlere ve diğer kaptanlara emirler verin. Doğrudan sana cevap verecekler. Brackhill'i kilitleyeceğiz. Fae'lerin bize gelmesini sağlayacağız, yorulmalarına izin vereceğiz. Duvarlarımızı ve bölgemizi kendi avantajımıza kullanacağız."

Osrik'e bakıyorum ve olacakların gerginliği aramızda ip gibi geriliyor. Askerlerimize liderlik ediyorduk ve

Dördüncüyü yıllardır birlikte savunuyoruz ama hiç böyle bir tehditle karşılaşmamıştık. Hiç kardeşim olmadan yapmak zorunda kalmamıştık.

"Osrik ve ben sadece iki ahşap kanadımızın arasına taşıyabileceğimiz kadar asker alacağız. Diğer bir avuç ahşap kanadı ise geri çekilmek için ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı burada bırakacağız."

"Hayır," diyor Isalee. "Alın onları. Yanınıza daha fazla asker alın."

"Ama eğer Fae'ler Brackhill'e girerse-"

"Warken ve ben Dördüncü Krallık'ı terk etmiyoruz," diyor şiddetle, elleri önünde dönerken kahverengi gözleri sulanıyor. "Geri çekilmek için canavarlara ihtiyacımız yok. Alın onları."

Bir an tereddüt ediyorum, ama çenesinin sert duruşu bana bunun tartışmalı olduğunu söylüyor. "Tamam, ama yine de sana dört tane ve fazladan çanta bırakacağız. İşler kötüye giderse vatandaşları dışarı çıkarabilesiniz diye."

Göğsüm sıkışıyor. Umarım iş o noktaya gelmez.

Umarım Os, Lu ve ben bir şekilde Fae'leri durdurabiliriz.

Dördüncüye girmesini engellemek için.

Her nasılsa.

Dönüp Slade'in masasının üst çekmecesini açtım ve İhtiyacım olanı bulana kadar birkaç sayfa karıştırdım. Osrik'e uzatıyorum. "Bu askerler için bir program. sınırdaki karakolumuzda olmalı. Şu anda Cliffhelm'de kaç kişinin görev yaptığına ve güçlerinin ne olduğuna bakın."

Öne çıkar ve kağıdı alır.

"Hemen yola çıkmalıyız. Lu'dan ne kadar geride kalacağımızı bilmiyorum. Gün batımına beş saat var. Yapabilir misin? işe yarar mı?"

"Anladım," diyor dönüp odadan çıkmadan önce.

Bir sonraki çekmeceye bakıyorum ve Premiers'a dönmeden önce bir dosya çıkarıyorum. "Size ihtiyacım var İkinci Krallık'a acil mesajlar gönderin. Uyarın Prens," diyorum. "Umarım Judd ve Kral Thold, fae'ler Dalgakıran'a ulaşmadan önce liman gemilerini yok edebilirler ama Üçüncü'nün de alarma geçirilmesi gerekecek. Bu konuda hiç inancım yok. Kraliçe Kaila gerçekten yardım edecek, ama halkına yaklaşan tehdit anlatılmalı. Bu arada, biz de Cliffhelm'e inmelerini ve Dördüncü'nün sınırını ihlal etmelerini engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

Warken ciddiyetle, "Ve bunu yapmaları durumunda hazırlıklı olacağız," diye söz veriyor.

Ama Isalee başını sallıyor, kocasını görmezden gelip bana bakıyor. "Şimdiden iki krallığı yok etmiş bir orduyu durdurmayı nasıl bekleyebilirsin?" diye soruyor. başını salladı. "Siz parlak askerlersiniz ama onları durdurmak için üç Gazap üyesinden fazlası gerekecek. Sadece binlerce değil, aynı zamanda Fae'ler. Bu da bizden çok daha fazla büyüye sahip oldukları anlamına geliyor ve kralımız

hiçbir yerde bulunamadı. Bildiğimiz kadarıyla onu ele geçirmiş olabilirler."

Sertçe yutkunuyorum. "Eğer onu ele geçirirlerse,

ödeyecekleri cehennem olacak," diyorum karanlık bir sesle.
"Ama Orea'yı en iyi şekilde savunmak zorundayız.

onsuz da yapabiliriz."

Sıkı bir nefes alıyor ve bu gururlu kadından yayılan kargaşayı neredeyse hissedebiliyorum. Neredeyse Onu hiçbir şey yıkamaz ama bu kez yılmaz duruşu bile sarsıldı.

"Nasıl?" diye tekrar sorar. "Onları nasıl durdurabiliriz?" Nasıl mı? Lanet bir mucize.

Elimdeki dosyaya bakıyorum. İçinde büyüğü olan tüm askerlerimizin listesi ve bu büyüğün saldırı ve savunmada nasıl kullanılabileceğine dair ayrıntılı bir rapor var. "Henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, Bakışları tekrar yukarı kayıyor. "Ama bir yolunu bulmaya çalışacağım. Ve eğer bulamazsam... onları elimizden geldiğince oyalayacağız."

Masanın etrafından dolaşarak Isalee'nin elini tutup sıkıyorum ve ardından Warken'in omzunu sıvazlıyorum. Herkesin, hatta diğer Wrath'ların bile dışında, sanki Başbakanlar ve ben bu krallığa aynı düzeyde adanmışlık ve sarsılmaz sadakati paylaşıyoruz.

Kalplerimizi Dördüncü'ye verdik, bu yüzden bu tehdit ezici.

Topraklarımızı diğer Orea krallıklarına karşı savunmak bir şeydir. Ama bir Fae ordusu hiç beklemediğimiz bir şey,

Ama yine de bununla yüzleşmeliyiz. Hepimiz. Her krallık.

Orea, her ne kadar bölünmüş olsa da, bunu birlikte yapmak zorundadır.

Üçümüz aramızdaki boşlukları dolduran endişeyle ağır bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Biliyoruz ki bu Birbirimizi son görüşümüz olabilir. Bundan sonra, krallığımız -dünyamız- ele geçirilebilir. Ama bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu durduracak bir plan yapmak için.

Slade'den Orea'ya bir şans vermesini istedim ve şimdi ben de ona nasıl bir şans vereceğimi bulmalıyım.

İkisine de bakarak başımla onaylıyorum. "Dördüncü için." Cevap sesleri ciddi ama kararlı. "Dördüncü için Dördüncü."

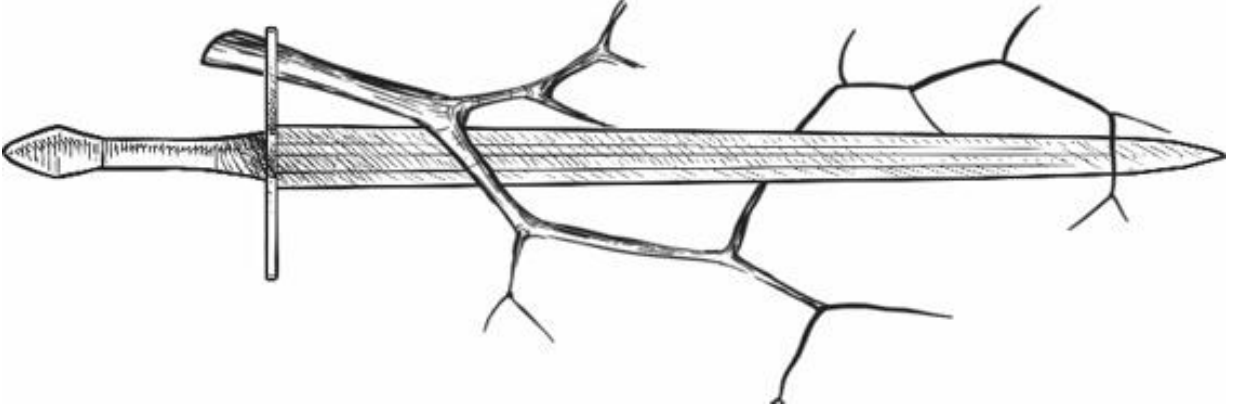
Kışlaya geri döndüğümde, bu yemin kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor. Şimdiye kadar yaptığım, yapmak için çabaladığım her şey bu krallığı korumak içindi. Halkımızı savunmak için. Ve bunu yapacağım. Bir yolunu bulacağım.

bu olasılıklar bize karşı imkansız bir şekilde yığıldı.

Hayatıma mal olsa bile bunu yapacağım.

Dördüncü için.

BÖLÜM 9

OSRIK

Koridorda ilerleyip kapıyı açıyorum. Odaya girer girmez bir bağırma sesi duyuyorum - kadınım bağılıyor. Odadaki diğer kişinin de bağırdığını fark edene kadar yatak odasını yarılamaştım bile.

Kadınıma.

Rissa'ya bir bakıyorum, ayağa kalkmış, elleri yumruk olmuş, yüzü öfkeden mosmor olmuş. Anında sinirleniyorum.

"Ne oluyor lan?" Diğer kişiye homurdanıyorum.

Polly. Şu lanet eyer arkadaşı. Ama o ölürken Rissa'nın yanında bile kalamadı.

onu pek arkadaş olarak görmüyorum.

Prensip olarak ondan nefret ediyorum. Polly onu ölüm döşeğinde terk etti ve bunun için onu asla affetmeyeceğim.

"Yok bir şey," diye tersliyor Rissa ama ben yanına gidip onu üzdüğü belli olan kadına dik dik bakıyorum.

"Bir sorun mu var?" Polly'ye sordum.

Beni görmezden geliyor. Rissa'ya bir bakış daha atıyor. dönüp hışımla odadan çıkmadan önce, kapıyı çarparak

kapıyı arkasından kapatıyor. O gider gitmez Rissa'nın omuzları çöküyor ama hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirim.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

Ben soruyorum.

Parlak mavi gözlerini bana dikti. "Hayır, çünkü bu seni ilgilendirmez."

Ona baktım. "Seni kızdırdı mı?"

"Evet."

"O zaman bu benim işim."

Gerginlik kaslarından boşalmış gibi görünüyor, İç çekerek otururken onu kanepeye düşürdü. "Onunla kavga etmemeliydim. O sadece... O beni dinlemiyor! Bir adamla gidiyor. O adamın kendisine büyük bir hayat kuracağına inanacak kadar aptal. Fae ordusu hakkındaki uyarılarımı bile dinlemedi!"

Yanına oturdum, iri cüssem beni uyluğunu onunkine bastırdı. "Pek çok insan Orea'ya yürüyen bir Fae ordusuna inanmıyor."

"Umurumda değil," diye karşılık verir. "Polly bana inanmalı." Başımı öne eğiyorum. "Evet, inanmalı."

"Ve bu adam." Bu kelimeyi sanki tüm kelime dağarcığındaki en iğrenç kelimeymiş gibi tükürüyor. "Bu kadar aptal olabileceğine inanamıyorum!"

"Ona bin dolar vermeyeceğini düşündüren nedir? hayat?"

Bakışları yüzüme doğru kayıyor. "Çünkü o bir erkek," tekrar söylüyor. "Ve çünkü o zaten evli."

Homurdanıyorum. "Oh."

Sessizce öfkeleni, ben de ne olduğunu anlamak için beynimi zorladım.

Nasıl yardım edebileceğimi. O zaman bende. "Gidip onu becermemi ister misin?"

"Ne?"

Bana neden öyle baktığını bilmiyorum, basit bir soru bu.

"Onunla ilişkisini kesmesi için onu becerebilirim. Fazla bir şey gerekmez."

Rissa bana göz kırpmıyor. Sonra düşünür gibi oluyor ama sonra hızla başını sallıyor. "Ne mi düşünüyorum? Hayır. Kesinlikle olmaz. Ayrıca, bunu yapsan bile, muhtemelen başka bir adam bulacak ve bütün ona da güvenin."

"Bir adama güveniyorsun," diye belirttim.

Bunu söylememden hoşlanmış gibi görünmüyor. "Bu farklı. Sen ve ben farklıyız."

Sırıttıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Nefesi hızlıca girip sonunda kesilen o şeyi yapıyor. Çok güzel.

"Evet, biz farklıyız Sarı Çan." Kucağıma otururken başparmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. I ne kadar yumuşak olduğunu anlayamıyorum. Gözlerim mavi elbisesine takılıyor. Ona çok yakışıyor. Sonra tekrar, her şey ona yakışıyor.

Aslında onun üzerinde her şey çok güzel görünüyor. Boğazımı temizliyorum, zihnimi bu konudan uzaklaştırmaya zorluyorum. sertleşmeden önce. "Gidip onu halletmemi istemediğine emin misin? Son şansın."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Eminim. Yine de teklifin için teşekkür ederim. Çok tatlıydı. Kendi barbar, acımasız, gülünç tarzında."

"İstediğin herkesi tehdit edebilir, incitebilir ya da öldürebilirim. Bana sadece bir isim verin."

Homurdanıyor, parmakları sakalıma dolanıyor. "Teşekkür ederim. İhtiyaç olursa bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Yakında onu bırakmazsam ihtiyacım ortaya çıkacak.

Yine de ellerimi kışına götürüp sıkıyorum ve sonra ayağa kalkarken onu orada tutuyorum. Küçük bir ses çıkarıyor

Onu yatağa taşıırken ciyaklıyor. Onu yatağın kenarına bıraktığımda pantolonuma uzandı ama ben geri çekildim. Yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama programımız sıkışık.

Yüzü kızgınlıkla buruşuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yazık ki Sarı Çan, bunun için zamanımız yok. Toplanmamız gerekiyor."

Daha dik oturuyor, bana bakıyor. "Toplanmak mı? Ne için?" "Gidiyoruz. Bir savaşa gitmem gerekiyor." Etrafıma bakındım.

Odada, ona getirdiğim giysi sandığını arıyorum ama göremiyorum. Dolapta olmalı. Ona geri döndüğümde, bana ağzı açık baktığını fark ettim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Savaşa mı gidiyorsun?"

Aslında daha çok bir savaş olarak düşünölmüştü, ancak kılı kırk yarmak istemiyorum.

"Evet."

Ayağa fırlar. "Birincisi, neden savaşa gidiyorsun? İkincisi, sen deli misin? Neden seninle gideyim ki? bir savaşa mı?"

"Ben bir askerim ve bir yüzbaşıyım," diyorum yavaşça. "Savaşlar benim işim. Bu yüzden gidiyorum."

"Tamam... ve neden geleyim ki?"

Kaşlarım çatıldı. "Seni geride bırakacağımı mı düşünüyorsun? Sikerim öyle işi. Benimle daha güvendesin."

Bana bakmaya devam ediyor. "Sen...sen ciddisin."

"Evet."

Alay ettiğinde, kollarımı önünde kavuşturuyorum. "Ayrılmak mı istiyorsun? Geride mi kalmak istiyorsun? Çünkü gerçekten istediğin buysa, yapacağımız şey de bu."

Rissa bana ters ters baktı. "Ben bir erkeği bekleyecek türden bir kadın değilim. kendini öldürdü!" diye feryat ediyor.

"Tamam..." Kafam iyice karışmış bir şekilde söylüyorum. Hışım la yanımdan geçip dolabına yöneldi.

Birkaç saniye sonra, "Gelmek istiyor musun?" diye seslendim.

"Tabii ki geliyorum!" diye bağılıyor, kıyafetlerini yırttığını duyduğumda sesi biraz muffledlaşıyor. Başka bir şey mırıldanıyor ama yakalayamıyorum.

"Tamam o zaman. Sıcak tut."

Kafası kapı aralığından dışarı fırlıyor, sarışın kaşları kalkık. "Ne kadar sıcak?" diye soruyor.

"Beşinci Krallık sıcak."

Dudakları o şeyi yapıyor.

Sıkıca birbirine bastırıyor. Sonra yine dolabını karıştırmaya başlıyor, duyamadığım başka şeyler mırıldanıyor.

Dışarı çıktığında, göğsüme soktuğu bir kucak dolusu kıyafeti vardı. "Bir çantaya ihtiyacım var."

Devasa yığına bakıyorum ve tüm parçaları saymaya başlıyorum. "Bu çok fazla, kadın."

Bana öyle ürpertici bir bakış atıyor ki taşaklarım büzüşebilir. Boğazımı temizliyorum. "Yani, bu boku uyduracağım."

"Evet, yapacaksın," diyor kibirle.

Tek bir hareketle kıyafetleri yatağın üzerine atıyorum ve onu kollarımın arasına alıp kıkına bir şaplak indiriyorum. "Çok aceleci davranıyorsun."

Tırnaklarını boynumun arkasına geçiriyor. İlk kanı almaya çalışan bir kedi yavrusu gibi. Çok tatlı.

"Ben her zaman çabuk sinirlenirim," diye tersliyor.

Burnumu boynuna dayıyorum ve onu içime çekiyorum. Gözlerinin içine bakmak için geri çekilmeden önce ona "Her şey yoluna girecek," diyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Rissa göz kırpmıyor ama beni kandıramıyor. Gözlerinin ne kadar parlak olduğunu görüyorum. Korkmuş.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Ya ölürsen?"

O zaman ben hiç korunmayacağım ve sen de öleceksin!"

Onunla birlikte yatağa oturuyorum, başlığa yaslanıyorum. Yatağının üzerindeki botlarıma bakıyor ama bir şey söylemiyor. Onun yerine başını benimkinin altına sokuyor. I

Bunu yapmasına bayılıyorum. Bir saniye benimle ateşli, sonra benim için eriyor.

"Ölmeyi planlamıyorum, Rissa."

"Aptal olma. Kimse ölmeyi planlamıyor."

Bu gerçeği tartışabilirim ama şu anda tartışmasam daha iyi.

Çenesinden tutup bana bakması için yüzünü kaldırıyorum. "Ölümüne pek çok dövüşte bulundum. Bir sürü savaş. Ölmeyeceğim." Beni kuşkuyla izliyor. "Ama... eğer ölürsem... Sen güçlü, yetenekli, bağımsız bir kadınsın, değil mi?"

Otururken sırtı dikleşiyor. "Tabii ki öyleyim."

"Kesinlikle," diyorum elimi bırakarak. "Sence ben yanımda herhangi birini getirebilir miyim? Bu görev için güvenemeyeceğim bazı askerler var. Ama sen, Sarı Çan, bunu halledebilirsin. Bok yemeyeceğini, yere yatıp pes etmeyeceğini biliyorum. Sen de herkes kadar savaşçısın. askerlerimin."

Boğazı sallanıyor, gözleri yine parlıyor. O bir alır Kendini toparlamak için bir an bekler ve sonra boğazını temizler. "Pekala. O zaman gerçekten daha iyi askerler bulmalısın."

İçimden bir kıkırdama geliyor ve onu dudaklarından öpüyorum. "Çok lezzetli," diye mırıldanıyorum geri çekilirken. Sonra ben onu kaldırmadan önce alnına bir öpücük kondurur ve Ben ayağa kalkarken onu tekrar yatağa bırakıyorum. "Ben yemek getirteceğim. Sen de yıkan, süslen ya da ne yapmak istiyorsan onu yap. Tekrar fırsat bulman ne kadar sürer bilmiyorum. Birkaç saat içinde yola çıkıyoruz." Onu işaret ediyorum. "Unutma, sıkı giyin."

Ayağa kalkıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Unutma, sakın ölme," diye alay ediyor. "Yoksa sana çok kızarım."

Sırtarak eğildim ve ona bir öpücük daha verdim. "Buna cesaret edemem."

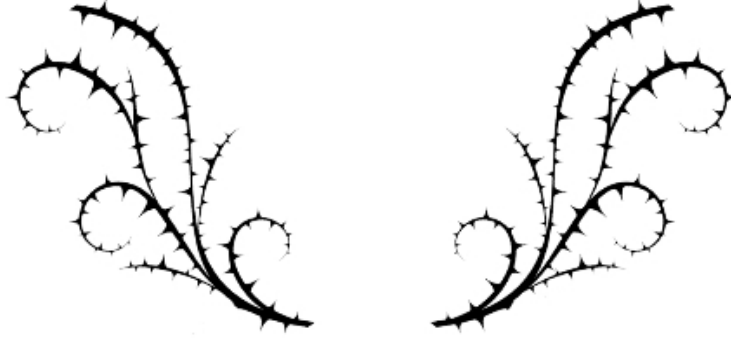
"Bunu yapmadığınıza emin olun, Kaptan."

Sonra parmak uçlarına çıkıp beni öpüyor ve sikimi sertleştiriyor. Tam siktir et diyecekken ve tüm kıyafetlerini yırtıp atacakken geri çekiliyor. Giderken kıcını her zamankinden daha fazla sallıyor.

Geri çekilen formuna sırtıyorum. Gidip öleceğimi mi sanıyor? Hayatta olmaz.

Şu anda yaşadığımdan daha fazla yaşamak için bir nedenim olmamıştı.

BÖLÜM 10

SLADE

"Demek her zaman kaçıp gittiğin yer burası."

Babamın sesi omuzlarımın sertleşmesine neden oluyor. Bir an için arkamı dönmeyi reddetmeyi düşündüm ama bu sadece onu kızdırdı ki bunu engellemeye çalışıyorum. Bir yandan kendi tepkilerimi kontrol etmeye çalışırken, bir yandan da onun tepkilerini düzenlemeye çalışıyorum. saldırmaz.

Onun yanında diken üstünde yürümek zorunda kaldığım onca zamandan sonra ayaklarımın yara bere içinde kalmamasına şaşıyorum.

Yumurtadan yeni çıkmış kısırak kuşlarının yuvalarında cıvıladığı masaya dönüyorum. Üstümüzde, tamamen büyümüş kuşlar muhafazalarına çentik atmış, iletecekleri mesajları bekliyorlar.

Babam haklı, ondan uzaklaşmak istediğimde kaçtığım yer burası. Bunu ona söyleyecek değilim. Şimdi Benim yerimi bulduğu için, vazgeçmek zorunda kalacağımdan dolayı öfkeliyim. Bu kuşlarla oturmak için buraya gelmeyi seviyorum. Sadece inanılmaz yön bulucular ve son derece zeki değiller. sakinleştiricidirler.

Babam, sırf bana inat olsun diye ahırımızın bahçesindeki bütün mektupları toplatırsa hiç şaşırmam. O kadar hıyarın teki.

Eğer en ufak bir hoşlanma belirtisi bile gösterirsem ya da bir şeyi savunur hale gelirse, onu yırtar

ceza olarak ayırıyor ya da bana karşı kullanıyor. Bu yüzden ona pek bir şeyden hoşlandığımı göstermemeye çalışıyorum.

Bu da demek oluyor ki ben sadece varım. Annemden başka ve kardeşim, hayatımda sevdiğim hiçbir şey yok, çünkü buna gücüm yetmiyor.

Bu benim aptalca bir hatamdı. Buraya çok sık geliyorum.

Kısrak kanatlardan biri aşağı atlıyor, ata benzeyen burnunu küçük yavrulara doğru uzatırken dört kanadı birlikte kabarıyor ve ben onun bir çizik umuduyla kolumun arkasını dürttüğünü hissediyorum.

Kımıldamıyorum.

Babamın siyah gözleri aşağıya kayıyor. Bir an sessiz kaldı ve ben konuşmasını beklerken gerildim. "Sana her zaman bir yakınlıkları olacak."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

İleriye doğru yürüyor, cilalı botları zemini kazıyor. Posta kümesimiz zaten küçük bir bina ama O içindeyken, ahşap duvarlar sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Önümde duruyor ve diğer kuşların ona bakmak için gözyaşı damlası şeklindeki yuvalarından kafalarını çıkardıklarını görebiliyorum, birkaçı yumuşak ötüşler yapıyor.

Eğer onun gerçek doğasını bilselerdi, bu kümesten uçup giderler ve bir daha asla geri dönmezlerdi.

Kendimi durduramayıp elini tam yanıma uzattığında irkiliyorum. Elbette fark ediyor ama bir şey söylemiyor. Onun yerine parmağını kısrakın boynunda gezdirmesini izliyorum. Yumuşak bir kıs kıs gülme sesi çıkarıyor, Yanardöner mavi tüylerini kabartıyor.

"Kanatlı yaratıklar size karşı bir yakınlık hissedecektir," diyor onu sevmeye devam ederken. "Onlar doğuştan hissedecekler Onların otoritesi olduğunuzu. Size boyun eğmek isteyeceklerdir. Sizi memnun etmek için çabalayacaklar."

Hiçbir şey söylemiyorum ama acaba kuşlarla ona nasıl davranmamı istediğini karıştırıyor mu diye merak

ediyorum. Sinirlerim geriliyor, kıymıklanan tahtanın etrafına sarılan ip gibi.

İnce iplikçik daha sıkı çekilir, sarmalanmaya devam eder, sadece kopmayı bekler.

Sonunda kuşu okşamayı bırakır ve kuş da cıvıldaşan yavrulara dönüp yerleşmeden önce cıvıldar küçük gri bedenlerini ısıtmak için. Babam bana dönüyor ve ben de onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. Gözleri o kadar karanlık ki, sanki karakteri kanamış gibi.

"Nedenini biliyor musun?" "Hayır, efendim."

Kollarımdan çıkan sivri uçlara bakıyor ve ben seğirdiğimi hissediyorum. Beni her zaman onları tekrar tekrar içeri sokup çıkarmaya zorluyor. Büyümle antrenman yaparken bunu bana yaptırıyor, emin olmak için kontrolsüzce patlamazlar.

Beni kaç kez cezalandırdığını sayamıyorum bile. özellikle zor bir antrenman seansı. Ama yapsam bile onları aşağıda tutmayı başarır, sonra beni Zaten yorgunluktan bitap düştükten sonra onları dışarı atıyorum. Eğer yapamazsam, yine de cezalandırılıyorum.

Ben kazanamam. Onunla kazanamam.

"Kanatlı yaratıklar sizin ne olduğunuzdan dolayı bir akrabalık hissedecekler. Bizim ne olduğumuzdan. Bu," diyor parmağını başağımın yan tarafına bastırmak için hareket ettirerek, "bunun bir sembolü. Biz Cull'larız. Ama bundan da öte, biz eski ejderhalarız."

Gözlerini yukarı kaldırıp açık gri pullara bakıyor. yanaklarımı lekeliyor. Uzanıp her zaman yakasına taktığı kırmızı kumaşı çekiştiriyor ve köprücük kemiğini kaplayan küçük pul kümelerini ortaya çıkarıyor. Benimkilerden daha koyu, ama daha küçükler ve küme sadece parmağı kadar uzun. Acaba bu yüzden mi saklıyor? Çünkü övünecek kadar büyük ya da cesur değiller.

Onun gözünde bir şey övünülecek kadar iyi değilse, sahip olunacak kadar da iyi değildir.

Küçük kardeşime de böyle davranıyor. Ryatt sadece dokuz yaşında, ama benim gibi gülünç derecede küçük bir yaşta büyü yapmadığı için, babamız ya küçümsüyor ya da onu küçümsüyor.

Ryatt'ın gözyaşlarını tutamadığını her gördüğümde, babamı öldürmek istiyorum. Ama küçük kardeşim hala İyi. O iyi. Babam onu ne kadar kenara iterse itsin.

Ryatt'ın bu yüzden umutsuzluğa kapıldığını biliyorum ama yine de değişmemesi için tanrıçalara gizlice dua ediyorum. Çünkü görmezden gelinmesi onun için daha iyi. Daha güvenli. Babamın bana yaptığını Ryatt'a yapmasını istemiyorum.

Babam başparmağını terazime bastırıyor. "Bu güçtür evlat," diyor elini bırakmadan önce. "Her kuş senin kanında neyin yaşadığını bilir. İçindeki ejderhayı hissedebilirler."

Gözlerimi devirmeye cesaret edemiyorum. İlk patladıklarından beri pullarıma ve sivri uçlarıma takmış durumda. Ama tıpkı kendi acınası kümesi gibi, bundan hiçbir şey çıkmadı. O büyü uzun zaman önce öldü.

Düşüncelerimi takip etmiş gibi, yüz ifadesi öfkeyle kararıyor ve kendimi tutuyorum.

"Ve yine de..." diye devam ediyor, sesi bir oktav düşüyor. "Beş nesil Cull kanından sonra, soyumuzdan biri nihayet hem pulları hem de sivri uçları ortaya çıkarıyor, ama yine de bir ejderha çağıramıyorsunuz."

Omurgamdaki dikenlerden birine hafifçe dokunuyor ve irkilmeme neden oluyor. Dışarıdan tepki vermekten nefret ediyorum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki elimde değil.

"Cull soyu sana ejderha kanı verdi," diye kükrüyor. "Gökyüzünün kralı olabilirsin. Kanatlı yaratıklar sana boyun eğdi ama sen cisimsiz, parçalanmış bir form bile sergileyemiyorsun!"

Her kelimesinde sesi daha da yükseliyor, daha da keskinleşiyor ve adrenalinim yükseliyor. Kemiklerim sanki şimdiden ağrıyor.

Her birini kırmasını bekleyin.

Bu ilk kez olmazdı.

Elini enseme dolayarak saldırıyor ve başımı tünemiş kuşlara doğru çeviriyor. "İşte bu yüzden kral olamadın," diye tükürüyor yüzüme beni itmeden önce. "Çünkü sen Köylülerin arasına karışarak zaman kaybediyorsun!"

Parmağını şıklatmasıyla kulübenin tavanı yarıldı ve kuşların boğazından bir sıkıntı çığılığı yükseldi. Hemen fırlıyorlar, panik içinde muhafazalarından dışarı uçuyorlar, duvarlara çarpıyorlar, birkaçı kaçmaya çalışırken kafama çarpıyor.

Babam büyüyle onları teker teker düşürüyor. Boyunları kırılıyor, yığınlar halinde yere düşüyorlar, tüyleri havaya fırlıyor, çığılıkları havayı dolduruyor.

Yavruların çığılıkları kulaklarımı deliyor ve anne kanatlarını çırpmaya başlıyor, babama karşı vahşi bir korumacılıkla kör dişlerini gösteriyor. Babam onu öldürmüyor, onun yerine kanadını kırıyor, koparıyor ve onu öyle bir ağlatıyor ki Korkunç bir şekilde panik kulaklarımda çınılıyor.

Yavrular çığılık atıyor.

"Dur!" Bağıriyorum, bir çemberin içinde dönüyorum, sıkıntı içinde yemek yiyorum kalbimi delip geçiyor. Parçalarını koparıyor ve kanlı yığınlar halinde yere atıyor.

Babam bana doğru yaklaşıyor ve yakamdan tuttuğu gibi hareketimi durduruyor. "Bu şefkat zayıflığını sileceksin, beni anlıyor musun? Sen bir Cull'sun, biz zayıfları ayıklarız. Kendimizde bulduklarımız da dahil." Beni masaya doğru itmek için elini kaldırıyor. "Çürüt onları."

Gözlerimi kırıştıriyorum, başım yavruardan ona dönüyor. Düşünemiyorum - anne kuş acı içinde çığılık atarken düşünemiyorum. Nefretim bu kadar yüksek sesle damarlarımda dolaşıyor. "Ne?"

"Beni duydun," diyor karanlık bir sesle. "Ben-"

"Ya onları çürütürüm ya da kırarım. Azar azar. Ve bu yavaş olacak."

Bir nefes çekiyorum, tehdidi her tarafa saplanan parçalara dönüşüyor. Ona duyduğum nefretten daha fazla sızan bir şey yok.

Tereddüt ettiğimde, tehdidini gerçekleştirmek için elini kaldırıyor ve anında tepki veriyorum.

İçimden çürükler fışkırıyor, çizgiler ahşap masanın taneleri boyunca ilerliyor ve küçük bedenlerini yutuyor. Her biri düşüyor, kavrulmuş bitkiler gibi soluyor, büzüşüyor ve kendi içlerine çöküyorlar.

Annenin çığlıkları kreşendo yapıyor, yaptığım şey için bana bağılıyor, ta ki ben onu da susturana kadar. Keşke yapabilseydim kalbimin atışını susturmak. Sanki biri çekiçe vurmuş, kırıp açmış ve beni kanamaya zorlamış gibi hissediyorum.

Beni incitmeye zorladı.

Kulübe tamamen sessizliğe gömüldü. Tek ses, gereksiz ölüme bakarken aldığım sert nefesler.

Bir saniye sonra başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve benimkilerdeki nefreti görmesine izin veriyorum.

Bana soğuk bir boşlukla bakıyor. "Güzel," diyor bakışlarımı işaret ederek. "Cull olmak böyle bir şey işte."

Babam arkasını dönüp dışarı çıkıyor ve beni yıkımın içinde bırakıyor.

Beni kendimden nefret ettirerek.

Ayak sesleri kaybolduğunda, geri döndüm, gözlerim Masanın üzerine dağılmış yedi yavruya bakarken bulanıklaşıyor.

Annem bunu görseydi ne düşünürdü? Ne yaptığımı görseydi?

Utanç beni dolduruyor.

Eğer geçmiş Cull'lar bir ejderhayı tezahür ettirmek ve göklerin kralı olmak için bunu yaptıysa, o zaman belki de bu

Tanrıçaların bu yeteneği neden nesiller önce ellerinden aldıklarını.

Babam kendini çok üstün görüyor, zalimliğin güce giden yol olduğunu düşünüyor ama yanılıyor. Beni harekete geçiren şey zalimlik değil.

Bu nefret.

Ondan nefret ediyorum... Anneme ve kardeşime ise sevgi duyuyorum.

Eğer beni onları önemsemekten, herhangi bir şeyi önemsemekten kurtarabileceğini düşünüyorsa, hiç bu kadar yanılmamıştı.

Çünkü asla izin vermeyeceğim tek şey ona dönüşmem. Beni kaç kez kırarsa kırsın, bunu yapmayacağım.

Bir elimi gözlerime silerek nefes alıyorum. Sonra kararlı bir el kaldırıyorum ve dokunuşumu cansız kuşların üzerinde gezdiriyorum.

Ve çürümeyi uzaklaştırıyorum.

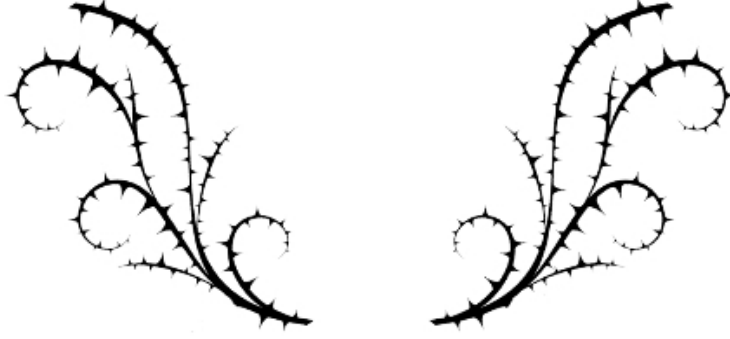
Yavruların bedenleri teker teker normale dönüyor, sanki zaman geriye dönmüş gibi. Çürüme onları terk ediyor ve küçük kalpleri göğüslerinde çılgınca çarpmaya başlıyor, boğazları küçük çığlıklar atmak için açılıyor.

Anne kısarak kanadını kucağıma alıyorum, çürüğü ondan da geri çekmeden önce kanadını bağlamak için kolumdan bir parça koparıyorum. Sonra hepsini topluyorum, titriyorlar ve korkuyorlar, ve onları ormana gizlice sokmak için dışarıya, serin havaya çıkarıyorum.

Çünkü babam yanılıyor. Ben bir Cull değilim ve asla olmak istemiyorum.

Ben annemin
oğluyum. Ben bir
Ravinger'ım.

BÖLÜM 11

SLADE

Acı soğuktan irkilerek uyanıyorum. Kutup havasının acımasız ısırığı, buzlu dişlerin derimi parçalaması gibi. İçimi kemiriyor, beni çiğ ve sıyrık bırakıyor. Gözlerimi açıyorum, buz parçaları göz kapaklarımdan sıyrılıyor.

Birkaç göz kırpmışından sonra dünya netleşir, Bana mehtaplı bir gece ve dondurucu bulut kümeleri gösteriyor.

Ve... ayrıca bana midemde asılı olduğumu gösteriyor-Argo'nun sırtına doğru. Bacaklarım sağ kanadının hemen önünde sallanıyor ve her kanat çırpışında darbe alıyor. Kıvrılmış kafam diğer tarafına doğru kayıyor, yüzüm boynuna çarpıyor.

Havaya düşmeme bir hareket kaldı.

Lanet olsun!

Sarsılıyorum, kollarım çırpınıyor, ellerim boğuşuyor. Neredeyse kendimi düşürecekken kalbim boğazıma kadar çarpıyor, ama bir avuç tüyü kapıyorum ve üzerinde kalmayı başarıyorum, bu sırada neredeyse Argo'yu kolumdaki dikenlerle bıçaklıyordum. Hareketimle birlikte arkasına dönüp bakıyor ve bana kükrüyor telaşlı bir azarlamayla.

Nefes nefese, bacağımı yukarı çekiyorum ve ona eyersiz binene kadar çekiyorum. Eyeri tamamen yok olmuştu ama ortasına hala tek bir kayış bağlıydı. Arka bacağının etrafında, çantam sarkıyordu.

"Ne oluyor lan?" Ona bağıyorum. "Ben bayginken neden ucuyarduk?"

Jilet gibi keskin dişlerini şaklatıyor ve ardından bir dizi tıslama, tıklama ve ciyaklama sesi çıkarıyor ve bu sesler bir dakika boyunca hiç azalmıyor. Sanırım beni azarlıyor.

"Bana kızgın mısın?" İnanılmaz bir şekilde bağıyorum. "Beni baygın halde sırt üstü yatırmıştın!" Tekrar vurguluyorum.

Hoşnutsuz hırıltısının titreşiminin bacaklarıma yayıldığını hissediyorum.

"Bilerek bayılmadım," diyorum başımı sallayarak, nabzım hâlâ hızlı atıyor.

Bana ters ters bakıyor ve tekrar öne doğru dönerek gece gökyüzünde süzölmeye devam ediyor.

Bu lanet olası çılgın canavar.

Üstüm başım buz tutmuş, kirli sakallarım kaskatı kesilmiş, etrafıma bakıyorum ama her yer karanlık ve bulutlardan başka bir şey göremeyeceğim kadar yüksekteyiz. Argo nasıl beni sırtına almayı başarması beni aşıyor.

Birden paniğe kapılıyorum ve elimi hızla cebime sokuyorum. Ya düşerse, ya-

Parmaklarım Auren'in kurdele şeridine dolandığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Onu kaybetmeye dayanamıyorum.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç nefes daha aldıktan sonra başımı sallayıp doğruluyorum. I Argo'nun boynunu okşadım, çünkü kaba uyanışına ve ciyak ciyak azarlamasına rağmen en azından ölüme düşmüyordum.

Artık tehlikeli bir şekilde sallanmadığım için daha net düşünebiliyorum. Yine de kendime geldiğimde, olan biten her şey yüzüme bir tokat gibi çarpıp aklıma geri geliyor.

Sikeyim.

Göğsümün hala açıkta olduğu yere bakıyorum, gömleğim ve ceketim yırttığım yerden açılmış. Ayın ışığında, yanaklarımdakilerle aynı renkte küçük gri pullar görüyorum, ancak bunların kenarları altınla çevrili. Onlar

Sağ göğüs kafesimin altından bir kesik gibi yukarıya doğru uzanıyor, her biri biraz daha büyüyerek saf yüzüme yaklaşıyor.

Kalbimin üzerinde altın bir tane - artık şişkin olmayan bir kalp. Artık acımıyor.

Altın karanlıkta bile parlıyor. Auren'e ne kadar bağlandığımı gösteriyor. O beni işaretledi.

Saf erkek memnuniyeti göğsümde patlıyor
Görüş.

Dizlerimin güvenli bir şekilde çentiklendiğinden emin olmak

Argo'nun yanları, kolumu değiştiriyorum. Yeterince eminim, çürük çizgilerim normale döndü. İnce, seyrek bir şekilde dağılmışlar, artık derimin her santimini kaplamıyorlar. Ama dikenlerim de açıkta, kulaklarım sivri, dişlerim keskin ve pullarım yanaklarımı kirletiyor.

Bunu inkar edemem. Sadece göğsümde yeni pullar filizlenmekle kalmadı, aynı zamanda iki formum birbirine kaynaştı. Rip ve Rot, ikisi de sergileniyor.

Her nasılsa, çift bağlanmak beni düzeltti. Bu sadece Conflux'taki gibi gücümü tüketmem ve vücudumun arızalanması, sırf ölmek için bana her iki formda da güç sunmak için ileri geri dönmem değil. Bunlar benim fae özelliklerimin tekrar bir araya gelmesi. eskiden olduğu gibi.

Sanırım artık saf intikam duygusuyla yanıp tutuşurken insanların beni herkesin içinde bir formdan diğerine geçerken görmesine izin vermemin bir önemi yok. Çünkü şimdi, birleştim
Her neyse.

Sadece yapabileceğimden emin olmak için, çivileri omurgayı tekrar aşağıya doğru batırır ve eskisinden çok daha az güç kullanarak bunu kolayca yaparlar.

"Hmm," diyorum, uzuvlarımı hareket ettirerek. Dışarıda hiçbir şey farklı görünmüyor ama içeride kendimi daha güçlü hissediyorum. Bütün hissediyorum. İnanılmaz. Ve onunla birlikte, onu hissediyorum. Bu yeni çift bağı hisset

Auren'in ışığı ve sıcaklığıyla büyüyor. Beni iyileştirdi.

Bağın ve birleşen formlarımın verdiği coşku inanılmaz. Ama beni soğuk terler dökmeye iten şey, çift bağın yerine oturduğu o bataklıkta olan diğer şeyi hatırlamak.

Lanet ejderha.

Babamın sihrimi zorlamaya çalıştığı yıllardan sonra, şimdi parçalanmış bir ejderha yaymam komik. Komik. Serbest kalması için eşleştirilmesi gerekti.

Çürümemin sınırlarını zorlamam için beni zorladı. sınırlara kadar. Ama bu sadece büyü kontrolü ve Benden istediği muazzam güçtü. Yüzümdeki pulları ve kollarımdaki dikenleri gördü ve başka bir şeyin patlak vermesini bekliyordu.

Ama hiç olmadı. Ve beni asla affetmedi. bunun için.

Nesiller boyunca, babamın topraklarında doğan her çocuk bir ejderha ortaya çıkarabildi. Bunu yapan ilk Cull tepeden tırnağa kan kırmızısı pullarla kaplıydı ve bu onu diğer fae'lerden ayırıyordu. Tamamen bedensel bir ejderha ortaya çıkardığında

ejderha yıllar sonra, herkesi küçümsedikleri için ejderhasının tüm köyü yok etmesini sağlayarak cezalandırdı.

Cull'lar yüzyıllar boyunca gökyüzünün kralı oldular, ta ki miras kalan büyü yok olana kadar. Daha az pul, daha az diken, ejderha yok. Beş nesil sonra hem sivri uçlu hem de pullu doğan ilk kişi bendim.

Ve şimdi, gerçekten bir tane ortaya çıkardım. Katı değil, sadece gölgeden oluşuyor, ama yine de. Ne oluyor lan?

Aslında bunun olacağını hiç düşünmemiştim ve küçükken buna sevinmişim. Babamın gözlerindeki manyakça parıltı, cezalandırılmanın benim için yeterli olduğunu anlamam için yeterliydi.

Başarısız olmak, eğer gerçekten tezahür etmeyi başarırsam bana yapacaklarından daha iyi olacaktı.

Bunu nasıl yaptığımdan ya da kontrol edip edemeyeceğimden tam olarak emin değilim. Ama her seferinde bir şey. Şu anda ejderhanın varlığını hissetmiyorum, ama Auren'in varlığını hissediyorum ve bu

fazlasıyla yeterli.

İkili bağ göğsümde titriyor, içimi ısıtıyor. Umutsuzca ihtiyacım olan güvence buydu. Onun hayatta olduğunun teyidi. Aynı olsak bile birbirimize bağlı olduğumuzu gösteren bir söz.

Ve beni çağırıyor. Tıpkı o gece korsan gemisinde aurasının yaptığı gibi. Beni yönlendiriyor.

Tekrar bir araya gelene kadar, bağımız bunu taşıyacak.
altında yatan dürtü. Pâyurlar ayrı iyi yapmazlar. Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Bu yüzden biz bir çiftiz. Biz artık ayrılması gerekiyordu.

Hemen ham sihrime uzanıp bakıyorum... Ama hayır.

Hiçbir şey yok. O güç kuyusu bir yırtık açmama izin verdi. Hala yırtıp açamıyorum Ona ulaşmak için dünyayı dolaştım. İyileştim. Tekrar bir araya geldim. Yine de Orea'ya girmemi ve Auren'i Annwyn'e sokmamı sağlayan sihrimin bir kısmı tükenmiş gibi görünüyor.
sonsuz kadar.

Acı bir hayal kırıklığı içime işliyor, ama ben Auren'in derimin altına işleyen varlığı için minnettarım. Hala bir yırtık açamıyor olabilirim ama köprüm var, yani planım aynı.

Ona ulaş.

Bağım tatmin olmuş görünüyor çünkü hareket halindeyim ve bunun için Argo'ya teşekkür etmeliyim. Elimi tekrar boynunda gezdiriyorum. "Beni nasıl sırtına aldın bilmiyorum ama iyi iş çıkardın canavar," diyorum ona.

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını sallıyor, Yanardöner bakışları karanlıkta parlıyor ve yemin ederim kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Tamam, evet, çok iyidim."

Memnun olmuş gibi titriyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Fırçalıyorum tüylerini biraz kırağı tutmuş. "Belli ki bizi çoktan beşinciye sokmuşsun," diyorum, çünkü hava hâlâ beşinci sınıfta olamayacağımız kadar soğuk.

Dördüncü'nün sınırları içinde. Bir süredir dışarıda
olmalıyım.

Argo aniden sallanıyor, kendini yakalamadan önce
aşağıya dalıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum. "Çok yorulmuşsun."

Bunu hemen fark etmeliydim; kanatlarındaki gerginliği ve ağzında donmuş köpüğü. Beni ne zamandır uçurduğunu bilmiyorum. En son ne zaman yemek için avlandığını kim bilebilir? Sırtında ölü bir ağırlık gibiydim ve şimdi bilincim yerinde olduğuna göre, beni uçurduğu yerden düşmeye hazır gibi görünüyor. Gökyüzü.

"İnmemiz gerekiyor."

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi, her zamankinden çok daha az zarif bir şekilde alçalmaya başladı. Kanatlarının yükselişi ve alçalışı dalgalı, nefesi kesik kesik. Kesiyor bulutların arasından, ama manzara kasvetli ve sisli. Ancak onun görüşü benimkinden çok daha iyi ve çok geçmeden hedeflediği ağaç kümesini görüyorum.

Neredeyse ağaçların tepesine çarpacaktı, ancak kanatları dallara çarpmadan hemen önce kendini düzeltti. Ağaçların arasında manevra yaparken vücudu eğik bir şekilde aşağı süzülüyor.

"Gece için tüneyecek bir yer bul," diyorum ona ve her zamanki gibi anlıyor.

Tıpkı haberci şahinlerin onlara ne söylediğimi anlayabilmeleri gibi. Tıpkı bir zamanlar marewinglerin yaptığı gibi.

Kanatlı yaratıklar size karşı bir yakınlık hissedeceklerdir.

Göğsümdeki pullar nabız gibi atıyor, sanki içimdeki ejderha bir şeyi kanıtlıyor. Babam bir kez olsun kısmen haklıydı.

Argo daha da içeri uçuyor ve birkaç dakika sonra devasa ağaçlardan birinin etrafında dönmeye başlıyor. Bir saniye sonra, ben zaten fark ettiği şeyi görüyor. Büyük gövdesinin tabanı yüzyıllar önce hasar görmüş gibi çatlamış. Gerçi ağaç yaşamış ve yaraya rağmen büyümeye devam etmiş gibi görünüyor. Yerdeki ölü nokta yarılmış ve göz çukuru gibi oyuk bir boşluk bırakmış. Argo hemen içeri dalıyor ve dar olmasına rağmen bizi boşluğun içine sokuyor.

Attan indiğimde, ahşap bir mağarayı andıran yerde onun yanında duracak kadar yerim var. Kanatlarındaki kar ve kırağıları silkeleyerek buzlu bir sıçrama gönderiyor.

"Yığılıp kalmadan önce biraz dinlen," diyorum ona, çenesini kaşıyor. Argo kıkırdar ve sonra bir çene sesi çıkarır-Çatırdayan bir esneme. Etrafında dönüyor ve bu sırada beni yere düşürüyor. Sertçe kıcımın üzerine düştüm. "Bunu bilerek yaptın," diye homurdanıyorum.

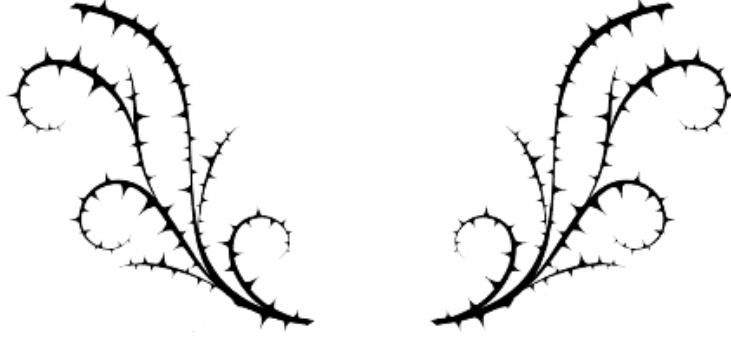
Yavaşça göz kırpması her şeyi anlatıyor, ancak eğlenen bir gümbürtü çıkaramayacak kadar bitkin. Vücudunu sıkı bir şekilde büküyor

Sanki kucağıma kıvrılmaya çalışıyormuş gibi bir daire çiziyor ki bunun için fazla büyük.

Oturmayı başarıyorum, bacaklarım önümde uzanıyor, tam o sırada ağır başını kalçalarımın üzerine bırakıyor. İkimizi de örtmek ve soğuktan korumak için bir kanadını kaldırıyor. Bu, onun vücut ısısı ve ağacın doğal koruması arasında, artık donmanın keskin ısırığını hissetmiyorum.

Bununla ve Auren'in sıcaklığıyla neredeyse Argo kadar çabuk uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 12

SLADE

Argo'nun kanat kaplaması soğuğu ve kasvetli gün ışığını dışarıda tutuyor. Uyandığımda ve bir sesle yer değiştirmeye başladığımda

Rahatsız edici bir inilti, ondan bir hırıltı kazanıyorum. Başının ağırlığından bacaklarım uyustu, boynum Kaskatı kesildim ve karnım boşluktan ağrıyor ama sanırım uyku bana iyi geldi.

Argo'ya da iyi geldi, çünkü ilk huysuzluğu geçtikten sonra, saldırmaya hazır bir çocuk gibi uyandı ve kolumu usturasının arasına aldı.

Keskin dişler.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Biraz daha baskı yaparsa, dişleri kollarımı delip geçecek. "Aç olduğunu biliyorum ama muhtemelen tadım çürük gibi. Ben olsam riske atmazdım."

Beni sınıyormuş gibi dişlerini gıcırdatıyor ama sonra kolumu bırakıyor. Salyalarını silerken omzumu çeviriyorum. "Daha iyi hissediyorsun."

Kanadını indiriyor ve ben de muhafazamızdan dışarı bakıp bulutlu gökyüzünü seyrediyorum. Güneşi göremediğim için saatin kaç olduğundan emin değilim. Argo uzanıyor, vücudu

Ayağa kalktığımda iğneler ve karıncalanmalarla dolan bacaklarıma yeniden kan hücum etmesini sağlıyor.

Hala Argo'nun vücudundan sarkan tek kayışı tutuyorum, deri çekilmiş ve sarktığı yerde gerilmiş

yanından gevşekçe. Çabucak çantamın kemerini çözüp içini karıştırıyorum, fark ettiğimde içime bir rahatlama yayılıyor her şey hala sağlam. Sele kayıp, ama çantam da parçalanmadığı için şanslıyım.

Su tulumumu, iki porsiyon erzakımı ve temiz giysilerimi çıkarıp çantamı yeniden bağladım. "Git kendine kahvaltı hazırla," diyorum ona, çenesini yukarı kaldırarak.

İkinci kez söylenmesine gerek yok. Uzaklaşıyor, burnu karda, bir avın kokusunu almaya çalışıyor, ancak bulmanın ne kadar kolay olacağından emin değilim.

Kendi erzağımı çabucak yırttım, fark ettim ki ne kadar aç olduğumu yiyorum. Kurutulmuş ve tuzlanmış yemek tam olarak doyurmuyor ama boş midemi sakinleştirecek kadar doyurucu. Hoşuma gitmese de, bataklıktan gelen kurumuş çamurla kirlenmiş kirli kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum.

Yıkanana kadar taşaklarım donuyor. üzerime kar yağdı ve yeni kıyafetler giydim. Ben işemeyi bitirirken, Argo arkamdan geldi ve ölü bir kar tavşanını ayaklarımın dibine bıraktı.

Pantolonumu tekrar bağlarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Teklifin için teşekkürler, ama sen git."

Argo onu yemeye başlamadan önce kanatlarını omuz silkerek kaldırıyor gibi görünüyor. Ellerimi karda yıkarken, o kalanını yutarken arkamı dönüyorum.

Başımı sallayarak su tulumumu dolduruyorum ve sonra tekrar doğruluyorum. "İyi misin?"

Bariz bir memnuniyetle kanlı pirzolalarını yalıyor.

Ona sırtıyorum, tam o sırada bir rüzgâr esmeye başlıyor ve kaşlarımı çatarak ona doğru dönüyorum. Havada keskin bir şey var.

Duman.

"Kokuyu alıyor musun?" Argo'ya söylüyorum ama ağzını kara sokmuş, kazıyor ve taneleri yutuyor.

Havayı tekrar kokluyorum, inkar edemem, kokladığım şey bu. "Yukarı çıkıp tam olarak ne olduğunu görmeliyiz. neredeyiz," diyorum. "Ranhold'a yakın olmalıyız."

Umarım yanmıyordur.

Sırtına doğru sallanıyorum, çantamı tutan kayışı belime dolayarak beni yerimde sabitliyor. Ellerim boynunun arkasındaki tüyleri kavradığında, Argo sıcıyor. Havayı altına alır almaz, yukarıya ve ağaçların dışına çıkıyor.

Bulutlar ve duman, gözleri gizlemek için sıkıca aşağı çekilmiş gür kaşlar gibi alçakta asılı duruyor. Yine de Düşmeye hazır meyveler gibi davranan bulutların inceldiği boşluklar, örtülü bir manzara sunuyor.

"Bizi bundan kurtarmaya çalış," diye bağıyorum.

Argo bulutları yarıyor, bir önceki geceden çok daha güçlü uçuyor, enerjisi belli ki yenilenmiş. O Havada bir mola bulduğunda yukarı fırlıyor ve sonra tekrar aşağı iniyor ve aşağıda manzara açılana kadar pusun içinden göz kırpmıyorum.

Midem bulanıyor. "Ne oluyor lan?"

Bu Ranhold değil. Burası Ranhold ile Dördüncü ve beşinci. Orayı geçtik, lanet Barrens'tan bile daha uzaktayız. Çünkü altımızdaki buzlu arazide, gün ışığının boğuk griliğine rağmen bir şey açıkça parlıyor.

Highbell Kalesi. Tam orada, karlı dağın yamacında.

Beşinci Krallık'ta değiliz. Altıncı Krallıktayız.

Ama damarlarımı buzla dolduran şey bu değil.

Aşağıdaki topraklara akın eden Fae ordusu.

Onlardan binlerce var.

Lu, kaçarken Highbell'i yağmalayan ordunun Ranhold'a doğru ilerlemeye devam ettiğini söyledi. Ama bu günler önce olmuş olmalı, yani ya Highbell'in hemen dışında durdular... ya da bu ordu daha da fazla askerle sürekli akın ediyor.

Bu düşünce beni boğazımdan yakaladı.

Dizimle Argo'yu dürtüyorum, onu daire çizmeye yönlendiriyorum, diğer yöne doğru geri uçuyor, sayılarının tüm kapsamını almaya ve ne kadar uzandıklarını görmeye çalışıyorum.

Zihnim dönüp duruyor, hâlâ Highbell'de olduğum gerçeğini kavramaya çalışıyorum. Neden Argo Bayıldığımda geri dönüp beni Dördüncü Cadde'ye mi götürecek? Ya da Lu ve Judd'la buluşmak için Ranhold'a? Neden beni götürsün ki-

Aklıma geldi. Pâyur bağımlı sağlamlaşmadan hemen önce, ölmek üzere olduğumu düşündüğümde söylediklerim. Sadece ona ulaş.

Argo beni Auren'e götürüyordu. Köprüye.

Ama bunu yaparak Ranhold'u tamamen atlamış oldu. Ne kadar süre baygın kaldığımı ya da kaç gün geçtiğini tam olarak bilmemin hiçbir yolu yok. Eğer Altıncı'ya kadar geldiysem, diğer herkes şimdiye kadar Ranhold'a varmış olmalı.

Tüm yolu uçarak geri dönsem bile, onları uyarmak için çok geç kalmış olurum. Ve Argo Beşinci Krallığa gidip sonra geri dönemez, tekrar Altıncı Krallığa geçemez ve tüm yolu uçarak Yedincinin sonu.

Zamanım kalmadı ve aramızda çok mesafe var, bu yüzden seçim yapmak zorundayım. Orea ya da Auren.

Ve bu hiç bir seçenek değil. Geri dönemem.

Birbiriyle savaşıyor duyular beni hırpalıyor. Ranhold ve Orea için korku, Auren'in Annwyn'de nelerle karşılaşabileceğine dair derin bir endişe. Eğer burayı istila ediyorlarsa, Auren'in ne tür tehlikelerle karşı karşıya olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Keşke havayı yarabilsem ve anında beni ona götürecek bir yırtık açabilsem ama yapamıyorum. Bu yüzden, o olmadan olabildiğince hızlı bir şekilde ona ulaşmalıyım.

hadi hadi hadi

Argo'yu geri döndürerek bakışlarımı uzaklara dikiyorum. Highbell Şehri'nde yangınlar parlıyor, ama

bir şehri aydınlatırken gördüğünüz sıradan alevler
değil. Bu yıkıcı bir yangın.

Bir savaş istilasý tarafından yerle bir edilmiş ve yakılmış bir yerin cehennemi. şehrin büyük bir kısmının kömürleşmiş olması dışında.

şimdi, alevler devasa ağağları yakaladı şehri sınırlayan. Pitching Pines'dan dumanlar yükseliyor, kalın dereler halinde havaya uçuyor. Bunun farkına varmalıydım.

ama bağlantıyı kuramayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Duman kokusu almama şaşmamalı. Yüzlerce ağağ, belki de binlercesi şimdiden yanıyor, alev perdesi ormana doğru ilerliyor.

Dikkatim devasa ağağlardan seyahat eden ordu, karanlık akışı karları keser kanayan bir yara gibi, Beşinci Krallık'a doğru gözden kayboldu. Bu sayıdaki Fae askeri bu dünyayı harap edecek.

Çenem kilitleniyor, kararlılık iрімde katılaşırken öfke kaslarımı şişiriyor.

Geri dönemem ama Orea'ya hâlâ yardım edebilirim.

Çünkü bu lanet orduyu durdurabilirim. Gazap ve ölüm sağacağım.

Lanet bir ejderhayı serbest bırakacağım.

BÖLÜM 13

AUREN TURLEY

Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, zemini boyuyor. Çimenler gibi yeşil. Şakaklarımdan ter damlıyor, parmaklarım sanki bir çimin bıçaklarını kavrayabilecekmişim gibi taşa doğru kıvrılıyor.

Ama hayır, tek gerçek tutuş pençeli ellerin arasındaki başım. Çünkü gitmesine izin vermiyor. Gitmiyor.

Neden gitmiyor?

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, çizgili gözlü bu kadını. Una. Başımı döndüren kişi.

Yorulдум. Çok yorgunum. "Odaklan, Auren!"

"Hayır!"

Ona karşı çırpınıyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, çıkış yolumu kazmaya çalışıyorum.

Delikler. Çok fazla delik. Beni yutuyorlar. Beni gömüyor. Ama zemini hissedemiyorum. Sadece bu taş zemini.

Nerede olduğumu ya da neden cezalandırıldığımı bilmiyorum. Yalanı gerçekten, rüyayı uyanıklıktan ayıramıyorum ama her şeyin yanlış hissettirdiğini biliyorum.

Kafamın içinde bir şey seğiriyor, kafatasıma sürtünüyor. Beni titretiyor ve ürkütüyor. Bundan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum nefret ediyorum nefret ediyorum-

"Çıkarın onları!" Çığlığım gırtlaktan geliyor, ses tellerimi yırtıyor, sesim içimin derinliklerinden geliyor parmaklarım pençe gibi kıvrıldı. "Çıkarın şunları kafamdan!"

Una'nın yüzü yanaklarındaki kızgın noktalarla alevlenirken, eli sıkışıyor. "Kafanda hiçbir şey yok! Ben Seni iyileştiriyorum!"

"Yalancı!"

Bir güç patlamasıyla onu iterek duvara çarpmasını sağlıyorum. Ama o tutmasa bile, kafamın içindeki şeyler sürünüyor. Etin içindeki kurtçuklar gibi.

Yerde yuvarlanırken başımı tutup sallıyorum. Nefes nefese. Tıpkı kafamın içindeki şeyler gibi burada da kıvranıyorum.

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Biliyorum.

Çaresizim. Panikledim. Dehşete düştüm.

Sinirliyim. Çıkarın onları.

Çıkarın onları.

"ÇIKARIN ONLARI!"

Çığlığım duvarları çatlatıyor. Biri beni tutuyor. Ya da belki birden fazla kişi, çünkü çok güçlüler.

Beni zayıf hissettirmeye çalışıyorlar.

Yukarı itildim ve kafatasımın arkası çatladı. duvara karşı. Acıyor, ama acı kıvranmayı sersemletiyor. Rahatsız edici hislerin kaybolmasını sağlıyor.

Durdu. Sanki hiç olmamış gibi. Sanki deliriyormuşum gibi.

... Deliriyor muyum?

Gözlerimi kırptıştırıyorum, çevrem netleşiyor ve iki adam görüyorum. Görünüşleri hafızamın oyuk çukurlarını kazıyor.

Onları daha önce görmüş müydüm? Hatırlamıyorum.

İlkinin granit gibi gözleri var. Diğeri ise bir tanesini kaybetmiş.

Taş gözlü adam kürkle kaplı bir manto giyer vücudunun etrafında ve başında bir taç. Sert yüzü

öfkenin oymalarını tutuyor. "Şuna bak!" diye feveran ediyor. "Bu neden işe yaramıyor?"

Una başını sallıyor. Yüzü solgun. "Bir süredir Her gün deniyorum, kralım. Daha önce hiç bir akılla karşılaşmamıştım. onunki gibi. Zihinsel dayanıklılığı şimdiye kadar karşılaştıklarımın en güçlüsü. Kullandığım büyü miktarı ile, o

Şimdiye kadar sadece uysal değil, güçsüz de olmalıydı. Bir kabuktan başka bir şey olmamalıydı. Ama hala benimle savaşıyor."

Sözleri gözlerimin önünde dönüyor. Anlamalarını çözmek için onları tutmaya çalışıyorum ama ben de dönüyorum.

Bana bakıp o çizgili gözlerini yüzümde gezdirdiğinde, öne doğru sıçrayıp onları çıkarmaya çalışıyorum.

Ama fark etmediğim zırhlı bir adam var. Beni geriye savurdu, kafatasımı tekrar duvara çarptı.

Şimdi oda da dönüyor.

"Onu kullanabileceğimi söylemiştiniz," diye tüküren kral, suçlamasını odanın dört bir yanına savurur.

Başım sesin içinde kaynıyor, dudaklarımdan bir sızlanma ile köpürüyor. Görüşümü düzelttiğimde, tek gözlü adamın bana baktığını görüyorum. Ben de ona ters ters bakıyorum.

Kim olduğunu bilmiyorum ama ondan yakıcı bir şiddetle nefret ediyorum. Ayak bileğimdeki kelepçe yüz kilo daha ağırlaşıyor gibi görünüyor, ancak alevli nefret. Bu sıcaklık sırtımdan aşağıya doğru yayılıyor. Avuçlarıma. Erimiş gibi hissettirecek kadar sıcak.

Yere baktığımda elimde boncuk boncuk nem toplandığını görüyorum. Yumruğumu sıkıp yorgun uzvumun kucağıma düşmesine izin vermeden önce o da bunu fark ediyor.

"Çiçekten çok diken gibisin, değil mi evcil hayvan?" diye alay ediyor.

Homurdanıyorum.

Krala cevap vermeden önce bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Bir alternatif var," dedi krala dönmeden

nce.

arkalarındaki açık kapıdan biri girdi. "Onu içeri getirin."

Scuffling ve ayak sesleri ve duvarları tırmalayan öfkeli bir ses. Sonra aniden, bir kadın Hücreme itildim, kendini yakalamayı başaramadan önce vücudu yayıldı.

Etrafına çılgınca bakıyor, gözleri köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, keskin dişlerini göstermek için dişlerini açmış. Sol kulağının üst kısmı tamamen kesilmiş ve orada kurumuş kan var. Ondan uzaklaşmak için duvara yaslanıyorum ve bunu yaptığım anda dikkati bana yöneliyor.

Vücudu hareketsizleşiyor, gözleri açılıyor, yüzü hırıltısını kaybediyor. "Auren!"

Bana doğru gelmeye çalışıyor, ancak şiddetle Onu içeri sürükleyen zırhlı adam tarafından tekmelendi. Karnını tutarak yere yığıldı, kumral saçları terden kayganlaşmış yüzüne yapışmıştı, turuncu uçları Gevşek ve kirli. Muhafız uzaklaştığında kendini zorlayarak ayağa kalkıyor ve acı dolu bir öksürük çıkarıyor.

Kümelenmiş göz kapakları açılıyor, kırmızı ve turuncu renkte dönen gözleri bana kilitleniyor. "Auren, lütfen..."

Sesindeki yalvarış ve gözyaşlarıyla dolu bakışları Beni bıçaklıyor, görünmez yaralar açıyor. Burada oturup kıpırdamadan onu izledikçe, yüzündeki acı daha da artıyor.

O hıçkırmaya başladığında umutsuzluktan boğazıma bir yumru tıkanıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama dilim çok ağır. Zihnim çok ezilmiş.

Neden ağlıyor?

Neden ben de ağlamak istiyorum?

"Bunun amacı ne Cull?" diye sorar kral. "Bunda büyü var. Onu benim emlak."

"Ve?"

Cull -tek gözlü adam- ağlayan kadının yanına diz çöküyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kadın başını çılgınca sallıyor, ama adam daha fazlasını söyler ve sonra parmağını şıklatır.

Acı.

Çıglık atıyorum, ani ve yoğun kırılmanın etkisiyle tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Sarkan bileğime bakıyorum ve kulaklarım çınlıyor, görüşüm tünelleniyor. Öne doğru yuvarlanıyorum, ağızımdan kusmuk fışkırıyor.

Biri bağılıyor.

Tam bayılacağımı düşünürken, acı aniden yok oluyor. Görüşüm parçalar halinde geri dönüyor. Birlikte dilimleniyorlar. Bileğime bakıyorum ama bir şey yok.

Kırılmamış mıydı?

Ama hayır... değil ve hiç acı yok. Kafatasımdaki ağrı dışında hiç ağrı yok, yani kırılmamış.

Sadece kafamın içinde olmalı. Bu rüyada.

Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum.

Keskin safra dudaklarıma yapışıyor ve bulanık gözlerimin önünde siyah noktalar belirirken zor nefes alıyorum.

"Şimdi yap."

Tek gözlü adamın hâlâ konuştuğunu fark etmemiştim. Duymadım. Kadın öne doğru kayarken vücudu titriyor ve sonra yavaşça elimi tutuyor. Sıkı kavrayışının tenimi sıkıştırdığını, pürüzsüz bir şeyin avucuma bastırdığını hissediyorum.

Çenesi titriyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

Neden bilmiyorum ama ona sorun olmadığını söylemek istiyorum, her ne kadar öyle olduğunu düşünmesem de.

Ağızımı açıyorum ama yanağında bir şey titriyor. Titriyor. Gözlerinden yaşlar akmaya devam etse de gözlerini kapatıyor ve ben şok olmuş bir şekilde ona bakarken o değişiyor. Başından aşağı bir kova su dökülmüş gibi, değişim onu yıkıyor. Kehribar ve turuncu saçları soluyor, cildi parlıyor, dudakları parlıyor.

Gözlerimin önünde, önümdeki kadın kayboluyor ve onun yerine... kendime bakıyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ama görüntü gitmiyor. A paniğin sapı neredeyse filizleniyor, ama toprağı bulamıyor

kök salmak için. Sahip olduğum tek şey içi boş kafa karışıklığı ve dönen sıkıntı.

Ama bekle... belki de başka bir kadın değildir? Belki de benim bir yansıyamamdır?

Yüzümün çatıldığını hissediyorum.

Gerçek olan ne? Şimdi ne var?

"İşte cevap, Kral Carrick. Mükemmel bir dublör." Kral yansıyamama baktı. "Güzel. Getirin onu."

Sesi yankılanıyor ve sırtım duvara sürtünüyor. arkamdaki duvar. Bir göz kırpyorum, yansıyamam orada, bir bakıyorum, yok. O da gitmiş.

Yoksa öyle miyim?

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, ellerimi kulaklarıma götürürken ileri geri sallanıyorum.

Kafamın içi karanlık. Ama karanlıktan korkamam. Ben aydınlığım.

"Ben ışığım," diye fısıldıyorum, kelimeler çatlamış dudaklarımdan dökülüyor. "Ben ışığım. Ben ışığım."

Bir hıçkırık beni boğuyor.

Işık olmak zorundayım, böylece bunu kırabilirim
Karanlık.

Gözlerimi tekrar açtığımda, ne muhafızlar ne de Kral, çizgili gözlü kadın yok. Yansıma yok. Ama önümde çömelmiş tek gözlü adamı gördüğümde sarsılıyorum.

Bakıyorum.

Oda rahatsız edici bir sessizlikle uğulduyor ve ben onun irkiltici bir şekilde morarmış gözlerini izledikçe daha da koyulaşiyor. O kadar çelişkili ki boğazında parlak kırmızı bir bez.

Ona bakmak ellerimde iğne ucu kadar sıcaklık yaratıyor. Avuçlarım kayganlaşıyor.

İçgüdüsel olarak sol elimin parmaklarını açıyorum ve onun bakışları düşüyor. İkimiz de orada biriken boncuk boncuk nemi görüyoruz.

Adam mırıldanıyor. "Birkaç damla. Ama bu halinle bunu bile yapamamalısın. Üzerindeki sönümleyiciyle olmaz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ensem karıncalanıyor ve elimi kaldırıp o noktayı kaşıyorum. Orada bir kabuk var. Hissediyorum Sertleşmiş. Yamalı. Bakışları hareketime odaklanıyor ve elini kaldırıyor. Geri çekiliyorum, ama parmak ucu dokunuşu beni ürpertiyor. Bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum, yüz ifadesinin heyecanla keskinleşmesinden hoşlanmıyorum.

"Bu kadar eksiksiz teyit ettiğin için teşekkür ederim," diyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Sırıttıyor. "Güçlü olduğunu bilmeliydim."

Sesi gıcırdıyor. Beni yıpranmış bir iplik gibi parçalara ayırıyor. Gözlerimi yere indiriyorum, böylece onun siyah bakışları yerine koyu yeşilin yayılışını görebiliyorum.

"Yine de kırıldın, değil mi tatlım?" Omurgam sertleşiyor.

"Fark etmez. Sen mükemmel bir yemsin."

Yem, kancadaki solucanlar gibi. Bulduğunuz solucanlar Toprağın içinde. Kazıyor, tünel açtığı maddeden besleniyor.

Boynum rahatsız edici bir hisle çatırdıyor. Kafamda bir şeyler değişiyor.

Ayağa kalkıyor, giderken ayak sesleri taş zeminde sürükleniyor. Kaslarım ancak hücre kapısı kapandıktan sonra gevşiyor ve titrek bir nefes alıyorum.

Artık yalnız olduğuma göre, hâlâ kapalı olan sağ elimi açıyorum. Akan küçük boncuklara bakıyorum sıvı altın avucumda toplandı. Her damlacığın içinden geçen koyu çizgilere dikkat edin.

Ama bakışlarım tuttuğum yüzüğe takılıyor; parmaklarıma göre çok büyük bir yüzük. Üstünde kurumuş kan var ama parmağımla kazıyarak çıkarıyorum. Kırmızı pullar soyuluyor ve Altında bir kuş amblemi görüyorum. Kanadı eğik ve çarpık. Kırılmış.

Bir hayal parçası kafatasımın ortasını aniden yarıyor ve gözlerimden kanlar akarak dışarı çıkıyor. Bu sembolün aynısını görüyorum - yüzlerce farklı versiyonu, yıkık dökük bir yolun üzerine serilmiş. Sembolleri tekrar görüyorum, bir şehir caddesinde, direklerin üzerinde ve vitrinler.

Bunu daha önce de görmüştüm. Birçok kez.

Üzerimden soğuk bir ter boşalıyor, midem bulanıyor. Başım çarpmaya başlıyor, hafızam bulanıklaşıyor ve karanlık, ama sonra onu görüyorum. Turuncu saçlı kadın. uçlu saçlar. Bana gülümsüyor. Sivri kulağında tam da bu amblemin olduğu bir tılsım sallanıyor. Üst kısmı aynı kulak şimdi kesilmiş..

Bıçak gibi bir acı göz çukurumu delip geçiyor ve hafızam kayıp giderken çığlık atmama neden oluyor. Nefes nefese kaldım,

Midem bulanıyor. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim Derin derin nefes alıyorum, kusmamaya çalışıyorum, ama zaten yerde hatırlamadığım bir su birikintisi var.

Karışıklık hemen öfkemi körüklüyor. Buradan gitmek istiyorum. Hatırlamak istiyorum. Kafamın içinde kıvranan bu şeylerden kurtulmak istiyorum.

Hücreme aniden vurulan bir şaplak beni sarsıyor ve kapının altındaki sürgü, gardiyanın bir tepsi yemeği içeri itebilmesi için ittirilerek açılınca kaskatı kesiliyorum.

Düşünmüyorum, sadece saldırıyorum.

Yuva sadece 10 inç genişliğinde, ama ben içeri atlıyorum.

önünde, kollarım açıklıktan sıkıyor. Ayak bileğimdeki kelepçenin içine gömülü olan büyü her neyse üzerimde ağırlık yapıyor, kendimi ağır ve engellenmiş hissetmeme neden oluyor, ama onu görmezden geliyorum külfetli bir ağırlık.

Tepsi dirseklerimin altında takırdıyor, çorba dökülüyor ve ellerim muhafızın bacağını kavrarken kollarımı ıslatıyor. Onu ayak bileğinden kavrayıp çekebildiğim kadar sert çekerken şaşkın bir ses çıkarıyor.

Saldırıma hazırlıksızdı, bu yüzden dengesini bozdum ve geriye düştü. Çakıllı zırhı çatlıyor

taş zemine çarptı ve acı dolu bir homurtu

Onu. Görüşümden ödün veriyorum, kolumun daha uzun uzanmasını sağlamak için başımı kapıya doğru itiyorum.

Elim kalçasındaki silaha uzanabildiğim kadar uzanıyor, kabzayı bulduğumda içimde bir zafer dalgası yükseliyor. Parmaklarım kabzanın etrafına dolanıyor ve dişlerimi sıkarak kabzadan çekip çıkarıyorum. Geriye doğru iterek

Bana doğru, kapıdaki boşluğun yarısına kadar geldi.

Ama gardiyan ayağa kalktı, ayağı aniden koluma çarptı ve beni yerimde sabitledi. Tüm ağırlığıyla koluma yüklenirken dişlerim acıyla birbirine kenetleniyor, kemiğimi toza çevirmekle tehdit ediyor ama bırakmıyorum.

Kapının diğer tarafından küfürler savurarak Gardiyan hareket eder, ağırlığı yer değiştirir ve sonra kılıcı kapar.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, tüm gücümle çekmeye çalışıyorum.

Sert nefes alıyor ve etli ellerinin aşağı indiğini hissediyorum ve parmaklarımı öyle şiddetli bir şekilde geriye doğru büküyor ki neredeyse kırılacaklar.

Kılıç elimden çekilip alınırken haykırıyorum ve ben kıpırdayamadan ayağını kaldırıp koluma öyle bir indiriyor ki yıldızlar görüyorum. Tekrar kaldırdığında uzvumu geri çekiyorum. Doğrulamak için çabalıyorum, parmaklarım ve kolum zonkluyor, nefes nefese kalıyorum.

"Seni Turley sürtüğü! Oraya gelip seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim!"

Gözlerimi açıklığa dikip bacaklarının içine bakıyorum. "İçeri gel ve dene, pislik!"

"Umarım içeride çürürsün!" diye küfrediyor kapı kapanmadan önce. Bana doğru savrulan bir hakaret daha duyuyorum, sonra da çekip gidiyor.

Yeterince hızlı olamadığım için içten içe kendime lanet okurken, parmaklarımı esnetirken dişlerimi sıkıyorum. Sahip olmaya çok yaklaştım O lanet silahı.

Ayağa kalkıp yürümeye başladım. Etrafımda dönmek zorunda kalmadan önce bir duvardan diğerine ancak beş adım atabiliyorum.

ve diğerk tarafa gidiyorum. Bir ileri bir geri, öfkem ve endişem artıyor.

Kafese kapatılmış gibi hissediyorum. Ve bu his... kendi derimin içinde sürünmek istememe neden oluyor. Öfkelenmek istiyorum.

Gardiyanın sözleri yankılanıyor. Umarım orada çürürsün.

Bir öfke patlaması beni odanın diğerk ucuna taşıdı. yemek tepsisini kaptım. Tekrar tekrar kapıya çarptığımda üzerinde kalan her şey uçup gidiyor. Her öfkeli bir çığlıkla vurdu.

Tepsi tabii ki kapıya hiçbir şey yapmıyor, taştaki bir çizik bile yok. Tiksintiyle fırlatıp attım, Etrafta yok edebileceğim başka ne varsa çılgınca arıyor, bu baskı yaratan öfkeyi dışarı çıkarma ihtiyacı duyuyorum.

Gözlerim ekmeğin kabuğuna kilitlendi, onu kaptım, Yumruklarımın arasında ezmeye, duvara fırlatmaya hazırım, ama ben fırlatamadan ekmek küfleniyor. Tüylerle yeşilleniyor ve sonra kararıyor, küçülüyor, kendini yiyip bitiriyor.

Şok olmuş bir halde yere bırakıyorum ve parçalara ayrılıyor.

Kalbim küt küt atıyor, çömelip ona bakıyorum. Bu da ne böyle?

Açık avucuma bakıyorum. Mermer damarları gibi altının içinde ilerleyen siyah çizgilere bakıyorum.

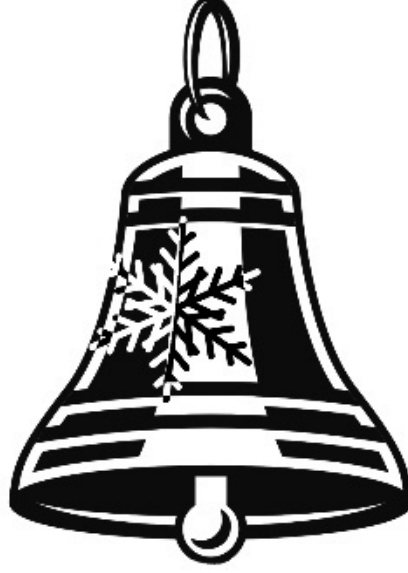
Umarım orada çürürsün.

Çürük. Bu çürük. Bunu tam olarak nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum.

Sıvı altın ve siyah çizgilerin derimin altına geri çekilip kaybolmasını izliyorum. Yere oturuyorum, Küflenmiş ekmeğe bakarken aklıma bir fikir geliyor.

Ve kökleri çürümüş olan bu fikir çiçek açmaya başlar.

BÖLÜM 14

KRALİÇE MALİNA

Açlar.

Ben biliyorum, onlar biliyor. Rüzgar bile biliyor olabilir, iniltileriyle, bizim seslerimizi yankılayarak boş mideler.

Yeter artık.

Dommik'i aramak için oyulmuş ağacın iç kısmına oyulmuş kaba spiral basamaklardan aşağı iniyorum. Uzun bir

Bir süre önce, ormanın derinliklerindeki bu çamların içine kulübeler inşa edilmiş. Kalın ve tatlı öz suları için hala aktif olarak hasat edildikleri bir dönemdi.

Çam kulübeler artık işçiler yerine elli iki mülteciyle doludur. Highbell'in hayatta kalanlarının hepsi yarım düzine oyulmuş gövde arasında paylaştırılmış durumda.

Konaklama yerleri tam olarak lüks sayılmaz, ancak geceleri başımızı uzatmak için yeterince sıkışık alan var,

Sandıkların iç kısımlarını saran merdivenler ve boydan boya inşa edilen döşeme sayesinde.

Halkım üşüyor, barınak olsa bile. Yine de onlar soğuk havalarda yaşamaya alışkındırlar, bu yüzden dayanabilirler

dona. Dayanamadıkları şey ise açlık.

Haftalardır burada saklanıyoruz ama şehirden aşırđımız erzaklarımız tükendi. Karnemize ve erkeklerin avlanma çabalarına rağmen hiç yiyecek kalmadı.

Bir elimi karnıma bastırıyorum, kendimi bu ağaçlar kadar çukurda hissediyorum.

Dev sandığın dibine ulaştığımda, en alt katta yatan üç kişinin yanından geçiyorum, vücutları ortak bir sıcaklık arayışıyla birbirine sokulmuş. Suçluluk duygusu boğazımı kemiriyor, dişlerim boğulmak için ısıyor.

Uzaklara bakarak derme çatma kapıya dönüyorum, kapının üzerinde duran kirişi itiyorum ve sonra dışarı çıkabilecek kadar açıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı arkamdan kapatıyorum, gün ışığına alışırken gözlerim kırpışıyor.

Oyulmuş ağaçların geri kalanı, yanlarına kesilmiş aynı kapıları paylaşıyor, harap tahtalar itilmiş Buz sarkıtlarının damladığı saçaklar gibi başımızın üstünde. Adımlarımız

karda her kapıdan çıkan patikalar oluşturmuşlar, ama ben beni küçük şenlik ateşine götüren patıkaya yöneliyorum ve orada kapüşonu başına kadar çekilmiş bir pelerin giyen figürü görüyorum.

Birkaç kişi daha onun etrafında toplanmış, ellerinde teneke bardaklar ve dalları dışarı fırlamış çamlar tutuyor. Bir kenara

o çam iğnelerinden, muhtemelen daha fazla bir şey yok O fincanlara kaynamış kar ve bir küp şekerden başka bir şey koyamayız, çünkü elimizde kalan tek şey bu.

Ben yaklaşırken Dommik başını kaldırıyor, gerçi başka biri dikkatindeki küçük değişimi fark edemeyebilir. Yine de gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyorum. Sanki beni kavıyormuş gibi ağırlığını hep hissederim.

Annesiyle birlikte oturan çocuğa bir avuç kar üzümü uzattığını ve kızın açlıkla onları ağızına attığını görüyorum. Adı Neira. Kahverengi saçları düğüm düğüm, yüzü solgun, dudakları soyuluyor. Tek çocuk o. Saldırıdan kurtuldu. Bana sarılanla aynı kişi.

Bacağına bir ok saplanmıştı. Hayatta kalması bir mucize ve şimdi açlıktan ölüyor.

Midem sıkışıyor.

Yaklaşır yaklaşmaz Dommik'e "Konuşmamız gerek," diyorum.

Hiçbir şey söylemeden başını eğiyor ve ben de gruptan birkaç metre uzaklaşana kadar onu takip ediyorum.

"Şehre gitmemiz gerekiyor."

Benim telaşlı ses tonum karşısında duraklıyor. "Son kontrol ettiğimde, hala Fae'lerle kaynıyordu."

"Tekrar denemek zorundayız. Hiç yiyeceğimiz kalmadı, Dommik," diyorum ellerimi birbirine vurarak.

"Hâlâ avlanmaya çalışıyoruz..."

"Ve çoğunlukla başarısız oluyor," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Herkes yetecek kadar değil. Daha fazla malzemeye ihtiyacımız var."

"Geriye bir şey kalıp kalmadığını bile bilmiyoruz. Ordu bütün şehri yakıp yıkıyor. sürekli olarak."

"Burada öylece durup hiçbir şey yapmadan duramayız. Açlıktan ölüyorlar!" Sesim amaçladığımdan çok daha yüksek çıkıyor. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, ateşin yanındaki diğerlerinin bize doğru baktığını fark ediyorum.

Suçluluk duygusu tekrar bastırdı ve arkamı döndüğümde,

Başımı sallıyorum, sesim alçalıyor. "Onları besleyemezsem kurtaramam."

Onun da benim hissettiğim gerginlikle dolu sert bir nefes verdiğini duyuyorum. "Pekâlâ. Bu gece gideceğim. Tek başıma."

"Ama-"

"Yalnız," diye homurdanıyor. "Eğer sokaklar hala fae'lerle doluyorsa, o zaman bazı yerlere daha kolay sızabilirim.

ve başkasının gölgesinde kalma endişesi olmadan yapabildiğimi yapıyorum."

Tartışmak, en azından ona yardım etmesi için yanında bir kişi getirmesi konusunda ısrar etmek istiyorum ama vazgeçiyorum. O da aynı

yanakları solgunlaştı. Başka bir kişiyi gölgelemek zorunda kalmak onun için çok yorucu olabilir.

Tek başına çok fazla malzeme taşıyamayacak olsa da, kendini çok fazla riske atmadan tek başına giderse muhtemelen geri getirecek bir şeyler bulma şansı daha yüksektir.

"Pekala."

Başını sallıyor, sonra kapüşonunu geri itiyor. Gölge gözlerini görebiliyorum ve üzerimde gezinmelerini izliyorum. "Bugün hiç çilek ve şekerli çay yedin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor. "Kahretsin, Malina." "Ben iyiyim."

"Sen değilsin. Ve elimizdeki zavallı porsiyonları atlamayı bırakmalısın."

"Yeterli değil."

"Elbette yok ama bu bir mazeret değil. Sizin de hayatta kalmanız gerekiyor."

"Bu konuda endişelenmemize gerek yok, değil mi? Çünkü biraz yiyeceklerle geri geleceksin."

Boğazının arkasından bir hırıltı duyuyorum. "Seni boğazlamak istiyorum."

"Ama açlıktan çok zayıf düştün, o yüzden gücünü saklasan iyi olur," diyorum arkamı dönüp çam kulübelerine gitmeden önce.

Yanıma geldiğini duydum, ama o anda Aynı anda içime çekiyorum ve aldığım koku karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Dommik, şenlik ateşimizi küçük tutmamız gerekiyor," diyorum çabucak, geri dönüyor. "Çok fazla duman çıkarmamalıyız, yoksa fae'ler bizi fark edebilir."

Burnunu havaya kaldırıyor ve bakışlarımız şenlik ateşine yöneliyor. Küçük. Sarı ve alçak, bırakın dumanı, neredeyse hiç sıcaklık yaymıyor. "Bu bizim şenlik ateşimiz değil. kokuyor."

Bir an için kafam karışıyor. "O zaman ne..."

Dommik kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Nefesim kesiliyor, yüzüm onun­kine doğru dönüyor ama bir sonraki göz kır­pışım­da bizi uzağa fırlatıyor. Yer kayboluyor

Bizi taşıırken birkaç saniyede bir ayaklarımızın altından geçiyor. Sıkı gölgeler bizi çevreliyor, bu yüzden ne kadar kalın olduğunu fark etmiyorum

duman, durduğumuzda hepsini çekene kadardır.

Dumanlar ağzıma doluyor ve boğazımdan aşağıya doğru boğulmakla tehdit ediyor. Dommik pelerinini ağzıma ve burnuma bastırıyor ama ben yine de öksürüyorum, etrafımızı saran cehenneme bakarken gözlerim yanıyor.

Pitching Pines alev alev yanıyor.

Sıcaklığının ani varlığı soğuğa o kadar zıt ki ondan geri çekiliyorum. Soldan sağa, alevler devasa ağaçların boylarını yalıyor ve kara bulutlar köpük gibi kabararak havayı köpürtüyor.

"Kulübelerden ne kadar uzaktayız?" Dommik'in boynuna doğru dönerek endişeyle soruyorum.

"Sorun da bu zaten, çok uzakta değiliz."

Bizi uzaklaştırırken boğazıma bir öksürük daha düğüm­leniyor. Göl­geler tekrar geri çekildiğinde, bakıyorum kulübelere, sonra da gökyüzüne. Sinsi dumanın önü çoktan kapanmış.

Dommik haklıydı. Yangın hiç de uzakta değil.

Buz büyümü kullanabilirdim ama bu kadar ateşe karşı değil. Bu kadar yakınken olmaz. Ya büyüm biterse? Zaten çok fazla enerjim yok. Alevleri buzumla uzak tutabilsem bile, havadaki duman da bir o kadar tehlikeli. Büyüm eridikçe içeri sızar ve hepimizi boğar.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, korku omurgamdan aşağı damlıyor. "Tahliye etmek zorundayız." Bu gerçek midemi yumrukluyor, çukurlar ve yarıklar bırakıyor, ama çıtlamayı duyuyorum

ateşin dişlerinin daha da yaklaştığını hissediyorum ve haklı olduğumu biliyorum. "Herkesin hemen dışarı çıkması gerek!"

Dommik başıyla onayladı ve ben de dönüp ilk kulübenin kapısını iterek açtı. "Ateş! Sadece taşıyabildiğiniz kadarını alın!"

Alarm sesleri yankılanarak bana geri dönüyor ama ben aceleyle bir sonraki kulübeye doğru ilerliyorum. Dommik'in de aynı şeyi yaptığını duyabiliyorum, elleri ağzını kapatıp uyarıyı haykırıyor.

Halkım ağaçlardan dökülmeye başlıyor, telaşlı ve perişan, yüzleri korkuyla dolu. Dommik'in saydığını duyuyorum. "İki kişi eksik!"

Grup etrafa bakındıktan sonra kadınlardan biri cevap verir: "Tash ve Sam. Denemek için dışarı çıktılar ve Avlanın!"

Oyulmuş midem daha da dehşet içinde buruşuyor, Neira'nın ağlamasıyla vurgulanır. Yaralı bacağı hâlâ sarılı, kolları annesine sarılmış durumda. Başka bir ilk duman dalgası içeri süzülürken kişi öksürmeye başlar.

Dommik ve ben bakıştık. Konuşmadan, ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.

"Gidip onları arayacağım," diye mırıldanıyor.

"Ben diğerlerini ateşten uzaklaştıracam."

Başıyla onaylıyor. Ayrılmanın onu rahatsız ettiğini görebiliyorum ama itiraz etmiyor. Bunun yerine, sırtı gruba dönük bir şekilde yaklaşıyor. "Duracak bir yer bulduğunuzda büyüünüzü kullanarak noktayı işaretleyin. Ben işaret için gözcülük yapacağım ve sonra sizinle buluşacağız."

"Tamam."

Uzaklaşmak için hamle yapıyor ama içimi korkunç bir korku kaplıyor.

"Dommik-"

Vücudu hareketsiz, bana doğru dönüyor.

Kelimeler göğsümde düzleşiyor, kırık organımı bastırılmış hissedene kadar ağırlaştırıyor. Ben de ayrılmak istemiyorum ama ayrılmak zorunda olduğumuzu biliyorum.

"Sadece... dikkatli ol," diyorum, ama bu ancak yüzeyi çiziyor.

Sanki sadece gölgelerimi değil, söylenmemiş tüm sözlerimi de içine çekebilecekmiş gibi beni izliyor. Korkum ve endişem sessizliğe yapışıyor, kalbim endişe ve tedirginlikle çarpıyor. Yine de dilim kıpırdamıyor, dudaklarım birbirine yapışmış, daha fazlasını söyleyemiyorum.

Dommik aniden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve çenemi tutup ağzını benimkine bastırıyor. Aceleyle öptüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve aramızdaki duyguları tadıyorum. "İ Biliyorum," diye mırıldanıyor dumanlı dudaklarıma karşı, sanki söylemediğim her şeyi duymuş gibi. "Sen de dikkatli ol." Başımı sallıyorum. Sonra dönüp uzaklaşmadan önce bana bir kez daha uzun uzun baktı.

Dönmeden önce onun gidişyle bir nefes verdim, Omurgamı metanetle düzelttim. Şimdi, elimde gruptaki diğer herkes, ve hepsi rehberlik için bana bakıyor. Korunmak için. Onları hayal kırıklığına uğratamam ve korkumun davranışlarıma yansımaya da izin veremem, bu yüzden ayağa kalkıyorum. ve yüz ifademi sakın tutmaya çalışıyorum.

"Şimdi tahliye edeceğiz. Hiçbirinizin taşıyabileceğinizden fazlasını taşımadığınızdan emin olun" dedim.

dumanın geldiği yöne baktı. "Nereye gideceğiz?"

"Ormanda başka bir güvenli yer bulacağız," diye onları temin ediyorum, ama sanırım kendimi de temin ediyorum.

Arkamı dönüp onları yönlendirmeye başladım. Katliam olmamasını umuyorum.

Arkamızdaki alevlerin ilerleyişini izlemek konusunda titizim. Düz gittiğimizden, yanlışlıkla bir daire çizmediğimizden emin olmak konusunda titizim. Yine de

ne kadar hızlı gidersek gidelim, alevler

tecavüz etmek. Kıvrılan bir dalga gibi bizi vurmaya geliyor.
Ter sırtımdan aşağı damlıyor ve kıyafetlerime
yapışıyor.

Dumanın bizi boğmamasının tek nedeni
Çünkü ormanda şiddetle esmeye başlayan rüzgâra karşı yol
alıyoruz.

Yine de rüzgar sadece yangını yayıyor.

Biri çığlık atıyor ve adamlardan biri yaşlı babası
Kasin'e yardım ederken dönüp bakıyorum. Adam
Hayatı boyunca sokak süpürgecisi olarak çalıştı, her zaman
bir süpürgecinin üzerinde kambur durdu, bu da sırtının
kıvrımını açıklıyor. Oğlu da onun izinden gitmiş. İkisi de
doğdu ve
gecekondularda büyüdü. İkisi de eşlerini doğum sırasında
kaybetmiş.

Sadece son birkaç günde bu grup hakkında, onlarca
yıldır kraliçeleri olmama rağmen halkımın geri kalanı
hakkında bildiğimden daha fazla şey öğrendim.

Kasin, ayağa kalkıp karla kaplı kayanın üzerinden
geçerken acıdan yüzünü buruşturuyor.
daha önce fark ettim. Zayıf, kirli giysileri üzerinden
sarkıyor ve yüzü kül içinde. Herkes ona bakıyor.
hemen hemen aynı durumdayız, ben de dahil. Yorgunuz.
Kirli.

Ve yeterli gıda olmadan, bu hızı daha uzun süre devam
ettirecek enerjimiz olmayacak.

Çocuğun annesi Dari bir ağaca yaslanmış, kemikli
elleriyle kızı tutuyor. "Bundan kaçamayız Kraliçe Malina.
Yangın gittikçe yaklaşıyor!" diyor çaresizlikle.

Dehşet beni sarıyor. Bu şekilde devam
edemeyeceğimizi biliyorum, ormanın derinliklerine doğru.
Umduğum sığınağı bulamıyoruz. Alevlerden
uzaklaşabileceğimizi düşünmüştüm ama görünüşe göre tüm
orman boğuluyor.

Daha derine inmek artık uygulanabilir bir plan gibi
görünmüyor.

Çamların arasında duracak başka bir yer bulsak bile, orada
hiç kulübe olmayacak.
yangından gerçekten korunabilecek mi yoksa sadece oraya

mı yayılacak?

Hem de çok. Alevler yavaşlamak ya da durmak istiyor gibi görünmüyor. Ya tüm ormanı yakarlarsa?

Sanki mükemmel bir çözüm ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakıyorum ama tabii ki çıkmıyor.

Bir çözüm bulmalıyım.

Diğer yöne dönerek, görüş alanımı Highbell'den uzağa değil, ona doğru çeviriyorum. Alevler orada başladı ama henüz tüm genişliğe yayıldığını sanmıyorum. Belki de daha uzağa kaçmak yerine ormanın kenarına doğru yönelebilir ve Highbell'e geri dönebiliriz.

"Rotamızı değiştirmeliyiz," diyorum, ne kadar ağrımış olsalar da omuzlarımı dik tutarak.

"Şehre doğru mu?" diye soruyor adamlardan biri kuşkuyla. "Delirdin mi sen? Fae'ler orada!"

"Orman güvenli değil. Umduğum gibi alevlerin önünde kalamıyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, bu yangın Sihirli bir şekilde yakılır ve sabaha karşı her bir Pitching Pine kül olabilir, biz de onunla birlikte," diyorum seviyeli bir şekilde.

Adam sessizleşir ve grup arasında mırıltılar yayılır.

"Peki ne yapacağız? Nereye gideceğiz?"

Duraksadım. "Şehirde saklanmamız gerekecek."

"Ama Fae'ler!" diye sesleniyor başka bir kadın.

"İki haftadan uzun bir süredir buradan geçiyorlar," diye belirtiyorum. "Kimsenin hayatta kalmasını beklemeyeceklerdir. Dış mahalleleri kendim arayacağım. Tek ihtiyacımız olan

tek bir bina bile sağlam kalmadı. Fae'lerin bizi bulamayacağı, saklanabileceğimiz bir yer bulacağım."

Sözüm her ifadeye damlıyor. Elli kişi. Saklamaya çalışmak, sorumlu olmak için çok fazla gibi görünüyor. Ama yine de çok, çok az. Çok fazla insan öldü ve ben başka kimsenin yenik düşmesine izin veremezsin, ya fae'lerin ya da alevlerin eliyle.

"Şehre vardığımızda daha fazla erzak arayacağız, daha fazla yiyecek toplayacağız," diyorum onlara ve bir çift görüyorum

Sanki açlıktan ölmek üzere olan bedenleri yemekten söz edilince salya akıtıyormuş gibi dudaklarını yalıyorlar.

"Peki ya hiç yiyecek yoksa?" Dari soruyor. Yüzü metanetini koruyor ama kızını kucaklarken gözünün kenarından süzülen korku dolu yaşı görüyorum. "Ya da güvende olmak için buldun mu?"

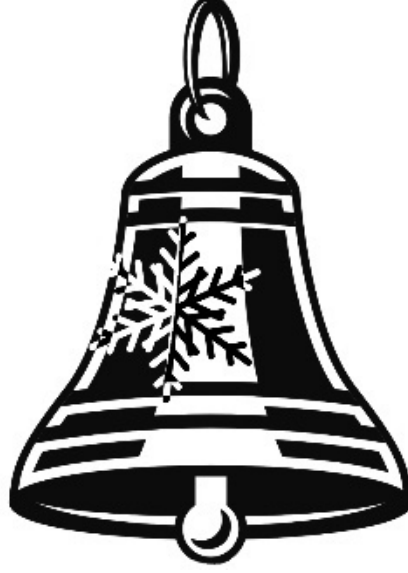
Sormalı. Sormalı,      d         kendi hayatı değil, çocuğunun hayatı.

Bu yüzden gözlerinin içine bakıp bir söz daha veriyorum. "Eğer bulunacak bir şey yoksa, o zaman başka bir yol bulacağım."

Onlardan ben sorumluyum, tıpkı onun kızından sorumlu olduğu gibi. Bir kadın imkansız bir sorunla karşılaştığında, ister anne ister kraliçe olsun, bir   z m bulmalıdır. Bir yol bulmalıdır.

Ben de öyle yapacağım.

BÖLÜM 15

KRALİÇE MALİNA

Acele ederken bana olan inançları boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Şehre doğru. İncecik karların arasından yürüyoruz, orman yaklaşan alevlerden yayılan bir ısı örtüsüyle kalınlaşıyor.

Ağaçlara doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Henüz tükenmemiş olanları, ateşin etrafından dolanabileceğimiz umuduyla.

Halkım beni takip ediyor, ben dumanı takip ediyorum ve bu sırada Pitching Çamları yanıyor. Buzdan iğneleri düşerken çatlıyor. Pek çok nesil boyunca gelişen ve pek çok kraldan, savaştan ve fırtınadan daha uzun ömürlü olan bu orman... gözlerimizin önünde ölüyor.

Burada kalırsak biz de öleceğiz. Benim yüzümden ölecekler.

Ormanda ilerliyoruz, herkes elinden geldiğince hızlı hareket ediyor. Yine de zayıflarımız, yaşlılarımız, gençlerimiz ve yaralılarımız var. Hepimiz zayıf olduğumuz için, yoğun kar ve iğrenç dumanın içinde yürümek bizi yavaşlatıyor.

Yine de ısırın ateşin tehdidi bizi hareket ettiriyor.

Tüketen alevler doymak bilmez bir açlıkla hırlayarak çam ağaçlarını hızla yiyip bitiriyor, rüzgârla daha hızlı yayılıyor. Kül de onunla birlikte savruluyor, Giysilerimiz lekeleniyor ve kar gibi yağıyor. Yanan çamların kokusu burnumu tırmalıyor ve uzaklardan gelen Düşen ağaçlar dişlerimi sıkıyor.

Şehre yaklaştıkça alevler de yaklaşıyor. Artık aramızda rahat bir alan yok ağaçların hala dokunulmamış olduğu bir yerde. Şimdi, alevlerin sıcaklığı vücudumun sol tarafına çarpıyor, turuncu parıltının ışığı yanağımda çürüyor. Tutuyorum Pelerininin bir kısmı ağızıma ve burnuma değiyor ama duman kokusu çok baskın.

Yangın çok yaklaşıyor. Çok yaklaştı.
"Devam edin!"

Arkamı dönüyorum, kontrol ediyorum, sayıyorum - kimseyi geride bırakmadığımdan emin olmak için hep sayıyorum. Anne ve kızı grubun en arkasına düşmüştü.

Sokak süpürgeçileri ve başka bir kadın kocasının kollarında kendinden geçmiş. Adamın kolları titriyor ama kadını bırakmıyor.

Yangın çok gürültülü, kulaklarımdaki panik sesini bile bastırıyor. Alevler yaklaşıyor, dumanlar görmemi zorlaştırıyor. Gözlerim ciğerlerim kadar yanıyor ve insanları kendi yüz örtülerinin içine öksürüyor, ciltleri dumanla lekeleniyor.

ÇAT!

Başım sola doğru savruluyor, tam o sırada dev bir çam dibinden kırılıyor ve alevlere yenik düşüyor. Saniyeler içinde düşmeye başladı, yörüngesi bize doğru geliyordu.

"Çekil!"

Herkes kaçıyor, ağaçtan kaçıyor, canını kurtarmak için kaçıyor. Bir kadın tökezleyip düşüyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Ama ağaç yere düşmeden bir saniye önce başka bir adam onun elini tutup kendine doğru çeker.

Onu zar zor ısıkalıyor.

Devrilen çam, grubumuzu ortadan ikiye bölen bir ateşle kaplanıyor. Gözlerimin önünde, tepesi alevi ormanın el değmemiş kısmına taşıyor ve korkunç bir hızla yayılıyor.

Şimdi, iki yanımızda alevler var, yaklaşıyorlar. Etrafımızı saran.

Devrilmiş ağacın uzunluğu her iki tarafa da uzanıyor ve neredeyse üzerini göremeyeceğim kadar yüksek. Yine de diğer taraftaki herkesin panik içindeki yüzlerini görebiliyorum. Sağa sola bakıyorlar, alevler durmuş etrafta dolaşmalarını engelliyor.

Ormandaki bir başka çatlak beni harekete geçiriyor ve sihir ellerimde toplanıyor, buz parçaları bir araya geliyor.

Onu gövdeye doğru yönlendiriyorum ve buz fışkırarak onu bir örtü gibi kaplıyor. Alevler sönüyor, buz kabuğun üzerinde birleşiyor ve büyüm bir kemer oluşturuyor. Diğer taraftaki grup aceleyle üzerinden geçiyor, kaygan yolda adımları kayıyor. İki

Benim tarafımdaki adamlar hepsine yardım ediyor, herkes tırmanırken ellerinden tutuyor.

Tüm grubumuz tekrar bir araya gelir gelmez, onları teşvik ediyorum. "Acele edin!"

Bu sefer olabildiğince hızlı koşuyoruz, karın bizi devirmekle tehdit edecek kadar yoğun olduğu yerlerde bile. Duman burnumu tıkıyor, buz parçaları ellerime yapışıyor ve soğuk ter derimi boyuyor.

Ya yanlış seçim yaptıysam? Ya hepimiz bu yangında öleceksek?

Bir kalede kraliçe olmak, halkıma bu ormanda liderlik etmekle kıyaslanamazdı. Her şey ne kadar önemsiz şimdi görünüyor. Nasıl da boşa harcanmış. Başından beri burada olmalıydım.

Onun yerine, sıkışıp kalmıştım.

Kalenin tecrit odalarında sıkışıp kaldım. Burnum havada sıkışıp kaldım. Onlar için ayağa kalkmam gerekirken ayağa kalkamadım.

Onları teşvik ederken kendi kendime bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Bir kraliçe gerçekten böyle olmalı. Bir koruyucu. A

Bakıcı. Bir anaerkil.

Onları devam ettirmek zorundayım.

Dari bir kar yığınınına takılarak düşüyor ve Neira yere yığılıyor. Dari ayağa kalkıp kızını tekrar kucağına almaya çalışıyor ama bileğine ağırlık verir vermez yüzünü buruşturuyor. Koşup küçük kızı yerden kaldırıyorum. Bana yapıştı, her tarafı titriyordu, korkusu Titreyen kaslarını tutarak.

İki adam Dari'ye yardım ederek onu dik tutuyor ve onlar onu öne doğru çekmeye başlamadan önce bana minnettar bir bakış atıyor, Neira ise yüzünü boynuma gömüyor. Çok küçük ve çok korkmuş.

Ve hata benim.

Boş midem isyan ediyor, bulantı dilimin ucunda yüzüyor. Vücudum tükenmiş, enerjim azalmış, Ama arkamızda, yanımızda, her yerde yangın devam ediyor. Kollarımdayken, masum küçük bir kız boğazıma sarılıp ağlıyor.

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Onları yüzüstü bırakamam. "İşte orada!"

Adamın seslenişiyle gözlerim havaya fırlıyor ve içime serin bir su gibi ferahlık doluyor. Çatılar. Çamların arasından çatıları görebiliyorum.

Şehre varmak üzereyiz.

Aceleyle ilerliyorum, bir hız patlaması

Umu

t. Bunu yapabiliriz.

Grubun önüne geldiğimde

küçük kızı adamlardan birine verir, ama Dari onu alır. Ağaç sırası sonunda bitiyor ve yamacın hemen aşağısında Highbell var. Umudum daha da artıyor, çünkü bu ağaçlardan bazılarının Dışarıdaki binalar kömürleşmiş ya da tamamen yanmış değil.

Gecekonduların bulunduğu bu sokak boyunca evler hala ayakta. Belki de fae'lerin yakıp yıkmayı dert edemeyeceği kadar fakir ve köhne, çünkü zaten harap görünüyorlar. Neyse ki,

Ormanın kenarından yeterince uzaktalar.

Yangın sokağa sıçramadığı sürece alevlerden korunmuş olacak.

Herkesi tekrar sayıyorum, hepsi hesaba katıldığında bir nefes veriyorum. Nefes nefese kalmışlar, kül ve ter içinde kalmışlar ama buradalar.

"Pekâlâ, ben önden gideceğim. Arkamda kalın. Konuşmak yok.

Hepinizin güvende olacağı bir bina bulacağım. Sonra da erzak aramaya çıkacağım."

Herkes başını sallıyor, konuşamayacak kadar yorgun görünüyorlar.

Dönerken dikkatim odaklanıyor, bakışlarım herhangi bir hareket ya da tehlike arıyor. Yine de ilerideki sokak sessiz ve boş görünüyor. Katlı evler çarpık ve harap, Ortak bahçelerde karla kaplı kırık duvarlardan başka bir şey yoktu.

Bazı taşlardaki yanıklar dışında, şehrin kalbindeki binalardan çok daha iyi görünüyor ve kutsanmış bir şekilde fae içermiyor.

Gözlerimi binaya en yakın olana diktim.

Sonra da yamaçtan aşağı inmeye başlayacağız. Bizi bu evlerden birine sokacağım ve herkes içeride güvende olduktan sonra erzak arayacağım.

Olumlu olan bir şey, havayı kirleten duman miktarı göz önüne alındığında, bir dumana sahip olmanın bir risk oluşturacağına inanmıyorum.

Böylece ben yiyecek ararken halkım şöminenin etrafında toplanıp ısınabilir.

Onları yerleştirir yerleştirmez, ağaca geri döneceğim. ve Dommik'in görmesi için bir büyü çizgisi çekeceğim, ancak bunu çok açık olmayan, ancak dumanın arasından fark edebileceği bir şekilde yapmam gerekecek.

Her seferinde bir sorun.

Planımı uygulamaya koyduğumda kendimi daha rahat ve kendimden daha emin hissediyorum. Kar yığını her adımda açılıp ayaklarımı yutuyor ama bacaklarımı ileriye doğru kaldırırken bunu görmezden geliyorum. Derimin altındaki soğuk büyü olmasaydı donacağımı hissediyorum, bu yüzden halkımın umutsuzca

dışarı çıkmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Birisi anlaşılmaz bir çığlık atıyor ve yankılanıyor gibi görünen sestten irkiliyorum. Arkamı döndüğümde iki kişinin düştüğünü görüyorum, vücutlarının alt yarısı kalın karın içine batıyor. Diğer dört kişi onları çıkarmak için yardıma koşar.

Kalbim çarpıyor, başım keşfedilmediğimizden emin olmak için dönüp duruyor. Yine de sokak sessiz ve boş kalıyor.

Halkım yeniden ayağa kalkar kalkmaz, damarlarımda yeni bir aciliyet hissi oluşacak. Çok açıktayız. Onları içeri sokmalıyım.

Onlara el sallıyorum ve yolun geri kalanını sığ yamaçtan aşağıya doğru aceleyle iniyorum. Aşağıya indiğimde durup Diğerlerini bir kez daha sayarak.

Sonuncusu da aşağı inmeyi başardığında, ormanı tüketen yangına bakıyorum. Kara duman dökülüyor Yüz metrelik alevler, binlerce hayvanın sesi Ölü avın kemiklerini kırar gibi dalları tüketiyor. I Dünya arkamda yanarken, arkamı dönüp tekrar sokağa bakıyorum.

Toplanmış bir grup halinde beni takip ediyorlar ve ilk binanın etrafından dolaşıyoruz. Yırtık bir muşamba ve kırık bir araba var.

avlunun içinde, kar kümesi kar yığınınından daha uzun olmasına rağmen çit direkleri. Binanın kendisi, alt kat için taş işçiliği ve sonraki iki kat için ahşaptan oluşan bir karmaşadır. Çatı, kül lekeli bacanın etrafında sarkıyor, ancak bunun dışında sağlam.

Yanından yürüyoruz ve köşeden bakmadan önce herkesi durduruyorum. Çatlak sokakta yukarı ve aşağı doğru terk edilmiş kovalar, kırık sandıklar ve dondan kabuk bağlamış su birikintileri var. Kapılar ya eşiklere doğru sarkıyor ya da camlar kırık dökük dururken ve çöpler sokakları kirletirken tamamen kaybolmuş durumda.

"Fae'ler buradan geçti," diye mırıldanıyorum.

Dari, bakmak için dışarı bakarken Neira'yı kollarının

arasında kaydırıyor ama sonra başını sallıyor. "Hayır,
Majesteleri. Gecekondular

hep böyle görünür. Görünüşe göre Fae'ler buraya gelmeye hiç zahmet etmemişler."

Şok göğsüme vurdu. "Burası... burası yağmalanmamış mıydı?"

Başını tekrar sallıyor. "Burada işler böyle yürüyor. Yolun hemen aşağısında oturuyoruz."

Daha önce hiç hissetmediğim bir utanç midemi bulandırıyor, şımarık, sümüksü parmakları yüzüme uzanıyor. Cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim bu sokağa bakmak ve suçluluk duygusunun içime işlediğini hissetmek.

Krallığının başkentindeki yoksullar böyle yaşıyordu. Her gece evlerine gittiklerinde dört gözle bekledikleri şey buydu. Bu evlerin sahibi bile değillerdi. Şehrin soyluları buraları kiralamış, her bina parsellenmişti. Hatta bazı sokaklar kraliyete aitti.

Nasıl oldu da yaldızlı bir kaleye tünedim, Bu sokakların üzerinde yükselirken, burada gerçekten ne olduğuna hiç bakmadan?

Çünkü görmek istemedim.

İşin gerçeği bu. Görmek istemedim çünkü umursamak istemedim. Umursamamaya karar verdiğinizde, her türlü ihmali meşrulaştırabilirsiniz. Bu da öyle bir şey.

İhmal.

Her harap tahtaya çivilenmiş ve her kırık taşın çatlakları arasına sıkışmıştır. Dürtüldü kırılmış camların, çöp parçalarının ve donmuş pislik birikintilerinin arasında. Halkımı o kadar ihmal ettim ki Benden nefret etmelerine şaşmamalı.

Şatomdan zırhlı muhafızlarla birlikte yaldızlı bir arabayla indiğimi ve beni önemsiyormuş gibi davrandığımı düşünün.

Onlar bu şekilde yaşarken, bana hiçbir maliyeti olmayan birkaç bozuk para dağıtmak.

Ne kadar iğrenç bir kraliçeydim.

Midem ekşidi ama boğazımdaki safrayı yutuyorum.

Bıraktığım sessizliği Dari yakaladı. "Bütün sokağımız kaçtı," diyor sessizce, sesi tizleşerek kavrulmuş ve yorgun. "Şuradaki iki katlı binayı görüyor musun?" diye devam ediyor, eliyle ileriye göstererek. "Alt kat benim evim.

Sokaktaki hepimiz kaçtık. Birkaç blok aşağıya inebildik ama orayı geçemedik. Dommik bana kızımı getirdi ve Pines'a gitmemi söyledi. Diğerlerine söylemeye çalıştım ama olmadı.

çoğu dinledi. Devam edenler öldürüldü."

Gözlerim daha da yanıyor. Çevremden Neira'nın kıvrandığını görüyorum, annesinin göğsüne doğru inlediğini duyuyorum.

Belki de yaralı ve dehşet içinde olduğu, komşularının katledildiğini gördüğü o günü hatırlıyor.

Dari boğazını temizliyor, gözlerini kırptırıyor. Kendini hatırlıyor. Kızına daha sıkı sarılıyor. "Ama şu saçağının üzerinde teneke olan yer var ya? Küçük çocuklara bakmaya yardım ettiğimde birçok kez orada bulundum. orada yaşadım. O bina sokaktaki en sağlam binalardan biriydi ve hiçbir zaman çok kötü su sızdırmadı. İçeri girebiliriz.

Orada, Majesteleri. İçinde hiç ölü kalmayacak. Hepsi gitti."

Yüzü perili, sesi çatlıyor.

İşaret ettiği yere doğru bakıyorum. Üç katlı bir bina tam karşımızda duruyor.

Üst katlardaki diğer iki kapıya açılan merdiven ve panjuru sarkan yalnız bir pencere. Pencere

Ancak ön kapı sağlam, ki bu diğer bazı evler için söyleyebileceğimden daha fazla.

"İlk ben gideceğim."

Gözlerimi sağa sola çevirerek onları caddenin karşısına geçiriyorum. Biraz fazla gürültülü çıkan her ayak sesi sinirlerimi geriyor. Sığınakta saklandıktan sonra Son haftalarda ağaçların arasında, bu şekilde açıkta olmak beni savunmasız hissettiriyor.

"Acele et," diye fısıldıyorum.

Çok yakınız. Kurtuluş ve güvenlik sadece birkaç adım ötede.

Herkes çökmeye hazır görünüyor ama çok da rahatlamış.
Neredeyse geldik.

Adımlarım aceleyle atılıyor, her adımda botlarımdan düşen kar kümeleri ekmek kırıntıları gibi iz bırakıyor. Kapıya ulaşıyorum ve kaskatı kesilmiş parmaklarım metal kolu sarıyor. Mandal yerinden çıkıp kapı açıldığında Karanlık, boş alanın içine ruhuma bir merhemmiş gibi bakıyorum.

Başardık.

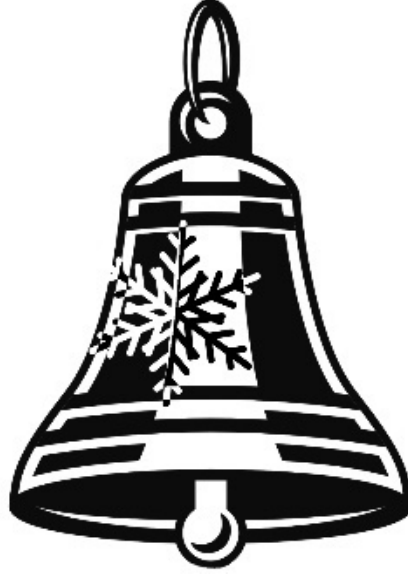
"Tamam," diyorum, dönüyorum. "Herkes içeri-" "Burada neyimiz var?"

İçimdeki her şey donuyor. Kanım buz tutmuş gibi duruyor, her damarı tıkıyor.

Etrafımda dolanırken, üç ev ötedeki başka bir derme çatma binadan çıktıklarını görüyorum ve midem bulanıyor.

Fae'ler bizi buldu.

BÖLÜM 16

KRALİÇE MALİNA

Gözlerim fae'lerden birine takılıyor. Yoğun öfke ve utanç içimde bir okun uçları gibi keskinleşiyor.

Kim olduğunu gör. Beni kalbimin arzusuna götüreceğini iddia eden, oysa götürdüğü tek yer yıkım olan büyüleyici dolandırıcı.

Sör Pruinn.

Gri gözleri hala neredeyse yansıtıcı görünüyor ve açık sarı saçları hala kafa derisine kadar kısa kesilmiş, rengi koyu kaşlarını dramatik kemerler halinde öne çıkarıyor. Parlak yeşil kadife bir tunikle kusursuz bir şekilde giyinmiş ve

eşleşen pelerin. Bakışlarının pis görünüşüm üzerinde gezinişini izliyorum ve dudakları bir diş izi gösterecek şekilde kıvrılıyor.

Avuçlarımdan kaygan buz kabarıyor.

Pruinn bizden önce sokakta duruyor, diğer altı fae de onun arkasında dağılıyor.

"Oreanlar," diye alay ediyor içlerinden biri.

"Temizlenmeye hazır pislikler."

"Arkama geçin," diyorum halkıma, ses tonum sert.

Aceleci ayak sesleri arkamda toplanıyor ve Pruinn bu görüntü karşısında kıkırdıyor. "Anne tavuğun arkasındaki civcivler gibi, öyle mi? Ne kadar tuhaf," diyor alaycı bir şekilde.

Dişlerimi olabildiğince sıkıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Orean kraliçesinin kulesinden kaçtığını duymuştum," diyor başını düşünceli bir şekilde eğerek. "Komik. Fae illüzyonu sana müzik ve çiçeklerle dolu olduğunu düşündürdüğünde içinde kalmaktan yeterince mutluydun, değil mi? Konaklama yerleri daha az zengin olduğunda, kesinlikle ayrılmak için hızlı davrandın. Söyle bana, nasıl kaçtın?"

Gözlerim çelik gibi sert. "Ön kapıdan çıktım."

"Hmm." Gözleri üzerimde geziniyor, başını eğiyor.

"Bizim

Sevgili kral şimdilik Annwyn'e dönmek zorunda kaldı ama seni ona geri götürmemi istedi, ben de seni bulmaya geldim. Bu şekilde ortaya çıkman ve çoktan ölmemiş olman oldukça uygun."

Onunla birlikte gitmeye zorlanacağım düşüncesi mideme korku parçaları saplıyor. Ya beni sürükleyip götürürse ve Dommik bana ne olduğunu asla öğrenemezse?

Başımı meydan okurcasına sallıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona, ama sesim korkumu ele verecek şekilde titriyor.

Sayıcı az olduğumu, halkımın bu fae'lere karşı savunmaya yardım edemeyecek kadar zayıf olduğunu biliyorum, ama teslim olup gitmeyeceğim. onunla birlikte. Arkamdaki herkesi korumak gibi bir sorumluluğum var.

"Seni takip etmek için daha uzun zaman harcayacağımı düşünmüştüm.

"Sanki ben konuşmamışım gibi," dedi. "Tıpkı ilk buluşmamızın ve beni dinlemenin sağlamanın daha uzun süreceğini düşündüğüm gibi. İhtiyacımız olan kraliyet mensubunun sen olduğunu anladığımda, haftalarca Highbell'de kalıp sana ulaşmak için bir plan yapmaya çalıştım. O gün şatonuzu terk etmeniz tamamen şanstı,

değil mi?" İffetli bir kahkaha attı. "O kadar kolaydı ki

seni manipüle etmek için. Tanrılar ve tanrıçalar tarafından emredilmiş olmalı."

"Fae tanrılarınızın burada hiçbir dayanağı yok," diye tükürdüm.

Yüzünde kin dolu bir ifade beliriyor, fae güzelliği soluyor, onun yerine yüz hatları nefretle keskinleşiyor.

"Orea

Fae'lerin hiçbir şeyini hak etmiyor. Ne tanrılarımız, ne de büyümüz."

"Yine de toprağımızı istiyorsunuz," diye karşılık verdim.

Pruinn omuz silkiyor. "Üstün türler buna sahip olmalı. Ve sayende bunu yapacağız." Başını öne eğerek Bana doğru. "Söyle bana, köprüyü yeniden inşa etmek için kanını bize gönüllü olarak verdikten sonra nasıl iyileştin?"

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor, parmak uçlarım buzla dolu yarıklara giriyor.

Küçümseyerek gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Halkımdaki gerginliği hissedebiliyorum. Belki de beni yargılıyor, benden nefret ediyor, korkudan arkama sinmek zorunda kalsalar bile ihanete uğramış hissediyorlar.

Kalp atışlarım çılgınca çarpıyor ama yerimde duruyorum. Bir yırtıcı tarafından köşeye sıkıştırılmış bir av için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Tehdit altında olduğunuzu, hayatınızın tehlikede olduğunu bilmek. Tek bir yanlış hareketin seni ölümcül çeneler arasında.

"Şimdi en büyük arzunuzun ne olduğunu okuyayım mı? Malina?" Pruinu cebinden bir parşömen çıkarırken alay ediyor. Bana Yedinci Krallık'ın haritasını gösteren parşömenle aynı. Benim de kanacak kadar aptal olduğum parşömen. "Bakalım bu sefer seni nereye götürecek?"

"Senin şarlatan numaralarına ihtiyacım yok Hiçbir şey," diye karşılık verdim, bedenim öfkeyle titriyordu, ellerimde daha fazla kar birikiyordu. "En büyük arzum yaptığım şeyi geri almak ve Orea'yı her bir fae'den kurtarmak. Başlamak seninle."

Omzunun üzerinden grubuna bakıyor. "Ben Oread kraliçesini alacağım. Arkasındaki ayaktaımını öldürün."

Kollarım, sanki halkımı tehditten korumak istercesine koruyucu bir şekilde açıldı. "Onlara dokunmayın!"

Pruinn'in arkasındaki çivili gümüş saçlı bir fae ellerini kaldırıyor ve ben de hemen onun mor kıvılcımlarını tanıyorum.

Ellerinde oluşmaya başlayan elektriği. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, endişelerimin arasında toplanıyor kaburgaları sıkıyor.

Şehre yıldırımlarıyla saldıran kişi bu. Binaları yıktı, insanları canlı canlı yaktı. Arkasında duman çukurları bıraktı.

Ama sağ taraftaki kalın siyah sakallı bir fae de öne çıkıyor ve şimşek fae gücünü arttırırken dikkatimi ona doğru çekiyor.

Sakallı Fae elleriyle binaları işaret ediyor yanımızda. Tahta levhalar sanki görünmez parmaklarıyla tutmuş ve asılmış gibi aniden duvarlardan çekiliyor. onları havada.

Gözlerim açılıyor, arkamdaki herkes haykırıyor Beni sertleştiren bir alarm. Bu kadar korkmuş olmalarından nefret ediyorum.

Pruinn'e dönüyorum, sertliğim yerini yalvarmaya bırakıyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum, başım ileri geri sallanıyor, yüz ifadem panik içinde sıkışıyor. Neira'nın ağladığını ve annesinin onu teselli etmeye çalıştığını duyabiliyorum. Halkımdan gelen iniltileri ve aceleyle edilen duaları duyabiliyorum. "Bunu yapmayın. Sizin için tehlikeli değiller! Bırakın gitsinler."

O sorar. "Bir usta hamamböceklerini sürünmeye bırakır mı

Evine mi girecekler?" diye karşı çıkıyor, burnu tiksintiyle kıışmış bir halde. "Elbette tehlikeli değiller, ama biz haşerelerin başıboş dolaşmasına izin vermeyiz."

Gözlerim bana dik dik bakan sihirbazlara kayıyor. Güçleri durmuş. Tehdit pusuya yatmış.

"Sir Pruin..." Ona kendimi sevdirmeye çalışarak bir kez daha yalvarıyorum. "Lütfen."

"Ah, Kraliçe Malina," diye şarkı söylüyor Pruin alaycı

bir acıma duygusuyla. "İkimiz de biliyoruz ki arkanızdaki herkes

öldürüldü. Ama kraliyet statünüze saygı duyarak size bir şey teklif edeceğim." Bir adım öne çıkıyor ve ellerini uzatıyor. "Şimdi benimle gel, izlemek zorunda kalmayacaksın. Seni bundan kurtaracağım. Halkın ne olursa olsun ölecek, ama sen görmek zorunda kalmayacaksın."

Bunun bir nezaket olduğunu mu düşünüyor? Bunun yapmaya istekli olduğum bir pazarlık olduğunu mu düşünüyor?

"Hayır," diye hırladım. Bile isteye kör olmaktan bıktım. Bir daha hiçbirine sırtımı dönmeyeceğim. Onları terk etmeyeceğim. "Halkımın yanıdayım."

Pruinn ellerini indirir ve bir omzunu kaldırır. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Tahtaları kontrol eden Fae saldırıyor. Kalasları bize doğru uçuruyor. Küme hızla hareket ediyor ve yanımdan geçerken yanağıma bir rüzgar fırtınası değmesine neden oluyor.

Gözlerim bir anlığına Dari'ninkilere takılıyor, kemikli parmakları kızını kavıyor, yüzü korkudan solgun. Sonra tahtalar çarpıyor.

Dari ve diğer herkes geriye savruluyor ve ben boğucu bir panikle onun ve diğerlerinin yere sertçe çarpışını, tahtanın kırılıp parçalanışını izliyorum.

Neira annesiyle birlikte yere düşerken çığlık atıyor ve bu ses kalbimi delip geçerek adrenalininin yükselmesine neden oluyor.

Tahta tekrar geri çekiliyor, kimse kendini toparlayamadan eylemi tekrarlamaya hazırlanıyor ama ellerimden sihir fışkırıyor, buz göğsümü sarsan bir güçle ileri fırlıyor. Gökyüzünde yay çizmesini izliyorum ve sonra tahtalara çarpıp onları sarıyor. Buzum onları dondurur dondurmaz, tahta yere düşüyor ve cam gibi paramparça oluyor.

Büyülü fae caymıyor. Tekrar havaya uzanır, büyüyle yerden daha büyük tahtalar çeker. Sağımda harap bir bina var. Kalın bir kirişi çekip çıkarana kadar duvarı soyuyor, zayıflamış yapıyı devrilmeye başlar.

"Dikkat et!" Geri sıçrarken cıglık atıyorum, tam o sırada bina yıkılıyor ve yarısı yola dökülüyor.

Neredeyse üzerimize düşüyordu.

Fae parçalanmanın diğer tarafından sırtıyor ve hiç ara vermeden yüzen tahtaları bize doğru çeviriyor. Uçları parçalanmış ve çok keskin, ve onları bir mızrak yaylın ateş gibi üzerimize gönderiyor.

Saf içgüdüyle ellerimi havaya kaldırıyorum, büyüm önümde kavisli bir duvar oluşturuyor. Tahta buzuma çarptığında gözlerim kapanarak geri çekiliyorum.

Gözlerim tekrar açılıyor, nabzım hızlanıyor, duvarıma yayılan çatlakları görüyorum... ama dayanıyor.

Elimi tekrar uzatıyorum ve buzun elime yapışmasını sağlıyorum.

Yanımdaki binanın çatısına çıkıp, Dommik'in fark etmesi için elimden geldiğince yüksek bir kule oluşturuyorum.

Gel yardım et.

Lütfen yardım edin.

Ama şimşek fae öne çıkıyor.

Büyüsü artık tamamen şarj olmuş ve hazır görünüyor. Güçle inşa edilmiş ve çatırdıyor.

Dişlerimi sıkarak bağırdım, daha fazla büyü yapmaya zorladım.

tükenmekte olan bedenim, yerden yukarı doğru donan başka bir duvar yaratıyor ve sonra halkımın başları üzerinde bir kubbe oluşturmak için geriye doğru yaylanıyor.

Altında toplanmışlar, bazı adamlar ise kayadan düşen metal ve taş parçalarını toplamışlar. ve enkazı kullanarak tahta fae'lerin devam eden saldırısını engellemeye çalışıyorlar.

Tüm yolu kapatmak için daha fazla buz yönlendirmeye başladım.

Ancak yıldırım perisi aniden duman dolu bulutlardan aşağıya mor bir şimşek gönderir.

Doğrudan önümdeki buz duvarına çarpıyor, kör edici bir parıltıyla paramparça ederek beni tökezletiyor.

Parçalar patlıyor ve donmuş şarapnel parçaları açıkta

kalan bedenimi kesmeden önce başımı kollarımın arasına alıyorum.

Yüzünü. Saldırı sona erdiğinde, yıldırım fae'siyle bakışlarımı kilitlemek için başımı tekrar yukarı kaldırıyorum ve o çoktan başka bir yıldırım yükü oluşturuyor, havayı elektrikle yakıyor.

Halkımın üzerindeki buzdan bariyeri yıkacak.
çok.

"Eve gir!" Panikle bağıriyorum,
çünkü buzumun yeterli koruma sağlamayacağını biliyorum.

Ama tahta fae onlara bu şansı vermiyor.
Koş.

Kimse kapıya uzanamadan, o
hemen yanımızdaki ahşap duvarları koparıyor, onları
havaya uçuruyor ve tüm yapının zayıflamasına ve
ufalanır.

Halkım panik içinde yollarından çekilmeye çalışıyor,
kaçmaya çalışırken bir yandan da koşuyor.
koruyucu yayımın arkasında.

Birkaç koşu adımından daha fazla uzaklaşmadan,
yıldırım fae'si tam önlerindeki caddenin diğer ucuna
çarparak önlerini keser. Lavanta rengi yıldırımlar ardı ardına
düşerek yolu yarıyor, kömürleştiriyor.
kaldırım taşları.

"Onları rahat bırakın!" İnce buz parçalarını düşmana
doğru fırlatmadan önce çığlık atıyorum. Ona isabet etmeden
önce, tahta bir tahta bana çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle
göğsümde çatlıyor.

Sırt üstü sertçe yere düştüm, gökyüzüne göz
kırpiyorum. Darbe beni sersemletti, nefesim ciğerlerimden
söküldü ve

Kaburgalarımın etrafına, ulaşamayacağım yerlere dağılmış.

Halkımın çığlıkları beni harekete geçmeye zorluyor.
Bu yüzden yan dönüp kendimi yukarı itiyorum, boğuk bir
nefes alırken neredeyse tekrar sallanıyorum.

Diğer Fae'ler yaklaşıyor. Toplanıyorlar.
ellerinde kılıçlarla halkımın etrafını sarıyor, şimşekler
çakıyor, onları kuşatıyor. Fae'ler

Ahşap, kalasların hayvan çitleri gibi sokağa gömülmesine neden oluyor.

Fae'ler bizimle oynuyor. Bize gülüyorlar.

Neira hıçkırarak ağlıyor, annesine sarılıyor ve bu kalbimi parçalıyor.

"Dur!" Çığlık atıyorum, ancak sesim yıpranan parçalar. Gözlerim birkaç adım ötedeki Pruinn'e takılıyor.

Tehdidi bakışlarımı olduğum yerde tutuyor. "Onları katledeceğiz. Tıpkı tüm şehrinizi katlettiğimiz gibi. Ve teklifimi kabul etmediğiniz için, siz de izleyeceksiniz Majesteleri."

Eski sokak süpürücüsü Kasin'in üzerine aniden yıldırım düşer. Kör edici ışık cesedini parçalıyor. Çığlıklar havayı yırtıyor.

Başka bir fae bir hançer fırlatır ve Kasin'in oğlunu bıçaklar

Adamın silahsız ve savunmasız olduğunu umursamadan dümdüz ilerliyor. Tahtayı kontrol eden fae Tahtaları döndürüyor ve sonra bir halının kirini döven bir kürek gibi yere çarpıyor.

Her yönden dehşet verici şiddet patlamaları.

"Hayır!" Onlara doğru umutsuzca koşarken içimden buz büyüğü fişkırıyor. Hançer fırlatan Fae'ye çarpıp onu yere seriyor. Ama sonra bir kez daha bir kalasla vuruldum, bu

Time Square'in arkasında.

Yere yığılıyorum, alnım acıyla çatlıyor.

Donmuş kaldırım taşları ve görüşümde gezinen siyah patlamaları görmemi sağlıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama arkamdaki tahta tarafından tutuluyorum. Tıpkı krallarının bana taş masayla yaptığı gibi beni sabit tutuyor. Korku midemi kazıyor.

"İzle Kraliçe Malina," diye alay ediyor Pruinn tepemde dururken. Cilalı ayakkabıları o kadar parlak ki, panik içindeki yansımamı görebiliyorum.

Sonra yıldırım başka birine çarpıyor ve tüm vücudunu aydınlatıyor. Kemiklerinin parladığını görebiliyorum.

Cilt.

Kim olduğunu söyleyemem.
dumanı tüten bir çukura bırakılmış ceset.

Halkım çığlık atıyor, birbirine sokuluyor, sıkışıyor,
çünkü gidecek hiçbir yer yok, kaçacak hiçbir yer yok. Fae
askerlerinden biri daha ağıllarına atladı ve kılıcıyla onlarla
alay ediyor. Kan akıtırken gülüyor
ve bıçağının bir dilimiyle bir ceset daha düşürdü.

Halkım benim yüzümden ölüyor. Çünkü yine yanlış bir
seçim yaptım ve onları yıkıma sürükledim. Çünkü Fae'lerin
beni Yedinci Krallık'a çekmesine izin verdim.
ellerimi kesti ve kanımı döktü, tüm bunlar halkım
açgözlülüğün hüküm sürdüğü bir krallıktaki yoksul bir
şehirde çürüyordu.

İhmal. Kasıtlı körlük. Kendini beğenmişlik.

Açgözlülük. Annem benden utanırdı.

Elimi tahtanın altından çıkarmak için zorlarken
şiddetli bir korumacılık içimi kesiyor. Elim çekiyorum ve
sonra halkıma doğru itiyorum, buzdan bir yay akıyor.

Pruinn aniden çizmesini elimin üstüne vurduğunda
büyüm kesiliyor. Acı içinde haykırdım, gözlerim
Sıkışarak kapanıyor.

Saçlarımın kıvrımlarını kavırıyor ve başımı yukarı
kaldırıyor. "İzle dedim!"

Gözlerim tekrar açıldı, yaşlarla bulanıklaştı ve ben
Fae'lerin halkımı teker teker kesmeye başlamasını izlemek
zorunda kaldım. Başka bir adam-Jon kılıçla. Tara, yıldırımla
yakıldı. Wilson'ın kafatası bir tahtayla parçalandı. Tüm
bunlar olurken Fae'ler gülmeye devam ediyor.

Tüm bunlar olurken Neira çığlık atıyor.

Çaresiz korku budur ve ben bunun şokuyla donup
kaldım.

Ta ki aniden dünya titreyene kadar.

Tutunduğum yer kararıyor. İlk başta, kalbim hem
rahatlama hem de korku içinde sıçradı, çünkü Dommik
geldi

Gölgeleriyle birlikte.

Ama Dommik değil.

"Ne..." Tahtayı kontrol eden fae yere düşüp ölürken Pruinn sarsılarak uzaklaşıyor, botu elimden ayrılıyor.

Vücudunun artık derisinden yılan gibi kıvrılan çizgilerle kaplandığını ve onu hastalıklı bir renge dönüştürdüğünü gördüğümde gözlerim açılıyor. Sonra şimşek fae de düşüyor, düşerken son bir kıvılcım püskürüyor.

Zemin, kaldırım taşlarını yiyip bitiriyor gibi görünen siyah ve kahverengi sarmaşıklarla kaplanıyor, Yoluna çıkan her şeyi parçalıyor. Tahtayı vücudumdan itip ayağa kalkıyorum, başımı yukarı kaldırıp kararan gökyüzü. Ama kararan gökyüzü değil, tepemizde uçan ve bize doğru alçalan bir ağaç kanadının gölgesi.

Fae askerlerinin geri kalanı sinek gibi düşüyor, vücutları şişiyor, derileri soyuluyor, patlamış meyve gibi patlıyorlar. Çok uzun süre bırakılırsa ve kurtçuklar tarafından yenirse bozulur.

Pruinn boğulurcasına bir nefes alıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor ve ben de başımı kırbaçlayarak ona bakıyorum. Dehşet içinde izliyorum Gözlerinin akı sararırken, derisi büzüşürken büyüleniyor.

Panik içindeki bakışları benimkilerle buluştuğunda, enfeksiyonlu damarlar boynundan yüzüne doğru yayılıyor. Soğuk intikam göğsümde katılaşıyor ve paniğimin üzerine buz gibi çökerek beni dolduruyor Gözleri korku ve şaşkınlıkla dolup taşarken acımasız bir memnuniyetle.

"İzliyorum," diye tıslıyorum.

Bir saniye sonra ayaklarımın dibine düşüp öldü.

Tam kükreyen ağaç kanadı inerken yukarı bakıyorum. Fae'lerin ölü, şişkin cesetleri arasında. Hâlâ hayatta olan halkım sevinç ve rahatlamayla haykırırken Şok olmuş nefesim titreyerek dışarı çıkıyor.

"Kral Rot! Kral Rot bizi kurtardı!"

Slade Ravinger'ın canavarından aşağı atlayışını izliyorum.

Ama bu adamın kollarından ve sırtından aŖađı uzanan dikenleri, yanaklarında yanardöner pulları... ve sivri kulakları var.

Sivri uçlu. Fae'ler gibi.

Sert yeşil gözleri

Çünkü bu adam, ünlü çürüme çizgileriyle, açık bir şekilde Kral Ravinger... ama aynı zamanda başka bir şey.

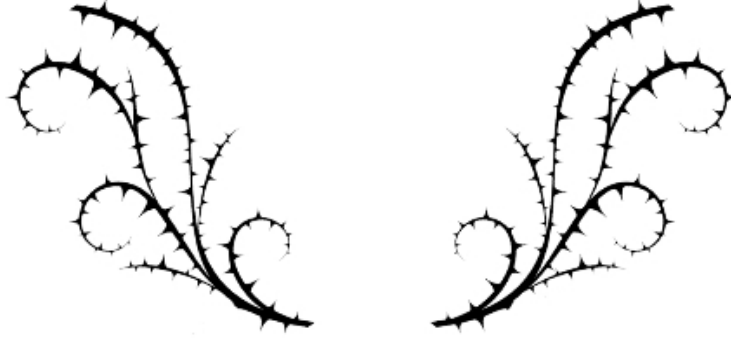
Kemiklerimi titreten ve kalp atışlarımı işe yaramaz thrum'lara dağıtan bir şey.

Korkunç bir güç ve dehşet verici bir gazap getirdi ama yine de... halkımı kurtardı. Ben yapamazken onları kurtardı.

Bu yüzden daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Geçmiş. Çok gurur duyacağım, çok bencilce davranacağım bir şey. Çok dar görüşlü.

Ben, Kraliçe Malina Colier, yere kapanıp diz çöküyorum.

BÖLÜM 17

SLADE

Ayaklarımın dibindeki kadına bakıyorum.

Vücudu kamburlaşmış, omurgası bükülmüş ve başı yere doğru eğilmiş bir şekilde yalvarıyor. Bunu kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, bu kadının kimseye boyun eğeceğine inanmazdım.

"Kraliçe Malina."

Başını kaldırıyor ve buz mavisi gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Yüzü zayıf, teni o kadar solgun ki mavi damarları sakaklarında ve boynunda görülebiliyor. Saf beyaz saçları keçeleşmiş ve kirlidir. Kıyafetleri yırtılmış ve dumanla lekelenmiş.

Beklediğim mağrur kraliçeye hiç benzemiyor. Özellikle de gözlerindeki perili bakışla.

Orea'daki duraklarım boyunca olduğu gibi, intikam için duyduğum canavarca susuzluk başını kaldırıyor. Elimi boynuna dolamak ve onu çürütmek istiyorum. Kana susamışlık

dişlerimin çenemde ağrmasına neden olacak kadar güçlü. "Seni öldürmeliyim."

Koyu tonum karşısında titriyor, dudakları çatlamış, don elmacık kemiklerini ruj gibi kaplamış.

"Seni öldürmeliyim," diye tekrarlıyorum, "Auren'e davranış şeklin için. Kocanın seni öldürmesine izin verdiğin için.

onu tedavi et. Hiçbir şey yapmadığı için."

Çürümüş sarmaşıklar ayaklarımın dibindeki kaldırım taşlarını kırıp geçiriyor. Buz Malina'nın titreyen ellerinden

kayıyor, küçük parçalar halinde yere düşüyor.

yolda kırılan.

"Sen Fae misin?" diye soruyor, tedirgin bir ses tonuyla.

Çenemi ondan akan buz büyüüne doğru uzatırken kaşlarım çatılıyor. "Öyle misin? Yoksa biriyle haince bir pazarlık mı yaptın?"

Aşağıya bakıyor ve sanki dışarıya sızdırdığı sihrin yeni farkına varıyormuş gibi ellerini yumruk yapıyor.

"Bu doğru mu?" Talep ediyorum. "Bir şekilde kanını verip Lemurya köprüsünü onardın mı?"

Sertçe yutkunuyor, soluk boğazı titriyor. "Evet."

İtirafı çatırdasa da sallanmıyor.

Savunmaya çalışmaz veya mazeret üretmez.

"Orea bunun için seni öldürmek isteyecek," diyorum ona, sesim tehditle karışık.

"Evet," diye tekrar itiraf ediyor.

Onu öldürmeliyim. Auren'e yaptığı onca zulüm için. Orea'nın kendisine yaptıkları için. Fae'lerin gelip topraklarımızı yok etmesine izin verdi.

Ve yine de... bu yüzden, Annwyn'e ulaşmam için bir yol açtı.

Diğerleri yolda yatan ölülerin yasını tutarken, halkı gergin ve dehşet içinde, hala saldırının etkisiyle titreyerek bizi izliyor. Malina'nın gözleri benden onlara kayıyor ve ben onun çaresizliğini görüyorum. Korkusunu hissedebiliyorum.

Ama aynı zamanda bir büyü uyarısı da hissediyorum. Bir saniye sonra sağımda gölgeler belirliyor.

Ondan önce ben hareket ediyorum.

Adam birleşiyor ama gölge güç daha tam olarak çekilmeden onu boğazından yakaladım.

Nefes nefese kalıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor ama hiçbir yere gitmiyor. Beni pençelemeye çalışırken kapüşonlu adama bakıyorum ama çürüme çoktan boynuna işlemiş.

"Kral Ravinger!" Malina çaresizlikle ağlıyor.

"Bekleyin, lütfen!"

"Bana gizlice yaklaşmayı mı düşünüyorsun?" Ona ateş püskürüyorum. İnsanlar çılgık atıyor.

"Onu rahat bırak," diye mırıldanıyor adam, her kelime daralan boğazını zorluyor.

"Sana cevap vereceğimi mi sanıyorsun? Onun kemiklerini çürütüp, zalim, bencil ve aşağılık yüzünü buruşturursam beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? leş mi?" Karanlık bir şekilde tehdit ediyorum.

İçindeki öfke esniyor, karanlık gözleri şiddetle parlıyor. Büyüsü toplanmaya çalışıyor ama başarısız oluyor.

Sesim alçalıyor. "Gölgelerin seni benden saklayamaz."

Arındırma işlemime devam etmek istiyorum. ceza ve benim intikam ayınım. Bu adam onun için önemli görüldüğünden, önce onu öldürebilir ve ona izletebilirim.

"Kral Ravinger, size yalvarıyorum."

Başım yavaşça ona doğru dönüyor. Malina parmaklarını birbirine geçirmiş yalvarıyor, derisi buz tutmuş olsa da elleri titriyor.

"Artık ölüm yok. Lütfen. O ölmesin. Hiçbiri ölmesin. Bunu hak eden tek kişi benim. Ona zarar vermeyin."

"Queenie-" diye boğuluyor adam.

Onu görmezden geliyor, buz gibi gözleri kırpışmıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, beni şaşırtarak. Bakışları

Orean'lara bakmak için arkama geçiyor. "Teşekkür ederim. Ben yapamazken onları kurtardın. Her şeyi sana borçluyum. Gerçekten." Issız gözlerinin kenarlarından donmuş damlacıklar sızıyor. "Beni öldürmek istediğini biliyorum ve anlıyorum. Ama

Hükümdardan hükümdara, yardımımıza geldiğiniz için teşekkür ederim. Halkımdan geriye kalan tek şey bu ve onların yaşayacağını bilerek ölebilirim, bu bana yeter."

Ben ona bakarken çenesi sallanıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyorum, solgun tenine rağmen belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Sen gerçekten Malina mısın?" Alay ediyorum. "Çünkü sen

ve beyaz saçları dışında herkesin tarif ettiği o mağrur, soğuk kraliçeye hiç benzemiyor."

Buz gibi gözleri irkilir ve itirafı fısıldar. "Ben eskiden olduğum Malina değilim."

Kibirli bir züppe gibi davransaydı bu çok daha kolay olurdu. Onun yerine, kırılmış ve çaresiz görünüyor.

Bir hırıltı çıkarıp adamı kabaca bırakıyorum ve ayağa kalkarken sendelemesine neden oluyorum. Malina ona doğru koşuyor ve adam koruyucu bir kolla onu sarıyor, gölgeleri

siyah pelerininin etrafında kıvranıyor.

Beni parçalamak ister gibi hırlıyor.

"Dene," diye meydan okuyorum. "Ve ikinizin de yaşamasına izin verme konusundaki fikrimi değiştireceğim."

Malina elini onun göğsüne bastırıyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Soğuk bakışlarım tekrar onun yüzüne yöneliyor.

"Yanıyorsun, bu arada."

Beyaz kaşları çatıldı. "Yanlış mı?"

"Burada hayatta kalanlar sadece bu insanlar değil." Başımı kaleye doğru salladım. "Bazı insanlar orada tutuluyor."

Şok, Highbell'e bakarken gözlerinin etrafındaki stres çizgilerini çeker. "Ne? Gerçekten mi?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine, Argo'ya doğru yürüyorum. Hayatta kalanlar onu dikkatle izliyor ve etrafından uzaklaşıyorlar.

"Bekle!" Malina peşimden koşmaya başladı ve gölge adam nefesinin altından küfretti. Paramparça buz kraliçesi önümde ilerliyor, görünüşe göre arkasında homurdanan ağaç kanadını umursamıyor. "Ne demek halkım kalede? Nereden biliyorsun?"

"Tepemden uçtum. Pencerelerden dışarıya altın levhalar sarkıyordu. Üzerlerinde YARDIM kelimesi beyaz boya."

Etrafından dolanıyorum ama o akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyor. Elini uzatıp ön kolumu kavırıyor ve sivri uçlarımı kıl payı kaçırıyor.

Başımı yavaşça çeviriyorum ve boğazımdan tehditkâr bir hırıltı yükseliyor, ama o kendini tutuyor. "Lütfen beni al

onlara. Onları kurtarmama yardım et." Sözləri içten gelen bir kederle söylenmiş sıkıntılı bir teklif.

Onu reddedecek kadar kalpsizim. Çekip gidecek kadar. Bu kadına hiçbir şey borçlu değilim. Auren'e hiç merhamet etmedi. Halkına ve hatta Orea'ya bile merhamet etmedi.

Adamın etrafındaki gölgeler sarmal ışık parçalarıyla titreşiyor, vücudu bir saniye uzaktaymış gibi geriliyor Benimle savaşmaya çalışmaktan. Ama Malina'nın gözleri arkamda kaldı. Yıkık binalara ve çürümüş binalara karşı toplanmış Oreanlara.

lekeli sokak. Bakışlarım onunkileri takip ediyor ve onları görüyorum.

Ölülerinin yasını tutuyor, soğuktan, korkudan ve kederden titriyor, bedenleri ince, zayıf ve kirli.

"Bırak beni," diye emrediyorum.

Malina elini geri çekip yanına bırakıyor. Umudun da düştüğünü görebiliyorum. Benden korkuyor ama yine de yalvaracak cesareti var.

Aramızda bir anlık gergin bir sessizlik geçiyor ve sonunda ben sessizliği yarıda kesiyorum. "Peki," diyorum ve nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Halkınıza yardım edeceğim Kraliçe Malina. Sadece Auren istediği için."

Mavi gözleri doluyor ve neredeyse rahatlayarak yere yığılacak gibi oluyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Ona teşekkür et."

Sanki hâlâ onu öldürme içgüdüsüyle savaştığımı biliyormuş gibi temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Fae'leri kaleden çıkarmak için sihrini kullanabilir misin? Hayatta kalan herkesi güvende olabilecekleri bir yere götürebilir misin?" diye soruyor.

Bakışlarım dağa doğru yöneldi. Fae'lerle dolu pırıl pırıl kaleye. "Fae'leri öldürebilirim ve seni içeride."

Titrek bir nefes veriyor ve insanların mırıldandığını ve ağladığını duyuyorum. Kim bilir neler yaşadılar, neler atlatmak zorunda kaldılar.

Dönerek Argo'nun yanına gidiyorum ve ellerimle dizginleri kavrayarak sırtına biniyorum. "Kaleyi temizleyebilirim ve Hatta dağa çıkış yollarını bile kesmişler. Fae ordusu akın ediyor. Ama güvenli mi?" Yağmalanmış, yanmış şehre bakıyorum. "Etrafına bak, Soğuk Kraliçe. Orea hiçbiri için güvenli değil. Sen."

Argo dizginleri bir çırpıda çekerek beni havaya kaldırıyor ve Malina'nın geri çekilmesine neden oluyor.

"Bittiğinde geri geleceğim," diyorum ona ve sonra Argo kanatlarını güçlü bir şekilde iterek yukarı doğru fırlıyor.

Yükseklere çıktıkça gözlerim sağa, şehrin dışına, tertemiz karın bir çarşaf gibi yayıldığı yere kayıyor. için Fae ordusu Beşinci Krallık'a doğru ilerliyor.

Bu kırık dökük caddede sihrin püskürdüğünü gördüğümde önce onlara doğru gidiyordum ve birkaç tanesine rastladım Bir düzine Orea katledilmek üzere.

Bir şekilde kalbi büyümüş gibi görünen bir kraliçenin kaltağını bulmayı beklemiyordum.

Gökyüzü, bulut örtüsüne karışarak ormandan gelen dumanla dolmaya devam ediyor. Bakışlarım yeri tarıyor, ordunun yürüdüğü yönü, işaretleri, toprağın ufka dökülme şeklini takip ediyor.

"İşte," diyorum Argo'ya, parmak eklemlerimi boynunun yan tarafına hafifçe vurarak. "Beni oraya götür."

Dikkatini tam olarak gitmek istediğim yere, ordunun karlı kum tepesinin etrafından dolandığı en dar noktaya veriyor. Dumanın sisi içinde uçuyoruz- Lekeli bulutlar, gecenin örtüsünde hızla ilerleyen bir ok gibi. Tüm bunlar olurken içimde büyü oluşuyor. Çalkalanıyor. Kaynıyor.

Argo delici bir hassasiyetle gökyüzünden hedefimize doğru iniyor ve bir kükreme ve kar püskürmesiyle istilacı ordunun tam ortasına iniyor.

Yürüyen Fae'lerin tam ortasında.

Bu kadar uzun süre bu topraklarda sıkışıp kaldıktan

sonra

Oreanların etrafında olunca, bu kadar çok sivri kulak ve keskin diş görmek gerçeküstü geliyor.

En yakınımıdaki fae'ler birkaç saniyeliğine irkildiler. Yolda durup görünüşümü incelediler, Belli ki Fae olduğumu fark ettiler. Tereddüt ediyorlar, çünkü orduyla ilişkiyi ya da onlardan biri olup olmadığını bilmiyorlar.

Ben değilim.

En yakınları kılıçlarını kınlarından çekecek kadar akıllıdır. Tehlikeyi hissetmek için.

İçlerinden biri silahını göz hizasına kaldırıyor. "Kim bu Sen?

" Ben kimim?

Argo'nun sırtından atladım ve botlarım kar, sihrim dışarı fırlıyor.

Fae'lerin soluk soluğa kalacağı, lanet okuyacağı, bağıracağı bir an var ama sonra çürümemi serbest bırakıyorum. Hüküm sürmesine izin verdim.

Ve saf bir zorbalıkla yönetiyor, onlara tam olarak Kim olduğumu.

Argo ve ben fırtınanın gözünde dururken çürüme dışarı taşıyor. Toprağa dökülüyor, tıpkı ahşapta yanmış fraktalların yayılması gibi. Siyah çizgiler karı lekeliyor. askerlerin ayaklarının altında patlayan damarlara ulaşıyor.

Fae'ler düşmeye başladı.

Düzensiz çizgiler uzayıp giderken ve büyüyüp yollarına çıkan her şeyi zehirlerken bu bir dalgalanma etkisi. Askerleri, giysilerini, erzak arabalarını, lanet deri botlarını. Kahverengi kar ve altındaki donmuş toprak. Hepsi ölüme yenik düşüyor. Hepsi bana yenik düşüyor.

Çünkü ben buyum.

Ben düşman karanlık ve iltihaplı ölümüm ve formlarım şimdi sabitlenmiş, özüm şimdi bağlanmış ve kalbim iyileşmişken, sınırsız gücüm her zamankinden daha güçlü.

Bir kez olsun kontrolü elimde tutmak, sihrimi zapt etmek zorunda değilim. İplerle bağlı olmak ve sonra Her kordonu kesip, prangaların düşmesine izin vermek. Canavarı serbest bırakmak.

Ve gevşiyor.

Bazı fae'ler bana karşı büyü kullanmaya çalışıyor, kendilerini savunmaya çalışıyorlar. Ateş topları bana doğru fırlatılıyor. Patlamalar

Doğal olmayan ışık da. Kalkanlar. Rüzgar. Bir çekirge sürüsü

Muhtemelen etimi kemiklerimden ayırmaya hazırlar. Ama onlar beni düşüremeden ben hepsini düşürüyorum.

Çürümem zemini harap ederek batmaya başlamasına neden oluyor.

Askerler düşüyor, cesetleri haftalardır güneşin altında kalmış gibi görünüyor, geri kalanlar ise kaçmaya çalışıyor. Ama bundan kaçış yok. Benden kaçış yok.

Çürüyen bedenleri yarılrken büyüleri işe yaramaz bir şekilde tükeniyor. Çürümem görebildiğimden daha fazla akıyor, çok fazla ceset süpürülüyor. Yüzlerce. Binlerce.

Yine de gücüm akıyor.

Tenim sanki bir şimşekle temas etmişim gibi elektrikleniyor ve bundan zevk alıyorum.

Ve sonra ejderhayı çağırıp onu serbest bıraktım.

Yaratığın parçalanmış biçimi

Bedenim. Siluetimden akan buhardan filizlenerek yanımda kök salıyor. Dumanı ormandan çıkanlardan bile daha kalın, ta ki geceden daha siyah bir gölge canavar oluşturunca kadar.

Bu sefer, ejderha ilk filmde olduğundan çok daha büyük.

Batakılık.

Yanımda birleşiyor, iki metre boyunda duruyor, Siyah pullu vücudu güçle dalgalanıyor. Sivri uçları Kancalı ve ölümcül, omurgasından ve bacaklarından aşağı uzanıyor ve birini bıçaklayacak kadar keskin görünüyor. Kuyruğu karın üzerinde gezinir ama tek bir pul bile oynatmaz, tıpkı ayaklarının yerde iz bırakmaması gibi.

Öyle bile olsa, dünya onun cisimsiz varlığı karşısında titriyor gibi görünüyor. Hala hayatta olan tüm fae'ler korku içinde çılglık atıyor. görüyorlar.

Dönüp Argo'nun sırtına çıkıyorum ve gökyüzüne

yükseliyoruz.

El değmemiş kardan mükemmel boş bir daire var.
durduğumuz yerde, çürümüş çizgiler

Etrafında bir güneşin siyah, zehirli ışınları gibi. Ejderhanın Siyah kanatları ilk kez sonuna kadar açılmış bir şekilde yanımda uçuyor.

Aşağıda, büyüümün ne kadar uzağa gittiğini, kaç asker öldürdüğümü görüyorum. Şimdi, yollarını mahvetme zamanı. Orea'nın geri kalanına acımasızca akmalarını durdurmak için.

Argo'nun dizginlerini bırakıyorum, gücüme teslim oluyorum

Tamamen. Görünmez bir bant gibi benden parçalanmış tezahüre doğru uzandığını hissediyorum.

gökyüzüne. Aramızda güç oluşuyor ve yayılıyor, kreşendoya ulaşana kadar vücudumda şişiyor.

Sonra ejderha ağzını açar ve ölüm kusar.

Eski masallardaki gibi ateş yerine, çürümüş köklerden oluşan ölümcül sarmaşıklar boğazından fışkırır. Aşağıdaki topraklara fışkırıyor ve toprak bükülüyor.

Saf gücün süpürülmesinin karlı manzarayı tamamen harap eden bir çürüme yarığı yaratmasını izliyorum. Büyü benden, ejderhadan ve kirlenmiş

yer parçalanır ve yakındaki tüm askerleri de beraberinde

götürür. Ejderha sonunda tükürüğünü yuttuğunda, Ağzı kapandığında, aşağıdaki topraklar harap olur. Yol yarılmış, aralıklar açılmış, karşıya geçmek imkânsız hale gelmiştir. Kar, kenarlarından pıhtılaşmış, yığınlarla köpürüyor ve

yanık kahverengi.

Binlerce asker ölü yatıyor.

Başka bir fae, kopardığım şeyi onarmak için yeterli güce ve beceriye sahip olmadıkça, o zaman onların acımasız

saldırı kesildi.

Şimdilik.

Ejderha hala yanımda uçarken, Argo'nun dizginlerini çekiyorum ve Argo'nun koltuğuna tutturulmuş yaldızlı mücevhere doğru ilerliyorum.

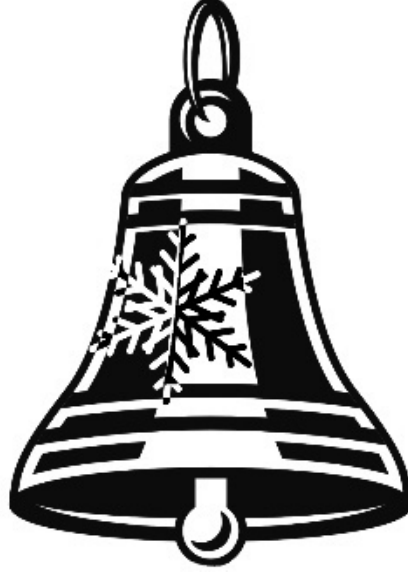
karlı dağın pençesinde. Ama Highbell'in pırıl pırıl kale duvarlarına baktığımda tek gördüğüm Auren.

Orea'ya bir şans verdim ve şimdi
Bir tane de Highbell. Çünkü o da bunu isterdi. Artık intikam
hırsıyla yanıp tutuşmuyorum. Artık sadece
azap ve hesaplaşma.

Onun için kötü adam olacağımı söyledim ve oldum da.
Şimdi, ben de onun istediği gibi bir kahraman
olmalıyım.

ol.

BÖLÜM 18

KRALİÇE MALİNA

Dommik'in gölgeleri uzaklaşarak yanındaki son Orean'ı ortaya çıkarıyor.

"İçeri gir," diyorum adama güven verici bir şekilde, gerçi ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor, gölge sıçrayışından rahatsız görünüyor. "Kale güvende ve içeride yiyecek var. Yemek odası. Diğer herkes orada."

Tekrar tekrar, katlanmış bir kağıt parçası gibi eğiliyor, eğilirken aç ve pis vücudunda kırıksıklıklar oluşuyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Dommik için tekrar eğilir.

"Teşekkür ederim, efendim."

Zaten eşikte olan diğer Oreanlardan birini takip ediyor ve Highbell'in kale duvarlarının içinde kayboluyorlar. İçeri girdiğinde biraz daha rahat nefes alıyorum.

Güvendeler. Besleniyorlar. Yaşıyorlar.

Sadece en korkunç tehdit tarafından mümkün kılınan bir mucize. Kral Çürümesi.

Onun varlığından sonra etrafıma bakıyorum. Kaleyi temizlemenin gerçekten ne anlama geldiğini.

Kalenin avlusu tüyler ürpertici. Bakışlarım ayaklarıma düşüyor ve yere yayılmış çizgileri takip ediyorum.

Karın içinde kalın bir Ő ekilde uzanan            iplikler. Arkamda Fae askerleri         , vücutları acayip bir Ő ekilde Ő i      , gözleri erimiş, derileri soyulmuş.

Koku hayal bile edilemez.

Gecekonduların sokaklarından Kral Ravinger'in dağın üzerinden s  z  l  p ölüm yağdırmasını izledik. Orea'daki herkes ondan hep korktu, büyüsünden korktu ama ben Ő imdiye kadar büyüsünü çalışırken hiç görmemiştim.

Korkmakta haklıydık.

Ő ehrin aşağısındaki yerimden bile, ondan yayılan tehlikenin midemi sıkıştırdığını hissettim ve nabzımı hızlandırdı. Bu kadar uzaktan bile gücünün dalgalandığını hissedebiliyordum.

Yine de nefesimi tamamen çalan Ő ey, havada ona bağı olan yaratıktı. Duman parçaları Ahşap kanadıyla u  tuğ   yerden, yanında süzülen kanatlı yaratığ a kadar uzanıyordu. Ölüm saçan pullu bir canavar.

Bir ejderha.

Omurgası boyunca dikenleri ve dudaklarında hırıltısı olan simsiyah formu görünce içimi dehşet kapladı. Ağ  zını a  tı  ında siyah alevler etrafa saçılıyordu. her Ő eyi yaktilar,     r  d  ler.

Daha önce hiç böyle bir Ő ey görmemiştim. Bir daha asla görmek istemiyorum.

Ravinger'in yapabilecekleri son derece korkutucu. Bu g    , yanındaki yaratık, sivri kulakları... G  z önünde saklanan bir fae'ydi.

Yine de Orea'ya yardım ediyor.

Korktuğ  m kadar minnettarım da.

Ravinger'in bunca zaman böylesine yıkıcı bir tahribat yaratmış olabileceğ ini düşünmek ve yine de rahmetli kocamın

Ona kar  şı bir plan. Kraliçe Kaila, Tyndall'a sahtek  r demişti ama o tam bir aptaldı.

İçimdeki kızgın, reddedilmiş kadın, Tyndall'ı ölümün pençesinden kurtarabilmeyi diliyor. Ona bunu göstermek için. Böylece yıkık, yaldızlı şatosunu yüzüne vurabilirdim.

Kral Midas her zaman altın dokunuşuyla hatırlanabilir, ancak ben onu her zaman şu şekilde hatırlayacağım dokunuş yok etti. O bir zenginlik hediyesi değildi. Bitmek bilmeyen bir açgözlülüğün lanetiydi.

Yine de daha iyi değildim.

Altıncı Krallık halkının açgözlü bir kralı ve soğuk kalpli bir kraliçesi vardı ve bizim yüzümüzden krallığımız yok oldu.

Dağın kendisi siyah damarlarla titreşen septik bir kalbe benziyor. Dağın dibinde, dağa giden yolda Yedinci Krallık, çürüme toprakta pürüzlü boşluklar yaratarak yolu kesmiş.

Altıncı Krallık, Fae enfeksiyonunu öldürmek için zehirle dolduruldu.

Ama Ravinger haklıydı. Burada kapana kısılmış başka Oreanlar da var. Çoğunlukla hizmetkarlar ve muhafızlar hayatta kaldı ve fae'lere hizmet etmeye zorlandı. Hayatta kalanların sayısı iki kattan fazla arttı.

Ölenlerin sayısı sayılamayacak kadar çok.

Kazıma sesi dikkatimi çekiyor ve Dommik'in Highbell'in hayatta kalan muhafızlarından birine yardım ettiğini görmek için bakıyorum. Birlikte, şişmiş bir cesedi avlunun diğer ucuna sürüklüyorlar ve diğer ölü fae'lerin yanına atıyorlar. zaten oraya yığılmış.

Suikastçım düşmeye hazır gibi görünüyor. Yorgunluk, gölgeleri gibi onun üzerinden akıp gidiyor. saklanmış.

Herkesi dağa çıkarmak için sihrini kullandı. Her seferinde birden fazla kurtulanla birkaç yolculuk yapmak zorunda kaldı ve bunun onu yorduğunu söyleyebilirim. Öyle olsa bile. Şimdi dinlenirken, Highbell'i ölümlerin karanlığından kurtarmaya yardım ediyor.

Üzerimden bir gölge geçiyor ve başımı kaldırıp gözlerimi alçalan ahşap kanada kilitliyorum. Şimdi, her çürümüş cesedin sorumlusuyla yüzleşmek zorundayım.

Kral Ravinger bizi kurtarmış olsa bile.

Düşmanlarımızdan kurtulup hayatta kalanları özgürleştiren Highbell, yere indiğinde ürpermekten kendimi alamıyorum. Ejderhası dağılmış, rüzgârla birlikte uçup gitmiş ama varlığının hatırası hâlâ tüylerimi ürpertiyor.

Ölü bedenleri koklarken, keskin pençeleri yarı zehirli karı kazırken ağaç kanadının dudakları alaycı bir ifadeyle aralanıyor.

Sertçe yutkunarak, hayvani bir içgüdü beni diğer tarafa kaçmam için uyarsa da bacaklarımı ileri doğru zorluyorum. Ölümcül kral atından iniyor ve tüm dehşetiyle karşımda duruyor.

Başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim, Kral Ravinger."

Sesimin titremesine şaşmamalı. Yaptıklarına tanık olduktan sonra kimin sesi titremez ki? Neler yapabildiğine? Bu sadece sihir değildi. Ben sihir gördüm. Bende sihir var, ne kadar yeni olsa da.

Bu tamamen başka bir güç seviyesiydi.

Hem borçlu minnettarlığımı hem de sözlerimdeki sarsıntıyı görmezden geliyor. Onun yerine, "Bana kafesini göster." diyerek beni şaşırttı.

Donup kaldım.

Midemde soğuk bir korku birikiyor ve aramızda nabız gibi atan bir sessizlik uzanıyor. "Kafesi mi?"

Sözlerimi yine küçümsedi. Cevap vermek yerine topuklarının üzerinde dönüyor ve şatoya doğru adım atıyor ve benim de onunla gitmemi beklediği çok açık.

Avlunun karşısında, Dommik'e bakıyorum, Çünkü bir şey çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Kral Ravinger'ın bana bakarken gözlerinde nefret var ve bu nefret hiç beklemediğim bir kaynaktan geliyor.

Yaldızlı hayvan.

"Auren'e davranış şeklin için seni öldürmeliyim. Kocanın ona böyle davranmasına izin verdiğin için. Kocanın ona

hiçbir şey yapmadan."

Şimdi de kafesini göstermemi istiyor.

Halkımı kurtardığı için Ravinger'a bir borcum var ve o da bunu tahsil etmeye geldi. Bana ödetmeye geldi.

Dönüp çürümüş krala liderlik etmek için içeri giriyorum.

Takip edilmek böyle bir şey olsa gerek.

Kral Ravinger'ın arkamdaki varlığı beni boğuyor ve kıskırtıyor, tüm sırtımı tehditle karıncalandırıyor. Bedenim adrenalın uçurumunda sallanıyor, savaşmayı mı yoksa kaçmayı mı deneyeceğimi bilemiyorum. Zihnim beni öldürmeyi seçerse bu iki seçeneğin de işe yaramayacağını biliyor.

Yapabileceğim tek şey bir kez daha yalvararak yere kapanmaktı. Kimse en yırtıcı hayvandan kaçmaz. Bir tanrı ile sadece sopalarla savaşmaya çalışılmaz.

Diz çöküp merhamet dileniyorsun.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kalçalarım yanıyor, zayıflamış bedenim de en az yüklü zihnim kadar çıkışa itiraz ediyor.

Highbell, çalınan mobilyalar ve yontulmuş altın. Kraliçe Kaila beyaz boyanın parlatılmasını ve kalenin yeniden düzene sokulmasını emretmiş olsa da, kale hâlâ terk edilmiş görünüyor. Çabaları yarım kalmıştı ve çürümüş fae'lerin bulunduğu kirli noktalar için bir rekabet yoktu. kesildi.

Buradaki pis koku gözlerimi yaşartıyor.

Omurgam kaskatı kesilmiş bir halde en üst kata, Auren'in odasına çıkıyoruz. Kapı çoktan açılmıştı. Gözleri kamaşmış pencereler bir ışık sisi içinde besleniyor. Ravinger'in varlığını ölümcül bir karanlık gibi hissederek kenara çekiliyorum. beni yutmaya geliyor.

İçeri adım atıyor. Çizmeler yaldızlı zemine çarpıyor. Yanımdan geçip kafes parmaklıklarının önünde durdu. Başını çeviriyor, gözleri dönüyor ve alanın her bir santimini inceliyor. Ben de bakıyorum, onun gözlerinden görmeye çalışıyorum.

Her santimi pırıl pırıl, özenle hazırlanmış bir yatak odası. İçine inşa edilmiş kafes olmasa normal bir oda olabilirdi. Zeminden yukarı doğru uzanıyor, yapısının güzelliğiyle neredeyse alay ediyor. Telkari bantlar tabanının ve tepesinin etrafında birleşiyor, kafesin kapısı metal işlemelerle kıvrılıyor. Parmaklıklar kalın, aralarındaki boşluk dar ve güzel bir kuş kafesi gibi kıvrımlı, her biri tepede bir araya geliyor kravata takılmış saç telleri gibi.

İçinde açan altın çiçeği hapseden yaldızlı bir sera.

Her şeyi kavrayan Ravinger o kadar hareketsiz ki, aniden kafesin içine adım attığında irkiliyorum. Dikkatle, kafesin içinde yavaşça dolaşmasını izliyorum.

Parmakları tavana asılı neredeyse şeffaf perdeyi çekerek düşmesine izin verdi. Kumaş Auren'in Penceredeki perdeler gibi aşağı çekdim. Sanırım içeri girenlere karşı bir çeşit mahremiyet sağlıyordu. Böylece parmaklıklardan onu göremezlerdi. Gerçi ne kadar mahremiyet olabilirdi ki? Şimdi, çok önemsiz bir teklif gibi görünüyor - her şeyden çok bir alay.

Dokunuşu parlak yatağın üzerinde geziniyor ve kumaşı parmaklarının arasında sıkıştırıyor. Yatağın başucundaki masayı, şarap sürahilerini, tabak ve fincanlarla dolu yaldızlı tepsiyi inceliyor. Sonra yatağının yanından geçerek eşikte kayboluyor, ayak sesleri yavaşça uzaklaşıyor. Parmaklıklılı odalarının tamamını yürürse, dolabından ve tuvaletinden geçecek, kütüphaneye ve avluya kadar gidecektir.

Tamamen hareketsiz duruyorum, kemiklerim sert, kaslarım gergin. Benim Kalp atışlarım göğsümde endişeyle çarpıyor ama onu sakinleştirmenin bir yolu yok. Sadece bekliyorum. Saatin her tik takında titriyorum.

Geri döndüğünde durur ve tek pencereye bakar. Cam buz tuttuğu için dışarı doğru düzgün bakamıyordu bile. Eskiden acımasızca zevk aldığım bir şey.

Midem, vicdan azabına çok benzeyen bir şekilde burkuluyor.

Ravinger uzun bir süre orada duruyor. Sessizlik omurgamın her parçasını sıkıyor, sanki tutuşu kemiklerimi öğütmeye hazır.

Sonunda döndü.

Bana doğru yürüyor.

Durdu.

Kalbim korkudan neredeyse göğsümden fırlayacak. Nefes almaya ya da ani bir hareket yapmaya cesaret edemiyorum.

Belirgin varlığı sessiz bir öfkeyle üzerime çöküyor.

Söylemediği her kelimeyi sanki yüzüme çarpıyormuş gibi duyabiliyorum.

Auren'le aralarında ne zaman bir şey oldu bilmiyorum ama önemli değil. Şimdi burada onunla birlikte durmak, onun bu parmaklıklı odayı görmesine tanık olmak, beni

dehşet verici bir utanç. Bana bakıyor, öfke dolu bir aşağılama ve mutlak suçlama ile dolu ve gerçek tam orada gözlerinde.

Sevdiği kadını kafese koyduk.

Daha önce benzerini hiç görmediğim böylesine tehlikeli bir bağlılığın farkına vardığımda göğsüm özlem dolu bir kederle ağrıyor. Auren'e olan hisleri havaya nüfuz ediyor ve beni ağırlığı altında titretiyor.

Belki de söylentiler doğrudur, o bir Oread değil, bir fae de değil, ama bir iblis. Ölümle yanan ve oynadığım rolden dolayı beni yargılayarak beni burada ve şimdi vuracak.

Yine de, bir şey söylemesine gerek olmamasına rağmen bana sessizce bakıyor. Tehdidini hissedebiliyorum. Şehirde söylediği sözleri, nefretini tekrar tekrar dile getirdi.

Seni öldürmeliyim.

Gözlerime su kaçıyor ve içimdeki bir şey, soğuk kalpli gerekçelerimin son bir bariyeri paramparça oluyor

Uzakta.

Sesim de aynı şekilde bozuk. "Özür dilerim."

Bu özür onu yatıştırmaya yetmeyecek ve biz ikisi de biliyor ama yine de teklif ediyorum. Utanç ve kabullenme başımı aşağı çekiyor, boynum bükülüyor, kalbim çarpıyor, ölüm yakın. Tek tesellim, onun kadar Sonumun hızlı olacağını ve Dommik'in hayatta kalanlarla ilgileneceğini biliyorum.

Ravinger bir adım daha yaklaşıyor ve göz ucuyla kolundaki parıldayan siyah dikenleri görüyorum. Bu manzara karşısında paniğim artıyor, çünkü ya beni bitirmek için büyüsünü kullanmak yerine beni ezip geçerse?

Bakışlarının bedenime yıpratıcı bir şekilde çarptığını hissediyorum.

Buzum bile yüzünü göstermekten korkuyor, gücüm onun varlığında büzülüyorum. Sonra hareket ediyor ve gözlerim kapanıyor, bedenim çılgınca irkiliyor.

Ama büyüsü beni istila etmiyor. Dikenleri derime batmıyor.

Onun yerine, çekip gidiyor.

Geri çekilen ayak sesleriyle gözlerim açılıyor. Şok olmuş bir halde yatak odasının kapısından çıkışını izliyorum ve tüm bedenim çöküyor.

Beni o öldürmedi.

Neden beni öldürmedi?

Uzun anlar boyunca hareket edemedim. Yarı yarıya kapıdan geri dönüp beni bitirmeye karar vermesini bekliyorum.

Her şeye rağmen. Yine de geri dönmedi ve sonunda kendime gelip oradan ayrıldım.

Kapıya giderken ellerim titriyor ama çıkmadan önce kafese bir göz atıyorum.

Yıllardır onun içindeydi.

Tyndall'ı öldürmesine şaşmamalı, eğer Kaila'nın bana söylediği doğruysa.

Doğru.

İkimiz de Kral Midas tarafından tuzağa düşürüldük. farklı yollardan. İkimiz de kör olduk; o aşkla, ben nefretle.

Sanırım artık bazı şeyleri görüyorum çünkü sonunda
Bak.

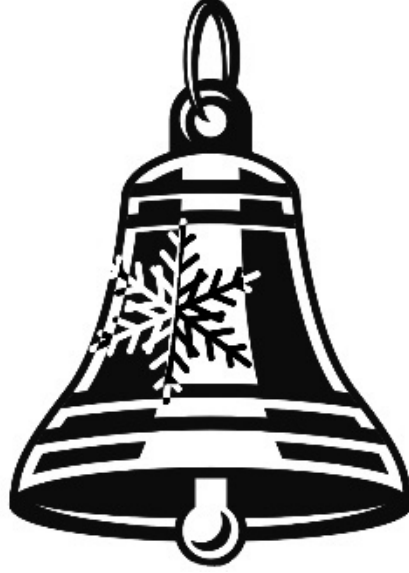
Utançtan arta kalan dalgalarla bedenim kaskatı
kesiliyor,
ve sertçe yutkunuyorum. Onun burada kapana kısıldığını
düşünüyorum. Nasıl olması gerektiğini düşünüyorum.

Tercih edilen bir esirden başka bir şey değildi.

Dudaklarımdan bir fısıltı titreyerek soğuk ve boş
odaya yayılıyor. "Özür dilerim," diyorum.

Gerçi bunu duyması için artık çok geç.

BÖLÜM 19

KRALİÇE MALİNA

Auren'in kafesinden uzaklaştıktan sonra kapıyı kapattım. Arkamda, topuzun üzerinde yumuşak buz tanecikleri bırakarak. Merdivenleri alçıyla kaplanmış gibi iniyorum, hareketlerim sert ve kalbim kırılğan.

Neredeyse en alt kata geldiğimde durup sakın bir nefes alıyorum. Tırabzanı tutup aşağıdaki ana kata bakıyorum. Bu noktadan kraliyet yemek odasının eşiğini görebiliyorum. Sesleri duyabiliyorum.

İçeride hayatta kalanların sessiz konuşmaları.

Şatonun açık ön kapılarından içeri kar girmiştir. Dışarı çıkarılan cesetlerin sürüklenmesiyle oluşmuş izler var. Bu kadar çok odanın içinde daha kaç ceset bulunacağını düşündükçe ürperiyorum. Babam mezarında ters dönüyor olmalı.

Dikkatimi çeken bir ses duyuyorum ve kaynağını bulmak için etrafıma bakıyorum.

Neydi o?

Omzumun üzerinden duvara oyulmuş hizmetçi girişine bakıyorum ve kapının hafif aralık olduğunu görüyorum. Oraya doğru yürüyorum.

Kapıyı çekip açıyorum, dar koridorun içine bakıyorum ve sesi tekrar duyuyorum. Bir kadın sesi.

Belki de tüm hizmetkarlar güvende oldukları konusunda uyarılmamıştır? Fae'ler artık burada değil mi?

Sesi takip ederek koridorda yürüyorum.

Yaklaştığımda, gıcırdayan bir kapıyı iterek açıyorum ve hizmetlilerin ortak uyku odalarından birini buluyorum. İçeride birkaç yatak var, biri diğerinin üzerinde uyuyabilsin diye hepsi iki katlı yapılmış. Pencere açık, görünürde perde yok,

Yatakta yatan bir kadın dışında oda boştur.

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Alo? İyi misin?"

Net bir cevap alamıyorum ve içeri doğru yürürken kaşlarım çatılıyor. Yatağının başında duruyorum ve hemen tanıyorum.

Sis.

Kraliçe Kaila'nın Highbell'e geri getirdiği eyerli kadın. O kadın ki...

Sertçe yutkunuyorum ve karnına bakıyorum - yukarı doğru çıkıntı yapan hamile bir göbek olması gereken yere. Onun yerine kan lekeleri gözümü alıyor. Kan, yatak takımının katmanlarını kaplıyor, bir taraftan diğerine geniş bir alanı kaplıyor.

"Mist?" Sesleniyorum.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve kapalı gözleri titriyor, dudakları anlamsız bir şeyler söylüyor. Çok kötü görünüyor, cilt tonu kapalı, siyah saçlar gevşek.

Odaya bakıyorum ve yerde kanlı paçavralar ve devrilmiş bir kase görüyorum. İçimi bir korku kaplıyor ve omzuna yapışıp sarsılıyorum. Giysilerinin altındaki teni kavurucu sıcakta, neredeyse buz gibi parmaklarımı yakıyordu. "Sis mi?"

Kahverengi gözleri hızla açılıyor ve birkaç kez kırpıştırıyor, ancak bakışlarındaki donukluk geçmiyor.

"Beni duyabiliyor musun?"

Dikkatini bana yöneltiyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Soğuk kraliçe eyer kanadında mı? Ama o

asla buraya gelmez..."

"Mist, eyer kanadında değilsin. Bir hizmetçinin odasındasınız ve siz..." Kelimelerim boğuluyor, bakışlarım tekrar kana kayıyor. Çok fazla kan. "Sana yardım getireceğim."

Son kelimeyi söylediğim anda, gözleri sersemlemişti ve yüzüne aniden saldırıp kolumu tutması kadar sarsıcı olan vahşi bir çaresizlik girdi. "Geldiler!" diye haykırıyor, dehşet kelimeleri şişiriyor ve sesini onunla birlikte patlatıyor. "Fae'ler geldi- biz onları dışarıda tutamadım. Saklandım ama kanamaya başladım... incindim..."

Sertçe yutkunuyorum, beni kavradığı yerde derim sıkışıyor. "Ne oldu?"

"Bebeğim." Ciddi bir şekilde hıçkırmaya başlar, gözyaşları yüzünü buruşturarak. "İttim ve ittim. Çok uzun süre boyunca. Yalnızdım." Gözlerinden düşen yaşlar gömleğini ıslatıp elime düşüyor. "Sessiz olmaya çalıştım, ama sonunda onu dışarı çıkardı..."

Boğazım düğümleniyor. Onu. Bir çocuk.

Gözleri öylesine yaşlarla dolu ki, bu derinlikte bir ıstıraba sahip olmadıklarını hayal etmek zor.

"Tıpkı kral gibi kumral saçlarla doğdu. Çok güzel..."

Feryatları içini parçalıyor ve beni tamamen etkiliyor.

"Onu uyandırmaya çalıştım ama yapmadı... Hiç nefes almadı. Sonra Fae'ler geldi ve onu dışarı çıkardılar. Onu aldılar."

Elim ağzımı kapatıyor, o feryat etmeye başladığında gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında delikler açıyor ve kalbim parçalanıyor.

Yıkıcı bir şekilde.

Tyndall bana eyerini hamile bıraktığını yazdığında, öfkelen dim. Nefret ettim. Hem ondan hem de kadından ve hatta tüm bunların içinde masum olan çocuktan.

Tyndall'dan

mirasçımış gibi davrandım, onlar için her korkunç şeyi diledim. İğrenç şeyler diledim çünkü ben iğrenç biriyim.

Keşke hepsini geri alabilsem.

Hıçkırıkları kesik nefeslerle boğuluyor, zayıf bedeni tamamen tükenmiş durumda. "Yalnızım," diye fısıldıyor bitkin bir sefalet. "Kraliçe Kaila en iyi bakımı alacağımı söyledi ama o gitti. Bunca zamandır yalnızdım, şimdi de yalnızım."

Yatağa, onun yanına oturuyorum ve elini sıkıca kavıyorum. "Yalnız değilsin."

Hırıltılı bir öksürük çıkarıyor ve diğer avucunu sönük ortasına bastırıyor. "Acımıyor artık," diye mırıldanıyor.

Tamirci değilim ama ben bile bunun iyiye işaret olmadığını biliyorum. "Çok cesurdun," diye fısıldıyorum.

Geriye doğru yığılıyor, ateşli gözleri ağırlaşıyor. "Beni bırakmayacak mısın?" diye soruyor.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Başımı sertçe sallayıp parmaklarını bir kez daha sıkıyorum. "Hayır, Mist. Seni terk etmeyeceğim. Asla yalnız kalmayacaksın tekrar."

İçini bir rahatlama ürpertiyor ve lekeli yastığa yerleşiyor, feryadı kesiliyor. "O kadar güzeldi ki... Krala söyleyeceksin, değil mi? Midas çok mutlu olacak." Bir kez daha iç çeker. "Umarım yakında onu kucağıma alırım."

"Yapacaksın," diye fısıldıyorum, soğuk bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. "Şimdi dinlen."

Sis başını sallıyor ve ifadesi düzeliyor, sonra da gözleri kapanıyor.

Onları tekrar açmıyor.

Ağırlaşmış bir ruh haliyle odadan çıkıyorum. Mist'in ölümü, masum çocuğunun ölümü birer trajedi. Ben Çünkü her iki hat da doğrudan bana çıkıyor.

Koridorda duruyorum, bedenim duvara yaslanıyor. Alnımı duvara yaslıyorum, omuzlarım içe kıvrılıyor, göz kapaklarım sıkılıyor.

Hep anne olmak istemiştim. Sadece krallık bunu beklediği için değil, sadece bir varis yapmak için değil, benim olabilecek bir sevgiye sahip olmak için. Bir çocuğu sevmek, annemin beni sevdiği gibi. Yine de İlahi Tanrılar beni reddetmekte haklıydı.

Dileğim.

Ben de başarısız olurdum.

Buz tutmuş nefesim titrerken buzlar yere çarpıyor. Burada, sessizlikte, Mist ve bebeği için yas tutuyorum. Highbell'de ölen herkes için yas tutuyorum. Ve tıpkı Auren'in odasında söylediğim gibi, sessiz bir özür fısıldıyorum.

"Özür dilerim."

Hepsi, her ölüm, her hata, bıçaklarla içimi kesiyor ve kanıyorum. Kanıyorum ve yaldızlı zemine kanıyorum.

Yanaklarımı sildikten sonra yorgunluk beni çekiyor ama kendimi doğrulmaya zorluyorum. Koridordan çıkıp ana merdivene doğru yürürken omuzlarımı geriye itiyorum. I ne yalnızlığı ne de dinlenmeyi hak ettim.

Burada durun ve üzülün, çünkü bunların hiçbiri benimle ya da duygularımla ilgili değil.

Krallık önce gelir. Orea önce gelmeli.

Ayaklarım beni merdivenlerden aşağıya taşıyor ve hizmetkârlardan birini buluyorum. "Orada-" Sesim boğuluyor, ama kelimeleri zorlayarak temizliyorum. "Üst kattaki hizmetkâr odasında bir kadın öldü. Onunla ilgilenmek için yardıma ihtiyacım var. vücut."

Gözleri büyüdü. "Elbette, Majesteleri. Onunla hemen ilgileneceğiz."

O gitmeden önce koluna dokunup onu sakınleştiriyorum. "Fae'ler buradayken doğum yaptı. Çocuk yaşamamış ama Fae'lerin onu götürdüğünü söyledi. Onu bulmaya çalışabilir miyiz? Onu bir şekilde bulabilir miyiz? Belki burada bir şeyler bilen birileri vardır? Böylece çocuğa düzgün bir gömün."

Yüz ifadesi hüznle doluyor. "Herkesle konuşacağım Kraliçe Malina. Birileri bir şeyler biliyor olmalı."

"Teşekkür ederim."

Kadın başını sallayarak aceleyle uzaklaşıyor ve göğsüme bir ağırlık çöküyor.

Hala bir şey yememiş olmama rağmen, ana yemeğe dönüyorum.

kale kapıları. Dışarıda, bir yığın Fae cesedi yanıyor, ve daha fazlası hala ateşe ekleniyor. Halkımdan bir grup toplanmış, alevleri izliyor, belki de kendi iç acılarını yakmaya çalışıyorlar.

Yolun karşısındaki Dommik'e doğru gitmeye başladım ama

Gaze, Kral Ravinger'ı ahşap kanadının üzerine bir eyer yerleştirirken bulur.

Rotamı değiştirdim, adımlarım beni ona götürdü.

"Gidiyor musun?"

Bana tek bir bakış bile atmıyor. "Yakında, evet."

Ellerimi önümde sıkıyorum. "Halkıma karşı nazik davrandığınızı biliyorum ama daha fazlasını isteyecektim..." Dikkatini yüzüme yöneltiyor ve ben bunun acısını hissediyorum,

Yine de geri adım atmadım. "Lütfen, onları da yanınızda getirebilir misiniz? Halkımın Dördüncü Krallık'a sığınmasına izin verir misiniz? Onları güvende olabilecekleri topraklarınıza götürmeleri için kereste kanatları gönderirseniz size elimden gelen her şeyi veririm."

"Dördüncü Krallık'a gitmiyorum."

"Ama-"

"Yediye gidiyorum."

Geri çekildim.

"Neden?"

Gerçekten cevap vererek beni şaşırttı. "Auren şu köprünün diğer tarafında."

Şok beni zorluyor. "Auren? O içeride... Ama nasıl?"

"Önemli değil. Önemli olan onu bulacak olmam."
Hiddetli yeşil bakışlarını üzerime dikti. "Ve sakın
aldanmayın Kraliçe Malina. Ne Dördüncü Krallık'ın ne de
diğerlerinin güvende olacağının garantisi yok. I
Size ve halkınıza kalenizin kapılarını kilitlemenizi ve
olabildiğince uzun süre içeride saklanmanızı öneririm.
Benim gücüm

Orea sana biraz zaman kazandırarak bir şans verdi ama
daha fazla Fae gelebilir. Bu iş daha bitmedi."

Onun sözleri soğuk gerçekliğin tokadıdır. Tabii ki biz
güvenli değil. Tabii ki bitmedi. Highbell'i güvenli hale
getirdi, ama bu daha ne kadar doğru olacak? Ellerimde
daha ne kadar kan olacak?

Adam haklı. Orea'da hiçbir yer güvenli değil. Fae'ler
geçerken değil. Yeniden yapılmasına yardım ettiğim köprü
ile değil. A

benim sorumlu olduğum köprü.

"Beni de yanında götür."

Kelimeler ağızımdan dökülüveriyor ve avlunun öbür
ucundan Dommik'in sesini duyuyorum. "Hayır."

Kral Ravinger gözlerini bana dikti. "Bunu neden
yapayım ki?"

Çaresizlik yüzümü buruşturuyor ve ses tonuma
yansıyor. "Çünkü buna ben sebep oldum. Çünkü sen
haklısın-

hiçbir yer güvenli değil. O köprü açık olduğu sürece değil."

"Peki Yedinci'de ne yapacaksın?" diye meydan okuyor.

"Artık büyüm var," diye cevap veriyorum. "Onu
engellemek için kullanacağım

Köprü. Gerekirse Fae'leri öldürmek için. Onların gelmesini
engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Etrafımızdaki avlu, cesetleri yavaş yavaş kemiren
ateşin çıtırtısı dışında sessizleşti.

Ravinger beni izliyor, ifadesi anlaşılmaz ve kalbim
göğsümde acıtacak kadar sert çarparsa da bunun doğru
olduğunu biliyorum.

Bunu kırılğan kemiklerimde hissedebiliyorum.

Dommmik bir anda yanıma geliyor, beni kolumdan tutup kendi etrafımda döndürüyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye tıslıyor. "Yedinci'ye geri dönmeyeceksin."

"Yapmak zorundayım."

"Yapamazsın."

"Anlıyorum," diye sertçe karşı çıkıyorum. "Bunu şimdi anlıyorum."

"Kraliçe Malina, bizi bırakamazsınız!" diye haykırıyor halkımdan biri, aralarında mırıltılar yükselirken. "Bize ihtiyacımız var. bizi korumak için!"

Yüzlerindeki ifadeyi görünce boğazıma sert bir yumru oturuyor. "Sizi gerçekten koruyabilmemin tek yolu bu," diyorum ona, hepsine. "O köprü açık olduğu sürece, Orea güvenli olmayacak. En azından onları durdurmaya çalışmalıyım. Hepimizin iyiliği için."

"Ne yapacağız?" diye soruyor başka bir adam.

"Kalede kalacaksınız. Kral Ravinger olabildiğince güçlendirilmiş olması için yeterince güç kullandı ve görünürde hiç fae yok." Bana endişeyle bakıyorlar ama anlamalarını istiyorum. Bunu onlar için yapmaya çalışıyorum, hak ettikleri kraliçe olmaya çalışıyorum. "Gitmeliyim ki her şeyi yapabileyim. gücümle daha fazla Fae'nin topraklarımızı istila etmesini engelleyeceğim."

Dehşet yüzlerinden okunuyor ama söylediğim gerçeği yavaş yavaş kabullenmeleri de öyle.

Dommmik'e bakıyorum, gözlerim yüz hatlarında geziniyor. "Onları koru," diye mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor ve sonra neredeyse yüzüme karşı hırlıyor, ancak sözleri sadece benim için yeterince yüksek. "Seninle geliyorum, seni gülünç aptal."

"Ama-"

Eli kolumda sıkılaşıyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece kapüşonun altından tüm yüzünü görebiliyorum.

"Yapma.

Tartışın."

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum.

"Peki. Benimle Yedinci'ye gelebilirsin," diyor Kral Ravinger aniden. "Ama bir saat içinde gidiyorum, seninle ya da sensiz. Daha fazla beklemeyeceğim."

"Tamam, evet, acele edeceğim-"

"Kendi seyahat aracınızı bulmanız gerekecek."

Dommik, "Bir kereste kanadı kaldı," diye mırıldanıyor.
"Tünekte."

İçimde bir rahatlama hissettim. Fae'ler geldiğinde kaçmadığı ya da Kaila'nın maiyetine katılmadığı için şanslıyım.

Ravinger başını sallıyor, bakışları yüzümde daralıyor.
"Ve fae'leri dışarıda tutmak için köprüde ne istersen deneyebilirsin, ama yoluma çıkmayacaksın, anlaşıldı mı?"

Altta yatan tehdit o kadar keskin ki tenime değdiğini hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

"İyi. Bir saat," diye uyardı kereste kanadını uzaklaştırmadan önce.

Dommik'le ve halkımla bakışıyoruz, hepimiz bu ağır sessizliği birlikte omuzluyoruz. Dayanmaya çalışıyorum gelecek olanın sonuçlarını.

Yine de korkularına, öfkelerine ve endişelerine rağmen bunun doğru yol olduğunu biliyorum.

Ve hayatım boyunca yaptığım yanlışlardan sonra, artık yönümü değiştirmenin zamanı geldi.

BÖLÜM 20

AUREN TURLEY

Gözlerim karanlığa alıştı.

Hücrenin köşesinde bacak bacak üstüne atmış, sırtımı duvara dayamış bir şekilde oturuyorum. Üstümdeki yeşil pencere geceyle birlikte karardı.

Aslında bir pencere olmadığını keşfettim. Camdan değil, kırılmayı reddeden başka bir şeyden yapılmış. Biliyorum, denedim. Eminim benden önceki mahkumlar da denemişlerdir. Bu da beni en başta neden oraya koyduklarını merak ettiriyor. Muhtemelen sahte umut için.

Acaba diğer mahkumları da delirtti mi?

Ama bu bana olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Kafatasımın içinde kıvranan bu duyguya rağmen. Zihnimdeki tünellerde kıvranan şeylere rağmen.

Duyguyu dışarı çıkarmak için parmağımı kulaklarıma sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Yaptım Zaten çiğdi, pis tırnaklarımla kazıyıp kabuk bağlamaya bıraktım. Tırnaklarımı ısırarak zorunda kaldım ki kaşımayı bırakayım.

Uyku nöbetleri geliyor. Düşünmek başımı ağrıtıyor. Ve bu hücreye hapsolmak gözlerimi seğiriyor ve dişlerim gıcırıyor çünkü bu kafeste olma hissinden nefret ediyorum.

Ama kontrolümü kaybetmiyorum. Enerjimi daha fazla uyum için harcamıyorum. Mümkün olduğunca sık ve uzun süre odaklanıyorum. Yine de

Bazen sarsılarak uyanıyorum, nerede olduğumu ya da ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyorum, kafam yine karışıyor.

Zemine kazınmış üç küçük işaret geçen zamanı takip etmeme yardımcı oluyor. Çok doğru olduğundan emin değilim, ama her yemek yediğimde bir işaret koymaya çalışıyorum, ki itiraf etmeliyim ki bu çok sık olmuyor. Görünüşe göre, hainler günde üç öğün yemek yemezler, hatta bazen bir öğün bile yemezler. Özellikle de bir muhafıza saldırıp kılıcını çalmaya çalıştıktan sonra.

Ama mükemmel bir sistem olmasa da, bu işaretlere ihtiyacım var. Aklıma güvenemem ve kesinlikle Burada kimse yok. Uzun zamandır bu hücrede olduğumu söylüyorlar ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Benim bir hain olduğumu söylüyorlar ama ihanete uğrayan benmişim gibi geliyor.

Bunu çözeceğim. Ve dışarı çıkacağım.

Avucumun içinde duran etli sarı meyveye odaklanıyorum. Saatlerdir onu çürütmeye çalışıyorum, ama sihirli tekrar ortaya çıkmıyor. Kalıpladığım o ekmek parçasından beri hiç olmadı.

Gözlerim yere kayıyor. Yatağın ayağının hemen yanında, küçük bir yığın halinde, ekmeğin kararmış kırıntıları var.

Yenilenmiş bir kararlılıkla dikkatimi tekrar meyveye veriyorum, parmaklarım meyvenin suyundan yapış yapış olmuş ve lekelenmiş.

"Hadi ama..."

Kambur duruyorum, dişlerimi sıkıyorum, büyüünün ortaya çıkması için ısrar ediyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. Tıpkı son üç yemek tepsisinde olmadığı gibi.

Öyle de oldu. Kanıtı yatağımın altında kümelenmiş parçalarda yatıyor.

Gerçekten olduğunu unutmamak için o kalıplanmış parçaları görünür tutmam gerekiyordu. Çünkü Una bana her ne yapıyorsa zihnimi karmakarışık hale getiriyor ve

gerçeklerimi görmemi zorlaştırıyor.

O büyüünün gerçek olduğunu biliyorum. Tıpkı kafamın içinde sürünen bir şey olduğunu bildiğim gibi. Una olmadığını söyleyebilir,

ama var.

Hissediyorum. Hisset onları.

Sanki onları düşündüğümü biliyorlarmış gibi.

Aniden kıpırdandı, boynum kıvrıldı ve tenim rahatsız edici bir şekilde titredi.

Bu lanet şeylerin çıkmasını istiyorum.

Ellerime, büyüme, ayak bileğimdeki bu gri kelepçeye lanet ediyorum.

Tüm detayları tam olarak hatırlamasam da, gücü serbest bıraktığımı ve ekmeği çürüttüğümü biliyorum. Öfkeli ve saldırganken ellerimin sıvı altın noktacıklarıyla kayganlaştığını biliyorum.

Çılgılık atmıyor ve volta atmıyor olsam da bu öfkeli olmadığım anlamına gelmiyor. O öfke hala orada, yüzeyin hemen altında bekliyor. Denizin altındaki alüvyon gibi.

Keskin

kuduz köpüğün altındaki dişler.

Ama yükselmesini engelleyen bir şey var.

Bileğimdeki bu kelepçeden daha fazla bir şey. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. En başta bunu neden yapabildiğimi bilmiyorum. Ya da neden burada olduğumu.

Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?

Panik içimde dönmeye başlıyor ama buna izin veremem. Kendimi kaptıramam, yoksa tamamen sürüklenip gideceğimden korkuyorum.

Bu yüzden denemeye devam ediyorum. Saatlerce.

Bu hücrenin sınırları içinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yapmaya çalıştığım şey dışında her şeyin farkındalığını kaybediyorum. Çağırmaya çalıştığım büyüün.

Orada hissediyorum, o zaman neden gelmiyor?

Yeşil pencere geceyi sıyırmaya başlıyor ve gün ışığı hücreyi aydınlatıyor. Zeminde bir çim boyuyor. Köklerin filizlenemediği yerde büyüyen çimenler.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapatıyorum.

Odaklanma. Topraklama. Kendimi güçlü bir kavramayla içten kavriyorum.

"Ben Auren Turley," diye fısıldadım.

Bunu doğuştan gelen bir kesinlikle biliyorum ve bu gerçeğe sahip olduğum sürece gerisini bulabilirim.

Gerisini ben bulurum.

Ve bence tam da bunu yapmanın anahtarı, çürümüş kırıntılar halinde yere yığılmış durumda.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve unutuyorum.

kapana kısılmakla ilgili. Bunun yerine, güneş ışığı içeri girerken sabahın sakin ürpertisini kucaklıyorum. Meditatif bir sessizlik içinde

İçimdeki öfkeyi ortaya çıkarana kadar en derinlerimi didik didik edeceğim.

Hazır, sadece onu çağırmamı bekliyor. Ben de çağırdım.

Beni ısıtmasına izin veriyorum ve ona dokunduğum anda yanık yayılmaya başlıyor. Sürpriz nefesimi kesiyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Omuzlarım geri çekiliyor, çenem geriliyor, diş ısırma.

"Ben Auren Turley," diyorum, bu kez daha sert, daha yüksek sesle.

Karanlıktan başka kimsenin duymaması önemli değil. Tekrar söylüyorum. Ve tekrar. Isınan öfkenin dudaklarımı yakana kadar kelimelerimi ısıtmasına izin veriyorum.

Bu alevli mantranın içinde, düşünüyorum da çürüyen gücü hissettim. Kaygan avuçlarımdan akıp hamurumsu yumruyu istila edişini.

Ona sesleniyorum. Cevap vermesini istiyorum.

Kararmış bir kök aniden çekirdeğimin derinliklerindeki gölgelerden dışarı fırlıyor. Bir patlamadan uzanıyor- Filizlenmeye başlamış bir tohumun açıldığını, cızırdadığını ve boncuk boncuk döküldüğünü hissediyorum.

Sonra onu hissediyorum, gücün varlığını.

Bileğimdeki kelepçe onu sönmölemeye çalışıyor ama sıvı altınım ağırlığı alıyor. Dikkatini dağıtıyor.

Çürümenin serbest kalmasına izin vermek.

Gözlerim irkilerek açılıyor, ağzım heyecanla aralanıyor. Siyah çizgiler avucumdan yukarıya doğru uzanıyor. Onlar

etli meyveye yapışır ve anında sarı renk başlar

koyulaşmaya başlar. Yapışkan deri çökmeye başlar.
Etrafına küf yayılır, onu illeştirir ve kurutur.

Kalbim baş döndürücü bir heyecanla çarpıyor.

Ben yaptım. ürükler geri geldi.

Ama şimdi gerçek sınav başlıyor.

Meyveleri fırlatıp atarken nabzım heyecanla atıyor.

Sonra parmaklarımı çürüyen meyvelerden birinin etrafına sıkıştırıyorum.

kökleri avucumdan filizleniyor. Hiç tereddüt etmeden onu derimden kopardım.

Ve kulağıma sok.

İten ie yalvarıyorum. Lütfen alış.

Sihir bir an için kıpırdanır, tıpkı bir balık gibi
hangi yöne yüzeceğini bilmiyor. Gözlerim kapanıyor ve
sihrin emirlerimi yerine getirmesini isterken kararlılıkla
yüzümü buruşturuyorum.

Çürümenin içeri süzöldüğünü hissediyorum.

Saf cesaret. Ancak bu şekilde oturmaya devam
edebiliyorum, panikle ayağı fırlayıp kulağımdan çekmek
yerine dikkatimi toplayabiliyorum.

Korkunç bir his. Tüyler ürpertici. Daha derine inmeye
başladığıında parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor.
Daha da ilerledikçe.

Kollarımdan aşağı ürperti yayılıyor ve tüm vücudum
titriyor. Kıpırdamamaya çalışsam da boynum yine
tutuluyor. Berbat hissettirse de, endişem ikiye, üçe
katlansa ve her tarafım titrese bile durmama izin
vermiyorum.

Devam et.

Arka azı dişlerim o kadar sert gıcırđıyor ki çenem
ağrıyor ama çürük daha derinlere ilerledikçe acı, dikkatimi
dağıtmak için iyi bir yol.

Beynime girerken.

Oradaki şeylerin kıvrandığını ve kazdığını
hissediyorum, onları hissediyorum

zihnimde mağaralar açıyor ve anılarımı yiyip bitiriyor.

Ben de çürümeye saldırmasını söylerim.

Büyü, solucan benzeri yaratıklardan birine yapışıyor. Bu olur olmaz, beynimde bir büyü çarpışması patlıyor ve yıldızları görmemi sağlıyor.

Gücün güce çarpmasıyla fiziksel olarak geriye savruluyorum. Düşüyorum, yere sertçe çarpıyorum. zar zor hissediyorum.

İçimdeki her şeyi çok daha fazla hissediyorum.

Kafamın içindeki davetsiz misafir çılgılık atıyor ve sesi daha önce duyduğumu sandığım feryat eden bir rüzgâra benziyor. Birden Kafatasımın duvarlarına çarpan cırtlak sesler beni pis zeminde sarsıyor.

Savaşır, kaçmaya çalışır ama çürük onu yine de yakalar.

Saniyeler içinde, kök salan müttefikim istilacı solucan ve onu bir posa haline getirir. Anında, parçalanan cesedinden anılar fışkırır. Bir hırsızın çantasından çıktı.

Anılar yağmur gibi yağıyor, içimde açılmış boşluklarda ve yarıklarda birikiyor. Onlar doldukça, ait oldukları yere, derinliklerime geri gömülen anılar saçılıyor.

Kendimi bu hücreye atılmış olarak görüyorum. Una'yı gör.

kemikli parmaklarını sersemlemiş halime bastırıyordu. Oraya sürüklendiğimi ve sarayın avlusunun askerlerle dolduğunu görüyorum. Her şey geriye doğru akıyor.

Sahneler gözlerimin ardında patlarken zihnim bağlantılar kuruyor.

Ludogar, öldürüldü. Emonie'nin kulağı kesildi. Wick bayıltıldılar. İsimlerini, yüzlerini hatırlıyorum.

Burada ne işimiz vardı? Neden yakalandık?

Vulmin Dyrūnia.

Emonie'nin bana verdiği yüzükteki sembolün parıltısı. Kırık kanatlı bir kuş.

Wick, Emonie, Ludogar.

Sonra kulağıma başka bir isim fısıldıyor.

Lyäri.

Yeniden canlanan anılar gözlerimi açmamı sağlıyor, tam da kafamın içindeki kök tamamen tükenmiş bir şekilde solup giderken. Yere yayıldığım yerden doğruldum. Nefes nefese kalmışım, ter içindeyim ve adrenalinin etkisiyle titriyorum.

İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Ve bu zaferi kutlamama izin verirken, o şeylerden daha fazlasının hala kıvranmakta olduğunu hissediyorum. Hala tünel kazıyor.

Kaç tane var? Düzinelerce mi? Yüzlerce mi? Kaç tane anıyı yiyip bitirdiler? Başka ne çaldılar?

Gerisi hala ulaşamaz, delik deşik. Ama şimdi kayıp anılarımın ilk tadını aldığımı göre, daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum.

Pencereye baktığımda gün ışığının yumuşak parıltısının kalmadığını fark ediyorum. Hücrem kararıyor, midem dibe vurdukça gece çöküyor.

Saniyeler gibi gelen şey aslında saatlerdi.

O şeylerden sadece birini yok etmem o kadar uzun sürdü. Hepsinden kurtulmanın ne kadar süreceğini kim bilebilir?

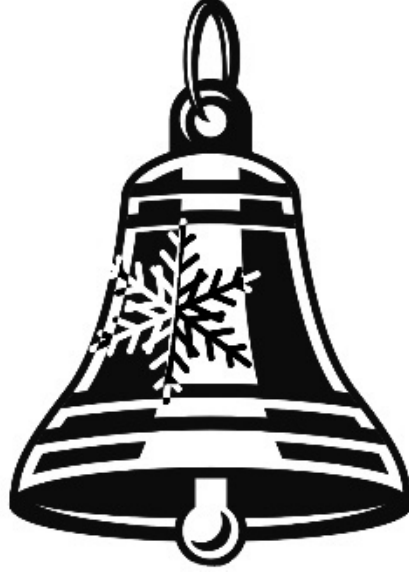
Terli yüzümü siliyorum, endişemi de silmeye çalışıyorum. Daha fazla rot çağırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor ve yaramayacağını hissediyordum. Ama bunun cesaretimi kırmasına izin vermiyorum, çünkü artık bunu yapabileceğimi biliyorum.

Teker teker, ne kadar sürerse sürsün, zihnimi bu tünel açan solucanlardan kurtaracağım.

Çünkü ben Auren Turley'im.

Ve kendimi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bedava.

BÖLÜM 21

KRALİÇE MALİNA

Kollarım Dommik'in beline dolanmış, pelerini aramızda buzdan bir iğne yastığı gibi dolaşüyor.

Yakaladığımız yüksek tempo neredeyse başımı döndürmeye yetiyor. Çok az zamanımız var. Dinlen. Altıncı bölgeden çıktığımızdan beri Ravinger ele geçirilmiş bir adam gibiydi, az konuşuyordu, odaklanmıştı, niyeti açıktı. Geride kalmak istemedim, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu. ama ayak uydurmak için.

Dommik bana çok öfkeli, yine de sessizlik içinde kaynıyor. Kara gözleri her seferinde çürümüş krala durduğumuz zaman. Yemek yerken, yiyecekleri ve düşünceleri çiğniyoruz, ben ise korkumu yutmaya devam ediyorum.

Yine de hızımızın meyvelerini topladık, Çünkü Cauval Kalesi'nin kalıntılarına yaklaştık.

Dünyanın sınırına bu kadar yaklaşmışken her şey griye bürünmüş, sanki bizim diyarımızla bir sonraki diyar arasındaki boşluk gökyüzümüze taşmış gibi. Güneş, her neredeyse.

sadece ufku sıyrıyor, asla batmıyor ve asla tam olarak yükselmiyor. Sadece bizi bu daimi sıkıcı alacakaranlığa

hapsediyor.

Dünyanın bu kısmının her zaman hem geceye hem de gündüze karşı isyan etmeyi sevdiği söylenir. Eski zamanları hatırlıyorum.

Yedinci Krallık'ın bir zamanlar gece gökyüzünü görmesinin beş yıl sürdüğünü belirten metinler. Sonunda kendini yumuşatana kadar aylarca içinde mahsur kalmışlar.

"Düşüyoruz."

Dommik'in sesi rüzgarla birlikte esiyor, başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, ahşap kanadımız öndekinin izinden giderken belindeki kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Ravinger inişimiz başlar, gri bulutları yararlanarak serbest kalırız ve kara bir kez daha görünür hale gelir.

Aşağıda, manzara istilanın bir parşömenidir.

Cauval Kalesi'nin kalıntılarının etrafındaki tüm alanı, çatlak ve boşluklu zemin boyunca serpiştirilmiş ordu çadırları çevreliyor. Köprünün kendisi barajlı bir nehre benziyor, karlı girişin etrafında toplanmış fae askerleri sanki kendi kişisel toplanma yerleriymiş gibi.

Dommik ahşap kanadımızı dürtüyor ve yan yana gelene kadar bizim canavarımızı Ravinger'inkiyle aynı hizaya getiriyor. "Biraz keşif yapmak için bir yer seçmeliyiz!" Dommik ona doğru bağılıyor. "Sonra bir plan yaparız!"

Ravinger birkaç saniyeliğine göz gezdiriyor. "Benim zaten bir planım var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan yere doğru burun dalışı yaparak uzaklaşıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor Dommik dizginleri yukarı çekerken, ahşap kanadımız havada daireler çiziyor. "Ne halt ediyor bu? Kendini öldürtecek!"

Ravinger'in öfkesinin sabit ağırlığını taşıyan gergin omuzlarını izliyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Yapmayacak."

Şu anda dokunulmaz, öfkesinden daha fazlasıyla besleniyor.

Ahşap kanadını aşağı doğru süpürerek kaleye doğru yönelir ve fae'nin yukarı bakması uzun sürmez ve

onu fark eder. Bağırışlar buz gibi havada çınlıyor ve ona alev okları fırlatılıyor.

Aptallar.

Ahşap kanat kolayca kaıyor ve alçalmasını yavaşlatmadan bir kükreme çıkartıyor. Sonra, yere akılmadan bir saniye önce, canavar yere paralel bir şekilde havalanıyor ve Ravinger kuşun sırtından atlıyor.

Botları kara indiği anda, güç büyük bir kuvvetle dışarı fışkırıyor. Buradan bile, sanki havada yıldırım gibi koşuyormuşçasına ölümcül yükün sıyrıklarını hissediyorum.

Kara kökler çadırların arasında kıvrılıp bükölüyor, askerlerin içinden, toprağın içinden, patlayarak her yöne. Kar kahverengileşiyor, çadırlar çöküyor, askerler şişiyor ve bükölüyor.

Çok abuk. Gücü çok fazla şeyi çok çabuk öldürüyor.

Daha fazla fae ona doğru büyü fırlatarak mücadele etmeye alışıyor. Yeşil sis bulutları ona doğru esiyor, kar ona çarpmaya hazır dalgalar gibi hareket ediyor ve havalanan nesneler ona doğru fırlatılıyor.

Hiçbiri ona dokunmuyor.

Tehditleri sezme konusunda ürkütücü, doğuştan gelen bir yeteneği var ve büyüő onları daha teşebbüs edemededen vuruyor.

yaklaşır. Çürüme onları düşürür ve askerler hâlâ yaşarken vücutları çürüdüğü için yenik düşerler.

ığlıkları havayı acı verici parçalara ayırıyor.

"Tanrılar..." Dommik diyor ki, biz ikimiz de Aşağıda yıkım var.

Çok hızlı başladı ve çok sessiz bitti.

Kökler yüzlerce metre boyunca uzanıyor, zaten yarılmış olan toprağın üzerine yayılıyor ve çatlaklardan aşağı dökölüyor.

Cesetler, gövdeden koparılıp atılmış dallar gibi ufalanmış, secde halinde ve hareketsiz yatıyor. Kalenin yıkıntılarında bile, ufalanan gri taşların üzerinde zehir vaat eden çürük çizgiler var.

Ravinger'in ahşap kanadı bir çılgılla onun yanına indiğinde Dommik'i dürtüyorum. "Hadi gidelim."

Suikastçım bir an için duraksadı, sanki yaklaşmak istiyor ve tereddüt ettiği için onu suçlamıyorum. Ahşap kanadımız çürümüş krala katılmak için alçaldığında, aramızda cömert bir boşluk bırakarak yere iniyoruz.

Dommik inmemeye yardım ediyor ve sonra Ravinger'a doğru ilerliyorum, temkinli bir şekilde ilerlerken sırtına bakıyorum. Bir yırtıcıya arkadan yaklaşırken dikkatli olunması gerektiğinin farkındayım.

"Kral Ravinger."

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor ve dudaklarımdan geçen nefesi bastıramıyorum. Korkunç görünüyor, siyah damarları eskisinden daha kalın, boynuna doğru uzanıyor ve yanaklarını sıkıştırıyor. Gri pullar yanağı boyunca keskin bir altın çizgiyle parlıyor, eskisinden daha da belirgin görünüyor ve gözleri koyu yeşil, neredeyse yanardöner bir renkte parlıyor.

Tamamen Fae ve tamamen tehditkar görünüyor.

Keskin sivri uçlarına bakarak boğazımı temizliyorum ve etrafa bakıyorum, cesetlerin pis kokusu çoktan havaya sinmiş. "Herkes öldü mü?"

"Herkes burada. Ama daha fazlası gelecek," diyor başını köprüye doğru sallayarak.

Bakışlarım onun görüş alanını takip ediyor ve sisle kaplı köprüye götüren tüyler ürpertici sahne. "Yapmadıklarından emin olacağım."

"Abluka altına almak için ne yaparsan yap," diyor ve konuşurken dişlerinin bir ipucunu görüyorum. "Ama yoluma çıkma kullanırken."

Bu acımasızlık karşısında sertçe yutkunuyorum. "Senin içine girmeyeceğim yol."

Gerçekten kim yapabilir ki?

Dönüp ahşap kanadına doğru yürür ve başlar elini tüylü boynunda gezdiriyor. Korkutucu canavar başını

ona doğru eğiyor. Ravinger mırıldanıyor

ve kuş gözlerini kırıştırtıp dinliyor, sanki aslında anlıyor. Yanıt olarak homurdanıyor, oflamadan önce bir an için dişlerini gösteriyor. Ravinger onu bir kez daha okşuyor ve sonra eyerini çözerek yere düşer.

Dommik ve ben bakıştık.

Sonra Ravinger bize döndü. "Argo geride kalıyor. Dördüncü'ye geri dönecek."

Kuşa ihtiyatla bakıyorum.

Kral dönüp köprüye doğru yürümeye başladı ve ben de yanımda Dommik'le onu takip ettim.

Pıhtılaşmış kar üzerinde ilerliyoruz, boğazımda asit yükselmesine neden olan bükülmüş, korkunç cesetlerin yanından geçiyoruz ve dökülmekle tehdit ediyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, neredeyse tökezliyorum ama Dommik kolumu tutuyor.

"Bakma."

Her yerde ölümler yattığı için bu uyulması zor bir emir. Yine de bakışlarımı kaldırıp köprüde tutuyorum, gözlerimin tekrar yere düşmesine izin vermiyorum. Düşmüş bir fae ya da yarılmış bir toprak olsun, bizi her engelin üzerinden geçirirken Dommik'e körü körüne güveniyorum. Öyle ki Burası tedirgin edici derecede sessiz, rüzgar bile ilerideki sise doğru çekilmiş gibi görünüyor.

Ona yaklaşırken vücudum titriyor.

Kar ve buzun yerini hiçbir şeyin olmadığı bir boşluğa bıraktığı dünyanın sınırına yaklaşıyoruz. Karanın kalın sis tabakalarına karşı durduğu yere.

Ve sonra gözlerim Lemurya köprüsüne takılıyor. Gri topraktan bir yol havada asılı duruyor, altında ya da üstünde onu destekleyecek hiçbir şey yok. Ağzında, girift bir şekilde oyulmuş iki beyaz sütun eşik görevi görüyor. her birinden uzanan parçalanmış ip.

Önünde duruyoruz. Köprünün uzunluğu, üzerine ürkütücü bir örtü gibi örtülen sisin içinde kayboluyor. Renksiz bir dil, bulanık bir gırtlaktan dışarı tükürüyor. Beni çiğniyor, safrayla yakıyor.

Fae'ye kanımı isteyerek verdiğim avuçlarımdaki iyileşmemiş yaralar acımaya başladı. Fırlat. Buz parçaları Keskin kenarlı kabuklar gibi yaralar boyunca toplanıyor.

Köprüye olan yakınlık mı onları bu kadar acıtıyor, yoksa sadece kafamın içinde mi? Kendi suçluluğumda mı?

Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi Dommik yanıma geliyor ve eldivenli elini benimkinin içine sokuyor. Esnek deri, soğuk kavramama yapışıyor ve parmaklarını sert parmaklarımin etrafında kıvırıyor, sonunda titremeleri durana kadar onu tekrar kavrayabiliyorum.

Birkaç adım önümüzde Ravinger duruyor ve sessizce köprünün uzunluğuna bakıyor. Siyah giysili deri ve sivri uçlardan oluşuyor, soluk tene karşı oniks damarları var.

Tacı olmasa bile, gururlu ve güçlü durduğu için bir krala benziyor. Bilinmeyen yolun sonsuz gözlerine bakıyor ve gözlerini ondan ayırmıyor.

Hiç tereddüt etmiyor.

O köprüde yürümem gerektiğini bilen ben olsaydım, geçmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum. O sisin içinde kendimle yüzleşebileceğimi sanmıyorum.

Dommik ve ben sessiz seyircileriz, onu izlerken beklentimiz ayaklarımızın altındaki kar kadar yoğun. Sonra hareket ediyor, köprüye doğru bir adım atıyor.

Ağaç kanadı aniden bir çığlık atarak kar püskürterek yere iniyor.

Ravinger arkasını döner ve yüzünü ona döner, ifadesi serttir. "Hayır, canavar. Kalmak zorundasın."

Alçak bir hırıltı çıkarır.

Kral ileri gider ama onu terbiye etmek yerine boynunu okşayarak bir şeyler söyler. Kuşun hırıltısı azalıyor, gözleri kırpışıyor. Ravinger alnını hayvaninkine dayıyor ve bu hareket çok yumuşak. Hiçbir şeye benzemiyor

Bu adamdan daha önce de öyle şeyler gördüm ki, beni arkamızdaki sayısız cesetten daha çok şaşırtıyor.

Onun bu yönünü görmek neredeyse sinir bozucu. Sanki aralarındaki bu özel anı izlemememiz gerekiyormuş gibi hissediyoruz.

Onlar.

Yine nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ahşap kanat sızlanıyor.

Kral uzaklaşır, ifadesi sertleşir ve ses tonu artık emir doludur. "Git, Argo." Canavar gürlüyor ama Ravinger başını sallıyor. "Benimle gelemezsin. Dördüncü'ye geri dön. Bu bir emirdir."

Vahşice hırlıyor ve Dommik'in elini kavrayışım canımı acıtacak kadar sıkılaşıyor.

"Gidin!" diye emredince Dommik de ben de sesin çatırtısından irkildik.

Ağaç kanadı ağzını açıp kükrüyor.

Ben sendeleyerek geri çekiliyorum ama Ravinger dimdik duruyor, keskin dişleri yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktayken bile bir santim bile kıpırdamıyor. Sonra son bir hırıltıyla dönüp gökyüzüne fırlıyor ve Altıncı Krallık yönüne doğru ilerliyor.

Sadece gözlerim hızla Ravinger'a döndüğü için yakalayabiliyorum - çenesindeki kaslar zıplıyor, dişlerini gıcırdatırkenki tiki.

Çiğnediği pişmanlık bu.

Hemen anlamamı sağlıyor. Bir çırpıda Emir sabırsızlık ya da bineğinin emirlere uymamasına duyduğu öfke değildi. Sadık hayvanının gitmesini sağlamanın tek yolu buydu. Orea güvenli olmaktan çok uzak olsa da...

Fae diyarına köprü kurmak çok daha tehlikelidir.

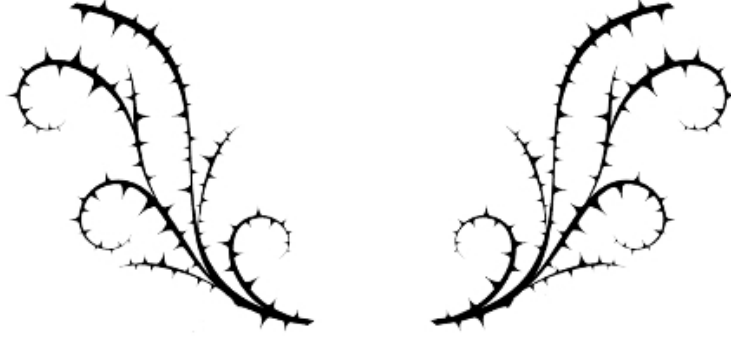
Bu kez Ravinger köprüye doğru dönüp yürümeye başladığında hiçbir kesinti olmuyor. Sütunların yanından geçip o sonsuz gri yola giriyor. Hissediyor Onu yürürken görmek ruhani, uhrevi bir manzara gibiydi.

Gözlerimi kırpmadığım için gözlerim yanıyor ama yine de tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemeyerek izliyorum.

Durmadan ilerliyor, yalnız, karanlık çehresi sisin karmaşasına karışıyor. Yolda tek başına yürüyor ve hiç durmuyor.

Hiç tereddüt etmiyor.
Kral Ravinger köprüden aşağı yürür... Ve
buharlı boşluk tarafından yutulur.

BÖLÜM 22

SLADE

Hiçbir yere giden köprünün adı çok yerindeydi. Bu yoğun siste görülebilecek hiçbir yer yok. Bu dar toprak yolda izlenebilecek hiçbir yer yok.

Annwyn'e bağlanmadan ve diyarlarımız birbirine bağlanmadan önce, bu köprü muhtemelen hiç bitmiyordu. Belki de üzerinde yürüyen ilk Orealılar hala hiçbir yerde, yürüyorlardır.

Ama görünüşüne rağmen köprünün bağlı olduğunu söyleyebilirim. Kokusunu alabiliyorum. Sönük, ıslak dumanla boğulmuş, ama unutulmaz, unutulmaz kokusu Annwyn havada ima edildi.

İleriye doğru adım atarken adımlarım muffled, hızım sabit, kararlılığım katı. Diğer binlerce botun izleri toprağa karışmış, kaç askerin geçtiğinin kanıtı.

Orea'nın iyiliği için umarım daha fazlası gelmez. Eğer gelirlerse, Kraliçe Malina onlarla uğraşmak zorunda kalacak.

Köprüden aşağıya doğru yürürken, büyüm sessizleşmeye başlıyor. Kollarım kısmen yukarı kıvrılmış, sivri uçlarım açıkta. Siyah damarlarım yavaş yavaş azalıyor ve cildim rahatsız edici bir şekilde kaşınıyor, sanki bir şey kazıyormuş gibi

Bana karşı.

Her ihtimale karşı gücümü zorlamaya cesaret edemiyorum. Ama gücümün bastırıldığı hissi sinir bozucu.

Görmezden geliyorum.

Köprü'nün garip şeyler yapmasına şaşırmadım, ama onunla savaşmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum.

Umarım Argo emrime uyar ve Dördüncü'ye geri döner, çünkü onu bunun yakınında istemiyorum kıvrılan sis. Köprü bir ahşap kanat için uygun bir yer değil. İçinden uçmaya çalışırsa bu boş havada neler olabileceğini kimse bilemez.

Yüzyıllar önce, Yedinci Krallık denediğinde, canavarlar asla geri dönmedi. Argo'yu riske atmak istemiyorum. Ve

Köprü şimdi yeniden bağlanmış olsa da, diğer tarafta ne bulacağımı bilemiyorum.

Her ne kadar endişeli ve öfkeli olsa da, yollarını ayırmak istemese de, benimle gelmesi çok tehlikeli. Çok özel küçük bir kıza onu güvende tutacağıma ve eve göndereceğime söz verdim, ben de öyle yaptım.

Bu yolculuğu sadece ve sadece ben yapmalıyım.

Sisin içinde fısıltılar var, ama durup onları dinlemekten daha iyisini biliyorum. Oyalanmamam gerektiğini biliyorum.

Onun yerine zihnimi Auren'e odaklıyorum. Aldığım her nefeste onu düşünüyorum. Elim kolumun içine giriyor. Kurdele parçasını hissetmek için arada bir cebini açıyor ve her adımda çiftimizin bağı titriyor.

hadi hadi hadi

Ben de geliyorum.

Havada Annwyn'in izi kalmayana kadar devam ediyorum. Onun yerine, neredeyse beni boğuyor. Kokusu nostaljik. Çoğunlukla unutmaya çalıştığım anıları canlandırıyor, ve yine de, tanıdıklığından memnuniyetle emiyorum.

Nihayet köprü'nün sonuna ulaştığımda ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Sis yavaşça kalkıyor, tıpkı bir perdenin köşesini tutup geri çeken parmaklar gibi. Son sis de dağılırken kalbim küt küt atıyor ve kendimi olacıklara hazırlıyorum.

Sonra köprüden Annwyn'e adım atıyorum.

Döneceğimi hiç düşünmediğim bir yer.

Bedenim toprağı tanıyarak tepki veriyor. Bir şey fae duyularımı diken diken ediyor ve vücuduma pompalanıyor. Aşağıya bakıyorum, kararmış damarlarımın geri döndüğünü, bileklerime kadar yayıldığını görüyorum, gücüm artık engelleniyormuş gibi hissetmiyor.

Bir nefes alıyorum ve ciğerlerim daha dolgun hissediyorum. Sanki fae'lerin soluması gereken hava buymuş gibi. Bakışlarım dağılıyor, her şeyi içine alıyor, açık mor gökyüzünü fark ediyorum. Ama güzellik burada bitiyor, çünkü içinde bulunduğum topraklar...

Öldü.

Ancak bu şekilde tarif edilebilir. Toprak köprünün sıkıcı olduğunu düşünmüştüm ama bu farklı. Buradaki zemin süzölmüş gibi görünüyor. Sanki tüm renk süzölmüş ve

toprak kan kaybından solgun, cansız bir cesetten başka bir şey bırakmadı.

Ot kümeleri solmuş ve beyazlaşmış, toprak da aynı şekilde renksiz ve kavrulmuş. Tepeler var ve Dağlar ve geniş ağızlı bir nehir yatağının yakınındaki vadide kümelenmiş bir şehir. Burası bir güzellikler diyarı olmalı.

Öyle değil.

Çünkü o dağ, o tepeler, şehir, hatta nehir, hepsi ölü. Kül rengi ve doğal olmayan. Tek bir ağaç ya da ot bile yetişmiyor. Nehir bile kurumuş. Sanki her şey kavrulmuş ve bir daha asla iyileşmemiş gibi. Asla hayata dönmemiş.

Buradan bile şehrin boş göründüğünü, binaların yıprandığını görebiliyorum. Sokaklarda kimse yok, hareket ya da yaşam belirtisi yok. Annwyn'in havasının tatlı kokusunun altında, yerden yukarı yankılanan ve kümelenmiş, solgun bulutlardan aşağı sarkan bir cansızlık var.

gökyüzünde duruyordu.

Bu benim gücümde farklı bir ölüm şekli ama burada da aynı derecede ölümcül bir şey kök salmış durumda. Ve görünüşe göre, enfeksiyon yayılıyor.

Kilometrelerce uzakta, beklenen şeyi görebiliyorum. canlı tarlalar, yeşil ormanlar ve etkileyici dağlar. Ancak bu topraklardaki hastalık, o bereketli topraklara tecavüz ediyor, renkli bir güzellik. Ve ölüm buradan, köprünün hemen girişinden kaynaklanıyor.

Köprü ilk kırıldığında Yedinci Krallık yok edildi. Tüm krallığı ve her şeyi yok etti.

Orada yaşayan canlı bir şey. Ama görünüşe göre Yıkım her iki tarafa da indi, çünkü Annwyn de bu sürünmeyle ayrılıktan muzdarip görünüyor, büyüyen ölüm.

Kızgın hissettiren bir ölüm. Aç hissettiren.

Belki de fae'lerin köprüyü onarıp Orea'yı işgal etmelerinin nedeni budur. Toprağın öldüğünü hiç duymamıştım. Bu yakın zamanda olmuş gibi de görünmüyor. Ölümün ne kadar uzağa ulaştığını hissedebiliyorum ve içimden bir ses bunun uzun zamandır olduğunu söylüyor.

İfadem sertleşiyor. Görünüşe göre babam Annwyn'den Orea'ya giden yoldan çok daha fazlasını bozmuş. Şaşırdığımdan değil. Bir şeyleri kırmaktan hoşlanıyor.

Eşyalar ve insanlar.

Acımasız bakışlarımı ölü şehirden çekerek hangi yöne gideceğimi belirlemeye çalışıyorum. Sonra, bir şey mesafe gözüme çarpıyor. Yükselen bir duman sütunu. "Demek ki ölümün ortasında hayat var," diye mırıldanıyorum.

Farklı patikalar dallanıp budaklanıyor, ancak bunlar benim takip etmem için külün içindeki basit izlerden başka bir şey değil. Almak dumanın geldiği yöne doğru yürümeye başladım.

Duman benim rehberim. Hiç durmadan onu takip ediyorum ve yaklaştıkça kaynağını görüyorum.

Ordu kampının ortasında bir şenlik ateşi.

Burada sadece birkaç düzine Fae toplanmış. Belki de geri kalanların hepsi köprüyü geçip zarar vermek için gönderilmişlerdir.

Ben de kendi tahribatımı yaratacağım.

Askerler ateşin etrafında yiyip içerken, diğerleri de arabalarla binalara erzak taşıyor.

Küllü toprak, yürüyüş sırasında botlarıma yapışmış ve beni toprağın ölü kırıyla kirletmiş. Ancak ana kamp belli ki çok daha uzun süredir saldırıya maruz kalmış, çünkü kaba saba binalar tamamen içinde.

Kalın toz tabakaları ahşap binaları, çadırları, erzak arabalarını ve askerlerin kendilerini kaplıyor. Alanın ortasında yanan büyük ateş Kamp da sanki balçıkla tıkanmış gibi daha sönük yanıyor gibi görünüyor.

Bunun iyi bir yanı mı var? Zemin, adımlarımı sıkıştırıyor ve yaklaştıkça sesi boğuyor. Hiçbiri Ateşin etrafında toplanan fae'ler ben durana kadar beni fark ettiler.

ahşap binanın yanına gidip sesimle onları korkuttum.

"Birini arıyorum."

Askerler kafalarını bana doğru çeviriyor, bazıları öyle bir irkiliyor ki, pislik çanaklarını döküyorlar.

"Siz kimsiniz?" diye soruyor içlerinden biri, kafası karışmış bir halde. yüz.

Ona doğru bir çürüme yarığı gönderiyorum. Uzanan tek bir kök yere saplanıyor ve sonra vücudunu parçalıyor. Siyah zehirli damarlar içinden fışkırırken, sersemlemiş bir halde sarsılır.

Göz açıp kapayınca kadar yere yığılır, derisi çürüyerek kızarır ve etrafındaki askerler şaşkınlıkla ayağa kalkar.

"Ne oluyor lan?"

İçlerinden biri bana büyü yapıyor. Bir çeşit ışık patlaması. Ne işe yaradığını bilmiyorum. Önemli de değil, Çünkü büyü bana ulaşmadan onu öldürüyorum.

Bazıları etrafa gelişigüzel saçılmış silahları kapmak için acele ediyor. "Yapmayın," diye uyarıyorum ama yine de saldırmak için harekete geçiyorlar ve ben daha fazla büyü yapmak üzereyken beklenmedik bir şey oluyor.

Toplanan askerlerin arkasında aniden yeni bir grup belirir. Hızlı ve sessiz bir şekilde hücum etmeye başlarlar. Ama bana değil.

Grup onlara saldırırken askerler tamamen gafil avlanır.

Bir savaş çığlığıyla yeni grup atağa geçer, sürpriz unsuru askerleri daha önce kesmelerini sağlar. yarısı ne olduğunun farkında bile değil. Katliamı izliyorum, onlar çarpışırken başımı eğiyorum.

Saldırganlar askerlerle aynı kıyafeti giymiyor. Her biri sivil kıyafetler giymiş, ancak pratik bir tekdüzelik ve bariz bir savaş eğitimi ile hareket ediyorlar.

Kılıçlar çarpışıyor, baltalar kesiyor, kan ve haykırışlar dışarı akar. Saldırganlardan birinin elinden, dişe benzeyen bir şey kümesi halinde büyü fışkırır. Keskin mermiler askerlerin hedeflerine isabet eder, gözlerini oyar, şahdamarlarını delerken, etraflarında yoldaşları vahşice savaşır.

Saniyeler içinde çatışma biter, tüm askerler yerde ölür.

Etrafıma bakıyorum. "İtiraf etmeliyim ki etkilendim."

Grup dikkatini bana yöneltti ve ben Kılıcından kan damlayarak ilerlemeye başlayan erkeğe başımı sallıyorum. "Ben olsam yapmazdım," diye uyarıyorum.

Kalın kırmızı bir sakalı ve gür kaşları var, boynunun yan tarafında bir yara izi var. Değerlendirici bakışları çürüttüğüm bedene yönelmeden önce üzerimde geziniyor. "Sen Taş Kılıç değilsin."

"Hayır, değilim."

Grup daha da yakınlaştı, sadece bir avuçtular, ancak sayıca eksikliklerini saflıklarıyla telafi ettiler. vahşilik. Büyülü fae kollarını gevşek bir şekilde

Yine de avucunun içinde o kümelerden birinin daha toplandığını görebiliyorum. Bana doğru bir adım atıyor, parmakları seğiriyor.

"O küçük dişlerini bana doğrultmaya çalışırsan seninkileri ağzından çürütür, sonra da yumruğumla çeneni ezerim."

Kıpırdamadan duruyor, ürkütücü sarı gözleriyle bana bakıyor.

İlk fae diğerlerine durmalarını söylercesine elini kaldırır. "Neden Taş Kılıçlardan birini öldürdünüz?" diye soruyor. Belki de bu küçük birliğin lideridir, ancak kıyafetlerinde onu işaret edecek hiçbir şey yoktur.

"Çünkü bana istediğim bilgileri vermediler. için."

Diğerleriyle bakış alışverişinde bulunur. "Ve ne bilgi bu mu?"

"Birini arıyorum."

"Burası mı?" diyor şaşkınlıkla, anemik manzarayı işaret ederek. "Burası lanetli. Buraya kimse gelmez. Taş Kılıçlar hariç, ama o da yeni bir gelişme," diyor ve askerlerden birinin cesedini tekmeliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki sen kimsin?"

Grup bir anda gerginleşir ve sessiz bir şekilde birbirleriyle konuşmaya başlar. Lider öne doğru adım atıyor, eli hâlâ kılıcını kavlıyor. Onu ve diğerlerini bir şahin gibi izliyorum, tek bir göz kırpışta öldürmeye hazırım.

Ama saldırmak yerine elini kaldırıyor. "İşte biz buyuz," diyor yumruğunu göğsüne vururken. "Sembolü takıyor musun?"

Bakışlarım tuniğine tutturulmuş iğneye takılıyor. Başparmağımın pedinden daha büyük değil. Metal çemberin ortasında bir kuş var, bir kanadı açıkça kırık.

"Vulmin Dyrūnia'nın mührünü taşıyoruz."

Kelimelere kaşlarımı çatıyorum. Tanıdık geliyorlar. Sanırım onları yıllar önce duymuştum.

"The-" Zihnim uzun zamandır unuttuğum Eski Fae dilinin bilgisi. Benim bildiğim bir dil.

çocukluğumdan beri çalışmadım. Kafamın içinde, kapısı yıllardır açılmamış tozlu bir odaya girer gibi gıcırdıyor. Paslanmış kilitleri kırmak için çabalıyorum. başımı salladım. "Vul-light?" Soruyorum.

"Vulmin Dyrūnia," diye tekrarlıyor, kelimenin son ekini vurgulayarak. "Şafak. Şafak kuşu demek."

Göğsümde bir şey kayıyor. Beni duraklatıyor.

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Bizler Carricks'in zulmüne karşı direnişçileriz."

Şimdi hatırladım. Babamın daha önce onlardan bahsettiğini duymuştum, ama onlardan serseri gibi bahsediliyordu. Küçük suçlular.

"Yani Vulminler Orea'da gerçekleşen istilaya karşı mı çıkıyor?"

Grubuna bakıyor, bazıları gergin bir şekilde fısıldaşıyor ve bir eliyle sakalını sıvazlıyor. "Yani bu doğru mu?" diye sorar. "Carrick orduyu harekete geçirmiş ama biz bilmiyorduk... Köprü mü?"

"Yeniden inşa edildi."

Sertçe yutkunuyor. Bir diğerinin solgunlaştığını görüyorum.

"Peki sen burada ne yapıyorsun? Sen olmadığını söylüyorsun

Taş Kılıç, ama yine de çok şey biliyor gibi görünüyorsun." Eli kılıcının üzerinde sıkılaşıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben Orea'dan geldim."

Bu sefer bazıları nefes nefese kalıyor ama kaşları çatılıyor, gözleri çivili kollarımın ve sivri kulaklarımın üzerinde geziniyor. "Sen Orean değilsin."

"Öyle olduğumu söylemedim. Şimdi ya bilmek istediğim şeyi bulmama yardım et ya da kenara çekil. Size söz veriyorum, bana saldırmak grubunuz için iyi sonuçlanmayacak."

Duraklıyor, sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi. Gözlerinin çürüttüğüm askere kaydığını görüyorum.

"Kimsin sen?"

Aradığınız nedir?" diye soruyor.

"Adı Auren."

Hepsini ele geçiren değişim o kadar somut, o kadar katı ki, uzanıp onu yakalayabilsem şaşırmazdım. Geriye çekiliyorlar ve yüz ifadelerinde anlık bir tanıma beliriyor. Vücudumdaki her kas geriliyor.

Onu tanıyorlar.

"Lyäri Ulvêre mi?" diye soruyor, sesi keskin, gözleri kısık.

Zihnim o eski Fae lehçesine takılıp kalıyor. Anlamlarının köklerini bulmaya çalışıyorum. Lya... parlamak mıydı? Işıldamak mı? Hayır. Bekle. Bu-

Altın.

"Onu tanıyorsun. Nasıl tanıyorsun?" Talep ediyorum, gerginliğim artıyor.

"Tüm Vulminler onu daha önce tanıyordu ve yakında Annwyn'deki tüm fae'ler de tanıyacak," diyor bana. "O bizim bulunmuş altın kızımızdı... sadece bizim için tekrar kaybolmak üzere."

Midem bulanıyor ve dikenlerim atıyor. "Bu da ne demek oluyor?" Sızlanıyorum.

Hemen cevap vermeyince, çürük yerden kalkıyor ve gruptaki diğer herkesin üzerinde sürünmeye başlıyor. Dönerek, zehirli ölümün daraltıcı sarmaşıklar gibi vücutlarını istila ederken çırpınışlarını izliyor, sadece Bu sargılar derilerinin altında.

Bir anda karşısındaydım, yakasından tutup bana bakmaya zorluyordum. "Bana hemen şimdi söyle yoksa hepinizi öldürürüm."

"O bizim için kayıp," diye mırıldanıyor, tek elle tuttuğum elimi tırmalayarak. "Kral Carrick onu aldı."

Ciğerlerim daralıyor. "Fae kralı onu neden istesin ki?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Neden sordun ki Bu mu?" diye tükürüyor ve adamlarından bazıları toprağa düşmeye başlayıp organlarını saran çürümeyle boğulurken panik içinde sarsılıyor.

"Anlat bana!"

Korku dolu gözleri geri döner. "Carrickler onlardan nefret ediyor! Onun tüm soyunu öldürmeye çalıştılar. Ama o bir şekilde hayatta kaldı. Auren Turley son doğan varis ve sonunda Annwyn'i birleştirmek ve Carrick'lerin saltanatına son vermek için bize geri döndü."

Onu düşürüyorum ve gücüm gruptan geri çekiliyor. Öksürüyor ve çırpınıyorlar, ama kulaklarım yerine oturan bağlantıların tıkırtılarıyla boğuluyor.

Turley.

Bu ismi biliyorum.

Büyü ve savaş eğitimim öncelikliydi.

Gücüm ortaya çıktığında, babam yine de bir soylunun oğluna yakışır şekilde eğitimime devam etmemi sağladı.

Turley'ler hakkında kısaca bir şeyler öğrendiğimi hatırlıyorum. Birkaç yüzyıl boyunca Annwyn'i yönetmişlerdi. Öğretmenimin anlattığına göre, tahttan feragat edene kadar hüküm sürmüşler, sonra da tercih edilen Carrickler başa geçmiş. Carrick'lerin siyasi bağlantıları vardı, daha güçlülerdi ve halk tarafından daha çok seviliyorlardı.

Büyük büyükbabam zengin bir adam olduğunda ilk Carrick yönetimini destekledi. Babam, Kral Tyminnor Carrick onu yardıma çağırdığında ünlü biri oldu. Köprüyü yıkmak.

"Tüm Turley'lerin uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum," diyorum sonunda.

"Herkesin böyle düşünmesini istiyorlardı. Onları unutmak için. Ama bu yine de işe yaramadığında Vulmin hâlâ onları takip ediyordu... Carrickler bir saldırı sırasında onları katletti. Altın kız ortadan kaybolduğunda soylarının sonsuza dek sona erdiğini düşündük. Çoğu insan ölmüştü. Ama geri geldi. Gökyüzünden düştüğünü söylüyorlar."

Yırtığımdan düştü.

Duygularım göğsümün içinde savaşıyor, kalbim Çılgınca pompalıyor. Auren burada. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum, ama doğrulandığını duymak beni şiddetli bir umutla doldurdu.

"Ama o kralın elinde mi?" Heyecanım endişenin keskin kenarlarıyla kesilmiş bir halde soruyorum.

Başını salladı. "Biz de öyle duyduk."

Çürümem artan paniğimle birlikte nabız gibi atıyor. Eğer Kral Carrick ona sahipse ve Carrick'ler Turley'lerden nefret ediyorsa.

"Sadakatin nerede yatıyor?" diye sivri bir şekilde soruyor. "Ona," diye yanıtlıyorum. "Benim bağlılığım ona."

Gruptaki herkes ayağa kalkmış olsa da hareket etmeye cesaret edemiyorlar. Diş büyüğü olan fae kümeyi yumruğunda tutuyor ama eli titriyor. "Bizim de bağlılığımız onunla," diyor bana, sesi hırıltılı ama meydan okumayla dolu.

"O zaman yaşamana izin vereceğim," diye cevap veriyorum.

Aralarında gerginlik ve tedirginlik oluşuyor. "Auren Turley senin için kim?" diye sorar lider.

Kim o?

Her şeyi sikip atıyor.

"Biz bir pâyur'uz. O yüzden vaktimi boşa harcamayı bırak ve bana onun nerede olduğunu söyle," diye bağırdım.

Grubun içinden bir şok dalgası daha geçer. "Siz kadere mi bağlısınız?" diye nefes alıyor.

Çenem kilitlendi. "Nereye?"

Belli ki artan sabırsızlığımı hissediyor ve sınırları zorlamayacak kadar akıllı. "Başkent krallığı. Çok uzak değil. İki günlük yürüyüş mesafesinde.

Çabuk olursan bir gün." "O zaman hızlı olmanı öneririm."

Gür kaşları kalkıyor ve ne yapacağını şaşırmış gibi etrafına bakınıyor. "Seni alamayız. Taş Kılıçlar'ın nereye gittiğini görmemiz gerek."

"Köprünün diğer tarafında görecektir bir şey yok. Onları ben öldürdüm. Yani beni götürüyorsun." Tartışmaya yer yok.

Yüzü kızarıyor. "Kimsin sen?"

"Slade Ravinger."

"Slade..." Gözleri yana kayıyor, sanki zihninin

köşelerine uzanıp bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi

Hatırlama. "Slade diye birini duymuştum..."

Büyülü fae'nin sarı gözleri kocaman açılır ve avucundaki diş kümesi ayaklarının dibine düşer. "Bekle... Slade Cull. Sen Kırıcı'nın oğlu musun? Sen... Çürük müsün?"

Uzun zamandır kimsenin bana böyle dediğini duymamıştım.

Zaman.

İfadesine karşı çıkmadığım zaman, liderin Yüzü solgunlaşıyor. Gruptaki herkes nefesini kaybetmiş gibi görünüyor.

Cevabım bıçak gibi keskin ve sessiz. "Ravinger. Cull değil."

Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu gördüm.

"Auren Turley sizinle mi eşleşti?"

"Evet," diye cevap veriyorum, hepsinin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Kader onu benim gibi birine nasıl bağlamış olabilir?

Ama henüz anlamadıkları bir şey var, gerçi yakında anlayacaklarına dair içimde bir his var.

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Auren hayattır. Ben ölümüm. Bu yüzden tanrıçalar bizi eşleştirdi.

O ışığın parıldayan gücüdür ve yanında durması için antitezine ihtiyacı vardır. Çünkü o Sıcaklığın ve büyümenin altın güneşi, ben ise dünyanın en derin çekirdeğinden gelen bir büyüyle çürüme ve karanlığım.

Çürüme olmadan büyüme olmaz. Karanlık gökyüzü olmadan güneş olmaz. Ve onsuz ben de yokum.

Ama hiç eşleşmemiş olsaydık bile bunun bir önemi olmazdı.

Çünkü tanrıçalar kabul etse de etmese de onu benim yapacaktım.

Ve onu bulacağım.

Ben de döndüm ve yürümeye başladım. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 23

AUREN TURLEY

Koridordaki ayak sesleriyle irkilerek uyanıyorum ve anında tetikte oluyorum. Hızlı bir bakış attığımda gündüz olduğunu görüyorum. O çürüğü kulağıma soktuktan ve o tünel açan solucanlardan birini yok ettikten sonra çok uyumuşum. Harcadığım çaba şaşırtıcıydı.

Yeni bir öfke dalgası içime işlerken dişlerim birbirine çarpıyor. Ama bu öfke bana enerji veriyor. Beni ateşliyor. Başım ağrıyor olabilir, ama o kadar öfkeliyim ki ve görmezden geldim. Aklımı karıştırdılar, anılarımı aldılar ve beni bu zindana kilitlediler.

Öfke, benim hissettiğim duygular için buzdağının sadece görünen kısmı. hissediyorum.

Yataktan kalktım ve ayağa kalktım. Duvara yaslandığımda yüzümdeki ifade sertleşiyor. Bir gardiyanın biriyle konuştuğunu duyuyorum ve sonra kilide bir anahtar sokuluyor. Hücrenin kapısı açılıp Una içeri girdiğinde kaslarım hazırlık için geriliyor.

Gardiyan kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve o da yatağa bakıyor. O dönene kadar tek gördüğüm satranç tahtası kahverengisindeki saçlarının kafa derisiyle birleştiği. Mavi-Çizgili gözleri bana kilitleniyor ve ince dudakları kaşlarını çatıyor.

Muhtemelen bir kez olsun beni palet yatağın üzerinde ter ve şaşkınlıktan sıırılsıklam yatarken bulmadığı içindir,

zayıflamış ve içi boşalmış. Bunun yerine, ellerim iki yanımda yumruk olmuş ve omurgam her an kırılacakmış gibi kaskatı kesilmiş bir halde duruyorum.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve öfkem yerine kilitleniyor.

"Sen."

Duraklıyor, bakışları beni değerlendiriyor.

"Büyün anılarımı çalıyor." Ses tonum Öfkeden kaskatı kesilmişti, parmakları ileri uzanıp gözlerini oymak için kaşınıyordu. "Kafamdaki bu şeyler senden geliyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap veriyor ve bu yanlış bir şey.

Duruşumu destekliyorum. "Çıkarın şunları," diyorum. Una'nın gözleri kısılıyor, gözlerindeki çizgiler inceliyor.

"Kafan karışmış," diyor patronluk taslayan bir ses tonuyla.

"Yatağa otur da seni iyileştirmeye çalışayım."

Başımı arkaya eğiyorum ve soğuk bir şekilde gülüyorum. "Beni iyileştirdiğine gerçekten inandığımı düşünüyorsan kafası karışık olan sensin." Bakışlarım ona yöneliyor. "Al. Onları. Çıkar."

Ona bir daha söylemeyeceğim.

Sözlerimin sertliği karşısında sendelemesi gerekirdi ama bunun yerine topuklarını sıkıyor. Gergin bir an geçiyor, ikimiz de tamamen hareketsiz kalıyoruz. Hayvanlar gibi Birbirlerini ölçüp biçiyorlar, ilk kimin saldıracağını belirliyorlar.

Aptalca bir kararla bu işi kendisinin yapacağına karar verdi.

o.

Görüşüm öfkenin kızarmış sisi ile parlıyor.

Çürümeyi kullandıktan sonra hâlâ bitkin olmam umurumda değil. I

Ayak bileğimdeki kelepçenin büyümü bozması umurumda değil. Zihnimin bir kısmının kaşıkla çıkarılmış gibi hissetmesi bile umurumda değil.

Tek umursadığım bana yaptıklarını ona ödetmek. Beni soymaya ve içimi boşaltmaya çalıştığı için. Her anımı kazdığı

ve bana kendimi kaybedeceğim çorak bir boşluk bıraktığı
için.

Çünkü başarısız oldu.

Başka hiçbir şey bilmesem bile, kim olduğumu biliyorum.

Benim adım Auren Turley ve ben ondan daha güçlüyüm.

Geri kaçmak yerine, saldırıyorum, gücüm onunkini bastırıyor. Onu kapıya doğru sertçe iterek kafasını taşa çarpmasını sağlıyorum.

Çılgılık atmaya çalışıyor ama elimi dudaklarına vurup aynı anda karnına dizimi indiriyorum. Ağzından çıkan hava kaygan avucuma çarpıyor ama beni itmeye çalışmıyor.

Onun yerine, uzanıp ellerini kulaklarımın üzerine sıkıştırıyor. Zihnimde ziyafet çekmek için o obur kurtçuklardan daha fazlasını sokmaya hazırmış gibi parmaklarını içeri sokuyor.

Bu ne cüret.

Beni büyüyle doldurma şansı yok.

Öfkem bir ateş perdesine ulaşıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve o mavi parmaklıkların içinde özgür kalıyorum.

Kullanmayı başardığım o çürüme, göğsümdeki yumurtadan çıkan tohumdan büyüyen kaynak onu çürütmek için acele ederken, başka bir şey yapar.

Uzaniyor ve merkezimde kıvrılmış parıldayan bir canavarı uyandırıyor.

Yaratık gözünü açtığında hayvani bir kötülük yükseliyor ve kaburgalarımı sarsan bir kükremeye uyanıyor.

Çarpmanın şiddetiyle sendeleyerek geri çekiliyorum ve kör edici ışık aniden odaya yayılırken Una elimden kurtuluyor.

Benim aracılığım la.

Kafa karışıklığı ya da panik için zamanım yok. Neler olduğunu merak edecek zamanım yok.

Sırtım ani bir acıyla kavis çiziyor, sanki bir bıçak derimi parçalıyor. Sonra gömleğim yırtılıyor. Işık arkamdan düzinelerce ışına dönüşerek şerit şerit güneş ışığı gibi akıyor.

Una'nın gözleri korkuyla irileşiyor ve ben de omzumun üzerinden bakarak onun bakışlarını takip

ediyorum. Uzun, satenimsi sa telleri

siyah damarları olan sıvı altın renginde, boyları bükölüp kalkarak etrafımda dolaşıyor.

Onları hissedebiliyorum.

Omurgamdan kaynaklanıyor ve hareket ettikçe gözlerimi yaşartan rahatlatıcı bir aşinalıkla tenimi çekştiriyor. Bir an duraksayıp ne olduklarını merak ediyorum, ama sonra dilimin ucundan bir kelime dökölüyor bir anının eşiğinde.

Kurdeleler.

Onlar benim kurdelelerim.

Sevincim onları çevreleyen parıltıdan bile daha parlak. Boylarından yere damlayan altına bakıyorum.

Parmakların esnemesi gibi ve

Kollarımı uzatarak sırlıklam olmuş saç tellerini sırtımda kolaylıkla kontrol edebiliyorum ve bunun verdiği hisle rahatlayarak iç çekiyorum. Her telden yayılan baş döndürücü güçle.

Una yaşadığı şokla donup kalmış, sırtını duvara dayamış, tir tir titriyor. "Nesin sen?" diye sorar.

Bakışlarım ona saplanıyor. "Gerçekten çok kızgın."

Haykırmak için dudaklarını aralıyor ama kurdelelerim daha hızlı. Etrafından dolanıp onu yakalıyorlar ve iplere dikilmiş bir kukla gibi etrafına dolanıyorlar. Her biri uzuvlarının etrafını sarıyor ve ağzını tıkamadan önce boynuna dolanıyor. ağzı açık.

Una etraflarında kavga ve çığlıklar, ifade yalvarıyor ve korkuyor, ama artık bunu çoktan geçtik. Arapsaçına dönmüş durumdayım, gidecek hiçbir yeri yok. İçimdeki yaratık intikam isteğiyle kükrüyor.

Kurdelelerim keskinleşiyor, sıkılaşıyor ve geriliyor.

Ve sonra damarlı teller onu bir dal gibi koparır.

Una'nın vücudu gevşiyor ve kurdeleler gevşeyerek onu bir yığın halinde yere düşürüyor. Nefes nefese birkaç saniye, merak... umut...

Ama diğer anılarımın hiçbirini geri gelmiyor.

Lanet olsun.

Bir parçam ölümünün sihrini yok etmesini bekliyordu ama öyle olmadı. Görünüşe göre, büyü onunla bitmiyor. Hayal kırıklığı içimde kaynıyor ve onun cansız bedenine nefretle bakıyorum.

Güzel.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve kurdelelerimi esnetiyorum. Hafıza solucanlarını kendim çürütmek zorunda kalacağım. İstiladan kurtulup her şeyi geri alana kadar onları teker teker yok edeceğim. götürmeye çalıştı.

Yapabilirim. Yapacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün. Omzumun üzerinden bakarak, dalgalanmayı inceliyorum, ve onları görmek öfkemin dağılmasına neden oluyor. İpler uzattığım ellerimin etrafında kıvrılıyor, tutmaya hazırlar.

Parmaklarımı ipeksi uzunluklarında ve kenarlarına bulaşan altın damlacıklarının üzerinde kaydırırken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Onları çekiştiriyor, her birini sayıyor, hissettiklerimin tadını çıkarıyorum.

Kendi kendime geri kazandığım bir başka parçam. Önce çürümeyle ilgili anılar, şimdi de bu.

Doğrularım büyüyor ve şimdi onları tekrarlıyorum, sondan başa doğru, bu hücrenin içinde gizlenmelerine ve kafatasıma yapışmalarına izin veriyorum.

Kurdeleler.

Emonie, Wick,

Ludogar. Vulmin.

Lyäri.

Rot gücü.

Altın gücü.

Karanlıkta bir ışık.

Benim adım Auren Turley.

Artık bu gerçeklere, bu kesinliklere sahip olduğuma göre, daha fazlası için açlık çekiyorum. Bu açlık içimi kemiriyor.

İçimden bir ses beslenmem gerektiğini söylüyor.

Ama daha da ısrarcı olan şey, bu hücrenden çıkma arzum.

Gözlerim ayak bileğimdeki kelepçeye takılıyor - bir şekilde sihrimi azaltan bu şey. Eğer buradan çıkacaksam, bunun gitmesi gerek. Kurdelelerimin Una'ya ne yaptığını gördüm. Güçlüler.

Onlardan bir grubu manşete gönderiyorum ve cilalı gri yüzeyin altından kayıyorlar. Kurdelelerim tekrar tekrar etrafını sarıyor, dört farklı yöne doğru geriliyor. Sonra çekerler.

Manşet çatırdayarak açılıyor ve ardından gri bir toz püskürüyor. Parçalar yere düşüyor, kir dökülüyor ve ben anında onun yokluğunu hissediyorum.

Rahat bir nefes alarak tenimdeki çiğ noktayı ovuyorum. Üzerime ağır, ıslak bir battaniye gibi çöken o ağır yük şimdi kutsanmış bir şekilde yok oldu. Tıpkı derimin üzerinde gezinip duran kaşıntı gibi.

Heyecan ve zafer içime işliyor, kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Doğrulup ellerimi kaldırıyorum ve sihrimi çağırıyorum.

Anında cevap verir. Kolayca.

Altın süzülüyor, avuçlarımın içinde çok tanıdık bir şekilde birikiyor. Bir gülümsemeyle ellerimi ters çeviriyorum ve sıvı metalin yerde birikmeye başlamasına izin veriyorum. Dışarı çıkıyor sanki biri küveti doldurmak için musluğu açmış gibi.

Çok geçmeden odayı dolduracak kadar çok oldu ve çürümenin siyah damarları pırıl pırıl yüzeyinden akmaya başladı. Ben

Una'nın bedenini bileğimin bir hareketiyle kapıdan kolayca uzaklaştırabiliyorum. Sonra kirli ve yırtık ve sıvı altın gövdemden yukarı doğru kaymaya başlıyor.

Vücudumun üzerinde katmanlar halinde oluşuyor, siyah köklerle ebrulenmiş altın bir zırhın göğüs plakası gibi şekilleniyor. Sonra kollarımdan aşağıya eldiven gibi yayılıyor ve

Bileklerimin üzerinde tüy uçlu şekiller. Aşağı bakıyorum

Zırhın sırtımda birleştğini, kurdelelerimin geçmesi için noktalar bıraktığını hissediyorum ve gururla doluyorum.

Bu büyü'nün kolayca kontrol edilmesi, içimden akıp gitmesi, nehrin önündeki barajın yıkılması gibi bir şey. Öyle olmak

güçlü olmak canlandırıcıdır. Altın, kurdeleler kadar tanıdık geliyor ve bu yüzden kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyorum.

Çünkü bu benim.

Daha fazla çürük çağırıyorum, parmak uçlarımdan filizlenmesini sağlıyorum, kapıyı doğrudan çürütüp çürütemeyeceğimi görmeye hazırım, ama aniden tekrar ayak sesleri duyuyorum. Bekçi olmalı, Una'yı dışarı çıkarmaya geliyor.

Mükemmel.

Yere dökülen altınlar önümde toplanıyor ve ben nefesimi tutmuş, gözlerimi kırpmadan bekliyorum.

İçimdeki canavar daha fazla av avlamaya hazır.

Hücrenin kapısı açıldığında gardiyan donakaldı. Gözleri o kadar büyüyor ki, yuvalarından fırlayıp yerde yuvarlanmadıklarına şaşıyorum.

"Ben uzaklaşırken kendini buraya kilitle, seni öldürmeyeceğim," diyorum ona bir şans vererek.

Kabul etmiyor.

Boğazından bir uyarı çılgılığı kopuyor. Büyüm dudaklarına doğru ilerleyip boğazını tıkayınca çılgılığı kesiliyor,

Sesi boğuluyor. Odanın içine düşüyor, elleri ağzını yırtıyor, parmakları yapışkan metalin içine dalıyor. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ağzını temizleyemiyor.

Hava yolu.

"Teklifimi kabul etmeliydin," diyorum kurdelelerim onu ayak bileklerinden kavrayıp kapı aralığından dışarı çekerken.

Yakında cesedinin üzerinden geçiyorum ama Emonie'nin bana verdiği Vulmin yüzüğünü görünce duraklıyorum. Kurdelem onu yerden kapıyor ve muhafız son bir kez daha boğulurken ben onu alıp pantolonumun cebine sokuyorum.

Sonra kurdelelerim sırtımda kıvrılırken ve altınlarım
verde sürünen pırıl pırıl bir canavar gibi arkamdan
gelirken hücreden çıkıyorum.

Ama burayı parçalamak üzere olan gerçek canavar
Ben.

BÖLÜM 24

AUREN TURLEY

Zindanın koridoru kalın gri taştan yarım bir duvardan oluşuyor. Üstünü bir balkon korkuluğu gibi kavrayarak aşağıya bakıyorum ve en az dört kat aşağıya iniyor gibi görünen çoklu katları görüyorum.

Bu kral kaç kişiyi hapiste tutuyor?

Seyrek yankılar ve kesik kesik bağırışlar geliyor
Bu labirentin bir yerinde, tavandaki büyük açık ızgaralardan içeri süzülen ışık blokları var.

İçeri süzülen temiz havaya rağmen, buradaki koku... pek iyi değil. Sanırım bu beklenen bir şey. Muhtemelen ben de harika kokmuyorumdur.

"Hey!"

Dikkatimi bana doğru koşan başka bir muhafıza veriyorum. "Sen ne-"

Kurdelelerim ileri fırlıyor ve onu duvara çarpmadan önce vücudunu sarıyor. Bir sonraki hücrenin kalın taş kapısının arkasından bir kadının çığlık attığını duyuyorum.

Midem sıkışıyor, gözlerim gardiyana takılıyor. "O hücredeki mahkûm kim? Emonie mi?" Endişeyle göğsümü yırtarak soruyorum.

Kekeliyor ve cevap verebilmesi için boynundaki kurdelelerden birkaçının gevşemesine izin veriyorum. "Siktir. Sen," diye tükürüyor.

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardım ve kurdelelerim onu Una ve diğer ölü gardiyanla birlikte hücreme fırlattı. Sonra altınım kapının alt kısmını kıvrılmış eklemler gibi kavıyor ve sıkıca yerine kapatarak onu içeri kilitliyor.

Zor nefes alarak etrafıma bakıyorum ve bir plan yapmaya çalışıyorum. Bu zindanın büyüklüğü bunaltıcı, ama ben zaman kaybedemem. Emonie ve Wick'i aramalıyım. Onları bulabilirsem, onlara sorular sorabilirim ve belki anılarımın bir kısmı daha çözülür.

Hücreleri kontrol etmem gerek.

Aceleyle gidip kapının önünde durdum. çığlığını duydum. Ama ileride de bir dizi kapı var, hatta aşağıdaki katlarda daha da fazlası. Hızlı ve sessiz olmalıyım.

Bakışlarım altının ayaklarımın dibine döküldüğü yere kayıyor ve bir fikir alevleniyor. Anında, sihrimin bir kısmını ince bir şerit halinde daralması için yönlendiriyorum ve sonra içine batmasına izin veriyorum kapının kilidi. Anahtar deliği tıkanır tıkanmaz, sıvı metal sertleşerek anahtara dönüşür.

Lütfen çalışın...

Anahtar dönüyor ve kilit açılıyor. İçimde bir heyecan kabarıyor ve hücre kapısını iterek açarken yüzümde bir gülümseme beliriyor-

Ama içerideki Emonie değil.

Dişi fae köşede kambur duruyor, yüzü solgun, kıyafetleri paçavradan farksız. Bana korkuyla bakıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ona. "Gitmekte özgürsün."

Ben burada dururken hareket edemeyecek kadar korkuyor, ben de bir sonraki kapıya yöneliyorum, topladığım altınlar arkamdan akıyor. Durup hücrelere bakıyorum ve sonra

büyümü koridor boyunca akıtıyorum. Sonuna ulaştığında, altın birkaç küçük kordona ayrılıyor, her biri kilitleri delip açıyor

kapılar birbiri ardına açılıyor.

İleriye doğru adım atıyorum, gövdeyi ve kollarımı

kaplayan altın zırh benimle birlikte hareket ediyor - çok
daha güçlü olmasına rağmen

-Deri. Kapıyı iterek açıyorum, Emonie ve Wick'i arıyorum ama içeride bir iskelet buluyorum, derisi ve siniri çoktan gitmiş.

Bir sonraki odada, yatağında yatan ve bana hayranlıkla bakan yaşlı bir fae var. "Özgürsün," diyorum ona önce. aceleyle.

Bir sonraki hücre boş, ondan sonraki de öyle ama sonrakinde siyah saçlı bir erkek var ve onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ta ki yüzünü tamamen bana dönene ve onun Wick olmadığını görene kadar.

Bu erkeğin yüzü farklı bir şekle sahip ve diline saplanmış kalın bir diken var. Ağzından sarkıyor ve onu sözsüz bırakıyor. Bitişikteki muhafazada bulduğum dişi, açık kapıya bir bakış atıyor, yanımdan sıçrıyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Bu mahkûmların neden burada olduğunu, bunu hak edip etmediklerini bilmiyorum ama umurumda değil. Her odayı kontrol edene kadar gitmiyorum.

Gümbürdeyen ayak sesleri koşarak geliyor ve köşede daha fazla muhafız belirince gerildim, muhtemelen kaçan mahkumlardan bazıları. Yukarı bakıyorum, onları ölçüp biçiyorum, büyüm hazırlanıyor. Altısı da silahlarını kaldırdı.

ve bana doğru hücum ediyorlar, adımları zindanda yankılanıyor.

"Emonie ve Wick nerede?" Ben aradım.

Öndeki bağılıyor, "Tutuklayın onu!"

Dudaklarım alaycı bir ifadeye bürünüyor ve kurdelelerim geriliyor. "Devam et ve dene."

Kaçmak yerine onlara doğru koşmaya başladığımda adımları duraksıyor. Yüz ifadelerinin endişeyle parladığını görüyorum, tam da altınımı bir av sürüsü gibi üzerlerine saldığымda vahşi köpekler.

Gardiyanlar da siklerini tutuyor olabilirler. kılıçlar yerine, onlara iyi gelsin diye. Altınım hızla ilerliyor ve onların grubunu yere sererek erimiş bir intikamla ziyafet çekiyor.

Yere düşer düşmez altın katılaşıyor,
Kabuğun altında vücutları sertleşiyor. Çıgılları kalın
tabakanın altında kayboluyor, kemikleri içi boş tuzağa
çarıyor.

Etrafıma baktığımda, hücrelerin bu bölümünün
tamamını temizlediğimi görüyorum ama henüz
ayrılmıyorum. Emonie ve Wick'in tam olarak kim
olduklarını ya da benim için kim olduklarını bilmiyorum
olabilirim ama birlikte tutuklandığımızı biliyorum. Ve
biliyorum ki
Emonie bana o Vulmin yüzüğünü verdi, hatırlamama yardım
etmeye çalışıyordu.

Onları bulmak zorundayım.

Bu yüzden titizlikle çalışıyorum. Titizlikle. Ne kadar
çabuk

Yapabilirsin.

Mahkumlar karanlık yerlerinden fareler gibi sürünerek
çıkarlar.

deliklerinden sular altında. Bazıları ölmek üzereymiş gibi
görünüyor, diğerleri ise daha yeni atılmış gibi. Çoğu bana
ve sarmal kurdelelerime bir bakış atıp diğer tarafa kaçıyor.
özgürlüğe doğru.

Ama hiçbirisi hafızamda gördüğüm iki kişi değil.

Karmakarışık saçlarımı hayal kırıklığı içinde
çekştiriyorum. Nerede bu

Onlar mı?

Aklıma uğursuz bir düşünce geldi.

çoktan ölmüş olabilirler, onları boşuna arıyor olabilirim. Bu
düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Kendi gözlerimle
görene kadar buna inanmayı reddediyorum.

Ama açtığım her hücrede hayal kırıklığım artmaya
devam ediyor. Neyse ki, karşılaştığım sonraki iki muhafız
grubundan hıncımı çıkarabiliyorum. Bana herhangi bir bilgi
vermeyi reddettiklerinde, onları yerde altın yığınları olarak
bırakıyorum.

En alt kattaki son hücreyi açıp Emonie olmayan
başka bir kadın bulduğumda duvara yaslanıyorum, nefes
nefese kalıyorum, ter şakaklarımdan aşağı damlıyor.

Burada değiller.

Elimi hayal kırıklığı içinde duvara vuruyorum, dişlerim gıcırdıyor ve gözlerim yanıyor.

"Leydi Auren?"

Telefon sesiyle irkilerek ayağa kalkıyorum ve hücrelerinde çömeldiği yerden kalkan kadına bakıyorum. Yanağında bir iz var, sanki biri kırbaça yüzüne vurmuş gibi.

Onu inceliyorum, tanıma duygusunun alevlenmesini umuyorum ama öyle olmuyor. Bana doğru koşarken gözleri yaşlarla doluyor.

Çıplak ayaklar, şimdi altın parçacıklarıyla dolu olan zemine sürtünüyor.

"Leydi Auren," diye tekrar bağırarak elimi tutmak için öne doğru uzandı. "Bizi kurtardınız!"

Gözlerim körelmiş kulaklarına doğru kayıyor ve Benimki gibi yuvarlak. Kaşlarım çatılıyor, düşünceler zihnimdeki çukurlara takılıyor. Aradığım bilgiye ulaşamıyorum.

Ben onu tanımasam da o beni tanıyor ve bu da içimde bir parça rahatlama sağlıyor. Garip olabilir ama onun beni tanıması kendimi daha gerçek hissettiriyor. Ona göre, ben biriyim. Sadece tam olarak kim olduğumu bulmalıyım. kendimi savunmasız bırakmadan.

Yüzümdeki ifade endişe verici bir şey olduğunu gösteriyor olmalı, çünkü duraksayıp bana bakıyor ve ellerini elimden çekip bırakıyor. "Sen iyi misin?"

"Beni nereden tanıyorsun?" Dikkatle soruyorum, ses tonum temkinli.

Gözlerini kırpmıyor. "Sen... sen bizi kurtarmaya geldin. Malikaneye.

Hatırladın mı? Seni ilk kez köyde görmüştüm."

Düşüncelerim duraklıyor, sözleri hiçbir bağlantı kurmuyor. "Wick ve Emonie'nin kim olduğunu biliyor musun?" Taktik değiştirerek soruyorum.

Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor ve gevşek, yağlı saç tutamlarını itiyor. "Seninle gelenler onlar mı?"

"Sanırım... öyle mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Siz üçünüz bizimle birlikte bu seviyelere inmediniz."

"Biz mi?"

"Biz Oreanlardan daha fazlası, evet. Hepimizi öldürmediler," diyor bana, dili çatlayan dudağına doğru gidip titrerken. "Gerçi bence bunun tek nedeni bizi size karşı kullanmak istemeleriydi."

Oreans.

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Bu kelime sadece bir anının kenarında...

Kadının gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve sonra aniden yanımdan koşarak geçiyor. "İyisin!"

Onun başka bir adama sarılışını izliyorum, sonra da beş kişi ıslak gözlerle yeniden bir araya geliyor. Bunların Oreanlar olduğunu tahmin ediyorum. bahsetti. Her biri kendi istismar kanıtlarıyla işaretlenmiş ve her birinin kör kulakları var.

Zihnim araştırmaya devam ediyor.

Somut bir şey, ama anılar parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Leydi Auren, kral nerede?" diye soruyor adamlardan biri.

Ona dönüyorum ve soğuk gözlü taçlı adamı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, ama o Umarım yakınlarda bir yerde değildir," diyorum, intikam duygusu sözlerimi toprağı kaplayan altın gibi kaplıyor.

Adam kaşlarını çatıyor.

Parmaklarım zonklayan şakağıma bastırıyor. Ben durduramadan yüzüm buruşuyor. Zihnim bulanık olabilir ama bedenim çok net bir şekilde benimle konuşuyor: Tükendim ve gücüm azalıyor.

"Gitme zamanı," diyorum elimi bıraktığımda. "Çıkış yolunu bilen var mı?"

Sivri kulaklı erkek bir fae elini kaldırıyor. "Evet."

Başını sallayarak yolu göstermeye başladı. Uzun koridordan aşağı iniyor ve çıtalı merdivenlerden üst katlara çıkıyoruz. Bacaklarım efordan yanıyor ve diğer mahkûmlar da zorlanıyor ama hapisten kaçmak oldukça motive edici.

Tepeye ulaştığımızda bir tünelden aşağı iniyoruz, gürleyen bir şelalenin hemen yanındaki bir mağaradan çıkıyoruz. Su, içinde bulunduğumuz uçurumdan aşağı fışkırıyor, altımıza düşerken püskürüyor ve çalkalanan sisle nehir bekliyor.

Dar bir patika boyunca yürüyoruz, çıplak ayaklarımın altındaki taş kaygan. Yukarı çıkıp mağaradan uzaklaşıyoruz ve sonra güneş ışığına, çimenlere ve temiz havaya ulaşıyoruz. Derin bir nefes alıyorum, özgürlüğün tadını çıkarıyorum, kurdelelerim de benim kadar bunun tadını çıkarıyor.

Benimle birlikte dışarı çıkan mahkûmların hepsi durup bakıyor, ben etrafıma bakınırken her şeye dikkatle bakıyorlar. Burada bizi zindana geri itmeye çalışacak ne bir gardiyan ne de bir asker var. Bunun yerine, ağaçlar duruyor Kralın ne kadar kibirli olduğunu kanıtlıyor. Beni ne kadar hafife aldığını.

Orman sessiz, ağaçların beyaz kesilmiş kabuklarından mavi özsü akıyor. Yeşil yaprakları, dallar boyunca kıvrılmış yün yumakları gibi ağır ağır sarkıyor.

Bu kereste birliklerinin arasından uzun, düz bir arazi çemberinde olduğumuzu görebiliyorum. Arazinin geri kalanı

Bu şaleden beslenen bir nehrin bulunduğu batık bir vadi. Ama gözlerim hemen ileride, bu platonun tam ortasında duran, arkasında bir dağ ve altında vadi olan büyük saraya kayıyor.

Saray ruhani. Pürüzsüz beyaz taş Kuvars, zarif kavisler çizerek yukarı doğru fırlar. Kulelerin tepesi jeotlarla çiçek açar ve eğimli çatılar Güneş ışığında parıldayan kristallerden oluşan bir spreyle ışılıyor. Yüzlerce vitray pencere her duvarı boydan boya süslüyor, sanki bina her renkte özenle işlenmiş mücevher parçalarıyla bezenmiş gibi.

"Glassworth Sarayı'nı görecekđim hiç aklıma gelmezdi." Kırbaç izi olan kadın mırıldanıyor. "şimdi ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bakması güzel olabilir ama cazibesinin altında gizlenen bir tehlike var. Canavar bir yüzün üzerinde zarif bir maske.

Bir çemberin içinde dönerken, zihnim de benimle birlikte dönerken, bu insanları buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. I Kafamdaki istilayı yok etmek için daha fazla çürüme büyüğü kullanabileceğim, dinlenip bekleyebileceğimiz bir yere gitmemiz gerekiyor.

"Kim olduğunu biliyorum."

Cümle beni irkiltti, kalbim küt küt atmaya başladı. Döndüğümde, kamburu çıkmış bir fae erkeğı görüyorum. Boynunda demir bir tasma ve diş etlerini kaplayan çürümüş dişleri var. "Sen bir Turley'sin, değil mi? Bu yüzden altınsın. Sen Vulmin'in her zaman hakkında hikâyeler anlattığı o ölü altın kızsın." Bana bakıyor, cam gibi gözleri ince yüzünün içinde şişkin. "Senin gerçekten altın olduğunu düşünmemiştim."

Yine o kelime, Vulmin. Emonie ve Wick'in olduğu şey bu. Sanırım ben de öyleyim.

"Ve Vulmin..."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ve diğerlerine bakıyor. "İsyan tabii ki. Ben hiç parçası olmadım... Bana yaptığı tüm iyiliklere rağmen," diye ekliyor acı bir şekilde Zindana giden yola tükürmeden önce. "Yine de on yıl hapiste kaldım, değil mi? Bu monarşi, krala yan bakmayı aklından bile geçiren herkesi tutuklar."

"Hepinizi buradan uzaklaştırmam gerekiyor," diyorum tekrar etrafa bakarak.

"Platodan çıkmamız gerek," diyor farklı bir erkek fae, kalınca bükülmüş bir sakalın ardına gizlenmiş dudaklarıyla, keçeleşmiş düğümler. Serçe parmağıyla işaret ediyor, çünkü elinde başka parmak yok. Geride kalan yumruların hepsi Uzun zaman önce kesilmişler, derileri düzensiz ve gergin. "Bu taraftan."

Diğer Oreanlar soru sorarcasına bana bakıyorlar.

Tekrar saraya bakıyorum. Emonie ve Wick'i bulma dürtüsü beni zorluyor ama oraya saldıramam. Orada olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Şu anda anılarımda net olan tek şey isimleri ve yüzleri, ve bizi hapseden kral. Yönümü bulabileceğim bir yer bulmalıyım, daha fazla bilgi edinmeliyim ve bir plan oluşturun.

"Yolu göster."

Ben arkadan gelirken mahkûm topallayarak ilerlemeye başladı. Herhangi bir muhafız için duyularımı soymaya devam ediyorum ve omzumun üzerinden saraya bakıyorum. Sanki vitray pencereleri beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Şelalenin yanından beş dakika kadar yürüyoruz. Dik uçurumun üzerinde başka bir noktaya gelmeden önce. Uçurumun yan tarafına, derideki kabarık bir yara izi gibi işlenmiş bir patika, vadinin bulunduğu dibe kadar uzanıyor.

Bazı mahkûmlar bana endişeli bakışlar fırlatıyor ve itiraf etmeliyim ki, dik ve dar yol ürkütücü görünüyor. Ama saraya doğru gitmek istemiyorsak, tek yol bu gibi görünüyor.

Kendi tedirginliğimi bastırırken onlara rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum ve sonra aşağı inmeye başlıyoruz. Sadece sağlam olmaktan çok çürük bir tahta parmaklık var, bu yüzden ellerimi iki yanımda tutuyorum ve içlerinden biri kayarsa diye yürümekte zorlanan mahkûmların yanında duruyorum.

Burada uçurumun kenarında biraz açıktayız ama manzarayı takdir etmekten kendimi alamıyorum. Vadinin aşağısında, yüksek dağların arasında büyük ve güzel bir şehir var.

En az yüz metre yüksekliğinde ağaçlar. Koyu yeşil yaprakları lavanta rengi gökyüzünü dengeliyor ve dalları ve gövdeler örülmüş saçlar gibi bükülür.

Ağaçlardan süzülen ışık küreleri aşağıda morlar, maviler ve sarılardan oluşan bir parıltı yayıyor. geceleri çok güzel. Beyaz taş binaların kendileri

kemerler ve an kuleleri, cam atriyumlar ve dökümlü saçaklarla karmaşık tasarımlara ve kıvrımlı mimariye sahiptir.

Buradan, üstü kapalı taş yolların ve kristal kanallar üzerinde yay çizen yarım ay köprülerin görüntülerini görebiliyorum.

şelaleden. Nehir farklı yönlerle ayrılarak hem ormanı hem de şehri besliyor.

"O yerin adı ne?" Ben soruyorum.

"Lydia," diye cevap veriyor bir dişi fae. Bu onun çıkardığını duyduğum ilk ses. "Annwyn'in başkenti." Başka bir şey söylemiyor, yine de güvensizlikle bakıyor.

Aşağıya indiğimizde sanırım herkes rahat bir nefes alıyor. Yol, şelaleden çıkan nehirden çok uzakta değil ve burada, şelalenin altında dalların gölgesinde, hava canlı ve taze. Gidiyoruz açık alana çıkmak için sık ağaçların altına girdim. Güneşin gökyüzündeki açısına bakılırsa, sanırım neredeyse öğle vakti.

Herkes yola devam etmek için sabırsızlanıyor. Asıl soru, hangi yöne?

"Bu yol sizi doğrudan şehre götürecektir, ama oraya yakın bir yere giderseniz delirirsiniz," diyor erkek fae önce boynunu çevreleyen yakayı işaret ederek. "Taş Kılıçlar Şehrin her yerindeler ve hepinize bir bakış atıp sizi hemen bir hücreye geri atacaktı. Ben Lydia'dan uzaklaşıyorum, eğer biraz aklınız varsa siz de uzaklaşmalısınız."

Orean'lara bakar. "Ve kulaklarınızı kapatın. Oreanlar krallığın bu bölümünde hoş karşılanmazlar." Dönüp aceleyle uzaklaşıyor ve ağaçların derinliklerine doğru ilerliyor. Diğer mahkûmların çoğu da aynı şeyi yapıyor ve hızla gözden kayboluyor.

"Haklı," diyor Orealı kadın bana. "Yapmalıyız git."

Uzaklardan bir tezahürat sesi geliyor. Sonra şehir, durup dönmeme neden oldu. Bakmaya çalışıyorum. ama buradan hiçbir binayı göremiyorum.

Lydia'dan bir ses daha yükseliyor ve kaşlarımı çatıyorum, içimde bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum. I Herkesin kendi yolunda ilerlemek istediğini ama... ayaklarımı zorlayamıyorum. Bir şey bana yapmamamı söylüyor.

"Leydi Auren? Gidiyor muyuz?"

Anılarım olmadan devam edebileceğim pek bir şey yok, bu yüzden sezgilerimi görmezden gelemem. Bir şey bana şehre doğru gitmem için bağılıyor ve buna dikkat etmeliyim.

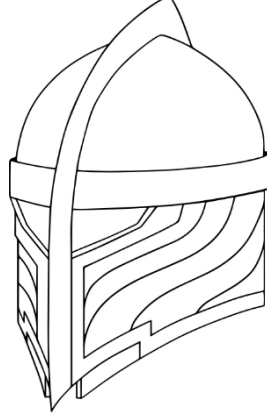
Kadına doğru dönüyorum ve diğer Oread'lara bakıyorum. "Hepiniz burada saklanın," diyorum. "Ben şehri kontrol edeceğim."

Gözleri büyür. "Ama bu tehlikeli."

"Sorun değil," diyorum ona gülümseyerek. "Ben tehlikeliyim

"

BÖLÜM 25

KOMUTAN RYATT

Cliffhelm'in savunma duvarının tepesinde, aşağıdaki Beşinci Krallık'ın buzlu topraklarına bakarken tüm askerlerimle birlikte Dördüncü'nün ileri karakolunda duruyorum.

Çok uzaklarda, sağda, Deadwell'in tırtıklı dağlarını oluşturan tanıdık gölgeleri zar zor seçebiliyorum. Uzaktaki o yalnız zirveler her zamanki gibi çıplak ve misafirperver görünmüyor.

Ama bu sefer gerçekten misafirperver değiller. Drollard Köyü'nde kimse kalmadı. Yırtık kapandı ve herkes onunla birlikte kopup gitti.

Ancak ileride manzara çok daha kasvetli.

Karanlığın şeritleri karlı zemini, açık tende açılan bir yara gibi kesiyor. Fae ordusu yayılan bir enfeksiyon gibi ilerliyor, toprağı kanatmaya hazır. Herkesin kanını akıtmaya hazır.

Binlercesi var. Nabzım atmıyor.

Ufukta ilk göründüklerinden beri yarışmayı bıraktılar.

Beşinci kıyıdaki Dalgakıran Limanı'nda neler olduğunu bilmiyorum. Ama bu rakamlara bakılırsa Judd ve Kral Thold onların önünü kesmekte ve hiçbir Orean gemisinin girişine izin vermemekte başarılı oldular.

Ama bu, tüm Fae ordusunun buraya, Dördüncü'nün sınırına doğru ilerliyor olabileceği anlamına geliyor.

Ne kadar mesafe kat ettiklerini düşünürsek, hızlı hareket ediyorlar. Ama bu mantıklı. Bu tam bir istila. Oreanlar gibi davranmalarını ve yeni kazandıkları krallıklarını korumalarını bekliyorduk. Ama buraya bunun için gelmedikleri açık.

Fae'lerin yapacağı son şey yavaşlamaktır. Çünkü bu bize savaşmak ve dünyamızı savunmak için daha fazla zaman kazandırır. Highbell ve Ranhold'u ellerinde tutmak umurlarında değil. Tüm dünya üzerinde tam kontrol istiyorlar.

Orean toprakları. Bizi yok etmek istiyorlar.

Biz de bunun olmasını engellemek için buradayız.

Bu karakolun tek amacı sınırı korumaktır.

Beşinci ile Dördüncü'yü ayırıyor. Sarp bir uçurumun üzerine inşa edilmiş, rüzgara karşı duran eğimli taştan koruyucu bir duvarı olan hantal bir kaledir. Dış duvarın her iki yanında kalın muhafız kuleleri var ve taban boyunca yayılmış keskin sivri uçlar tehdit oluşturuyor. Her santimi madenlerimizden çıkan siyah taştan yapılmıştır ve her zaman bir tabaka ile kaplıdır.

don.

Lu ve Osrik iki yanımdaki duvarda duruyorlar, Hepimiz savaşçı derilerimiz ve tam zırhımız içindeyiz. Siyah metal bedenlerimizi kaplıyor, kahverengi deri şeritler göğüs plakalarımızın üzerinden geçiyor ve Dördüncü'nün mührü tam olarak Merkeze.

Sağımda Lu elini kılıcının kabzasına dayamış, parmaklarını bükülmüş tahtaya dolamış. Burada bile Osrik'in kolları çıplak, sadece pazularına sarılmış deri kayışlar var.

Bu piç nasıl donmuyor anlamıyorum. En azından bu sefer kask takması için onu ikna ettim.

Gerçi, bence bunun sebebi Rissa'nın reddetmeye başladığında ona ters ters baktı. Adam giydiğinde, zaferle başını salladı ve sonra koğuşa geri döndü.

Bence onun için iyi.

Yanımda getirdiğim askerlerden biri olan Roland kısık bir ısıklık çaldı. "Lanetli bir nehre benziyorlar. Çamur gibi bu tarafa sızıyor."

Bakışlarım yürüyen Fae'lerin geçit törenini takip ediyor. Onlar bir lanet gibi görünüyor. Binlercesi Bize doğru geliyorlar ve bu duvardaki yirmi iki kişi, onlarla korumaya çalıştığımız sınır arasında duran tek şey.

Her birimiz ihtimallerin imkânsız olduğunu biliyoruz. Büyük ihtimalle bu bir intihar görevidir.

Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde ordu komutanı olmak istedim. Kardeşimin ayakkabılarını çıkarıp bu askerleri tek başıma, kendim olarak yönetme şansını istedim.

Şimdi, burada durmuş bunu yapıyorum ve bu Sorumluluk, taşımak zorunda kalacağım en ağır şey. Çünkü bu sadece bir ölüm kalım meselesi değil - savaşta bu her zaman böyledir.

Burada söz konusu olan tüm dünyamızdır.

İşte bu yüzden yapabildiğim ve öğrendiğim her şeyi bu tek savaşın stratejilerini planlamak için harcadım. Çünkü birçok yönden, Orea'nın kaderi tam burada karar verilecek. Dördüncü ve Beşinci Cadde arasındaki boş arazide.

Karşı karşıya olduğumuz görevin büyüklüğüne rağmen, bu askerler burada benimle birlikte durmayı seçtiler. Lu ve Osrik bana güvenerek burada benimle durmayı seçtiler.

Ve bu benim için onların bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

İçim acıyarak annemi düşünüyorum. Keşke onu görebilseydim ve bu savaşa onun iyi olduğunu bilerek girebilseydim. Keşke Slade'e ne olduğunu bilebilseydim.

Buradan kurtulup ikisini de bulabilmek için dua ediyorum.

Fae'lerin içeri sızmasını izlerken soğuk sessizlik devam ediyor ve askerlerimin botlarının toprağa sürtünmesini duyuyorum.

taşlı zemin. Derilerinin gıcırtısını duyun

deşistikleri zaman. Tüm bunlar olurken buz gibi hava yüzümüze çarpıyor ve ayaklarımıza buz püskürtüyor.

Sonunda solumdaki askerlerden biri, Gideon, acımasız sessizliği bozuyor. Ne kadar hantal görünse de damarlarında onu inanılmaz derecede hızlı yapan bir büyü var. Onun formu

hareket ettiğinde sık sık bulanıklaşıyor. "Savaşlarda en çok neyden nefret ediyorum biliyor musunuz?" diyor.

Yanındaki asker Varg, bir tavşan kemiğiyle dişlerini karıştırıyor. O lanet şeritle ilgili bir batıl inancı var. Eğer onunla dişlerini karıştırmıyorsa, onu sıkıştırmış demektir. dudaklarının arasında. Ağzındayken hiçbir savaşı kaybetmediğini söylüyor. Ama bunun kendi gücüyle, yani kendi kemiklerinin kırılmaz olmasıyla bir ilgisi olabilir. Yani ellili yaşlarında olmasına rağmen çok zorlu bir dvş.

"O boktan suratını yara bere içinde mi bırakıyorsun?" Varg krdanının etrafında düşünüyor.

Gideon ona ters ters bakar. "Siktir git, ben hala daha güzelim senden daha fazla. Ve hayır, sorun yemek. Savaş yiyeceği ya bütün gün cebimizde taşıdığımız kuru boktan ya da üzerinde neredeyse hiç yağ olmayan ve tadı duman gibi olan bu kömürleşmiş boku kendimiz yakalamak zorundayız. Bir kerecik olsun, lanet olası bir meyhanenin yanında kamp yapmak güzel olurdu."

Askerlerden birkaçı kıkırdıyor.

"Ya da bir eyer evi!" diye sesleniyor bir başkası ve bu daha da fazla kahkaha kazandırıyor. Lu ve ben birbirimize eğlenerek bakıyoruz.

Varg, "Savaşlarda nefret ettiğim şey kendi bok ukurumuzu kazmak zorunda kalmak," diye şaka yapıyor.

"Ya da karda işemek zorunda kalmak ve aletinizin soğuktan küçülmesini izlemek," diyor bir başka asker.

"Seni kırmak istemem ama sakin hep bu kadar küçük!"

Giderek daha fazlası cevaplar veriyor ve kıkırdıyor.

"Hayır, en kötüsü bu ağır zırh."

"Takmamız gereken kasklar."

"Lanet olası yürüyüş. Yürüyüşten nefret ediyorum."

"Peki ya sen, Tyde? Savaşlarda en çok neyden nefret edersin?"

Tyde bakışlarını ileriye dikmiş, ciddi ifadesi bozulmayan tek asker.

Uzun bir süre cevap vermiyor, sonunda "Bekleyiş" diyor.

Sözleri ve sessiz tonu herkesi bir anda ayıltır.

"Planlar ve savunma stratejileri yapmak için acele ediyorsunuz.

Hazırlanmak, toplanmak ve seyahat etmek için acele edin. Varmak için acele et

duruşunuzu sergileyeceğiniz yer. Ancak tüm bu koşuşturma bittiğinde geriye kalan tek şey beklemektir" diyor ve hala düşman ordusuna bakıyor. "Bekleyiş bitmeyen bir gece gibi. Güneşin tepeye çıkmasını beklersin ama çıkmaz. Bu yüzden ufku izlemeye devam etmelisin, çünkü geldiğini biliyorsun, kaçınılmaz olduğunu biliyorsun, ama Beklenti sinirlerinizi çiğner ve geri tükürür.

Beklemenin ne zaman

başka bir şey. Ama olacak. Ve o başka şey aslında sadece ölümdür. Beklediğimiz şey ölüm. Sadece bizim mi yoksa onların mı olduğunu bilmiyoruz." Duraklıyor. "Bu yüzden beklemek en kötüsü."

Sessizlik herkesin arasında tökezliyor. Beceriksiz bir Dirsekleriyle içeri giren bir varlık. Giderek büyür, tüm boş alanı kaplar ve düşüncelerimize sızar.

"Fikrimi değiştirdim," diyor Varg sonunda ve konuyu kapatıyor. "Sanırım savaşın en kötü kısmı konuşma."

Kahkahalar patlıyor, rahatlık ve mizah askerlere geri dönüyor. Bunu benimsedikleri için onları zerre kadar suçlamıyorum. Hem bu şakayla karışık dikkat dağıtma hem de Tyde'in ayıltıcı sözleri. Herkes savaşlarla farklı şekilde yüzleşir. Herkesin başa çıkmak için kendine göre bir yolu vardır.

Eğer başa çıkmak için bu yolu bulmasalardı, hiçbiri hala burada duruyor olmazdı. Çünkü ordu

bize doğru yürüyüşleri akıl almaz. O kadar çoklar ki gerçek gibi bile görünmüyorlar. Sadece bizi korkutmak için bazı fae hileleri.

Ama onlar gerçek. Ve tek yapabileceğimiz burada durup ölümün yaklaşmasını izlemek. Çünkü Tyde haklı. Bize doğru yürüyen şey bu.

Üstümüzde, bulutlar gök gürültüsüyle birlikte kar öksürmeye başlıyor. Altımızda, Fae'ler yaklaşıyor.

"Tyde?" Sesleniyorum.

Ciddi asker hâlâ dosdoğru önüne bakıyor, sarı kirpiklerinde buzlar birikmiş. Bana silahını vermeye hazır. hemen rapor verin. "Nehir kayaları gibi taş zırhlar. Kılıçlar da bir çeşit taştan yapılmış gibi görünüyor, belki de granit, ama o kadar kolay parçalanacaklarını sanmıyorum, o yüzden buna güvenmeyin."

Onun sihri görmektir. Deniz mavisi gözlü görüşünü odaklayabilir, bir şeyi görebilene kadar mesafeyi çekebilir.

tam önündeydi. Gelen bir orduyu gözetlemek veya kataloglamak için çok kullanışlı bir güç.

"Boyunda zayıf nokta yok," diye devam ediyor.

"Miğferden boğaza kadar ağ var ve ön kollarında taş eldivenler var. Kollarının altı açık ama kılıçlarını ya da kalkanlarını kaldırmadıkları sürece bu darbeyi vurmak zor olacaktır. Bacakları en çok

Savunmasız," diyor Tyde, düşünürken başı öne eğik.

"Ama dizler değil, onlar taşla kaplanmış. Dizler

Uyluk etleri açıktır, eldivenleri ve çizmeleri basit deridir.

Miğferler kafataslarını ve kulaklarını korur, ancak okçular için gözler ve ağızlar açıktır."

Herkes Tyde'ın değerlendirmesini pür dikkat dinliyor ve söylediği her şeyi katalogluyor. Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Bazıları farklı rütbe rozetleri takıyor, ancak bunların neyi temsil ettiğini bilmiyorum.

birkaç tanesi."

"Rütbe olabilir," diye
öneriyor Lu. Başımı
sallıyorum. "Olabilir."

Düşmanın ön saflarını gördüğümüzde
sığ bir kar tepesinin dönemecini dönerken, herkesin
gerildiğini hissediyorum.

"Şimdi yarığı geçiyorlar," diyorum, oysa hepsi kendi
gözleriyle görebiliyorlar. Kalbim sıkışıyor
Ben izlerken lanet olası boğazım.

Bunu hesapladım. Senaryoları binlerce kez gözden
geçirdim. Fae'lerin ilk taburunun karanın o kısmını
geçmesi gerekiyor, tıpkı şu anda yaptıkları gibi.
Sonra, hafifçe kaymalarını istiyorum.

Onları Cliffhelm'den biraz uzaklaştırmanın zamanı
geldi.

Duvarın hizasından aşağıya bakıyorum. Tansiyon
yükselmiş durumda ve herkes burada olmayı gönüllü olarak
seçmiş olsa da, acaba içlerinden bir parça kaçmayı diliyor
mu?

Onları suçlayamam.

Hataya yer yoktur. Her birimiz bunu biliyoruz.

"Akıl almaz bir görevle karşı karşıya olduğumuzun
farkındayım," diyorum her bir acımasız yüze bakarak.

"Ancak ihtimaller bize karşı yığılmış olsa bile zaferler
kazanılabilir. Bu yüzden

Gerçek şu ki, biz kendimiz için burada değiliz. Sadece
Dördüncü için bile burada değiliz. Orea için buradayız.
Çünkü burası bizim evimiz. Bizim topraklarımız. Ve
oturup Fae'lerin Orea'yı almasına izin vermeyeceğiz.

"Başlarını sallıyorlar, sırtları dikleşiyor. "Bu yüzden daha
fazla dayanamayana kadar yerimizde kalacağız."

Kararlılık, onların yırtılan kenarlarının çatlaklarını
doldurur ve yerine azmimizin amacını koyar.

"Yerimizde duruyoruz," diye tekrarlıyor Lu, ses tonu
sert.

Hepsi cevap olarak bunu söyler, birkaçı
zırlı göğüslerine bir yumruk indirdi. "Yerimizde
duruyoruz!"

"Okçular, Yüzbaşı Osrik'in emriyle hazır olun," diye emrediyorum ve on üç asker başını sallıyor, yayları uzun mesafe oklarıyla birlikte sırtlarına bağlanmıştı.

Dönüp Osrik'e başımı sallıyorum. "Anladın mı?"

Bana tehditkâr bir sırıtış atıyor ve duvara gömülü demir mancınığa bakarken parmaklarını çatlatıyor. Bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü olan tek piç o. "Anladım. Fae'ler lanet olası krakerlerden daha ince düzleştirilecek.

onlarla işim bittiğinde."

Mizahtan çok gerginlikten beslenen kuru bir kahkaha attım. Sonra omzunu okşadım. "İyi şanslar, Kaptan."

Başını eğiyor. "Komutanım." Sonra gözleri Lu'ya kayar. "Yüzbaşı, canlarına oku."

"Başka bir şey vermiyorum," diyor.

İkisinin arasına bakıyorum, umarım bu birlikte olduğumuz son sefer olmaz. Hepimiz bundan canlı çıkabiliriz.

"Atlılar, benimle gelin," diye anons ediyorum ve sonra Lu ile birlikte kaygan basamaklardan aşağı inmeye başlıyoruz, altı asker bize eşlik ederken nöbetçi kulesinin yanından geçiyoruz.

Duvarın dibinde, cephaneliği geçiyoruz ve ahırlara doğru yola çıkıyoruz. Dört ahşap kanat çoktan eyerlenmiş ve hazır durumda; her hayvana bir binici ve bir okçu olmak üzere hızla ata biniyoruz.

Kendimi Kitt'in eyerine yerleştiriyorum ve Tyde arkamdan bağlanıyor, böylece sırt sırta vermiş oluyoruz. En kısa sürede

Herkes hazır, ahırlardan ayrılıyor ve gökyüzüne açılıyor. Alçak bulut örtüsünden faydalanarak hızla bulutların içinde kayboluyor ve buz gibi sisin içinde sıırılsıklam oluyoruz.

Bu uçuş mesafesini dört kez kat ettik.

Bu yüzden göremesem de Kitt'e ve diğerlerine ne zaman düşmeleri için işaret vereceğimi tam olarak biliyorum.

Buz gibi sisin içinden geçiyoruz ve ilerideki ağaç kümesini görüyorum. Gerçek ağaçlar değil. Burada hiçbir şey yetişmiyor.

Bunlar demir ve çivilerle dövülmüş, Slade'in

tacı aldı. Bunlar caydırmak ya da en azından En azından bir düşman ordusunu bu dar kavşaktan ayırarak Cliffhelm'in üssüne doğru yönelmelerini sağlamak.

Ama bugün bunun yerine buraya yönelmelerini istiyoruz.

Demir ormanın ortasına ilk inen benim, ağaçlar üç metre uzunluğunda ve bizi gizleyecek kadar büyük. Varlık. Diğerlerinin inmesini bekliyorum ve teker teker ordunun ilerleyişini takip ediyoruz.

"Ne kadar sürecek?" Varg eyerin üzerinde, Gideon'la sırt sırta oturduğu yerden soruyor.

Tyde tereddüt ediyor, muhtemelen aramızdaki mesafeyi ve ne kadar hızlı hareket ettiklerini değerlendiriyor. "On dakika."

Döndüğümde, ahşap kanadının tepesinde oturan Finley ve sırtına bağlanmış olan Maston ile bakışlarımı kilitliyorum

Elinde bir ok ve kıvılcak sakalı buzla kaplıydı.

Ordumuzdaki büyülü askerlerin listesinden. Bu görev için özellikle bu ikisini seçti. Finley'nin siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş. Maston'ın yanakları rüzgarın soğukluğu yüzünden kıpkırmızı. Ama her ikisinde de Gözlerinde aynı kararlı bakış.

Şu anda, bu iki mütevazı görünümlü asker tüm krallıktaki en önemli insanlar. Muhtemelen tüm bu lanet dünyadaki.

Her şey onlara bağlı. "Hazır mısın?"

Maston sırtarak, "Tıpkı alıştırmadaki gibi Komutan," diyor.

Finley omuzlarını geriye atıyor ve diğerlerine bakıyor. "Evet. Hemen döneceğiz."

Göğsümdeki her taş tuğlayı Cliffhelm üzerimde ağırlık yapıyor, ama bunu belli etmiyorum.

Onlara emri veriyorum. "Tıpkı antrenmandaki gibi," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak. "Başlayın."

İkisi de sertçe selam veriyor. "Orea için," diyorlar.

Sonra Finley dizginleri eker ve ahşap kanat onları havaya kaldırır. Kar lapa lapa yağmaya devam ederken yoğun bulutların arasında kaybolurlar.

Lu'nun arkasında, Roland belindeki tokalarla uğraşıyor. Gideon'un şakağından boncuk boncuk ter damlıyor. Varg tavşan kemiğini dişlerinin arasında oynatıyor. Arkamda, Tyde kıpırdamadan duruyor.

Saniyeleri saymaya başladım.

Beş dakika. Her şey olması gerektiğı gibi giderse, Finley ve Maston yamacın diğer tarafına inebilecekler. Sonra da yürüyerek, olmaları gereken yere ulaşabilirler.

Umarım fark edilmeden.

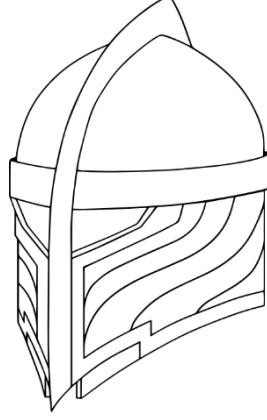
Çünkü eğer Fae'ler onları görürse, pozisyon alamadan vurulurlarsa.

"Yapma," diye mırıldanıyor Lu yanımdaki ahşap kanadında. Ona bakıyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Bunu yapacaklar."

Yapmak zorundalar.

Eğer yapamazlarsa, hiç şansımız yok.

BÖLÜM 26

KOMUTAN RYATT

Altımızın arasındaki endişe hissedilir derecede, sanki etrafımızı saran kalın bir varlık gibi. Çünkü tıpkı Isalee'nin bana sorduğu gibi, bu kadar az kişi bu kadar çok kişiye nasıl karşı koyabilir?

Gerçek cevap, yapamayız.

Sayılara karşı sayılar değil. Kılıca karşı kılıç değil.

Ancak tek bir konuda üstünlüğümüz var: Biz bu toprakları tanıyoruz. Ben bu toprakları tanıyorum.

Fae'lerin, antrenman yaparken Rip'miş gibi davranarak Cliffhelm'e kaç kez geldiğim hakkında hiçbir fikri yok.

Annemi ve diğer köylüleri ziyaret etmek için kaç kez bu sınırdan uçup doğruca Deadwell'e gittiğimi bilmiyorum.

Dördüncü ve Beşinci Cadde arasındaki bu arazi şeridi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Kar ve buzdan oluşan uçsuz bucaksız, boş bir alan gibi görünse de, uğursuz bir sır saklıyor.

Kafamda zamanı geri saymaya devam ediyorum-iki dakika geçti bile. Lu ve ben bakışıyoruz. Onun da benim kadar gergin olduğunu biliyorum ama her zamanki gibi metanetini koruyor. Her zaman gücünün liderlik ettiği askerlere de geçmesini sağlar. Bu kadar iyi bir kaptan olmasının sebeplerinden biri de bu.

"Gideon, Kaptan Osrik'e işaret gönder."

İri yarı asker kalın, bükülmüş bir demiri tutuyor. Yanında bir dal var. Bu ağaç içlerinde en uzun olanı ve birkaç gün önce tepesine metal ve camdan bir şerit taktık. Kasvetli gün ışığında bile Osrik'in duvarı görebilmesi için bir yansıma oluşturmaya yetiyor.

Gideon demiri ileri geri sallıyor ve yerden bile metal ve camın yaydığı yansımayı görebiliyorum. Birkaç saniye sonra duruyor, tam o sırada en ufak bir sarsıntı zeminde yayılıyor.

İçime bir nefes çekiyorum ve gözlerim Lu'nunkilere kayıyor.

Plan işe yarıyor.

Lu'nun yüzünde hınzır bir sırıtış yayılırken adrenalini yükseliyor. Her birimiz bir bobin gibi gerildik. Yaylanmaya hazırız.

Şimdi kendimizi gösterme ve Fae'leri kendimize çekebilmeyi umma zamanı.

"Roland?" Derin gri gözleri olan iri yarı askere bakarak sesleniyorum.

"Hallediyorum Komutan."

Eyerin kemerini çözüp atlıyor ve incik derinliğinde kara iniyor. Sonra eğilir, yerdeki gölgesine uzanır ve onu yukarı çeker. Sanki engellenmiş ışık yerine fiziksel bir varlıkmış gibi.

Hepimiz onun lanet bir battaniye gibi sallayışını ve sonra onu parçalara ayırıp havaya fırlatışını izliyoruz.

Varg dişlerini karıştırırken gölge parçalarının gerilmesini ve düzleşmesini izliyor. Roland durduğunda Kendi silüetine benzeyen beş düzine gölge figürü yapana kadar onu parçalara ayırıyor, inşa ediyor ve dalgalandırıyorlar. O hareket ettiğinde, onlar da hareket ediyor.

Gideon ona, "Bu gerçekten tüyler ürpertici, dostum," diyor. Roland sırıtıyor ve bana bakıyor. "Sanırım bu iş görür.

o."

"Pekâlâ," diyorum. "O zaman lanet bir orduyu cezbedelim."

Hâlâ ahşap kanatlarımızın üzerinde, kümelenmiş demirin sınırlarını terk edip ağaç hattının dışına çıkıyoruz. Roland yerde kalıyor, simsiyah gölge siluetlerini hareket ettiriyor, boşlukları dolduruyor ve gerçekte olduğumuzdan çok daha fazlaymışız gibi görünmemizi sağlıyor. Büyüsü yakından işe yaramaz ama uzaktan işe yarayacaktır.

Ağaçların örtüsünden ayrıldığımız anda, fae'ler bizi fark ediyor, bağırırları havada çarpışıyor. Bakışlarının Cliffhelm'den uzaklaşıp buraya, bükülen demir hattına yöneldiğini hissedebiliyorum.

Kitt'in tepesinde, "Bize gelin, sizi pislikler," diye mırıldanıyorum. Karı pençeliyor, pençeleri çamuru kazıyor.

Eğer bu iş hesapladığım şekilde yürüyecekse, yörüngelerinin hafifçe bize doğru kayması gerekiyor.

Bakışlarımı Cliffhelm'e doğru çevirdiğimde Osrik'in Dördüncü'nün bayrağını duvara çentiklediğini görüyorum, siyah kumaş rüzgarda şaklıyor. Bu, mancınının yüklendiğini ve hazır olduğunu gösteriyor ama bunun dışında, o ve diğerleri beklerken duvar boş görünüyor.

Bıçağımı kınından çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Ha

va. Sonra olabildiğince yüksek sesle bir savaş çılgılığı attım. Diğer herkes de bana katılıyor. Gideon yumruğunu vurur

Demir bir ağaca çarpıp o sesi çıkarınca hava da yarıyor ve bizim keresteci kuşlar ağızlarını açıp kükrüyorlar.

Sesimiz sert çıkıyor. Sesimiz tehditkâr. Burada duran altı Orean ve üç timberwing'den daha fazlasıymışız gibi ses çıkarıyor ve öyle görünüyoruz.

Ve Fae'ler... yemi yutarlar.

Savaş davulları aniden çalmaya başlar ve cephe hatları yön değiştirir.

Zafer ve adrenalın göğsümde dalgalanıyor ve bağırırlarımız cevap olarak daha da yükseliyor. Davulları yakıcı ve tedirgin edici.

uyumsuz dişler, ama biz cevap veriyoruz.

"Yerimizde duruyoruz!"

"Yerimizde duruyoruz!"

"Yerimizde duruyoruz!"

Kendi savaş çılgınlığımız ve canavarlarımızın kükremeleri damarlarımızda taze kana susamışlık pompalanmasına neden oluyor. Fae'ler sanki bizi güçlerinin altında ezmek için sabırsızlanıyorlarmış gibi bize doğru koşuyorlar.

Cephe hatları artık o kadar yakın ki bağırışlarını duyabiliyoruz. Yüzlerini görebiliyoruz. Zaten yankılanan zeminde koşarken attıkları adımları hissedebiliyoruz.

Kılıçları

bacaklarını kaldırmış koşuyor. Büyüleriyle bile uğraşmıyorlar. Bizi kan ve kılıçla kesmek istiyorlar.

Güzel.

Sesleri yükseliyor, yükseliyor,
yükseliyor. Daha yakın, daha yakın,
daha yakın-

"Durun!" Uzaklaşmalarını, arkalarındaki zemini takip etmelerini izleyerek emrediyorum... "Durun..."

O zaman orduları tam istediğim yerde. Vakit geldi.

Sesimi yükselterek baktım. "Roland!" Bağırıyorum.

Anında Lu'nun ahşap kanadına geri atlar ve kendini bağlar, gölgeli formları buharlaşır. As Eyere bağlanır bağlanmaz, uzaktaki karlı zeminin kaydığını görüyorum ve kalbim dört nala atıyor.

Bu ikinci aşamanın işareti. Yani Finley ve Maston tam olarak yapmalarını istediğimiz şeyi yapıyorlar.

Heyecan içimi dolduruyor, damarlarıma bir enerji patlaması pompalıyor.

Emir veriyorum. "Atlılar, kaldırın! Okçular, serbest!"

Ahşap kanatlarımız tereddüt etmeden havalanıyor ve demir ağaçların üzerinde irtifa kazanır kazanmaz okçularımızın yaylarından oklar fırlıyor.

Kitt doğrudan üzerimizdeki gürleyen bulutlara nişan alıyor ve yüzüme kar yağdırıyor. Arkamda Tyde'ın sırtıma yaslandığını ve oklarını müthiş bir hızla fırlattığını hissediyorum. Grubumuzun geri kalanı da aynı şeyi yapıyor.

Üç kereste kanadı koca bir orduya karşı ne yapabilir?
Hiçbir şey.

Yukarı bakmalarını sağlamak dışında.

Böylece bizim dikkatimiz dağıldığı için karın nasıl değiştiğini göremiyorlar. Geçtikleri karlı kum tepesinin düzleşti. Bize o kadar odaklanmışlar ki, karın üst tabakasının nasıl erimeye başladığını fark etmiyorlar.

Ya da altındaki toprağın aslında delik deşik olduğunu Çizgiler.

Çünkü Fae'ler sayıca üstün olsa da, biz Araziye sahipler ve benim bildiklerimi bilmelerine imkan yok.

Bu sınırdaki çok zaman geçirdim... ama kardeşim de öyle. Yıllar boyunca bu sınıra yüzlerce kez gittim. Çok yerinde.

Tüm bastırılmış gücünü boşalttığı bu boş, donmuş toprak parçasına.

Ölümcül büyüsünü tam burada kaybedecekti, kısmen insanları Deadwell yakınlarına seyahat etmekten caydırmak için, kısmen de sınırimızı korumak ve kısmen de büyüsünü kovmak zorunda kaldığı için.

Bu da toprağa attığı çürümenin biriktiği anlamına geliyor. Beşinci Dünya'nın donmuş toprağında onlarca yıllık çürüme birikmiş.

Dondurucu soğuk ve boş arazi her zaman onu gizlemeye yardımcı olmuştur. Ve çoğunlukla, donma onu kontrol altına almıştır.

Şimdiye kadar.

Fae'ler üzerimize yürüyebilir, ama burası bizim topraklarımız.

Finley ve Maston da tam olarak bizim zeminimizden faydalanacak.

İkisinin de çok eşsiz güçleri var, bu yüzden onları seçtim. Finley'in cephaneliğimizde demirci olarak çalışmasının bir sebebi var. Onun dokunuşu metali doğrudan eritebilir.

Ya da... kardeşimin çürümesini katılaştıran tüm kar ve buz alanını ısıtın.

Ya Maston? Ayağının tek bir darbesiyle yeryüzünün sallanmasına neden olabilir.

Plan basitti. Fae'lerin belli bir noktayı geçmesini beklemek ve Finley ile Maston'u o kar yamacına götürmek. Çünkü orada, çürümüş damarların en büyük kümelerinden birinin beklediği kum tepesine inmek için bir siperleri olacaktı.

Tam orada, Finley'nin büyüünün buzlu zemini eriterek altındaki hapsolmuş zehri serbest bırakabileceği yerde. Ve sonra Maston toprağı titreterek ağırlaştırır.

Onu özgür bırakmak için.

Çünkü tıpkı Deadwell yakınlarındaki en küçük zehir dizileriyle çalıştığımız gibi, donmadan kurtulabilir ve çürümeyi sarsabilirsiniz.

Şu anda olan da tam olarak bu.

Sesten irkiliyorum, ellerim dizginleri sıkıyor. Sanki bir izdiham. Binlerce orman kanadının kulakları yırtan bir hırıltı çıkarması gibi.

Sonra yer çatlar.

Eriyen karların altındaki toprak, hızla ilerleyen ordunun tam ortasında aniden yarılır. Anında yüzlercesi içeri düşer. Çığlıklar yerin gürültüsüyle yarışıyor.

Eriyen kar, içinden geçen kalın kahverengi ve siyah damarları ortaya çıkarıyor ve şimdi toprak çatladığı için zincirleme bir reaksiyon başlatıyor. Bir ağacın köklerini çekip koparır gibi yayılıyor, yarıyor, açılıyor ve kulakları sağır eden kırılmalarıyla havayı dolduruyor.

Gökyüzünden Kitt'i çekerek karın parçalanışını, panikleyen ordunun dağılışını, parçalanışını izliyorum. ve onları bütün olarak yutuyor.

Karnım heyecanla zıplıyor. İşe yarıyor. Planım gerçekten işe yarıyor.

Zafer göğsümden pompalanırken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Arkamda, Tyde bile her zamanki sessizliğini bozarak bir tezahürat yapıyor. "İşe yarıyor Komutan!"

Bir yerlerde, Gideon'un başka bir cevap verdiğini duyuyorum

ve Lu kahkahalar atıyor, sesler buzlar arasında dolaşıyor.

Şimdi bir şansımız var ve ben bunu boşa harcamayacağım.

Ordunun ön safları demir ağaçlara doğru koşuyor, biz de ahşap kanatlarımızı onları takip etmeye odaklıyoruz. Tyde daha fazla ok atıyor, görüş büyüğü ona yardım ediyor öldürücü atışlar.

Ortadaki zemin yırtılmaya devam ediyor, kar yol veriyor. Kendi üzerine çökmeye başlıyor, gittikçe daha da uzaklaşıyor. Çamurun kokuşmuş toprağı çökerek yüzlerce Fae'yi ardında bıraktı.

Kaçmaya çalışırlar ama koşar adımları yutulur. Elleri parçalanmış kenarları tırmalıyor ama yine de çürüyen derinliklere düşüyorlar.

Ve toprağın yarılması bitmedi.

Çürümenin pis kokusu şimdi havaya yayılıyor ve daha fazla yıkım yayarken çürümüş ölüm kokusunu yayıyor.

"Dışarı!" Tyde bağırarak oklarının bittiğini ve yan heybedeki fazlalıkları alması gerektiğini söylüyor.

Kitt'i güvenli bir şekilde yer değiştirebilmesi ve erzaklarını doldurabilmesi için dengeliyorum ve Lu'nun vahşice uçuşuna dikkat ediyorum. O

Kereste kanadının yere doğru alçaktan süzülmesine izin vererek, koşan fae'leri yakalayıp asker arkadaşlarına çarpmadan ya da yarıklara fırlatmadan önce.

Gideon ve Varg daireler çizerek uçuyor, oklarını Cliffhelm yönünde koşturuyor. Bir gruba odaklıyorlar. Ama gürleyen bir gümürtü beni sarsıyor ve Osrik'in mancınığı fırlattığını görmek için etrafımda dönüyorum. Taş parçası yere çarparak yarığın diğer tarafına çekilen fae'lere isabet eder. Saniyeler içinde, Osrik yeniden yükleniyor ve tekrar serbest bırakıyor.

Dönüp gökyüzünde Finley ve Maston'un ağaç kanadını arıyorum ama onları göremiyorum. Şimdiye kadar yerden çoktan kalkmış, bizimle birlikte Fae'leri avlıyor olmalıydılar. Bir saniye içinde ahşap kanatlarına geri dönmüş olmalıydılar.
zemin çökmeye başladı.

Endişe içime çöküyor, tüküren kar yağışı boyunca bakmaya devam ederken omuzlarım geriliyor, havada süzülen ağaç kanatlarını sayıyorum.

Onları hala göremiyorum.

"Kahretsin," diyorum rüzgâra doğru, kar daha kalın yağarak Kitt'in tüylerini kaplarken.

Dizginlerini kavrayarak onu aşağıya doğru çekiyorum ve en kötü çürümenin olduğu yamacı araştırıyorum.

toprağı parçaladı. Nefesim donuyor ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum, çünkü onların bulunduğu kum tepesinin tamamının yok olduğunu görüyorum. O noktanın olduğu yerde üç yüz metreden fazla bir oyuk var.

Kitt'i yine de o yöne doğru yönlendiriyorum, içgüdülerim bana zaten orada olduklarını söylese de onları bulmaya kararlıyım.

yutuldu. Bir daha asla ahşap kanatlarının arkasına bile geçemediler.

Kurtaracak bir şey kalmadığını.

"Siktir," diye tekrar bağırdım, korku ve öfke boğazımı sıkıyordu.

Kitt bizi daha da yaklaşıyor, ama aniden sağanak halinde bir ok yayını havadan geliyor. Kaçmaya çalışıyoruz ama bir tanesi Tyde'in tam koluna isabet ediyor. Acı içinde haykırırken kan fışkırıyor, eyerde sarsılırken sırtı benimkine çarpıyor.

"Vuruldum, Komutan!"

Sinirlerim üç katına çıkıyor, vücudumdaki gerilim kollarımı sıkıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Bir ok daha neredeyse Kitt'i delip geçiyordu, göğsünü sadece kalın Göğsünde zincirli bir zırh taşıyor. Tyde ondan ürküyor Sarsıntılı bir hareketle yayı ve okları elinden düşer. "Dayan!"

Omzumun üzerinden ona sesleniyorum.

Aşağıya hızlıca bir göz attığımda, bir grup fae'yi gördüm.

Bize ateş ediyorlar. Yarığın bizim tarafımızdalar, bir düzinesi kereste kanatlarımıza ok atıyor. Roland ve Gideon ikisini vurmayı başardı ama sayıca azdık.

Kitt'i yönlendirmeye başladığımda, bakışlarım siyah göğüs plakalarına ve miğferlere takılıyor. Siyah - Fae'lerin kayalık zırhlarının sıkıcı rengi değil.

Maston ve Finley mi?

Görmeye çalışıyorum ama kar daha hızlı yağıyor ve ben çok uzaktayım. "Tyde! Sol kanadım!"

Tyde o yöne bakmak için zorlanıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor.

"Onlar. Mahsur kalmışlar. Timberwing'leri düştü. Ateş altındalar ve savunmasızlar." Raporu veriyor Homurdanarak nefes alıp veriyordu ve kolunun çok acıyor olması gerektiğini biliyordum.

Ama onları orada bırakamam.

Gözlerimi siyah zırh noktalarına dikerek Kitt'i onlara doğru yönlendiriyorum ve o da olabildiğince hızlı uçuyor. Yaklaştıkça adamlarım daha netleşiyor ve Tyde'in ne yaptığını görüyorum.

zaten biliyordu. Ağaç kanatları, yanlarındaki kırık toprak parçasında ölü. Etrafları geçilemeyecek kadar büyük çatlaklarla çevrili. Ölü kuşlarını siper olarak kullandıkları için kolay hedef durumundalar ama onlara saldıran fae'ler oklarıyla acımasızca saldırıyor.

Tokatlayan karda yarışıyoruz, dikkatim Ama adamlardan birinin boynuna saplanan bir okla yere yığıldığını görünce midem bulanıyor.

Maston.

"Hayır!"

Finley ona ulaşmaya çalışıyor ama o da yere yıkılıyor ve boğazımdan öfkeli bir kükreme kopuyor. "Haydi!" Kitt'e bağıriyorum.

Aniden, yeşil bir ışık topu çatırdayarak bize doğru fırlıyor. Alevler neredeyse Kitt'in boynuna çarpıyordu,

ve çığlık atıyor, kanatlarını çılgınca çırparak kısa kesiyor.

Tyde tekrar itilirken acı içinde homurdanıyor. Neredeyse bana çarpacak olan bir ışık dalgası daha geliyor ama Kitt tam zamanında bir kkremeyele yere düşüyor.

Orman kanadım yere bakar, yanardöner gözlerini kısar ve dalar.

"Kitt, hayır!"

Onu kenara çekmeye çalışıyorum, ama talimatlarımı tamamen görmezden geliyor. Avına kilitlenmiş, beni dinlemeyecek kadar sinirli.

Bir başka yeşil top bize doğru fırlıyor, ama o yana doğru sarsılarak durmadan topu savuşturuyor. Altımızda Büyülü Fae bir avuç daha fırlatmaya başlar, ama onun neredeyse üzerine geldiğini fark edince bağırır ve yoldan çekilmeye çalışır.

İşe yaramıyor.

Jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzını aarak aşağı iniyor, ağzını fae'nin kafasının üzerine kapatıyor ve çığlığını kesiyor. Kitt bir yay çizerek havalanıyor ve fae'yi bir paçavra gibi sallıyor.

ve bu süreçte onun başını kesiyor. Geri kalanını fırlatıp atıyor ve altımızdaki fae'ler dağılırken daireler çizerek yukarı doğru uçuyor.

Bir okçu hariç.

Onu.

Yavaş yavaş oluyor, sanki zaman bir yumrukta sıkılmış gibi. I

Okun ona nişan almasını izliyorum. Dizginlerini sarsarak onu hareket ettirmeye çalışıyorum ama av dürtüsü onu alt etmiş. Beni dinlemek yerine onu dinliyor.

Kımıldamıyor, hareket etmiyor, tüm gücümle çekmeme rağmen, dizginler avularımı kesiyor. Geri dönmesi için ağzımdan bir uyarı feryadı kopuyor ama artık çok geç.

Çok geç kaldım.

Ok, midemi bulandıran bir fişkırmayla gözünün tam ortasına saplanıyor.

Bağırıyorum, kendi sesim Kitt'in aniden kesilen çığlığıyla çarpışıyor. Tüm vücudu gevşedi. düşmeye başlıyor, Tyde ve ben tutunmaktan başka bir şey yapamazken yer bize doğru hızla yükseliyor.

"Hazır ol!" Onu uyarıyorum ve bir saniye sonra vuruyoruz.

Sert bir şekilde yere iniyoruz, kar serpintisi ve kereste kanadımın çatırdayan kemikleri içimde bir şeyleri de çatlatıyor.

Zamanın etrafındaki yumruk bırakır. Yerde her şey çok daha hızlı ve gürültülü. Çığlıklar, çatlayan toprak, fırlatılan mancınıklar.

İki yanımızda uçurumlar olan dar bir kar şeridindeyiz ve başımı yana çevirdiğimde, kılıçlarını çekmiş bize doğru koşan fae'leri görüyorum.

"Tyde!"

Kemerimi olabildiğince hızlı çözerek, kendimi Kitt'in sırtından atlarken eyerden kurtuluyor ve kılıcımı kınından çıkarıyorum. Üç fae askeri bir anda üzerime çullandı ve ilkinin kılıcını karşılamaya ancak zamanım oldu.

Kereste kanadımın ölümüne duyduğum şiddetli keder hareketlerimi körüklüyor ve öldürme ihtiyacım dışında her şey düşüncelerimden siliniyor.

Yılların eğitimi ve mücadelesi devreye giriyor.

Fae askerinin kılıç saldırısını engelliyor, taşın metale çarpmasına izin veriyorum. Bir diğeri soldan üzerime gelmeye çalışıyor, ama kılıcımı yeterince aşağı çekiyorum. İlkini kenara itip dizine olabildiğince sert bir tekme atacağım.

Geriye doğru yayılıyor ve ben de kılıcımı boynuna doğru savurup o daha ayaklarını sabitleyemeden boğazını kesiyorum. Dönerek, diğer fae'nin kılıcıyla tekrar karşılaşıyorum, onun etrafında dönüyorum, avantajımı kullanıyorum ve zırhlarındaki her bir savunmasız kısmı hatırlayarak saldırılarını engelliyorum.

Saldırılarımdan birini daha engellemek için kollarını yukarı kaldırdığında, belimdeki hançeri çekip koltuk altının açıkta kalan kısmına saplıyorum.

Tereddüt ettiği anda, kılıcımı iki elimle tekrar kavıyorum ve onu zırhından delip geçiyorum. tam iki taşın arasında. Yere düşüyor ve hançerimi içinden çekip çıkarıyorum ve dönüp üçüncü fae'yi arıyorum. Hareket ettiğini gördüğümde içimde korku parlıyor. Tyde'a doğru.

Hâlâ eyerden inmeyi başaramayan Tyde'in bir kolu, saplanan ok yüzünden işe yaramaz halde, diğer koluyla da kılıcını özensiz bir şekilde tutuyor.

Ellerim kılıcımın ve hançerimin etrafında bükülürken, tam fae silahı düşürmeyi başarırken ileri atılıyorum Tyde'in pençesinden. Bir çığlıkla fae'nin boynunu kesiyorum, dişlerim gıcırdıyor, gözlerim öfke dolu.

Yaradan kan fışkırıyor ve kaskına sıcıyor. Bana bakmak için dönüyor ama artık çok geç. Öldürücü darbeyi indirdim. Yere düşmeden hemen önce gözleri irileşiyor, kanı karları boyuyor.

Kılıcımı ve hançerimi kınlarına geri sokarak tokaları çekiştiriyorum ve Tyde'ı eyerden indiriyorum. Onu bıraktığım anda neredeyse yere yuvarlanıyordu ama omzumu sağlam kolunun altına sokarak onu destekliyorum. Sonra yan tarafındaki kanlı yarayı fark ettim.

Sikeyim.

Tıpkı Finley ve Maston gibi benim de atlayamayacağım kadar geniş boşluklarla çevrili olduğumu fark ederek etrafımızda dönüyorum

Tyde ile. Dehşet bağırsaklarımı ıslatıyor. Her yanımdaki çatlaklar genişliyor, yer inliyor ve sarsılıyor ve zavallı ahşap kanadım kar yağarken ölü, kırık bir yığın halinde yatıyor.

Kapana kısıldık.

"Git. Beni," diye öksürüyor Tyde, ben onu desteklerken bile vücudu zar zor dik durabiliyor.

Maston ve Finley'e zamanında ulaşamadığım için kendimden nefret ederek, "Dördüncü askerler birbirlerini terk etmez," diye bağıyorum.

Onları kaybettim. Tyde'ı da kaybetmeyeceğim.

Altımdaki zemin titriyor ve neredeyse Kitt'e çarpmama neden oluyordu. Telaşla yere bakıyorum, ellerim titriyor.

Bu toprak parçası her an çökebilir.

Çürümenin ne kadar yayılacağını ve kırılacağını hafife aldım ve hiçbirimizin yerde olmasını hesaba katmadım, çünkü bunun garantili bir yol olduğunu biliyordum.

Lanet olsun.

Sadece üç metre uzağımızdaki bir toprak parçası düşüyor ve panik uzuvlarımı donduruyor.

Sıkıştık kaldık. Tyde'ı bu boşluklardan geçiremiyorum ve ne zaman başka bir yöne dönsem, yarıklar genişliyor ve tamamen düşmekle tehdit ediyor.

Soğuk terler tenimi kaplıyor, kaburgalarım olduğu yerde donuyor.

Birden aşağıdan bir sesin bağırdığını duydum. "Hey, sikik, beni özledin mi?"

Bir an afalladım ve sonra kafamı kaldırdım. Şok içinde gözlerimi kırptırıyorum, beynim bir şekilde Judd'ın ahşap kanadının arkasında bana sırttığı gerçeğini yakalamaya çalışıyor.

Canavarı önümüze düşüyor ve ben hiç vakit kaybetmeden

Tyde'ı da yanımda sürükleyerek ileri atıyorum. Onu ahşap kanadın sırtına itiyorum, kaslarım onun ağırlığıyla geriliyor. Şu anda baygın, yere yığılmış ve çok fazla kanaması var.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tyde'ı elimden geldiğince hızlı bir şekilde bağlamak için kayışları kurcalamaya başlarken soruyorum.

Judd tsks. "Ne yani, öylece gidip Bensiz bir savaş mı yapacaksın?" diye alay ederek cevap veriyor. "Çok kabasın. Savaşları ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Onlar benim en sevdiğiniz hobiniz, Komutan."

Rahatlamanın şaşkınlığıyla başımı sallayarak, Tyde'ın kayışlardan kaymadığından emin olmak için sırtımı Judd'a dönerek sıçramadan önce Tyde'ı sabitliyorum.

Ben bindiğimde Judd bizi havaya çıkarıyor ve sonra onları görüyorum. Düzinelerce timberwings.

"Ne..."

Uzakta, yarığın diğer tarafında, Beşinci Krallık'tan gelen diğer fae ordusunun beslendiği yerde, ben karların üzerinde süzülen beyaz gemileri görebilirsiniz.

Red Raid gemileri.

"Kar korsanlarının burada ne işi var?"

"O mu? Bir iyilik istedim," diye bağıyor Judd sesinde bir sırtışla. "Yardıma ihtiyacımız olabileceğini düşündüm." "Peki ya ahşap kanatlar? Bunlar Kral Thold ve onun

Elitler mi?"

Canavarlar her yerdeler, ölümcül çalımlarla ve kükreyen ağızlarıyla fae'lere saldırıyorlar.

"Hayır," diyor Judd.

Cevap, aniden havayı yırtan binlerce çığlıkla geliyor. Gürültü içimi delip geçiyor.

Kulak zarlari, aşağıdaki fae'lerin ya durup ellerini kulaklarına kapatmalarına ya da dehşet içinde kaçmalarına neden oldu.

Sonra onu kerestesinin üzerinde, muhafızları tarafından kuşatılmış halde görüyorum. Siyah saçları karla kaplıydı ve vücudu gümüş zırhla kaplıydı.

Kraliçe Kaila.

Yardım etmeye geldi. Gerçekten geldi.

Büyülü sesler kesildi, sadece farklı zamanlarda farklı yönlerde patlamaya başladı, fae'lerin kafasını daha da karıştırdı ve atlarının kaçmasına neden oldu.

Kendimden geçmiş bir şekilde rahatlıyorum çünkü... kazanıyoruz. Lanet olsun kazanıyoruz.

Tyde'dan gelen bir inilti onu kontrol etmemi sağladı ve kan kaybını durdurmak için yaralarını bağlamamız gerektiğini biliyorum. "Onu Cliffhelm'e götürmeliyiz!" diye bağıyorum.

Judd beni duymuş olmalı çünkü ahşap kanadını çekiştiriyor ve ben de Tyde ile kendimi dönüş için hazırlıyorum. Ama sonra Judd bir küfür savurdu. Nedenini görmek için eyerin etrafında döndüğümde midem

bulanıyor.

Çatlama alanı karakolumuza kadar yayıldı. Yarıklar uzuyor, Dördüncü'nün sınırına kadar ulaşıyor.

Kahretsin.

Dünyayı çatlatarak Fae'leri durdurma planım işe yaramakla kalmadı, çok da iyi işliyor. Düşündüm ki Her şeyi ölçüp biçtim, buna göre plan yaptığımı düşündüm. Finley ve Maston'ın büyüsünü nereye odaklayacağımızı hesapladım.

Cliffhelm'den yeterince uzakta olduğu için oraya yayılmadı.

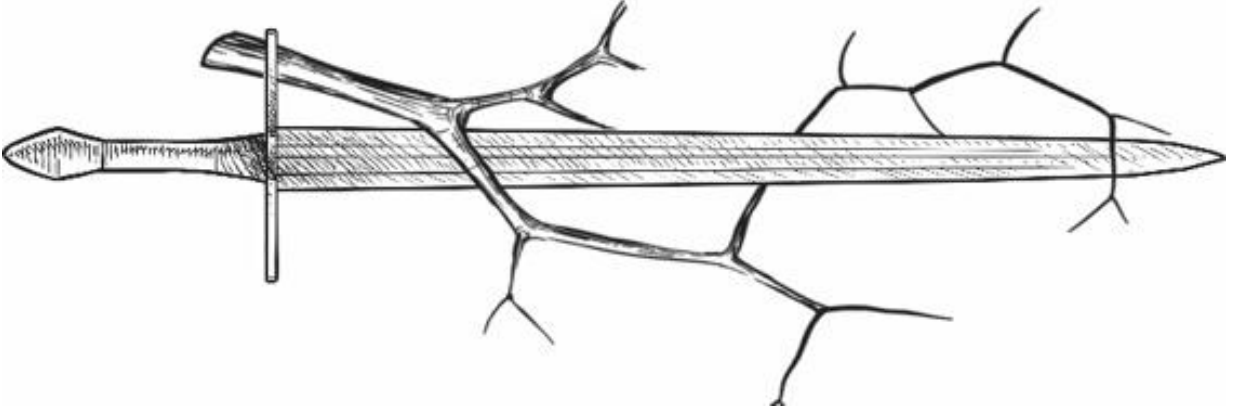
Yanılmışım.

Uçurum ve taşların vahşi bir şekilde çatlamasıyla Cliffhelm düşmeye başlar. Muhafız kuleleri Kar ufalanır ve koruyucu duvar, zeminle birlikte ikiye ayrılır.

"Os ve adamlarımız hâlâ yukarıda!" Bağırıyorum.

Kaila'nın askerlerinden birkaçı onları yakalamak için ahşap kanatlarını indirmeye çalışıyor ama artık çok geç. Yer gümbürdüyor ve gürleyen bir kaosla paramparça oluyor ve Cliffhelm'in duvarı tamamen çökerken dehşetle izlemekten başka seçeneğim yok.

BÖLÜM 27

OSRIK

Taş parçalarını mancınığa yüklüyorum ve mümkün olduğunca çok sayıda cesedi yok ettiğimden emin olarak parçaların uçmasına izin veriyorum.

İlk başta, sağımdaki nöbetçi kulesi neredeyse enkaz parçalarıyla doluydu. Benim için yeterince küçüktü. mancınığa yükleyin, bok gibi ağır olacak kadar büyük.

Ryatt'tan sinyali alıp tetiği hazırladığımızda, nöbetçi kulesinin içinde bekledim, dikkatim gökyüzüne odaklanmıştı.

Adamların geri kalanı duvar boyunca çömelmiş halde durarak Cliffhelm'in boş görünmesini sağladı. Biz çizmek gerekiyordu

Fae'nin gözleri demir ormandaki tehdide çevrildi, böylece çürümenin büyük damarları umarım onları kan kaybından öldürebilirdi.

Ve işe yaradı. Ryatt'ın bu çılgın planı işe yaradı.

Çürümenin donmuş toprağı yırttığını gördüğümüz anda, adamlarım menzile giren her fae'ye ok fırlatmaya başladı. Yer yarılmaya başladığında bir grup ayrılıp Cliffhelm'e doğru koşmaya çalıştı ama biz hazırдық ve onları kolayca hakladık.

Ve mancınığı fırlatmaya devam ediyorum. Kollarım yanıyor, kaslarım geriliyor, ter derimden aşağı damlıyordu.

boktan kar kadar ağır. Ağır olan sadece taşlar değil, tüm mancınık ağır. Bu bir üç kişilik yük, ama iki adam daha ayıramayız. Bu yüzden kendim yapıyorum. Fırlatıyorum, sonra kolu yeniden hedefliyorum ve başka bir parça yüklemeyen ve başka bir fae grubuna fırlatmadan önce dişlerimi sıkarak tetiği tekrar ayarlıyorum.

O kısmı seviyorum.

Birinin gelip bizi tehdit etmesinden hiç hoşlanmıyorum. İhtimaller ne kadar kötü olursa olsun buna katlanmayacağım.

Mancınığı tekrar ateşlemeden önce, uzaklarda bir hareket gözümüne çarpıyor. Beyaz kar üzerinde beyaz tahta, alevli ayakları olan yaratıklar tarafından çekiliyor.

Bu hiç beklemediğim bir manzaraydı.

Ateş pençeleri Kızıl Akın gemilerini çekiyor ve Beşinci Krallığa doğru geri kaçan Fae'lerin önünü kesiyorlar. Neredeyse bir düzine geminin birliklerinin içinden geçip gittiğini ve ateş pençelerinden çıkan alevlerin orduya yayılarak onları durdukları yerde yaktığını görüyorum.

Duvarın aşağısında, yanımdaki askerler zafer çiğlıkları attılar. Sonra, ahşap kanatlar - bizimkiler değil - Bulutlardan aşağı inmeye başlıyorlar ve kükrüyorlar. Şaşkınlıkla bakıyorum, içlerinden biri uçuşun ortasında sıcıyor ve bazı fae'lerin üzerine düşerken sıçramasını buradan görüyorum.

İnanılmaz.

Alnımdaki teri silmek için kaskımı çıkarırken adamlar gülüyor ve ben de sırtımdan kendimi alamıyorum. Bu kadar yardım nasıl geldi bilmiyorum, ama bir intihar görevi olabilecek şey bir anda bir intihar görevine dönüştü. Lanet olası zafer.

Yerden bölünme ve şimdi eklenen savunma ile kazanıyoruz.

Her şey çok hızlı değişti. Yarım saat önce her şey bok gibi görünüyordu.

"Kıçlarına tekmeyi yiyorlar!" diye bağıyor adamlardan biri.

Sonra yanımdaki adamlardan biri seslendi, "Kaptan!"

Dikkatimi toplayarak duvarın altını işaret ettiği yere bakıyorum. Görüş alanını takip ediyorum ve ne gördüğünü anlıyorum. Bir yarık var ve hızla genişliyor. bizim için.

"Kahretsin." Kaskım bir çınlamayla yere düştü.

Yarıkların bir an önce yere düşme riski olduğunu biliyorduk.

Cliffhelm, ama Ryatt bunun olmaması için plan yapmaya çalıştı.

Askerlerimizin büyüsunü bilemeye çalıştık.

uzakta. Ama belli ki Slade'in çürümüşlüğü artık serbest kaldığına göre, tekrar tasmalanmak istemiyor.

Çatlağın yayılmasının durmayacağını anladığımda yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. Ve bu küçük bir çatlak da değil, büyük.

Sonra duvar sallanmaya başlar.

Başımı kaldırıp olabildiğince yüksek sesle bağıyorum. "İn şu lanet duvardan!"

Kükreyerek verdiğim emir üzerine adamlar yerlerinden fırlayıp merdivenlere doğru koşmaya başladılar. Onlara bağıyorum.

kıçlarını oynatarak, her birini sayarak, dikkat Onlardan bizim uçuruma doğru giden yarığa sığıyor.

Tabana ulaştığında üç adam kaldı.

Yer o kadar sert sallanıyor ki neredeyse yan tarafa savruluyordum. Adamlar da neredeyse devriliyordu, ama yakaladılar merdivenlere doğru koşmaya devam etmek için mücadele ederken.

Sonra duvar çatırdıyor.

Askerlerimizden biri yeterince hızlı değil. O gider ve duvarın geri kalanı yol vermeye başlar.

"Kaçın!" Kükrerim.

Diğer ikisi kıçlarını kaldırıyor ama duvar batıyor ve bir askeri daha beraberinde sürüklüyor, çılgılığı kısa sürede kesiliyor. Son adam da neredeyse düşüyordu, ama ben öne

atıldım, yumruğumla
kolunun etrafında. Onu çekip kaldırdım ve

güçlü bir itme ile merdivenler. Sonra merdivenlerden aşağı atladım.

tam da botlarımın altında parçalanmaya başladıklarında.

Enkaz havaya fırlıyor ve ben tam ayaklarımın üzerinde yere çarparken, bir başka gürültüyle çatlar ve nöbetçi kulesi devrilen bir ağaç gibi devrilmeye başlar.

Bizi dümdüz edecek.

Yanımda sürüklediğim asker sendeliyor ama kolunu tekrar kavrayıp onu dik tutuyorum. "Git!"

Yer o kadar sallanıyor ki, sanki bütün uçurum her an çökebilirmiş gibi geliyor ve bu düşünce içimi bu lanet kardan daha soğuk bir korkuyla dolduruyor.

Rissa.

Cephaneliğin önünden koşarak geçiyorum, adamlara koşmaya devam etmeleri, daha çok itmeleri, daha hızlı gitmeleri için emirler yağıdırıyorum.

"Durmayın!" Yer gök gürlerken gürlüyorum ve arkamızdaki uçurumun daha fazla devrildiğini duyabiliyorum.

Sonra gölgeler beliriyor ve başımı kaldırıp tepemde ağaç kanatları görüyorum. Aşağı doğru süzölmeye başladılar, eyerlerdeki askerler adamlarımı yakalayıp yukarı çekmeye çalışıyordu. Bir gümbürtü daha geldiğinde omzumun üzerinden bakıyorum ve cephaneliğin de düşmeye başladığını görüyorum.

Tüm Cliffhelm moloz yığınınına dönecek. Hemen Rissa'ya ulaşmalıyım.

Bir kereste kanadı önüme düştü, ama ben Eyerindeki askeri görmezden gelip kışlaya doğru koşmaya devam ediyorum. Kapıya ulaştığımda, çılgınca etrafa bakınarak ona seslenirken neredeyse menteşelerini sökeceğim.

Ama o burada değil.

Burada değil.

Boğazımdan dehşet dolu bir feryat kopuyor.

"Rissa!" Nerede o? Hangi cehennemde?

Korku göğsüme öyle bir çarpıyor ki düşünemiyorum. Ya düşerken duvarın yanıdaysa? Ya çoktan ezildiyse?

Döndüm ve koşmaya başladım,

geldiğim yoldan geri dönüyorum, ama yer yarıyor,
açılıyor-

"Osrik!"

Kafamı çevirdim ve işte oradaydı, yarışıyordu.
Ahırdan bana doğru geliyor. Birbirimize doğru koşarken sarı
saçları solgun, korkmuş yüzünün etrafında dalgalanıyor.

Tehlikeye çok yakın.

Yerden bir çatırtı daha duyuyorum ve bir adam çığlık
atıyor.

Rissa bana doğru sıçradı. Ellerim fırlıyor ve onu
yakalıyorum, sonra dönüp koşabildiğim kadar hızlı
koşuyorum, tam ahırlar
yanımızda parçalanmaya başlar.

Vücudu benim adımlarımla sarsılıyor ama ben toprağı
yırtan çürümeden kaçmaya çalışıyorum. Çünkü
Onu parçalamasına izin vermeyeceğim.

Hayatta olmaz.

Etrafımızda kar parçalanıyor ve yarıklar aşınmış
toprak ve midemi bulandıracak kadar kötü bir kokuyla
dolmaya başlıyor. Çarpan adımlarım bizi Cliffhelm'in dış
çitinin sonuna götürüyor ve yığılmış tuğlaların üzerinden
atlıyorum. Ayaklarım diğer tarafa indiğinde, devam
ediyorum, ilerliyorum, kalbim çarpıyor ve kanım o kadar
yüksek sesle pompalanıyor ki
Başka bir şey duyamıyorum. Gerekirse Brackhill'e kadar
koşmaya devam edeceğim. Onu güvende tutacağım.

Onu güvende tutmak zorundayım.

Ama sesi aniden paniklemiş beynimi delip geçiyor.
"Osrik!" Boynumun yan tarafına, dikkatimi çekecek kadar
sert bir çimdik attı.

lanet olası uzun bir yol. "Sarsıntı durdu!"

Karda kayarak duruyorum, nefes nefese kalıyorum.
Dönüp etrafıma baktığımda askerlerimizin geri kalanının
çoktan durduğunu, herkesin geldiğimiz yöne baktığını
görüyorum. Üstümüzde ahşap kanatlar dönüyor.

Hepimiz bekliyoruz, izliyoruz, ama yarıklar yayılmıyor
ve yer hareketsiz ve sessiz kalıyor.

Rissa haklı. Durdu.

Teşekkür ederim. Lanet

olsun.

Birkaç dakika sonra sesi titreyerek, "Artık beni bırakabilirsin," diyor. Vücudu da titriyordu.

"Kesinlikle olmaz."

İtiraz etmiyor ve elleri hâlâ enseme kavıyor. Çok fazla adrenalin pompalıyorum, kimin hala burada olduğunu fark ettiğimde sonuçtan sersemlemiş durumdayım.

Hâlâ hayatta olan.

Dakikalar geçtikçe, ahşap kanatlar yanımıza konmaya başlıyor ve hepimiz ufalanmış kalıntılara bakıyoruz.

Cliffhelm ve aşağıda savaş alanından cesetlerle dolu bölünmüş manzara.

"Biz iyiyiz," diye mırıldanıyor Rissa bana, vücudu nihayet sarsıntıdan kurtuluyor.

Ama tek düşünebildiğim onu nasıl bulamadığımı.

Tekrar kıvranmaya başlayınca, sonunda vazgeçtim ve onu yere bıraktım. Sonra ona ters ters baktım. "Barakalarda kal. Orası

Sana ne söylediysem," diye hırladım. "Sana on kez lanet olası barakalarda kalmanı söyledim!"

Gözleri kısılıyor ve ellerini kalçalarında yumruk yapıp burnunun ucuyla bana bakıyor. Ben onun üzerinde yükselirken bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. "Benimle böyle konuşma. Ben ne bir çocuğum ne de emir verebileceğin askerlerinden biriyim."

"Hayır," diyorum, bir adım öne çıkarak. "Sen benim kadınımsın ve lanet olası bir savaş sırasında seni güvende tutacaksam, o zaman beni dinlemek zorundasın!"

Boynuna bir atkı dolamış, kalın deri ve kürk bir palto giymiş ama yanaklarının kızarmasından öfkesinin onu oldukça sıcak tuttuğu anlaşılıyor. "Ben kışlada kaldım," diye karşılık veriyor.

"Yer sallanmaya başlayana kadar. O zaman ne yapmamı bekliyordun?"

"Kal. İçinde. Kışlada.

Kışlada!" Alay ediyor.

Alay ediyor.

Böyle bağırdığımda onun üç katı büyüklüğünde adamların korkup kaçtığını gördüm ama o öyle değildi. Ve içimin derinliklerinde, şu anda öfkeden çıldırdığımı biliyorum çünkü eğer yaralanmış ya da ölmüş olsaydı, aklımı kaçırdım.

Ben de sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştım. "Sana planımızı anlattım, Rissa. "Sana planımızı anlattım, Rissa. biraz sarsıntı."

"Sarsıntı mı?" diye bağırıyor. "Bu bir sarsıntı değildi, Osrik! Sanki tüm dünya sallanıyormuş gibiydi. çatırdayarak açılıyor!"

"Çünkü öyleydi!"

"Şey, kusura bakmayın Sayın Yüzbaşı, öylece durup binanın üzerime çökmesine izin vermemeye karar verdim. Bana," diyor hırçın bir şekilde. "Neler olduğunu görebilmek için dışarı çıktım."

Burnumu başparmağımla parmağımın arasına sıkıştırıyorum, sanki onun güzel kafasına biraz mantık sokabilirmişim gibi. Nefes alıp elimi bıraktığımda gözlerinin içine bakıyorum. "Ölebilirdin. Seni bulmak için kışlaya gittim ama orada değildin. Bir moloz yığınının içinde sıkışıp kaldığını ve yerin on metre altına gömüldüğünü düşündüm. bir yerde."

Mavi gözleri parlıyor. "Duvarın ve nöbetçi kulelerinin yıkılmaya başladığını gördüm. Yer o kadar sert sallanıyordu ki

dik bile duramıyordum. Ama nerede olduğunu görmek istedim. Senin de iyi olduğundan emin olmalıydım, seni dev Ahmak!" diye bağırıyor, ateşli ses tonuyla beni suçluyor.

Söyleyeceğim karşılık dilimin ucuna kadar geliyor. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz, hala paniğimizi dışarı atıyoruz.

Bir saniye sonra, korkunun içime işlediği göğsümdeki deliklerden dışarıya bir iç çekiş sızıyor.

"Buraya geldiğimde ve seni bulamadığımda..." Kendi itirafım aramızda homurdanıyor. "Beni çok korkuttu lanet olası ölüm."

Kendi iç çekişini dışarı itiyor, öfkesi gevşiyor. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Beni dinlemeye başlayacak mısın?"

"Evet. Bazen. Yapılacak doğru şey gibi görüldüğünde. Ve eğer bana uygunsa."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "En azından dürüstsün." I onu göğsüme çekiyorum. Nabzım hâlâ deli gibi atıyor ama ona sarılmak iyi geliyor. İyi olduğuna dair bana güven veriyor.

"Askerler öldü mü?" diye soruyor sessizce.

Sırtını ovarken duraksadım. "Evet."

"Senin için zor mu?"

Yıkılan duvarın içine düşen askerlerin yüzlerini görüyorum. Çığlık seslerini duyuyorum.

"Her seferinde," diye itiraf ediyorum asitle yanarak bağırırsak.

Rissa yüzüme bakıyor, sesi yumuşuyor. "I kışlada olmadığım için gerçekten üzgünüm. Seni paniklettiğim için."

"Bağırdığım için özür dilerim." Elimini başının arkasına doladım ve eğilip onu öpebilmek için kendime çektim. "Beni bir daha böyle korkutamazsın."

Mırıldanıyor. "O zaman gelecek sefer için çözümü biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Basit. Biz ayrılmayız. Beni duvarda yanınıza almalıydınız," diyor rahatça.

Ona göz kırpiyorum. Şaka yapıyor olmalı.

Bana bakmaya devam edince başımı sallıyorum. "Sarı Çan. Seni bir fae ordusuna mancınık fırlatman için lanet olası bir kale duvarına çıkarmayacağım."

Kaşlarını çatarak uzaklaşıyor. "Neden olmasın?" Lanet olsun. Bu kadın.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Gerçek savaş alanlarına gitmiyorsun. Bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Tartışacak bir şey yok," diye savunuyor. "Birlikte kalıyoruz. Birbirimiz için endişelenmek istemiyoruz, bu yüzden

Bizim için en iyisi bu olacak."

Nefesimin altında bu zor, sinir bozucu, güzel kadının hakkında mırıldanıyorum. Kesinlikle savaş hattına gitmeyecek.

Tanrı aşkına.

"Her neyse, yaralanmadım, bu yüzden Bir şeyi kanıtla," diyor mavi gözlerini üzerimde gezdirmeden önce. "Ancak sen tam bir karmaşasın."

Aşağıya baktığımda çıplak kollarımda sadece birkaç küçük sıyrık ve kesik görüyorum. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Kir, ter ve kanla kaplanmışsın."

Judd yanıma sokularak, "Bu onun için gerçekten çok normal, canım," diyor.

"Ona aşkım deme," diye homurdanıyorum.

"Evet, bana aşkım deme," diye kestirip atıyor ve ona anında kendimi iyiden de iyi hissettiren bir tiksinti bakışı atıyor.

Judd sırtlıyor. "Vay canına. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız." "Tabii ki öyleyiz," ikimiz de kendi sinirli seslerimizle

Tonlar.

Sonra bakiştık ve şimdi adrenalininim sakinleşiyor ve bana onun iyi olduğunu söylüyor, tüm bu akan kan ve hormonlar başka bir şey yapmak istiyor.

Judd boğazını temizliyor ve aramıza bakıyor. "Ah, doğru.

İşler çığırından çıkmadan önce... Kraliçe Kaila ve kardeşi Manu'nun burada olduğu konusunda sizi uyarmak istedim."

Kafamı ona doğru çevirdim. "Ne?"

Beni işaret ediyor. "Ama onu öldüremezsin. Slade onları affetti, hatırladın mı?"

"Slade'i burada görüyor musun?" Öfkeli bir hırıltıyla karşılık veriyorum. "Rissa'nın neredeyse ölmesi onların suçu. Eğer Rissa ölürse onları öldüreceğim. lanet olası beni istiyor."

Beklentiyle ona bakıyorum. Bana bir isim vermesini söyledim, bu yüzden o güzel dudaklarını ayırıp söylemesini bekliyorum ki onları bitirebileyim-

Omuz silkiyor. "Her şey affedildi."

Çift çekim yapmak zorundayım. "Eski, lanet, pardon?"

Rissa bana sert bir bakış attı. "Bir savaşın ortasındayız, Kaptan. Benim adıma insanları tehdit etmeyi bırakın,

Çünkü bunun için zamanımız yok. Kraliçe belli ki yardım etmek için burada. Ben bile bu konularda politik olarak hassas olmamız gerektiğini biliyorum. Doğru mu?" diye sorar ve Judd başıyla onaylar. "İşte. Gördünüz mü?"

"Hayır, görmüyorum," diye ısırıyorum. "Sana yaptıkları için onları öldürmek istiyorum."

Gözlerini deviriyor. Bu beni kaya gibi sertleştiriyor. Çünkü bu sinir bozucu kadın bana bunu yapıyor. "Çok yazık. Yapamazsın" diyor.

Onun için insanları öldürmeme izin vermesi konusunda onunla konuşmam gerekecek. Sonra konuşuruz.

Onu hala ayakta olan binada becerdikten sonra.

Biri çığlık atarak dikkatimizi başka yöne çekiyor. Kraliçe Kaila'nın muhafızlarından biri yaralı bir fae askerini ahşap kanadının arkasından atarken ona bakıyoruz. O

Çarpmanın etkisiyle çığlıklar atıyor, karda dik durmaya çalışıyor.

Yolumuza devam etmeden önce üçümüz birbirimize bakıyoruz. Ryatt yaklaşıyor ve fae'ye bakarak anlamadığım bir şey söylüyor.

Fae başını sallıyor. "Bunun bizi durduracağını mı sanıyorsun?" Ryatt ona, "Sanırım sizi durdurduk," diyor.

Fae'nin gülüşü hırıltılı. "Bu fae'lerin Orea'yı almasını engellemeyecek. Taş Kral bunu yıllardır planlıyor. Bu dünyanın bizim olduğundan emin olacak ve sizin türünüz onu durduramayacak kadar zayıf. Bu bir zafer değil. Bu sadece bir gerileme."

"Nerede olduğuna bir bak, bir de benim nerede olduğuma bak."

Ryatt hırılıyor. "Oreanlar zayıf değildir. Topraklarımız sizden bir kez kurtuldu ve yine aynı şekilde kurtulacağımızdan

emin olabilirsiniz.

"Sen bir istilasın."

Fae tekrar güler, ama bu sefer boğazından kan fokurdar. Boğuluyor, sonra gözleri açılıyor ve

Yere yığılır, kesik kesik aldığı nefesi ölürken kesilir.

Rissa kendini bana doğru bastırıyor ve ben de kolumu onu koruyacak şekilde sarıyorum.

Herkes ölü fae'ye bakıyor ve onun sözleri kulaklarımda tekrarlanıyor. Bu, Fae'nin Orea'yı almasını engellemeyecek.

Kraliçe Kaila adamlarına bakarken sessizliği bozarak yanlarına gelir. "Biz gidiyoruz. Kendinizi hazırlayın."

Ryatt dikkatini ona yöneltiyor. "Gidiyor musun?"

"Evet," diyor, çoktan ahşap kanadına doğru adım atmaya başlamış.

"Ne dediğini duydun. Fae'ler durmayacak. Kralınızla yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi ben

Krallığıma dönüp topraklarımı savunabilir ve bir sonraki saldırıya hazırlanabilirim."

Ryatt, "Burada daha yeni bir zafer kazandık," diyor. "Avantajımızı korumalıyız."

Kraliçe Kaila ona heybetli bir bakış fırlatıyor. "I Dalgakıran Limanı'nda yardım ettim ve kardeşimin ısrarı üzerine burada da yardım ettim. Ama kralınızı hiçbir yerde göremiyorum, Komutan," diyor sivri bir bakışla. "Ben sözümü yerine getirdim."

Tekrar uzaklaşmadan Manu öne çıkıyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Ona keskin bir bakış atar ama Sonra ikisi hararetli bir şekilde ileri geri fısıldaşmaya başlarlar.

Manu'ya ters ters bakıyorum, ellerim yumruk oluyor. Diş gıcırdatma. Şimdi zindandakinden çok daha iyi görünüyor.

Dişlerini kırmalıydım.

"Kes şunu," diye tıslıyor Rissa dirseğini benimkine vurarak

yan.

Ona bakıyorum ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. meydan okuma.

Evet. Yine sertleştim.

"İyi," diye homurdandım.

Kaila ve Manu dönüp geri geldiklerinde Kaila'nın yüzü sertleşmişti. "Kardeşim ve danışmanım farklı bir hareket tarzı önerdi," diye kestirip attı, Gözleri Ryatt'a kaymış olsa da bu durumdan hoşnut olmadığı açık. "Üçüncü Krallık Orea'ya yardım edecek."

Ryatt'ın omuzları gevşerken içindeki rahatlama açıkça görülüyor. "Teşekkür ederim Kraliçe Kaila," diyor başını öne eğerek.

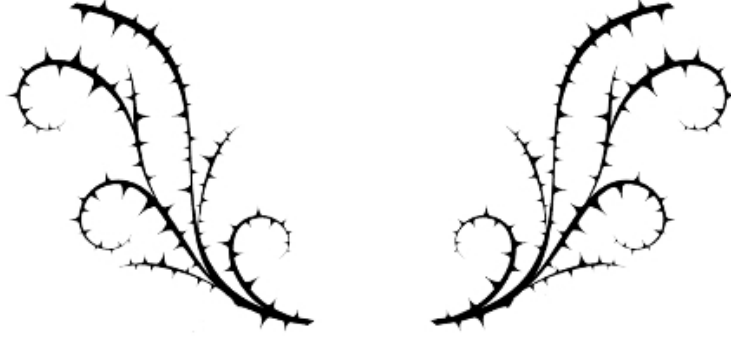
"Bana teşekkür etme," diyor sertçe, kahverengi gözleri kardeşine doğru atıldı. "Manu'ya teşekkür et." Korumaları toplanır

Siyah örgüsünü omzunun üzerinden atarken, gümüş göğüs plakası buzla kaplı. "Şimdi bir plan üzerinde konuşalım Komutan, bakalım gerçekten kurtarabilecek miyiz? Orea."

"Yapabiliriz," diyor Ryatt asil bir şekilde ve hakkını teslim etmeliyim, sesi tam anlamıyla bir kahraman gibi çıkıyor.

Ve şu anda Orea'nın gerçekten bir kahramana ihtiyacı var.

BÖLÜM 28

SLADE

Ölü arazi bitiyor.

Kilometreler sonra, sonunda hala yaşayan bir toprağa yol veriyor. İkisi arasındaki sınır bir yara kabuğunun sivri kenarı gibidir. Bir adımda küllü, doğal olmayan alüvyonlar, bir adımda ise yemyeşil çimenler ve asırlık ağaçlar. Kuşlar tepemizde uçuyor, böcekler alçakta asılı meyvelere üşüşüyor ve hava artık ölümün sınırını taşımıyor.

Yolumuz üzerinde iki şehirden geçtik. Şüphesiz onlar Bir zamanlar gelişmişti, ama şimdi boş harabelerden başka bir şey değiller. Bir noktada, Fae'ler, bu binanın önüne bir duvar örmeye çalıştılar. ve yayılmayı durdurmak için kullanılan büyü'nün yankılarını da hissedebiliyordum.

Ama işe yaramadı. Ölü topraklar ulaşmaya devam etti. Dinlenmek ya da yavaşlamak için durmama izin vermedim.

Yolculuk yorucuydu ama bağım beni çağırıyor. Onun burada olduğunu ve giderek yaklaştığını biliyorum, yani kaybedecek zaman yok.

Önden giden Vulminler bana geniş bir alan bıraktı. Beni dikkatle izlemeye devam ediyorlar ve bunu yapmaları akıllıca. Ama sonunda hedefim ortaya çıkıyor.

Lydia'nın geniş, güzel toprakları.

Bir zamanlar Annwyn'in birçok krallığından sadece biriydi. Her bölgenin kendi hükümdarı, kültürü ve korumaları vardı. Ama sonra her şey değişti ve

Topraklar tek bir canavarın midesine girmiş, tek bir hükümdara boyun eğmiş ve birleşik bir yönetim altına girmiştir.

Bu yeşil vadinin karşısında, hükümdarın hak iddia ettiği Glassworth Sarayı'nı görüyorum. Düz bir arazide oturuyor.

ve bir şelale, keskin kenarından bir tabaktan damlayan şurup gibi akar.

Saray eskiden sadece taştan yapıldı.

Adını hak etmek için vitray pencerelerle delik deşik edilmiş. O vitraylı duvarlar ve kubbeli tavanlar hala orada, ama şimdi kristal kuleleri ve içinden büyüyen değerli taşları var. Bu canlılık, az önce terk ettiğimiz yoksun toprakların yüzüne tükürüyor, kilometrelerce ötedeki her şey renksiz bir cesetken, kibirli ve canlı durmak.

Şehre tepeden bakan plato üzerinde inşa edilmiş olmasına rağmen sarayın çok fazla savunma duvarı. Ön tarafta sadece kısa bir korkuluk var. geniş açık bir kapısı var ve bu kapı korumadan çok görünüş için yapılmış gibi görünüyor. Savunma eksikliğiyle kibirli görünüyor, Glassworth barış ve güzelliğin hüküm sürdüğü bir dönemde inşa edilmiş olmasına rağmen.

Bu eksiklikten faydalanmaya niyetliyim. "Lord Rot."

Vulmin grubuna liderlik eden erkek yanıma geliyor. Ona Tavşan diyorlar, ama bence bu bir takma ad çünkü iki ön dişi hafifçe bir tavşan gibi. "Plan nedir?"

Ona kısa bir bakış attım. "Plan bu." Kekeleymeden önce inanmayan bir duraksama oldu, "Ne yani, basitçe... saray kapılarına kadar yürümeyi mi kastediyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum." "Seni oracıkta öldürecekler!"

"Eminim deneyeceklerdir."

Krallarının Auren olduğunu söylediler. Bu yüzden o kapılara doğru yürüyeceğim ve yoluma çıkan her şeyi

çürütmeye başlayacağım.
Onu bul.

Hare'nin gözleri ihtiyatla genişledi. Görünüşe göre Annwyn'in yokluğu gücüm hakkındaki bilgileri sulandırdı. Aksi takdirde benim için bu kadar korkmuş görünmezdi.

Bir zamanlar yaşadığım şehir benden korkardı ve haklı sebepleri vardı.

Hare, "Seninle gelmemiz gerekiyor," diyor.

"Onunla gidemeyiz!" diye tıslıyor arkamızdan biri. "Bizi öldürecekler! Şehre gitmeli ve diğerleriyle temasa geçmeliyiz."

"Lyäri'nin bağlarını öylece bırakamayız!" diyor bir başkası.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve meraktan yolda duruyorum. Giysileri ölü toprakların tozuyla kaplı, yüzleri yorgun, çantaları ağır. Sıkı dudaklı bakışları niyetleri hakkında bana çok az şey veriyor.

Ama kraldan nefret ettiklerini, savaştan nefret ettiklerini ve soyadından dolayı Auren'e bir çeşit sadakat duyduklarını biliyorum. Bu bana liderlik etmeleri için onlara güvenmem için yeter de artar bile.

Ayrıca, eğer bir şey yaparlarsa, onları öldürürüm.

Ancak Auren hakkında konuşmalarına bakılırsa, onun Turley taraftarları için kayda değer bir figürden daha fazlası olduğu açık. Onunla gerçekten tanışmadıklarını itiraf etmelerine rağmen ondan saygıyla bahsediyorlar.

"Auren'in adına benimle kalmak gibi bir sorumluluk hissediyorsanız, sizi temin ederim ki kimsenin benim için hayatını riske atmasına ihtiyacım yok."

"Ama tek başınasın, doğruca saraya yürüyorsun," diye karşı çıkıyor Hare. "Kral Carrick'in tüm kuvvetlerini Orea'ya gönderdiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Burada hâlâ çok sayıda koruması olduğunu biliyorum."

"Tüm krallıkta beni durdurmasına yetecek kadar güç yoktur."

Hare göz kırpmıyor. Hepsi bana sanki konuşma tarzım kibirden başka bir şeye dayanmıyormuş gibi bakıyor. Öyle değil.

Gerçek bu.

"Benimle gel ya da gelme, seçim senin. Ama bunu kendi sorumluluğunuzda yapın."

"Şehre gitmeliyiz," diyor başka bir erkek-Dişleriyle saldıрма gücüne sahip olan kişi. Boynunda onlardan bir dizi taşır. Ona Fang derler.

Adımlarım sığ bir yamacı aşıyor ve hemen ileride toprak yol ikiye ayrılıyor. Düz devam edersem sarayın beklediği platonun tepesine çıkan, fayanstan inşa edilmiş bir yamacın bulunduğu uçurumun kenarına ulaşır.

Ama gürültü dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı sağa doğru çekiyor. Çatallı yolun ayrıldığı yere. Şehir. Lydia'nın girişini işaretlemek için uzun bir lavanta kemeri var.

Ve yol geçmek için bekleyen fae'lerle dolu.

"Bayram mı kutluyorsunuz?" Soruyorum ama içimden bir ses öyle demiyor.

Hare ve diğerleri durur, herkesin gözü şimdi şehrin girişindedir. "Hayır," diyor Hare başını sallayarak. "Tatil falan yok. Bunun ne olduğunu bilmiyorum..."

"Görünüşe göre komşu köylerden Fae'ler" diye ekliyor Fang, Lydia'ya doğru yol boyunca ilerleyen gruplara bakarak. Bazıları geliyor orman yönünden, diğerleri ise platonun diğer tarafından geçtiler.

"Gidip neler olduğuna bakmalıyız," diyor bir diğeri.

"Sorun çıkabilir. Carrick'in her zamankinden daha şiddet yanlısı olduğunu biliyorsun," diyor Fang, Hare'ye bakarak. "Carrick'in Hareketin yükselişi onu sarstı. Başparmağını başkente bastırıyor olabilir. Bazılarını bulmuş olabilir bize..."

Hepsi tereddüt ediyor. Hare bana bakıyor.

Çenemi sallayarak onlara "Gidin," diyorum. Onlar şehirdeyken, hiçbirinin beni takip ettiği için ölmesinden endişe etmem gerekmeyecek.

"Ayrılabiliriz..."

Yüzlerindeki isteksizlik aslında oldukça derin. Bazıları benimle kalabilsin diye ayrılmayı bile düşünüyorlar. Auren adına gösterdikleri sadakat duygusu şok edici.

Ama Fae'ler şehre akın ederken, saray kapılarına kadar yürümek için mükemmel bir zaman olabilir, çünkü kralın dikkati dağılmış olabilir.

Gücüm sabırsızlıkla titriyor ama ellerimi yumruk yapıp kendimi tutuyorum. "Şehre git, halkının güvende olduğundan emin ol ve-"

Uzaktaki bir şey beni durduruyor ve gözlerim aniden açılıyor. Nefesim daralırken kelimelerim kesiliyor.

Sonra lanet olası kalbim göğsümde sıkışıyor, çünkü orada, şehirde, havada bir şey belirliyor.

Yutulmuş karanlıkta bir işaret fişeği gibi. Şehrin derinliklerinden yumuşak altın bir ışık yanıyor, ışınları kırılıyor

yüksek ağaç tepelerinin arasından güneş ışığı gibi süzülüyordu.

Sendeleyerek geri döndüm.

Çünkü orada Auren'in aurası şehrin Çekirdek.

Beni ona götürüyor.

Bağlarım artık sadece göğsümün içinde şarkı söylemiyor.

çınlar. Gürlüyor. Yıldızların bile duyabileceği bir yaygara ile serbest bırakılır. Çaldığı şarkı onun mükemmel ritmi atan kalbi. Tıpkı Barrens'ta beni ona ilk götüren fener gibi, şimdi beni tekrar çağırıyor.

Rahatlama ve sevinç içinde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. "Auren."

Bir nefes gibi söylüyorum. Onun adı en derin parçalarım. Çenem ağrıyor, gözlerim yanıyor ve o günden beri hissettiğim her duyguyla dolup taşıyorum. Birbirinden koparılmış.

Adımlarım şehir yoluna doğru keskin bir dönüş yapıyor.

"Ne yapıyorsunuz?" Hare soruyor, o ve diğer Vulmin yetişmek için acele ediyor. "Saraya gideceğinizi sanıyordum?"

"Artık değil."

"Neden?"

"Çünkü Auren Glassworth'ta değil," diyorum, yavaşlama zahmetine girmeden.

Fang diğer yanıma geliyor, boynundaki diş yumağını döndürüyor. "Nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

Ona bakıyorum.

Nereden mi

biliorum?

Çünkü o ışığı her yerde tanırım, ister karanlığın derinliklerinde ister yıldızlarla dolu bir denizde. Onun parlaklığı, onun ruhu, her yerde takip edebileceğim bir şarkı söylüyor.

Biliyorum çünkü o benim diğer yarım ve aurası beni ona geri götürüyor.

Biliyorum çünkü o benim.

Ama ona basitçe cevap veriyorum.

seviyorum."

"Sadece

BÖLÜM 29

AUREN TURLEY

Lydia şehrine girmek için, lavanta rengi gökyüzüyle eşleşen yarı saydam kayadan yapılmış bir kemerin altından geçmeniz gerekiyor. İki kıvrımlı ağacın arasında en az otuz metre yüksekliğinde duruyor ve sizi içeri götüren kalaylı gri tuğlalardan bir yol var.

Şu anda o yol, akıp giden Fae'lerle dolu. Şehre giren tüm bu insanların duyduğum kargaşayla bir ilgisi olduğunu hissediyorum.

Birkaç şehir muhafızı kemerin yanında duruyor, insanları el sallayarak geçirirken bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. Ben ağaçların arkasında kalıyorum, izlerken alt dudağımı çiğniyorum.

Ormandan sağıma doğru kıvrılan toprak bir yol var, şehre gitmek için oradan geçen fae'lerle dolu. Bazıları at sırtında, diğerleri ise yaya.

Her grubu izliyorum. Şehir girişini geçeceksem, aralarına karışabilmeliyim.

Kendim için yaptığım altın göğüs plakasına bakıyorum. Şu anda bu kararımdan biraz pişmanlık duyuyorum.

Şimdi. Beni zaten olduğumdan daha da fazla göze batıracak, ama... Belimin etrafında nasıl gerildiğine bakıyorum, gövdeyi birleştirilmiş metalin ayrıntılı perçinleriyle mükemmel bir şekilde kaplıyor. Sadece beni daha güçlü hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda güzel de.

İyi tarafı.

Kaşlarım anında çatılıyor, kayıp bir anı kafamdaki boşluğa çarpıyor.

İyi tarafı.

Bunu başka bir yerde söylerken kendimi duyabiliyorum.

Başka bir zaman. Çok tanıdık geliyor.

Ama bakışlarım atının üzerinde tek başına giden ve hayvanın uzun mavi örgülü yelesini okşayan bir fae'ye takılınca bu zoraki hatıra aklımdan uçup gidiyor.

Heybelerden birinin üzerinde gri bir pelerin var.

İleri atılıyorum. Ağaçlar çok sık ve yola çok yakın olduğu için bu şaşırtıcı derecede kolay oluyor. Önümde sallanan yapraklardan oluşan kalın bir ipin arkasında durarak bekliyorum ve tam yanımdan geçerken kurdelelerimden biri pelerini yerinden söküyor.

Üzerime geçirdiğim anda burnum yabancı kokuyla kırıışıyor. Bu erkeği koklamaktan hoşlanmıyorum. Kokmuyor ya da öyle bir şey değil ama nedense beni rahatsız ediyor. Ama daha kemeri geçemediğim şehir muhafızları tarafından fark edilmekten iyidir.

Boyundaki tokayı sabitlediğimden emin olduktan sonra, dökümlü kumaşı önümün etrafına sıkıştırarak düzeltiyorum. Orman zemininde kıvrılan kurdelelere bakıyorum, uzunlukları

Çimenlerin ve kır çiçeklerinin arasında çırpınıyorlar. Onları saklamaktan nefret etsem de, saklamak zorundayım.

belime dolayın ve sonra pelerinimin içinden onlara güven verici bir okşama verin.

Güçlendirici bir nefes alarak kaputu kaldırdım ve ağaçların arasından geçip bir arabanın arkasındaki yola daldım.

bir grup yürüyen fae. Onların hızına ayak uyduruyorum, yüzümü eğik tutuyorum ama dikkat çekecek kadar değil.

Yol kıvrılıyor ve altından geçerken kemere hızlı bir bakış atmama izin veriyorum. Sonra, ben

Ağaçların gölgesi tarafından yutulmuş, çıplak ayaklar şehrin yolunun pürüzsüz tuğlaları üzerinde iz sürüyordu.

Lydia, gökyüzüne doğru sürüklenen örgülü ağaçlar ve bir şekilde hem gökyüzüne hem de gökyüzüne bakan güzel

binalardan oluşan bir arapsaıdır.

ilginç ve göz kamaştırıcıdır. Pürüzsüz taşlardan, ısıltılı camlardan, çan kulelerinden ve kemerli kapılardan oluşurlar.

Hatta bazı binalar, havada sihir varmış gibi görünen doğayla harmanlanarak sık ağaçların içine örülmüş. Bu sokaklarda olmak hem eski hem de heyecan verici bir his. Yüzyıllar boyunca aynı yolda yürüyen diğer fae'leri hissedebiliyorum. Belki de

Bir zamanlar benim gibi dehşete düşmüş başka biri.

Bugünkü kalabalık tek bir düşünceyle hareket ediyor gibi görünüyor, manzarayı seyretmiyorlar. Sarmaşıklardan güzelce sarkan ışık kapsülleriyle aşağıya doğru sarkan yüksek dallara bakmak yerine, hepsi ileriye doğru koşuyor

heyecanla. Ben de sürüyü takip ediyorum ve daha önce duyduğum tezahürat ve alkışlar yeniden havaya yükseliyor.

Kalabalık durma noktasına geldiğinde, ayrılıyorum, İki bina arasındaki dar bir boşluktan aşağı kayıyorum. Sıkışarak ilerlerken yanlamasına gitmek zorunda kalıyorum ama sonra bir sonraki sokağa çıkıyorum.

Burası daha kalabalık. Yukarıda, çatılarda duran ve hatta sallanan ağaçların dallarından sarkan insanlar var. Kemerli bir geçidin altından görebildiğim kanal bile köprü teknelerle dolu.

Daha fazla alkış yükselir.

İçimden bir ses devam etmemi söylüyor ve cadde tıklım tıklım dolu olmasına rağmen, her boşluğu kullanarak cesetlerin yanından dolambaçlı yollardan geçmeye başlıyorum. Hiç boşluk olmadığında, sadece yer açıyorum ve iterek geçiyorum.

Sonunda, akan büyük bir çeşmenin hemen yanından geçen cadde, inen basamaklardan oluşan yarım bir daireye açılıyor. Bunun yerine Normal merdivenlerin her basamağı benim boyum kadar geniş. Hatta birkaç alanda kapalı arabalar ve sabitlenmiş fiçılar var, sanki bu alan bir açık hava pazarı için kullanılıyormuş gibi. Gerçi şu anda farklı bir amaca hizmet ediyor.

Geniş dairesel taş arenanın alt kısmında bir açık hava

tiyatrosu kurulmuştur. Ahşap platform batık zemine oturtulmuş, arkasına kumaş asılmış

üzerinde manzara resimleri olan bir sahne. Bunun arkasında, belki de dekorları ve sanatçıları tutmak için kapalı bir alan var.

Boyalı perdelerin arkasından iki sanatçı çıkarken insanlar alkışlıyor. Fırfırlarla dolu parlak pembe bir elbisesi olan geniş göğüslü bir dişi fae geliyor aceleyle dışarı çıkıyor. Hemen arkasından yeşil saçlı, yeleği açık, bronzlaşmış gövdesini gösteren bir erkek geliyor. Her ikisi de

Abartılı allık ve dudak boyası sürmüşler, gözlerine koyu renk astar çekmişler. Kadının göğüs dekoltesi dikkat çekmek için altın ışıltısıyla parıldıyor.

Fırfırlı Elbise masanın etrafında dönüyor, telaşlanıyormuş ve tabakları düzeltiyormuş gibi yapıyor. "Gelin, yemekli toplantımızın vakti geldi!"

Erkek otururken merakla "Akşam yemeği toplantısı mı?" diye soruyor.

Sesleri, akustik ya da sihir sayesinde kalabalığın üzerine kolayca taşınıyor.

O sırada sahneye başka bir sanatçı çıkar; saçlarında siyah ve gri noktalar olan bir erkek.

Benekli balık. Popüler bir aktör olmalı, çünkü o içeri girer girmez kalabalık çılgınca tezahürat yapıyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Lütfen oturun!" diyor fırfırlı kadın ona.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor, tatlım?" Yeşil Saç diyor ki

Onu.

"Görmüyor musunuz? O bir Haşarat!" diye haykırır dişi otururken heyecanla.

Benekli saçlı erkek boğazını temizliyor. "Vulmin," diye düzeltiyor ve ardından büyük bir ahşap amblemi işaret ediyor

boynunda asılı. Kanadı kırık kuşun sembolü.

Kaşlarının arası çatılıyor. El sallıyor. "Aynı şey."

Seyirciler arasında kahkaha sesleri yükselir, haşarat kelimesi tekrarlanır.

"Beni kraliçe yapacak!" diye devam ediyor.

Heyecanla, koltuğunda zıplarken ellerini çırpıyor.

Göğüslerinin dekolteli elbisesinden dışarı taşmasına tehlikeli bir şekilde yakın görünüyor - muhtemelen amaç da bu.

Yeşil Saç kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir Turley'im, değil mi?" diyor hışımla.

"Haşarat, Annwyn'i yönetenlerin benim ailem olması gerektiğini söylüyor!"

Midem bulanıyor. Şok ve kafa karışıklığı içimde dönüp duruyor.

Neden Turley'ler hakkında konuşuyorlar?

Yüzünü buruşturuyor. "Sen bir Turley misin?" diye soruyor kuşkuyla, sonra duraksıyor, düşünceli düşünceli çenesine vuruyor. "Bu yüzden mi göğüslerin altın rengi?"

Etrafımda patlayan kaba kıs kıs gülüşler, kalabalıkta sıkıştırıldığım insanlara karşı irkilmeme neden oluyor. Nabzım geriliyor, kaslarımın etrafını sarıyor ve onları gerginleştiriyor.

"Bu doğru," diye heyecanla başını sallayan Frills sahte Vulmin elini göğüs dekoltesinde gezdirirken. "Görmek ister misin?"

Onun sorusu seyircilerin eğlencesini daha da artırıyor. Yanımdaki bir erkek, onlara bir flaş vermesi için ona bağıyor.

Öfke, utanç, kafa karışıklığı, hepsi kıvranıyor Sinirlerimi geriyor, beni sımsıkı sarıyor. Ama sonra bir şey hatırladım.

Acımasız, keskin kelimeler içime işledi.

Onlara bir şehit vermeyin. Onlarla alay edin.

Kelimelerle görüşüm neredeyse tünelleşiyor.

Kelimelerle

Hicivli ve alaycı kahkahalar etrafımı sarmış gibi görünüyor.

Yeşil Saç sandalyesinden sıçrar ve aktrisin yanına gelir. "Hayır, görmek istemiyor." Fırfırlar'ı sandalyeden kaldırır. "Dur bir dakika, senin bir

"Altın bokları alan amca?"

Kalabalıktaki insanlar kıs kıs gülüyor. Yanaklarım yanmaya başlıyor, ellerim pelerininin altında titriyor.

"Hayır!" Frills öfkeyle kollarını kavuşturarak şöyle der Göğüslerini daha da dikleştirmek için önüne koyuyor. Sonra duraklar. "Onun çışiydi. Söylemesi zor olsa da."

Şehir meydanından bir kahkaha sesi daha yükselirken, öfke boğazımda düğümleniyor ve dilimin arkasını yakıyor.

"Her neyse, önemli değil. Ben bir Turley'im, yani kraliçe olabilirim! Muhteşem toplara sahip olabilirim ve herkesin ve hepsinin bana boyun eğmesini sağlayacağım!" diye coşkuyla haykırıyor.

Bu gerçek mi? Bu ailemle ilgili gerçek bir hikaye mi?

Ama hayır. Bu doğru gelmiyor. Bu tam olarak o sesin önerdiği şey gibi hissettiriyor. Bir alay.

Turley'lerle alay etmek. Benimle alay ediyor.

Perdelerin arkasından biri fırlayıp sahneye çıkıyor. Dudaklarını şatafatlı, sararmış bir altın rengine boyamış bir kadın, dudaklarını olduğundan çok daha büyük göstermek için rengi abartılmış. "Eğer biri Kraliçe ben olmalıyım!" diye bağılıyor Fırfırlar'a yaklaşırken. "Ben senden daha altınım!"

Fırfırlar gözlerini devirir. "Lütfen, o dudaklar hiçbir işe yaramaz!"

"Kocan dün gece öyle demedi!" diye huysuzca çıkışıyor aktris, sonra dönüp eğiliyor ve eteklerini yukarı kaldırıyor. "Ve senin dudakların benim a-"

Fırfırlar çığlık atar ve ona saldıracakmış gibi yapar ama Yeşil Saç onu tutar.

"Hanımlar, hanımlar," diye bağılıyor Vulmin sanatçısı, aralarına girerek. "Lütfen, ikiniz de sarayda yaşayabilirsiniz!"

İkisi de doğrulur, gözleri açlıkla ona takılır. "Yapabilir miyiz?" diye soruyorlar hep bir ağızdan.

"Elbette," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu hak ediyorsunuz!" "Çünkü biz Turley'iz," diyor Frills başını sallayarak.

"Kesinlikle!" diye mırıldandı Vulmin sanatçısı. "Tüm Annwyn'in Haşarat'ın çizmesi altında olması gerekiyor..." Başını sallar ve kendini tokatlıyormuş gibi yapar. Kalabalık

buna bayılır,

ona alaycı gülüşler sunuyordu. "Ne diyorum ben? Turley'leri kastetmiştim! Annwyn'in Turleyler tarafından yönetilmesi gerekiyor. Ve

aynı fikirde olmayan herkesin ölmesi gerekir."

Kalabalık yuhalıyor ve tıslıyor.

"Evet!" Fırfırlar sevinçle haykırıyor. "Bizim tarafımızdan yönetilmek istemeyen herkesi öldürün."

Dudakları boyalı olan ellerini kavuşturuyor ve ısıldıyor. "Kraliyet ailesi olacağız!"

Kutlamalarını yarıda kesen bir ses aniden sahnenin arkasından gürler. "Olacağınız tek şey, devlete karşı ihanet suçu işlemekten tutuklanmak olacak.

iyi ve yardımsever Kral Carrick!"

Muhafız gibi giyinmiş iki aktör sahneye gelir, Mermer gibi görünmesi için boyanmış tahta kılıçlar. "Siz şeytani, bencil Turley hainlerinin Annwyn'i mahvetmesine izin vermeyeceğiz!"

İnsanlar alkışlıyor.

Bu çok saçma, aptallaştırılmış ve açıkça bayağılaştırılmış propaganda. Ve yine de, kalabalık bunu yiyor.

Ama merdivenlerdeki herkese bakarken, Gülümsemelerini görünce, kahkahalarını ve alaylarını duyunca yanıldığımı anlıyorum.

Herkes bunu yemiyor.

Kalabalığın içinde fark ettiklerim var. Erkekler. kıpırdamadan duruyor, izlerken çeneleri geriliyor. Dişiler yüzlerinde en ufak bir gülümseme bile olmadan. Hemen beş kişi solumdaki bir fae dişlerini gıcırdatıyor ve kalabalıktaki başka birine bakıyor. Görüş açısını başka bir erkeğe kadar takip ediyorum ve pelerininin kıvrımında kırık kanatlı kuş ambleminin bir iğnesi olduğunu sarsıntıyla fark ediyorum. Şu anda cebimde olan yüzüğün aynısı.

Kadın oyuncular çılgık atıp masanın etrafında komik bir şekilde koşarken sahne dikkatimi çekiyor muhafızlardan kaçmaya çalışıyor. Fırfırlar o kadar çok zıplıyor ki ısıltılı göğüslerinin çoğu kendilerini onun üstünden kurtarıyorlar.

"Beni almayın. O yaptı!" Sahte Vulmin'i muhafızlara doğru itiyor. "Bu Vermin'in suçu!"

Muhafız öne çıkıp bileğine bir kelepçe vurmadan hemen önce "Vulmin!" diye bağırır. Başlıyor Mücadele ediyormuş gibi yaptı, yüzü giderek öfkeleni. "Bunun bedelini ödeyeceksin! Annwyn'i Vulmin yönetmeli!"

Frills'in nefesi kesilir. "Hey! Turley'lerin yapması gerektiğini söylemiştin!"

O daha cevap veremedi Vulmin sahneden sürüklenerek indirilir, o ve Yeşil Saç da peşinden gider, bir bağırışla perdenin arkasında kayboldu. "Kahrolsun Haşarat!"

Sonra sadece sarı dudaklı kadın ve diğer muhafız kalıyor. Tatlı bir gülümseme takınır ve kirpiklerini ona doğru çevirdi. "Beni tutuklamak yerine dudaklarımı kullanarak sizi altın gibi hissettirmeme ne dersiniz, bayım?"

Seyircilerden yükselen Turley fahişe ve hain çığlıkları, yumrukladığım avuçlarıma çürük ve altın lekeleri bulaştırdı.

"İyi deneme, Turley pisliği," diyor muhafız, "ama ben gerçek hükümdar Kral Carrick'e sadığım!"

Kral Carrick, sert ve zalim gözlü taçlı Fae. Beni tehdit eden kişi. Beni o hücreye kilitleyen. Una'ya büyüsunü zihnimde kullandırttı.

Öfkem bükölüp düğümleniyor ve kanım derimin altında buharlaşarak ayaklarımin dibinde damarlı altın birikintileri oluşturuyor.

Keşke her şeyi hatırlayabilseydim. Keşke kaybettiğim nüansları bilebilseydim. Ama tüm bu gösterinin saf bir iftira olduğunu bilmek için tüm anılarıma ihtiyacım yok. Vulmin'i, ailemi ve beni.

O hafıza solucanlarından sadece birini çürütmek bile beni tüketti ve saatlerimi aldı ama Kral Carrick'in benden çaldığı her şeyi ortaya çıkaracağım ve bunu ona ödeteceğim.

Kimsenin yüzümü göremeyeceği bu pelerinin altına girdiğim için mutluyum, çünkü öfkem gözlerimi yakıyor.

Oyuncu dudaklarını abartılı bir şekilde büzüyor boyalı dudaklarım. Sonra oyuncular seyircilerin alkışları ve tezahüratları arasında toplu bir selam vermek için geri dönüyorlar ve benim sihrim devam ediyor.

Ben sızlanmaya devam ederken.

Sanatçılar ayrıldıktan sonra arenaya bir sessizlik çöküyor. Sahnenin arkasında, yarım daire şeklindeki basamakların birbirinden ayrıldığı yerde, tam karşımda başka bir cadde var. Bu yöne doğru yürüyen bir sıra asker görüyorum. Senkronize adımlarla içeri giriyorlar ve sonra solumdaki arenanın geniş basamaklarını ezerek çıkıyorlar, insanları yol.

Kürklü bir manto giyen ve başında taştan bir taç olan bir erkek onların ortasında yürüyor.

Kral Carrick.

Arenaya çıkar ve aşağıdaki sahneye bakmak için en üst basamağa çıktığında döner.

Elinin bir hareketiyle arkasındaki taş duvar kayar ve bir tahta dönüşür. Muhafızları arkasında yerlerini alırken o da oturuyor. Sessizleşen kalabalık mırıldanmaya başlıyor ve heyecanlarının arttığını hissedebiliyorum.

Ateşli, nefret dolu bakışlarım onun yüzünde kilitli kalıyor ve kurdelelerim etrafımda sıkışıyor. Daha fazla altın kabararak ayaklarımın dibinde toplanıyor, çıplak tabanlarımın altında kalınlaşıyor.

Öfkeyle pıhtılaşıyor.

"Lidyalılar!" diye sesleniyor bir fae, kollarını iki yana açmış bir şekilde sahneye çıkarken. Parlak mor giysiler içinde, kolları kabarık ve şapkası tüylü.

"Vulmin fanatiklerinin bu gümbürtülerini biliyoruz güzel topraklarımızda çok uzun zamandır sorun yarattılar!" diyor sahnenin bir ucundan diğerine yürürken.

"Yaşam tarzımızı bozdular ve korkakça eylemleri ve sabotajlarıyla Annwyn'i lekelediler. isyan."

Belki hayal görüyorum ama havada bir gerginlik hissediyorum.

"Ama Vermin'in isyancıları gerçek yüzlerini gösterdiler, çünkü kralımız onların yalanlarını ortaya çıkardı!" Sesi, her kelimesi hesaplı bir şekilde ikna edici. "Lidya halkı, bugün burada bizimle birlikte gerçekler var. Vulminler sizi inandırmak istedikleri kadar güçlü değiller."

Dramatik bir şekilde duraklıyor ve kalabalık topluca eğilip bir sonraki sözlerini beklerken, diğerleri hareketsiz görünüyor, havadaki o gerginlik oyununda gülmeyenlerle aynı.

"Herkes onlara sırtını dönüyor... kendi sözde Şafak Kuşu da dahil."

Sahnenin arkasındaki caddede sıralanan askerlerin arasından bir hareket geçiyor ve sonra bir figürün muhafızlar tarafından ileriye doğru götürüldüğünü görüyorum.

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor.

Nefesim kesiliyor. Gözlerim açılıyor.

Çünkü sahnede duran bir sonraki figür benim.

BÖLÜM 30

AUREN TURLEY

Nefesim bir şişenin tıpası gibi göğsümde tıkanıyor. I Altın rengi figürün orada durmasını izliyorum ve onu görmek sarsıcı, üzücü bir anının patlamasına neden oluyor. Hücredeki Emonie'yi görüyorum. Yüzünün nasıl balmumu gibi akıp gittiğini, altın rengi teni, altın rengi saçları, altın rengi gözleriyle kendi görüntümde eridiğini.

Cebimdeki yüzüğü bana uzatmadan hemen önce.

Wick'in yüzüğü.

"İşte burada," diye duyuruyor Fae eliyle bir hareket yaparak. "Onların kendi Lyäri Ulvêre'si. Ama o hiçbir zaman giden altın değildi. Başından beri burada bizimle birlikteydi!" diyor sırtarak. "O bir asi değil. Liderlik etmiyor

ya da yanlarında durmak. Kralla birlikte buradaydı! Ve bunu bir kez ve herkes için kanıtlamak için, Taş Kral'ın önünde eğilmek ve Annwyn'deki herkese bunun alay konusu olan isyan sona erdi. Yaşasın Kral Carrick!"

Kalabalık karşılık veriyor, çılgınca bir heyecan havayı dolduruyor.

Emonie güneş ışığında parıldıyor, üzerinde kışkırtıcı altın rengi bir elbise. Elbise, göğüslerinin üzerinden ve göbeğinin altından V şeklinde aşağıya doğru inmekte, etek kısmı ise kalçalarının her iki yanından ayrılmaktadır. Kalabalık ona bakıyor anlaşılmaz bağırışlar.

Bu beni savunmasız hissettiriyor. Sanki herkesin gözü üzerimdeymiş gibi. Bana bakıyor. Çürümüş altınım sanki duygularımı hissediyormuş gibi titreşiyor.

Emonie'nin bileklerinde ve ayak bileklerinde taş bantlar var ve bunlar sadece mücevher gibi görünseler de, onları daha uğursuz bir nedenle taktığını düşünmeden edemiyorum. Acaba pranga mı diye düşünmeden edemiyorum.

Bakışlarım sözde Taş Kral'a yöneliyor. İfadesini yaran bir zaferle onu izliyor ve öfke yüzümü ısıtıyor.

"İşte Vulmin'in iddia ettiği bu Lyäri. Size yol gösterdiğini söyledikleri kişi. O yönetmiyor! O yasal varis değil. Auren Turley hepinizle birlikte gerçek kralın önünde eğilecek. tanıklık etmek için buradayım!"

Emonie çenesi yukarıda, gözleri Kral Carrick'in üzerinde, tam da onun söylediği gibi yapar. Emonie önce bir dizini, sonra diğerini bükerken kalabalık çılgınca bağırır.

Altında kıvrılmış. Sonra daha da alçalıyor, kollarını uzatıyor, avuç içleri ve alnı yeri öpüyor.

Avuçlarımdan daha fazla büyü fışkırıyor ve agresif sıçramalar halinde ayaklarımın dibine düşüyor.

Seyircilerin sesi kulaklarımı tırmalayacak kadar yüksek. Tezahürat yapanların üzerinden atlayarak etrafıma bakıyorum, kutlamayanlara odaklanmak yerine.

Gözle görülür bir öfkeyle bakanlara bakıyorum. Ya da kafa karışıklığı. Ya da saklayamadıkları mutsuzluklarını. Bir Dişi Fae'nin gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Güneş ışığı gömlek koluna dikilmiş tek bir düğmenin üzerinde parlıyor ve ben

kırık kanatlı kuş mührüne dikkat edin.

O düğmeyi görünce bir anım daha canlandı.

Etrafımı saran insanlar ağlıyor, gülümsüyor, kutluyor ve inanıyorlardı - daha büyük bir harekete inanıyorlardı kendimden daha fazla.

Ama sonra o zalim sözleri tekrar duyuyorum' ama bu sefer onu da görüyorum. Kral Carrick'in bana dik dik

baktığını görüyorum.

Diğer sesin konuşmasını duyun.

Onlara bir şehit vermeyin. Onlarla alay edin.

Diğer kişinin yüzü yavaşça odak noktasına gelir. Tek göz, güçlü bir çene, alaycı bir ağız. Zihnimin gözünde, sanki karşımda duruyormuş gibi ona bakıyorum, görüntü her şeyi ele geçiriyor.

Çığlıklar duyuyorum. Gücün dalgalandığını hissediyorum. Ellerimden altın dökülüyor ve yer çürümenin devasa kökleriyle sarsılıyor. Erkeğin yanında duran bir kadın var ve ondan öyle acı bir korku hissediyorum ki bu beni sakat bırakıyor. Nefesimi kesiyor.

İmgelem, ellerimden çekilen bir ip gibi aniden çekilip alınıyor. Geçmişe dönüşe olan hakimiyetimi kaybediyorum, neredeyse

Ben de durduğum yerde ayağımı kaybediyorum. Zırhımın altında kurdelelerim dalgalanıyor, omurgam altından kayıyor.

Spikerin sözlerinin sonunu zar zor yakaladım. "...onun yardımıyla. Auren Turley'nin kraliyete olan sadakati sayesinde bu hainleri huzurunuzda getirdik. İsyanlıları kefaretlerine o götürdü!"

Kalabalıktaki Vulminler -çünkü onlar öyle olmalı- işkence görmüş gibi görünüyorlar. Seyircilerin geri kalanı hararetle kükrüyor.

Benim içimdeki coşku, taşmaya hazır bir yoğunluk.

Askerlerin insanları sahnenin arkasından sürükleyerek çıkarmasını izliyorum. Ağızları tıkanmış ve bağlanmış insanlar. Emonie'nin arkasında bir sırada durmaya zorlanıyorlar ve o da oturduğu yerden kalkıyor.

secde pozisyonunda, onları görünce gözleri açılıyor. Bir şeyler söylüyor ama ben duyamayacak kadar uzaktayım. Yanındaki fae erkeğine odaklanmış durumdayım.

Bu Wick.

Adını, yüzünü hatırlıyorum. Hem o hem de Emonie için içimi dehşetle doldurmaya yetiyor.

"Lydia'nın iyi fae'leri, tanıklık edeceksiniz! Bunlar Vulmin hainleri kraliyete karşı işledikleri suçlardan dolayı kırbaçlanacak ve asılacaklar!"

Çılgınca tezahüratlar kulaklarımda çınlarken, öfkem uçuşuyor.

Kesinlikle yapmayacaklar.

"Beni dinleyin!" Wick bağılıyor, sesi arenayı kesiyor.

"Vulminler hain değildir! Biz inanıyoruz

Fae ve Orealı dostlarımıza saygılı davranmak! Bizi vergilerle kurutmayan bir liderliğe inanıyoruz.

Farklı görüşlerimiz için bizi cezalandırın! Bundan daha iyisini yapabiliriz! Barış içinde bir Annwyn talep edebiliriz! Açgözlülük ve zalimlikle yönetilmeyen bir ülke! Daha iyisini yapabiliriz!"

Sesi yüksek ve hem kararlılığın hem de çaresizliğin belirgin sınırlarını taşıyor. Ancak insanların çoğu yumruklarını havaya kaldırarak bağırmaya ve küfretmeye devam ediyor,

kan için çağırıyor. Ses tam da kurdelelerimin çözülmesine izin verdiğim anda yükseliyor ve pelerininin altından serbestçe düşüyor.

Kukuletalı bir fae elinde uzun, çivili bir kırbaçla sahnede yürüyor.

Ellerimde kil topakları gibi daha fazla altın birikiyor ve onları avuçlarımda arasında yuvarlıyorum. Sonra kurdelelerimle öne doğru uzanıyorum ve etrafımdaki seyircileri perde gibi birbirinden ayırıyorum.

Fae'ler yanımda sendelerken, dudaklarında sorular ve soluklar oluşurken, ayaklarının altında altın sıçrarken öne çıkıp aşağıdaki sahneye bakıyorum.

Onları neredeyse hiç umursamıyorum.

Kırbaçlı adam Emonie'ye doğru ilerliyor ve silahı ona uzatırken tüm vücudum geriliyor. Şimdi ayakta duruyor ama Wick yanında diz çökmüş, bir asker tarafından tutuluyor. Vulmin'in geri kalanı da diz çökmüş durumda, askerler de arkalarında sıra sıra dizilmiş. Benim bileğime taktığım kelepçenin aynısının Wick'inkinde de olduğunu fark ediyorum, gri bant sahip olduğu büyüü bastırıyor.

Ancak Emonie taş prangaları takıyor ve tereddüt ettiğinde kolunun öne doğru seğirdiğini, kırbacı tutmadan önce parmaklarının beceriksizleştiğini görüyorum. Tüm vücudu sıkı

ama hemen anlıyorum ki Taş Kral sihrini kullanıyor. Bileklerindeki kelepçeler onun sarsıntılı hareketlerini zorluyor.

Öfke çenemde kilitleniyor ve damarlı altın şişkinliği elimde toplanmaya devam ediyor.

Onlarla alay et.

Kullan onu.

Bunu bir gösteri haline getirin.

Gözlerimin ardında anı kırıntıları uçuşuyor ve bu kadarı bana yetiyor.

"Bu, krala karşı gelebileceğini düşünen herkese bir ders olsun! Bu Lyäri'nin onun emirlerini yerine getirmesini ve bu sahte isyanı sonsuza dek bitirmesini izleyin!" Emonie'ye döner. "Başla!" diye bağılıyor ona ve yüzündeki kederli ifadeye rağmen kolunu kaldırdığını görüyorum.

"Yeter!"

Kapüşonumu geriye itip yüzümü ortaya çıkarırken sesim arenada çınlıyor. Emonie beni hemen fark ediyor, ıslak gözleri yukarı bakarken genişliyor. Ünlemler patlak veriyor

ellerimden altın dökülürken ve kurdelelerimden aşağı damlarken, bacaklarımı zırhla kaplarken ve ayaklarımı yaldızlı botlarla kaplarken hava.

"Benim adım Auren Turley ve ben gerçek Lyäri Ulvêre'yim," diye sesleniyorum, sesim basamaklara çarpıyor, tüm arenada yankılanıyor ve her tek bir kişinin dikkatini. Ama gözlerim kralınkileri buldu. "Gitmedim ve boyun eğmedim."

Pelerinin kurdelelerimin bir itişiyile yırtılıyor ve altın ileri doğru fırlıyor, sıvı metal siyah damarlarla pıhtılaşıyor. Arenanın merdivenlerinden Emonie ve Wick'e doğru koşuyorum ve altınım benimle birlikte akarken insanlar çığlık atıyor, ama

Masumlara zarar vermek için burada değilim.

Suçlular için buradayım.

Beni silmeye çalıştılar ama başaramadılar. Kim olduğumu söylemeye çalıştılar ama ben onlara

göstereceğim.

Muhafızlar kralın etrafını sarar ve onu beceriksizce izleme alanının diğer ucuna götürürler. Sahnede Aşağıda, Vulmin mahkûmları bağlarına karşı mücadele ediyor ve kaçmaya çalışıyorlar.

Altın kordonlar kopar ve yakalanmış hayvanlar gibi askerlerin etrafını sarar. Her birinin boynuna erimiş halatımın içine girip Vulmin'den uzaklaştım.

Altınımdan saniyeler sonra Emonie ve Wick'e ulaşıyorum. Büyüm Vulmin'in bağlarını çoktan kesmişti.

"Silahlarını alın!" Wick sendeleyerek ayağa kalkan diğerlerine bağırıyor ve hepimiz sahneden atlıyoruz.

"Saldırın!" Kralın, onu merdivenlerden aşağı indiren muhafız çemberinin arkasından kükrediğini duyuyorum.

Ayaklarımızın altındaki taş şiddetle çatlıyor ve büyüyle kalkmaya başlıyor. Parça bizi kığımızın üstüne fırlatmadan önce, altınım üzerinde durduğumuz temeli sağlamlaştırıyor.

Kralla yüzleşmek için döndüm ve yüz ifadesi öfkeliydi. "Seni Turley pisliği, senin boğazını kesmeliydim!"

Erimiş yüz ifademden öfke sızıyor. "Evet. Yapmalıydın."

Daha fazla asker bize doğru akarken "Öldürün onu!" diye bağırıyor.

Ona doğru bir altın dalgası fırlatıyorum, ama daha isabet ettiremeden önündeki merdivenden bir taş çekiyor. Bir bariyere dönüşüyor ve sıvı metalim ona çarpıyor. Arkamda Vulminler askerlere karşı savaşıyor ve seyirciler çılgılık atıp kaçıyor.

Ama kalabalıktan bazı insanlar silahlanarak içeri dalıyor. Vulmin'e karşı değil ama yardım ediyorlar.

Çatıdan biri "Şafakla birlikte yükseliyoruz!" diye bağırıyor.

Telefonlar havada uçuşuyor ve ben hayretler içinde kalıyorum.

Fae'ler çatılardan atlıyor ve ağaçların arasından beliriyor. Diğer Vulminlere yardım etmek ve savaşa katılmak için merdivenlerden aşağı koşarak meydana inerler.

Düzinelerce. Sayamayacağım kadar çok.

Ve aniden anlaşıldı. İşte bu yüzden Vulmin'i gülünç duruma düşürmeye çalıştılar. Çünkü başkentte kimliklerini ve hayatlarını riske atmaya hazır bu kadar çok kişi varsa Peki Annwyn'in tamamında kaç tane daha var?

Meydanda ve merdivenlerde kavga var.

Askerlerin ve Vulmin'in çatışması etrafımda çınlıyor.

Savaşın acımasız şarkısında şiddetin kreşendosu ve içimdeki canavar şarkı söylüyor.

Bir başka asker grubu kralı savunmak için içeri dalıyor ve beni ondan ayırmaya çalışıyor. Elimi uzatıyorum ve ilk asker silahını kaldırıp bana doğru savurduğu anda altın akarak bir kılıç oluşturuyor. Metalim saldırıyı karşılamak için bir anda sertleşiyor ve kılıçlarımız çarpışıyor.

Askerin kılıcı çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor ve parçaları uçuşuyor. Silahımı kaldırıp boynuna indiriyorum,

Keskinleştirilmiş kenarıyla doğruyor.

Daha fazla asker bana saldırıyor, ben de doymuş kurdelelerimi çağırıyorum. Her iki tarafta da bir düzine var, önümde katmanlı kaburgalar gibi eğiliyorlar ve sonra inanılmaz bir güçle geri fırlatıyorlar. Dört askeri uçuruyor.

Bana saldırmak için gelen diğerleri o kadar yaklaşamıyor. Ayaklarımın dibinde altın biriktirdim ve hiç vakit kaybetmeden onu kullanıyorum. Sahile vuran bir dalga gibi yükseliyor. Askerler donup kalıyor, dönüp geri kaçmaya çalışmadan önce kabarışına bakıyorlar. Büyük bir güçle dalga üzerlerine çöküyor, ayakları yerden kesildi, zırhlı bedenleri savruldu.

Havadaki bir çatırtı beni büyüye karşı uyarıyor.

Bir alev neredeyse bana çarpmadan bir saniye önce. Altın parantezler avucumun etrafını sararak bir kalkana dönüşüyor. Tam zamanında kaldırıyorum. Sıcak ateşin sihirli akışı ona çarpacak.

Altınımın alevlere karşı nasıl dayanacağından emin değilim, ama şimdiden sıcak metal kokusu havayı ıslatıyor. Ateş eriyip gitmeden önce, çürümenin çizgilerini çağırıyorum

Bunun yerine askerin üzerine kapanarak onu siyah damarlarla boğuyor ve ölürken alevlerini püskürtüyorlar.

Acımasız zafer yüz ifademden yayılıyor.

Bir bağırış duydum ve Kral Carrick'i görmek için başımı kaldırdım.

Bana bakıp alay ediyor. Emonie'yi saçlarından tutmuş, yüzündeki öfke ve korku karışımı ifade duraksamama neden oluyor. "Saldırırsan, o ölür!"

Cevabım hırlamak oldu. "Sanırım beni yeterince tehdit ettin, Taş Kral."

Ama sonra bir gümbürtü duyuldu, sanki yer sarsılıyordu.

Herkes hareketsiz görünüyor, dikkatler şehre yönelmiş durumda. Tıklım tıklım dolu caddelerde insanlar çığlık atmaya başlar.

Bu ses midemin aşağıya doğru inmesine neden oluyor. toes.

Bir şey geliyor. Büyük bir şey. Güçlü bir şey. Yapabilirim.

Havadaki büyüü tenime değiyormuş gibi hissediyorum.

Kral kesinlikle neşeli görünüyor. "Kırıcı geliyor," diyor dudaklarını tehditkâr bir şekilde bükerek.

İçim burkuluyor, zihnim içkin korkuyu sindirmeye ve anlamını keşfetmeye çalışıyor.

Kırıcı kim?

Kafamın içinde çukurlaşan noktalar tek bir parıltıyla yankılanıyor.

Kemiklerim kırılıyor. Kolum, kaburgalarım. Kaçınılmaz bir acı.

Sonra o çirkin sözleri söyleyen fae'nin soğuk, kalpsiz yüzü. "Onlarla alay et."

Parmaklarımı yumruk yaparak kralla bakıyorum; korkacağımı umarak tepkimi bekliyor.

Ben değilim.

Beni çoktan kırmaya çalıştılar, ama onun yerine ben özgür kaldım.

Başka bir fae bana büyü fırlatıyor ve kurdelem uzayarak büyüü bir kıvılcım spreyi halinde savuruyor.

Başka biri -sağımdaki bir asker- ellerini birbirine vuruyor ve

avuçlarının arasında bir büyü bulutu patlıyor. Bu

Duman gibi birleşiyor, belki de yeşilimsi rengine bakılırsa yoğun bir zehir içeriyor. Büyüm havayla savaşamaz, bu yüzden kalkanımı eritip kalın kordonu ileri doğru fırlatıyorum.

Ona ve yakınındaki askerlere çarparak onları ayaklarından düşürdükten sonra üzerlerini kalın, şurupumsu iplerle kaplar etraflarını saran ve onları tutan bir ağ.

Sonra krala gideceğim.

Ayaklarımın dibinde biriken altını kullanarak, Emonie'yi atlatıp Carrick'in boğazına dolanacak kadar ince şeritleri ileri doğru gönderiyorum. Ama ben karşılık veremedim o karşılık veriyor.

Sıkıştırmayı bitir. Ayaklarımın altındaki taş çatırdıyor ve beni yerinden oynatmaya çalışıyor. Devrilen taşların üzerinde geriye doğru düşüyorum, ama kurdelelerim uzanıyor ve kafatasım yere çarpmadan önce beni yakalıyor.

Hayal kırıklığıyla ayağa fırladım ve büyü yaptım. Krala doğru yönelir, ancak kral onun ve Emonie'nin önüne tekrar bir taş bariyer fırlatır.

Büyüm ona çarpıyor, çılgınca çınılıyor, metal çentikleniyor.

Şakaklarımdan ter damlıyor ve sendeliyorum, vücudum bana zaten ne kadar bitkin olduğumu hatırlatıyor. Endişe omurgamdan aşağı yayılıyor, ama kararlılık çatlakları dolduruyor.

Beni yenmesine izin veremem. Vermeyeceğim.

Bir başka güçlü itiş gücüyle onu itiyorum, ama o geri itiyor. Bu bir irade ve büyü savaşı ve onun taşının daha güçlü olduğunu, yenilmez olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama dişlerimi sıkıyorum ve kararlılıkla gözlerimi kısıyorum.

Altın bükülür, ama taş kırılır.

Elim titreyerek ileri doğru itiyorum ve ileriye doğru daha fazla büyü savuruyorum. Kalın bir mızrağa dönüşüyor ve bariyerini tam ortasından vuruyor. Kaya çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor, ufalanırken havaya parçalar ve toz saçıyor.

Zafer ve adrenalin içimde yarışıyor ve ona doğru

koşuyorum. Kralın gözleri büyüdü. Yaşadığı paniği gördüm.

Yüzünde seğirmeler. Kaybedebileceğini anladığı anı görün.

Sonra Carrick bir çığlık atar. "Brennur!"

Bu isim beynimde korkunç bir his uyandırıyor.

Brennur.

Gözlerim kaydı. Krala odaklandığım için, kare sakallı ve kil renkli yaşlı fae'yi fark edemedim. arkasından baktı. Taşın arasında büyüyen ot halkasını fark etmedi.

O korkunç his büyüyor.

"Hayır!" Emonie bağırır.

Panik kulaklarımda gümbürdüyor ve onlara doğru koşuyorum, bacaklar pompalanıyor, kurdeleler uzanıyor, kendimi daha hızlı ve daha hızlı iterken altın onlara doğru kayıyor-

Çok geç kaldım.

Tam önümde, iki formları da emildi.

Emonie ve ben, o gözden kaybolmadan hemen önce göz göze geliyoruz. Çimlerin hemen önünde kayarak duruyorum ve solup gitmelerini izliyorum. Göz açıp kapayınca kadar oradaydı.

Bir sonraki gitmiş.

Bir hırıltıyla dönüp büyüyü yaşlı fae'ye doğru itiyorum. Altın ipler etrafını sararak onu olduğu yerde sabitliyor ve bastonunu bir takırtıyla düşürmesine neden oluyor.

"Ne yaptın sen?" Hırlıyorum, nabzım çok hızlı atıyor. Gözleri açılıyor ama ağzı kapalı kalıyor.

"Nereye gittiler?" Kılıcımı kavrarken talep ediyorum, altın rengi öfkemle parlıyor.

Cevap vermeyi reddediyor. "Auren!"

Omzumun üzerinden Wick'in çağrısına bakıyorum, tam o sırada yanımda durmak için kayıyor. Brennur'u gördüğünde tüm yüzü ihanetle buruştu. "Sen! Seni hain!"

İçgüdüsel olarak, kurdelelerim Wick'i engelleyemedi kılıcını Fae'ye savurdu. Sonra kılıcımın kabzasıyla,

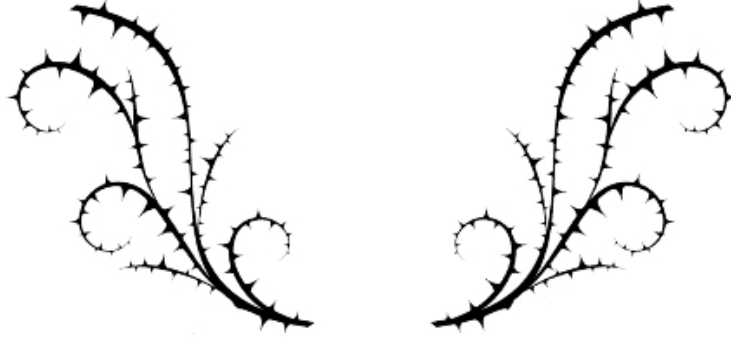
Brennur'un şakağına sert bir darbe indirdim. Yere yığıldı, baygındı.

Kurdelelerim düşüyor. "Ona canlı ihtiyacım var,"
diyorum Wick'e. "I-" Wick'in sözleri keskin olmayan bir
sesle kesilir

havayı titretiyor. Tüm şehir titriyor gibi görünüyor.

Wick ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra ikimiz de
dönüp şehre doğru koşuyoruz. Sese doğru. Çıglıklara doğru.
Çünkü kral bizi uyarmıştı. Kırıcı geliyor. Ama beni
kıramayacak.

BÖLÜM 31

SLADE

Ben şehre doğru koşarken Vulmin beni takip ediyor. Peşimden ayrılmamaya çalışıyorlar ama aurayı bir kez yakaladım mı mesafe, yenmem gereken bir rakip haline gelir.

Sonra, kalabalık. Her yerde insanlar var, caddeyi tıkıyorlar. Ne kadar çok insanın yanından manevra yaparak geçmek zorunda kalırsam, sinirim o kadar artıyor.

Neyse ki Hare yetişiyor ve bir çözümle kolumu çekiyor. "Bu taraftan, Lord Rot."

Kalabalığın akışını yanlara doğru itiyor, kanallara doğru ilerliyor ve sonra sokağın kenarında. Bir sıçrama olmadı, ben de takip ettim. Onun aksine, karşıya geçerken kimseyi itmem gerekmiyor. O kadar çok Fae olmasına rağmen hiçbiri bana dokunmuyor, en azından birkaç santim boşluk bırakıyorlar. Belki de içgüdülerim onlara uzak durmalarını söylüyor.

Akıllı içgüdüler.

Yürüyüş yolunun kenarına geldiğimde, aşağıda suyun hemen yanındaki çıkıntıyı görüyorum. Yukarı atlıyorum, kolayca iniyorum. Bunu yapar yapmaz, Hare dar bir gondoldan bana el sallıyor, elinde bir kürek var. Bir adım atıyorum çıkıntıdan sıska kaba giriyorum ve su benim ağırlığımla çalkalanıyor.

Kanallar diğer teknelerle dolu, ama ben Hare'in adını nasıl aldığını çabucak anlıyor.

dişleriyle ilgili. Şehirdeki her tünelin nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor ve su üzerinde yaya bir tavşan kadar hızlı.

Bizi ustalıkla yönlendiriyor, diğer tekne kümelerinin yanından ve köprülerin altından geçiyor, dar geçitlerden aşağı iniyor kapalı yollar ve ağaçlar arasında sıkışmış. Bizi alışılmışın dışına çıkarıyor, sıska teknemizin sığabileceği her kuytu köşeyi buluyor, tilkiden kaçan bir tavşan gibi her kanaldan aşağı iniyor.

Sonra bizi bir yeraltı tüneline götürdü, hava karanlık ve küflüydü ama suda başka tekne yoktu.

"Gerçekten bir yere varıyor muyuz?" Ben soruyorum.

Bu kapalı su yollarında olmayı sevmiyorum. Ayakta durmak için zar zor yeterli alan var ve hava Taşa yapışan damlayan nemle tıkanmış. Tekrar havaya çıkmak, görüş alanımda tutmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğum altın aurayı görebilmek istiyorum.

"Evet. Neredeyse geldik lordum."

Saniyeler sonra, alçak tünel çıkışının altından eğilerek karanlığın diğer tarafından çıkıyoruz.

"İşte," diyor iğne oyalı teknemizin ön kısmı tuğlalı bir yolun çıkıntısına çarpmadan önce.

Şehrin gürültüsü şimdi daha da artmış gibi görünüyor. Hare'in alternatif rotaları bizi daha da yaklaştırmış olmalı... Herkesin akın ettiği şey her neyse. Tekneden inip dar bir ara sokağa girdiğimde, iki binanın arasından yürüyorum ve onları geçtikten sonra yukarı bakıyorum, Auren'e daha yakın olduğumu bir sarsıntıyla fark ediyorum. Çok daha yakın.

Aurası havayı ışıkla parlatıyor, parlaklıkla kayganlaştırıyor. Ancak aurasında daha önce hiç olmayan bir şey de var. Siyah buharlı dallar yılan gibi onun altın ışıltısında. Bir akarsuyun yüzeyinde yüzen sarmaşıklar gibi onun içinde sürükleniyorlar.

Onun aurasını ve benimkini birlikte böyle çalkalanırken görmek lanet bir hediye. İçimdeki havayı söndüren bir hediye. Bir

Gökyüzünü doyuran ve beynime kazınan aydınlık ve karanlığın gelgitleri.

Göğsüm beklentiyle geriliyor.

Geliyorum, Auren. Geliyorum amına koyayım.

Hare yanıma sokuluyor, ilerideki kalabalık caddeye bakıyor. Etrafımızı saran insanlar bizi sıkıştırıyor. "Karşıya geçmeye çalışacağız. Tam şu tarafta." İşaret ediyor. "Birkaç blok ötede yaşayan ve bir arabası olan birini tanıyorum.

Şehir meydanının çatı manzarası. Eğer tüm bu insanları geçip oraya ulaşabilirsek-"

Cümlesini bitiremedi.

İnsanlar aniden çılgın atıyor. Ses meydandan değil, diğer yönden geliyor. Fae'ler Önümüzdekiler dönüp bakıyorlar ve ben de caddenin ilerisinde kaçmaya çalışan birkaç kişi görüyorum.

Tıka basa dolu kalabalık saçaklara daha da yaklaşıyor.

Hare ve ben geri itildik, tekrar ara sokağa itildik.

Kaşlarım çatılırken çivilerimi derimin altından çekiyorum.

Öne doğru eğilip köşeye bakıyorum.

Binaya girip neler olduğunu anlamaya çalışacağım.

Bir saniye sonra Taş Kılıçlar'ın yürüdüğünü görüyorum. Kimin zarar göreceğini umursamadan insanları iterek yoldan çekiyorlar.

Öfke damarlarımda dolaşıyor.

İçlerinden biri hınca hınç dolu kalabalığın yeterince hızlı hareket etmiyor. Rüzgâr büyüünden oluşan bir sel, bir kasırga gibi dışarı fırlar. Güçlü bir girdapla tuğlalı sokaktan aşağıya doğru savruluyor, kir ve ağaçlardan kopan dallarla çalkalanıyor. Yırtık giysilerin bile kütesinin içinde döndüğünü görebiliyorum.

Fae'ler aceleyle yoldan çekilmeye çalışıyor, elleriyle gözlerini kapatıyor ve ağızlarını sıkıca kapatıyorlar, bu sırada kir ve döküntüler herkesin vücuduna çarpmaya başlıyor. Bir toz püskürmesi gözlerimi yakarken başımı geriye atıyorum.

"Meydanda bir sorun olmalı!" Hare diyor ki, rüzgarın sesini duyabilmek için kulağıma yarı bağıyor.

"Görünüşe göre biri takviye için işaret vermiş!"

Gözlerimi kırpıştırarak temizliyorum ve tekrar önüme bakıyorum. Söyleyebildiğim kadarıyla elli kadar asker var, hepsi de

Mermer kalkanlarını kaldırarak onları boyundan dize kadar engellerler. Kalabalık kenara itilerek Taş Kılıçlar birliğine meydana doğru ilerlerken açık bir yol açıldı.

Ama aniden, kalabalıktan biri dışarı fırlar. Ergenlik çağını bile geçmemiş genç bir erkek. Yüzü ve bir tutam kiraz kırmızısı saç. "Carrick- takip ediyor Hainler!" diye bağırarak sokağın ortasına, tam onların yoluna doğru adım atıyor.

Sonra başını çevirip tükürüyor.

Ancak sokakta bıraktığı basit bir tükürük topağı yerine ağızından beyaz akıntılar fışkırıyor. Bu madde sağındaki binaya yapışıyor ve avına uzanan su altı dokunaçları gibi gerilmeye başlıyor.

Kalabalıktaki insanlar nefes nefese kalır ve uzaklaşır.

Göz açıp kapayıncaya kadar sola dönüp tekrar tükürüyor ve ıslak bir şaplaqla diğer binaya bir topak daha yapıştırıyor. İki topak köpüren ipler halinde birbirini kavırıyor.

Bana tükürük böceklerinden arta kalanları, çimenlere ve dallara yapışan kabarcıklı çöp pıhtılarını hatırlatıyor.

Çocuğun garip büyüğü uzar ve aşağı iner, ta ki caddenin tüm genişliği onun büyüğüyle kaplanana kadar. köpüren tükürük ağırları, yaklaşan askerlere karşı bir bariyer görevi görür.

Bir grup fae olay yerinden uzaklaşmak için ara sokakta yarışırken Hare ve ben tuğla duvara çarparak geri döndük ve sokaktaki bu gösteriyle aralarına mesafe koyduk.

Çatılardan bir çığlık yükseliyor. "Baz!" Kafamı kaldırdığımda yaşlı bir fae'nin çocuğa bağırdığını görüyorum. Sanki onu sokaktan çekip alabilecekmış gibi ona doğru uzanırken yüzünde korku var. "Hayır!"

Endiše içimi kemirmeye başladı ve kendimi zorladım. duvardan uzakta. Kalabalığın içinde ilerleyebilmem için fiziksel olarak boşluk açmam gerekiyor.

"Lord Rot?" Hare arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum.

Birkaç fae'yi daha iterek geçtiğimde, büyülü kasırga yapışkan bariyerine çarptığında çocuğu tekrar görüyorum.

Dönen hava büyüsü onu duvarlardan koparır ve yolu kolaylıkla temizler. Ama sonra aniden çocuğa doğru yöneliyor.

Kahretsin.

Tekrar ileri atılıyorum ama hortum vücuduna çarpıyor ve onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. Şok olmuş, dehşete düşmüş yüzünü görüyorum, bedeni dönüşün içine daha da çekilmeden hemen önce. Sonra kasırga dönerek onu inanılmaz bir güçle dışarı fırlatıyor.

Şok içinde izliyorum, vücudu tüm sokağı sersemleten mide bulandırıcı bir vuruşla binaya çarpıyor. Düşüyor, kırık bir yığın halinde yere iniyor ve tozla kaplanıyor, kemikleri bükülmüş ve gözleri görmüyor.

Ne oluyor lan?

Çatıdaki erkek, içimi dağlayan kan dondurucu bir feryat koparıyor.

"Onu öldürmek zorunda değildin!" diye bağırıyor bir başkası

Sokaktan koyu mavi cübbeli ve çıplak ayaklı bir erkek geldi. "Kimseye zarar vermedi!"

"Kraliyetin adaletine engel oluyordu," diye bağırıyor siklon askeri. "Şimdi kenara çekil ya da aynı kaderle yüzleş!"

Şehir meydanından yeni çılgınlıklar yükselirken, askerler tehditkâr bir şekilde cüppeli fae'ye doğru adım atmaya başlar.

Auren'in aurasının çiçek açtığı yönden geliyor.

İçime bir endiše dalgası hücum ediyor ve omurgamın altındaki dikenlerin nabzının atmasına neden oluyor.

Bu lanet askerlerle uğraşıp hemen Auren'e gitmeliyim.

Daha fazla insanı itip kakarak arkama atıyorum ve sonunda ilerlemeyi başarıyorum. Sürünün önüne geçtiğimde karanlık niyet tüm bedenimi dolduruyor ve Cyclone Fae dikkatini bana doğru çeviriyor. Gözlerimiz kilitlendi.

İşi bitti ama henüz farkında değil.

Büyüm zeminde titreşiyor ve onu öyle bir kavlıyor ki bana bir şey söylemeye başladığında söyleyemeyeceğini anlıyor. Dili ağzının içinde çürümeye başlarken gözleri açılıyor. "Karşında kendi boyunda biri varken o kadar da güçlü değilsin, değil mi?" Ölmekte olan rüzgara doğru hırlıyorum. "Sen onu öldürmeye hakkı yoktu."

Fae'nin dili siyaha dönüp çenesinin içinde büzüşürken kasırganın gücü de azalıyor. Bakıyorum Çatıdaki erkek sokağa fırlayıp çocuğun cesedinin üzerine yığılırken, arkasından diğer şaşkın askerlere sesleniyor. Feryatları kulaklarımı ıslatıyor.

Çürüme ayaklarımdan yayılıyor, yılanlar gibi sürünüyor ve Taş Kılıçlara ulaştığında tuğlalar çürümeyle birlikte bükülmeye başlıyor.

O çocuğu kırdıkları gibi ben de onları kıracağım.

Yerdeki siyah damarlar kümelenmiş ayaklarına ulaştığında panik çığlıkları duyulmaya başlar. Askerler devrilmeye başlıyor, kemikleri çürüyen derilerinin sınırları içinde çürüyor.

Ve sonra ejderhamı serbest bıraktım.

Dalgalanan dumanlar ve uzayıp giden gölgeler gibi, derimden dışarı çıkıyor, toplanıyor, birikiyor, duygularımdan besleniyor. Yanı başıma sertçe indiğinde, göğsü yaldızlı pullarla parılıyor ve vücudu tamamen katı.

İlk defa tamamen fiziksel bir ejderha ortaya çıkardım.

Buharlaşmıyor, soyutlaşmıyor. Şimdi olduğundan daha uzun ve daha korkunç duran katılaşmış bir tehdit parçalanmış formu Altıncı Krallık semalarında süzülüyordu.

Cadde boyunca uzanan dik binaların boyunu aşıyor, sivri gövdesi ve sarmal kuyruğu ancak sığıyor. Sonra ağzını açarak keskin dişlerini gösterir ve kara çürük ateşi püskürterek askerlerden geriye kalanları yok eder.

Panik sokağı yok eder.

Toplanan kalabalık kaçıır. Sıkı bağlarını terk ederek Meydana yaklaşmaya çalıştıkları yerden toparlanıp, şimdi dönüp kaçıyorlar. Kederli Fae

Cesedi çocuğun üzerine örtülmüş olan çocuk korku içinde titriyor, gözyaşları yüzünün her bir yarığına sıkışıyor. "Onu yok etmeyin, lütfen!" diye ağlıyor cesede sarılırken.

Başımı salladım. "Bizden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Sonra dönüp yürümeye başlıyorum ve insanlar olabildiğince hızlı bir şekilde dağılırken, ejderha her adımda sokağı sarsarak arkamdan geliyor.

Hare bir anda yanımda belirdi. "Bir ejderha mı?" diye bağıyor, yaratığa bakarken şaşkınlığı yüzünden salya gibi akıyor. "Bir ejderhayı tezahür ettirebiliyor musun? Ailende bu büyü'nün nesiller önce öldüğünü sanıyordum!"

"Öyle oldu."

Bundan sonra ağzını kapatıyor ve ben sokakta ilerlerken arkamda kalıyor. Arabanın ağırlığı Ejderha yürürken taşı kırıyor, kuyruğunu sallıyor, gözleri parlıyor.

İnsanlar çığlık atarak yanımdan geçiyor ama benim dikkatim önümdeki kör edici auraya kilitlenmiş durumda. Endişe boğazımın arkasında asit gibi yükseliyor, çünkü bağım şarkı söylemiyor, hatta bangır bangır bile çalmıyor. Lanet olası bir çekiç sesi. Göğsüme karşı, vahşice talep ediyor.

HADI HADI HADI HADI

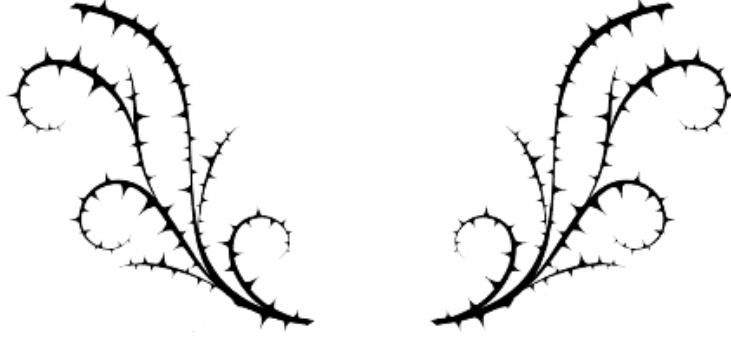
Son insanlar da ejderhamın önünden kaçıp yolu boşaltır boşaltmaz koşmaya başlıyorum. Kalbim göğsümde sert bir şekilde çarpıyor, çünkü o aura Kayan bir yıldız gibi yere düşüyor, bir nabız gibi parlayan karanlıkla çizileniyor.

Yaklaşıyorum, yaklaşıyorum, haftalar ve haftalar süren saf karanlıktan, saf ıstıraptan sonra çok yaklaşıyorum.

Sonra sokağın sonuna ulaşıyorum ve bana doğru koşan altın bir figür görüyorum. Kalbim parçalanıyor.

Auren.

BÖLÜM 32

SLADE

O bir hayal.

Auren güneş ışığında parıltıyor, tepeden tırnağa vücuduyla bütünleşen bir zırh giymiş. O kadar güzel, o kadar güçlü ki.

Ve burada. Bunca zaman sonra, bir dünyadan diğerine yürüdükten sonra, nihayet burada, tam önümde.

Onu görmek nefesimi kesiyor.

Bir çeşmenin etrafından dolanıyorum, arkamda beliren ejderhayı görünce gözlerinin açıldığını, adımlarının yavaşladığını görüyorum.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum, gözlerim onunkilere dalıyor, sevinç ve duygudan boğazım düğümleniyor. "I-"

Sıvı altın aniden göğsüme çarptı.

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki beni şaşırtıyor.

Başardım

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, ama zar zor. Duruyor, aramızda mesafe bırakıyor, tam o altın kısmen katılaşmış kayarken

Gövdemden aşağı iniyor ve etrafımı ip gibi sarıyor. Kollarımı arkamdan bağlıyor ve botlarımın etrafında sertleşiyor.

Beni yerimde tutan altına bakıyorum ve sonra sırtarak ona dönüyorum. "Eğer beni bağlamak istiyorsan, bunu özel olarak yapmamızı önerebilir miyim?"

Onun altınının köklerinin çürümüşlüğüle -benim çürümüşlüğümlerle- dolu olduğu gözümde kaçmıyor.

Saf erkek memnuniyeti içimde dalgalanıyor.

Yüz ifadesi okunamaz halde. "Sen Kırıcı değilsin. Kimsin sen?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, onun sözlerini tekrarlariken düşüncelerim kesiliyor. "Ne?"

"Beni duydun," diyor, çenesini yukarı kaldırmış, bacaklarını germiş, avucunda parıldayan bir kılıç tutuyor. Hayatımda gördüğüm en korkusuz, en seksi görüntüydü bu. Ama tüm bu beklentim, onun ısıltılı mükemmelliği karşısında bir şeylerin eksik olduğunu göremedim. Tam orada, gözlerinde.

Karnım zil çalıyor.

"Auren?"

Yerimde sabitlenmiş olmama rağmen ilerlemeye çalışıyorum ama o geri çekiliyor.

Titriyor. Arkaya.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Kılıcını kalbime saplamış da olabilirdi. Sözleri içime işlerken, dikkatli bakışlarındaki yabancılığı fark ettiğimde nefes alamıyorum.

Ne oluyor lan?

Panik kafamda zonkluyor ve kalbimi buz gibi yapan gerçek, soğuk bir korku hissediyorum.

"Bu da ne? Ne oldu?" Talep ediyorum. "Auren. Benim."

Ama hiçbir şey yok. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor ve kalbim paramparça oluyor. Her parçanın düşüşünü duyabiliyorum.

Gözlerini arkamdaki canavara dikeyor ve ayaklarımızın dibindeki tuğlaların üzerinde filizlenen çürüme dallarını fark ettiğini görüyorum.

Şok içinde ağzım açık kaldı, umutsuzca neler olduğunu anlamaya çalışırken kalp kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor.

Sonra elinde kılıç taşıyan bir erkek aşağıdaki eğimli alandan koşarak yukarı çıkar. Uzun siyah saçları sol tarafa savrulmuş, yüzünde morluklar ve gömleğinde kan izleri var.

Ejderhayı görür ve sarsılarak durur, yüzü soluklaşır.
"Ne..."

Auren ona, "Evet, bir ejderha bulmayı beklemiyordum," diye mırıldandı.

"Hayır mı?" Dedim. "Bir saka kuşu bulmayı umuyordum." Altın rengi gözleri parlıyor.

Orada bir şey var, neredeyse orada bir şey.

Umut göğsümde dalgalanıyor.

Belli ki anılarına bir şey olmuş ama o hâlâ orada. O hala benim. Bunun kanıtı aurasında.

"Ne dedin?" diye fısıldıyor ve sesi tüm o zırhın altında o kadar kırılgan çıkıyor ki nefes almak acı veriyor.

"Saka kuşu," diyorum usulca.

Altın bağları etrafımda hafifçe gevşiyor ve paramparça olmuş kalbimi kaldırıyor. Tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum.

Kararlılık kemiklerimi çelikleştiriyor.

Beni neden hatırlamadığını ya da ayrı kaldığımız süre boyunca neler olduğunu bilmiyorum. Ama Fiziksel mesafe bizi ayıramazdı, zihinsel mesafe de ayıramaz.

"Kimsin sen?" diye tekrar soruyor ama sesi artık emin değil gibi. Dalgalanıyor.

Erkek aramıza bakıyor, ama akıllıca sessiz kalıyor ve Hal

a. "Kim olduğumu biliyorsun Auren," diyorum ona nazikçe.

Başını sallamaya başlar ve bakışları yukarı kayar tekrar ejderhaya. "Gözler üzerimde," diye mırıldanıyorum.

Bakışları sabitleşiyor ve keskinleşiyor. Meydan okumanın parıltısını görebiliyorum, ama bunun arkasında onun belirsiz kırılganlığı var.

"Görebiliyorsun, değil mi?" Ona soruyorum. "Auramı görebiliyor musun?"

Nefesi kesiliyor. O nefesi etrafıma sarmak ve göğsüme çekmek istiyorum. Onun havasını benimkiyle beslemek

Akciğerler. Ona her şeyin ötesinde bir şiddetle ihtiyacım var.

Sonunda birbirimizi bulacağız ama o benden alınacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

O da buna izin vermez.

Gözlerinin dış hatlarımı sıyırmasını izliyorum, şüphesiz onunkinin bana yaptığı gibi bedenimin etrafında alevlenen aurayı inceliyor olmalı. Enerjilerimiz her zaman birbirini çağırır.

Päyur bağımız sağlamlaşmadan önce bile. Daha tanışmadan önce bile.

Arkamda, ejderha dağılıyor. Onu görmeme gerek yok, havadaki duman gibi dağıldığını hissediyorum. boş sokak.

"Buraya gel."

Dudakları ayrılır ve göğsü inip kalkmaya başlar. Sanki tekrar saldırması ya da başka yöne kaçması gerektiğinden emin değilmiş gibi hızla kaçıyor. Yine de benden korkmuyor. Temkinli ve şaşkın, evet. Ama bir parçası ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor. Hatırlamasa bile, bunu biliyor.

Bu yüzden bekliyorum. İnancım var. Çünkü inandığım tek şey o.

Bir adım atıyor. Küçük bir adım. Sonra durur, sanki yaptığına şaşırmış gibi.

Diğer erkek "Auren..." diyor ama Auren onu duymazdan geliyor ki bu onun için gerçekten iyi bir şey.

"Bana kim olduğunu söyleyecek misin?" diyor. "Doğru soruyu sormuyorsun," diye cevap veriyorum.

Bir adım daha atmasını izliyorum, neredeyse bilinçsizce, sanki yardım edemiyormuş gibi ama ona doğru çekiliyor

Ben. Beni yerimde tutan altın olmasaydı, ben de kendimi durduramazdım.

Yaşlı ruhların şafağa çekildiğini söylerler. Yardım edemezler ama ışığa musallat olurlarmış. Ben de öyle hissediyorum.

Onsuz, sonsuz bir karanlığın içindeyim.

Boğazı düğümleniyor ve sonra sesi yumuşak bir şekilde çıkıyor.

Geçici olarak. "Sen kimsin... benim için?"

Dudaklarımda saf bir gurur gülümsemesi beliriyor ve bir duygu yumağını yutuyorum. "Çok güzel. Şimdi bana gel bebeğim, sana göstereyim."

Bilinmeyen alemlerde bir güç olmalı.

Bizi birbirimize doğru çeken, tanrıça tarafından gönderilmiş bir hediye. Çünkü o da karanlıkta kaybolmuş gibi görünse de geliyor.

Kendi isteğiyle bana doğru geliyor.

Auralarımız birbirlerine uzanıyor, karanlık ve aydınlık dallar uzanıyor...

Tam önüme geldiğinde, büyüsünün içindeki çürümeyi çağırıyorum ve altını kollarımdan çekip almasını sağlıyorum. Altın iplerin düştüğünü görünce gözleri açılıyor. "Nasıl-"

Sonra auralarımız buluşur. Birleşir.

Çarpışır. Bağımız havayı paramparça eder.

Gölge ve ışık körleşiyor, var olan tek şey o olana kadar diğer her şeyi itiyor. Dünya bizim bağımızla titrerken ve diğer her şey yok olurken, kendi atmosferimizin bu kozasına yakalanmış birbirimize bakıyoruz.

Birlikte. Sonunda beraber sikişiyoruz.

Sanki çok uzun süredir tutuyormuş gibi nefesini içine çekiyor. Ayrıldığımızdan beri havasız kalmış gibi.

Sonra yüzü bir anda değişir ve şaşkınlık, temkinlilik, belirsizlik kaybolur. Onun yerine tamamen hayat değiştiren bir şey.

Güzel gözleri doluyor ve yaldızlı dudakları aralanıyor. "Slade."

Auralarımız gökyüzünü paramparça etmiş olabilir ama onun adımı söylemesi beni paramparça etti.

Ve bu onu da paramparça ediyor gibi görünüyor. Gözlerinden geçen her çizgiyi, yüzünde kırılan her düşünceyi görebiliyorum.

"Hatırlıyorum..." diye fısıldıyor titreyen bir nefesle.
"Yüce İlahi... Hatırlıyorum."

İfadesi hem perili hem de şaşkın görünüyor, binlerce kelime orada sıkışmış ve ben her birini serbest bırakmak istiyorum.

Gözlerim yanıyor, göğsüm patlamaya hazır hissediyor ama ileri uzanıp güzel yüzünü kavriyorum.
Sürüklüyorum

Düşen ilk gözyaşını yakalamak için başparmağını yumuşak yanağında gezdiriyor. "Beni buldun," diye fısıldıyor, dudakları titreyerek.

Rahatlama ve yürek parçalayıcı sevinç o kadar yoğun ki cevap vermeden önce onu bir kenara itmek zorunda kalıyorum. "Seni her zaman bulacağım, saka kuşu."

Her zaman.

Yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirir, Sulu gözleri taşıyor ve bana doğru akıyor. Sonra kollarıma atladı ve ben de onu yakaladım.

Onu kendime öyle sıkı sarıyorum ki, bizi bir daha ayırmaya cüret ederlerse Kaderleri tehdit edecek bir şekilde.

"Slade...Slade...Slade..."

Tekrar tekrar söylüyor. Sadece benim adımlı. Binlerce farklı şekilde, binlerce farklı kez tekrarladı.

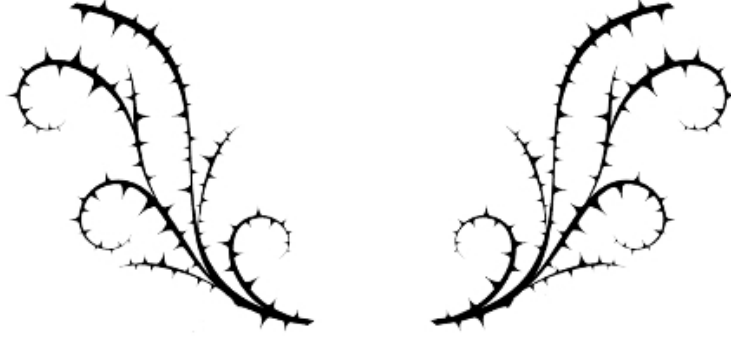
Yüzümü saçlarına bastırıp onu içime çekiyorum, Islak gözlerimi altın tellere bastırarak. Bacakları belime dolanmış, kolları beni sıkıca tutuyor ve aramızda boşluk kalmasın diye onu kendime kenetliyorum. Bir daha asla.

"Slade..."

"Buradayım Auren."

Sonunda buradayım. Tam ait olduğum yerde. Onun yanımdayım.

BÖLÜM 33

SLADE

Ona sıkıca sarıldığımda, Auren de bana aynı şiddetle sarılıyor ve içimdeki her şey sonunda yatışıyor. Öfke, dehşet, ondan ayrı kalmanın verdiği amansız acı.

Sonra bir şey hissettiğimde dikkatim çekiliyor Yumuşak ama güçlü bir şey etrafımızı sarıyor ve bakmak için başımı çeviriyorum.

Ve işte buradalar.

Sırtından güneş ışınları gibi altın dallar akıyordu.

Tüm vücudum şoktan donakalıyor ve gözlerimi kırptıştırıyorum,

İnanılmaz görüntünün kaybolmasını bekliyordu ama kaybolmadı. "Auren..." Boğuluyorum. "Kurdeleleriniz."

Dudaklarından bir hıçkırık kopuyor ve boynumda parçalara ayrılıyor. "Geri döndüler," diyor bana, ama sesi sanki

kendine de söylüyor. Kurdelelerinin gerçekten orada olduğuna dair kendine güvence veriyor. Onlara tekrar sahip olduğunu.

"Seni bir göreyim."

Kollarımda geriye yaslanıyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Göz göze. Nefes nefese.

Hıçkırıyor, bana bakarken yanakları parlıyor. Sanki o da benim kadar hayret içindeymiş gibi. "Nasıl?" Dallar etrafımıza dolanırken, beni okşarken, etrafımda kıvrılırken soruyorum

Omuzlarıma, kollarıma dolanıyor. Auren'le beni birbirimize bağlıyorlarmış gibi etrafımızda dolanıyorlar.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor ve ben onun yaldızlı gözlerindeki sevinçli görebiliyorum - mutlak rahatlamayı görebiliyorum. Ve sonra beni sakat bırakıyor. "Onlar geri döndü, sen de öyle. Ben bir bütünümler tekrar."

Tekrar bir bütünümler oldum.

Onu öne doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapııştırıyorum. Öpücüğümü sanki bir ömür boyu beni arıyormuş gibi karşılıyor ve belki de öyle.

Belki benim de vardır.

Binlerce küçük hayat yaşadık, ayrı kaldığımız her saniye biraz daha öldük.

"Seni tüm ruhumla özledim," diyor dudaklarını çenemde gezdirerek.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Kalbim sensiz çalışmadı," diyorum ona.

Gülümsüyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen ve ben oldukça iyi bir çiftiz."

Sanki bu sözleri çok uzun zaman önce söylemişim gibi geliyor.

Şimdi bunları tekrarladığını duymak göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Anladın mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Olana kadar değil."

Tamamen ona odaklandığım için, auralarımızın ne yaptığını fark etmedim, ta ki onun kurdeleleri bana uzanmaya başlayana kadar.

gölge ışıkta dans ediyoruz. Auralarımız bizi tamamen çevreledi ve giderek yoğunlaşıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor sessizce.

"Biziz."

Birbirimize bağlı auralarımız, hem altın ışıltısı hem de güneşlenen karanlıkla beslenmeye başlıyor. İçimize işliyor. İçimize.

Onunla birlikte titreşen sihir anlaşılmalıdır. Akıl almaz. Sanki bir yıldız dokunuyor ve yarılmış bir denizin ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra aniden içine gömülme ihtiyacı beni yakalıyor, lanet nefesimi alıyor ve damarlarımı ateşe veriyor. İçime dolan bağ hiçbir ayrılık talep etmiyor. Onu daha önce

hissettiğimden çok daha yoğun hissedebiliyorum.

Artık iki kişi değiliz. Tek bir çiftiz ve bu sihir tüketiyor. Pâyur bağı kabarıyor, beni içten dışa ısıtıyor, beni doyurulmayı talep eden yoğun bir aciliyetle dolduruyor.

Auren tırtıklı nefesiyle beni kavırıyor, kurdeleleri endişeyle çırpınıyor. Sonra auralarımızın parıltısı sönüyor, uzaklaşıyor ve yer sakinleşiyor, ama o hala titriyor. Ona bakıyorum ve şimdi ben de titriyorum. Açgözlü bir ihtiyaçla dolup taşıyorum.

Bana bakıyor, artık ağlamıyor, yanakları kızardı, dudakları aralandı ve ben de onun içindeki ihtiyacı görebiliyordum - tam orada, irileşmiş gözlerinde.

"Slade... Ben..."

Kelimeleri susuzluktan ölüyormuş gibi boğuluyor, ama biliyorum ki yanan boğazının suyla hiçbir ilgisi yok ve her şey bizden talep edilen bağ büyüyle ilgili farklı bir susuzluğu gidermek.

"Sorun yok, Saka Kuşu.

Biliyorum."

Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü oraya gömüyor. Göbeğinin ön tarafıma doğru bastırıldığını hissedebiliyorum. Vücudu her zaman sıcaktır ama şu anda alev alev yanıyor.

Artık kaynaşmış gibi görüldüğümüze göre, aurası cildinin etrafındaki zayıf bir ışıltıya geri döndü, artık dünyanın geri kalanını lekelemiyor.

Çeşmenin yanında duran şok geçirmiş bir erkek dışında sokak hâlâ bomboş. "Auren?"

Onun adını söyler söylemez içimden bir hırıltı kopuyor, ve dişlerim yasak bir öfkeyle ona doğru parlıyor. Onu parçalara ayırmak istiyorum. Kasıklarından sırtısına kadar bağırsaklarını deşmek ve onun adını söylemeye cüret ettiği için can damarlarını dökmek istiyorum.

Öne doğru tehditkâr bir adım atıyorum ama Auren'in elleri beni sıkıca kavırıyor ve geriye yaslanıyor. "Slade."

Sadece onun sesi dikkatimi bu kadar çekebilirdi. Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum ve bu yabancı erkeğın ona bu kadar yakın olmasına öfkelenerek kaya gibi sertleşiyorum.

Küçük bir parçam delice davrandığımı biliyor ama mantıklı, rasyonel düşünceye yer yok. Her sinirimi ateşleyen temel, hayvani bir ihtiyaçtan başka bir şey yok, Onu sahiplenmemi, korumamı talep ediyor. Her ihtiyacını karşılamamı.

"Slade," diye tekrar mırıldanıyor ve bir kurdelesı yukarı çıkıp yanağıma parmak gibi dokunuyor. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve o da gülümseyerek başını sallıyor.

"Bizi güvenli bir yere götür. Yalnız kalabileceğimiz bir yere," diyor dudaklarıma karşı, parmakları beni kavradığı yeri kazıyor. "Lütfen."

Yalvarışı beni çözüyor ve arkamı dönüp her tarafa bakarken ellerim kıcını kavırıyor. O kadar kendimden geçmişim ki Nereye gideceğimi bile düşünemiyorum. Tek bildiğim bana ihtiyacı olduğu.

Onu tam burada, şehrin fıskiyesinin üzerine yatırmama saniyeler kaldı. Ama benim bağılılığım bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

"Bu taraftan," diyor erkek.

Ona dişlerimi gösteriyorum, köpek dişlerim o kadar keskin ki neredeyse dudaklarımı kesecekler.

Auren bana karşı sallanmaya başlarken bile "Şşt," diye yatıştırıyor. O bastırdıkça bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

boynumdaki nabza karşı ateşli dudaklar. "Bırak bize nereye gideceğimizi gösterebilirsin. Sana ihtiyacım var."

Başım erkeğe doğru dönüyor. "Nereye?" Talep ediyorum.

Dönüyor ve hızla bizi götürmeye başlıyor. Bir ayağımdı diğerinin önüne koyuyorum. Tek yapabildiğim bu.

Onu kendime doğru çekerken Auren'in kalçaları hareket ediyor, henüz ulaşamadığı bir tatmin arıyor. Ve ulaşamayacak da.

Ben onun içindeyim. Onu tamamen pompalayana ve çift bağı tamamen doyana kadar değil.

Päyur olan hiç kimseyi şahsen tanımadım ama yeni

bağlananlar ve nasıl bağlandıkları hakkında kaba hikayeler
duydum.

kendilerini günlerce bir odaya kapatırlar.

Erkek öndeki mesafeyi iyi koruyor, bizi bir ara sokağa sıkıştırıyor ve sonra dar bir binaya götürüyor. bir sonraki sokakta. Başımı çevirdim ama herkes ejderhadan kaçıyordu.

Şükürler olsun. Şu anda Auren'in yanında başka birinin olmasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Zaten zor dayanıyorum.

Erkek ön kapıya gitmek yerine, yanları dik olan binanın arkasından dolaşır. Her pencerenin etrafında dekoratif kemerler ve çatıdan aşağıya doğru büyüyen sarmaşıklarla düzleştirilmiştir. Binanın arka tarafında durur ve diz çökerek sarmaşıkları bir kenara iter bir mahzen girişini ortaya çıkarmak için zeminin üzerine örtülmüş.

"Slade..."

Sesindeki çaresizliği duymak beni öldürüyor.

Auren'i daha sıkı kavıyorum, bir elim kışında, diğeri başının arkasını tutuyor, böylece yüzü boynumdaki deriye bastırdı. Umarım kokum onu en azından biraz yatıştırabilir. Etrafımı saran kokusu şu anda aklımı başımda tutan tek şey.

Ama sonra sıcak, ıslak dili dışarı fırlıyor, tenimin tadına bakıyor ve neredeyse pantolonumun içinde patlıyorum.

"Acele et. Lanet olsun. Acele et," diyorum ona dişlerimin arasından.

Mahzenin kapıları gıcırdayarak açılıyor ve erkek hemen bana bir anahtar uzatıyor. "İçeriden kilitleniyor," diyor bana. "Merdivenlerden aşağı in, özel bir yeraltı su yoluna geceksin. Orada her zaman kullanılabilecek en az bir ya da iki kayık vardır. Birini al ve yeşil ampullü evi görene kadar aşağıya doğru kürek çek. Orası bir Vulmin güvenli evi. Orada kimse olmayacak ve ben de kimsenin sizi rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım. Bu güvenli."

Auren beni yalamayı bırakıp yüzünü çevirdi, yanakları sıcaktan ve muhtemelen biraz da utançtan kızarmıştı. "Teşekkürler, Wick."

Vücudumdaki tüm kaslar şişmiş gibi hissediyorum.

"Saka kuşu?" Dişlerimi sıkıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kapalı, kanım kabarıyor.

"Yıpranan bir ipliğe tutunuyorum. Şu anda başka bir erkeğin adını söylememene gerçekten ihtiyacım var."

Gözleri açılıyor. "Oh," diye nefes alıyor.

"Evet. Oh."

"Ben gidiyorum," diyor erkek -Wick- geri geri gitmeye başlarken, ellerini önünde havaya kaldırmış, sanki kuduz bir hayvandan korunmak gibi. "Siz ikiniz... işinizi bitirdiğinizde, şehirdeki mavi çatılı binaya gidin. Biz bekliyor olacağız."

Orada."

"Bekle!" Auren aniden ağzından kaçırır. "Oreans. Şehrin hemen dışında. Onları zindandan çıkardım. Yardıma ihtiyaçları olacak."

Wick başını sallar. "Merak etmeyin. Onlarla ben ilgileneneğim."

Onu zar zor duyuyorum, çoktan mahzene inmişim bile. Merdivenleri çıkar çıkmaz bir kolumu yukarı uzatıp kapıları çarparak kapatıyorum ve ardından kilidi açıyorum. Kayarak Anahtarı cebime koyup dönüyorum, görüşümün tünelin karanlığına alışmasına izin verirken bağlarım onu alma ihtiyacımla yanıyor.

Önce güvenli bir yere gitmeliyiz. Ona iyi bakmalıyım.

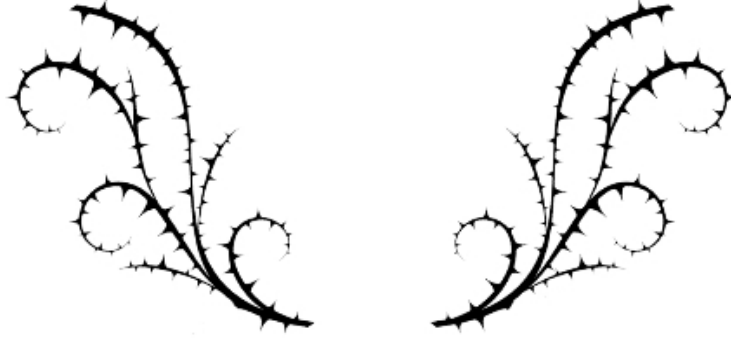
Ayaklarım ona ulaşmak için iki diyar aştı ve şimdi ellerim onun teninin her santimini aşmak için kaşınıyor.

Onunla

bana karşı titreyip sallanırken, zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorum.

Bağ, eşleşmemizi talep ediyor. Her şekilde.

BÖLÜM 34

SLADE

Mekanın içinde duvarlar nemli, hava nemli ve Hemen ileride bir su yolu var. Kemerli taş tavan boyunca uzanan süslü ızgaralardan biraz ışık giriyor, ama çoğunlukla cam kürelerden yayılan mavi parıltıdan geliyor. duvar boyunca. Yıldızlar gibi titreşen bir çeşit büyüğü ışık.

Hafifçe eğilerek Auren'i kanala doğru taşıyorum, kurdeleleri kollarımın ve omuzlarımın üzerinde geziniyor. Siyah suda sallanmaya başlamış, iple bir direğe bağlanmış iki kayık buluyorum. En geniş olanını seçiyorum, ahşabı şık bir gri ve kenarlarında oymalar var.

Auren'i dikkatlice ortadaki minderli banka oturtuktan sonra arkasına geçiyorum, hareketlerim sert. Bağ, aralıksız elleriyle beni itiyor, ancak bu eller tüm rasyonel düşünceleri uzaklaştırmaya ve beni saf vahşi şehvete sürüklemeye çalışıyor.

Bağ daha önce olduğu gibi git git git yerine, şimdi kendimi onun içine gömmem için bana bağırıyor. Her yönden birleşene kadar onu almak için. Onu sert ve hızlı bir şekilde becermek ve zevkle inlediğini duymak için.

Düşüncelerimi tutarlı tutmak için mücadele ediyorum. Teslim olmadan önce onu güvenli bir yere götürmeliyim. Bağın açlığına yenik düşmeden ve

Şehveti dindirmeye ve çiftimin vücudundaki her zevki çekip almaya hazır vahşi bir fae'den başka bir şey değildi.

Dişlerimi sıkarak ipi hızla çözüyorum ve bizi duvardan uzaklaştırıyorum. Ben arkadaki banka otururken tekne sallanıyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Auren bana bakıyor, kıpırdamadan duruyor, parmakları ve kurdeleleri bankın etrafında kıvrılmış, sanki o da benim kadar kendini tutmaya çalışıyor. Gergin, tüm vücudu benimki kadar gergin.

Vahşi ihtiyacım öfkeleniyor.

Al onu. Sik onu. Ona sahip çık.

Dikenlerim zonkluyor ama gözlerim Auren'in boynunda çılgınca atan nabzın üzerinde gezinirken bile onları derimin altına itmeye devam ediyorum.

Bağım itiyor. Pounds. Sikim sertleşti ve şehvet doldu.

Gözlerinde aç bir parıltıyla beni izliyor.

iki taraftaki kürek kilitlerine takılı kürekleri tutuyorum. Ama kürekleri geri çekip bizi uzağa fırlatır fırlatmaz, Kollarıma atılıyor.

Kucağıma, göğüs göğüse, kalçaları üst üste, göbeği kasıklarına bastırarak indiğinde bir oof sesi kaçıyor benden. Tekne sallanıyor, su sıçrıyor ama ben fark etmiyorum bile.

İçime hınzırca bir coşku yayılıyor ve parmaklarım onun etrafında sıkışıyor. Kıyafetlerini yırtıp atmak, ellerimi çıplak teninde gezdirmek ve kendimi onun ıslak sıcaklığına gömmek istiyorum.

Lanet olsun.

"Sabırsızlanıyorum," diye tıslıyor parmakları deri pantolonuma uzanırken. Aceleci hareketlerle derimi çözmeye başladı.

Bana karşı sallanırken yakamdaki bağları çözüyor. "Sen buradasın ve bağ... ve... Sabırsızlanıyorum," diyor tekrar.

Aletim çelikten daha sertleşiyor.

Bizi o eve götürmen gerek. Bizi yalnız yakalayın. Ama bu

O kendini sallarken odaklanmak gerçekten çok zor.

bana karşı böyle. Kokusu etrafımı sararken.

Ben bıraktığımda kürekler unutuluyor, teknemiz karanlık tünele doğru sürükleniyor.

Onu inkar edemem.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sana vereyim," diyorum ama sesimdeki kaba hırıltıyı ben bile duyabiliyorum.

hayvani bir açlıkla kazınmış.

Pantolonunun üzerindeki altın zırh ve ayağındaki botlar erimeye başlıyor, teknenin altını yaldızlıyor ve devrilmesini önlemek için ağırlığı dengeliyor. O tutar Göğüs plakası takılı, ama kollarındaki eldivenler de damlıyor.

Kravatlarımı karıştırıp duruyor, ben de ona yardım ediyorum,

Çılgın elleri kayışları yeterince gevşetene kadar Gömleğimin altına girdi, parmakları çıplak tenimde gezindi.

Temas şimşek çakması gibi hissettiriyor. İç çekiyor, ama dokunuşu beni sarsıyor.

"Şu anda seni hissetmeye ihtiyacım var." Çenemi ve boynumu öpücüklere boğmaya başladı. "Beni doldurmana ihtiyacım var. O olmadan ölecekmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor gözlerinde yaşlarla, saf çaresizlikle.

"Lütfen beni durdurma. Sabırsızlanıyorum," diyor tekrar.

"O zaman beklemek zorunda değilsin. Bir saniye daha değil," diyorum ona. "Kaldır."

Auren'in gözleri benim sözlerimle parlıyor ve kendini kaldırabilmek için ayaklarını bankın üzerine koyuyor. O kalkar kalkmaz pantolonunu çekip indirdim ve sonra da yırtıp çıkardım.

Tamamen.

Onu görünce gözlerim parlıyor ve sonra onu tekrar kucağıma sürüklüyorum. Çıplak kıcını ellerimle kavradım. O kadar yumuşak ki. Çok sıcak.

Kalçalarını bana karşı sabit bir ritimle hareket ettirmeye başlıyorum ve gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve her hareketinde inliyor.

"Yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var," diyor

nefes nefese.

Evet. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Öne eğildim ve yemyeşil dudaklarını ısırdım. "Seni tam burada, bu teknede doldurmamı ister misin bebeğim?" Dişlerimi sıkıyorum.

Göğsü kekeliyor. "Evet. Lütfen."

Alçak sesindeki çaresizlik, sıcaklığının gücü, ağzımı sulandırıyor. Bağın itmeye devam etmesini sağlıyor.

Parmaklarım tenini sıkıyor. "Yalvarmana gerek yok ama kelimeler kulağa çok tatlı geliyor."

Cevabımın onu memnun ettiğini, altın rengi gözlerinin yeraltındaki karanlıkta bile parıldamasından anlayabiliyorum.

"O erkek buranın özel bir tünel olduğu konusunda doğruyu söylemiş olsa iyi olur," diyorum. "Çünkü sana bakan herkesin gözlerini oyarım."

Nabızı atıyor. Belki biraz korkuyla, ama sanırım kızarmış yüzündeki heyecan bu. Ona karşı bu kadar korumacı olmam hoşuna gidiyor ve bu düşünce beni ihtiyaçtan vahşileştiriyor.

"Pantolonumu çöz," diye homurdandım.

Auren'in parmakları anında bağların üzerine düştü. Onları çekip alıyor, eli içeri kayarak sikimi çıkarıyor, beni neredeyse burada ve şimdi boşaltıyor.

Gözlerini dikmiş bakıyor, küçük pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor.

Beni sıktıkça vücudum yoğun bir zevkle sarsılıyor ve yanan cıvatalar gönderiyor. "Siktir."

Bağ şimdi damarlarımda yanıyor, görüşümü tünelleştiriyor ve daha fazlasını talep ediyor. Aurası düzensiz,

Kalp atışları göğsünde hızlanırken ve uyarılmışlığı havaya yükselirken uzanıyor ve dönüyor.

Öyle kokuyor ki. Lanet olsun. Güzel.

"Beni içine sok," diye nefes nefese kaldım. "Seni hissetmem gerek Auren."

"Evet..."

Beni tam girişine yerleştirebilmesi için kalçalarını yukarı kaldırıyorum. Kaslarım gerilmişti, sivri uçlarım onu tehdit ediyordu.

çaresizlik damarlarımda akarken geri çekilmeye zorluyorum. Sikim çoktan damlamaya başladı. Gözlerimiz kilitlendi.

Sonra onu üzerime yatırdım.

Başını geriye atıyor, boğazından yırtılan bir çığlık tünelden aşağı yankılanıyor.

Onun içine gömüldüğüm anda yıldızları görüyorum. Mutluluk bu. Saf. Sikişmek. Mutluluk.

Titriyor. Dudakları dişlerinin arasına sıkışmış, ısırıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor. "Mükemmel. Kalın, sert ve mükemmelsin," diye mırıldanıyor.

"Şimdiden etrafımda geriliyorsun. Bunu hissediyor musun?"

Başını salladığında tüm vücudu titriyor ve onu tekrar yere çarpmadan önce kaldırıyorum. Tekrar. Tekrar.

Onu kaldırıyorum ve orada tutuyorum. "İndir kendini," diyorum içimden. "Onu görmek istiyorum. Mükemmel amcığının sikimi yuttuğunu görmek istiyorum. Santim santim."

Tam da bunu yapmaya başladığında ayırık ağzından gırtlaktan bir inilti çıkıyor. İkimiz de aşağı bakıyoruz, benim

O beni sıkarken uzunluğu vücudunda kayboluyor.

Kalçalarından aşağı süzülen ıslaklığıyla beni ıslatıyor.

Son santimi de indiriyor ve ben yine tamamen içine gömülüyorum. Bir iniltiyi paylaşıyoruz ve aramızdaki bağ alevleniyor, sanki her çatlakta milyonlarca küçük ateş kıvılcımlanıyor, içimizi arzu ve sıcaklıkla dolduruyor.

"Şu mükemmel amcığına bak," diyorum, sesim kısık. Şehvetle ısırılmış. "Biz birbirimiz için yaratılmışız, değil mi bebeğim?"

Auren başını sallıyor, gözlerindeki şaşkın bakış beni çılgına çeviriyor. Kaslarım geriliyor ve titriyor.

Kalçalarını kavradım ve kendiminkileri yukarı kaldırdım. Sertçe.

Bir şaşkınlık iniltisi çıkarıyor. "Çok derin..."

"Daha da derine ineceğim," diye hırlıyorum dişlerimi nabzının üzerinde gezdirirken. "İçinde o kadar derin

olacağım ki, bağın içinden, vücudunun içinden, senin
içinden
bir daha asla ayrılmayacağımıza söz veriyorum."

Hırıltılı sözüm, amının etrafımda sıkışmasıyla karşılaşılıyor, tırnakları boynumdaki deriyi kazıyor.

Dişlerim onun lezzetli damarlarını okşuyor ve ben onun çökmekte olan, muhtaç kokusunu içime çekiyorum. Sonra kalçalarımı tekrar yukarı itiyorum ve o titriyor, tekнемiz sürüklenmeye devam ederken iniltilerimiz patlıyor.

Üzerimde sallanmaya başladı, sırtı dalgalanıyor, kalçaları erotik bir dans gibi hareket ederken, kurdeleleri etrafımda dönüyor ve sırtımı kavıyor. Bir parçam ona sahip olduğuma inanamıyorum.

burada kollarımda. Bu mutluluğun benim için olduğunu.

Ama o burada. Onu hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, ona dokunabiliyorum ve o tamamen benim.

"Ağzını bana ver," diye talep ediyorum. Çünkü onu yutmak istiyorum. İnemelerinin tadına bakmak ve onu kendiminkilerle beslemek.

Dudaklarımız anında birleşti. Dillerimiz birbirine değiyor. Dişler, tatlar ve inilti onunkinin boğazından benimkine kayıyor. Öpüşmemiz çılgınca. Vahşi. Var olan tek şey onun nefes nefese kalışı ve daha fazlasını istemesi.

Vücudunu sıkımın üzerinde aşağı yukarı sürüklüyorum. Sert.

Sabit. Asla pes etmiyor.

"Çok... iyi hissediyorsun." İtirafı tünelli su yolunun dar sınırlarından aşağıya doğru ilerliyor, damlıyor Nemli havayla birlikte. Tıpkı üzerime damladığı gibi, sıvı sıcaklığı aletimi, taşaklarımı ıslatıyor, duyularıma nüfuz ediyor.

Onu yukarı sürüklerken parmaklarım beline giriyor ve Tekrar aşağı indirerek beni kavramasını sağlıyorum ve dudaklarından bir inilti daha çıkarıyorum. Elimi saçlarının arasından geçirdim ve yumuşak, dalgalı şeritleri boyunca. Sonra arkasına yaslanıyor ve beni becermeye başlarken hareketlerimizin kontrolünü eline alıyor. Yarağımı alıp daha fazlasını talep ederken dişlerim onun enfes vücudunu hissetmek için sıkılıyor.

"Seni mükemmel yaratık," diye mırıldanıyorum
boynundaki deriyi ısırp yalarken.

Auren umutsuz bir ses çıkarıyor ve üzerime öyle sert
vurmaya başlıyor ki hareket sallanmaya başlıyor.

Tekne. Su kenarlara vuruyor, dökülmekle tehdit ediyor, bu arada içimden heyecan fışkırıyor. "İşte bu kadar. Beni daha sert becer, Auren."

İniltisi tünelde yankılanıyor, düzleştirilmiş tuğlaların her yarığında kıvrılıyor ve kemiklerimin parantezlerinin içinde yakalanıyor.

Sesi aç bir öpücükle yakalıyorum. "Ben gidiyorum Seslerini sonsuza dek sakla, saka kuşu. Her birini. Tek. Bir." Her kelimeyi bir itişle noktalıyorum, kalçaları titremeye başladığında ona yardım ediyorum, vücudu zirveye doğru koşarken zorlanıyor.

"Sikime gel, bebeğim. Bu mükemmel amcığınla beni sık."

Ağzıma dalıyor. Dil çıkarıyor, beni içiyor. İsterse beni kurutmasına izin verirdim.

Sonra üzerime öyle bir çöktü ki bir an için bayıldım.

Tüm vücudu sarsılıyor, boşalırken amcığı etrafımda kenetleniyor. Beni ıslattığını hissediyorum, kaygan damlıyor onu serbest bırakıyor. O haykırırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, mutluluk veren ses içime işliyor ve beni de neredeyse boşaltıyordu.

Teknenin ön tarafı bir duvara çarparken bana doğru düşüyor.

Sersemlemiş bir halde başımı kaldırıp bakıyorum ve bir binanın kapısının üzerinde asılı duran yeşil bir küre ışığı görüyorum.

yeraltı kanalı.

Şükürler olsun ki
buradayız. "Bekle," dedim
ona.

Ama ben ayağa kalkıp tekneyi emniyete almak için ondan ayrılamadan Auren'in tırnakları kollarıma batıyor, kurdeleleri sırtıma dolanıyor ve şiddetli bir sahiplenmeyle bana bakıyor. "Hayır. İçimde kal," diye hırlıyor bana.

Hırlıyor.

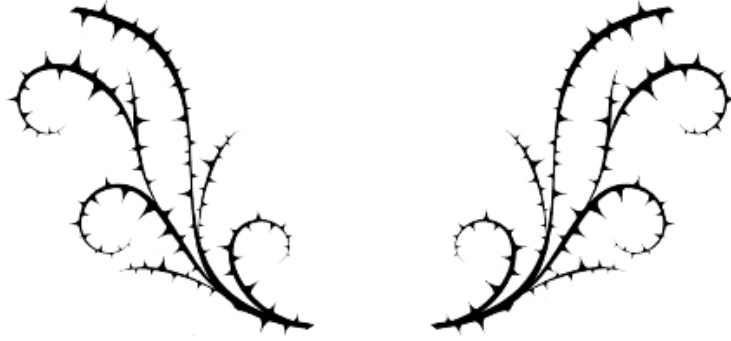
Duyduğum en iğrenç, en seksi şey.

Altın avucundan fırladı ve onu hem bir rıhtım hem de binadan suya ayrılması. Altın bir zincirin halkalarına dönüşerek teknenin ucundaki kancanın etrafına dolanır ve Direkteki bağlantıya sabitlemek.

"Gidelim," diye emrediyor ve sert ses tonu, sikimi içinden çıkarmaya niyeti olmadığını açıkça belirtme şekli beni daha da sertleştiriyor.

Karanlıkta sırtıyorum. "Emrinizdeyim."

BÖLÜM 35

SLADE

Ellerimle kıcını kapatarak ayağa kalkıyorum ve bizi tekneden dışarı çıkarıyorum. Bu giriş kanallarda dar bir duraktan başka bir şey değil. Bu yeraltı tünelinin içinde sadece binanın karnının açılmasına yetecek kadar yer var.

Auren ben hareket ettikçe kulağıma doğru inliyor, hâlâ sert olan sikimi kılıfının içinde itip kakıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, kendimi onun içine girmekten alıkoydum.

Odaklan. Odaklanmak zorundayım.

Bizi binanın önündeki kapıya götürüyorum ve kapı koluna uzanıyorum. Çekiştiriyorum ama yerinden oynamıyor. "Orada-"

Tekrar üzerimde sallanmaya başladı, sarılı bacaklarını kullanarak kendini üzerimde becerdi, inlemeleri çılgınca ve başım dönüyor. "Evet..."

Görüşüm kararmaya başlıyor, sanki vücudum sikim için görüşümü feda etmeye karar vermiş gibi. Onu hiç suçlamıyorum. Yeterince akan kan yok.

Çaresizlikle kolu tekrar deniyorum ama dönmesini sağlayamıyorum. Bu yüzden ayağımı kaldırıp kapıyı tekmeliyorum. Auren fark etmemiş gibi görünüyor.

Onu yatırmak için yumuşak bir yüzeye ihtiyacım var, böylece onu sertçe becerebilirim. Saatlerce. Günlerce. Sonsuza kadar.

Taşaklarım çok sıkı, çok dolu ve başım

Onun içinde patlamak için zonkluyorum. Zar zor

Dayanıyorum. Bunu yapabilmemin tek nedeni, ona bakma ihtiyacımın onu becermeye devam etme ihtiyacımdan daha ağır basması.

"Acele et," diyor ben kapıyı geçip binaya girerken. Kapıyı iterek kapatmak için arkaya uzandım. "Altın," diye bağıyorum.

Benim açıklamama ihtiyacı yok. Elini kaldırdı ve Altın, tahtaya sıçrayarak kırık kapıyı yerine sabitliyor.

Önümüzdeki merdivenden yukarı çıkıyorum, basamakları üçer üçer çıkıyorum. Auren'in inlemeleri benim hareketlerimle derinleşiyor.

sikimin onun içinde kaymasını sağlıyorum, ama amının beni sıkıştırdığını hissettiğimde, duvara doğru tökezliyorum.

Şehvet her şeyi ele geçirdi. Kalçalarım öne doğru yumruk atıyor, içine doğru pistonlamaya başlıyorum, kendimi hatırlamadan önce ciyaklamasını ve kıvranmasını sağlıyorum.

"Kahretsin..." Kendimi hareket etmeye, devam etmeye zorlamadan önce küfrediyorum. Onu duvardan uzaklaştırdım ve dar bir koridordayız. Odağımı açık kapıya ve kapının hemen ardında gördüğüm yatağa kilitliyorum.

Beş adımda oradaydım, yatak odasının kapısını arkamdan tekmeleyerek kapattım. O kadar sert çarptı ki ahşap kirişler tavan boyunca gıcırdıyor. Etrafa hızlı bir bakış atarak odanın güvenli olduğundan emin oluyorum. Pencere kapalı. Yataklar temiz. Burada başka kapı yok ve kesinlikle insanlar - onlar için şans.

Auren'i nazikçe yatağa yatırıyorum, ama bunu yapar yapmaz giysilerimi yırtmaya başlıyor. "Çıkar" diye bağıyor. "İstiyorum ki her şey kapalı."

Ağzım köşeden yukarı kıvrılıyor. "Talepkâr bir şeysin, değil mi?" Botlarımı tekmeledim ve pantolonumu indirdim. Auren uzanıp gömleğimi tam ortasından yırtıyor ve ikimizi de şok ediyor.

"Hmm," diyorum, aşağıya bakarak. "Çok talepkâr." Bana meydan okurcasına bakıyor. "Üzgün değilim."

Sikimi içinden çıkarmadan önce kıkırdıyorum.
Sızlanıyor. "Öyle olmanı istemezdim," diyorum ve sonra

Kalçalarımı yuvarlayıp derinlere inerken onu yerinde sabitleyerek sertçe geri çekildim. Yatağa geri fırladı, iniltisi yatak başlığının sıvaya çarpma sesini bastırıyordu.

Eğilerek, elimi altın sarısının üzerinde gezdirdim. göğüs plakası hala gövdesine kaynaşmış durumda. "Altınlarınızı bırakın. Hepinizi görmek istiyorum."

Gözlerini kırptırarak açıyor ve aşağıya bakıyor. orada olduğunu bile unuttu. Sonra zırh dalgalanmaya başlıyor, metal eriyor ve kendini bana gösteriyor. Gözlerim onu yutuyor. Kalbim bayram ediyor.

Belinin kıvrımlarını, göğsünün alt kısmını ve köprücük kemiğinin çizgisini izleyerek dudaklarını yumuşatıyor. "Sen yeryüzünde gelmiş geçmiş en ilahi varlıksın," diye fısıldıyorum.

Güzel bir allık yanaklarını koyulaştırıyor. Kurdeleleri kıvrılıyor

Bana doğru, göğsümü okşuyor, kasıklarına doğru iniyor ve sonra daha da aşağı kayıyor...

Sırıyorum. "Küçük flörtler."

Auren'in nefesi kesiliyor. Kurdeleleri sırtımı sarmak için yukarı çıkıyor, kollarımdaki dikenlerin ve omurgamı delenlerin arasından kayıyor. Ben Ne zaman çıktıklarını bile bilmiyorum. Olduğunu hatırlamıyorum. Ama kontrolümü kaybetmeme neden olmasına şaşmamalı. Kokusu bu kadar baş döndürücüyken olmaz. Aramızda zonklayan bu açlıkla değil.

"Şimdi. Hemen şimdi Slade."

Talepkar, çaresiz. İlahi. Çok mükemmel bir şekilde ilahi.

Çekiyor. İçeri it. Dışarı. İçeri.

Sikimi onun kaygan sıcağında sürüklemek tam bir mutluluk. Kurdeleleri beni aşağı çekmek için sivri uçlarına doğru çekiyor, bizi birbirimize bastırıyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz.

Kalp kalbe.

Bir dizimi yatağa dayıyorum ve kalçalarını kaldırarak vücudunu eğiyorum, sanki kendime yaldızlı bir tepsi sunuyormuşum gibi

Mükemmellik. Sonra onu ciddiyetle sikmeye başladım. İticilerim onu derinden vuruyor, boğazından sesler çıkarıyor. Eğildim, dilimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim, meme uçlarını okşadım.

Emiyor, tadıyor, deriyi kemiriyor. Köpek dişleri ağrıyor.

Tahvil talep ediyor.

Aramıza uzanıyorum ve muhtaç klitorisini okşuyorum.

O da

Sinir demeti dolgunlaştı ve zonkluyor. Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye başladığım anda Auren titriyor ve inliyor.

"Benim için gel, bebeğim. Seni hissetmeliyim." Geliyor.

Vücudu dalgalanıyor, omurgasının bir kavisi ve boğazından çıkan bir çığlıkla salıveriyor ve ben inliyorum.

"Kukun beni öyle sıkıyor ki... lanet olsun... sıkıca..."

Parmaklarım rahat durmuyor. Sikim de. Onu becermeye devam ediyorum. İçine sokuyorum. Kendimi gömmek istiyorum derinden ayrılması mümkün değildir.

"Devam et," diye emrediyorum. "Gelmeye devam et. Sikimi sıkmaya devam et. Daha işin bitmedi."

Daha sert ve daha hızlı itiyorum, bırakmıyorum ve o bana her şeyi veriyor. Vücudu uzunluğumun etrafında dalgalanıyor, amı kenetlenirken kendi serbest bırakmamı talep ediyor,

Beni ıslatıyor, sağlıyor.

Patladım.

Tüm vücudum zevkle tutuşurken, spermeler kaynayan lav gibi içine akıyor. Bu dünyadan bile olmayan bir zevk. Sadece fiziksel olanı aşan bir zevk.

Päyur gücü ateşi körüklüyor ve içine boşalmayı bitirdiğimde bile onu hâlâ kaya gibi sert bir şekilde beceriyorum.

"Daha fazla," diye hırıliyorum ama sesim bana ait değil. Sanki bir fae canavarının sesine benziyor.

Auren sikimin üzerinde kıvranıyor. Çaresiz gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, "Daha fazla," diye kabul ediyor. "Daha fazla, daha fazla, daha fazla"

fazlasına ihtiyacım var. Beni bırakma."

"Asla," diye hırlıyorum, bağ her santimimde nabız gibi atıyor. Henüz tamamlanmadı. Aksine daha da yoğunlaştı.

her zamankinden daha fazla. Eskisinden daha talepkar.

Bir hırıltıyla onu ters çeviriyorum. Kelimeleri söylemek zorlaşıyor. Kendimi lanet bir hayvan gibi hissediyorum. Sanırım bu Aynı şey onun için de geçerli, çünkü aletim bir saniyeliğine içinden çıktığında arkasını dönüp bana pençe atıyor.

Elim kışına değiyor ve etinin titremesine neden oluyor. Dizleri altından kayıyor, sırtı kamburlaşıyor, elleri kenetleniyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, sözsüzce soruyor.

Ama duraklıyorum, ensesinde bir şey fark ediyorum. Saçlarını kenara itiyorum ve tam orada, teninin üzerinde parıldayan küçük altın pul karşısında nefesim kesiliyor.

Benden bir ölçek. Aramızdaki bağdan. Kalbimin üzerinde duran kendi rengimle aynı renkte.

Tatmin içime işliyor, onun her izlenimini geride bırakıyor. Vücudunun benimkiyle bağını gösteren görüntüsü arzumu alevlendiriyor.

"Sen. Mükemmel."

Sıraya giriyorum, kalçalarını kavriyorum ve sonra kendi kalçalarımı öne doğru çarparak güçlü bir yumrukla içine giriyorum. Parmakları battaniyeleri kavriyor ve ben onu arkadan duvarı çatlatan ve kırışleri sallayan bir acımasızlıkla becermeye başladığımda tutunuyor. Auren daha fazlası için inlerken, onun Amı beni ıslatıyor, kayganlığı parlayan kalçalarından aşağı akıyordu.

Diğer kış yanağına şaplak atıyorum, izlerken gözlerim parlıyor.

Derisi acıyla dalgalanıyor, amının etrafımda kenetlenmesinden zevk alıyorum.

Kolumdaki çivileri derimin altına itiyorum ve Sonra ellerimi kollarının altından geçirip sırtı göğsüme yaslanana kadar onu yukarı çekiyorum. Göğüslerini ellerimle kavriyorum, meme uçlarını yuvarlıyorum, iki avucumu da sıkıyorum.

Muhteşem. Çok muhteşem.

Bir eli klitorisine gidiyor, bastırıyor, taleple okşuyor. "Gel." Emrim gırtlaktan geliyor, yapabildiğim tek şey bu. söylemek için yönetmek. Gittikçe daha fazla ele

geçiriliyorum. Saf şehvet tarafından yönlendiriliyorum.

Amcığı beni sıkıyor, kurdeleleri sallanıyor. Bir zevk çığlığı havayı yarıyor. Vücutumun da onunla birlikte boşalmasını sağlıyor, tohumlarımdan daha fazlasını vücuduna fıskırtıyor.

Onunla işim bittiğinde, döllelimle o kadar dolu olacak ki, günlerce sırlıklam kalacak.

Bu düşünce taşaklarımla tekrar dolmasına neden oluyor.

Auren ters dönüyor ve bu sefer sikim onun mükemmel amcığının sınırlarını terk ettiğinde homurdanıyorum. Ona doğru uzanıyorum, ama yıldırım hızında bir beceriklilikle sıçrayıp yatağın yanına ayaklarının üzerine düşüyor. Ona doğru ilerlemek için hamle yaptığımda hırslayarak dişlerini gösteriyor ve beni olduğu yerde durduruyor.

Duruyorum ve başımı eğiyorum.

Sarsıntılı hareketlerle etrafına bakmaya başlar, Bir yandan da beni görüş alanında tuttuğundan emin oluyor. Ortak nemimiz kalçalarından aşağı damlıyor ve bu manzara sikimi zıplatıyor. İstemeden ona doğru ilerlemeye başlıyorum, ağzım sulanıyor, damlayan güzel amını yalamak istiyorum. Ama başka bir hırıltıyla beni tekrar durduruyor.

Durdum, kaslarım gerildi, fae doğam onu eğip üzerine binmek, daha fazla zevkle çığlık atmasını sağlamak istiyordu.

"Sorun ne bebeğim?" Sıyrılmayı başardım.

"Doğru... değil." Kelimeleri topak topak ve soluk soluğa, sanki dili konuşamayacak kadar şehvetle doluymuş gibi.

Ona soruyla bakıyorum, anlamıyorum.

"Doğru değil!" diye tekrarlıyor, bu sefer daha tedirgin. "Kokular... senin değil. Benim değil."

Gözlerimi kırpıştırarak çenemi eğiyorum ve nefes alıyorum, daha önce göz ardı ettiğim kokuları alıyorum - bu odada bulunan diğer fae'lerin tüm kokularını. Koku alma duyusu şu anda daha uyumlu, daha hassas olmalı.

Ama şimdi o bunu belirttiği için burnumdan atamıyorum ve beni de rahatsız etmeye başlıyor. Evimizde onun ve benim kokularım dışında başka kokuların olmasını

istemiyorum.

Auren daralmış gözlerle yatak odasına bakıyor ve sonra altınları avuçlarında toplanmaya başlıyor. Ben de izliyorum

Etrafta dolaşıyor, gördüğü her şeyi yaldızlıyor. Taş zemini kaplıyor. Altının duvarları ıslatmasına izin veriyor. Kirişlere kadar uzanıyor ve panjurları kaplıyor. Yatağın, battaniyelerin ve yastıkların üzerindeki her iplik pırıl pırıl altın.

Hareketleri hızlı ve çılgınca.

Ama yine de, odanın içinde metodik bir şekilde ilerlerken, dokunulmadık hiçbir eşya ya da santim bırakmazken gösterdiği hassasiyet hayret vericidir.

Ancak tüm oda yaldızlandıktan sonra rahat bir nefes alıyor. Vücudundaki gerginlik biraz gevşer.

Çünkü şimdi oda onun gibi kokuyor. Benim gibi. Onun erimiş büyüğü gibi.

Takdirle etrafıma bakıyorum. Onun altın rengini ve benim çürümemin ince damarlarını görmek içimde bir tatmin duygusu uyandırıyor. Ne kadar iç içe olduğumuzun kanıtını görmek hoşuma gidiyor. Ve onun bu şekilde Göğsümdeki altın tartıya bakınca onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Bunların hepsi bizim için," diyorum takdirle, sesim çatallaşarak. "Bitti mi?"

Tepkisini test etmek için bir adım öne çıkıyorum. Bu sefer hırlamıyor ya da dişlerini göstermiyor. Sadece bekliyor.

Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Bir adım daha ilerlediğimde ağzının kenarı neşeyle seğiriyor. Yine de neredeyse ona ulaştığımda, son saniyede yatağın üstüne sıçrayarak benden uzaklaşıyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "Yaramaz şey," diye bağıyorum

tsk.

Meme uçları heyecanlı bir ürpertiyle titriyor. "Kaçış yok," diye söz veriyorum ona, ateşli bakışlarım parlayan vücudundan aşağı sürükleniyordu. "İğrenç şeyler yapacağım sana bir şeyler."

Boğazından bir inilti yükseliyor. "Söyle bana."

Onun beni teşvik etmesi beni çılgına çeviriyor. Şehvetimizin ateşiyle oynuyor, yanan ateşimizi

yükseltiyor.

İhtiyacım var. Yatağa yaklaşıyorum, kendimi saldırmaktan zor alıkoyuyorum.

"Amını o kadar çok sikeceğim ki ağrıyacak ve bitmek bilmeyen bir kayganlıkla ıslanacaksın. Seni yalayacağım.

Üzerine çık. Seni duvara yaslayacağım. Yıldızları görene kadar yüzüme oturtacağım. Seni arkamdan alacağım. Kollarımda. Eğilmiş, sırtın kavisli. Çıglık atarak. Sessiz. Ben

Seni o kadar çok götüreceğim ki uyuyakalacaksın ama ben hâlâ içinde gömülü olacağım."

Auren saldıran kişi oldu. Kurdeleler kollarımı kavıyor ve kendimi aniden öne doğru çekilirken buluyorum.

ve yatağa ters döndüm. Sırtımdaki çiviler ama yüzüme oturduğu için fark etmiyorum bile. Lezzetli amcığı bana bir adak gibi sunulmuş, seksi kıcı ısırمام için orada.

Ve yapıyorum. Elimde değil.

Ellerim onun tatlı yanaklarını kavıyor ve sonra onu bekleyen dilime kadar sürüklüyorum. Tıka basa kendimi onun amına soktum. Düz dil, damlayan yarığını sürüklüyor, içine giriyor, en tatlı nektarın tadına bakıyordu. Onu ve beni birlikte tatmak.

Haykırıyor, vücudu titriyor ve klitorisine yapıştığımdaya öne doğru yığılıyor. Önce düştüğünü sandım ama-

Sikeyim.

Ben amını yalarken onun dili de benimkiyle aynı vahşilikte sikimin üzerine iniyor. Gözlerim neredeyse şaşırıyor, çok iyi hissettiriyor. Beni yalıyor, her yalamada tükürüğü beni kaplıyor. Sonra ağzı ardına kadar açılıyor ve O sıcak, ıslak ağzı üzerimde, neredeyse yataktan kalkacaktım. Beni yutuyor, elleriyle şişmiş taşaklarıma masaj yapıyor.

Aşağı uzanıp, onu boğazından tutuyorum. Beni yutarken nasıl kasıldığını hissetmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyorum. Onu tutarken, ağzını sikmek için yukarı doğru itiyorum ve tükürükler saçarak tıkanıyor ve inliyor.

Çok pis.

Ağzımla klitorisine saldırırken tırnakları kalçalarımı kazıyor. Onu emiyorum.

Beni emiyor. Bundan başka bir şey yok. Zevkten ve ikimizden başka bir şey yok, birlikte.

Eşleşti.

Auren'in ağzı çılgınca sallanıyor ve beni tekrar yuttuğunda patlıyorum.

Aletimden döl fışkırıyor. Sanki bağırsaklarımdan yukarı doğru çekiliyor. O kadar çok ki ağzından dökülmeye başladı.

"Yut."

Yabani yanım her şeyi onun içinde istiyor. Her Bırak.

Parmaklarım hala boğazındayken, bana uyuyor. açgözlülükle, mutlulukla, tıkanırken ve boğulurken bile mırıldanıyor. "Mükemmel, çok mükemmel."

Bekleyemedim, kendi dölllerinin ağzıma dolmasına ihtiyaç duydum, onu yeniden yutmaya başlamak için boğazını bıraktım. Dilimi amına sokuyor, parmaklarımla klitorisini lanet olası bir enstrüman gibi çalışıyor, her notaya basıyor, her iniltiyi kulaklarımla müzik gibi dinliyordum.

Sesi güzel bir salıverme çılgılığıyla odayı doldururken, suları da içime doluyor.

Onu emmeye devam ediyorum, yalamaya devam ediyorum, ağzım kılıfından klitorisine, adımımı haykırırken zevkinin her son dalgasını çekiyor.

Bir yanım onun harcanacağını düşünüyor. Bana karşı çöktü, ama hayır. İşi bitmedi. Yaklaşmadı bile.

Kurdeleleri kalçalarının arkasından dolanır ve uçları yukarı doğru uzanarak kalçalarının üst kısmına sarılır. Dört direkli yatağın paneli. Altın uzunluklar, bir salıncağın ipeksi şeritleri gibi onu tamamen yukarı kaldırıyor ve çıplak bırakıyor, terden sıırılsıklam olmuş vücudu sergileniyor.

Ve onu ayakta sikebilmem için mükemmel bir yükseklikte.

Yataktan sarsılarak kalkıyorum, sivri uçlarım şilteden kurtulurken tüylerim uçuşuyor. Göğsüm kabarıyor, önünde duruyorum, sikim zonkluyor, zonkluyor, şimdiden daha fazla prekum damlıyor. Vücudum yanıyor, saf şehvet tarafından yönlendiriliyor, bağ değil henüz doymamış.

Auren ipek şeritlerinin üzerine oturmuş, hafifçe sallanıyor, çarpıcı yüzünde bir gülümseme var. Şeritler yavaşça kalçalarını genişletiyor, günahkâr bir hediye gibi kendini bana açıyor.

"Hepsi benim," diye homurdandım.

Başını sallıyor, gözleri aklıkla parlıyor. "Senin."

Onu böyle görmek, kendini bana teslim etmesi, beni dizlerimin üstüne çöktürüyor. Tam anlamıyla.

Yere diz çökerek baldırlarını kavriyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum. Ellerim ayağının narin kemerlerini kazmak için yukarı kalkıyor, kıvrımı çalıştırırken şaşırmış bir inilti çıkarmasına neden oluyor. Titiz bir dikkatle bir sonrakine geçiyorum, tüm bunlar olurken o bana hayranlıkla bakıyor.

Sonra dokunuşum baldırlarına doğru ilerliyor.

Uyluklarına.

Her kasına masaj yapıyorum. Yumuşak teninin her santimini hissediyorum. Ağzımı amına bastırıyorum.

Öpüyorum. Şişmiş tomurcuğunu emiyorum. Ona hayranlıkla bakıyorum ve sesler çıkarıyorum. boğazından.

Boyum kadar doğrulup kalçalarını ovuyorum, kıcını sıkıyorum. Sırtını okşuyor ve omuzlarındaki düğümleri çözmeye çalışıyorum. Gözleri kapandı, nefesi yavaşladı, çılgınca isteğinin sınırını kaldırdı. Şimdi rahatlamıştı, kasları artık gergin değildi, vücudu gevşek ve uysaldı.

Boynuna ulaştığımda, onu öne doğru çekiyorum. Güzel bakışlar çırpınarak açılıyor. "Benim muhteşem saka kuşum," diye mırıldandım. "Şimdi seninle sevişeceğim."

Titriyor.

Onu, henüz söyleyemediğim her şeyi anlatan yavaş bir çöküşle öpüyorum.

Öfkelendiğimi.

Kederlendiğimi.

Onsuz kendimi kaybettiğimi.

Bu öpücükle ona, ayrı yaşadığımız her yürek parçalayıcı saniyenin, gerçekte yaşamadığım bir an olduğunu söylüyorum.

var. Ona olan aşkımın derinliği bu fani bedenin kapsayabileceğinden çok daha fazla.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ama onu öpüp uzaklaştırıyorum. Sonra yavaşça, sevgiyle belini kavriyorum ve sikimi onun bekleyen bedenine yediriyorum. Beni arıyı bekleyen bir çiçek gibi kabul ediyor. Açıyor, kabul ediyor, tatlılığıyla beni çevreliyor.

O bir ambrosia. Ve bir erkek için çürüme ve nefretten başka bir şey, Auren benim kurtuluşum oldu. Benim amacım.

Benim diğer yarım.

Onun içinde hareket ediyorum ve kurdeleleri onu saftımın daha da derinlerine sallamaya yardımcı oluyor. Dillerimizin tadı birbirine geçiyor, sanki ikimiz de birbirimizi içmek istiyormuşuz gibi birbirimizi yalıyoruz.

Bütün olarak yut.

"Bir daha asla," diye dudaklarına karşı şiddetle yemin ediyorum. "Bir daha asla ayrılmayacağız."

Başı titriyor, eli boynumu kavriyor ve sıkıyor. "Asla."

Bu yemin aramızdaki bağa nüfuz ediyor ve onun aurasını alevlendiriyor. Birlikte sallanıyoruz, kurdeleler hem vücudunun benimle birlikte sallanmasına izin veriyor hem de onu benim için yeterince yerinde tutuyor. derine gömmek için iter. Gerer, kaldırır, indirir ve bükerek. Onu mükemmel bir açıyla döndürerek kontrolünü kaybetmeye başlamasını sağlıyor.

Hızlanan nefesler alabilmek için ağzını ayırdığında, nabzını yalayarak bundan faydalaniyorum. Dişlerim ağız sulandıran bir ihtiyaçla acıyor. Artık kontrol edemiyorum.

Köpek dişlerim boynunun kıvrımına doğru batıyor, böylece küçük altın boncuklarını kucaklayabiliyorum.

Hemen geliyor.

Haykırarak kanını emerken amının kasıldığını ve dalgalandığını hissediyorum. Metalik sıcaklık boğazımdan aşağı damlıyor ve içimi haz ile dolduruyor. Kalçalarımınla başını kaldırıyor

ağzını açıyor ve omzumun kıvrımına yapışıyor.

"Al bebeğim. İhtiyacın olanı al."

Her şeyi al.

Dişleri körelmiş olsa da Auren ısıırıyor.

O noktadan keskin, geçici bir acı fişkırıyor ama sonra aramızdaki bağı tamamlamak için yalamaya, tatmaya, kanımı içmeye başlıyor ve zevk içime işliyor.

Her yutkunuşunda, dilini her sürükleyişinde onu daha sert beceriyorum.

Dudakları çekildiğinde, elleri yüzümü sarmak için yukarı kalkıyor ve beni avuçlarının arasında tutuyor. "Sen Şimdi benim."

Sözlerindeki vahşilik karşısında kalbim sıkışıyor. "Ben hep senin oldum, Saka Kuşu."

Bilmediği zamanlarda bile.

Bir öpücükle geliyoruz. Kan hala dillerimizin arasında dönüyordu. Onun içinde otururken, sikim patladı onun sıcak derinliklerinde, kendi serbest bırakılması beni kaplarken.

Aurası nabız gibi atıyor ve gırtlığından benim adımları fısıldıyor. Ben de onunkini fısıldıyorum. Tekrar ve tekrar. Odayı onun sesiyle dolduruyorum.

Vücudu aldığı zevkin son dalgasını da salıverir salıvermez, kurdeleleri çözülüyor ve onu bekleyen kollarıma bırakıyor. Onu tutuyorum, kendime doğru çekiyorum.

Nefeslerimiz yavaşlamaya çalışırken ikimiz de yere düştük. Kalp atışlarımız hala aynı ritimde atıyor.

Onu incitmemek için sivri uçlarımdan derimin altına sıkıştırdığından emin oluyorum ve sonra vücudu benimkinin üzerine gelene kadar onu yerleştiriyorum. Bacaklarını belime doladım,

Ayağım baldırlarımı okşuyor, kolum ortama dolanıyor ve başım tam kalbimin üzerinde duruyor.

Mükemmel.

"Çift bağı büyüğü her zaman bu kadar... yoğun mudur?" diye soruyor, parmakları hâlâ sert olan aletimin etrafını okşamak için aşağı iniyor.

Onun hınzır dokunuşu dudağımı ısırmama neden oluyor.

Avucunun içine doğru sarsılmamak için kendimi zor tuttum.

"Bilmiyorum ama içimden bir ses bir süre bu odadan çıkmayacağımızı söylüyor." Yanaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Güzel."

Kıkırdayarak altın sarısı saçlarını okşuyorum, sonra dokunuşum sırtından aşağıya, her bir kurdelenin üzerinden geçiyor. Ben okşadıkça tüyleri diken diken oluyor, Parmaklarımın uzunluğuna karışmasına izin veriyorum. Bazıları yanaklarımın etrafında sevgi dolu bir okşayış gibi kıvrılıyor.

"Seni seviyorum Slade," diye fısıldar Auren, gözyaşları içine dolarken

Gözler.

Kalbim kabarıyor ve onu öperken çenesini tutuyorum. Gözyaşları. Sonra yüzünü eğiyorum, böylece mükemmelliğin gözlerine bakabiliyorum.

"Ah, Saka Kuşu. Sana olan aşkım ruhumun her parçasını tüketiyor. Her kelimemde, her hareketimde. Doğan her sabahta ve çöken her gecede. Sen Tamamen benim ve ben de seninim ve bu hayatta ve diğerlerinde ihtiyacım olan tek şey bu." Alnından öpüyorum, gözyaşları gözlerimde yanıyor. "Seni seviyorum Auren."

Yüzünde bir gülümsemeye ve kurdeleleri bedenime dolanmış halde uykuya dalıyor. Onu tutuyorum, dinlenmesine izin veriyorum, ta ki daha fazla ihtiyaçla uyanana ve bağ bizi tekrar itene kadar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

BÖLÜM 36

EMONIE

Normalde bir peri halkasına girmeyi severim. Annwyn'in bir damarından geçerek seyahat etmek saf sihir, kaynaktan taze su içmek gibi. Büyüyü ve toprakla olan bağlantıyı hissedebiliyorsunuz ve bu sizi güçlü ve canlı hissettiriyor.

Ama Taş Kral'la birlikte içine çekildiğimde, canlanmıyorum ve kendimi güçlü hissetmiyorum. Sadece dehşete düştüm ve sersemledim.

Auren'in korku ve öfkeyle bana doğru koşmasını izledim, ama bana zamanında ulaşamadı. Dünya buruştu ve kral beni tutmaya devam etti.

Sanki yıllardır bu halkanın içinde sıkışıp kalmışız da hala bırakmak istemiyor gibi. Sanki içinde yolculuk ettiğimiz damar sıkışmış gibi. Boğuyor. Bizi avucunun içinde tutmaya çalışıyor.

Midem çalkalanıyor, başım sıkışıyor ve tüm bunlar olurken Carrick kolumu acıyla kavırıyor, bırakmayı reddediyor. Mücadele ediyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama mantıklı yanımda bunun imkânsız olduğunu biliyor. İçine girdikten sonra onu durduramazsın. Tek yol diğer taraftan çıkmak.

Sonunda, kim bilir ne kadar zaman sonra, sona geldik. Aniden yere indiğimizde bedenim devriliyor. Kral'ın merkezden uzak tutuşu ayağımı kaybetmeme neden oluyor. Dizlerim yere çarpıyor ama kolumu hâlâ sıkıca tutuyor.

Acıdan soluk soluğa kalıyorum ve hemen ardından üzerine yerleştığımız sıkışmış ve kurumuş zemini fark ediyorum.

Neredeyiz biz?

Saraya geri dönüp beni birkaç muhafızın önüne atmasını ve tekrar zindana kapatmasını bekliyordum.

Ama burası Glassworth'a yakın bir yer değil. Artık Lydia'da bile değiliz.

Sığ nefeslerle, görebildiğimden daha uzağa uzanan ıssız bir toprağın görüntüsünü alıyorum. Her şey gri ve cansız ve toprağın kendisi yanlıs hissettiriyor. Annwyn'in geri kalanı gibi hissettirmiyor.

Boşalmış. Belki de peri yüzüğünün sorunu buydu. Buradaki topraklar güçlü değil, büyülu bağlantılarla canlı değil. Sadece... hiçbir şey yok.

"Burası ölü topraklar," diyorum kendi kendime yüksek sesle, korku içime işleyip beni ağırlaştırırken gözlerim büyüyor.

Gözlerim anında meşhur Orean köprüsünü bulmak için dönüyor. Annwyn'in sonuna kadar hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Kırık köprüyü ya da etrafındaki harap toprakları hiç görmedim. Çoğumuz buranın lanetli olduğunu düşünürüz, çünkü toprak ölüdür ve buraya yakın olan fae'ler büyü olmadan doğmaya başlamıştır.

Ve ben buradayım, dizlerim gri tozun içinde.

Ürperiyorum.

Kral aniden beni ayağa kaldırdı ve neredeyse kolumu yuvasından çıkaracaktı. Acı içinde tıslayarak onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum, ama tutuşu amansız.

Tıpkı benim suçluluk duyğum gibi.

Zihnim az önce olan her şeyi bir araya getirerek dönüyor.

Auren gibi görünmem için cazibemi kullanmamı sağladılar. Pratik yaptırıldılar ve etrafta zıplattılar. Ve o alaycı performanstan sonra beni sahneye çıkardılar.

Beni eğdirdi.

Boğazımın arkasına hücum eden safrayı yutuyorum. Sahnede yaptığım şey bana ihanet gibi geliyor.

Gözlerim yaşla doldu.

Ya herkes benim bir hain olduğumu düşünürse? Kraliyetin sadece Auren'i değil, tüm Turley'leri ve Vulmin davasını da alay konusu yapmasına yardım ettiğim için?

Ya Auren yaptığım şey için benden nefret ederse? Ya da Wick?

Diğer Vulminler ne düşünecek?

Ailem bu uğurda öldü ve ben sadece alay etmeye yardım ettim.

o.

Bir damla gözyaşı.

Auren'e zarar vermeye devam etmelerini istemedim.

Auren

benim ilk gerçek arkadaşımdı. Kral onun aklını kırarken Lord Cull'un onun kemiklerini kırmasını izlemekten nefret ediyordum.

Oreanları da tehdit ediyorlardı. Blöflerini görmeye çalıştım ama kaybettim. Bu yüzden bir kadının işkence görmesini ve öldürülmesini izledim. Reddedişim yüzünden başka birinin daha ölmesine dayanamazdım.

Belki de daha çok mücadele etmeliydim. Ya da onları kandırmanın bir yolunu bulmalıydim.

Ama sonra kız kardeşimin Lydia'daki evini tarif ettiler. Ailesi hakkında konuştular, sanki onları zaten izliyorlarmış gibi. Ona zarar vermekle ve bana izletmekle tehdit ettiler ve ben buna dayanamadım. Kırılma noktamı buldular.

Ben de eğildim.

Gözlerim kalkıyor, krala kilitleniyor ve yüzümün nefretle düğümlendiğini hissediyorum. Bana bir bakış bile atmıyor.

Ayaklarımın üzerinde sabit durur durmaz kolumu bırakıyor ve beni peri çemberinin dışına doğru itiyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, çoktan solmaya başladığını izliyorum, hain Brennur'un onu kapattığını ve geldiğimiz yolu kapattığını biliyorum.

Burada sıkıştım kaldım.

Çaresiz bir tedirginlik omuzlarımın sertleşmesine neden oluyor ve tüm bu ağır duygulardan ve son birkaç gündür kullandığım büyülerden kaynaklanan yorgunluk aniden beni içine çekiyor.

Auren nasıl ortaya çıktı bilmiyorum ama tanrıçalara şükürler olsun ki çıktı. Çünkü ben her şeyi daha da kötüleştirdim.

Yüzümden bir gözyaşı daha damladığında, cazibe de damlamaya başlıyor. Eriyip gidiyor, Auren'in rengi ve yüz hatları, kendi görünümüm tekrar ortaya çıkana kadar akıp gidiyor.

Titrek bir nefes alıyorum, hâlâ taş prangalarla bağlı olan bileklerime ve ayak bileklerime, vücudumda daha gevşek duran altın elbiseye bakıyorum. Gözden uzakta, sırtımın etrafına sıkıştırılmış yarım daire şeklinde bir taş daha var, uçları tam kaburgalarımda duruyor. Beni itaatkâr tutmak için başka bir kelepçe.

Kral bir kez daha iterek, "Git," diye emretti.

Dinlemek yerine terlikli ayaklarımı yere basıyorum ve ona dik dik bakıyorum. Elle tutulmaz gözleri kısılıyor ve sonra sihrini kullanarak prangalarımı çekip beni öne doğru çekiyor.

Önümde yürüyor, arkasında olduğum için hiç endişelenmiyor, çünkü hiçbir şey yapamayacağımı biliyor.

Onun taşıyla zincirlenmiş olmak beni öfkeliyor. Beni sürüklerken sırtına hançer gibi bakıyorum, ayakları küllü çamurları tekmeleyerek yüzümü tozla dolduruyor.

Adımlarım yalpalıyor, boynumda ve alnımda ter birikmeye başlarken taş prangalar beni ileriye doğru çekiştirmeye devam ediyor.

Yürüdükçe, bu ölü topraklarda biraz da olsa hayat olduğunu görüyorum. Ya da belki de sadece

Çünkü önümüzde savaşa hazırlanıyor gibi görünen bir grup asker var.

Burası bir ordu kampı.

Her yerde Taş Kılıçlar var. Bazıları yeni gelmiş olmalı, çünkü hâlâ erzak yüklüyor ve ilerliyorlar.

Burada gerçekten sayıca azım.

Kalınlaşan korkum ve pamuk ipliğine bağlı suçluluk duygum beni aşağı çeken iki pranga daha olacak. Eğer izin verirsem, bu duygular beni öldürtecek.

Güçlü olmak zorundayım.

Artık ağlamak yok. Daha fazla panik yok. Etrafım düşmanlarla çevrili ama ben lanet olası bir Vulmi'yim ve bunu kanıtlamam gerek. Hangi tarafta olduğumu kanıtlamak için.

Kendimi bildim bileli bu amaç için casusluk yapıyor ve çalışıyorum ve bugün Vulmin'i hayal kırıklığına uğratmış olsam da bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bununla başka bir görev gibi yüzleşmem gerekiyor. Yıllar boyunca sayısız çıkmaza girdim. Bu da içinden çıkmam gereken başka bir tanesi, hepsi bu.

Başa çıkabilirim. Sorun yok. Tamamen iyi.

Dudaklarımı yalayarak destekleyici bir nefes alıyorum, bir yandan da duygularımı buruşturup atmaya zorluyorum. Artık Auren değilim, Emonie bile değilim.

Ben bir Vulmi'yim.

Davranışlarımın sertleşmesine izin verirken, manzaradan alabildiğim her türlü bilgiyi alıyorum. Ordu kampı aceleyle inşa edilmiş görünüyor. Kral Carrick askerlerini köprüden aşağı göndermek için inşa ettirmiş olmalı.

Planlarını gizli tutardı. Büyük bir şeye hazırlandığını biliyorduk ama bunu hiç duymamıştık.

Biz yaklaştıkça, birkaç asker yaklaştığımızı fark ediyor ve hızla etrafımızda dolanmaya başlıyorlar. Sonra yüksek rütbeli bir erkek -bir Rozet- kralı karşılamak için dışarı çıkıyor. "Majesteleri, sizi beklemiyorduk."

"Tüm askerler geldi mi?"

"Evet, kralım. Sonuncular şimdi."

Carrick başını sallar, bakıyor dışarı at ve patlama Kamp. "Güzel. Bir an önce Lydia'ya dönecek bir birliğe ihtiyacım var."

Asker şaşırmış görünüyor. "Lydia'ya geri mi döndün?"

"Bir isyan çıktı, icabına bakılmasını istiyorum. hemen."

Bu haber Rozet'in sertleşmesine neden olur. "Hemen birlikleri toplayacağım. Şehri derhal tarayacağız."

"Hayır," diyor Carrick. "Yak onu."

Herkes duraklar. Askerlerden birkaçı bakışlarını değiştirir.

"Efendim?"

"Altın Turley dışisinin öldürülmesini ve onunla birlikte tüm Vulminlerin de ortadan kaldırılmasını istiyorum. Haşereleri yok edin. Tüm şehri yerle bir edin."

"Ama kralım, insanlar-"

Kral Carrick'in erkeğe attığı bakış onu anında susturur.

"Haşereler kendi başkentimizin duvarları içinde ürüyorlar. Bunun kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun asker?" diye soruyor artan bir öfkeyle.

"Hayır, efendim."

"Bu haşarat tehdidini ayıklamadığı için Lydia'nın suçu. Şehri alevlerle temizleyin. Bu Annwyn'in geri kalanına bir ders olsun," diye öfkelendi Carrick. "Yeni bir başkent yapacağım." "Bir sürü yeni düşman edineceksin - bu ne kazanacaksın?" diye sesleniyorum.

Kral durur ve yavaşça döner. Sanırım burada olduğumu unutmuş olabilir.

Şimdi hatırlıyor.

Yüzündeki dehşet verici öfke ifadesini gördüğümde midem alt üst oluyor. Keşke o kelimeleri ağızma geri tıkabilseydim, ama işte oradalar, beynimde az pişmişler ve hala çiğ olarak kusuluyorlar.

Başımı yukarıda tutarak omuzlarımı geriye kilitliyorum. Carrick bundan hoşlanmaz. Kendisinden aşağı gördüğü şeylerin gözlerinin içine bakmasından hoşlanmaz.

Benimle yüzleştğinde, kamptaki diğer askerlerin hepsinin sessizleştiğini fark ediyorum. Her biri izliyordu. Bana bir gösteri yapmak istiyor. Muhtemelen Auren onu rezil ettiği için.

Bu düşünce beni biraz gülümsetiyor.

Ağzımın kenarlarının seğirdiğini gördüğü anda beni yere yatırıyor. Taş bantlar kollarımı küllü toprağa yapıştırıyor, omurgamın etrafındaki kelepçe beni bir yay haline getiriyor.

Tıpkı beni sahnede tüm şehrin önünde eğilmeye zorladığı gibi. Ama bu sefer kendi kıyafetimi giyiyorum ve yanımda Vulmin ya da Auren yok. Tek başımayım.

Başımı çeviriyorum, böylece yüzüm çamura gömülmüyor.

"Yakılacak ilk kişi o olabilir. Yarın onu Lydia'ya geri götürün. Herkesin görmesi için kırbaçlansın ve çıplak kalsın."

Öfke içimin her santimetresine yayılıyor. Sadece bacaklarımdaki ağrıyı daha da kötüleştiriyor, üstlerine ne kadar rahatsız edici bir şekilde katlandığımı gösteriyor.

Rozet'in ona, "Halledilecek efendim," dediğini duyuyorum.

Kesinlikle yapılmayacak, ama bu konuda onunla tartışmayacağım. Sadece uzaklaşmam gerek. Bu kadar basit.

Düğümlenen sinirlerimi itiyorum.

Carrick, "Turley dışisinin öldürüldüğünü görmek için Lydia birliğiyle birlikte gideceğim," dedi. "Annwyn dize getirilinceye kadar ikinci dalganın hücumunu erteleyeceğiz. Bu arada-"

Kralın sözleri ilerideki ani bir kargaşayla kesildi. Bağışmalar ve koşuşturmalar dikkatimi dağıtmaya yetiyor ve kral kelepçelerimi çözüyor.

Ayağa kalktım, kral ve yanındaki askerlerin neler olduğunu görmek için adım atmaya başlamalarını izledim. Beni çekip aldılar.

Başka bir asker tarafından ayağa kaldırıldım, beni ileri doğru çekmeye başlarken eli ön koluma kilitlendi.

Kampın tozlu avlusunu geçip sıra sıra askerlerin durup etraflarında döndüğü bir noktaya geliyoruz. Kral kalabalığın önüne kadar gidiyor, ama ben arkada duruyorum, bu hayal kırıklığı yaratıyor, çünkü merakım arttı. Ben de neler olduğunu bilmek istiyorum.

Muhafızım beni iterek yere düşürüyor ve zavallı dizlerime bir acı saplanıyor. Askere omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum ama lanetimi yutuyorum. Arkamı döndüğümde tek gördüğüm önümdeki askerlerin bacakları ama aslında...

Daha da çömeliyorum, biraz sağa eğiliyorum ve- işte. Burayı daha iyi görebildiğim için muhafıza zafer kazanmış gibi alaycı bir bakış atmak istiyorum ama yapamıyorum. Yerdeki askere bakmakla meşguldüm.

Berbat görünüyor. Onda korkunç bir sorun var. Yüzündeki damarlar siyah ve ağzı çökük görünüyor. Bütün dişlerinin yerinde olduğundan emin değilim. Kamptakiler onu izlerken ölüm sessizliğine büründü. Yerin çamurlu tozuna o kadar bulanmış ki buraya sürünerek gelmiş gibi görünüyor.

Yanında onu destekleyen birkaç asker var ve krala bakmak için döndüklerinde gözleri küçülmüş görünüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onu görünce irkilmekten kendimi alamıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar kral.

Başımı neredeyse önümdeki askerin bacaklarının arasına sokarak dinlemeye çalışıyorum ama fae'nin cevabını duyamıyorum. Yine de girintili ağzının hareket ettiğini görüyorum ve onu tutan asker dinlemek için başını eğiyor ve sonra sözlerini tekrarlıyor. "Diğer tarafta olduğunu söylüyor, efendim. Saldırıya uğradıklarını söylüyor. Herkes öldürülmüş. Bizi uyarmak için sürünerek köprüden geri dönmüş."

"Saldırıya mı uğradık?" diyor kral inanamayarak. "Bir Orean ordusu bize saldırdı ve hayatta kalan tek kişi o mu?"

Asker başını sallıyor, ağzı tekrar hareket ediyor. Diğer erkeğin gözleri duydukları karşısında büyüyor ve sonra tekrarlamak için krala bakıyor. "Bir ordu değil diyor. Sadece bir erkek."

"Bir erkek yüzlerce askeri saf dışı mı bıraktı?"

Damarlı fae başını sallıyor. Bu kez ağzını açtığında, bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor. Gözleri irileşiyor, yumru parmakları askeri arıyor. Başka bir şey söyleyemeden korkunç bir ses çıkarıyor, kağıt yırtılması gibi, ama sanırım göğsünün içinden geliyor.

Sonra geri çekiliyor, kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan, çökük yüzü gökyüzüne dönük.

Ürperiyorum, kaçıyorum.

Kral, zavallı erkek öldükten üç saniye bile geçmeden, "Yakın onu," diye emretti. "Bir şey yakalamış olabilir."

Carrick uzmanı falan değilim ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok insanı yakmayı talep etmesi oldukça aşırı görünüyor.

Ki bu iyi bir şey. İnsanları yakma kısmı değil ama aşırıya kaçma kısmı. Çünkü bu bana bir şey söylüyor.

Korkmuş.

Taş gibi dış görünüşünün altında bunu asla söyleyemezsiniz. Ama onun gibi erkekler zayıflıkları sevmez. Kaybettiklerini hissetmekten hoşlanmazlar. Ve Auren'in ortaya çıkıp halk gösterisini mahvetmesi onu derinden etkiledi. Savaşmak için kalmak yerine kaçması da bana ona karşı kazanamayacağını düşündüğünü söylüyor.

Şimdi köprünün her iki tarafında da sorunları var.

Çok heyecanlandım.

Geri kalan askerler dağılmaya başlarken muhafızım beni tekrar yukarı çekerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bir esir arabasına doğru sürüklendim. Tekerleğe yaslanmış iki kişiyle konuşan bir Taş Kılıç var.

"Gardiyan," diyor muhafızım, beni başını çevirip bakan fae'ye doğru fırlatmadan önce. Ona çarpıyorum. "Onu kilitleyin. Kral onun Lydia'ya götürülmesini istiyor. Şehirde yakılacak. İbret olsun diye."

Gardiyan başıyla onaylıyor ve beni kolumdan tutup arabanın ucuna doğru çekmeye başlıyor. Kemerinden bir anahtar çıkarıp kilidi açıyor. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama beni sıkıca kavıyor.

Uzanıp saçını çekiyorum ve yüzünü tırmalıyorum ama o sadece arabanın kapısını açıp beni içeri itiyor. Acı içinde yere yığılıyorum, kapıyı kapatıp beni içeri kilitlemeden önce ayağa kalkamıyorum.

O ve diğerleri uzaklaşıyor ama ben dönüp arabayı arıyorum. Etrafta birine saplamak için bir kılıç bulabilseydim iyi olurdu ama bir kıymık bile yok.

Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdatıyorum ve ellerimi metal parmaklıkların etrafında kıvrarak etrafa bakıyorum. En azından araba henüz hiçbir ata bağlanmamış. Ayrıca boş, yani burası bana ait. Carrick'i tekrar gördüğümde, onu daha iyi görebilmek için arabanın ucuna doğru ilerliyorum.

Öfkeli görünüyor.

"Fassa ve Friano nerede?"

"Buradalar, kralım!"

Kampın karşısından bir çift erkek aceleyle geliyor. İkisinin de uzun siyah saçları ve aynı yüzleri var. Etrafta Taş Kılıç üniforması giymeyen bir tek onlar var.

Kral, binalardan birine girmeden önce "Hemen buraya gel!" diye bağırır.

İkizler ve birkaç yüksek rütbeli rozet onu takip ediyor, kapı arkalarından çarparak kapanıyor.

Gergin bir nefes verip arkama yaslanıyorum ve dikkatim az önce ölen askere kayıyor. Diğer birkaç Taş Kılıç onu çarşafı sarmış. Onu kaldırıp götürmeye başladılar.

Her iki erkek de cesede dokunmamak için ellerinden geleni yapıyorlar, sarılmış olsalar bile. Yardım edemem ama zavallı ölü fae için üzüliyorum. Onları uyarmak için buraya kadar sürünerek geldi ve aldığı teşekkür bu.

Yine de, kralın bahsettiği gibi gerçekten bulaşıcıysa, belki Carrick bu gece uykusunda korkunç, damarlı bir şekilde ölür. Parmaklarımı kucağında çapraz yapıyorum. Tanrıçalar hepimizi kutsasın.

Ağrıyan bedenim çöküyor ve arabanın arkasına doğru sürünüp iç çekerek duvara yaslanıyorum. Elbisemi çekiştiriyorum, bu altın rengi kumaşın içinde olabildiğince örtündüğümünden emin oluyorum. Yine de rahat edemiyorum ya da derin bir nefes alamıyorum -ortamın etrafındaki bu taşla değil. Ama yine de gözlerimi dinlendiriyorum, çünkü çok yorgunum.

Hala parmaklarımı çaprazlayarak uyuyakalıyorum.

BÖLÜM 37

AUREN TURLEY

Güm.

İki bin dokuz yüz doksan yedi Thump.

İki bin dokuz yüz doksan sekiz Thump.

İki bin dokuz yüz doksan dokuz

Uyandığımdan beri Slade'in kalp atışlarını tek tek sayıyorum. Ellerim saf altın rengindeki pullarının üzerinde, gözlerim nefes alıp verişini izliyor. Kurdeleler kaslı göğüs kaslarının ve karın kaslarının üzerinde gezinmek için kaşınıyor.

Nefes alışını izlemekten memnunum. Sıcaklığını hissetmek için. Vücudundaki değişikliklere hayret etmek. Onun burada olduğu ve yeniden birlikte olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Onun güçlendirici varlığı çift bağımızı alevlendirdi, kafamın içinde kıvranan diğer tüm solucanları yok etti.

Gittiler. Sonunda, tatmin edici bir şekilde, gittiler.

Bağlantımız bunu yaptı. Onu benden uzak tutmaya çalışan bariyeri yok etti. Çünkü aramızdaki bağ her şeyden çok daha güçlü. Mesafe ve zamandan, büyü ve tehditten.

Kalp atışlarını sayıyorum ve tadını çıkarıyorum.

Güm.

Üç bin

Bir sonrakini duymak yerine konuştuğunda ırkiliyorum. "Uyanmışsın." Sesi alçak ve seksi, uykudan ağırlaşmış.

"Seni uyandırmak istemedim," diye mırıldandım. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Elleri her iki kolumu kavramak için aşağı iniyor ve sonra beni yukarı doğru sürüklüyor, böylece yüz yüze geliyoruz, tüm uzunluğum katmanlı bir pastanın üzerindeki krema gibi onun üstünde.

"Beni oldukça yordun," diyor şakacı bir sırıtışla. "Doyumsuzdun."

Burnuna bir fiske vurdum. "Bağ buydu."

Kıkırdaması tüm benliğimi, içimi ve dışımı ısıtıyor. "Hayır, bütün suçu bağa atma. Bazıları senin yüzünden oldu."

O haklı.

Parmağım yanağındaki artık altın rengine bürünmüş ince pulların ve kirli sakalının arasından görebildiğim siyah çizgilerin üzerinde geziniyor. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diyorum. "Çürüme ve Yırtılma bir arada."

"Beni bir bütün yaptın," diyor. "Nasıl parçalandığımı düzelttin."

Ben de paramparça olmuştum. Ama onun varlığı, benimkiyle buluşmak için uzanan aurası, kafamdaki her hırsızı yakıp geçti. Bu çivili, pullu, korkunç erkeğe baktıkça kurdelelerim daha da canlanıyor gibiydi ama yine de korkmuyordum. Çünkü onun bana asla zarar vermeyeceğini içten içe biliyordum.

"Sen de beni tamir ettin," diyorum ona.

Ona dokunmaktan ve ondaki tüm bu değişikliklere bakmaktan kendimi alamıyorum. Ona hiç doyamıyorum. Bu yüzden vücudum lezzetli bir şekilde ağrıdığında bile, ellerim hala bağlantı ararken bacaklarımın arasındaki boşluk yeniden karıncalanmaya başlıyor.

"Biliyordun," diyorum, gözlerim yüzüne kayıyor. "Tanıştığımız anda pâyur olduğumuzu biliyordun."

Başı öne eğik. İnkâr yok. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

Elleri kollarımı hafifçe okşuyor. "Buna hazır değildin. Üzerinde böyle bir baskı kurulmasını hak etmiyordun. Bir seçim yapmayı hak ettin."

Sözlerini anlıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ama kaderimizde var."

"Evet, ama kader bir ilmik olmamalı. Bağlar bir pranga olmamalı. Senin özgürlüğe ihtiyacın vardı. Kendi ayaklarının üzerinde durma ve karar verme fırsatına sahip olman gerekiyordu."

Sözlerini düşünerek mırıldanıyorum ve söylediklerinde mantık olduğunu biliyorum. Eğer dikenli ve korkutucu Komutan Rip bana hemen onun olmam gerektiğini söyleseydi, buna karşı savaşırdım. Reddederdim.

O haklı. Hazır değildim.

"Neden biz ayrı kalana kadar aramızdaki bağ oluşmadı?" diye sordum.

Omzunu kaldırdı. "Kesin olarak bilmiyorum. Ama pâyur bağları her zaman tamamlanmaz. Kader ayrı kalmayı seçerse, içinde bir seçim vardır. Bağımız zamanla daha da güçlenmiş olmalı."

Şimdi, ruhumu destekleyen sağlam bir temel gibi, sonsuza dek toprak altında kalacağıma dair bana güven veren bağı istikrarlı bir şekilde hissedebiliyorum. Onun gibi hissediyorum. Koruyucu. Güvenli. Şiddetli. Ve onun kalbinden benimkine bağlanan bir ip gibi, bana olan sevgisini de hissedebiliyorum. Göğsümü çırpınışlarla dolduran mutlak bağlılığını.

"Bir yanım hâlâ bağ büyüsunün etkisinde olmayı diliyor," diye itiraf ediyorum sessizce. "Keşke burada kalabilseydik. Birlikte. Başka hiçbir şey olmadan. Hiçbir sorun, endişe ya da tehdit olmadan. Sadece sen ve ben."

Bir süre durakladıktan sonra yüzümü eğiyor ve beni alnımdan şefkatle öpüyor. Her bir kapalı göz kapağımı, yanaklarımı ve sonra dudaklarıma nazık bir öpücük bırakıyor. Uzaklaştığında, yeşil gözlerinde ateşin onun için de sakinleştiğini ve ardından gerçekliğin akan sularının geldiğini görebiliyorum.

Kendimi kaptırmak istemiyorum. Ama yapmamız gerektiğini biliyorum.

"Sadece sen ve ben." Başparmağı çeneme vuruyor ve yüz ifadesinin benimkiyle aynı arzuyla savaştığını görebiliyorum. "Yakında bir gün, Saka Kuşu, buna sahip olacağız. Sana söz veriyorum," diye mırıldanıyor.

Hüzünle gülümsüyorum.

"Ama bugün değil." "Hayır, bugün değil."

Başımı sallayarak ona bir öpücük daha veriyorum ve sonra ikimiz de yataktan kalkıyoruz. Koridorun sonunda bir tuvalet buluyoruz ve sonra birlikte yıkanıyoruz, böyle zor kelimeleri konuşurken tüm şefkatli okşamalar ve sessiz jestler.

Ve söyleyecek o kadar çok şeyimiz var ki.

Israrım üzerine, önce bana Orea'da neler olduğunu anlattı. Sonra sıra bana geldi ve ona her şeyi anlattım. Rip'e atladığım andan beni o sokakta bulduğu ana kadar olan her şeyi. Büyük bir dikkatle dinliyor, her kelimeyi alıyor, arada bir soru soruyor ama çoğunlukla her şeyi anlatmama izin veriyor.

Bir bakıma katartık. İltihaplı bir yarayı açmak gibi. Hapsolmuş enfeksiyonun akıp gitmesine izin vermek, acıyla yüzleşmemi ve ağrıları kabul etmemi sağlamak.

O beni nazikçe yıkarken, parmakları saçlarımın arasında gezinirken, her bir kurdeleyi sabunlarken ve tenimi okşarken içimdekileri döküyorum. Sanki dokunuşu söylemem gereken zor kısımları hafifletmeye çalışıyormuş gibi.

Ama bu kısımların onu da incittiğini söyleyebilirim. Suçluluğunu hissedebiliyorum. Öfkesini. Benimle olmadığı için duyduğu pişmanlığı.

Banyo suyu etrafımızda soğurken ve sabun köpükleri dağılırken ona "Bu senin hatan değil," diyorum.

Yine de cevap vermiyor. Muhtemelen aynı fikirde olmadığı içindir.

Sonuna geldiğimde, ona en kötü kısımları anlatmak zorundayım. Babası hakkında. Annesi hakkında. Kral hakkında. Anılarım.

Vücudu titriyor ama bu soğuk sudan değil. Bana dönüyor, yüzümü elleriyle kavıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. "Çok özür dilerim," diyor bana, boğazında yoğun bir duygu. Gözümden bir damla yaş süzülüyor ama başparmağı onu yakalıyor. "Ve sana tamamen hayranım. İnanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Başımı sallıyorum, ona başarısız olduğum tüm yolları anlatmaya hazırım, ama parmakları dudaklarıma yapışıyor. "Hayır, Auren. Sen çok güçlüydün. Bunu inkar etme."

"Annen..."

"Onu bulacağız," diyor ve içinde hiç şüphe yok ton.

"Yapacağımızı biliyorum." Benimkinde de hiç şüphe yok.

Tüm kelimeler tükendikten sonra, sonunda su tahliyesi de. Sonra ikimiz de dışarı çıkıp kurulanıyoruz. Artık her şeyi bildiğimiz için mevcut gerçekliğimizle uzlaşmaya çalışırken yavaşça hareket ediyoruz.

Ama bu kez, bu yükleri taşımak ya da kararları tek başımıza vermek zorunda değiliz. Slade ıslak saçlarını havluyla silerken tuvaletin karşısından bana bakıyor ve başını sallıyor. Beni destekliyor. Bundan sonra neyle karşılaşsak karşılaşalım, birlikte yüzleşeceğimize dair sessizce bana güven veriyor.

Küvetin hemen yanındaki gardıropta fazladan giysi buluyoruz ve giyinmeye başlıyoruz. Slade yakası açık gri bir gömlek ve kalın siyah bir pantolon buluyor. Dar ama idare ediyor. Ben de üzerime tam oturan erik rengi bir pantolon alıyorum ama bulduğum tek tunik beyaz ve inanılmaz ince. O kadar ince ki meme uçlarımı gösteriyor.

Slade bana bakıyor. "Belki de tişörtlerimizi değiştirmeliyiz. Seni bu tişörtün içinde görmeyi ne kadar sevsem de, sana bakmaya cüret eden pek çok insanı öldürmek zorunda kalacağım."

Homurdanarak ona başımı sallıyorum. Gömlek de çok bol, göğüs dekolterimi ortaya çıkaracak kadar açık. Bu yüzden başka bir altın göğüs plakası oluşturarak her şeyi düzelttim. Ancak bunu sadece göğsümün, karnımın ve sırtımın üzerinde birleştiriyorum. Her bir şerit için de

mükemmel açıklıklar yaratırken

Kollarım ve omuzlarım, gömleğimin içine rahatça sığması için çıplaktı.

"İşte, böylesi daha iyi," diyorum mutlulukla, gömleğin kollarını çekiştirip yakasını düzeltiyorum. Sonra yıpranmış kahverengi botlarımı giyiyorum. Ayak parmaklarımı biraz sıkıyor ama idare eder.

Slade'in çok küçük pantolonunun önünü bağlamak için verdiği mücadeleyi izlerken gülümsüyorum. Yine de söylemeliyim ki, kıcı pantolonun içinde harika görünüyor. "Sana bir pantolon giydirmemi ister misin?" Alay ediyorum.

Bana sırtıyor. "Şu an giydiğimden daha da dar yapar mısın?"

"Bu da bir olasılık." Kurdelelerim saçlarımı taramayı bitirirken omuz silkiyorum.

Doğruldu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bir dahaki sefere."

Konuşma eğlenceli, ama söz öyle değil, çünkü biliyorum ki daha pek çok gelecek zamandan bahsediyor.

Umutsuzca sahip olmak istediğimiz tüm gelecek zamanlar. Acele etmek zorunda kalmayacağımız tek günlerimiz. Aşılmaz sorunlarla yüzleşmek zorunda kalmayacağımız. Birbirimizin kollarına uzanıp yaşayabileceğimiz günler.

Ancak bunu başarabilmemiz için bu endişeler ve tehditlerle yüzleşmemiz gerekiyor. Bu acı gerçeklerle yüzleşmeliyiz ki sonunda özgür olabilelim.

Ve sonra, bir sonraki günlerimize, sonraki zamanlarımıza, mutluluğumuza kavuşacağız.

Bir gün.

BÖLÜM 38

AUREN TURLEY

Slade ve ben evden çıkmadan önce eski pantolonunu almak için duruyor ve cebinden bir şey çıkardığını görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama ne olduğunu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

"Kurdelemden bir parça mı?" Nefes nefese sordum.

Başını sallıyor ve bana göstermek için öne çıkıyor. Yıpranmış ve hafifçe yıpranmış, altın rengi sırtındakiler kadar parlak ve parlak değil. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bu parça..."

Midas'ın sırtındaki diğer parçaları kestikten sonra bileğime acımasızca bağladığı parça. Bir daha asla sahip olamayacağıma inanırken sakladığım ve baktığım parça.

"Bunca zaman sakladın mı?"

Slade başını sallıyor ve parçayı cebine geri koyar. "Bana verdiğin her parçanı saklıyorum," diye mırıldanıyor. "Kalbin, ruhun, zihnin, bağın, bedeninin... ve kurdelen."

Gözlerim doluyor ve kendimi ona yaslıyorum. Tüm kurdelelerim bizi sarmak için kıvrılıyor, sanki onu kucaklamak istiyorlarmış gibi. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Tüm parçalarımı güvende tuttuğun için."

Başımın üstünü öpüyor. "Her zaman," diye söz veriyor. Ve Slade asla sözünden dönmez.

Onunla birlikte güvenli evden ayrılıp karanlık yeraltı su yoluna dönüyoruz. Slade kürekleri çekip bizi girişe geri getirirken sessiz bir şekilde teknenin iki yanından birbirimizi izliyoruz.

Her saniye, kurdelelerimden en az biri mutlaka uzanıyor, onun bir yerini okşuyor ya da uzuvlarını sarıyor. Bana bilmiş bir gülümseme veriyor, ben de ona gülümsüyorum ve ona sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Tekneyi direğe bağladıktan sonra bana elini uzatıyor ve mahzen kapısının kısa basamaklarından yukarı çıkıyoruz. Duruyoruz ve Slade'in başı öne eğiliyor, ikimiz de dinliyoruz. Ama sokakta hiç ses yok.

Slade mahzen kapısının kilidini açmak için anahtarı kullanmadan önce bakışıyoruz. Kapıyı açıp etrafa baktıktan sonra beni öne doğru itiyor ve ikimiz de gün ışığına çıkıyoruz. Binanın arka tarafında tekrar açık havaya çıktığımızda gözlerimizi dört açarak bekliyor ve dinliyoruz.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye mırıldanıyorum. "Hayır," diye onaylıyor. "Şehir sessiz." "Çok sessiz," diyorum tedirginlikle.

Başını sallayarak bana bakıyor. Kollarını kısmen sıvadığı ön kollarında çürük çizgilerin oluşmaya başladığını ve sivri uçlarının ortaya çıktığını görebiliyorum. "Bir saldırıya hazırlıklı olun."

Avuç içlerimi çevirerek ona elimde zaten altın olduğunu gösteriyorum.

"Aferin kızıma," diyor gülümseyerek. "Hadi gidelim."

İkimiz binanın köşesini dönüyoruz ve yan tarafındaki dar patikadan aşağı doğru yürüyoruz. Ancak sokağa ulaşmadan, binanın ön sahanlığından aniden biri fırlıyor.

Ben daha gözümü kırpamadan Slade sarı saçlı erkeği boğazından yakalayıp kapıya dayadı.

Etrafımda dönüp saldıran daha fazla insan arıyorum, ama tek gördüğüm caddenin karşısında elinde silahıyla duran başka bir erkek.

Eller yukarı. "Lyäri!" diye sesleniyor. "Biz senin düşmanın değiliz!"

Parlak yeşil yakasına iliştirilmiş kırık kanatlı kuş sembolünü fark ediyorum.

Slade'e "Bekle," dedim. "Onlar Vulmin. Bırakın onu." Slade tereddüt etmeden onu serbest bıraktı.

Sarışın erkek hırıltılı bir sesle ikimizin arasına bakıyor. Bir elini dağınık saçlarına götürüyor, gözleri hafif cam gibi, sanki uykusunu bölmüşüz gibi. "Sizi korkutmak istememiştım," diyor. "Bize sadece sizi izlememiz söylendi."

"Neden?" Slade sorar.

"Wick kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olmak istedi. Burada beklememizi ve daha sonra toplanma yerimizi bulmakta zorlanmamanız için size eşlik etmemizi söyledi."

Diğer Vulmin caddeyi geçiyor ve önümüzde duruyor. "Lyäri," diyor belinden eğilerek. "Lord Rot. Hazırsanız sizi şimdi oraya götürebiliriz?"

Slade ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra onlara önden gitmelerini işaret ediyorum. Boş sokakta ilerlemeye başladık, duyularım yüksek alarmdaydı.

"Lord Rot?" Kaşlarımı kaldırarak mırıldanıyorum. Slade'in nefesinin altından homurdandığını duyuyorum.

Önünden geçtiğimiz binalar bitki örtüsüyle bezenmiş ve düzgün taşlardan özenli bir mimariyle şekillendirilmiş. Güzel kubbeler, süslü çan kuleleri ve mükemmel bir simetri var. Her bir kapı ve saçak bir sanat eseri gibi görünüyor.

Kemerli köprüler boyunca yürüyebilmeyi ve kapalı yürüyüş yollarını keşfetmeyi çok isterdim. Örgülü gövdeler ve kıvrımlı dallar boyunca çentikli gördüğüm kalıplı merdivenlerden, yapraklar arasında yüzen ışıkların dolup taşıdığı yukarıdaki daha yüksek binalara tırmanmak isterdim. Çok güzel ama şu anda boşluğun verdiği ürkütücülük de var.

"Herkes nerede?" Ben soruyorum.

Sarışın dönüyor, cevap verirken geriye doğru yürüyor. "Siz ikiniz yüzünden, askerler kral kaçır kaçmaz

kayboldu. Sonra Vulminler şehri ele geçirmeyi başardı. Onu kilitledik."

"Peki ya vatandaşlar?"

"Çoğu saklanıyor. Siz ikiniz... işgal ederken biz bu sokağı kapattık," diyor boğazını temizleyerek. Yanındaki erkek onu başının arkasından kelepçeliyor ve bana utangaç bir bakış attıktan hemen sonra tekrar öne doğru dönüyor.

Bir allık yanaklarımı ısıtmakla tehdit ediyor. "Kaç gün geçti?" diye soruyorum. "İki gün."

Slade bana sırttan bir bakış atıyor ve yanaklarımın daha da yanmasına neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yani Taş Kılıçlar'dan hiçbiri şehre saldırmaya kalkışmadı mı?"

"Henüz değil," diye cevap veriyor diğer erkek, yanımda yürümek için yavaşlarken. "İkinizden gelen büyü ve ortaya çıkan ejderha arasında, bir plan oluşturmaya çalıştıklarını düşünüyoruz."

"Peki ya kral?" Slade araya girer. "Döndü mü?"

"Bilmiyoruz. Hiçbir şey duymadık. Benim tahminim Glassworth'ta ve ikinizi dışarı çıkarmak için bir plan yapacak."

Slade karanlık bir şekilde kıkırdar. "Kesinlikle deneyebilir." "Bir ejderhayı tezahür ettirmek seni oldukça özgüvenli yapmış."

Sessizce alay ediyorum.

Bana sırtıyor.

Sarışın dönüyor, sırık gibi uzuvları onu bir kez daha geriye taşırken sırtıyor. "Yani bu doğru mu? Gerçekten bir ejderha mı tezahür ettirdin?" diye soruyor heyecanla.

"Evet."

Dudaklarında geniş bir sırıtış yayılmadan önce keskin bir ıslık çalıyor. "İnanılmaz! Yani, yolu gördüm. Bastığı yerdeki tuğlalar parçalanmış ve kuyruğundan dolayı binalar boyunca sıyrık izleri var. Ama yine de... gerçek bir ejderha. Tam burada, Lydia'da! Herkes dehşete düşmüş!"

Sesi kendinden geçmiş gibi geliyordu ve Slade'in onun coşkusuyla eğlendiğini söyleyebilirim. Yaratık devasa ve tehditkârdı. Herkesin kaçmasına neden olmasına şaşırmadım.

"Ve Lyäri, Taş Kral'ın kaçmasını sağlama şeklin! Herkes bunu konuşuyor. Nasıl ortaya çıkıp pelerinini geriye attığını, altın zırhının seni nasıl kapladığını. Arena altın lekelerle kaplandı! Herkes ona bakmaya gidiyor," diyor heyecanla.

"Sen de dahil," diyor diğer Vulmin gözlerini devirerek. "Şimdiye kadar dört kez geldi Leydi Auren."

Övgüden rahatsız olsam da gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sarışın başını öne eğerken yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Bu taraftan."

Bizi bir kanalın üzerinde uzanan kemerli bir köprüye götürdüler. Slade uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "O haklı. Yaptığın şey inanılmazdı. Gurur duymalısın."

Böyle açık iltifatlara alışık değilim. Ne yapacağımı bilemediğim için sadece başımı salladım.

"Ve bu," diyor Slade sessizce, eli enseme doğru ilerlerken. Oradaki deriye sürtündüğünü hissediyorum. "Bunu ne kadar sevdiğimi sana henüz söylemedim."

Kaşlarım çatılıyor ve elimi kaldırıyorum. Parmaklarım pürüzsüz bir şeye, farklı hissettiren bir şeye sürtünüyor. "Nedir bu?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve sonra dudakları kıvrılıyor.

"Bilmiyor muydun?" Başımı sallıyorum, hâlâ etrafını hissetmeye çalışıyorum.

"Pullarımı altın rengine çevirdin," diyor, eli kendi yanağına dokunmak için hareket ediyor. "Ve sen de kendi pullarından birini büyüttün."

Gözlerim açıldı. "Bu... bir tartı mı?"

"Evet," diyor, gurur neredeyse kelimenin içinden taşıyor.

Leke tam olarak boynumun arkasında, cildimin geri kalanından daha pürüzsüz ve biraz daha sert hissettiren kavisli bir elmas şeklinde.

"Önce altınının kökleri çürüdü, şimdi de bir terazim var," diyorum, elim düşüyor. "Üzerimde büyük bir hak iddia ettin, Ravinger."

Sırtışı günahkâr ve nabzım yükselirken içimdeki canavarın mırıldanmasına neden oluyor. Sonra eğilip kulağıma yakın konuşuyor, sözleri sıcak nefesiyle beni havalandırıyor. "Ve bunu görmenin beni ne kadar vahşi yaptığını anlatamam bile."

Karnım zıplıyor.

Sonra köprünün sonuna ulaşıyoruz ve boğazımı temizleyip başka tarafa bakmam gerekiyor, yoksa onu yeraltındaki güvenli evimize geri sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.

Kıkırdıyor ve elimi tekrar tutuyor. Kötü erkek.

Köşeyi dönüp bağlantı caddesine ulaştığımızda soğumuştum. Diğerinden farklı olarak bu caddede insanlar var. Bazıları gruplar halinde, birbirleriyle telaşlı fısıltılarla konuşuyorlar. Birkaç çocuk oynuyor, biri havaya ışık üflerken diğerleri renkleri kovalamaya çalışıyor.

Herkes bizi fark ettiğinde sokak sessizleşiyor. Gözlerini üzerimizde hissediyorum ve gerginliğim artıyor.

Sonra, insanlar aniden tezahürat yapmaya başlar. Eller çırpılıyor, yüzler gülücüklere boğuluyor. Şaşkın bir nefes alıyorum.

"Lyäri! Bu Lyäri!"

Onların sesleri de caddede yankılanıyor, giderek daha fazla gırtlaktan geliyor ve kalabalık yanımıza geliyor, sanki bir kutlama yapıyormuşuz gibi bizimle birlikte yürüyorlar. Bana dokunmak için uzanıyorlar, sırtlıyorlar, adımı söylüyorlar ve ben de ne diyeceğimi bilemeden dostça bir onaylamayla onlara gülümsüyorum. Slade'in elinin benimkini tutmasından memnunum.

Sonunda Vulmin bizi bir binaya götürdü. Ön tarafında sütunlar ve kapısının üzerinde bir kubbe var ama en çok çatısı dikkat çekiyor. Diğer gri taş çatılar arasında bu, Saira Turley'nin çiçek tarlasıyla aynı tonda, tanıdık parlak maviydi.

Ön kapiya varmadan hemen önce kapı açılıyor ve Wick orada duruyor, kahverengi gözleri tetikte. Vulmin'in geri kalanı hâlâ arkamdan sesleniyor ama ben Slade'le birlikte merdivenlerden çıkıyorum. Binaya girmeden önce dönüp onlara el sallıyorum ve içeri girdiğimizde Wick kapıyı kapatıyor.

Duvarlara yığılmış un ve şeker dolu çuvallar ve raflar boyunca cam kutularda farklı tozlar var. Her yer buğday, tarçın ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şey kokuyor.

Wick bizi getiren iki erkeğe bakıyor. "Onlara eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ona ve bize hızlıca başlarını sallayarak, dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldılar. Sonra sadece üçümüz kaldık.

Wick dönüyor ve bizi binanın derinliklerine doğru yönlendiriyor. "Yukarı çıkalım, böylece konuşabiliriz."

Slade kımıldamıyor. "Seninle bir yere gitmeden önce, neden kan kokusu alabildiğimi açıkla."

Kokladığım şeyin ipucu buydu. Ondan Wick'e baktım, cevabını bekliyordum.

Wick, "Aşağıdaki mahzende birkaç mahkûm var," diye cevap verir.

Hiçbir şey söylemiyoruz ve Slade burada durup ona bakmaya devam edince Wick ayağa kalkıyor. "Auren'i riske atmazdım."

"Hayır, Auren'i riske atmazdım," diyor Slade, sesi sert ve alçak. Olanları ilk açıkladığımda korumacı tavrı ortaya çıkmıştı ve şimdi de dişlerini gösteriyor. "Sen davası her şeyden ağır basan ve seçimleri onu gerçekten riske atan bir isyancı liderisin. Hem de birçok kez."

Wick'in kahverengi bakışları bana kayıyor ve orada suçluluk duygusunun ipuçlarını görebiliyorum. "Vulmin davası gerçekten de benim itici gücüm. Ama onu korumak için de elimden geleni yaptım."

"Bu yüzden hâlâ nefes alıyorsun."

Slade bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, bir şekilde bu ifadeyi daha da büyük bir tehdit haline getiriyor. Aralarına baktığımda ikisi arasındaki gerilim artıyor. Slade'in omuzları kaskatı, gözleri sert ve Wick sanki Slade'in her an ona saldırmasını bekliyormuş gibi görünüyor.

"Pekâlâ," diyorum sessizliği bozarak. "Cevaplarını öğrenmek istediğim sorularım var, o yüzden bana yol gösterin."

Wick bana bakıyor, gerginliği biraz azalıyor ve sert bir şekilde başını sallayıp dönüyor. Slade ve ben birbirimize bakıyoruz ve güven vermek için elini sıkıyorum. Sonra Wick bizi odanın diğer ucuna, dolambaçlı merdivenlere açılan bir kapıya götürürken onu takip ediyoruz.

Tırmanmaya başladığımızda çıplak bileğini fark ettim. "O büyülü kelepçeyi çıkardın mı?" diye sordum. "Büyüyü azaltan mı?"

Başını sallayarak omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet.

Diğer Vulminlerden biri bunu başardı." "Güzel. Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Bunu anlamak için üzerinde bazı testler yapmaya çalışacağız. Ama şimdilik başka bir kullanım alanı buldum."

Merakla ona bakıyorum ama daha fazla bilgi vermiyor. Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz, bu da bizi aşağıdaki açık bir alana bakan büyük bir çatı katı tarzı odaya getiriyor. Aşağıda bir düzine Vulmin görüyorum, farklı otları ve baharatları paketlemek için bir alan gibi görünen şeyin etrafında.

"Burası yıllardır bir Vulmin binasıydı," diye açıklıyor Wick, aşağıya bakmak için parmaklıklara tutunurken. "Şehirdeki hiç kimse bizi yakalayamadı, çünkü baharat ve bitki deposu her zaman yasaldı. Ama burada pek çok toplantı düzenledik, fazladan Vulmin barındırdık ve hatta Oreanları başkent dışına sevkiyat yapan işçiler gibi göstererek dışarı kaçırdık."

Oreanların ilk etapta dışarı kaçırılmak zorunda kalınması beni öfkeliyor.

Wick bizi aşağıdaki kurutma ve paketleme alanına
götürecek olan açık merdiven boşluğına götürmek yerine

bizi sahanlığın soluna, bir dizi kapının olduğu yere götürüyor. İlkini açıyor ve bizi içeride küçük ama temiz bir ofis ve oturma odasına götürüyor.

Etrafta bir masa ve sandalyeler var, duvarların her santiminde inanılmaz detaylı haritalar asılı. Bu odadaki tek pencere yuvarlak ve kafamdan biraz daha büyük. Duvardan dışarıya doğru kubbeleşiyor, bu da aşağıdaki sokağı görmek için daha iyi açılar sunduğundan şüpheleniyorum.

"Lütfen oturun," diyor Wick ve Slade'le benim oturmamı bekledikten sonra kendisi de oturuyor.

Bir an için nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bana baktı. "İyi misin?"

Başım öne eğildi. "Ben iyiyim."

"Ve hatırlıyorsun?"

Cevap vermeden önce Slade'e bakıyorum. "Evet."

Wick bir nefes veriyor ve ben de onu gerçekten inceleme fırsatını yakalıyorum. Düz siyah saçları her zamanki gibi bir tarafa dökülmüş, traşlı yanları ortaya çıkarken uzun uçları omzuna doğru iniyor. Çenesi boyunca ve gözlerinin her birinin altında morluk lekeleri görebiliyorum ve kıyafetlerinin altında daha fazla iz olup olmadığını merak ediyorum.

"Çok özür dilerim. Ludogar için," diyorum kalın bir sesle. Sarayın avlusunda ölen mavi saçlı fae'nin anısı gözümün önünden gitmiyor. Vücudunun sarsılma şekli. Kanının nasıl aktığı.

Wick irkildi ve kaybının hâlâ inanılmaz derecede taze ve acı verici olduğunu biliyorum. Ludo'ya herkesten çok güvenirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, boğazı düğümleniyor. "O iyi bir Vulmin ve daha da iyi bir arkadaştı. Onu çok özleyeceğiz."

"Çok fazla kişi öldü," diye cevap verdim. "Ama sahnede söylediğin şey. Daha iyi bir yol olduğu hakkında.

Bunu mu demek istedin?" Güçlü çenesi kilitlendi ve başını

salladı. "C i d d i y d i m . Daha iyi bir Vulmin tiranlıktan kurtulmak istiyor ama karşılığında tiran olmak istemiyoruz. Biz barış istiyoruz. Fae ve Orean kanı dökülmesini durdurmak istiyoruz."

Rahatlama göğsümü dolduruyor. "Güzel."

Birbirimizi uzun bir süre sessizce inceledik, ta ki o sonunda derin bir iç çekene kadar. "Devam et, Auren. Sor."

Omuzlarımdaki gerginliğe rağmen ona eşit bir şekilde bakıyorum. "Altın kanı akıttın," diyorum eşit bir şekilde.

"Ben yaptım."

Kurdelelerim yerde gergin bir şekilde dönüyor. "Kim bu

Sen?"

Wick koltuğunda kıpırdanıyor ama gözlerini başka tarafa çevirmiyor.

cevaplar. "Tam adım Wickum Almon Turley."

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve onun sözleri zihnimde yuvarlanıyor.

Bunu bilsem de, bana yönelik saldırıyı engellediğinde gerçeği görsem de ve kolundaki yarığın altın renginde kanamasını izlesem de, bunu yüksek sesle söylediğini duymak karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor.

"Akrobayız," diyorum.

Başını sallıyor. "Açık konuşmak gerekirse biz ikinci dereceden kuzeniz. Aynı büyük büyükanneyi paylaşıyoruz. Senin annen ve benim babam kuzenlerdi. Ama sen Saira Turley'den gelen daha doğrudan bir soysun," diye açıklıyor. "Şöyle düşünün: Siz başkentsiniz, ben kenar mahalleler."

"Ama neden benden sakladın? Neden bana hemen söylemedin? Biliyordun-" Boğazımın kapandığını hissettiğim anda sözlerimi kesiyorum. Boğazımı düğümleyen ve ses tellerimi boğan duygulara engel olamıyorum ama bu kadar savunmasız görünmekten nefret ediyorum.

Yanımda, Slade geriliyor ama elini nazikçe kalçama koyuyor ve beni rahatlatmak için sıkıyor. Bir kurdele çıkıyor ve parmaklarının üzerinde geziniyor.

Wick yine şaşırtıcı bir duygu gösterisiyle elini saçlarında gezdiriyor. Belki de o kadar şaşırtıcı değildir - ikimizin yaşadıklarından sonra değil. Hayatlarımız için savaştık. Arkadaşının ve sağ kolunun gözlerinin önünde öldürülmesini izledik. Birbirimizin yakalandığını, Oreans'ın idam edildiğini, Emonie'nin sürüklendiğini gördük.

uzakta. O ve diğer Vulmin neredeyse kırbaçlanıyor ve halka açık bir gösteride öldürölüyordu.

Ve şimdi burada, tüm bunlardan sonra, birbirimizin karşısında oturuyor ve hayatlarımız sarsıldıktan sonra ayaklarımızın üzerinde durmaya çalışıyoruz.

"Sadece sen değildin. Turley adını taşıdığımı çok az Vulmin biliyordu. Sadece en güvendiklerim."

Farkına varır. "Ludogar biliyordu."

Başını sallıyor, çenesindeki kaslar geriliyor. "Ama kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de senin. Henüz değil."

"Neden?"

Başını iki yana sallıyor ve bir sonraki sözlerini masaya söyleyecek şekilde yere yığılıyor, bakışları tahtadaki budaklara kilitleniyor. "Sana söylemek istemedim, kimseye söylemek istemedim... çünkü ben Turley adını taşımayı hak etmeyen bir hainim."

Dehşet midemi bulandırırken kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sonra bana bakıyor, koyu renk gözleri yağmurdan ıslanmış toprak rengine. Gözlerinde bir ağırlık var, sanki gözleri henüz çözemediği ağır bir gerçeikle doymuş gibi.

Ama artık biliyor.

Cevabı, gömülü yükü tek bir ölümcül kepçeyle ortaya çıkararak devrilir.

"Bryol'daki o gece, sen diğer çocuklarla birlikte götürüldüğünde ben de oradaydım," diye itiraf ediyor ve nabzım kulaklarımda öyle bir atıyor ki davul sesi gibi geliyor. "Oradaydım Auren ve seni götürmelerine izin verdim."

BÖLÜM 39

AUREN TURLEY

Kafamı sallıyorum, bilgiyi yuvarlamaya çalışıyorum ki yerleşsin ve anlam kazansın. Slade öfkeden kaskatı kesilmiş, gözleri kısılmış ve çene kasları zıplıyor.

Ama Wick bana düello ifadeleriyle bakıyor. Bir yanı suçluluk, diğer yanı kararlı, sanki bir yanı bu konuşmanın sonucunu zaten biliyormuş gibi.

"O gece orada mıydın? Bryol saldırıya uğradığında?" diye sordum. Zaten itiraf etmiş olmasına rağmen kulaklarıma inanamıyorum.

"Öyleydim. Ailem sizinkini ziyarete gelmişti. Turley ailesinin son üyeleri bizim iki hanemizdi ama annem, babam ve ben Dramor adında bir yerde yaşıyorduk. Peri yüzüğü olmadan Bryol'a gitmek bizim için üç haftalık bir yolculuktu. En son ne zaman ziyaret ettiğimi hatırlamıyorum bile. Sen daha bebektin, ben de yeni yürümeye başlayan bir çocuktum."

Kalbim çarpıyor. "Devam et."

Wick ellerini masaya dayamış, sanki kendini destekliyor. "Seni kıskanıyordum."

Şaşkınlıkla geri çekildim ve kurdelelerim yere çarptı. Beklediğim bu değildi.

"Ailem senin üzerine titrerdi. Herkes öyle yaptı. Herkes sana küçük güneş dedi. Bütün şehir sana vurulmuştu." Ağzı gerildi, utançla yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen hatırlamazsın ama bir keresinde seni bir dolaba kilitlemiştim."

Baban seni bulana kadar ağladın. Kendi babam bana saatlerce ders verdi. Ailenin önemi hakkında. Sadakatin, nezaketin. Ve sen... Benden nefret edeceğini sanmıştım ama sadece gülümsedin ve oynamak isteyip istemediğimi sordun. Beni affettin, daha dersim bitmeden unuttun."

Şaşkınlık içinde başımı sallıyorum. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Sen daha beş yaşındaydın," diyor. "O zamanlar neredeyse sekiz yaşındaydım. Ve korkunç kıskançtım."

"Sen sadece bir çocuktun."

"Mazeret yok," diyor acı bir şekilde. "Özellikle de bu kıskançlık böyle bir dehşete yol açtığında."

Nabzım hızlanıyor, endişe midemi taşlarla dolduruyor.

"Ailemiz şehrin saldırı altında olduğunu fark ettiğinde, bizim orada ziyarette olmamız nedeniyle böyle bir zamanlama yapıldığını düşündüler. Ne de olsa Annwyn boyunca üç hafta boyunca seyahat etmiştik. Monarşinin casuslarının onlara Bryol'a gittiğimizi haber vermesi için bolca zaman vardı. Ailelerimiz hepimizin aynı yerde bulunmasının yaratacağı riski düşünmemişti. Ama o gece hatalarını anladılar. Askerler şehri yok etmek için kılıçlarla ve büyüyle geldiler, böylece bir soyun infazı yerine isyancı bir saldırı gibi görünebilirdi."

Boğazım düğümleniyor ve elimi Slade'inkinin arasından geçiriyorum, onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum. Kavrayışı benimkinin etrafında sıklaşıyor, dünyam dönerken beni sabit tutuyor.

"Mutfaktan yiyecek almak için yataktan sıvışmıştım ve konuştuklarını duydum. Ön kapıdaki Vulmin'den kargaşayı duydum. Ailemiz kısa sürede neler olduğunu ve şehrin neden saldırı altında olduğunu anladı. Bizi korumak istediler, bu yüzden sokağımızdaki tüm çocukları gizlice dışarı çıkarmak için birkaç Vulmin muhafızı kullandılar. Güvenli olana kadar bizi şehir duvarlarının dışında saklayacaklardı. Ama ailelerimiz... **t e s l i m** olacaklardı.

Yakalanmalarını düşmanlıkların sona ermesiyle takas etmek. Bryol'da yaşayan diğer herkesin hayatını kurtarmak için."

Gözlerim kocaman oldu. Sanki bir yumruk kalbimi kavradı ve patlatarak açtı.

"Tabii ki ailemize yalan söylediler. Takası kabul ettiler ama sonra onları soğukkanlılıkla öldürdüler. Sonra da şehri ve içindeki neredeyse herkesi yok ettiler."

"Peki ya biz?" Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek sıkıca soruyorum.

"Vulmin muhafızlarımız bizi şehirden çıkaramadı. Kim olduğunu bilmediğim bir grup tarafından saldırıya uğradılar. Ama çatışmalar sürerken herkesin dikkati dağılmıştı ve ben... gizlice kaçtım. Sensiz."

Bu sözleri bir baltayı savurur gibi söylüyor. Birbiri ardına darbeler. Derinden vuruyor. Bir şeyi devirmeye hazır.

Bu durumda, o benim.

"Korkmuştun," diyorum, kelimeler uyuşmuş gibi gelse de. "Sadece içgüdülerine göre hareket ediyordun."

Wick başını sallar ve ifadesi öfkeye dönüşür. "Yapma bunu," diye homurdanıyor. "Davranışlarım için bahane üretme." Gözlerimin içine bakıyor ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Tam yanında duruyordum Auren. Elini tutup kaçabilirdim. İkimizi de uzaklaştırabilirdim. Ama yapmadım. Sana baktım ve öylece... gittim." Sesi titriyor. "Seni terk ettim."

Gözlerimde daha fazla yaş birikiyor. Ve yanıyorlar. Göğsüme kadar.

Seni terk ettim.

Slade'in elini sertçe sıktım. O da beni sıkıca kavırıyor. Beni hiç terk etmeyen tek kişi o. Her zaman yanımda olan, beni her şeye rağmen bir arada tutan kişi.

Wick yüzümdeki acıyı görünce omuzları çöküyor, utancının ağırlığıyla başı öne eğiliyor. "Seni terk ettim ve sonra ailemizi bulmaya çalıştım, ama onların

Öldürüldüm. Sonra kaçtım. Geri dönüp seni bulmaya çalıştım ama gitmiştin. Ve biliyordum..."

Kalınlaşmış duygularla boğuluyor.

Dönüyorum, durmayan bir zeminle. Beni oraya götürdüğünde Bryol harabelerinin neye benzediğini hatırlıyorum. Boşlukları onun sözleriyle dolduruyorum.

"Bir şekilde şehirden çıkmayı başardım," diyor. "Yakındaki bir köye kadar yürüdüm. Babam bana her zaman Vulmin sembolünü aramamı, çünkü onlara güvenebileceğimi söylerdi. Orada rozet takan bir fae buldum ve beni yanına aldı. Ama ne ona ne de başka birine gerçek adımlı söylemedim. Onlara Turley olduğumu hiç söylemedim. Tek bildikleri Bryol saldırısında yetim kaldığımdı. Başka bir şey bilmelerini istemedim. Yaptığım şeyden utanıyordum ve ailemin de benden utanacağını biliyordum. Onları hayal kırıklığına uğrattığım için. Seni yüzüstü bıraktığım için."

Bir damla gözyaşı kızıl yanaklarından aşağı süzülürken, ellerinin topuklarını gözlerine bastırarak onu geri itmeye çalışıyor. Suçluluk duygusunu ve pişmanlığı uzaklaştırmak için.

Wick'le gizlice kaçabilseydim neler olabileceğini hayal etmek çok zor. Hayatımın ne kadar farklı olabileceğini kabullenmek zor.

Gözlerimi siliyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Demek bu yüzden bana söylemedin. Geisel'da ilk tanıştığımızda."

Başını sallıyor. "Bazen duygular birikir ve temelimiz haline gelir. Utanç ve suçluluk bir kitabın sayfaları gibi değildir. Onu öylece ters çevirip geçemedim. Bu pişmanlık... Onu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım."

Küçük bir çocukken nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Hatırlamak için düşüncelerimi zorlamaya çalışıyorum.

Ama bir şey hatırladım.

Yırtıktan düşerken, küçük bir çocuğun ismimi çağıran sesini duydum. Her nasılsa, yoğun bir kesinlik içinde, onun olduğunu biliyordum. Adımı söyleyenin Wick olduğunu. Bu bizim mutlu ve eğlenceli olduğumuz, birlikte güldüğümüz

ve trajediden etkilenmediğimiz zamanlardı.

Omuzlarım titriyor.

"Geisel'da senin hakkında bir şeyler duyduğumda inanmamıştım. Ve sonra seni gördüğümde..." Başını iki yana sallayarak devam ediyor. "Seni uzakta tutmak istedim. Bir parçam seni suçladı ve bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Kendi nefretim için seni suçladım. Hayatım boyunca taşıdığım kendi utancım için. Sen ortaya çıktığında, seni ailemden biri olarak görmeme izin vermedim.

-Terk ettiğim o küçük kız gibi. Seni sadece Vulmin için iyi bir şey olarak görmek istedim, çünkü hayatım bundan ibaretti. Tüm hayatımı Vulmin davasına adadım. Belki de kendimi affettirmek ve ailelerimizin intikamını almak için boşuna bir çabaydı."

Şimdi kelimeleri çıkarmaya başladı, kelimeler içinden fıskırıyor. Sel kapısı açıldı ve gerçeğin akmasına izin veriyor. Ardında hasara neden oluyor ama artık kendini tutmuyor.

"Senin benim için başka bir şey olduğunu kabul etmek beni hatalarımı yeniden yaşamaya zorlayacaktı ve ben bunu yapmak istemedim," diye itiraf ediyor. "Gözlerinin içine bakıp sana ne yaptığımı söylemek istemedim. Çünkü gerçek şu ki, Turley adını taşımayı hak etmiyorum. Senin ailen olduğumu söylemeyi hak etmiyorum. Seni terk ettikten sonra olmaz. Çoğu Vulmin ne yaptığımı bilseydi beni asla takip etmezdi. Ve bu dava... Beni ayakta tutan tek şey bu. Turley olmayı bıraktığımda, Vulmin olmak sahip olduğum tek şeydi."

Duyması zor.

Ağzından çıkan her itiraf, içime atılan bir başka taş oluyor. Düşüncelerim ve tepkilerim birbiriyle savaşıyor ve biliyorum ki hepsini bir araya getirmem zaman alacak. Her parçayı sindirmek.

Islak gözleri ve sarsıcı çaresizliğiyle bana bakıyor. "Özür dilerim Auren. Çok üzgünüm."

Titrek bir nefes alıyorum ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Dökülen tüm kelimeler şimdi

Nereye yerleŖeceđimi.

Yıkım k  klerimi s  kt   ve beni darmadağın etti. Bunu inkar edemem.

Ama masanın öbür ucundan Wick'in eline uzanıyorum ve parmaklarını kavradığımda onu   rk  t  yorum. Bana bakıyor ve sanki bir darbe indirmemi bekliyormuŖ gibi irkiliyor.

"Sen hata yapan bir   ocuktun," diyorum yavaŖŖa ve o sözünü kesemeden sözünü kesiyorum. "Bazen hatalarımız o kadar büyük olur ki, yere d  Ŗt  klerinde sonuçları hayal edebileceğinizden çok daha uzaklara uzanır."

Sertçe yutkunuyor, her kelimemi bekliyormuŖ gibi beni izliyor.

"Olan oldu," diyorum ona. "O gece olanlar ikimiz için de bir trajedydi. Ailelerimizi kaybettik. Evlerimizi. G  venliğimizi. Kimliklerimizi..." Keder dilime vurmakla tehdit ediyor ama devam ediyorum. "Ama Ŗimdi ikimiz yeniden bir araya geldik. Bence birbirimizin ailesi olmayı ailelerimize ve kendimize borçluyuz. Çünkü sen bir Turley'sin. Kanıtı damarlarında. Ve bence yeterince kaybettik. Listeye birbirimizi eklememize gerek yok."

Gözleri nemle parlarsa da duygularını bastırmaya   alıŖıyormuŖ gibi çene kasları titriyor.

Eskiden olduğu   ocuk için, taŖıdıđı ve onu çok etkilediği belli olan korkunç piŖmanlık ve utanç için ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. Bağırabilir ve çığlık atabilirdim. Nefreti se  ebilirdim. Ama Wick'in Ŗehir meydanında söylediği gibi.

Daha iyisini yapabiliriz.

Elini sıkıyorum. "Sen sadece Vulmin'e sahip değilsin, Wick. Artık bana da sahipsin."

Tamamen darmadağın olmuŖ görünüyor. Sanki tüm duygularını ve sırlarını saklamıŖ ve Ŗimdi onlar ortaya döküldüğüne göre, tüm parçalarla ne yapacağını bilemiyor.

Bir an için, sanki fikrimi deđiŖtirmemi ve ondan nefret ettiğimi söyleyip

onunla hiçbir ilgisi yok.

Yapmadığım zaman boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Sen hâlâ aynısın. Tıpkı küçük bir kız olduğun zamanki gibi. Beni affediyorsun. Dışlanmayı hak ettiğim halde gülümsüyorsun. Sana küçük güneş demelerine şaşmamalı. Tanıdığım en sıcak kalbe sahipsin Auren."

Bu sefer elimi sıktı, sonra elimi bıraktı.

Git.

Derin bir nefes aldım ve onunla onun arasına baktım. Slade. "Sanırım bugünlük bu kadar geçmişi anmak yeter," diyorum, gülümsememin titremesini engellemeye çalışarak. "Şimdi Vulmin işine geçelim."

Konu değiştiği için rahatlamaş görünüyor ve açıkçası ben de rahatladım. Ona söylediğim her şey samimiydi. Yirmi yıl önce yaptığı bir hata için onun sekiz yaşındaki halini cezalandırmayacağım. Bu seçim yüzünden kendini çok cezalandırdığı ortada. Ancak benim de her şeyi kendi başıma kabullenmem için zamana ihtiyacım var ve ikimiz de aile olmanın ne demek olduğunu öğrenmeliyiz.

Bu yüzden şimdilik Vulmin olmaya odaklanacağız.

Wick, Slade'le yeniden bir araya geldiğimizden beri Lydia'da olan her şeyi anlatmaya başlıyor ve bizi tüm detaylarıyla bilgilendiriyor.

"Sermaye üzerindeki kontrolümüzü korumak hayati önem taşıyor" diyor. "Ama bu çok zayıf bir ihtimal. Kraliyet muhafızları her an şehre saldırabilir ve kontrolü yeniden ele geçirebilir. Savaş eğitimi almış ve savaşmaya istekli Vulmin'leri harekete geçirdim ama ilk akının gelmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekecek."

"Ama Orea'daki istila Carrick'in ordusunu büyük ölçüde tüketmiş olmalı," diyor Slade.

"Aynen öyle. Güçlerinin çoğunu başka bir diyara göndererek olasılıkları artırdı. Saldırmamız için mükemmel bir zaman. Hiç olmadığı kadar zayıf durumda. Ama Carrick zulmünü sonsuza dek sona erdirmek istiyorsak, kralın sonunu getirmeliyiz."

"Ama hala nereye kaçığını bilmiyoruz?" Slade sora

r. Wick başını sallıyor.

"Tamam." Ayağa kalktım, sandalyem yere. "Sanırım onu esir aldınız?"

Wick tam olarak kimden bahsettiğimi biliyor ve başını sallıyor. "Biliyorum. Yakaladığımız Taş Kılıçlarla birlikte aşığıda. Ama henüz konuşmadı."

"Kim?" Slade de ayağa kalkarken sorar.

Cevap verirken onunla gözlerimi kilitliyorum. "Bize ihanet eden fae," diyorum ama içimden fısıldıyorum.

Bana ihanet eden Fae.

BÖLÜM 40

AUREN TURLEY

Lydia hakkında çabucak öğrendiğim şey, bu şehrin tünellere çok düşkün olduğu. Hem su hem de yürüme tünelleri. Wick bizi mavi çatılı binanın mahzenine götürüyor ve içinde gizli bir tünel var. Yürüme yolu karanlık ve nemli, taş yarıklar floresan yosunlarla beneklenmiş ve alevsiz ışığın tanıdık mavi ampulleriyle aydınlatılmış.

Tünel kısa bir koridordan başka bir şey değil ve sonra Wick, Slade ve ben taş bir eşikten geçip cam bir kapıdan bakıyoruz. Diğer tarafta Vulmin'in hapishane olarak kullandığı alan var.

Oda geniş ve uzun. Görünürde hücre ya da parmaklık yok ama duvarlara çivilenmiş geniş banklar ve yere tutturulmuş kancalar var. Bu kancalar, malzeme yığınlarını sabitlemenin bir yolu gibi masum bir şey olarak geçebilir. Ancak şu anda mahkumların ayak bileklerine takılan prangalara bağlanmak için kullanılıyorlar.

Kan kokusu burada çok daha güçlü ve camın arkasından Taş Kılıçlardan birinden geldiğini görebiliyorum. Boynunda sarılmış ama hala kanıyor gibi görünen şiddetli bir kesik var.

Wick görüş alanımı fark etti. "Kendi kılıcıyla kendini öldürmeye çalıştı. O yapamadan biz müdahale ettik."

Kendi kendine açtığı yara dışında, ne onun ne de diğer askerin başka bir yarası var. Wick'e bakıyorum

Düşüncelerimi anlamış gibi görünüyor çünkü başını sallıyor. "Vulmin acımasız olmak zorunda, bu doğru. Ama meydanda da söylediğim gibi. Biz Fae'ler de daha iyi olmalıyız. Ve şehri ele geçirdiğimizden beri, bu şimdi başlıyor, tutsaklarımızla bile."

Göğsümde gurur gibi bir şey kabarıyor.

Slade, "Bu, mahkûmlarınızın neden konuşmadığını açıklıyor," diyor. Ona bir bakış attığımda omuz silkiyor. "Bunun asilce olmadığını söylemiyorum. Öyle. Ama insanlar acı çektiğinde dilleri çözülür."

Wick, "Ama o zaman Annwyn'den silmeyi umduğumuz şeylerin aynısını devam ettirmiş oluruz," diye savunuyor. "Vulmin'in her zaman bir planı olmuştur. Büyürüz, savaşıyoruz, gerekirse öldürürüz ama sonra kontrolü ele geçirdiğimizde yeni bir yol uyguluyoruz. Daha iyi bir yol. Annwyn'in gerçek barışı getirme umudu varsa, bu muhaliflerimizle başlamalı, yoksa bu gerçekten barış olmaz. Gerçekten değişim olmaz. Dost ve düşman arasında seçim yapamayız."

"Dost ile düşmanı da karıştırmamalısınız."

"Ve yapmayacağız," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor Wick. "Ama Annwyn'e Fae'lerin Fae'lere karşı savaşmasının bir yaşam biçimi olmadığını fark ettirmeliyiz. Birlik olmamız gerekiyor. Bunu nüfusun yarısını öldürerek ve nefret ederek yapamayız."

Slade cevap vermiyor, ancak Wick'in ideolojisine katılmadığı çok açık. Ancak yakın zamanda bir zindanda bulunmuş ve dayak ve işkenceye maruz kalan başkalarını görmüş biri olarak, Wick'in barışçıl bir Annwyn için planının hoş bir plan olduğunu söylemeliyim.

"Hapsedilmekten bahsetmişken... Oreanlar iyi mi? Zindandan çıkardıklarım mı?" Ben soruyorum.

"Hepsi burada, şehirde kalıyor ve kendilerine bakılıyor."

Slade ile bakışıyoruz. "Onlarla konuşmalıyız. Bakalım annen hakkında bir bilgileri var mı?"

B a ş ı n ı sallıyor ve ifadesinin geri kalanını okunamaz halde tutmasına rağmen, yüzündeki endişe parıltısını görebiliyorum.

Gözler.

Camdan geriye bakıyorum, uyuyan Taş'ın yanından geçiyorum.

Kılıçlar ve bakışlarım odanın diğer ucundaki figüre takılıyor. Tuğlalı duvara bakan bir bankta yatıyor. Buradan omuz hizasındaki saçlarını görebiliyorum, kahverengi ama kırçılı.

Brennur.

"Hazır mısınız?" Wick bana soruyor.

Başımı sallıyorum ve üçümüz loş odaya giriyoruz. Daha çok oluklara benzeyen tavandaki havalandırma delikleri sayesinde içerisi cereyan yapıyor. Kapının hemen yanındaki masanın etrafında dört Vulmin oturuyor. İçlerinden biri kitap okuyor, diğer üçü ise önlerindeki fenerler titrerken bir çeşit zar oyunu oynuyor.

Bizi gördüklerinde, hemen kendi

Aya

klar "Odayı istiyoruz," diyor Wick onlara.

. Erkekler aceleyle dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapatıyorlar. "Onu buraya getirin," diyorum.

Wick başını sallayarak odanın diğer tarafına geçer. cebinden anahtarı çıkardı. Boşalan masaya oturuyorum ve Slade kollarını önünde kavuşturarak kapının yanındaki duvara yaslanıyor.

Wick kancadaki zincirin kilidini açar ve sonra yanına gidip uyuyan fae'yi botunun ucuyla dırter. "Ayağa kalk."

Brennur sarsılarak uyanır.

Uykudan sıyrılırken aklını başına toplamaya çalışmasını izliyorum ama Wick çoktan ayak bileğine bağlı zinciri çekiştirmeye başlamış bile. Beni fark edene kadar odanın yarısını geçmiş oluyor, kil rengi gözleri kan çanağına döndüğü için daha kırmızımsı görünüyor.

Wick onu masanın karşısındaki sandalyeye itmeden önce, "Otursana," diye emretti.

Brennur omzunun üzerinden Slade'e bir bakış atar, onun arkasında olmasından rahatsız olduğu bellidir.

"Bana bakma. Ona bak." Slade'in sesindeki soğukluk o kadar soğuk ki neredeyse titriyorum.

Brennur sesli bir şekilde yutkunuyor ve bana doğru dönüyor. Sakalı eskiden düzgünce kesilmiş ve ucu tamamen düzdü. Şimdi ise çok daha dağınık, tıpkı saçları gibi.

Ona duyduğum nefret akıl almaz boyutlarda. Sadece ona bakarken bile midem bulanıyor. Kurdelelerim geriliyor, kenarları keskinleşiyor ve onları ileri doğru fırlatıp boğazını kesmek cazip geliyor. Ama ben cevaplar için buradayım.

Bu kadar bekledim. Biraz daha bekleyebilirim.

Brennur'un bakışları etrafa kayıyor ve kendini tutuş şekli bana sıçrayan bir kemirgeni hatırlatıyor. Sıçrayacak bir delik ya da çalacak bir hurda arayan bir kemirgeni. Parmakları bileğindeki büyülü kelepçeyle oynayarak büyüsünü engelliyor.

Demek Wick'in bahsettiği diğer kullanım buydu. Kelepçesini Brennur'a taktı.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordum.

Erkek umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Duruma göre değişir."

"Bize neden ihanet ettiğin ve bizi Glassworth Sarayı'na götürdüğünle başlayalım."

"Bir fae hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı," diye açıklıyor, sanki düzinelerce insanı ölüme göndermek yerine hava durumu hakkında anlaşmazlığa düşmek kadar kolay bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Tam olarak ne zaman taraf değiştirdin?" Wick ona sorar.

Brennur tereddüt ettiğinde, bakışlarımı Wick'e çevirerek düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Taraf değiştirmedim. Aslında hiçbir zaman birini seçmedi."

İtiraf etmeliyim ki, kendini çok iyi taşıyordu. Bastonu, fedakâr davranışları, ağarmış saçları ve erteleyici ses tonu; hepsi de altında saklanan sıçan için harika bir kılık değiştirmeydi.

"Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Brennur homurdanıyor. "Bir fırsat görüyorum ve onu değerlendiriyorum. Hepsi bu."

"Yani kendinden başka kimseye sadık değilsin," diye tahmin yürütüyor Wick.

"Bu doğru. Ve diğer herkes de aynı şekilde davranırsa akıllıca davranmış olur."

Wick'in gözlerinden gözle görülür bir öfke yayılıyor. "Senin yüzünden kaç Oread ve Fae öldürüldü? Kaç görevimiz tehlikeye girdi?"

"Ya bu olacaktı ya da ilmiği kendi kafama geçirecektim. Kimse için ölmeyeceğim," diyor meydan okurcasına. "Ve hala benim sihrimi kullanabiliyorsun. Ben de sana yardım ettim."

"Sen krala her adımda bilgi verirken!" Wick homurdanarak yumruğunu masaya vuruyor. Bu, uyumakta olan diğer Taş Kılıcı ürkütüyor, ama kanlı olan ürkmüyor bile.

Brennur hiç pişmanlık duymadan bakıyor. "Ona her şeyi anlatmadım. Bu konuda akıllıydım. Çok fazla görev tehlikeye girerse bunu fark edeceğini biliyordum."

"Yani ikimizi de kandırdın."

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, kimse için ölmüyorum."

"Geçen yıl Kuvell'deki görev. Kırk Vulmin o güvenli evde bulunduğu ve pusuya düşürüldüğünde. O sen miydin?"

Brennur sessiz kalır, bu da yeterli bir cevaptır.

Wick'in bakışı tüyler ürpertici. "Sayısız Fae ve Oread'ı güvenli bir limana getirmen, davamız için bizi tehlikeli bölgelere gizlice sokman için sana güvendim ve tüm bunlar olurken sen bencil bir hainden başka bir şey değildin."

"Başımı dik tutabilmek için kimin önünde eğilmem gerekiyorsa eğilirim," diye yanıtlıyor Brennur. "Kral, asi lider, soylu, fark etmez. Roller ve politikalar her zaman değişir. Neredeyse yüz seksen yaşıdayım. Sadık olmak gibi aptalca bir şey yapsaydım hâlâ hayatta olur muydum sanıyorsun? Bah!" Elini sallıyor, ayak bileğindeki zincir hareketleriyle birlikte şingirdiyor. "Sadakat kendini öldürtmek için iyi bir yoldur."

"Komik," diye homurdandı Wick, "sadakatsizliğin seni gerçekten bitirecek olan şey olacak."

BÖLÜM 41

AUREN TURLEY

Wick'in tehdidine rağmen Brennur hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Beni öldüremezsin," diye cevap veriyor. "Daha önce birinin bunu tehdit etmediğini mi sanıyorsun? Değerimi biliyorum. Benim büyüm nadirdir, çok nadir. Hâlâ yüzük büyüsünü kontrol edebilen tek fae'lerden biriyim. Ben çok değerliyim."

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve sanki onu dişlerimin arasında gıcırdatabilecekmişim gibi dişlerimi birbirine geçiriyor.

"Öyle misin?" Wick meydan okuyor. "Çünkü hâlâ o peri yüzüğünün kralı nereye götürdüğünü söylemeyi reddediyorsun."

Brennur aramıza bakıyor. "Sana anlatacağım. Bir bedel karşılığında." "Peki ya hayatın?" Wick homurdanıyor.

Gözlerini deviriyor. "Dediğim gibi, beni öldüremezsin. Bu yüzden bundan daha fazlası gerekecek."

Anında avucumu açıyorum ve altın parçalarının masanın üzerine düşmesine izin veriyorum, onu ürkütüyorum. Metalik çınlamalarla yere düşüyorlar, her biri onun iğrenç gözleri tarafından takip ediliyor.

"Pekâlâ, fiyatınız nedir?" Hafifçe soruyorum. "Altın mı? Kendi başına bir kral olmana yetecek kadar zenginlik mi? Tüm Annwyn'e sahip olmaya yetecek kadar zenginlik mi?" Elimi büyük altın külçelerinden birinin etrafında kenetleyip ona uzatıyorum.

Öne doğru uzanıp elimden aldı, fener ışığında çevirdi

ve her bir parçasına baktı.

siyah damar. Daha fazla altın külçesinin oluşmasına izin veriyorum, bazıları masadan kalkıp yere düşüyor. Sonra yığını sanki bir kart oyununda kazanan eli kazanmış gibi ona doğru itiyorum.

"İşte," diyorum açgözlü gözleri onu içine çekerken. "Şimdi, peri yüzüğün kralı nereye götürdü?"

Brennur uzun, sessiz bir an boyunca bana bakarken sakalını sıvazlıyor. Cevap vermeyecek. Bu odada sıkışıp kalırsa altının ona bir faydası olmayacağını biliyor. Ama sorun değil.

Ona başka sorularım da var.

Üzerindeki buruşuk deri yeleğe bakıyorum. Önü açık, çamurlu kahverengi bir renk.

"Kendi derinizi mi tabaklıyorsunuz?"

Brennur konu değişikliğim karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Çenemi sarsıyorum. "Yeleğin. Daha önce de giyyordun. Sadece deriyi kendin mi tabaklıyorsun diye merak ediyorum."

"Evet, kendi derimi kendim tabaklıyorum," diye cevap veriyor alaycı bir sabırsızlıkla. "Ne olmuş yani?"

Masanın üzerinde döndürürken parmaklarım bir altın külçesinin etrafında dönüyor. "Meşe kabuğu kullanıyorsunuz, doğru mu?"

Soru basit. Niyetim öyle değil.

Ve yüzümü ifadesiz, ses tonumu sakın tutmama rağmen, o kadar sıkı sarılıyorum ki her an yaylanabilirim çünkü Una anılarımı çalmadan hemen önce beni peri halkasından geçirdiğinde neler olduğunu hatırlıyorum.

Hatırlıyorum... Hatırlıyorum.

Brennur derimin altında kaynayan öfkeyi fark etmemiş olacak ki sabırsızca Wick'e bakıyor. "Bu neyle ilgili?"

Yavaşça öne doğru eğiliyorum ve bakışlarını tekrar kendime çekerken fenerin alevinin yüzüme vurduğunu hissedebiliyorum. "Bu koku. Tadı," diyorum, ses tonum kararmış. "Biri bir şeyi ittiğinde bir izlenim bırakıyor

Kaçırılırken seni susturmak için ağzına bir parça cila bezi soktum. O meşe kabuğu çok belirgindi ve hâlâ kokusunu alıyorsun."

Gözleri açılıyor. Sadece bir parça, sadece bir saniyeliğine. Ama bu yeterli.

"O sendin." Sesim alçak. Hatta.

Korkunç bir öfkeyle dolu.

"Beni Bryol'dan kaçırp Orea'ya götüren sendin. Lemurya köprüsünün yüzlerce yıldır yok edilmiş olması önemli değildi. Çünkü sen... sen diyarlar arasında geçiş yapabilen bir peri yüzüğü yapabiliyorsun."

Yüzü hiç kıpırdamadan duruyor ama ben duyuyorum. Kalp atışlarının hızlandığını. Arkasında, Slade ürpertici bir öfkeyle kabarıyor gibi görünüyor.

"Söyle bana. Sen kimin tarafındaydın?"

Ben

mi?" "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye tükürdü.

Başım düşünceye dalmışken onu görmezden geliyorum. "Bu

tam olarak çözemediğim bir şey var. Neden beni Orea'ya götürdün? Kral için çalışıyor olsaydınız, o zaman beni ya tutsak olarak ya da ailemle birlikte idam ettirmek isterdi. Ama eğer isyancılarla çalışıyorsan... beni onlara verebilirdin. Annwyn'de çok daha değerli olmalıydım. Peki neden Orea? Kimin için çalışıyordun?"

Sessizlik yayılır ama bu kez denge bozulmuştur. Slade bir adım öne çıkıyor.

Sadece bir adım. Devasa bir tehdit.

"Cevap ver ona," diyor, sesi soğuk ve korkutucu.

Görüş alanımın kenarından sivri uçları uzamış gibi görünüyor. Bakışları Brennur'un başının arkasına kilitlenmişken, öfke içinden geçerek odayı dolduruyor ve tenime çarpıyor.

Brennur sertleşir ama başını sallar. "Bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür mü ediyorsun?" İnanamayarak söylüyorum.
"Beni kaçırıp Orea'ya götürdüğün için mi?"

"Evet," diye hırlıyor. "Kral tüm ailenin yok edilmesini istedi. Eğer yaptığım şeyi yapmasaydım sen de yakalanacak ve ailenle birlikte öldürülecektin. Neredeyse seni kurtardım."

"Pratikte beni kurtardın mı?" Aniden ürkekleşen bakışlarındaki kırmızı tonu inceleyerek saldırıyorum.
"Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, eğer yaptığın şeyde iyi bir niyetin olsaydı, beni Vulmin'e götürürdün. Ama götürmedin, değil mi?"

Sessiz kalıyor.

"O gece benimle birlikte olan diğer çocuklar. Onlara ne oldu?"

Bana boş boş bakıyor, ama alttan alta bir endişe akımı var. İnce dudaklarını birbirine bastırırken daha da düzleşiyor ve sessizce bana cevap vermeye niyeti olmadığını gösteriyor.

Büyü parmak uçlarımda karıncalanıyor, dışarı çıkmayı talep ediyor ve ben de teslim oluyorum. Güç beni kavırıyor ve önündeki masanın üzerine yığılmış tüm altınlar bir anda sıvılaşıyor.

O daha geri sıçrayamadan, erimiş metal ellerini ve kollarını kaplayarak uzuvlarını masaya sabitler. Üzerlerinde bir kabuk gibi sertleşerek onları yerlerine hapsediyor.

Çırpınıyor ve ben onun yüzünün lekelenmesini izliyorum, dişlerini sıkarak onun pençesinden kurtulmaya çalışıyor.

"Rahatsız edici, değil mi?" Ben soruyorum. "Çaresiz olmak. Size zarar vermek isteyen başka birinin merhametine kalmak."

"Beni öldüremezsin!" diye panik içinde çığlık atıyor.

Kaşlarım kalktı. "Kim öldürmekle ilgili bir şey söyledi? Seni öldürmüyorum, Brennur. Seni yaralamıyorum bile. Ama söylediğin her yalan ya da görmezden gelmeyi seçtiğin her soru için o altından daha fazla yayılacak. Eğer bilmek istediğim her şeyi bana söylemeyi reddedersen, yaldızlı bir heykelin içinde sıkışıp kalacaksın. Canlı. Nefes alırsın. Hareket edemezsin."

Öfke ve korku içinde savaşıyor gibi görünüyor, çenesini zıplatıyor, kollarını geriyor.

"Ama..." Devam ediyorum. "Her gerçek için, altını sürükleyip götüreceğim. Bu kadar basit." Slade'e bakıyorum. "Hatta insancıl."

"Çok," diye onaylıyor karanlık bir tehditle. "Ben olsam onu canlı canlı çürütmeye başlardım."

"Gördün mü?" Brennur'a dönerek söylüyorum. "Çok daha insancıl. Şimdi, konuya geri dönelim. O gece diğer çocuklara ne oldu?"

Hemen cevap vermediğinde, daha fazla altın dalgalanır ve kollarından yukarı dökülür. Dirseklerini geçerek sertleşiyor ve omuzlarına kadar ulaşıyor. "Bekle!" diye bağıyor, vücudu garip bir şekilde sarsılıyor, sandalyeye yarı oturuyor, yarı kalkıyor. "Bryol gibi bir görev için gönderilen askerlerin en iyi karaktere sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağıyor. "Gönderilenler bir baskın sırasında en acımasız oldukları için seçildiler ve bunu görev için yapmıyorlar. Bundan zevk alıyorlar. Yağmalama, öldürme, adam kaçırmama... Bundan nasıl daha fazla para kazanacaklarını biliyorlar. Eğer yeterince acımasızsanız baskınlar kazançlıdır."

Altından birkaç santim geri çekiyorum. "Devam et."

Nefes nefese, endişeli nefesini tutmaya çalışıyor, ancak sözüme sadık kaldığım için biraz rahatladığını görebiliyorum. "Bir grup çocuğu kaçırmama yardım edersem bana yarısını teklif ettiler. Onları kıyıda birilerine satacaklardı. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama sonra senin elimizde olduğunu fark ettik."

Midem bulanıyor.

"Seni satma riskini alamam. Çok tanınırsın. Annwyn'deki herkes senin kim olduğunu anlayabilir." "Peki ya kral?"

"Tabii ki ölmeni istiyordu," diye cevap veriyor. "Bütün aile."

Artan öfkemle titremeye başlarken bile büyüü bir santim daha uzaklaştırıyorum.

Parçalar bir araya gelirken, "Bu sen ve grubun için bir sorun olabilirdi," diye düşünüyorum. "Ve satmak

çocukların geri kalanı yeterli değildi. Hala benim üzerimden para kazanmak istiyordun ama bunu Annwyn'de yapamayacağını biliyordun."

Başını sallıyor. "Orea'da bağlantılarım vardı."

Bakışlarım sertleşiyor. "Tabii ki yaptın."

Öksürmeden önce dudakları kasılıyor, boğazındaki bir sızıdan dolayı hıçkırıyor. "Hayatımı kazanmak zorundaydım. Köprü yıkıldıktan sonra, peri yüzüğünü kullanarak kaçakçılık yapmak çok para kazandırdı. Orea'daki alıcılar Fae malları için iyi para ödüyorlardı, ya da tam tersi."

Öfke, hararetli sözlerimi ateşliyor. "Sadece mallar değil. İnsanlar.

Çocuklar."

Ama başını sallıyor. "Hayır, senden önce ya da sonra hiç et tüccarlarıyla uğraşmadım," diyor, sanki bu onu suçluluk duygusundan kurtarıyormuş gibi. "Orea'ya götürdüğüm tek kişi sendin."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," diyorum düz bir sesle.

"Annwyn içinde bir yüzük bağlamak bir şeydir. Onu tamamen farklı bir aleme bağlamak çok daha fazla güç gerektirir. O büyü beni günlerce sakat bıraktı. Onu idareli kullandım." Kollarını işaret etmek için başını eğiyor ve ben de istemeye istemeye daha fazla altın çekiyorum. Artık dirseklerinin altında, ama serbest kalan derisi metalin sıkıştığı yerden dolayı renksizleşmiş.

"Hayatını kurtardım," diye tekrarlıyor. "Askerler senin için bir şey elde edemeyeceklerini anladıklarında, kralın istediği gibi seni öldürmeye hazırdılar. Ben de onlara seni öldüreceğimi söyledim. Onlar diğer çocuklarla kaçtı, ben de bir yüzük yaptım ve seni Orea'ya kaçırdım."

Sesim fokurduyor. "Beni oraya kurtarmak için götürmedin. Beni oraya satmak için götürdün."

"Satılmak ölmekten iyidir."

Derfort Limanı'ndaki çocukluğumu düşünerek soğuk soğuk gülüyorum. Nelere katlandığımı düşünerek. Bunu söylemesi için,

Ses tonu o kadar iyi niyetli ki, acı çekmesini istiyorum.

Arkasında Slade öfkeyle dalgalanıyor.

"Yani beni Orea et tüccarlarına sattın," diyorum eşit bir şekilde. "Sonra ne oldu?"

"Kral, tam da istediği gibi senin ve ailenin öldüğünü sessizce öğrendi," diyor omuz silkerek. "Bu yüzden geri döndüğünüz söylentisi çıktığında... suçu başkalarına atmak istedi."

Altın, kollarının ortasına kadar kayıyor. "Ama o parmak sana değmedi, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor Brennur, gerçekten de kırılgan görünme cüretini göstererek. "Hiçbir şeyin bana geri dönmeyeceğinden emin oldum."

İtiraflarının her biri etki yaratıyor. Sözleri beni içimden parçalıyor, parçalar uçuşuyor, tozlar püskürüyor.

Para için kaçırıldım. Bildiğim her şeyden uzaklaştırıldım. Güvenlikten koparıldım. İstismar edildim, kullanıldım, yok edildim. Hepsi para için.

Kendimi ne kadar ucuz hissettiriyor. Birinin hayatımın değerine karar vermesi ne kadar yıkıcı.

Yanımda, Wick perişan
görünüyor. Slade canı görünüyor.

Soğukkanlılığımı koruyarak keskin bir baş selamı veriyorum ve ardından altınımı sadece ellerini yakalayana kadar çekiyorum, yine de onları ahşap masaya yapıştırıyorum. "Peri yüzüğün kral ve Emonie'ye Annwyn'in hangi bölümünü getirdi?"

Vereceği cevabı bir süre düşündükten sonra nihayet cevap vermeye karar veriyor. "Köprünün yakınında."

Wick'in gerildiğini hissedebiliyorum ama eğildim. "Köprünün yakınında- ama hangi tarafta?" Brennur'un gözleri parlıyor ve ben de onaylarcasına mırıldanıyorum. "Kral için bu yüzden bu kadar değerlisin, değil mi? Çünkü artık senin Orea'da bir yüzük açabileceğini biliyor. Onu doğrudan Orea'ya götürmek için büyünü kullanıyordun.

Böylece köprüyü yeniden inşa etmenin ve işgal etmenin bir yolunu bulabilecekti."

Başını eğiyor, kibir yüz ifadesine yansıyor. "Dediğim gibi, öldürmek için çok değerli."

"Köprüyü tamir etmeyi nasıl başardılar?"

"Bilmiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten bilmiyorum," diyor hayal kırıklığı ve alaycı bir ifadeyle. "Sana her şeyi anlattım. Şimdi o küçük parlak tehdidini ortadan kaldır. Ben üzerime düşeni yaptım."

Slade sesli bir şekilde homurdanıyor ama ben ona başımı hafifçe sallıyorum ve ses kesiliyor.

Elimin bir hareketiyle altının geri kalanı birikiyor, bana doğru kayıyor ve kollarımdan yukarı süzülerek sarmal kol bantları gibi sertleşiyor.

"Şimdi." Brennur doğruldu ve yeleğini düzeltmeden önce tekrar öksürdü. "Beni serbest bırakacaksın, bir fiyat pazarlığı yapacağız ve ancak o zaman seni kralı ve o kadın taklitçiyi taşıdığım yere götüreceğim. Burada işimiz bitti."

Başımı sallayarak sandalyemi geriye kaydırdım ve ayağa kalktım. "İşimiz bitti."

Brennur da ayağa kalkmaya başlar, ancak yapamayacağını fark eder.

Vücudu kaskatı kesilmiş, aşağı bakıyor. Yere düşen altın külçeleri yok olmuştu. Farkına vardığında bakışları tekrar bana yöneliyor ama artık çok geç. Külçeler çoktan erimiş ve ayakkabılarının tabanına yapışmış, ancak kararmış tek bir damar bile görünmüyor.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor, ayaklarını hareket ettirmeye çalışıyor ve yine başaramıyor.

"Oh, o mu? O altın tam da bize et tüccarlarının çocuk satmasına nasıl yardım etmeye karar verdiğinizizi anlattığınız sırada eridi."

Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla odaya bakar. Tavırları büyüyor

daha tedirgin ve tekrar öksürmeye başlıyor, ama bu sefer tam olarak temizleyemiyor.

Ona sakince, "Bu çürümenin boğazına kadar işlemesi olacak," diyorum ve o da bana kızıyor.

"Ne?" diye bağıyor, gözleri yuvalarından fırlamış, yüzündeki kan çekilmiş. "Yapamazsın!" Sesi hırıltılı ve pürüzlü bir hal almış, güçlkle çıkabiliyordu.

"Hmm, yapabilirim gibi görünüyor."

Hareket edemeyeceğini unutarak bana doğru hamle yapmaya çalışıyor ama Slade ondan bir adım önde. Tek yapması gereken bir elini omzuna indirmek ve Brennur'u sandalyesinde sabit tutmak.

Slade'in gözleri ona kaymıyor bile. Benim üzerimde kalıyorlar. Bunun için seçtiğim yol ne olursa olsun beni desteklemeye hazırlar.

"Ne yazık ki senin için çok büyük bir hata yaptın Brennur."

Ciğerlerine yerleşen çürümenin, zorlukla aldığı nefesleri bozduğunu hissettiğimde bana ters ters bakıyor. Nefes almak onun için daha da zorlaşıyor. Kalbi, damarlarının geri kalanından zehir saçıyor ve bir öksürük nöbeti daha geçirirken şiddetle titremesine neden oluyor.

"Benim için canlı halinin ölü halinden daha değerli olduğunu sanıyordun," diyorum boğazındaki çürüme yoğunlaşıp bir sonraki kazıyıcı nefesiyle nefes borusunu çürütürken. "Değmezsin."

Vücudu sarsılır ve masaya yığılır, çürüme tüm organlarına saldırıp kalbine odaklanırken nefes alma yetisini kaybederek hırıltıyla solur.

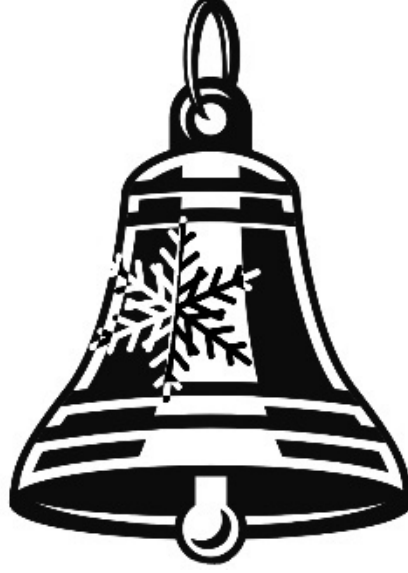
Buna ihtiyacı yok. İhtiyacı olduğunu hiç göstermedi. Bir.

Kapıya doğru giderken yanından geçtim ve elimi uzattım, bir altın sikkenin benekli yüzünün tam önüne düşmesine izin verdi. "Ödemeniz."

Sonra onu çürümeye bırakarak uzaklaştım.

Çünkü bana yaptığı şey tam olarak buydu.

BÖLÜM 42

KRALİÇE MALİNA

Üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen fae cesetlerinin dumanı hala havayı kirletiyor. Yanmış cesetlerin kokusu zaten yeterince iğrenç, ama çürümüş yanmış cesetlerin kokusu? Kesinlikle iğrenç.

Ötedeki topraklara bakıyorum. Zaten çirkin, kırık dökük bir yerdi ama şimdi kar, Ravinger'ın çürümüşlüğü'nün pıhtılarıyla pıhtılaşmış. Çürüme çizgilerinin dış duvarlarında ölü sarmaşıklar gibi süründüğü Cauval Kalesi'nin yıkıntılarından dışarı çıkıyorum. Elim, pis kokudan nefes almama yardımcı olması için burnuma ve ağızıma sardığım ödünç atkıma bastırıyor.

Dommik, onları yakmaya başlamadan önce bize daha fazla erzak sağlamak için fae cesetlerinden çaldı. Her bir secde halindeki bedene alev bastırıyor, toprağı çürümüş cesetlerden arındırıyor. Şimdilik bol miktarda yiyeceğimiz var ama kokudan iştahım kaçtı.

Bunun yerine köprüyü güçlendirmekle meşguldüm. Şimdiye kadar, başka hiçbir fae karşıya geçmeye çalışmadı.

Lemurya köprüsü açık ve Yedinci Krallık boş kalmıştır.

Ölüler hariç tabii.

Bugün kalın yünlü bir elbise ve polar tayt giyiyorum, boğazımda kürklü bir yaka ve bileklerimde manşetler var. Dommik bana pantolon giymemin çok daha pratik olduğunu söylüyor ama elbiselerimin içinde kendimi daha çok hissediyorum. Kalın karda yürürken onları idare etmek daha zor olsa bile.

Yolun sonuna ulaşip köprünün önünde durduğumda, tahkimatıma eleştirel bir gözle bakıyorum. Highbell'de başardığımdan kesinlikle daha iyi.

Şehrim'e yapılan saldırının aksine, burada daha fazla zamanım oldu.

Ayrıca onları sürekli geliştirme ve onlara eklemeler yapma fırsatım oldu. Çünkü bunun sadece bir erteleme olduğunu biliyorum. Daha fazla Fae gelecek, bu sadece bir zaman meselesi. Bu yüzden hazır olmalıyım.

Köprünün iki yanında duran sütunlar buzla uzatılmış ve yirmi metre yüksekliğe ulaşmış. Ancak köprünün sihrimin çalışmasına izin vereceği en yakın mesafe bu. Ne yaparsam yapayım, buz gücümün köprünün kendisine dokunamayacağını çabucak öğrendim.

Tüm büyüleri mi itiyor yoksa benimkiyle özel bir ilgisi mi var bilmiyorum. Ne de olsa ikimiz de aynı anda ve benim kanımla yeniden doğduk.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçam buz gücümün köprünün kendisinde çalışmadığı için rahatladı. Kral Ravinger sisli derinliklerinde kaybolduktan sonra üzerinde birkaç adım yürüdüm. Yine de kasvetli, doğal olmayan toprakta sadece birkaç adım attıktan sonra, tamamen yanlışlık hissi duymaya başladım. Sanki oraya ait değilmişim de gitmemi istiyormuş gibi.

Test etmeye cesaret edemedim.

Hemen geri döndüm, Yedinci'nin karlı toprağında güvendeydim ve sonra işe koyuldum. Bariyerim şimdi köprünün sütunlarından Yedinci'nin topraklarının ilk santimine kadar girişi engelliyor. Birkaç katman oluşturdum.

soldan sağı doğru. Bu şekilde, eğer fae bir parçayı kırarsa, Highbell'de olduğu gibi her şeyi bir anda yok etmeyecek. Bu bana yeniden güçlendirmek için, Dommik'e de suikast için daha fazla zaman verecek. Sonuçta, köprü sadece bu kadar geniş. Bir seferde iki ya da üç fae'den fazlası geçemez.

Zemini kaygan ve kaygan hale getirdim ve şu anda altı kat savunma diktim. Her biri biraz farklı, bazıları sivri uçlu buz sarkıtları gibi sivri uçlu, bazıları parçalarla delik deşik, diğerleri ise sadece kalın levhalardan oluşuyor.

Her bir katmanın fae'lerin fiziksel ya da büyü güçlerine karşı dayanacak kadar yoğun olmasını umuyorum. Yine de dün üzerinde çalıştığım yuvarlak katmana bakarken, ağırlıktan oluşan çatlaklara kaşlarımı çatıyorum. Bunu çok uzun yapmış olmalıyım. Yapı bu yüzden zayıflamış.

Bunu düzeltmem gerek.

Kürklü kapüşonumu yüzümden çekerek buzlu büyümü çağırıyorum. Bariyeri tamamen yıkıp yeniden başlamak için yeterli gücüm yok, çünkü bu bütün günümü aldı. Bunun yerine çatlakları onarmaya çalışıyorum, avuç içlerimi her birine bastırarak küçük yarıkları doldurmayı umuyorum.

Bir uçtan diğerine seyahat ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, omzumda beni korkuyla zıplatan bir el hissettiğimde neredeyse alacakaranlık olduğunu bile fark etmiyorum.

"Benim, Queenie," diye mırıldanıyor Dommik, yumruğumda sivriltilmiş bir buz sarkıtıyla dönerken. Onu gördüğünde kaşları kalkıyor. "İyi iş çıkardın." Eldivenli parmağını ucuna bastırıyor ve derisini delip geçmeyince dilini şaklatıyor. "Beni buzla bıçaklamaya çalışacaksan, bu işi yapabilecek kadar keskin olduğundan emin ol."

Buz sarkıtını fırlatıp atkımı yüzümden çekerken gözlerim kısılıyor. "Benim işim kimseyi öldürmek değil. Senin aksine, suikastçı."

Ağzı seğiriyor. "En azından dilin çok keskin."

Onu bir bakışla kıstırdım.

Dommik'in bakışları kıpırdamadan üzerinde çalıştığım blok duvara yöneliyor. "Yine mi buradasın?"

Dönüyorum ve dikkatimin doldurulmuş çatlaklar boyunca ilerlemesine izin veriyorum. "Çatlıyordu. Düzeltmem gerekiyordu."

"Uyanık olduğun her dakika bunun üzerinde çalışıyorsun."

İçimden bir kızgınlık geçiyor, çünkü tabii ki öyle. "Burada olmamızın tüm amacı da bu zaten."

"Ama şu ana kadar hiçbir Fae gelmedi."

Hayal kırıklığım kabarıyor. "Ama yapacaklar, Dommik."

"Bundan emin değiliz," diyor omuz silkerek. "Merak etmeyin."

Alay ederek ona sırtımı dönüyorum. "Neden bazı erkekler başlarını sallar ve endişelenme der gibi görünürler? Sanki bu bir kadın kuruntusuymuş gibi?"

"Çünkü bela ödünç alıyorsun."

Gözlerim parlıyor. "Hiçbir şey ödünç almıyorum. Bela yaklaşıyor ve her türlü sonuca hazırlıklı olmaya çalışmalıyız."

Dommik, "Sonuçlardan biri de Ravinger'ın diğer taraftaki tehdidi öldürmesi olabilir," diyor.

"Aptallık ediyorsun," diyorum buzun içinden bakarken. Şimdi bile, her şey sessiz ve berrakken, yaklaşan bir kasvet hissedebiliyorum. Bir kâbustan uyandıktan sonra bunun bir rüya olmadığını fark eden birinin şok olmuş nefesi gibi.

"Neden?" diye kabaca karşı çıkıyor. "Neler yapabileceğini açıkça biliyoruz. Bu ihtimal dışı bir şey değil."

"Fae âleminin bizimkine bağlı olması, olasılık dışı olması gereken şeydir," diye karşılık veriyorum. "Bu doğal değil."

Dommik yanıma yaklaşıyor ve gölgeleri ayaklarının dibinde ince şeritler halinde kıvrılıyor. "Bu köprünün hep burada olduğunu duymuştum. Orea kurulmadan önce bile."

"Belki de," diyorum, ses tonumdaki kezzabın gittiğini

hissederek. "Efsane böyle söylüyor. Yine de başka bir dünyaya bağlı değildi. Hiçbir yere giden köprü hiçbir yere çıkmıyordu. Çünkü

Yüzyıllar. Ta ki Yedinci Krallık'tan bir kız onu geçene kadar ve sonra fae'ler bizi bağlamak için büyülerini kullandılar. Ya da öyle diyorlar."

Bir an sessiz kaldı ve gözleri benimkilerle buluştu, koyu renkli irislerinde ışık kırıntıları vardı. "Tabii..."

Pelerinine yapışan kar ve küle dikkat ediyorum. "Neye kadar?"

Sanki köprünün ötesini görebilecekmiş gibi buz katmanlarına doğru bakıyor. "Tabii bir şeye bağlı değilse. Bir yere. Sadece... Annwyn'den farklı bir diyara."

"İmkânsız," diyorum başımı sallayarak.

Bana bakıyor, kara kaşları çatık. "Neden imkansız olsun ki?"

Elimi salladım. "Çünkü Yedinci Krallık bu köprüye kafayı takmıştı. Sayısız insanı aşağıya gönderdiler. Hiç kimse geri dönmedi."

"Belki de istemediler. Ya da belki de tek yönlü bir yolculuktu."

"Tahminler ve varsayımlar," diyorum ona sabırsızlıkla. "Ne anlamı var ki?"

Omuz silkiyor. "Belki de bir anlamı yoktur. Sadece diyorum ki belki de hiçbir yere giden köprümüz yalan söylüyordu. Belki de başından beri bir yere çıkıyordu - tüm o Oreanların gidip bir daha geri dönmediği farklı bir diyara."

Şakaklarımı ovuşturup gözlerimi kapatarak yaklaşan baş ağrısını hafifletmeye çalışırken huysuzca, "Bu âlemle uğraşıyoruz," diyorum. "Kim bilir ne zaman yeni bir saldırıyla bizi enfekte etmeye çalışacak?"

Dommik elimi tutuyor ve başparmağını elimin üzerinde gezdirirken gözlerimin yeniden açılmasına neden oluyor. "Çok fazla büyü kullanıyorsun," diye mırıldandı. "Biraz ara vermen gerek. Bugün bir şey yedin mi?"

"Evet."

"Yalancı."

"Bu kesinlikle kokuşmuş. Bütün gün bunu solumaya kimin iştahı var?" Elimle arkamızdaki araziye işaret ediyorum.

Birkaç düzine cesetten dumanlar yükseliyor. Dommik küfrediyor. "Bir şey söylemeliydin."

"Tam olarak ne dedi? Bu pis koku sizi de rahatsız ediyor olmalı."

"Etrafımda bir sürü ceset oldu. Birçoğunu yaktım."

"Ama çürümüş, yanan cesetler değil," diye belirtiyorum.

Mırıldanıyor, ne onaylıyor ne de reddediyor. Sonra beni duvardan uzaklaştırmaya başladı. "Hadi gel."

Direniyorum, elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum. "Birkaç çatlak daha var-"

"Bırak onları. Yemek yemelisin."

İç çekerek beni karda yürütmesine izin veriyorum çünkü zayıf düşmüş durumdayım. Yorgunum ve kendimi boşlukta hissediyorum. Yine de yıkık kalenin ön tarafına doğru gitmek yerine bizi sağa, arka tarafa doğru yönlendiriyor. "Neden bu tarafa gidiyoruz?"

"Sadece yürüyüşe çıkıyorum Queenie." "Yürüyüş mü?"

Sırtarak bakıyor. "Evet. Bir yürüyüş. Tanıdık geleceğini düşünmüştüm. Siz kraliyet hanımları boş zamanlarınızda böyle yapmıyor musunuz? Farklı saray odalarınızda ya da bahçelerinizde gezintiye çıkmaz mısınız?"

"Yürümekten nefret ediyorum."

Dommik güler. "Elbette öyle."

"Bana yemek yedireceğini sanıyordum?"

"Yedireceğim. Şimdi benimle uğraşmayı bırak ve sadece yürü."

Sinirli bir iç çekiyorum, ama onun elinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. "Peki."

Birlikte kale kalıntılarının arkasından yürüyoruz. Bu yoldan daha önce hiç geçmediğim için yıkık dökük yapıya, aralık duvarlara ve eksik çatılara bakıyorum. Öğretmenlerimde bu kalenin yıkılmadan önce nasıl görüldüğüne dair resimler vardı. Bir zamanlar oldukça güzeldi. Şimdi ise bir kabuk gibi görünüyor. Tüm bağırsakları ve yaşamı çıkarılmış bir iskelet.

Dommik ve ben yanından geçerken sessizce yürüyoruz ve birkaç dakika sonra hala yürüyoruz. Hala sessiz. Gerçi köprüden uzaklaştıkça gerginlik beni terk etmeye başlıyor. Cauval'dan uzaklaştıkça.

Fiziksel olarak gevşediğimi hissediyorum, tüm sıkışmış kaslarım ve sertleşmiş kemiklerim sonunda gevşiyor. Bir i ekiyorım ve Dommik'in başparmağı elimin üzerinde geziniyor.

Üstümüzde gri renkli gökyüzü kararıyor, ne tam gece, ne tam gündüz, ama arada bir yerde sıkışıp kalmış. Sağımızdaki dünyanın kenarına bakıyorum, kaç kişinin boşluğa devrildiğini merak ediyorum.

Dommik bakışlarımı aldığımı fark ediyor ve beni ona doğru ekirtmeye başlıyor. Hemen elimi çekip onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Gel hadi."

Ağzım sızlıyor.

"Güven bana, Queenie."

Tereddüt ediyorum, ama sonra garip bir nedenle beni oraya doğru çekmesine izin veriyorum. Sonuna kadar gittik ve sonra Dommik gerçekten oturdu.

Oturuyor. Dünyanın

kenarında. "Ayağa kalk!"

Korkuyla tıslıyorum.

Gülüyor ve sonra yanındaki karı okşuyor. "Otur benimle."

Gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi olduğunu hissediyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Yükseklikten korkar mısın?" diye takılıyor bana bakarak. "Tabii ki korkmuyorum."

O bakmaya devam ediyor, ben sinirlenirken yüzü tamamen sakın ama tamamen meydan okuyor. "Sorun değil. Eğery yapamıyorsan..."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Yine de huysuz tarafım Dommik'in kışkırtması karşısında geri adım atmayı reddettiğı için dikkatlice öne doğru kayıyor ve onun yanındaki karın üzerine yerleşiyorum. Uzanıp bacaklarımı aıyor,

Ayaklarım dünyanın kenarından sarkana kadar onları çözüyorum.

Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

Neredeyse. Yapmıyorum elbette, çünkü ben hâlâ bir kraliçeyim. "İşte," diyor Dommik sırtarak. "Nasıl hissediyorsun?" "Seni bıçaklamak istiyormuşum gibi," diye mırıldanıyorum, korkudan kaskatı kesilmiş bir halde.

Benimle alay etmek yerine sakince başını sallıyor. "Hayır, Queenie. Bak. Al bunu."

Önümüzdeki hiçliği işaret ediyor. Önümüzde hiç bitmeyecekmiş gibi duran sisin buharlı eterini. Sonra altımızdaki, dünyamızı dipsiz pençesinde tutan karanlık boşluğu.

Titreyerek nefes alıyorum ve ona bakıyorum, dediği gibi yapıyorum ve sadece içime çekmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra düşme korkusu üzerimdeki etkisini kaybediyor. Sonra, burada oturmanın ve dünyanın kenarına bakmanın aslında oldukça... özgürleştirici olduğunu fark ediyorum.

"İşte bu kadar..." Dommik elimi tutarken beni cesaretlendiriyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi... küçük hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sadece iyi anlamda."

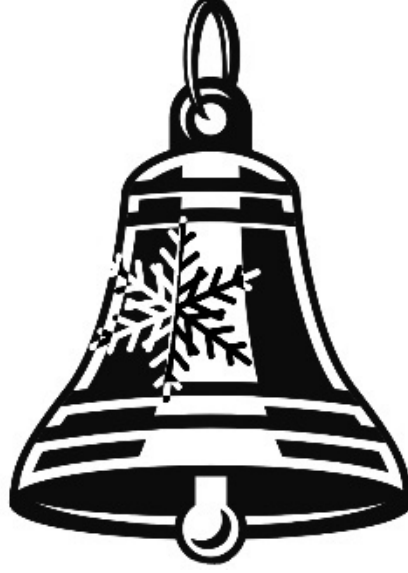
Çünkü bu, sorunlarımızı da daha küçük hissettirir.

Bizler bir dünyanın sınırında oturan sadece iki zerreyiz. Başka pek çok insan görmüş bir dünya. Ve bununla ilgili bir şey bana, karşı karşıya olduğumuz bu tehdidin belki de üstesinden gelebileceğimiz kadar küçük olduğunu hissettiriyor.

Nefesimi bıraktım ve boşluğa doğru gülümsedim, çünkü artık o kadar da kasvetli görünmüyordu.

Belki de biraz umut bulmak için dünyanın kıyısında oturmanız yeterlidir.

BÖLÜM 43

KRALİÇE MALİNA

Bir süre burada, Orea'nın kenarında oturuyoruz. Birlikte sessizliğin tadını çıkarırken sisi izliyor ve ısırın havayı hissediyoruz.

Sonra Dommik ayağa kalkıyor ve dikkatlice ayağa kalkmama yardım ediyor. Tekrar yürümeye başladığımızda, harabelere doğru geldiğimiz yoldan geri dönmek yerine yoluna devam ediyor. Ona sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Birkaç dakika sonra, tam kar yağmaya başlarken, uzakta bir şey görüyorum. Gözlerimi kısarak ne olabileceğini anlamaya çalışıyorum. "O da ne?"

"Tarih konusunda sizin kadar bilgili olmadığım için emin değilim ama sanırım... burası eskiden Yedinci Krallık'ın başkenti idi. Ya da ondan geriye kalanlar."

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim büyüdü. Dommik haklı. Bir yol var. Ya da çok uzun zaman önce bir yol olduğunu düşünüyorum. Şimdi, sadece kar üzerinde düz taş parçaları var, bazı yerlerde hala tuğlalarla örülü. Onu görebilmemizin tek nedeni rüzgarın

bir kar yığınınını yerinden oynattı ve eski sokağın yamalı yapısını açıkta bıraktı.

Kaleye olan uzaklığına bakılırsa, burası Cauval Şehri'nin dış mahalleleri sayılabilir. Ve orada, kapitone tuğlaların kalıntılarının hemen yanında, bunca zaman sonra bir şekilde varlığını sürdürmeyi başaran tek bir bina var.

"Hiçbir şeyin hâlâ ayakta olduğunu sanmıyordum." Dommik, "Ben de öyle," diye yanıtlıyor.

Birlikte ona doğru ilerliyoruz. Çatısı yok, ama üç duvar ayakta duruyor, bunlardan biri eskiden bir pencerenin olduğu yerde kavisli bir şekilde yükseliyor. Duvarların iç tarafına doğru ilerliyoruz ve her köşede uzun yığınlar halinde toplanmış karları görüyoruz.

Elimi kaba taşın üzerinde gezdirirken, "Çok fazla çökmüş olmalı," diye mırıldanıyorum.

"Hiç sanmıyorum," diyor Dommik kitabı incelerken. "Sanırım buydu."

Şaşırmış bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Çok küçük." "Ben bu büyüklükte bir evde büyüdüm."

Bunun üzerine duraksadım. Dommik kendisinden nadiren bahseder, bu yüzden onun hayatını hayal etmek benim için zor. Kuşkusuz, kendimi başkalarının yerine koyma konusunda hiç iyi olamadım. "Sen mi yaptın?"

Bana doğru sırtıyor. "Hepimiz şatolarda yaşamıyoruz Queenie."

"Bunu biliyorum, sadece..." Eskiden pencerenin olduğu yerde duruyorum.

Dommik yanıma geldi. "Başka birinin hayatından manzarayı görmek sarsıcı mı?"

"Evet." Bakışlarım pencere boşluğunun köşesine düşmeden önce başımı sallıyorum. Üzerinde küçük oyuklar var. Belki de zamanın neden olduğu izlerdir. Ya da belki de çok çok uzun yıllar önce biri bu izleri kasıtlı kazımlarla taşa kazımıştır.

Ben şimdi onların yankıları içinde dururken, bir zamanlar burada yaşayan, dolu dolu bir hayatı olan bir başkasını düşünmek çok garip.

Elimi kaldırarak sihrimi ortaya çıkarıyorum ve cam bölmenin içinde ince bir buz tabakası oluşturunca, tıpkı bir cam bölme gibi görünene kadar.

Dommik parmak eklemine hafifçe vuruyor. "Çok güzel."

Sonra dönüyorum, iki elimle taşa bastırıyorum ve daha fazla buzun yayılmasını sağlıyorum. Evin parçalanmış ve yıkılan kısımlarını yavaşça onarıyorum. Bizi çevreliyorum, hatta yukarıda kar tanelerini kapatan kavisli bir tavan yapıyorum, ancak dışarı kaymamız için küçük bir kapı açık bırakıyorum.

Dommik etrafına bir göz atıyor ve şimdi duvarlar tamamen kapalı olduğu için alan eskisinden daha da küçük görünüyor. Yine de bu yerle ilgili bir his var - sakinleştirici. Biraz daha kalmak istememe neden olan bir şey var.

Tam o sırada karnım gürültüyle gurulduyor. Yanaklarıma utanç verici bir sıcaklık yayılırken bir elimi ortama koyuyorum.

Dommik bana doğru sırtlıyor. "Bu akşam yemeği olmalı zil."

Uzanıp tokayı çözerken ona kaşlarımı çatıyorum. pelerinin. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine onu silkeleyip ters çevirdi ve sonra karın üzerine bıraktı. "Otur."

Kıpırdamadan, kemerinden bir çanta çıkarmasını ve yiyecekleri çıkarıp pelerinin üzerine yerleştirmesini izliyorum. Bir parça ekmek, peynirler, etler, daha önce hiç görmediğim garip meyveler ve hatta koyu kırmızı bir şaraba benzeyen gözyaşı damlası şeklinde bir şişe açıyor.

Dommik pelerinin bir köşesine oturuyor ve sonra eliyle diğer tarafı işaret ederek bekliyor. Bir süre daha tereddüt ettikten sonra bacaklarımı altına alarak karşısına oturuyorum. Üzerinde oturduğumuz kar şaşırtıcı derecede yumuşak ve yastık gibi, sanki bedenlerimizi yastıklamaya yardımcı olmak için sürüklenmiş gibi.

Dommik'in pelerini deri astarlı olduğu için sırlıklam olmuyor.

Başımı eğip Dommik'in her şeyden titizlikle parçalar koparmaya başlamasını izliyorum. Önce ekmek, sonra bir parça peynir ve bir dilim tuzlu et, hepsi üst üste dizilmiş. Önce bana uzatıyor, ben de alıyorum ve dehşet verici ölüm yerine yemeğin kokusunu alabildiğimi fark ediyorum.

"Pis koku. Bu tarafa yayılmamış."

Sadece başını sallıyor ve bizi bu yüzden buraya getirdiğini anlıyorum. Kokunun beni rahatsız ettiğini anlar anlamaz beni oradan uzaklaştırdı.

Kendi yığınının sahip olana kadar aynı yiyecek parçalarını koparmasını izlerken göğsümde bir şeyler yumuşuyor. Sonra bana doğru kaldırıp bekliyor. Ancak ben dudaklarıma götürdüğümde o da bu hareketi taklit ediyor, ikimiz de yemeye başlarken birbirimizi izliyoruz.

Şaşırtıcı bir şekilde, yemeklerin tadı lezzetli, eti zengin ve peyniri mükemmel kremalı. Ekmek bile sertleşmiş bayat bir buğday yığını değil. Sanki yeni pişirilmiş gibi hala yumuşak.

"Fae'ler hakkında ne dersiniz deyin ama yemekleri çok güzel," diyor Dommik bir lokmanın etrafında.

İçimi bir eğlence kaplıyor, çünkü o haklı. Şimdi, yanan cesetlerden uzakta, onların yemeklerini yemek istemediğim için gurur duyamayacak kadar aç olduğumu fark ediyorum. Ayrıca, gerçekten çok lezzetli.

İkimiz bir yığın daha yiyoruz ve sonra o mor ve kırmızı meyveleri soyarak açıyor, içinden tatlı bir lezzetle patlayan yumuşacık baklalar çıkıyor. Parmaklarımızdaki şurubu yalayarak onları da bitiriyoruz. Sonra Dommik şişenin mantarını dişleriyle çekip çıkarıyor ve bir yudum alıyor. İçerken boğazının sallanmasını, beni bakarken yakaladığında yüzünün ısınmasını izliyorum.

Sadece sırtıyor ve uzatıyor, ben de hafifçe kaldırıp bir yudum alıyorum.

"Öyle değil Queenie," diye azarlar. "İyice yudumla. Ciddiymişsin gibi. Sanki dünyanın bir ucundaymışsın ve 'Siktir et' diyebiliyormuşsun gibi. Bu peri şarabını yudumlayacağım ve umarım beni ısıtır ya da sarhoş eder - ya da her ikisi de."

Dudaklarım kıvrılıyor, ama sonra tam da bunu yapıyorum, şişeyi yukarı kaldırıyorum ve sıvının aşağı akmasına izin veriyorum. Büyük bir yudum alıyorum, sonra bir tane daha, sonra da sırtıtmasına neden olan bir öksürükle ona geri veriyorum.

"Nasıl hissettin?" diye soruyor.

Havadaki sıcaklık boğazımdan cevap vermem için yeterince dağılıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde, oldukça iyi."

"Güzel."

Ben rahatlayıp gevşeyene, şarabın sıcaklığının mideme yerleştiğini hissedene kadar şişeyi birkaç kez daha elden ele dolaştırıyoruz.

Evin duvarına yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Eskiden hayattan sıkılırdım," diye itiraf ediyorum buz gibi duvarlara bakarken. "Şimdi tüm bu tehlike ve belirsizliğin ortadan kalkmasını diliyorum. Yeniden sıkılmış hissetmek bir hediye olurdu."

"Hayatın bize bir şeyler öğretmenin bir yolu vardır."

Başımı sallayarak buzdan tavana bakıyorum ve karın pudra şekeri gibi üzerine düşmesini izliyorum. Dommik yemeği temizledikten sonra yanıma oturuyor, kolunu arkama koyuyor ve yanına sokulmama izin veriyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hayat sana ne öğretti?" Yakışıklı yüzünü incelemek için başımı kaldırarak soruyorum. Çenesinin güçlü kesimi, ağzının ve burnunun etrafındaki açık ten lekeleri, çenesine doğru kesilmiş siyah sakalı ve ensesinde toplanmış saçları. Elimi yüz hatlarının üzerinde gezdirmek ve yüzünü çevirip koyu renk gözlerine bakmak ve gözlerindeki ışıltıları saymak için kaşınıyorum.

Oflayarak bir kahkaha atıyor. "Nereden başlasam ki?" diyor. "Pek çok şey öğrendim. Ama inanıyorum ki

bana en değerli derslerden birini öğretti."

"Hangisi?"

"O bir cinayet aslında hayata yol açabilir," diye cevap veriyor, sözlerinde bir ağırlık ve bakışlarında bir anlamla bana bakıyor. Elini kaldırıp boynumu kavradığında ve başparmağını çenemde gezdirdiğinde tam olarak nefes alamıyorum çünkü söylediği her alçak kelimeye ve dokunuşunun her santimetresine asılı kalıyorum. "Ve çok soğuk görünen bir şey aslında hissedebileceğin en sıcak şey olabilir."

Sertçe yutkunuyorum ve sanki ondan daha fazlasını istiyormuş gibi daha yakına eğiliyorum.

"Hayat sana ne öğretti Malina?" diye soruyor ve adımı gümbür gümbür söylemesi göğsümü daraltıyor.

"Acı verici şeyler ve zor dersler," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İstemediğim ama umutsuzca ihtiyaç duyduğum her şey."

"O yaldızlı şatoda olduğundan çok daha farklı bir kadınsın."

"Umarım öyledir." Cevabım sessiz, çünkü içinde bir korku barındırıyor. Gevşemiş dilimden yuvarlanıp giden bir korku. "Ama korkarım ki bu doğru değil."

Dommik kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ya sadece daha iyi bir insan olduğumu düşünüyorsam?" Titreyerek soruyorum. "Ya bundan aylar, yıllar sonra kendimi lüks bir odada, güzel bir hayatın içinde otururken bulursam ve bunu geri alır almaz ben de geri dönersem? Eskisi gibi davranmaya ve düşünmeye geri dönerim. Belki de hala soğuk kalpli, kötü, acımasız bir kadını ve tüm bunlar sadece korku ve çaresizlikten kaynaklanıyor."

Bir an sessiz kalıyor, eli saçımın bir kısmını kavrayıp beyaz telleri birbirine sürtmek için yukarı kalkıyor. "Bunun için bir şans olabilirdi, elbette. Tehlike geçtikten sonra eski haline dönebilirdin. Ama dönmeyeceğini biliyorum. Önceki halinden gerçekten değiştiğini biliyorum, nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü gitmeyi seçtin... ve sonra kalmayı, gitmeyi ve sonra tekrar kalmayı."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve o da parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Git: Halkını uyarabilmek için seni Yedinci'den çıkarmam için bana yalvardın. Kal: Highbell saldırı altındayken, her şey kaybedilmiş gibi görünürken bile orada kalmayı seçtin. Git: Highbell güvenli hale geldiğinde ve halkın kalenin içinde güvende olduğunda, buraya gelebilmek için tekrar ayrılmayı seçtin..." Dördüncü parmağını kaldırıyor. "Ve kal, çünkü sen buradasın. Köprüde kalmayı seçerek, kendin için büyük bir tehdit altında olsan bile bu dünyayı korumak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Kalbim onun sözleriyle çarpıyor ve sanki nabzını hissedebiliyormuş gibi elini organın üzerine bastırıyor. "Kalbin değişti. Yavaş yavaş. Soğuk Kraliçe artık o kadar da soğuk değil."

Sözleri beni titretiyor, ama sonra derinliklerimden kazınmış gibi hissettiren bir itirafta bulunuyorum. "Artık üşümek istemiyorum, Dommik."

Gözleri yumuşar. "Biliyorum."

Beni nazıkçe kaydırarak şok ediyor, kollarıyla beni kaldırıyor ve sonra sırtüstü yatana kadar beni yere yatırıyor.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni düzgünce öpüyorum Queenie. Boktan adamlar hayatına girmeden ve seni hafife almadan önce öpülmen ve sevilmen gerektiği gibi. Seni kendi çıkarları için kullanmadan önce. Parçalanmış sıcaklığını korumak için soğuk olman gerektiğini hissedene kadar aldılar da aldılar."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve yanaklarıma dökülüyor.

"Seni öpmeme izin verir misin, Malina?"

Resmi sorusu göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Evet," diyorum sessizce.

Dommik dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve öpücüğünün yumuşaklığıyla gözlerim kapanıyor. Birbirimizden çalmıştık.

anlar. Hızlı bir heyecan. Çılgınca bir şehvetle birbirine bağlanan bedenler.

Bu farklı.

Etrafımızı saran bir savaş yok. Hemen köşede yaklaşan bir ölüm yok. İlk defa zamanımız var.

Bu yüzden alıyoruz. Her bir saniyeyi.

O yavaşça kıyafetlerimi çıkarırken ben de onun için aynısını yapıyorum. Birbirimize bakma, okşama, hissetme ve keşfetme şansı buluyoruz. Dudaklarını vücudumda gezdiriyor, ben de parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

Kendimi onun koyu tenindeki her aydınlık parçanın izini sürerek her konturu, her kası hissetmeye bırakıyorum. Ben onun her kıvrımına ve yarığına hayret ederken, o vücudumun her santimini el üstünde tutuyor gibi görünüyor.

Ona bedenimden çok daha fazlasını açtım. Sanki uzun zamandır sakladığım kalbimi ortaya çıkarmış gibi hissediyorum.

Dommik göğüslerimi okşuyor ve kalçamı okşuyor, ağzı boynum boyunca izlediği yolun ardından ürpertiler bırakıyor. "Kendini bana teslim edecek misin, Malina?"

Böyle bir soru.

Daha önce hiç sorulmamış bir soru. Cevap verebileceğimi hiç düşünmediğim bir soru. Kendimi bu şekilde isteyerek teslim edeceğim biri varsa o da Dommik'tir, çünkü beni gerçekten anlayan tek kişi odur.

Kötü yanları ve iyi yanları.

"Evet," diye fısıldıyorum, çenemin titrediğini hissediyorum.

Bacağımı dikkatlice kaldırıp kalçasının üzerinden geçiriyor ve sonra yavaşça içime giriyor. Vücudunun içime girmesiyle, beni içten içe eriten sıcaklığıyla nefesim kesiliyor.

Bedenim onun için geriliyor ve kulaklarımı övgülerle doldururken yavaş, çökmekte olan vuruşlarla hareket etmeye başlıyor. "Bizi hissediyor musun?" diye soruyor dudaklarımı öperken, içimde derin bir zevk çatlağı boyunca sürüklemek için beni eğiyor.

Cevabım nefes nefese, dürüst ve arzuyla dolu. "Bizi hissediyorum."

Bu birleşme Highbell'deki buluşmamızdan çok farklı. Yumuşak kar tavanı süslüyor. Arkaplanı kutup rüzgarının alçak uğultusu dolduruyor. Buz ve kayadan oluşan bu eski evde korunuyoruz, diğer her şey ortadan kalkıyor, böylece ikimizi tamamen hissediyorum. İçimizi ve dışımızı hissediyorum.

Dommik'le aramızda sadece zaman değil, aynı zamanda bir nezaket de var. Hiç kimseyle yaşamadığım şefkatli bir yakınlık. Kesinlikle Tyndall ile değil, sadece bedenimi alıp sonra beni solmaya bırakan. Sadece zevk için kullanmaya kararlı olduğum Jeo'yla da. Dommik beni öpüyor, benimle sevişiyor, bir zamanlar özlemini çektiğim ama asla elde edemediğim bir şefkatle.

Kalbimi aynı anda hem kanatan hem de dolduran bir şefkat.

"Artık kendinden şüphe etmek yok Malina," diyor kulağıma karşı, derinlere doğru iterken, kendini tamamen oturtuyor, kalçalarını neredeyse gözlerimi geri yuvarlayacak şekilde döndürüyor. "Sen çok güzelsin. Güçlüsün. Ve çok sıcaksın." Gölgeleleri etrafımızda dans ederken elleri yüzümü kavırıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Sen iyisin Malina. Ve olduğun kadınla gurur duyuyorum."

Bedenim zevk ve gözyaşlarıyla boşalıyor. Kederle yoğrulmuş bir coşku. Uzun zamandır görmezden geldiğim yaraların iyileşmesine neden olacak şekilde kelimelerin nasıl bir araya gelebildiğine hayret ediyorum.

Kendini içime bıraktığında Dommik'i kavırıyorum, nefesi normale dönerken omzuna ve boynuna öpücükler konduruyorum.

Böyle birlikte yatıyoruz, dağınık giysilerin ve pelerinlerin altında, Dommik'in büyüyle sarılıp sarmalanıyoruz ve tenimizle, dokunuşumuzla ve sıcaklığımızla uyuyoruz.

Şu anda, hiç kimse beni Soğuk.

En azından kalbim.

BÖLÜM 44

RISSA

Uzaktan ıglıklar duyuluyor. ınlamalar ve atırtılar. Timberwings kükrüyor. Sonra kulakları sağır eden bir çarpışma oldu ve içinde bulunduğum oda sarsıldı.

Ellerimi kulaklarıma götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Adımlarım saklandığımız bu soğuk ve karanlık evin halı kaplı zemininde durdu. "Neler oluyor?" Askere soruyorum. Adı Cran. Osrik onu, ben bu malikânede beklerken, dışarıda Ranhold'da savaş devam ederken benim korumam olması için seçti.

Cran pencereden uzaklaşıp doğruldu ve bana baktı. Siyah saçları ve zırhı gölgelerin arasına karışıyor. "Emin olamıyorum Leydi Rissa. O sesin kalenin duvarlarından geldiğini düşünüyorum ama net bir görüş açım yok."

Azı dişlerimi kızgınlık-tahriş ve korkuyla birbirine kenetliyorum. Yerdeki kan lekelerini görmezden gelerek tekrar yürümeye başlıyorum. Bu evin önceki sahiplerine ne olduğunu bilmek istemiyorum ama yeterince sonuç çıkarabilirim. Bu yıkık ve boş sokağın geri kalanına olanlarla aynı şey.

Ölüm.

Gittikleri her yerde, Fae'ler çok titiz görünüyorlar. Geldiklerinde hala Ranhold Kalesi'nde olsaydım... ben de ölmüş olurdum.

Bu düşünceyle ürperiyorum ve sonra uzaktan bir başka çarpışma sesi geliyor, sanki bütün bir bina devrilmiş gibi ve ben derimden fırlamaya hazırım.

"Yeter!" Ön kapıya doğru yürümeden önce tıslıyorum. Burada kalamam. Kalamam.

"Leydi Rissa, ne yapıyorsunuz?" Cran telaşla seslenir.

"Manu savaşı izlemek için daha iyi bir ev buldu," diyorum omzumun üzerinden. "Oraya gidiyoruz. Hemen şimdi."

Kapı tokmağına uzandığımda, Cran'ın eli koluma konuyor. "Leydim, oraya gidemeyiz!"

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Az önce pencereden dışarı bakıyordun. Sokakta hain bir Fae var mı?"

"Şey... hayır, ama-"

"Harika, o zaman Manu'nun bulunduğu binaya doğru yürürken hiç zorlanmayacağız," diyorum ve gözlerimi hâlâ beni kavradığı yere çeviriyorum. "Ve sizi temin ederim ki, Yüzbaşı Osrik'e beni teslim etmeyeceğinizi söylersem hiç memnun olmayacaktır."

Kavrayışı avuç içi dağlanmış gibi gevşiyor.

Ate

ş. "Hadi gidelim."

Kapıyı çekip açarken Cran küfrediyor. Dışarı baktım, ama

Gölgeli sokak, birkaç saat önce buraya bırakıldığımda olduğu gibi bomboş. Verandadan iniyorum

Cran elindeki kılıç ve başını döndürerek yanıma yapışırken.

Buradaki manzara aceleyle geri çekilmenin çılgınlıklarını atıyor. Terk edilmiş arabalar, devrilmiş fiçılar ve sandıklar, yığınlar halinde bırakılmış yiyecek ve giyecekler ve dikkatimi başka yöne çevirdiğim vücut şeklindeki kar kümeleri var.

"Hangisi o?" Cran'a fısıldıyorum. Gösterdiğim kabadayılığa rağmen kalbim göğsümde çarpıyor. Bu kümelenmiş evlerden herhangi biri bir fae saklıyor olabilir. Geçtiğimiz her gölgeli sokak bize saldırmak üzere olan bir düşmanı ortaya çıkarabilir.

Ama diğer evde bir saniye daha kalmaya dayanamazdım. Neler olduğunu bilmem gerek. Osrik'in iyi olup olmadığını bilmem gerek.

Adımlarımız, kale yönünden gelen şiddetli savaş sesleriyle bile çok gürültülü görünüyor. İleride yükselen taş duvarlarını görebiliyorum, kulelerin tepesi bu tepenin dibinden bile görülebiliyor.

Cran ve ben tepeye tırmanıyoruz, adımlarımız yamacı tırmanıyor ve sonra Cran işaret ediyor. "Kraliçe Kaila'nın kardeşi orada, Leydi Rissa."

Gözlerim beyaz boyalı malikâneye takılıyor. Demir kapı menteşelerinden sökülmüş halde duruyor ve karların üzerindeki o dikdörtgen şeklin donmuş bir ceset olduğuna inanıyorum ama burası çok daha iyi bir görüş noktasına sahip, muhtemelen Manu da bu yüzden burayı seçti.

"Evinde neden bir kule var?" Cran'a yukarı doğru işaret ederek söylüyorum. "Bizim bir kulemiz yoktu."

Bana yan gözle bakıyor ve sonra önümde yürüyor. "Bizi anons edeyim... böylece bıçaklanmayız." Son kısmı mırıldanıyor ama ben görmezden gelmeyi seçiyorum.

Eğik kapıların önünden geçiyoruz ve Cran aceleyle kapıya doğru ilerlerken ben bahçede bekliyorum. Kapıyı açıp usulca sesleniyor ve cevap veren bir ses duyuyorum. Bir süre gidip geliyorlar ve "Neden?" gibi bir şey duyuyorum. Sonra, "Bilmiyorum ama hayır diyemem!"

Onları kendi hallerine bırakıp savaşın olduğu yöne bakıyorum ama burada bile yol boyunca sıralanmış evler görmemi imkânsız kılıyor. Ellerim önümde dönüyor, parmaklarım kalın kürkümün üzerinde seğiriyor.

"Leydi Rissa?" Cran sesleniyor.

Hızla dönüp malikâneye giriyorum. Bakışlarım karanlık evi tarıyor ve girişe doğru ilerlerken muhafızların kapıyı arkamdan kapattığını duyuyorum. "Manu nerede?"

"Kuledeki odada, Leydi Rissa," diye cevap verir Üçüncü Krallık askeri. "Bu taraftan."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım.

Onu bir dizi sarmal merdivenden çıkarken takip ediyorum, kendi muhafızım da peşimden geliyor. "Leydi Rissa," diyor Cran sessizce, "Kaptan Osrik Manu ile aynı odada bulunmanızdan hoşlanmayacaktır..."

"O zaman Kaptan Osrik beni kulesi olan bir eve koymalıydı ki neler olup bittiğini yeterince görebileyim."

Buna verecek bir cevabı yok.

"Ayrıca, Manu'nun bana zarar vermesine izin mi vereceksin?" "Elbette hayır leydim."

"O zaman her şey yolunda. Sadece manzara için buradayız."

Manu'nun koruması en üst kata ulaşıyor ve ben odaya girerken onun konuştuğunu duyuyorum. Manu'yu hemen fark ediyorum. Muhafızdan bana bakıyor, kara kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Leydi Rissa?"

"Senin evin daha iyi," diye açıklıyorum etrafıma bakarken.

Karanlık bir şöminenin etrafında toplanmış birkaç sandalyenin bulunduğu bir güneş kulesi odasındayız. Duvarlardan birinde, devrilmiş bir kitaplık ve kırık bir bar arabasının etrafına saçılmış camlar var. Ama ceset yok ve yanmamış, ki bu şehirdeki diğer evlerin çoğu için söyleyebileceğimden daha fazla.

Manu'nun durduğu pencereye doğru ilerlerken üç adamın da bana baktığını hissedebiliyorum. Önünde duruyorum ve

dışarı bak. "Çok daha iyi," diyorum, çünkü artık kaleyi ve surlarını tam olarak görebiliyorum.

Ve önünde devam eden savaş.

Hâlâ epey uzaktayız ama koruyucu duvarların önündeki karda insanları görebiliyorum. Kimin kim olduğunu sadece renklerinden anlayabiliyorum. Dördüncü Krallık, kara karşı keskin bir şekilde görünen siyah zırhlarıyla kolayca fark edilebilirken, Fae'ler gri lekeler halinde.

Çok daha fazla gri leke var. Sayıca az olduğumuz çok açık.

Endişe beni soymaya başladığında ellerimi tekrar sıkıyorum ve kalbimi şeritler halinde bırakıyorum. Görmek için zorlanıyorum. Onu savaşın içinde bulmak için.

Nerede o?

Manu bana çok yakın durmamaya dikkat ediyor. Burası ne kadar soğuk olursa olsun, daha iyi görebilmek için pencereyi açıyor ve pencere camı boyunca buz birikmiş. Sahip olduğumuz tek ışık, kendini gökyüzüne dikmeye çalışan yamalı şafaktan geliyor. Bana sorarsanız içler acısı bir saat. Ama şimdi, sessiz ışık için çaresizim.

Osrik planlarının ana noktalarını açıklamaya çalıştı ama benim savaşlara ya da stratejilere aklım ermez. Tek duyduğum şiddetti. Hayal edebildiğim tek şey onun tehlikenin içine doğru koştuğuydu.

Eğer kendini öldürtürse, onu ben öldürürüm.

Sonra bir ses daha geliyor ve bu sefer görüyorum: Ahşap kanatlar Ranhold'un duvarında duran fae'lerin üzerine taş parçaları bırakıyor. Buna karşılık olarak fae'ler gökyüzüne bir çeşit büyü fırlatıyor ve bu büyü damlayan yumurta sarısı gibi akıyor.

Ahşap kanatlardan birine çarpıyor ve kanatlı canavar düşmeye başlarken acı içinde çığlık atıyor. Kar püskürterek yere çakılıp bir daha hareket etmeyince irkiliyorum.

Alarm kulaklarımda çınlıyor ve pencereden uzaklaşıp adım atmaya başlıyorum. Ya arayan Osrik'se?

O kuş mu?

Hasta olacağım.

Bu oda çok büyük değil, özellikle de içinde üç adam varken, ama sanki bu endişenin bir kısmını üzerimden atabilecekmişim gibi duvardan duvara boylu boyunca yürüyorum.

Yer uzak bir gümbürtüyle tekrar sarsılıyor ve sanırım bir binanın daha yıkıldığını duyuyorum.

Kıpırdamadan duruyorum. "Manu, neler oluyor?"

Savaşlar hakkında hiçbir şey bilmem ama hiçbir zaman bir savaşın yakınında olmak istemedim. Bu da hayatımın ne kadar farklı olduğunu kanıtlıyor.

Eğer Osrik beni ondan uzaklaştırmaya çalışsaydı, öfkemi onun henüz görmediği bir şekilde açığa vururdum - ve o oldukça fazla şey gördü.

Aktif bir savaşın yakınında olmak istediğimden değil ama ondan ayrı kalmaktansa bunu tercih ederim. Bu daha tehlikeli olurdu. Beni ısıra ısıra yiyip bitirir. Düşüncelerimi çiğner, her duygumu tüketirdi. Sindiremeyeceğim bir endişe birikintisi içinde eriyip giderdim.

Beklemek için gereken güce sahip değilim.

Yine de itiraf etmeliyim ki... Cliffhelm'deki savaş sırasında kışlada olmak ve burada olmak, dinlemek ve görmek... korkunç.

Ama yine de burada olmamam mümkün değil.

İyi bir senaryo yok. Her iki durumda da, sonunda bekliyorum. Ya uzaktan ya da yakından. En azından yakından, Osrik'e daha hızlı dönebiliyorum. Kollarımı ona sarıp iyi olduğunu hissetmek için de olsa.

Ya da burada, öldüğü yerde ol.

Öfkeli korku, düşüncesi bile gözümünden bir damla yaş akıtıyor.

Ordulardan, savaşlardan ve muharebelerden nefret ederim. Bu pencereden dışarı bir bakış attığınızda yıkımı görebilirsiniz. Şehrin çoğu yakılmış, burada yaşayan herkes gitmiş.

Dövüşmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama odayı ne kadar adımlarsam adımlayayım, bu savaşın öyle ya da böyle biteceğini biliyorum, bu yüzden neler olduğunu bilmem gerekiyor.

"Manu," diyorum tekrar sertçe.

Bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş. "Şu ana kadar her şey plana uygun gidiyor. Fae'leri kalenin duvarlarından dışarı çekiyoruz ve bizim tarafımız onların yerdeki ilk savunma hattını geçti."

Konuşurken ona bakıyorum, onu inceliyorum. Uzun siyah saçları düzgünce arkadan bağlanmış, yüzünün şekli koyu kahverengi gözlerini mükemmel bir şekilde dengeliyor. Osrik'e her şeyin affedildiğini söyledim ama bu doğru değil. Bunu sadece gidip cinayet işlemesin ve sonra da bunun için cezalandırılmasın diye söyledim. Manu Ioana'nın ya da kraliçe kız kardeşinin daha fazla zamanımızı ya da hayatımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de ben kendiminkinden zar zor kurtulmuşken.

Manu başını çevirdi ve beni bakarken yakaladı. "Yine bana ters ters bakıyorsun."

"Öyle miyim?" Haklı olduğunu bildiğim halde soruyorum. Bakışlarımın kenarlarının yüzümün köşelerinden sarktığını hissedebiliyorum. Oldukça keskin.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor.

"Yine mi?" diyorum sertçe. "Yine canımı yak."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor ve tamamen bana dönüyor. "Daha önce defalarca söyledim ama yine söylüyorum, Leydi Rissa. Benim yüzümden ve yaptıklarım yüzünden başınıza gelenler için özür dilerim. Bunun başınıza gelmemiş olmasını ne kadar istediğimi bilemezsiniz."

Gözlerimin dolmasını bastırmaya bile çalışmıyorum. "Bu tekrarlanan konuşma beni sıkıyor."

Dudaklarının köşesi en küçük bir hareketle seğiriyor. "Biliyor musun, farklı bir hayatta, farklı koşullar altında arkadaş olabileceğimize inanıyorum."

"Şüpheli. Çoğu insandan nefret ederim."

Başını eğiyor. "Kaptanla çok samimi görünüyorsunuz."

"Osrik sayılmaz."

"Hayır mı?" diyor hafifçe. "Peki ya Leydi Auren?"

Gözlerim kısıldı. "Bayılıp kaçırdığın Leydi Auren'i mi kastediyorsun? O Leydi Auren mi?" Küstahça söylüyorum, tekrar irkildiğini görünce dudaklarım kıvrılıyor. "Evet, aslında. O da sayılmaz. Ondan nefret etmiyorum."

"Hangi kategoride olduğumu sormama gerek yok sanırım?"

"Doğru tahmin ediyorsun," diye cevap veriyorum. "Sen kesinlikle nefret edilenler listesindesin."

"Bunu hak ediyorum." Başka bir şey söylemeye başlıyor ama bir çığlık sesi aniden havaya karışıyor ve kulak zarıma çarpıyor.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve aceleyle pencereye gidip tekrar dışarı bakıyorum. "Şimdi ne oluyor?"

"Sorun yok." Manu'nun sesi sakın, bu da beni çileden çıkarıyor. Bir başka büyük patlama sesi duyduğumda irkiliyorum. "Bu ilk aşamanın bir parçası, unuttun mu?"

Ahşap pencere pervazına tutunurken "Hayır, hatırlamıyorum" diye bağıriyorum. Havada yankılanan korkunç çığlıklar kaçmak istememe neden oluyor. "Osrik bana bir sürü şey anlattı ama ben asker değilim!"

Manu bana sert bir şekilde karşılık vermiyor. Bunun yerine sadece başını sallıyor ve parmağıyla işaret ediyor. "Bu kız kardeşimin büyüğü. Fae'lerin kafasını karıştırıyor."

Göğsümü gererek ve gözlerimi kırıştıtararak dışarı bakıyorum ve havada daireler çizen birkaç ahşap kanadı fark ediyorum. Manu Ranhold Kalesi'ni işaret ediyor, parmaklarının ucuyla yıkılmış ve kömürleşmiş yıkık duvarın üzerinden geçiyor, sanki bir fae büyüğü onu yakıp geçmiş gibi. Sonra bakışlarım aşağıda insanların savaştığı yere kayıyor.

"Hepsini dışarı çektik. Fae'ler tamamen meşgul ve kız kardeşimin büyüğü onların kafasını karıştırıyor. Gördünüz mü?"

Tam olarak ne görmem gerektiğini bilmiyorum, çünkü tüm bu gri lekelerden bunalmış durumdayım. "Çok fazlalar," diyorum, korku boğazımı sıkarak. Bakmamalıydım.

Neden baktım ki?

"Bizi alt edecekler..." Titreyerek söylüyorum, aynı anda hem korkmuş hem de kızgınım.

"Bunu planlamıştık," diyor Manu nazikçe. "İzle."

Manzaraya takılıp kaldım, öyle yaptım. Savaşın devam etmesini izleyin.

"Bu aptalca bir fikirdi," diye tısladım ona. "Buraya gelmemiz için. Onlardan çok fazla var. Cliffhelm'de sahip olduğumuz avantaja burada sahip değiliz - ve o bile lanet bir dua üzerine planlanmıştı. Burada çalışacak çürük bir zeminimiz yok. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşündüler bilmiyorum..."

Fae'ler orada Oread askerlerini öldürüyorlar. Bunu biliyorum. Ya benim Oread askerimse? Ya Osrik yaralıysa ya da ölüyorsa?

Midem bulanıyor.

"Çürük bir zeminimiz olmayabilir ama Dördüncü'nün ordusunun en şiddetli olmasının bir sebebi var ve bu sadece Kral Rot yüzünden değil. Onlar usta stratejistler olarak bilinirler."

"Umurumda değil," diye hırladım. "Kaybedeceğiz. Herkes ölecek. Şunlara bir bakın!"

Manu elini dikkatlice tırnaklarımın pervaza battığı yere koyuyor. Şu ana kadar titrediğimi fark etmemiştim ama dokunuşu olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

"Ölmeyeceksin," diyor sessizce ve sonunda bakışlarımı savaştan onun yüzüne çeviriyorum. Bana yumuşak bir sempatiyle bakıyor. Brackhill'in bahçelerinde, içeri girmesine izin verdiği insanlar tarafından bıçaklanmadan hemen önce bana bakışından çok farklı olan ortak bir insanlık.

"Size söz veriyorum, Leydi Rissa. Eğer bugün kaybedersek, şahsen elimden gelen her şeyi yapacağım.

seni dışarı çıkaracağım. Ölmeyeceksin."

Söylediklerine inanıyorum - ses tonu inanmamam için çok sert. Kendim için korksam da en çok Osrik için dehşete düşüyorum. O savaş alanına gidip onu bir kan gölünün içinde, parçalanmış halde görmeye dayanamıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Kız kardeşin için korkmuyor musun?" Fısıldıyorum.

Manu başını sallar. "Evet ama bu işin üstesinden geleceğimize inanıyorum."

"Neden?"

Bir omzunu kaldırır. "Bazen inançla yaşamamız gerekir."

Açık pencereden, bir başka taş gürültüsüyle birlikte kar yağmaya başlar. Çığlıklar kesildi, ama şimdi binlerce ses aynı anda bağılıyor gibi geliyor. Burası bu kadar gürültülüyse, tam ortasında ne kadar gürültülü olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kör edici bir ışık gökyüzünde daireler çizen bir grup orman kanadına doğru savruluyor. Manu'nun nefesini tuttuğunu, kuşlar çığlık atmaya başladığında yüzünün solduğunu duyuyorum.

Dördü de aşağı düşerken duman izleri takip ediyor.

Ha

va. "Kim o?" Umutsuzca soruyorum. "Kim vuruldu?"

"Bilmiyorum," diyor ilk kez sarsılmış bir halde.

"Üçüncü'nün renklerine benziyordu ama emin değilim..."

Kız kardeşi de olabilirdi, yanılıyor da olabilirdi, Osrik de olabilirdi.

Boğazımın arkası safrayla yanıyor ve bu sefer elini sıkıyorum.

"İnançla yaşa," diye bağırdım. "Değil mi?"

Bana bakıyor, yüz ifadesi asık, ama elimi sıkıyor. İkimiz, o pişmanlıkla dolu, ben nefretle, şimdi korkuyla birleştik.

"Evet, Leydi Rissa. İnancımızı korumalıyız."

Ama bu kadar beyhude hissettirirken bunu nasıl yaparsınız?

BÖLÜM 45

RISSA

Nefesim göğsümde sanki biri onu bir şişenin içinde sallıyormuş gibi tıkırdıyor. Manu ve ben pencereden Fae'lerin askerlerimizi ezmeye başlamasını izliyoruz. Ben bile kaybettiğimizi söyleyebilirim.

Birbirimizin ellerini sıkıca kavırıyoruz, endişe ikimizi de sarıyor.

Ama sonra korkunç bir uğultu havayı yırtıyor ve bu uğultu ahşap kanatlardan ya da Kaila'nın büyüünden gelmiyor. İrkildik, bakışlarımız kaynağı bulmaya yöneldi.

"Nedir o?" Eğimli tepenin kıvrımını işaret ederek soruyorum.

Manu'nun gözleri parlıyor, yüzünde rahatlamaya benzer bir şey beliriyor. "Bu ikinci aşama."

"İkinci aşama... İkinci aşama neydi?"

Ama söylemesine gerek yok, çünkü kar üzerindeki hareket, çözebildiğim gerçek şekillere dönüşüyor.

Beyaz tahtadan gemiler, pençeleri alevler saçan bir dizi ateş pençesi tarafından çekiliyor.

"Kızıl Akıncılar geldi."

Görebildiğim kadarıyla beş gemi var ve yamaçtan aşağı inanılmaz bir hızla akıyorlar, ateşli kedigiller onları düpedüz bir koşuyla çekiyorlar.

Gemilerden biri, gövdesine isabet eden bir büyü darbesiyle sarsılır. İçinden mor bir ışık püskürerek hayvanların çığlık atmasına neden olur. Gemi savrulur ve devrilir, içinden koyu erik dumanı püskürür ve havaya yükselir.

"Oh, hayır..."

Kar korsanlarına karşı bir sevgim yok ama Orea ile savaşıyorlar. Sayılarına ihtiyacımız var. Ama ne kadar kalpsiz görünse de, Osrik ve diğerlerinin yaşaması için kendilerini feda etmelerini memnuniyetle izlerim.

Diğer dört gemi kayarak durur. Rampalar açılır ve korsanlar akın akın savaşa katılır. Hayvanları da serbest bırakıldı. Ateş pençeleri fae'lere doğru koşmaya ve onları yakalamaya başlar, büyük hayvanlar kana susamışlık ve yırtıcı açlıkla kükrer.

Ama daha fazla Fae onları karşılamak için dışarı çıkar.

Sabah ışıyla birlikte, Ranhold Kalesi'nin iç kısımlarından savaşa akın eden fae'leri görmek daha kolay.

"Onlardan daha fazlası var..."

Büyük İlahi, nasıl daha fazlası var?

"Bu onların son savunma hattı olmalı," diye yanıtlıyor Manu, sesi titrese de. O bile büyüyen tehdidi göz ardı edemiyor. "Fark ettiğimizden daha fazlası olmalı."

"Kazanamayız, değil mi?" Fısıldıyorum. "Kar korsanlarıyla ya da kız kardeşinin büyüyle bile."

Arkamızda, iki muhafızımız da pencereden dışarı bakmak için geldi. Gerginlik ve endişe her birimize yapışıyor, biz izlerken sessizliğe yapışıyor.

Kar korsanları, Elitler, Dördüncü ve Üçüncü askerler... bunalıyoruz. Bu yeterli değil. Sonra

tüm planlarımız, bu değil-

Aniden bir korna çalıyor.

Kızıl Akıncıların ilk ortaya çıktığı yamaçtan bir ordu tepeye tırmanıyor.

Elim Manu'nun koluna yapışıyor, parmaklarım sıkıyor.
"Kim o?"

Gözlerimi kısıyorum ve iki şeyi zar zor seçebiliyorum: Birbirine yaklaşan iki güneşten oluşan bir sancak ve yılan kralın mühürlerinden bir diğeri.

"Birinci ve İkinci Krallık mı?" Nefes nefese sordum.
"Yardıma geldiklerini bilmiyordum!"

"Değillerdi," diye itiraf ediyor Manu, şaşkınlıkla bana bakarak. "Burada olacaklarını bilmiyorduk. İkinci Krallık'a haber gönderdik ama bilmiyorduk... Prens gemilerle asker göndermiş ve Dalgakıran'da Kral Thold'la buluşmuş olmalı. Onlar da doğruca buraya gelmiş olmalılar."

Umut kalbimin etrafında kilitleniyor. Sonra Kral Thold'un ayakta durduğunu, yeşil pelerininin rüzgârda savrulduğunu, yeşil ve siyah zırhını giydiğini ve başında bir taç olduğunu görünce gözlerim açılıyor. Elitleri de yanında ve bir anda kılıcını kaldırıp bir savaş çılgılığı atarak Birinci ve İkinci askerlerini fae'lere doğru koşturuyor.

Sonra kral iki kolunu kaldırır ve yer gümbürder, köpürür, sanki kabarır... ve karların arasından bir yılan seli fışkırır. Yılanlar ortaya çıkıyor, vücutları uzun, beyaz ve kocaman.

Onlardan düzinelerce var ve Kral Thold zikzak çizen bedenlerini yamaçtan aşağı kaymaya gönderiyor. Fae'lere acımasızca saldırmaya başlıyorlar. Büyük çeneleri bacakları ve gövdeleri sıkıştırmak için açılıyor. Uzun boyları tüm askerlerin etrafını sarıyor ve onları öyle sıkıyor ki, fae yere düşüyor.

"Aman Tanrım..."

Yeni gelen yılan ve askerler savaş sahnesini dolduruyor. Bulunduğumuz noktadan, karlı manzara beyaz bir okyanus gibi görünüyor. Kar yılanları

Fae'leri kapıp sürüklemek için gelen dalgalı dalgalar gibi her birkaç metrede bir patlamaya devam ediyor.

İkinci ve Birinci Krallık'tan gelen askerler Dördüncü ve Üçüncü Krallık'ın Elitlerine ulaşarak onları destekledi ve Fae akınını püskürttü.

Havada, ahşap kanatlar ölümcül yaylar çizerek aşağı iniyor, pençeleri fae'leri yakalıyor ve tekrar aşağı fırlatarak ölümlerine neden oluyor. Kar korsanları savaşıyor, ateş pençeleri kuduruyor ve kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki bayılabileceğimi düşünüyorum.

Ama hiçbir şeyi kaçırmaya cesaret edemem çünkü Fae'ler... Fae'ler kaybediyor.

"Olan oldu Leydi Rissa," diyor Manu yanımda, sesi boğuklaşarak.

"Neler oluyor?" Ben de aynı sıklıkla soruyorum.

"Çürüyen bir toprağa ihtiyacımız yok," diyor bana sulu bir gülümsemenin hayaletiyle bakarken. "Çünkü Orea sonunda birleşti. Savaşıyoruz... birlikte."

Muhafızlar savaş borusu çalana kadar gitmemize izin vermiyor.

Güvenli olduğunu düşündükleri anda, Manu hemen arkamdayken soyluların malikânesinden çıkıyorum. Kaygan caddeye çıktık, hepimiz kaleye doğru koşuyorduk.

Savaş sona erdi.

Bulutların arasından biraz güneş ışığı sızdı ve kar yağışı durdu ama ben hâlâ donuyorum.

Soğuk korku kök saldı.

Bedenim titriyor ama Ranhold'un boş sokaklarında yarışırken İlahi Olan'a sessizce dua ediyorum. Cesetlerin ve yanmış binaların yanından geçiyoruz ama gözlerim önümden ayrılmıyor.

Savaşı kazandık. Manu ve ben kuvvetlerimizin Fae'leri yok edişini izledik, ama boğazımdaki bu ilmik gevşemeyecek. Osrik'in iyi olup olmadığını görene kadar olmaz.

Eğer yaşarsa.

Şehirden çıkıp kalenin yıkılmış dış duvarlarının önündeki araziye geldiğimizde, nefesim kesilerek duruyorum.

Bir savaş alanını yakından görmek, bir kulenin penceresinden görmekten çok daha kötüdür.

Elimi burnumun ve ağzımın üzerine koyarak, etrafa yayılmış ve karı lekeleyen kanlı cesetlerin ve bağırsakların görüntüsü ve kokusu karşısında öğürüyorum. Ölülerin yüzlerini görmek muhtemelen sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

Ama bakıyorum.

Siyah metal göğüs plakaları ve sert miğferler giymiş her zırhlı askeri arıyorum. Ben onları ararken Manu kaçıyor ve Üçüncü Bölük'ten bir askere doğru koşuyor.

Cran yanımdan ayrılmıyor ama bir Dördüncü asker bulduğumuzda duruyoruz. Dizlerinin üzerine çöküp adamı ters çeviriyor ve sonra miğferini çıkarıyor. Görmeyen gözler gökyüzüne bakıyor ve Cran titrek bir nefes veriyor, yüzü solgunlaşıyor.

Karda onun yanına diz çöktüm. "Adı neydi?" Sessizce soruyorum.

"Ona Tipper derdik," diye boğuk bir sesle konuştu. "Hiçbir zaman henade'sini tutamazdı. Tavernalardan eve yürümeye çalıştığında hep devrilirdi."

Onu tanımadığım halde göğsümün sıkıştığını hissettim. "Özür dilerim."

Cran nefesini verir ve ayağa kalkar, bakışlarıyla daha birçok cesedin yattığı savaş alanını tarar. "Savaşıyoruz Leydi Rissa. Ama kazansak bile yine de kaybederiz."

Duygularım çenemi ağrıtıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum çünkü o haklı. Ben de kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Cesetleri aramaya devam etmekten korkuyorum.

Ama bununla yüzleşmeliyim. Bilmek zorundayım.

Biz birlikte aramaya devam ederken, İkinci ve Üçüncü asker grupları da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor. Cran ve ben Dördüncü'nün Elitlerinden altı tanesini daha ölü bulduk.

Hiçbiri Osrik değil.

O kadar korkunç ölümlerin yanından geçiyoruz ki gözyaşlarım bir kez akmaya başladı mı bir daha durmuyor. Timberwings, Elitler, her krallıktan askerler, korsanlar ve ateş pençeleri. Hepsi burada, buz gibi soğuk korkunç bir mezarlıkta, fae cesetlerinin arasında yatıyor.

Ranhold'un dış duvarına vardığımızda kalbim parçalanmış ve ezilmiş gibi hissediyor. Sadece küçük bir kısmı hâlâ ayakta, geri kalanı karların üzerinde yıkık dökük parçalar halinde duruyor.

Kalbimin de yıkık dökük bir harabe olduğunu hissediyorum. Ama sonra bir ses duyuyorum.

"Rissa?"

Bakışlarım sarsılıyor. Gözlerimdeki yaşlardan onu zar zor görebiliyorum ama Osrik'in hantal vücudu açıkça belli oluyor. Kaskını çıkarmış, kolları çıplak ve kesiklerle dolu. Siyah zırhı çökmüş ve yanmış, yüzünde de kan lekeleri var.

Ama o yaşıyor.

Tüm vücudum sarsılıyor ve farkına bile varmadan koşmaya başlıyorum. Kaygan karda kayıp düşüyorum, kırık taşların yanından hızla geçiyorum ama sonra ona ulaşım atlıyorum.

Osrik beni kollarımın altından yakaladı. Önünde beceriksizce asılı kalmama izin verirken bana bakıyor, yüz ifadesi yoğun, kahverengi gözleri endişeden çılgına dönmüş.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum bıkkınlıkla. "Kollarına atlamaya çalışıyordum!"

"Kollarımdasın," diyor ve beni hafifçe sallıyor.

"Beni böyle tutmayı bırak! Seni pençeleyeceğinden endişe ettiğin bir sokak kedisini böyle tutarsın!"

"Ben pisim," diye uyarıyor.

"Umurumda değil."

Bir sonraki an, sonunda göğsüne gömölüyorum ve beni istediğim şekilde tutuyor, büyük elleri sıkıca kıcımda ve sakalı yanağımda.

"İyi misin?" Titreyerek soruyorum, kanla kaplı yüzüne bir kez daha bakmak için arkama yaslanıyorum. "Bunlardan herhangi biri senin mi?"

"Ben iyiyim, Rissa. Sana sahibim."

Benden bir hıçkırık kaçıyor ve tüm vücudumun titremesini durdurmaya çalışarak kendimi tekrar ona gömüyorum. "Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum, nefesim sıcak, gözyaşlarım yakıcı.

Beni kendine doğru çekiyor, bir eliyle sırtımı rahatlatıcı darbelerle aşağı yukarı ovuyor. "Ben iyiyim. İyisin," diye gürlüyor. "Biz kazandık."

Başımı sallıyorum ve onu öpmek için dönüyorum, dudaklarım gözyaşlarımla ıslanıyor. Sonra geri çekilip ellerimi yanaklarına bastırıyorum, gözlerim her birinin arasında geziniyor. "Manu'ya daha iyi bir ev verdin."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Manu. Daha iyi bir evi vardı. Ben de izleyebilmek için oraya gittim. Bir kulesi vardı Osrik," diye anlattım.

Duraklıyor, çene kasları zıplıyor. Nedense bu görüntü midemi ısıtıyor. "Seni az kalsın öldürtecek olan herifle aynı odada mıydın?"

"Bir kule almadım. Görmem gerekiyordu."

Bana ders vermeye başlayacakmış gibi ağzını açıyor ama sonra kalın bir iç çekiyor. "Ne var biliyor musun? Siktir et. Kollarımda olduğun için mutluyum."

Osrik beni tekrar öpüyor, dili ısrarcı, dişleri alt dudağımı ısırıyor ve nihayet titremelerimi azaltan bir sıcaklıkla dolduruyor içimi. "Seni benim sinir bozucu kadını," diye mırıldanıyor bana karşı. "Her zaman iyi olup olmadığımı görmeye çalışıyorsun."

Sakalını çekiştiriyorum. "Kendini tehlikeye atmayı bırak, ben de atmak zorunda kalmayayım."

Eli kıcımlı sıkıyor, midemi bulandırıyor. "Nihai hedef bu, Sarı Çan."

Bir süre sonra beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırıyor ve beni kendi tarafına doğru tutuyor. Diğer herkes de bu avlu alanında toplanıyor ve başka kimlerin hayatta olduğunu görmeye çalışarak etrafa bakıyorum.

"Komutanınız mı? Kaptanlar?" Soruyorum, çünkü onları ne kadar önemseydiğini biliyorum.

Başını sallıyor. "Onlar da iyi." Rahat bir nefes alıyorum.

Manu ve kraliçe kız kardeşi geçerken bakışlarım duvara yöneliyor. Bana deli diyebilirsiniz ama aslında onun adına rahatladım. Avluya bakıyor ve Osrik'le birlikte olduğumu görünce bana küçük bir gülümseme ve başıyla bir selam veriyor.

Osrik yanımda geriliyor, ama koluna dokunuyorum ve ona bakıyorum. "Sorun yok," diyorum ona. "O kule penceresini paylaşmak bana iyi geldi, sanırım."

"Onları öldürmek benim için iyi olur," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum ve elime bulaşan kanı görünce burnumu kırıştırmadan önce onu tekrar okşuyorum. Kanı zırhının üzerine siliyorum. "Az önce yüz tane falan Fae öldürdün," diye belirtiyorum.

"Aslında yüz tane kana susamış fae öldürdüm," diyor Judd neşeyle, tavus kuşu gibi kasılarak ve terden kaymış saçlarını geriye savurarak yürürken. "Bu savaşı neredeyse tek başıma kazandım!"

"Sen yapmadın," diye bağırır Kaptan Lu görüldüğü gibi. "Aww, kıskanma Lu-Lu," der Kaptan Lu ona. buluşmak. "Biraz yardım ettin. Değil mi, Dig?"

Auren'in eski muhafızı Judd'a başını sallıyor. Onu altın yerine siyah zırh içinde görmek garip. Hemen arkasında Komutan Ryatt var. Her biri Osrik kadar kanlı ve savaş yorgunu görünüyor.

Ama canlı.

İkinci Krallık'ın askerleri de etrafta toplanıyor, bakır rengi zırhları kanla lekelenmiş ve yardım edemem ama ilk

günkü sayılarından daha az olduklarını fark ediyorum.

yokuşu tırmandılar. Acaba kaç kişi kaybettiler? Tüm krallıklarımızın kaç kişi kaybettiğini merak ediyorum.

Cran'ın dediği gibi, kazansak bile yine de kaybederiz.

Kral Thold, peşinde birkaç muhafızıyla birlikte yıkık avluya girer ve doğruca Kraliçe Kaila ile Elitlerine yönelir. Boynunda hâlâ bir kar yılanı sallanıyor, yılanın dili dışarı fırlıyor ve kuyruğu yan tarafına çarpıyor.

"Yılanların geri kalanı nereye gitti?" Osrik'e fısıldıyorum.

"Onları karın altına geri gönderdi."

Yere bakıyorum, ayaklarımı toplamaktan zorlukla vazgeçiyorum. "Bu... rahatsız edici."

Osrik kıkırdar.

Judd birkaç Kızıl Akıncıyla konuşmak için ara veriyor, kan rengi giysileri hâlâ yüzlerine bağlı. Uzakta, gemilerinden bazıları tütüyor ve harap olmuş, ateşten pençeleri düşmüş olanlarla ziyafet çekmek için serbestçe dolaşiyor.

Midem bulanıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Aniden üzerimize bir gölge düşüyor ve başımı kaldırdığımda bir kereste kanadının indiğini görüyorum. Komutan Ryatt ileri doğru adım atıyor ve kuşun konduğu yerin hemen önünde duruyor.

"Tyde?" diye soruyor.

Eyerdeki Elit'in kolunun etrafında bir bandaj var ve kendini sabit tutuyor. Zırhının altında, göğsünün de sargılı olduğunu bildiğim şişkinliği görebiliyorum. Cliffhelm savaşında yaralanmıştı ama geride kalmak istemedi. Görme gücü o kadar yardımcı oldu ki Osrik ve diğerleri itiraz etmedi.

Tyde yüz maskesini indiriyor ve gözlerindeki donu siliyor. "Onları takip ettim. Burası ile Dalgakıran arasında hâlâ birkaç tabur var."

Bakır göğüs zırhlı bir Oread öne çıkar. "İkinci Krallık onları yenecek. Yakında Dalgakıran'a inecek bir gemimiz daha var. Onları tuzağa düşüreceğiz ve işlerini bitireceğiz," diye ilan ediyor.

Herkes başını sallar ve Tyde tekrar konuşur. "Komutan, başka bir grubun da izini sürdüm. Altıncı Krallığa doğru kaçan başıboşlar. Ve Highbell'i kaçıran Fae hala orada."

"O zaman geri alırız," diyor yılan kral, yüz ifadesi kararlı. "Highbell'e ve sonra da Yedinci Krallık'a gideceğiz. Dünyanın sınırına kadar her fae'yi kovalarız."

Kraliçe Kaila öne çıkmadan önce Manu'ya bakar. "Üçüncüsü yardım edecek. Orea'yı bu fae'lerin geri kalanından kurtaralım," diyor sesi güçlü, siyah saç örgüsü hala mükemmel bir şekilde yerinde ve gümüş zırhı parıltıyor.

Komutan Ryatt Osrik, Lu ve Judd ile bakışıyor ve sessizce iletişim kuruyor gibi görünüyorlar. Kaila'ya bakmadan önce "Ayrılanları takip edip sizinle Highbell'de buluşacağız," diyor. "Majestelerinin dediği gibi, Orea'yı onlardan kurtaralım. İlk ve son kez."

Herkes birbirine bakıyor, bu savaşın, bu galibiyetin ağırlığı yerleşiyor. Orea zafer kazanmıştı. Şans, strateji ve birliktelik sayesinde, yıkıcı bir güce karşı bir şekilde kazandık. Ama henüz bitmedi.

Henüz değil.

Kral Thold başını sallıyor. "Orea için."

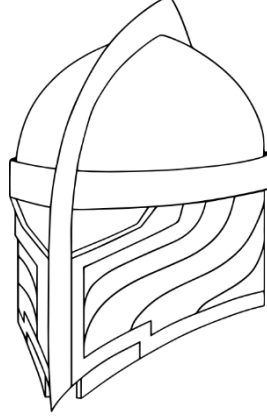
Bunu ilk tekrarlayan Komutan Ryatt oluyor ve sonra hepsi tekrarlıyor. Osrik'in gürlediğini duyduğum anda benim dudaklarımdan da dökülüyor.

Kazansak bile yine de kaybediyoruz... ama bunu

Orea için yapıyoruz. Birbirimiz için.

"Üç savaş kazandık," diye duyuruyor Lu, koyu teninde parlak kan izleri var. "Şimdi savaşı kazanmak zorundayız."

BÖLÜM 46

KOMUTAN RYATT

Highbell Kalesi'ne iner inmez Lu atlıyor ve yüzündeki örtüyü yırtıp atıyor. "Sanırım Slade'in nereye gittiği sorusu kısmen cevaplandı," diyor. "Kesinlikle buradaydı."

"Evet," diyorum, hâlâ havadan gördüklerimizin etkisindeyim. Highbell Şehri'nin hemen dışında çürümeye yüz tutmuş kocaman bir kar parçası vardı. Dağ da hemen hemen aynıydı ve ölüm kokusu kale yönünde daha yoğun görünüyordu.

İçinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Diğerleri de bizimle birlikte avluya inerken Lu'nun ahşap kanadının sırtından atlıyorum. Lu hayvanını severken içimden bir sızı geçiyor. Kitt iyi bir kuştur. Cesedinin soğukta donmaya terk edilmesinden nefret ediyorum. Daha iyisini hak ediyordu.

Tüm bunlar sona erdiğinde, Cliffhelm'deki tüm askerlerimizle birlikte ona da uygun bir ateş yakacağım. Fedakarlıkları için onlara lanet bir anıt yapacağım. Saygılarımı sunacağımdan emin ol.

Özellikle Maston ve Finley için, çünkü her şeyimizi onlara borçluyuz.

Isalee ve Warken'e haber gönderdim, kalan tüm aile üyelerinin onlardan daha fazla altına sahip olduğundan emin oldum.

ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Judd da ahşap kanadından iner, parmaklarıyla kendisinin ve Osrik'in hayvanı arasındaki pannier'i çözmeye çalışır. "Şunu gördün mü?" diyor etkilenmiş bir sırtışla. "Bütün toprak çürümüştü!"

"Nasıl olur da göremeyiz?" Osrik homurdanıyor, sonra uzanıp Rissa'yı ahşap kanadının sırtından alıyor ve yanına yere bırakıyor.

Digby, Judd'ın eyerinden çözülüp yanına indiğinde Judd, "Belki de buradadır," der.

Muhafız bazı Elitlerin çantalardan çıkmasına yardım etmeye başlıyor, ama bir çarşaf kadar solgun olduğunu fark ediyorum. İçten içe kendime lanet ediyorum. Onun ya da Rissa'nın buraya geri dönmesinin nasıl bir şey olabileceğini düşünmemiştim bile. Özellikle de bu koşullarda.

Highbell harap oldu. Tüm şehir kömürleşmiş, orman cayır cayır yanmış. Her santimi boş ve çürümüş. Onu böyle görmek zor olmalı.

Kalenin kapıları açıldı ve Manu birkaç Üçüncü muhafızla birlikte dışarı çıktı. Onlar bizden önce Highbell'e ulaşırken, Gazap ve ben saklanmaya çalışan bazı kaçakların izini sürdük.

Onlar kolay avlardı.

"Kaç tane Fae ile uğraşmak zorunda kaldın?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde... hiç yok," diyor, tam Lu bize katılmak için yanımıza gelirken. "İçeride hayatta kalanlarla konuştuk. Görünüşe göre Kral Ravinger gelmiş ve Kraliçe Malina ile birlikte ayrılmadan önce şehri temizlemiş."

Dikkatim keskinleşiyor. "Kraliçe Malina mı? İki birlikte Yedinci Kat'a mı gittiler?"

Manu başını sallar. "İçeridekiler de öyle söyledi." "Ne kadar zaman önce?"

"Tam olarak kaç gün olduğundan emin değilim."

Lu'nun bakışları arkasındaki kaleye kayıyor. "Burada kaç kişi hayatta kaldı?"

Suçluluk duygusu yüzüne yayılır. "Yaklaşık yüz."

İçim içimi yiyor. Highbell eskiden yüz binlerce insana ev sahipliği yapıyordu. Tıpkı Ranhold gibi, Fae'ler de bu başkenti harap ettiler. Tüm şehri yok ettiler, tüm aile soylarını ortadan kaldırdılar.

Oreans nesilleri gitti.

Ama karşılık veriyoruz. Breakwater, Cliffhelm ve Ranhold'daki savaşlarla Orea bir araya gelmeyi ve onları yenmeyi başardı.

Ve burada, Highbell'de, ordularının daha fazlasıyla karşılaşmakta büyük zorluk çekmeyi beklediğimiz yerde, sağlam bir Fae dayanağı beklediğimiz yerde, kardeşim tarafından çoktan ortadan kaldırıldıklarını görmek için geldik.

Kaybedecek zamanımız yok. Baskı yapmaya devam etmeliyiz, savaşmaya devam etmeliyiz. Çünkü her şeye rağmen Orea gerçekten kazanıyor.

Slade'in bıraktığı çürümüş ekmek kırıntıları kavurucu endişelerime merhem oldu. O buradaydı. Ne olduğunu bilmiyorum ama buradaydı, bu yüzden köprüyü geçebilmiş olması için dua edeceğim. Annemizi ve Auren'i bulup ikisini de geri getirmesi için.

Umut dalgalanmaya başladı.

"Ablan ve Thold ne zaman Yedinci'ye gideceğimize karar verdiler mi?" Manu'ya soruyorum.

"Yarın sabah erkenden. Timberwings'inizi tünekte beslemesi ve sulaması için birini göndereceğim. Kalan pis kokuya rağmen, kale çoktan temizlendi ve temizlendi. Biz ayrılana kadar herkesin dinlenebileceği bir sürü oda var."

Başımı sallayıp Lu'ya dönüyorum. "Ben hayatta kalanlardan bazılarıyla konuşmaya gidiyorum."

Slade'in burada olduğunu kendi kulaklarımla teyit ettiğimde daha rahat hissedeceğim. Gerçekten Yedinci'ye gittiğini. Orea'daki en güçlü kişi olduğunu biliyorum ve kendime onun iyi olduğunu söylemeye çalışıyordum ama karlı bir çukurda ölmediğine dair bir kanıta sahip olmak içimi rahatlatıyor. Onun için bir şey olmuş olmalı.

Ranhold'a gelmemişti ama yine de buradaki tehdidi bertaraf etmemize yardımcı oldu.

Lu'ya "Sizinle şafakta yemek salonunda buluşacağım," dedim. "Biraz dinlenin."

"Siz de Komutan," diyor ve sonra dönüp Manu'yu altın kaleye kadar takip ediyorum.

Judd, önünde bir tabak dolusu yemekle yemek odasındaki sandalyeye oturduğu yerden, "Pekâlâ, söyleyeceğim," diyor. Sarı saçları yıkandığı için hâlâ ıslak. O da dahil olmak üzere herkes, tehlike kapılarımıza dayanmadan tam bir gece uykusu çektiğimiz için şimdi çok daha iyi görünüyor. "Highbell Kalesi aslında oldukça harika görünüyor."

Lu onun yanında oturduğu yerden homurdanıyor, ağzı neredeyse kocaman bir lokma yemekle doluyor.

"şuna bakın," diye devam ediyor, eliyle odayı işaret ederek. "Hepsi çok... altın."

"Neye benzeyeceğini sanıyordun, pislik herif?" Osrik, Rissa'nın tabağına yemek yığmaya devam ederken söylüyor. Rissa'nın sarı kaşları her kaşıkta daha da yukarı kalkıyor, ta ki Rissa ona dirsek atıp durmasını sağlayana kadar.

Judd masanın ortasında oturan Digby'ye bakar. Muhafız, resmi yemek salonunda bulunmaktan rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kaymaya devam ediyor. Gerçi artık pek resmi bir yanı kalmamıştı. Sandalyeler uyumsuz, sofrta takımları eksik, perdeler duvarlardan sökülmüş. Görünüşe göre yağmacılar epey bir zulayı götürmeyi başarmış.

"Dig, Auren'in tüm burayı yaldızlaması ne kadar sürdü?"

Kahverengi gözleri odada gezinirken Rissa onu izliyor, düşünceleri gözlerinde çalkalanıyor gibi görünüyor.

"Sanırım uzun zamandır," diyor sessizce. "Bunu yapanın o olduğunu anlamalıydım. Midas her zaman ketum biriydi, üzerinde çalıştığı odalar her zaman kapalıydı."

Judd bir parça ekmeği kemirirken, "Kafes muhtemelen bir ipucuydu," diye yanıtlıyor.

"Öyle olmalıydı," diye cevaplıyor Digby acımasızca.

"Ona yaptıkları iğrenç," diyor Rissa, ağzı bir karış açık. "Ona nasıl davranıldığı..."

Sadece Midas'tan bahsettiğini sanmıyorum.

"Sorun yok. Son gülen Gildy oldu. Midas sonsuza kadar küçük, güzel bir altın mezarda kalacak," diyor Judd neşeyle. "Her yıl onu görmeye gitmeyi ve kahkahalarla gülmeyi tatil gezim haline getireceğim." Masadan kalkarken Rissa onun sözlerine sırtıyor. "Pekâlâ, gidip Elitlerimizin gitmeye hazır olduğundan emin olacağım," diyor Lu'nun önündeki kadehi kaydırarak içmeden önce.

"Hey!" diyor.

Ona bir selam verir. "Çok yavaş, Kaptan. Bu yüzden hep ben kazanıyorum."

"Yapamazsın."

Judd mırıldanıyor. "Bunu şarap fıçlarına söyle. Ve dövüş çemberi maçlarına. Benim sayılarım çok daha üstün."

"O rakamları sen şişirdin," diye karşı çıkıyor, adam kapıya yönelirken sesi daha da yükseliyor. "En uzun fıçı süresine sahip olan benim ve bunu sen de biliyorsun!"

Dışarı çıkarken kahkahası odada yankılanıyor.

Lu inliyor ve kaşlarını çatarak boş fincanına bakıyor. "Çekilmez biri olacak."

"Ne zaman değil?" Osrik kaşlarını çatarak söylüyor.

Kıkırdayarak tabağındaki yemeği itiyorum ve sonra herkese bakıyorum. "Dinleyin," diyorum ayılarak. "Şu ana kadar strateji, zamanlama ve şans bizden yana oldu. Ama Yedinci'ye gittiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Yemekleri kadar sözlerimi de çiğniyorlar.

"Ama sayımız azalmış olsa da, olabileceğimiz en iyi konumdayız. O kadar yakınız ki tadını alabiliyorum. Eğer bunu başarabilirsek, Orea'nın geri kalanı Highbell ve Ranhold gibi olmayacak."

Osrik omuz silkiyor. "O zaman başarırız."

Herkes başını sallıyor ve ben de kadehimi kaldırıyorum. "Başardık amına koyayım."

Çünkü bunu yapmazsak, tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Highbell'in kışlasında toplandığımızda, avlu çoktan hırlayan, karıncalanan ahşap kanatlarla dolmuştu. Kral Thold seçkinleriyle birlikte, Kraliçe Kaila da kendi seçkinleriyle birlikte. Gazap bizimkilerle. Bir grup İkinci asker de hayvan filolarıyla birlikte bizimle kalmaya karar verdi.

Hayatta kalanların geri kalanıyla birlikte Highbell'de kalan Manu dışında herkes tam zırh giymiş durumda.

Birçok kez kelle saydım. Neredeyse yüz kişiyiz ve tüm kayıplarımızdan sonra bu kadarını bir araya getirebildiğimiz için şanslıyız. Ama yüz kişi çok değil. Slade Yedinci'yi de temizlemeyi başaramazsa sayıca çok az olabiliriz. Özellikle de istilanın kaynağına gittiğimizi düşünürsek.

Yeterli olur mu bilmiyorum. Ama bunu yapmak zorundayız.
yeterli olacaktır.

Osrik'in dediği gibi, bu işi başarıyoruz. Ve bunu elimizdekilerle yapıyoruz.

BÖLÜM 47

EMONIE

Altımdaki ani bir sarsıntı gözlerimin alarmla açılmasına neden oluyor ve anında uyanıyorum. Biri mahkûm arabasının arkasını kaldırırken neredeyse yere yığılıyordum. Yuvarlanmaya başlıyorum ama diğer tarafa çarpmadan önce kendimi durdurmak için uzanıp metal parmaklıkları kavriyorum. Araba tekrar aşağı indirilene kadar dayanıyorum ve sarsıntıdan dolayı nefesimin altında küfrediyorum.

Birkaç gündür buradayım ve vücudumun her yeri ağrıyor. Beni bu kadar acımasızca yere seren fae'ye bakıyorum ve arabayı bir çift koşumlu ata bağladığını fark ediyorum.

Damarlı fae öldükten sonra işler durdu, bu yüzden her şey biraz durdu. Kral muhtemelen aynı anda hem Lydia hem de Orea ile nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Ama belki de bu, birliğin sonunda istediği gibi başkente geri döneceği anlamına geliyordur.

Atın koşumlarını kontrol ederken fae'ye bakıyorum ve gitmeye başladığında ona sesleniyorum. "Hey, acıktım ve biraz suya ihtiyacım var."

En azından birkaç kez tuvaletimi yapmama izin verdiler ama misafirperverlikleri bu kadardı.

Asker dönüp bana baktı ve sonra yanıma geldi. "Evet?" Önümde durdu, dekolte elbisemin içinde bana baktı. Sonra yüzüme tükürdü, neredeyse ağzımın içine.

Çok güzel.

"İşte," diyor ben tiksintiyle irkilirken. "Afiyet olsun." Dönüyor ve gülerek uzaklaşıyor.

Tükürüğünü silerken, "Tam bir piç kurusu," diye homurdanıyorum.

İleriden sesler duyuyorum ve görünüşe göre Lydia'ya doğru yürümeye başlayan Taş Kılıçlar'ın en arkasındayım.

Beni de yanlarında götürüyorlar ve bu kısım oldukça uygun, çünkü Vulmin'le birlikte şehre geri döneceğim anlamına geliyor. Ama beni canlı canlı yakmaya götürüyorlar ve bu kısım o kadar da uygun değil.

Ama bu sadece nasıl aşacağımı bulmam gereken bir engel. Basit. Kolay.

Bununla başa çıkabilirim.

Dudağımı çiğneyerek etrafıma bakıyorum, kampı izliyorum ve bir plan yapmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra, bir ses patlaması dikkatimi binalara doğru çekiyor ve Kral Carrick dışarı çıkıyor. Ne yazık ki tüm parmaklarımı çaprazlamam elime kramp girmesinden başka bir işe yaramadı. Tanrıçalar onun ölümü için bizi kutsamadılar.

Utanç verici.

Ancak Carrick bağırıyor ve hiç memnun görünmüyor.

Bu da beni memnun ediyor.

"Bana tek bir Oread'ın köprüdeki tüm askerlerimizi yok etmeyi başardığını mı söylüyorsun?" diye bağırarak, ana tavuğun peşindeki civcivler gibi arkasından gelen ikizlerin üzerine yürüyor.

İkizlerden biri cevap veriyor, ama çok daha sessiz. Öfkeli kralı yatıştırmak için umutsuzca çabılıyor gibi görünüyor, ancak bu konuda gerçekten berbat bir iş çıkarıyor gibi görünüyor. "Artık bir bariyer var da ne demek? Ne tür bir

bariyer?"

Emin değilim ama sanırım ikizler buz hakkında bir şeyler söylüyor.

"Orea acınacak halde. Şimdiye kadar hepsini ezmiş olmalıydık! Ve sen de köprüyü kontrol ediyor olmalıydın!"

Bu sefer cevabı duyuyorum. "Efendim, büyük adımlar attık."

"Ve yine siz ikiniz, yaldızlı kaledeki askerlerimizden haber alamadığınızı ve bir sonraki donmuş krallıkla ilgili bir güncelleme almadığınızı da az önce bana bildirdiniz," diye öfkeleni kral. "Adımlarınız başarısız oluyor ve bu kabul edilemez!"

Yüksek rütbeli rozetlerden biri olan bir asker öne çıkar. "Lidya'ya giden birliğimiz hareket halinde," diye krala bilgi verir. "Ama hemen başka bir tabur toplayıp köprüye gidebilirim. Size tam bir rapor verebilirim-" Carrick öfkeli bir bakışla onun sözünü keser. "Hayır. Bu çok açık. o vebeceriksizlik içinde Orea ihtiyaçlar için halledilebilir. Diğer herkes beceriksiz görüldüğü için köprüye gidip bu işi kendim halledeceğim." Carrick önce ona ters ters bakar hareketli için ve İkizler, onun yüz sertleştirilmiş ve korkutucu. "Siz ikiniz beni hemen geri getireceksiniz. Ben bu bariyerle ilgileneneğim." Sonra kafasını ordu kampına çevirir. "Lydia'ya gitmeyen diğer tüm askerlerin derhal hazırlanmasını istiyorum. Şimdi Orea'ya gidiyoruz. Tam

ikinci dalga!"

O arkasını dönüp uzaklaşırken, diğerleri bakışlarını değiş tokuş eder ve koşuşturmaya başlar. Kamp daha önce de yoğundu ama şimdi düpedüz telaşlı bir hal aldı.

Herkes aceleyle yola çıkmaya hazırlanıyor. Rozetler Taş Kılıçlar'a sağlı sollu emirler yağıdırıyor,

Her bir asker zırhlanıp silahlarını kuşanıyor.

Özlemle, bazılarının yemek kemirmesini ve su içmesini izliyorum. Ağzım susuzluktan ağrıyor ve midem gurulduyor. Bana hiç erzak vermedikleri için hem Taş Kılıçlar'ı hem de bu lanetli ölü toprakları suçluyorum. Sanki beni emip kurutuyormuş gibi geliyor.

Oh iyi. Bunu da yiyeceksiz yapmam gerekecek. Bununla başa çıkabilirim. Tanrılar aşkına, ben bir Vulmi'yim.

Birkaç dakika geçtikten sonra gardiyanımın aceleyle yanıma geldiğini görüyorum. Kendime geldim, aklımda bir plan oluştu.

Öne doğru kayıyorum, dizlerimi altıma çekiyorum ve dik oturuyorum. Göğüslerimi biraz yukarı kaldırıyorum. "Oh, şükürler olsun," diye haykırıyorum, rahat bir nefes alarak. Altın rengi elbiseyi kalçalarımın da yukarı kaldırmaya başlıyorum ve daha da yukarı çıktığımda gözleri açılıyor... "Yardıma gerçekten ihtiyacım var," diyorum ona en boğucu sesimle - ve boğucu ses konusunda oldukça iyiyim. Yılların pratiği.

Sadece bir adım uzağımdayken, sihrimin üzerime akmasına izin veriyorum. Kemiklerim kayıyor, yanaklarım yayılıyor, dudaklarım inceliyor, kafa derim karıncalanıyor ve gözlerim sulanıyor. Göz açıp kapayınca kadar sihrim beni ona dönüştürdü.

Beni bu arabaya iterken gerçekten dikkatli olmalıydı.

Tam kapının önünde durduğunda boğazımı temizliyorum ve açıkta kalan bacaklarımdan yüzüme, yani kendi yüzüne bakıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne-"

Cümlesini bitiremeden saldırıyorum.

Ellerim uzanıyor ve onu boynundan tutup öne doğru çekerek kafatasını parmaklıklara olabildiğince sert bir şekilde çarpıyorum. Bir halının dürülmesi gibi bir ses çıkarıyor, dar boğazından tıkanmış bir nefes kaçıyor. Sonra gardiyan yere yığılıyor, ama onu ayakta tutmak için ellerimi kollarının altına sokuyorum.

"Tanrıça, çok ağır bir pisliksin," diyorum dişlerimin arasından, onu bir kolumla tutabilmek için kaydırırken. Diğer elimle de anahtarlığın olduğu tokasına uzanıyorum.

Parmaklarım bir an bocalıyor, sırtım ve kolum onu ayakta tutmak için zorlanıyor. Etrafıma hızlıca bir göz atıyorum ama kampta herkes o kadar telaşlı ve koşturuyor ki kimse ne olduğunu fark etmiyor.

Anahtarlığı tuttuğum anda gardiyan neredeyse elimden kayıp düşüyordu. Elimi tekrar kilide doğru kıvırmaya çalışırken onu yakalamayı başarıyorum. Bunu tek elle yaptığım için birkaç kez elim ayağıma dolaşıyor. Boynumda ter birikiyor, tüm vücudum sinirden ısınıyor.

"Hadi ama..." Kilide ve beceriksiz parmaklarıma lanet okuyarak etrafa gergin bir bakış daha atıyorum. Şimdiye kadar şansım yaver gitti ama şu lanet anahtarı alamazsam hiçbirinin önemi kalmayacak-

İçinde.

Anahtarı çeviriyorum, sürgünün zıplayarak açılmasını ve yere düşmesini sağlıyorum. O düşer düşmez gardiyanın cesedinin de düşmesine izin veriyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve bir saniye sonra yere sıçırıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, adrenalın sağanak yağmur gibi üzerime yağıyor.

Arabanın altına tırmanıyorum ve gardiyanı da yanıma çekiyorum ki bu tüm gücümü alıyor. Bir şeyin altına çömelmişken ölü bir bedeni sürüklemek düşündüğümünden çok daha zor.

Çömelmiş pozisyondayken yere dayadığım ayaklarımı kullanarak, ayakları artık dışarı çıkmayana kadar onu altına alıyorum. Tamamen gizlenmedik ama iki tekerlek de yeterince büyük olduğu için iki tarafımız da biraz gizlenmiş oldu. İşe koyulmadan önce etrafa tekrar bir göz atıyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyorum baygın erkeğe. "Bakmayacağım."

Hiç boş vaktim olmadığı için hiç vakit kaybetmedim. Onu soymaya başlıyorum, ama bu kısım oldukça hızlı geçiyor. "Keşke

bayılıp soymak zorunda kaldığım ilk fae olduğunu söyleyebilirim, ama ne yazık ki değilsin," diye mırıldandım.

Çalışırken, sihrimi vücudumu daha da güzelleştirmek için de kullanıyorum. Beni daha fazla doldurmaya yetecek kadar, böylece ince bir kadın gibi değil de daha iri bir erkek gibi görünüyorum. Onun tüm vücudunu ele geçiremem -gerçi bunu istemezdim ama kaburgalarımın etrafındaki taşla kesinlikle olmaz. Yapabileceğim en iyi şey, kıyafetlerinin üzerimden sarkmaması için biraz daha dolgunlaşmak.

Onu kıyafetlerinden kurtardıktan sonra pantolonunu çekiyorum ve ardından gömleğini ve zırhını giymeden önce elbisemi çıkarıyorum. Etrafımdaki o korkunç taş bant yüzünden dar geliyor ama uzun kollar ve pantolon taş manşetlerimi çok güzel gizliyor.

Sonra altın elbisemi kasıklarının üzerine koyuyorum, böylece çok açıkta kalmıyor. En azından bunu yapabilirim, gerçekten.

Dürüst olmak gerekirse, örtbas edilecek pek bir şey yok.

Ayaklarına kadar sürünüp botlarını çıkardığımda nefes nefese kalmıştım. Hemen yüzüme pis kokusu çarpıyor. "Oh, büyük mor gökyüzü, ayakların iğrenç!" Ona tıslıyorum.

Bu koku normal olamaz. Kesinlikle orada bir şey büyüyor. Tereddüt ediyorum, acaba onun ayakkabılarından vazgeçip başkasının kileri çalabilir miyim diye düşünüyorum ama riske atamayacağımı biliyorum. Nefesimin altında ona küfrederek botlarını çekiyorum ve bağcıklarını bağlıyorum. "Eğer bundan sonra ayağım pişik olursa çok sinirleneceğim," diyorum ona.

İşim bitince tekerleğe doğru sürünüyorum ve kimsenin bu tarafa bakmadığından emin olmak için jant tellerinin arasına bakıyorum. Sonra altından kayarak çıkıyorum ve doğruluyorum. Pantolonum ve botlarım yerdeki gri tozla kaplı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Doğal davranmaya çalışarak, atlara bakarak otağa doğru yürüyorum. İsteyeceğim son şey, onların kaçması ve

baygın arkadaşımı ortaya çıkarmaları. Onu arabaya kaldıramam ve onu büyülemek için gücümü boşa harcamak da istemiyorum. O yüzden uyuduğu sürece orada kalacak.

En azından ayaklarının havalanmasına izin veriyorum. Açıkçası, bana teşekkür etmeli.

Kampta gürültü ve telaştan başka bir şey yok. Arkamdaki askerler köprüye gitmeye hazırlanırken, önümdeki konvoy Lydia'ya doğru hareket halindeyken havaya toz kalkıyor.

Hapishane arabası en son gittiği için gerçekten şanslıyım. Ya da bu durumda, hiç gitmediği için.

Nabzım hızla atıyor ama kendimi sakın davranmaya zorluyorum. Yosun yeşili ata doğru ilerliyorum, elimi böğründe gezdiriyorum. "Sakin ol midilli," diye mırıldanıyorum seğirdiğinde. "Sen ve ben küçük bir gezintiye çıkacağız, tamam mı?"

Boynuna yaklaştığımda yeşil gözleri bana doğru dönüyor. "Artık senin için hapishane arabası çekmek yok. Sen bundan daha iyisin."

Ötüyor.

"İyi midilli," diyorum yan koşumuna doğru ilerlerken. Eyerinden ayırmam gerekiyor ki bir şeye bağlı olması gerektiği tamamen belli olmasın. "İşte böyle..."

"Asker!"

O kadar kötü irkiliyorum ki, ileri atıldığımda neredeyse gözümü tokadan çıkaracaktım. Dönüp bana doğru gelen erkekle yüz yüze geliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Sesimi olabildiğince alçaltarak, "Sadece eyerlerin güvenliğini sağlıyorum, efendim," diye yalan söylüyorum. Bundan daha iyi bir şey bulacak zamanım olsaydı iyi olurdu ama burada ayak parmaklarımla çalışıyorum. Hem de çok kötü kokan bir çift botla.

En azından bunu tam bir güvenle söylemeyi başarıyorum, çünkü genellikle birini ikna etmek için ihtiyacınız olan tek şey budur. Ayrıca erkek gibi konuşmakta da çok iyiyimdir. Bu konuda da yıllarca pratik yaptım.

Ama askerin gözleri benden arabaya kayıyor ve ben terlemeye başlıyorum. Hem de çok.

Aşağıya bakma. Lütfen aşağı bakmayın.
Direksiyonun arkasında kesinlikle çıplak bir vücut yok.

"Mahkum nerede?"

Kalbim göğsümden fırlayabilir.

Başparmağımı yürüyen konvoyu doğru uzatarak, "Onu diğer arabaya götürmek zorunda kaldık, efendim," diyorum.
"Bana nedenini söylemediler."

Bu bir ordu, yukarıdan biri her zaman diğerlerine ne yapmaları gerektiğini söyler, değil mi? Doğru. Umarım başka bir araba vardır, yoksa ölürüm.

Asker dişlerini gıcırdatıyor, şöyle bir bakıyor.
"Kahrolası Revi, her zaman bu boku çekiyor."

Rahatlayarak yere yığılmamaya çalışıyorum.

Bunun yerine, onaylayarak alay ediyorum. "Evet, her zaman lanet olası Revi."

Zavallı Revi.

"Peki," diyor. "Lydia'da sana ihtiyaç olmadığına göre bizimle geliyorsun."

Şaşkınlıkla ağzım bir anda açılıyor, kendimi tutamadan gözlerim büyüyor. "Ama... efendim..."

"Bir miğfer ve kılıç al," diye emretti. "Ve o atı hemen krala götürün. Ona daha önce getirdiklerimizi beğenmedi."

Eyerin üstüne sıçayım.

Krala yakın olmak isteyeceğim son yer.

Ama şansımı zorlamaya cesaret edemiyorum. İyilik ve hırsızlık tanrıçası beni çoktan çalınan bedenimle ve o arabadan ilk etapta kurtulduğum gerçeğiyle kutsadı.

Ben de "Elbette efendim" dedim ve hızla arkamı dönüp atı çözmeye devam ettim.

Askerin çekip gideceğini ve beni kaçış planlarımla baş başa bırakacağını umuyorum ama onun yerine başka bir askere bağırıyor ve ikisi hemen yanımda konuşmaya başlıyor, böylece gizlice kaçamıyorum.

Bu erkekten gerçekten nefret ediyorum. Neden hep sinir bozucu olanlar etrafta dolanıyor?

Sessiz bir lanet çiğneyerek atı alıyorum ve barakaların arasında gezdirmeye başlıyorum, ilerlerken arkama birkaç bakış atıyorum. Şimdi ter içindeyim. Tek bir askerin arabanın altına bakması ya da arabayı hareket ettirmesi yetecek.

Aramıza mesafe koymalıyım.

Kampa göz gezdiriyorum ve yerden bir miğfer aşırıp başıma geçirmeyi başarıyorum. Etrafta hiç yedek kılıç göremiyorum ama birinin su tulumunu kapmayı başarıyorum ve sonra ateşin yanında bırakılan şışten bir parça et çalışıyorum.

Yürürken ısıriyorum, yağlı parçaları yutarken zar zor çiğniyorum. Lezzetli. Sonra su tulumumun tamamını boşaltıp bir kenara atıyorum. Ağzımı silerken, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Bu attan kurtulmam lazım.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, etrafta habersiz yakalamaya çalışabileceğim bir asker aramaya başlıyorum, böylece atı onlara devredebiliyorum. Sonra biriyle karşılaşabilir, başka bir yüz çalabilir ve Lydia'ya bağlı askerlere yetişmeye çalışabilirim. Sonra da Vulmin'i uyarabilirim.

Bunu hala başarabilirim, sadece ihtiyacım olan-

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağılıyor bir asker yanıma gelirken. Atın dizginlerini çekerek daha hızlı hareket etmemi işaret ediyor. "Yürü!"

Askerler hizaya girerken ben de cesetlerin arasına karışıyorum. Gözlerim ileriye kayıyor ve işte kral, kendi taş zırhını giymiş, ikizlerle birlikte dururken heybetli görünüyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde diğer yöne koşmak istiyorum.

Adrenalinim bunu da yapmamı istiyor ama yapamıyorum.

Bu yüzden Kral Carrick'in arkasına geçene kadar kendimi zorluyorum ve sonra belimden eğilirken dizginleri tutuyorum. "Efendim, atınız."

Tam bir ihtişam içinde olmama rağmen gerginliğim artıyor ve vücudumu saran taş bantlar neredeyse kıyafetlerimi yakıyor.

Taşı hissedebilir mi? Ben olduğumu anlayacak mı?
Tanrıçalara edilen sözsüz bir dua çınlıyor içimde
Kafa.

Kral bana bir bakış bile atmadı. O kapar
dizginleri ellerimden aldı ve eyere binmeden önce ata baktı.

Onun arkasında -bizim arkamızda- ordu gittikçe daha
mükemmel asker sıraları oluşturuyor. Ve ben tam burada,
en öndeyim. Taş Kral'la birlikte.

İyi değil.

Ata biner binmez Rozetlerden birine döner. Onun
yanında, ikizler kendi atlarında oturmuş bekliyorlar.

"Fassa ve Friano beni götürecek. Orduyu köprüye
götürün," diye emretti Carrick. Sonra duraklar. "Hizip
bekliyor mu?"

Rozetlinin başını salladığını görüyorum. "Evet,
Majesteleri.

Az önce geldiklerini teyit ettik."

"Güzel. Onlarla buluş ve sıraya girmelerini sağla.
Arkadan gelmelerini istiyorum. Biz köprüyü temizledikten
sonra Orea'ya girebilirler."

"Elbette, kralım."

Carrick ve ikizlerin atlarına binip ölü toprakların
derinliklerine doğru yol alışlarını izliyorum. Nereye
gittiklerini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Rozet, ne yazık ki benim de içinde bulunduğum
sıradaki askerlere dönüyor.

"İleri marş!" diye bağırıyor, sesi kırılğan sinirlerimi
sarsıyor ve onları çatırdatıyor.

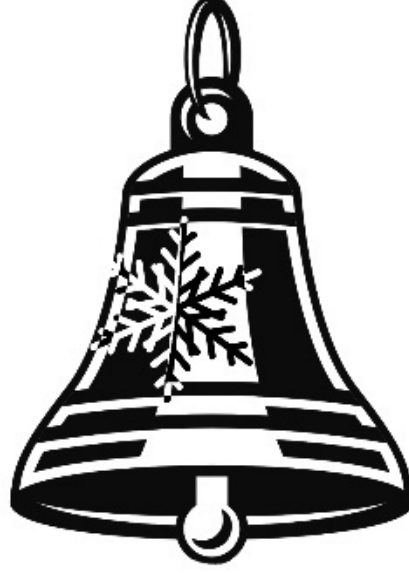
Herkes düzgün sıralarında ilerlemeye başlarken ben
ön saflarda sıkışıp kaldım. Bir Taş Kılıç askeri olarak.
Lemurya köprüsüne doğru yürüyorum.

Kaçamazsam, Orea'ya gideceğim.

Düşüncelerimi altüst eden şeyin panik olduğuna
eminim ama tek düşünebildiğim oraya vardığımda
ayaklarımın ne kadar kötü kokacağı.

Çok kötü.
Çok, çok kötü.

BÖLÜM 48

KRALİÇE MALİNA

Sağır edici bir gürültüyle sarsılarak uyandım.

Gözlerimi panikle açıyorum ve Dommik yanımda dikleşiyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve birbirimize bir bakış atıp olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimizi çekiştirmeye başlıyoruz.

Korku beni boğazımdan kavırıyor ve acımasız pençesi altında eziyor.

Evin buzdan duvarları buz tutmuş, her şey donuklaşmış. Kar yağışı durdu ama sabah havası soğuk ve kaskatı, bu da nedense havadaki sesleri daha da keskinleştiriyor. Giyinir giyinmez Dommik elimi tutuyor ve açık kapıdan çıkıp duvarın taş kısmının etrafından dolanıyoruz.

"Bu köprü," diyorum, başımı büyük bir korkuyla sallayarak. "Hemen geri dönmeliyiz! Asla ayrılmamalıydık."

Dommik'in kararan ifadesinden bunu söylediğimi duymaktan hoşlanmadığını anlayabiliyorum ama bu doğru ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Bu çatlama sesi çok açık. Fae'ler bariyerlerimi aşıyor ve ben orada değilim, çünkü dün gece bencilce Dommik'le buraya gelme fırsatını değerlendirdim. Köprüye daha yakın kalmalıydım. Onu izleyip hazır olduğumdan emin olmalıydım. Bunun yerine, gafil avlandık.

Kendime o kadar kızgınım ki çılgılık atabilirim.

"Acele edin, beni oraya götürün. Onlar bariyerleri aşmadan önce ben onları savunabilirim!"

Gölgelerini içeri çekiyor ve sonra bizi o yöne doğru sıçratmaya başlıyor. Kale duvarlarının hemen dışında, köprüyü görececek şekilde duruyoruz.

Fae askerleriyle dolu olan köprü.

Korku ve öfke içimde patlıyor ve buz kristalleri avuçlarımdan yukarı doğru fırlıyor.

Köprüdeki izlerini bariyerlerimin başladığı ağza kadar takip ediyorum ve midem bir kovadaki tuğla gibi düşüyor. Arkasında değil, önünde Taş Kral duruyor, heybetli formu bariz.

Vücudum kas hafızasıyla dürtüsel olarak geriliyor, sanki beni taş masanın ağırlığının altına sıkıştırıp bir böcek gibi ezmekle tehdit ettiği anı yeniden yaşıyormuşum gibi.

İçimden bir ses başladığı işi bitirmek için geri döneceğini söylüyor. Sadece beni değil, tüm Orea'yı ezmek için.

Bir başka yankılanan çatırtı daha oluyor ve bariyerimin üçüncü katmanı parçalanıyor. Kral burada, Orea'nın tarafında, bariyerlerimi kayalarla parçalamak için büyüsunü kullanıyor.

"Beni hemen oraya götür!" Çılgınca Dommik'e söylüyorum.

O gelmeyince koşmaya başlıyorum ama birkaç adım sonra Dommik beni arkamdan yakalıyor. Ben çırpınırken kulağıma "Hayır!" diye bağılıyor. "Artık çok geç!"

O haklı. Fae kralının büyüsunün savunmamın her katmanını parçalamaya başlamasını izliyorum. Umudumun her katmanını.

Yeterince iyi değilim. Yapmaya çalıştığım her şey yetersiz kaldı. Onlar kadar güçlü değilim. Onlar kadar yetenekli ya da

Büyü konusunda bilgili. Bu fae'ler denediğim her şeyi çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama Dommik aniden arkamda sarsılıyor, kolları gevşiyor. İkimiz de yere yuvarlanıyoruz. Üstüme ağır bir şekilde düştüğü için nefesim kaburgalarımın kesiliyor ama altından yuvarlanmayı başarıyorum. Kendimi yukarı ittiğimde, onun yüzüstü karın içinde hareketsiz olduğunu görüyorum.

Alarm göğsüme çarpıyor ve onu yan tarafına itiyorum. "Dommik!"

Ama sonra iki tanıdık fae'nin başımda dikildiğini görünce donup kalıyorum.

İkizler, Fassa ve Friano. Omuzlarını geçen kalın siyah saçlar, kahverengi gözler ve pürüzsüz yüzler - eskiden bana büyüleyici bir ilgiyle bakan ama şimdi tiksintiyle bakan yüzler.

"Kraliçe Malina," diyor Fassa, sağ yanağındaki ben, alaycılığıyla birlikte çukurlaşıyor. "Sizi tekrar görebileceğimizi düşündük. Dönmeniz ihtimaline karşı hazırlıklı olduğumuzdan emindik."

Saldırmak için avuçlarımı kaldırıyorum, buz dilimleri fişkırıyor, ama o bileğimi kavıyor ve üzerine bir şey sıkıştırıyor. Ani ağırlıkla kolum düşüyor ve elimde biriken büyü paramparça oluyor.

Üzerime baskı yapan bir ağırlık hissi var. Sanki derimin altındaki bir şey sihriime erişimi engelliyor. Baskı, üzerime yerleştirdiği bu pürüzsüz gri kelepçeden yayılıyor.

Çaresizce çekip çıkarmaya çalışıyorum ama elimden kaçıramıyorum.

"Bu kim?" Fassa, Dommik'in baygın bedenini tekmelerken şöyle der.

"Ona dokunma," diye tıslıyorum, ama ileri atılmaya çalıştığımda Friano beni durduruyor, tasmalı bir köpek gibi enseme kavıyor.

"Bu küçük donmuş ablukanın sebebi sen misin?" Arkamızda çatırtı ve çarpma sesleri devam ederken Friano cıtlıyor. "Sen bir baş belasıydın. Kral memnun değil."

Gözlerim kısıldı. "Köprü'nün bu tarafında nasılsın?" Tekrar köprüye doğru bakarak soruyorum. Taş Kral katmanları çabucak hallediyor ama bu onların nasıl olup da Orea'nın tarafında olduklarını açıklamıyor.

Sorumu duymazdan geliyor ve onun yerine beni ayağa kaldırıyor. "Onları bağlayalım," diyor Friano kardeşine. "Sonra da kralın onlarla ne yapmak istediğini öğreniriz."

Kaçmaya çalışıyorum ama o çok daha güçlü.

Ben.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, Fassa bir tane daha yakaladı prangalardan birini Dommik'in bileğine de geçiriyor ve sonra eğilip onu omzunun üzerinden yukarı çekiyor. Friano'nun kolumdan tutmasıyla Cauval'ın harabelerine sürüklendik ve çatlamış ve yıkılmış bir sütuna bağlandık.

Dommik diğer tarafa bağlanırken taş sırtıma saplanıyor. Onu ancak omzumun üzerinden bakmaya çalışırsam görebiliyorum. İkizler Dommik'in gevşek bedenini arıyor, silahlarını birbiri ardına çekip çıkarırken, benim kendimi kurtarma çabamı görmezden geliyorlar.

Beni at dizginine benzeyen kalın deri kayışlarla bağladılar. Kurtulmak için çabalıyorum ama dizginler derimi ısıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, sihrimi de çağıramıyorum.

İşleri bittiğinde dışarı çıkıyorlar, tam o sırada dışarıda bir çatırtı daha duyuluyor. Kemiklerimin derinliklerinde, bu sesin son bariyerin kırılışını işaret ettiğini biliyorum.

Orea açıkta.

Eğer başlangıçta burada olsaydım, geldiklerini göreceğim zamanım olsaydı, Dommik ve ben saldırabilirdik. Güçlenmeye hazır olabilirdim, bu taraftan onlara buz büyüü fırlatabilirdim.

Onun yerine, Dommik'in kollarında, hak etmediğim bir huzurla uyuyordum.

Orea'da başarısız olmayı ne zaman bırakacağım?

Omzumun üzerinden bakıp Dommik'in adını sesleniyorum ama o kıpırdamıyor. Endişe içimi kemiriyor. Ya ona çok sert vurdularsa ve bir daha uyanmazsa? Ya o kadar sert vurdularsa ve onu öldürdülerse?

Endişem paniğe dönüştü. "Dommik!"

Kukuletasını geriye atmış, çökmüş halde duruyor, ama sonra omuzlarının bir nefesle hafifçe kalktığını görüyorum ve rahatlayarak nefes veriyorum.

Kendimi tekrar bağlardan kurtarmaya çalışıyorum ama kayışlar neredeyse hiç esnemenen etrafıma sıkıca dolanmış durumda. Bunun yerine bileğimin etrafındaki, büyümü etkiliyor gibi görünen garip kelepçeye odaklanıyorum.

İki kolum da yanlarıma bastırılmış durumda, bu yüzden ellerimi önümde birleştirebilmek için biraz manevra yapmam gerekiyor. Bunu yapar yapmaz, manşeti olabildiğince sert bir şekilde çekiştirmeye, döndürmeye ve elimdeki kemiklerin üzerine sıkıştırmaya çalışıyorum. Hatta altımdaki karın bir kısmını toplayıp manşetin altına itiyorum, yardımcı olacağını umuyorum ama olmuyor.

Çıkıyor.

Fae kralı içeri girdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Taş kaplı zırhı ve mermerden tacıyla durduğunda granit gözleri üzerime dikiliyor. Hareket edemiyorum. Yerimde çakılı kaldım, korku beni dondurdu.

"Soğuk Kraliçe. Birkaç buz parçasıyla bizi dışarıda tutabileceğini mi sandın?" diye soruyor ve sözleri alaycı olsa da tonu sertleşiyor.

O bana bakarken endişe sinirlerimi zıplatıyor ve üzerime taş bastırmasa da nefesim daralıyor. Boğuluyorum.

"Askerlerimin ölümünden siz mi sorumlusunuz?" diye sordu.

sorar.

Kalbim çılgınca atıyor ama cevap vermiyorum.

Kral bir adım daha atarak üzerime geliyor ve bacağını kaybetmiş bir böceği inceler gibi beni izliyor. Şimdi üzerime mi basmalı yoksa beni mücadele etmeye mi bırakmalı karar veriyor.

Çenemi kaldırıyorum ve hiç tereddüt etmeden ona bakıyorum. Bakışlarımı indirmemi ve boyun eğerek boynumu bükmemi istediklerinde onun gibi erkeklerin gözlerinin içine bakmayı öğrendim.

Bakışlarım ona sessiz ağızla aynı şeyi söylüyor: Ona boyun eğmeyeceğim.

Ben bir kraliçeyim ve soğuk sinmez.

İkimiz birbirimize bakıyoruz, ikizler ise onun birkaç adım arkasında duruyor. Dışarıda rüzgârın uğultusunu duyabiliyorum, ordusu Orea'ya girerken askerlerin bağırışlarını duyabiliyorum.

Tekrar.

Yine de birbirimizi izliyoruz.

Düşmanlar arasındaki bu zorlayıcı parıltının içinde, bir irade itişmesi var. Dünyaların itişmesi.

O çok fazla Fae, ben de çok fazla Orea'nım ve henüz kırk yaşında olmasam da, ikimizden de yayılan yüzyıllık düşmanlığı hissedebiliyorum. Sanki ben bir fae tarafından ihanete uğramış her Orea'nın kanını taşıyorum ve o da bir Orea'dan nefret etmiş her fae'nin kanını taşıyor.

O bizi ezmek istiyor, ben onlardan kurtulmak istiyorum ve belli ki kırık bir köprü ve hatta barikatlı bir köprü sadece geçici bir soluklanmaydı. Âlemlerimiz birbirine bağlı olduğu sürece, ölüm ve tehdit her zaman geri dönmenin bir yolunu bulacaktır.

Belki de Dommik haklıydı. Belki de hiçbir yere gitmeyen köprü bir yalandı ve o toprak parçası başka bir yere gidiyordu. Fae'lerden uzak bir yere, böylece onu geçen Orea'lar yeni bir yere, daha iyi bir yere gittiler.

Köprünün bizi asla birleştirmemesi gerekiyordu. Bunu, Fae Kralı'nın gözlerindeki granit olukları ve çenesindeki yontulmuş çizgileri gördüğüm kadar net görüyorum.

Annwyn'e geçen, bir fae ile evlenen ve dünyalarımızı birbirine bağlayan kız, belki de tüm bunların gerçek kötüsü oydu. Çünkü o zamandan beri olan tek şey ihanet, savaş ve şimdi de yok oluş.

Dünyalarımız asla birbirine bağlanmamalıydı.

Böylece Fae kralı bana nefretle bakabilir ve ben de ona nefretle bakabilirim, çünkü bunların hiçbiri olmamalıydı.

Kral Carrick başını eğiyor, sanki zihnini meşgul eden düşüncelerle devriliyor ve acaba o da benimle benzer şeyler mi düşünüyor diye merak ediyorum.

"Hayır," diyor sonunda, dile getirilmemiş bir soruyu yanıtlarken. "Askerlerimi öldürmek için çok zayıfsın. Köprüyü başarıyla kapatmayı bile başaramadınız."

Aşağılanma ve öfke içimi tırmalıyor, eksikliklerimi çiğ çiğ yüzüme vuruyor.

Memnuniyet yüzüne yansıyor ve bana doğru eğiliyor. "İşte bu yüzden dünyanı kaybediyorsun, Orea kraliçesi. Çünkü onu koruyacak kadar güçlü değilsiniz."

Yıkıntıların etrafına bakmaya başlıyor, eleştirel bakışları parçalanan yapıyı inceliyor. "Orea'nın büyük tarihi bu mu?" diye soruyor küçümseyici bir tonla. "Bu hiçbir şey. O kadar önemsiz ki ilk geldiğimde zaman ayırmaya bile değmezdi."

Sonra ellerini kaldırıyor ve tüm yapı sallanmaya ve kaymaya başlıyor, yer titriyor. Duvarlar çatırdamaya başlarken kalbim kaburgalarımın arasından fırlıyor. Sonra kaymaya ve düzleşmeye, gerilmeye ve yeniden hizalanmaya başlıyorlar.

Zalimce gülümsüyor. "Sana Orea'nın ne kadar çabuk unutulacağını göstereyim."

Büyüsünü kullanarak harabeleri sağlam bir kaleye dönüştürmesini şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Kullanmak

muazzam güç sanki hiçbir şeymiş gibi.

Yüzyıllar boyunca Cauval burada donmuş bir atık olarak yattı ve saniyeler içinde tek bir fae onu dönüştürdü. Siliyor.

Havada o kadar büyük bir güç var ki tozunun tadını alabiliyorum, sanki Orea'nın küllerinin savruluşunu simgeliyor.

Duvarlar artık açık bir gökyüzüne uzanmıyor. Geriliyor ve kapanıyor, taşlar hareket ettikçe inliyor ve gıcırdıyor. Taş, sağlam tuğla duvarlar üzerinde kemerli bir tavana dönüşüyor. Altımdaki zemin, karın üzerinde pürüzlü dalgalar gibi akan taş işçiliğiyle yuvarlanıyor.

Sonra bağlı olduğumuz sütun da hareket ediyor, Dommik ve ben onunla birlikte havalanırken boğazımdan korku dolu bir çığlık kopuyor. Sütun dik duruyor ve bağlarımız yere çakılana kadar aşağı kayıyor.

Vücudumu yukarı doğru sarsıyorum, beni yan tutan bağları düzeltmeye çalışıyorum, dik oturana kadar ayarlıyorum. Sütunun diğer tarafında, Dommik'in bacaklarını açmış, başını göğsüne yaslamış olduğunu görebiliyorum.

Her çatlak ve yarık doldurulup düzeltildiğinde sesler kesiliyor ve taş bir kez daha cansız hale geliyor.

Kral bana zaferle bakıyor.

"Orean tarihinin ne kadar çabuk değiştiğini görüyor musun?" diyor, ellerini iki yanına indirerek. "Fae'ler için hak iddia etmenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Daha güçlü, daha iyi olan tür her zaman kazanacaktır."

Şimdi oturduğum yere doğru yürüyor ve kavernöz salon onun ayak seslerinin katı gri duvarlara çarpmasıyla yankılanıyor. "Şimdi anlıyorsun, değil mi Soğuk Kraliçe? Fae'ler üstündür. Bunu hep biliyordun. Bu yüzden büyümüzü damarlarında istedin."

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum, aynı anda hem öfkeleniyor hem de titriyorum.

"Oreanlar, Fae'lerin gücüne karşı asla kazanamazlar."

Sözlerinin iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra döner ve yarattığı taş kapılar sıyrılarak açılır.

Sanki benim de içimde bir şeyler kazınarak açılmış gibi hissediyorum.

"Bırakın onları," diyor Fae Kralı ikizlere. "Yürüyen her askeri duyabildiğinden emin olun. Kendisi kemik ve kırağıdan başka bir şey olmayana dek zaferimize tanıklık etsin. Burası onun yaşayan mezarı olsun, fae'ler gelişirken o ölüme terk edilsin." Sonra dişlerimi takırdatarak binadan dışarı adımını atıyor.

Dışarıda ordunun yürüyüşünü duyabiliyorum, tam da onun istediği gibi.

Etrafıma bakıyorum ama inşa ettiği bu yeni kalenin içi Cauval'ın eski haline hiç benzemiyor. İkizlere bakarken öfke gözlerimin arkasına buz parçaları gibi saplanıyor.

Pruinn Ravinger'in elinde öldü ama keşke bu ikisini de öldürebilseydi. Hâlâ burada olmasını her şeyden çok isterdim. Stone çürümeye karşı kazanamazdı. Ravinger'ın Fae Kralı'nın etini kemiklerinden ayırdığını görmekten büyük zevk alırdım.

Ama o burada değil ve ikizler beni öfkeliendiren küçümseyici bir merakla tepemde dikiliyorlar. Keşke bu ikisi Dommik'in yaktığı kayıpların bir parçası olsaydı. Keşke onları ben aptal gibi davranıp ellerimi kesmelerine ve kanımın damlamasına izin vermeden önce öldürseydi.

Çok fazla başarısızlık yaşadım.

"Buraya nasıl geldin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Sen ve Pruin. Beni buraya çektiğinde siz üçünüz Orea'daydınız. Nasıl? Köprü hâlâ kırıkta."

Hep birlikte başlarını sallarlar.

"Sen ve kral şu anda nasıl buradaydınız?" Devam ediyorum. "Bariyerlerimi yıkmak için nasıl bu taraftaydınız?"

Yine de sessiz kalıyorlar, aynı ifadeleri içimi bir öfke patlamasıyla dolduruyor. "Buraya ölmeye geldim," diye tükürüyorum. "Artık ne önemi var ki?"

"Her şey önemli," diyorlar birlikte.

Kollarımı sıkan bağlara karşı zorlanıyorum, sırtımdaki amansız sütun ne kadar sıkıştığımı hatırlatıyor. "Ya da belki de hiçbiri değil," diyorum soğuk bir şekilde.

Yapmaya çalıştıklarımın hiçbirinin önemi yoktu.

Yaklaşıyorlar, adımları boş binada boş sesler çıkarıyor.

"Pruinn'in seni neden seçtiğini biliyor muydun?" Fassa beni incelerken başını eğerek soruyor.

"Çünkü ben bir Orean asiliyim."

"Sen Orean kraliyetindensin," diye düzeltince duraksadım. "Colier soyu tüm Orea'da en uzun süre hüküm süren hükümdarlardan oluşuyor."

"Bunu biliyorum," diye çıkıştım. "Kendi aile geçmişimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İkizler yeni inşa edilen kalenin etrafında yürürken uzun siyah saçları ruhani bir parlaklık yayıyor. "Düşündüğümüz şey senin bir aptal olduğun, Soğuk Kraliçe. İllüzyon ve iltifatlarla kolayca kandırılıyorsunuz," diyor Friano.

İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor, çünkü o kesinlikle haklı.

"Şimdi beni yine kandıracak mısın?" Ses tonum keskin uçlarla dolu, meydan okuyorum. "Burayı gerçekte olduğundan başka bir şeymiş gibi göstermek için sihrini mi kullanacaksın?"

"Artık sadece bir yanılsamanın ötesini görebiliyorsun. Gözlerin açık."

Bir parçam keşke olmasalardı diyor. Keşke hâlâ uyuşturucu çiçeklerin kokusunu alabilseydim, hafif bir müzik duyabilseydim ve yalanların beni sahte bir huzur duygusuna sürüklemesine izin verebilseydim. Bu ezici, kaderci başarısızlık dışında herhangi bir şey.

"Söz konusu büyü olduğunda kan önemlidir, Kraliçe Malina. Nasıl ki fedakârlık her zaman kendi ikili gücümüzün bedeli olduysa, gönüllülük de her zaman köprünün bedeli olmuştur." Friano bağlarımın bakarken bana sırtlıyor. "Şu anda istekli değilsin, değil mi?"

Dommik ve beni arkalarında bırakarak dışarı çıkarken ikisi birlikte gülüyorlar. Yakalandık.

Dommik hala baygınken, bana eşlik edecek ordunun seslerinden başka bir şeyim yok.

Sadece bu ve ikizlerin kalıcı sözleri.

Uzun dakikalar boyunca kafamın içinde tekrarlanıyorlar. Tekrar ve tekrar. Beni boğmak için bırakılmış bozguncu bir mantra gibi.

Ancak... söylediklerinin üzerinden geçerken, içimde bir aydınlanma başlıyor. Hepsi tek bir kelime yüzünden.

İsteklilik.

Başımdan aşağı dökülen bir kova su gibi, gerçek orada, tenime kadar işliyor. Bakıyorum ama görmüyorum. Nefes alıyorum ama havayı hissetmiyorum.

Sen Orea kraliyetindensin.

Büyük söz konusu olduğunda kan önemlidir.

İsteklilik her zaman köprünün bedeli olmuştur.

Şu anda hissettiklerimi daha önce hissettiğimi söyleyemem. Bu kadar zıt duyguları aynı anda hissedebileceğimi hiç bilmezdim. İçimde yükselen güçlendirici kesinliğin böylesine yükseklikleri... Yıkıcı anlayışın böylesine derinlikleri.

"Malina?"

Dommik uyandığında başım sağa doğru sarsılıyor, zaten ileri doğru zorlanmaya çalışıyor.

"Ben buradayım," diye onu rahatlatıyorum. "Yalnızız."

Başı hareket ediyor, bakışları muhtemelen binanın üzerinde geziniyor, böylece omzunun üzerinden bana bakmadan önce çevresini algılayabiliyor. "İyi misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Gerçeği yutuyorum. "Evet. Ben iyiyim."

Sihri kullanmaya çalışır, yapamayacağını anlayınca küfreder. Bileğindeki gri kelepçeyi çekiştirmeye başlar. "Bu da ne böyle?" diye tıslıyor, kelepçeyi elinden aşağı itmeye çalışırken elindeki kan akışı azalıyor.

"Kendine zarar vereceksin," diyorum hafif bir azarlamayla.

Hırlıyor. "Sihrini hiç kullanabiliyor musun?"

"Hayır," diyorum bileğimi kaldırmaya çalışarak. "Sorun şu gri kelepçeler. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama büyümüzü engelliyorlar."

Dommik, kralın diktiği yeni kaleye bakarken bir lanet daha savuruyor. Kadim Oread taşının alınıp böylesine sapkın bir fae gücü gösterisine dönüştürülmesi yüzüne inen bir tokat gibi.

"Kral yaptı," diyorum uyuşukça. "Fae'lerin Oreadları ne kadar kolay silebildiğini kanıtlamak için."

Aramızda sessizlik uzanıyor. Dışarıdaki askerlerin sesiyle irkiliyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Bakışlarımı tavandan ayırarak Dommik'in sorusu karşısında gözlerimi kırptırıyorum. "Bariz olanın dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

Dümdüz önüme bakıyorum. "Köprüde aptallık ettim, bir ordu yürüyor, Fae Kralı tehditler savurdu, Yedinci Krallık'ta yakalandım ve burada bir gölge suikastçıyla kapana kısıldım. Tarihim tekerrür ediyor." Kasvetli bir şekilde gülüyorum. "Gerçi sonuncusu bu sefer o kadar da kötü değil."

Benim kuru mizah girişimime katılmıyor. Onun yerine bana bakmaya çalıştığını hissediyorum, sessizliği zaten sessiz olan kaleyi dolduruyor. Beni her zamanki gibi deşifre ediyor - sanki gömdüğüm kısımlara kök salmak için üst katmanımdan aşağı iniyormuş gibi.

Gözlerim ellerime kayıyor ve parmağımı sol avucumdaki yarığın üzerinde gezdiriyorum. Artık orada buz parçaları toplanmıyor, sadece kapatılmamış yarıktan aşağıya doğru en soluk mavi lekeler var.

"Başka bir şey daha var," diyor Dommik sessizce.

Ben. "Söyle

"

Bir an hareketsiz kaldım.

Ses tonunun yoğunluğundan anladığım kadarıyla Bırak şunu. Yutkunuyorum ve titreyen ellerimi tekrar kucağıma koyuyorum. "Bu sadece o Fae ikizlerinin söylediği

bir şeydi."

"Ne dediler?"

Yırtık bir iç çekiş kaçıyor benden, ucu sivri, tadı acı.

"Colier'lerin Orea tarihinde en uzun süre hüküm süren hükümdarlar olduğunu belirttiler."

Dommik devam etmemi bekliyor.

"En uzun süre hüküm süren. Damarlarımda akan kadim bir kraliyet soyu," diyorum ve solgun tenimin altındaki mavi çizgileri görmek için elimi yukarı kaldırıyorum. "Ve ben onu mahvettim. Başarısız oldum."

Boğazım düğümlenirken gözlerimden yaşlar akıyor. "İstek," diye mırıldanıyorum. "Söyledikleri buydu. Köprü her zaman isteklilikle ilgili olmuştur."

Sütunun etrafına bakarken, onun niyetli yüzüne odaklanıyorum. "İşe yaramazdı," diyorum sessizce. "Benim kanım. Ben istemeseydim olmazdı. Anahtar buydu, Dommik. Hepimizi lanetleyen şey buydu. Ne kadar istekli olduğum."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor. Kollarımın kıvrıldığı yere, tüylerimin diken diken olduğu yere bakıyorum.

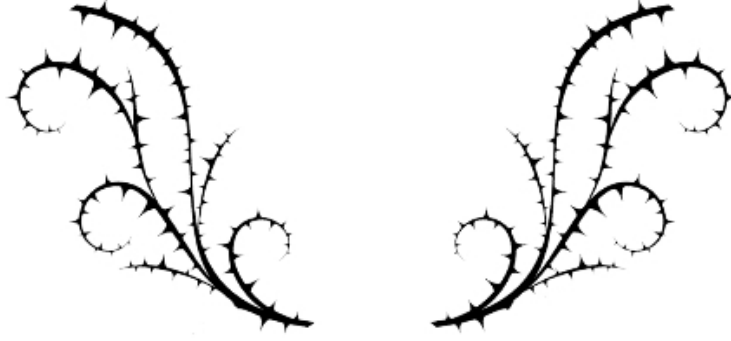
"Üşüyor musun?" diye soruyor, ses tonu şokla karışık. "Sen asla üşümezsin."

Asla soğukluk hissetmeyen Soğuk Kraliçe, şimdi ise baştan aşağı üşüyorum.

Hepsi o tek bir kelime yüzünden.

İsteklilik.

BÖLÜM 49

SLADE

Wick'in tahmininden önce Lydia'ya daha fazla Vulmin geldi. Annwyn'in dört bir yanından gelen bir grup fae. Ve her biri davalarının işaretini taşıyor: vücutlarına cesurca takılmış kırık kanatlı bir kuş mührü.

Bu akın, daha fazla Lydia vatandaşının sokaklara dökülmesine neden oldu; merak ve şehirlerine neler olduğunu öğrenme isteği, ortalıkta dolaştığı söylenen ejderhadan duydukları korkunun önüne geçti.

Herkes binamızın dışında toplanmış, cevap bekliyor.

Balkondan aşağıdaki caddeye bakarken Auren yanımda, "Bu belirsiz görünüyor," diye mırıldanıyor. "Birbirlerine düşman olabilirler."

Wick'i izlerken "Yapabilirler," diyorum.

Dışarıda bir kalabalığın toplandığı haberini alır almaz Vulmin lideri herkesle tanışmak için sokağa çıktı. O da onlarla birlikte yerde, verandada duruyor. Çatılarda ve kıvrılan ağaçların dallı yürüyüş yollarında daha fazla fae toplanmış ve görüş alanındaki her bina da açık pencerelerden izleyen ve dinleyen fae'lerle ağzına kadar dolu. Kalabalığın içinde Hare ve Fang'i bile fark ediyorum.

"Turley ve Vulmin karşıtı propaganda köklü bir güvensizlik yarattı. Lidyahılar'ın

Burada durup onu dinlerken bile. Ya biri saldırırsa?"

Dudaklarım seğiriyor.

"Yapmayacaklar." "Nereden biliyorsun?"

Ona dikkatle bakıyorum.

"Ah, doğru ya. Sen burada dururken kimse saldırmaya cesaret edemez çünkü bir ejderha ortaya çıkaracağından endişeleniyorlar," diyor sırtarak.

Ama ben başımı sallıyorum. "Kendimden bahsetmiyordum." "Ben mi?" diyor şaşkınlıkla.

"Evet, sen. Şunlara bak," diyorum hafifçe arkasına geçerek. "Vulmin'in sana nasıl baktığını görüyor musun? Sana tapıyorlar. Hiçbiri senin incinmene izin vermez. Oradaki her Vulmin muhafızı kalabalığı çok keskin bir gözle izliyor ve gelen her yeni Vulmin bakmadan duramıyor. Ve Goldfinch, ne yaptığını duydular. Kralı kovalamışsın. Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorlar. Saldırmaya cesaret edemezler."

Wick'in sesi arka planda kalabalığın sorularına cevap verirken yanaklarında sevimli bir kızarıklık oluşuyor.

"Oh," diyor ve arkasını dönüyor.

Elini sıkamak için uzandım. "Evet. Oh."

"En önemli şey Lydia'nın güvende olması!" Wick sesleniyor. "Vulmin Annwyn'in düşmanı değil. Biz senin düşmanın değiliz. Biz kraliyetin uyguladığı şiddete karşıyız."

"Kral hepinizin hain olduğunu söyledi!" diye bağırıyor sokağın karşısındaki açık bir pencereden yaşlı bir fae erkeği, yüzü kırışıklıklarla dolu.

Wick başını sallar. "Dünyamıza ihanet edenler Carrickler. Tacı giydiklerinden beri daha fazla güce, daha fazla kontrole ulaşmaktan başka bir şey yapmadılar. Vergilerimizi artırdılar, evlerimizi aldılar, sadakatimizi talep ettiler, var olmaktan başka bir şey yapmayan Fae ve Orean dostlarımıza karşı nefret yaydılar. Ve Taş Kral

Kendi halkına bile ne yaptığını söylemeden, istila etmek için mevcut tüm fae'leri savaşa sürükledi!"

Lidyalılar kaşlarını çatarak ve Wick'in yakaladığı şaşkınlıkla etraflarına bakarlar.

"Evet. Taş Kral halkımızı Orea'yı istila etmek üzere görevlendirdi."

Sesler, sokağın etrafına yayılmış parçalar halinde sessizliği bozuyor. İnsanlar onun sözlerini reddediyor, tartışıyor, sorular soruyor, öfkeyle, şokla ya da meydan okuyarak tepki veriyor.

"Bu doğru!" Wick açıkladı. "Carrick daha fazla güç hırsı uğruna, bizim kabul etmediğimiz bir savaşla hayatlarımızı feda etmeye fazlasıyla istekli. O durdurulmalı!"

"Lyäri!" diye bağıyor Vulminlerden biri aniden. "Lyäri Ulvêre'den haber almak istiyorum!"

Kalabalık sessizleşiyor, bütün gözler ona dönüyor ve Auren yanında kaskatı kesiliyor. Onlar göremese de Auren'in aurasının endişeyle nasıl uçtuğunu izliyorum; altın rengi ışık ve ince siyah dallar, hızlanan nabzının parlamasıyla birlikte etrafında uçuşuyor.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldanıyorum onun yanında.

Parmaklıkların ardında, kurdeleleri balkonun zeminine doğru kıvrılıyor ama insanlar bunu görmüyor ya da onun nasıl sakin bir nefes aldığını duymuyor. Yüz ifadesini son derece sakin tutuyor ve başını dik tutarak ileriye doğru adım atışını izlerken içimi gurur kaplıyor.

"Lyäri Ulvêre," diye tekrarlıyor, gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirerek. "Altın olan gitti, beni çağırdınız. Ama sanırım artık gitmediğimi görebilirsiniz," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Çok uzun süredir dönmemiş olsam da, burada geçirdiğim süre boyunca avlandım, nefret edildim, tehdit edildim, saldırıya uğradım, hapsedildim ve taklit edildim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Kral Carrick ailemi öldürttü. Daha küçük bir kızken bile beni öldürtmek istedi, bu yüzden hayatımın büyük bir kısmını Orea'da geçirdim."

Fısıltılar zar gibi dağılıyor.

Auren'in sesi güçleniyor. Tavırları daha emin ve kendinden emin. Onu izlerken gururum kabarıyor.

"Oreanlar bizim düşmanımız değil, biz de birbirimize düşman değiliz," diyor kalabalığa. "Bunlar sadece yüzyıllardır kraliyetin Oreanlara karşı zulmünü haklı gösterebilmesi ve sonunda dünyalarını işgal edebilmesi için özenle hazırlanmış yalanlar. Kavga ve nefret gereksizdir ve daha fazla insan öldürülmeden sona ermelidir."

Sinirleri artık kurdelelerini bükmüyor ya da konuşurken aurasının titremesine neden olmuyor. Herkes onu pür dikkat izliyor ve o da güneş ışığında parıldıyor gibi görünüyor.

"Karşınızda sadece bir Turley olarak değil, bir Fae ve bir Orean olarak duruyorum," diyor ve yemin ederim sokaktaki herkes onun kör Turley kulaklarına bakıyor. "Wick haklıydı. Daha iyisini yapabiliriz. Annwyn daha iyi olabilir. Ama birleşmeliyiz, insanlar olarak bir araya gelmeliyiz ve bu tam burada ve şimdi başlamalı," diye duyuruyor. "Yeni bir şafak doğmalı."

Aşağıdaki Vulminler iğnelerini, düğmelerini ya da dikişlerini kendi mühürleriyle tutuyor ve yukarı kaldırıyorlar. "Şafak kuşu!" diye bağırıyorlar. Daha fazla ses katılır, sembollerinin anlamını tekrarlarlar - kanadı kırık bir kuş bile güneş gibi doğacaktır.

Auren burada dururken bu gerçek ortaya çıkıyor.

Babam bana Turley'ler hakkında tek bir şey öğretmemiş, diğer pek çok Carrick takipçisi gibi onları da önemlerinden silmiş olsaydı bile, keşke ikiyle ikiyi bir araya getirecek kadar bilseydim. Keşke onun altın teninin önemini bilseydim. Çünkü onu ilk gördüğümde olağanüstü biri olduğunu anlamıştım. Ve şimdi onu burada görünce, ne olduğu çok açık.

Bir kraliçe. Altın dokunuşlu ve kanla kutsanmış. Ve bir sebepten dolayı benimle eşleşti.

Geri adım atıyor ve tekrar elimi tutuyor, parmakları hemen benimkilere dolanıyor ve bizi bir arada tutuyor. İnsanlar tezahürat yapıp alkışlarken o bana bakıyor.

"Sen muhteşemsin," diyorum ona.
Nabızı hızlanıyor. "Ben sadece
benim." Başımı sallıyorum. "Evet."
Aynen öyle.

Gözleri yumuşuyor, parmakları tekrar sıkılıyor ve tek yapmak istediğim onu kendime çekmek ve onu kendime almak, ama artık böyle değil, değil mi? Auren sadece benim değil. Tüm bu fae'lerle birlikte bir yer buldu. Ona saygı duyuyorlar. Ona hayranlık duyuyorlar. Bu sokaktaki herkes için bir şey ifade ediyor. Onun varlığı onları etkiliyor.

Onunla çok gurur duyuyorum.

Lidyalılar ve Vulminliler arasındaki soğukluk Auren'in ısıltılı varlığıyla ısınmaya başlıyor ve işler artık o kadar da belirsiz görünmüyor.

Biraz rahatlıyorum, ama sadece bir anlığına. Çünkü aklım anneme kayıyor. İçimi kemiren sürekli bir endişe bu. İfademin sıkıştığını hissediyorum ve Auren bunu hemen fark ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, ama sonra cevabı gözlerimden okur gibi oluyor ve kendi ifadesi kararlı bir hal alıyor.

"Gidelim," diyor. "Artık kalabalığın arasından geçebiliriz. Wick bize Oreanların nerede olduğunu gösterebilir. Gidip onlarla konuşacağız ve Elore hakkında bir bilgileri olup olmadığına bakacağız."

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Annemin babamın pençelerinde olduğunu düşünmek bile soğuk terler dökmeme neden oluyor. Onu bulmalı ve güvene almalıyım. Neler yaşıyor olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.

"Babam lanet olası bir yılan," diyorum ikimiz de içeri girmek için dönerken. "Onu yakınında tutacak."

"Onu bulacağız," diye söz veriyor, sesi çelik gibi.

Başımı sallıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Biz
olacak."

Ve bu sefer, dünyayı ya da kendimi parçalamam gerekmeyecek. Parçalanan babam olacak.

"Gözü," diye başladı. "Sana söyleyecektim, sanırım onu çürüttün."

Durup ona bakıyorum. "Gözü mü?"

Başını sallıyor, hınzır bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Evet. Üzerine bir yama takıyor ama sanırım yıllar önce dövüşürken onu kısmen çürütmüş olmalısın. Damarları görebiliyorum."

"Güzel," diye homurdanıyorum, bir parça memnuniyet hissederek. Muhtemelen bunu ona yapabildiğim için nefret ediyordu. Yüzünün bir kısmını yok ettiğim için. "Onu bir daha gördüğümde, sadece gözlerinden birini çürütmeyeceğim. Lanet kafatasını ezeceğim."

Merdivenlere doğru ilerlerken kurdelesı kolumun üzerinde rahatça geziniyor. Biz geçerken içerideki Vulminler durup başlarını eğiyorlar ve Auren onlara gülümsüyor.

Merdivenlere vardığımızda bana baktı. "Sence Ranhold'da herkes Fae ordusunu durdurabildi mi?"

"Kesin olarak bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama birçoğunu durdurdum ve Kral Thold'un büyüğü etkileyici. Müthiş biri, bu yüzden Kral Fulke onu reddetmeye cesaret edemez. Beşinci'nin de iyi büyüklükte bir ordusu var. Lu, Judd ve Digby oradayken eminim Beşinci'yi hazırlayabilmiş ve fae'leri durdurabilmişlerdir."

Başını çevirdi. "Digby onlarla mı gitti? Ranhold'a mı?"

Duraksadım. "Bunu söylemeyi unuttum mu?"

"Evet. Yaptın," diyor, sesi gergin bir hal alıyor. "Ama bu tehlikeli. Ve o çok kötü yaralandı..."

"İyileşti ve bu onun için önemliydi. Ordunun Highbell'e ne yaptığını duyduğunda yıkılmıştı. Yardıma gitme hakkını elinden alamazdım."

İçini çekti. "Tabii ki gitmek istedi." Duraksıyor. "Peki ya Kraliçe Kaila? Sence onlara yardım etmek için mi geldi?"

"Yapmazsa ne olacağını ona söyledim."

Auren mırıldanıyor. "Onu öldürmediğine şaşırdım."

"Ona söylediklerime rağmen, onu öldüreceğim. Memnuniyetle. Sen sadece söyle."

"Hayır. Gitmesine izin vermekte haklıydın. Onu öldürmek Orea'yı daha da bölerdi. Üç krallık zaten kargaşa içinde. Bu savaşa yardım etmesi için ona canlı olarak ihtiyacın vardı."

"Ve dövüşüyor olsa iyi olur," diyorum. "Ama dövüşmezse, onunla ben ilgilenirim."

Buradaki her şeyi hallettikten sonra.

Drollard köylülerini görmeye gitmek için kendimi hazırlıyorum. Buraya geldiklerinden beri çektikleri eziyetle yüz yüze gelmek için... ve annem hakkında söyleyebilecekleri için.

Auren merdivenlerin dibinde durdu ve bana baktı. Bana inanılmaz derecede uyum sağlamış. "Onu geri alacağız Slade," diye bana tekrar güvence veriyor. Tıpkı defalarca yaptığı gibi, çünkü bunun zihnimde ne kadar ağır bir yük olduğunu biliyor. "Hiçbir şey bizi durduramayacak."

Onun koruyucu sertliği karşısında göğsüm ısınıyor. Annem adına ne kadar sert olduğunu görünce. "Biliyorum."

Koridordan geçip vitrin olarak kullanılan girişi hedefliyoruz. Ön kapıya varıp dışarı çıktığımızda sokak hâlâ kalabalık ama Wick hareket edebiliyor ve küçük gruplar halinde insanlarla konuşuyor. Diğer Vulmin de aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

Yola çıktığımızda kalabalık dağılıyor, insanlar biz ilerlerken Turley, Lyäri ve ejderha diye mırıldanıyor. Herkesi bir şahin gibi izliyorum, ama Auren'den saygılı bir mesafede duruyorlar, yine de korumamı sürdürüyorum, çift bağının teşvik ettiği korumacılığım.

Kurdeleleri bir elbisenin kumaşı gibi arkasından uzanıyor, ancak dönüp dönüp onun ve benim etrafımda yükseliyorlar. Bir tanesi her zaman bana dokunuyor.

Bileğime dolanıp beni kendine çekerken birine sırtıtıyorum. Kurdelelerini izliyorum, onu izliyorum,

Onun Fae'lere gülümsediğini ve onların da ona gülümsediğini görmek. Gözlerindeki saygıyı ve bu toprakların onun etrafında nasıl parladığını görmek. Bu kalbimi dolduruyor ve kalbimi acıtıyor.

Çünkü ait olduğu yer burası.

Her zaman görkemliydi ama Annwyn'de sanki ruhu şarkı söylüyor, güneşle aydınlanıyor ve içten dışa parılıyor. Orea'daki insanlar onu ya sömürmek ya da bastırmak istiyorlardı. Ama onu burada görmek, buraya uyduğunu gösteriyor.

Evinin havasını solumayı, ona hayranlık duyan fae'lerin arasında yürümeyi hak ediyor. Sadece onun varlığıyla toprağın şarkı söylemesini ve güneşin yaldızlı tenine akmasını hak ediyor.

Auren her zaman Orea için fazla parlaktı.

Etrafınız kıskanç gölgelerle çevrili olduğunda, tek yapmak istedikleri sizi söndürmektir.

Ama boyun eğmedi. Her şeye rağmen. Orealara ve Fae'lere karşı, hükümdarlara ve zalimliğe karşı, o burada. Sadece hayatta kalmadı, aynı zamanda üstesinden geldi.

Ve şimdi her zamankinden daha parlak yanıyor.

Bu da tüm bunlar sona erdiğinde konuşacak çok şeyimiz olacağı anlamına geliyor.

Yaklaştığımızda Wick bizi fark ediyor ve dikkatini bize vermek için uzaklaşıyor. Bunun Auren'in akrabası olduğunu düşünmek bana garip geliyor. Eminim onun için daha da gariptir.

Ama ben de onu şahin gibi izliyorum.

Auren ona, "Şimdi Orealarla konuşmak istiyoruz," dedi. "Slade'in annesi hakkında bize bir şey söyleyip söyleyemeyeceklerini görmemiz gerekiyor."

Wick başını sallar ve sola doğru döner. "Pekâlâ. Seni kaldıkları eve götüreceğim. Hemen aşağıda-"

"Wick!"

Sokakta koşan bir Vulmin tarafından bölünüyoruz. Alnı terden sıırıslam olmuş bir halde insanların arasından geçip gidiyor. Bize ulaştığında endişeli enerjisi beni hemen geriyor. "Taş Kılıçlar! Şehri ateşe veriyorlar!"

Nefesler kesildi.

"Neden şehrimizi ateşe versinler ki?" diye haykırıyor bir Lidyalı. "Vulmin'i teslim etmeliydik! Bu onların suçu!"

"Ama burası başkent! Neden yaksınlar ki? Burada masumların olduğunu biliyorlar!"

Wick bir evin önündeki basamaklara atlayarak kalabalık daha fazla çıldırmadan onlara bağırır. "Kral Carrick masumları umursamıyor. Buradaki herkesi kurban etmeye hazır. İşte bu yüzden bir araya gelmeliyiz! Artık Vulmin'i diğer Fae'lere karşı kullanmak yok! Hepimiz Annwyn'in insanlarıyız ve zalim bir hükümdarın bizi yok etmesine izin vermeyeceğiz! Birlikte çalışma zamanı!"

Bildirisi tutmuş gibi görünüyor, şüpheciler ve hayır diyenler sessizleşiyor.

"Tüm çocukların ve güçsüzlerin kanallara götürüldüğünden emin olun! Sadece taşıyabileceğiniz kadar erzak getirin ve nehrin aşağısına gidin." Bakışları caddenin karşısına dikildi. "Savaşmak ya da alevlerle başa çıkmak isteyen herhangi bir Vulminli ya da Lidyalı benimle gelsin!"

Wick ile caddede yarışıyoruz ve insanlar ya bize katılıyor ya da binalara ve teknelere doğru koşuyor. Yolu biliyor, bizi farklı köprülerden ve geçitlerden geçiriyor, daha fazla fae yardım etmek için bizimle birlikte gelirken şehrin girişine doğru ilerliyor.

"Kral onlarla mı?" Wick Vulmin'e sorar. "Hayır.

Kralın Orea'ya gittiğini söylediklerini duydum."

Slade ve ben bakiştık.

"Herkesin silahlı olduğundan emin olun!" Wick bize dönmeden önce sesleniyor. "Lydia su yollarıyla dolu olabilir ama aynı zamanda tutuşup yanabilecek ağaçlarla da dolu."

Auren karanlık bir sesle, "Carrick başka bir şehri daha yakıp kül etmeyecek," diye cevap veriyor.

Bryol'u düşündüğünü biliyorum. Evine, ailesine yaptıklarını. Burada olmasına izin vermeyecektir.

Üstü kapalı bir köprüden aceleyle geçerken Wick ona bakıyor. Örme dumanın kalabalıkları şimdi havaya dokunuyor

kalın tabakalar. İnsanlar kaçışıyor ve diğerleri kanallara atılıyor. İleride bağırışmalar ve kavga var.

Bir Vulmin koşarak geliyor, yüzü kül içinde, nefesi öksürerek geliyor.

"Kaç asker var?" Wick ona sorar.

"Şu ana kadar iki yüz kişi. Daha fazlası geliyor mu bilmiyorum. Büyülü ateş kullanıcıları da var."

Kılıcını çekerken Wick'in yüzünde acımasız bir ifade beliriyor. "Dış duvarları, kuleleri, hiçbir savunma koruması olmayan bir şehri almaya yetecek kadar..."

Ama Auren başını sallıyor. "Hayır. Şehri geri alamazlar. Biz buradayken olmaz. Hiç şansları yok."

Wick ona göz kırpmıyor, sanki aniden onun ve benim gücümü hatırlamış gibi.

Köşeyi tuğlalı bir binanın etrafından dönüyoruz ve sonra her şeyi kavramak için duruyoruz. Şehrin kemeri dumanın arasından zar zor görünüyor. Elllerinde meşaleler ve kılıçlar tutan, Vulmin'le savaşıyor ve alevlerin yutmak istediği her şeyi yakan Taş Kılıçlar var.

Ateş büyüsü kullanan iki asker görüyorum; biri kalın bir mavi alev akımı üflüyor, diğeri ise ellerinden kıvılcımlar saçıyor.

Üstümüzde, alev alan ağaçlardan hayvanlar ve kuşlar akıyor, alevler kıvrımlı dallara yayılıyor ve yaprakları yalıyor. Yangın şimdiden her yeri ısı ve dumanla kirletiyor ve girişe en yakın birkaç binayı tüketmeye başlıyor.

Auren'in öfkesinin açıldığını ve dişlerini gösterdiğini hissedebiliyorum. Aurasının daha derin yanmasına neden oluyor.

"Yangın hızla yayılıyor!" diyor Vulmin, dumanı engellemek için gömleğini yukarı çekerek ağzını kapatıyor.

"Su büyüsü olan var mı?" Wick soruyor.

"Su büyüsüne ihtiyacın yok. Ben varım," diyor Auren ona.

Sözlerinin vahşiliği göğsümü gururla dolduruyor.

Altın ellerinden akmaya başlıyor ve yerde kalın bir şekilde toplanıyor, içinden ince siyah çürük damarlar dallanıyor. Birikmesine izin veriyor ve bizimle birlikte olan fae'ler geri çekilip ona hayretle bakıyor.

Yolun karşısındaki Taş Kılıçlar Auren'i fark ediyor. "İşte yaldızlı Turley!" diye bağırıyor içlerinden biri ve ateş soluyan fae öne çıkıyor. "Kral Carrick onun diri diri yakılmasını istiyor!"

Diri diri yakılmak mı?

Bu sözleri duyar duymaz ejderham özgürlüğüne kavuştu. Hiçbir uyarı olmadan. Hazırlanmak yok.

Auren'e yapılan tehdit, gölgeler içimden çıkarken göğsümdeki nefesi kesen yoğun bir anilikle tezahürün gerçekleşmesini sağlıyor.

Ejderha şekillenir, vücudu kötü dişleri ve kıvrımlı sivri uçlarıyla katılaşıırken dalgalanır ve altın pulları göğsünden aşağıya doğru parıldar.

Çok büyük ve çok kızgın.

Auren katılaşıırken bir santim bile kıpırdamaz, ama Wick ve diğerleri şok içinde haykırarak yollarından çekilirler.

Ejderhanın ağzı öfkeli bir kükremeyele açıldığında, Auren altınını dışarı fırlatır. Dehşete kapılan Taş Kılıçlar ejderhaya ve onun gücüne bir kez bakıp kaçmak için dönerler.

Ama onun altını daha hızlı.

Bir çamur kayması gibi, yükselip fırtınalı bir deniz gibi askerlerin üzerine çökmeden önce zemini sular altında bırakıyor. Askerler yere serilir ve sertleşen ağırlığının altında sıkışıp kalırlar, çığlıkları alevlerin dişlerinin kırılmasından daha yüksektir.

Gücünü kusursuzca ve şaşırtıcı bir kolaylıkla kontrol ediyor. Diğer herkesten kaçınırken her askerin peşinden gidiyor. Aynı zamanda hassas bir şekilde, alevleri söndürmek için binalara ve ağaçlara doğru uzanan boya tabakaları gibi sürüklüyor.

Muhteşem.

Bana dönüyor, elleri hala uzanmış, hala güçle dolup taşıyor. "Onu burada tutuyorum. Gidip dışarıdaki askerlerle ilgilenebilir misin?"

Karanlık bir sırtış dudaklarımı büküyor. "Kesinlikle."

Kızgın bağım onu korumamı isterken, aynı zamanda onun ne kadar güçlü olduğunu ve bu gücü kabul etmem için bana ne kadar ihtiyacı olduğunu da anlıyorum. Bu onu nasıl daha da güçlendirecek çünkü ona güvenim tam.

Koluma dolanmış kurdelesini çekiştirmeden önce okşuyorum ve sonra ejderhaya doğru dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Korkunç yaratık bana doğuştan gelen bir aşinalık duygusuyla göz kırpmıyor. Benden tezahür etti, ama kendi varlığı.

Tırmanmak için bacağındaki dikenleri kullanıyorum ve pullu yaratık tutuşumun altında gürlüyor. Sırtına, keskin siyah dikenlerden birinin arkasındaki çentiğe yerleşiyorum.

Sonra havaya yükseliyoruz. Aşağıya bakıyorum, Auren'in sakince ilerleyişini izliyorum, altın alevlerin üzerine sızarken büyüü ardındaki her düşmanı yiyip bitiriyor, yapışkan yayılımıyla ateşi söndürüyor.

Kral bu şehri yakabileceğini mi düşündü? Yakmak.

Onu

mu? Her şeyden daha parlak yanıyor.

Ejderham yükseliyor, dalları koparıyor

Örtüden kurtulup açık havaya çıkarken dev ağaçlar. Şehrin hemen dışındaki yolda toplanan Taş Kılıçları gördüğünde hırlıyor.

Sırtıyorum.

Yaratık üzerimize çullanıyor ve askerler bağırarak dehşet içinde kaçışmaya başlıyor. Bazıları bize doğru büyü fırlatıyor ve kıvılcım saçan ışıklar ejderhanın göğsüne ve karnına düşüyor. Ama yaldızlı pullardan sekmekten başka bir işe yaramıyor.

Bu da ejderhayı daha da kızdırıyor.

Dişli ağzını açar ve kükreyerek çürür. Zehirli bir kusmuk içinde kökleriyle birlikte kıvranan kara alev gibi. Koşan askerlerin üzerine iniyor ve onları ölüm püskürterek tüketiyor.

Ejderha alçalarak uçuyor, yıkımdan zevk alıyor ve ben de onunla birlikte zevk alıyorum. Auren'e yapılan tehditten sonra, kızgın bağım kana susamış bir taleple intikam istiyor.

Havayı parçalayan başka bir kükremeyle aşağı iner ve ağzını açarak katliam yapar. Taş Kılıçlar düşer, bazıları yakından yakalanır, üzerlerine o kadar çok çürük püskürtülür ki vücutları yere çarptıkları anda toza dönüşür. Diğerleri kaçmaya çalışırken vücutları zehirli dumanlara yenik düşüyor ve çürümeye terk ediliyorlar.

Daire çiziyoruz ve canavar ölmekte olanları çekip yutuyor. Tüm birliği yok ediyor, toprağı hastalıklı bir sarıya dönüştürüyor ve çevresinde canlı hiçbir şey bırakmıyor.

Auren yürüyerek dışarı çıkıyor, kemerin hemen altında duruyor. Arkasında altın yaldızlı bir cadde ve çatlamış ağaçlardan yükselen boğuk dallar halinde duman kalıntıları var.

Fae'ler onun arkasında toplanıyor ve ejderham onun önüne inmeden önce bir kez daha daire çiziyor. Diğer herkes geri çekiliyor ama o çekilmiyor.

Kendinden emin adımlarla ilerleyerek yaratığın tam önünde durur.

Benim korkum yok, onun da yok. İkimiz de bunun ona zarar vermeyeceğini biliyoruz. O da en az bu tezahür kadar benim bir parçam.

Kurdeleleri zırlı göğsünün önünde kıvrılıyor ve yaratığın ağzını okşamak için yukarı kalkıyor. Yaratık gözlerini kırptırıp onu izlerken herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Sonra ejderha, bir tebaanın kraliçenin önünde eğilmesi gibi başını eğiyor.

Birden babamın söylediği Şey aklıma geldi - bir ejderha tezahür ettirirsem göklerin kralı olacağım hakkında.

Ama yanılıyordu.

Çünkü ejderham ona yalvarıyor. Hükmeden o ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Bu manzara Vulmin ve Lidyalıları da etkiler. Hepsi Şaşkınlık içinde durmuş, en kadim güçlerden biri olan bir ejderha ona boyun eğerken, bu altın rengi Turley'in burada durmasını izliyorlar.

Sırtından aşağı iniyorum, son birkaç metreden atlıyorum, botlarım çürümüş topraktan toz kaldırıyor. Yanına gidiyorum ve ikimiz de Şehrin kemerine doğru dönmeden önce birbirimize bakıyoruz.

Herkesin aniden dizlerinin üzerine çöküp tek bir Şeyi tekrarladığı yer.

Lyäri Nöhçra.

Artık altın olan gitmedi, ama...
hükmeden altın olan.

BÖLÜM 50

AUREN TURLEY

Fae'lerden gelen hürmet hem heyecan verici hem de yoğun. Alevlerin ve Taş Kılıçların tehdidine karşı duyduğum öfke kayboluyor ve yerine ne yapacağımı bilemediğim bir gösteri geliyor. Pek çok insan onlara boyun eğmemi istedi ama ben hiç kimsenin bana boyun eğmesini istemedim.

Bir ejderhanın bunu yapmasını kesinlikle beklemiyordum.

Slade'e "Nōhcra," diyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eski fae'm paslandı, ama Nōhcir'in hükmedeceğine inanıyorum."

Ona bakarken kalbim küt küt atıyor, kaşlarım çatılıyor.

Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Lyäri Nōhcra-altın olan hükmeder."

Bakışlarım ondan onlara atlıyor ve tekrar geri dönüyor. "Şuna kural mı? Ben kraliçe değilim."

"Ve yine de... sana boyun eğiyorlar."

Sertçe yutkunuyorum, sinirlerim midemi sıkıştırıyor. Onlara ne söyleyeceğimden emin değilim.

Slade elini sırtıma bastırıyor, dokunuşu kurdelelerimin üzerinde geziniyor. "Ejderhayı bir kez daha dolaştıracam. Yolun ilerisinde kimseyi kaçırmadığımdan emin olacağım. Eğer kaçırdıysam, onları sorgulayabilirim."

Döndüm ve bu şansa atladım. "Ben de seninle geleceğim."

Siyah kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Onlarla konuşmak istemiyor musun?" diye soruyor.

"Henüz değil,"
diye itiraf
ediyorum. "Emin
misin?"

Başımı salladım. "Evet. Ayrıca, bir ejderhaya binme şansımı kaçıracağımı mı düşünüyorsun? Hayatta olmaz Lord Rot."

Canavar ejderhaya geri dönüyorum. En az elli metre boyunda, pulları zifiri karanlık bir gece kadar koyu, göğsünü sıyıran yaldızlı olanlar hariç. Slade'in kalbinin üzerindekiyle aynı renkte. Boynumdakiyle aynı renkte.

Yanardöner gözleri bana göz kırpmıyor, göğsünden çıkan alçak bir ses beni durduruyor. "Sana zarar vermez," diyor Slade sessizce.

"Biliyorum."

Elimi yavaşça kaldırıyorum ve canavarın beni izlemesini izliyorum. Sonra avucumu nazikçe burnuna koyuyorum. Güçle titriyor. Karanlık ve ölümle. Ama Slade'in tanıdıklığıyla da titriyor. Aynı anda hem korkutucu hem de rahatlatıcı.

"Senin gibi hissediyor," diye mırıldanıyorum, Slade'e bakarak. Ejderhayı değil, beni izliyor ve gözlerindeki bakış nefesimi tutup olduğum yerde kalmama neden oluyor. Sanki güneşi gökyüzüne asmışım gibi bakıyor bana.

"Anladığım kadarıyla ejderhalar güç ve ruhtan ortaya çıkıyor. Yani benim gibi hissedecek... tıpkı senin gibi hissettiği gibi, çünkü ruhlarımız birbirine bağlı."

Elimi bırakıp arkamı dönüyorum. "Yani diyorsun ki, bu senin ejderhan... ama aynı zamanda benim de ejderham sayılır," diyorum şakacı bir sırıtışla.

Elini kığımın üst kıvrımında gezdiriyor ve sonra şakacı bir şekilde hafifçe vuruyor. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Şimdi bin bakalım saka kuşu ve uçalım."

Heyecanla etrafımda dönüyorum ve Slade bana yardım etmek için elini uzatıyor. Ayaklarımı destekliyorum ve dikenlere tırmanmaya başlıyorum. Ejderha sanki yardım etmek istercesine bacağını daha dik tutuyor.

Sonra Slade beni takip ediyor. Kemerli sırtına yerleşiyoruz ve Slade tam arkama otururken ben önümdeki çiviye kavıyorum.

Ellerini belime koyup sıkıyor. "Sıkı tutun."

Bir nefes alıyorum ve sonra havalanıyoruz. Güçlü sürünge kanatları uzanıyor ve bizi daha da yükseğe çıkarıyor. Aşağıda toplanan fae'ler biz gökyüzüne yükselirken el sallıyor ve tezahürat yapıyorlar.

Kalbim yükselirken bile midem alçalıyor.

"Bu inanılmaz!" Slade'e bağıyorum, kurdelelerim aramızda kıvrılıyor.

Sırtım göğsüne yaslanıyor ve arkamda onun katı, sıcak varlığını hissetmek başlı başına bir rahatlık.

"İnanılmazdın," diyor kulağıma, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Sen de öyleydin."

Ellerinden biri etrafımda dolanıyor ve karnıma bastırıyor. Kucağına doğru eğilip nefes alıyorum ve kaslarımdaki gerginliğin erimesine izin veriyorum.

Aşağıdaki arazinin üzerinde uçarken ejderhanın gölgesini izliyorum, çürümüş toprakla yemyeşil arazinin zıtlığını görüyorum.

"Garip mi? Senin buraya dönmen?" Rüzgar yanımdan geçerken soruyorum.

Ejderha daha geniş daireler çiziyor, sanki yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi bizi daha yükseğe çıkarıyor.

"Öyle," diye itiraf ediyor Slade. "Ama aynı zamanda değil." "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bu bakış açısından, ejderhanın kaç askeri yok ettiğini çok daha net görebiliyorum. "Hayatta kalan kimseyi göremiyorum."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ejderha oldukça titizdi."

"Diğerleri ejderhanı görene kadar bekle," diyorum sırtarak. "Judd binmek isteyen ilk kişi olacak."

Slade kıkırdıyor ve onun eğlencesinin sırtıma doğru gürlediğini hissediyorum. "Bu yaratığın sadece sana ve bana tahammül edeceğini hissediyorum."

"Judd büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

"Seni hayal kırıklığına uğratmadığım sürece, Saka Kuşu."

"Asla yapamazsın," diye cevap veriyorum, sonra ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "Ve sana bir sır vereceğim."

Kaşı kalkıyor, bekliyor.

"Bana Saka Kuşu demeni hep sevmişimdir."

Elleri etrafımda sıkılaşıırken gözleri yumuşuyor, bakışları anlamla içime dalıyor. "İnan bana. Sana Saka Kuşu diyebilmek benim için sandığından çok daha anlamlı."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben arkamı dönmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

Bakışlarımı Glassworth Sarayı'nın bulunduğu platoya çeviriyorum. Sonra gözlerim hemen solunda, uçurumun kenarına yerleştirilmiş bir sıra bloğun olduğu yere kayıyor.

"Burası yeraltı zindanlarının olduğu yer," diyorum işaret ederek. "Tutulduğum yer."

Hırladığını duymaktan çok hissediyorum, ama sonra ejderhası da hırlıyor ve bunu kesinlikle duyuyorum.

Elim benimkine bastıran kalçasına doğru iniyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Başardım."

"Evet, yaptın. Seninle gurur duyuyorum, Goldfinch. Hepsi için."

Ben de kendimle gurur duyuyorum.

Kayalıklara yerleştirilmiş yeşil bloklara bakıyorum - Slade'in gözleriyle aynı yeşil. O blok, parmaklıklı bir pencere gibi hücreme ışık veriyordu ama şimdi levhanın ne kadar kalın ve derin olduğunu görebiliyorum. Diğer tarafında kapana kısılmış olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladıkça ürperiyorum.

Bir kral bedenimi kafesledi. Bir diğeri zihnimi kafeslemeye çalıştı. İlki benim elimde öldü, ikincisinin ise hesap verme zamanı geldi.

Başına gelecekleri görecek.

Una'nın bedeninin o zindanın içinde çürüyor olmasından dolayı göğsüme karanlık bir memnuniyet yerleşiyor. Onun korkunç büyüğü bir daha hiç kimsenin zihnini yiyip bitiremeyecek.

"Orada değilsin," diye yatıştırıyor Slade, sanki içimden geçen duyguları hissedebiliyormuş gibi.

Midas'ın kafesinde değilim. Delinmiş anıların deliklerinde sıkışıp kalmadım. Annwyn'e geri döndüm, Slade ile yeniden bir araya geldim, zihnimin ve gücümün kontrolü tamamen bende. Ve hiçbir şey beni neşe dolu bir gün geçirmemizi sağlamaktan alıkoyamaz, çünkü bunu hak ediyoruz. Ben hak ediyorum.

Hayatım boyunca yaşadığım travma, duygusal manipölasyon ve istismardan sonra nihayet iyileştim ve bunu fark edecek kadar büyüdüm. Kendime söyleyecek kadar.

Mutluluğu hak ediyorum, Slade de öyle.

Katlandığı her şeyi düşündükçe kalbim sızlıyor. Hâlâ katlanmakta olduğu şeyleri, çünkü annesini bulana kadar o gölgeler gözlerinin önünden ayrılamayacak.

Ama artık bunları tek başına omuzlamak zorunda değil, ben de öyle.

Eşli bağlantımız sayesinde en çok hissettiğim şey bu. Bir aidiyet duygusu. Uyum. Adanmışlık. Aşkın vücut bulmuş hali. Beni içten dışa güçlendiren bir bağ, ama bu beni şaşırtmıyor.

Çünkü Slade tanıştığımız andan beri bunu yapıyor.

Ejderha, şelalenin sisinin yanından geçerek platodan dönüyor. Bu tarafa baktığımızda Glassworth'u net bir şekilde görebiliyoruz. Bu ışıpta çarpıcı görünüyor. Her santimi hem emeğin hem de büyüünün mimari bir başarısı. Pürüzsüz beyaz duvarlar ve bir dizi rengi yansıtan yüzlerce, belki de binlerce vitray pencere.

Çirkin bir kral için güzel bir saray.

Ve saltanatı yıkılıyor. Sanırım herkes Vulmin'in enerjisinin yükseldiğini hissedebilir. Büyüyor. Öncekinden çok farklı hissettiriyor. Artık gölgelerde saklanmaktan endişe etmiyorlar. Artık bunu aştık.

Değişim geliyor. Çoktan başladı bile. O kadar yakınız ki tadını alabiliyorum.

Çok yaklaştık ama daha yapacak çok şey var.

"Geri dönmeliyiz," diyorum, her ne kadar onunla bütün gün uçabilmeyi çok istesem de. Gündüzün geceye karışmasına izin vermek ve yıldızların gökyüzünü tuzlamasını izlemek.

Bir gün.

Şimdilik, ilk yangında kimsenin zarar görmediğinden emin olmalıyız. Sonra Orea'larla konuşup Elore'yi bulmak için bir plan yapmalıyız.

Slade ve ejderha arasındaki doğal anlayış her neyse, yaratığın Lydia'ya gitmek için geri dönmeye başlamasına neden oluyor. Ama sarayda bir şey gözüme çarpıyor.

"Bekle, bu da ne?" İleriyi işaret ediyorum ve Slade'in de o yöne bakmak için döndüğünü hissedebiliyorum. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kısıyorum. "Bunlar asker mi?"

Duraklıyor. "Kapılardan çıkan askerlere benziyor."

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Sence orada Orea yerine Kral Carrick mi var? O askerleri Lidya'ya o mu gönderiyor?"

"Lanet olası gökyüzünde bir ejderhayı açıkça görebildiklerinde cesur görünüyorlar."

"İnanın bana, Carrick bunu yapabilecek kadar kibirli," diye cevap veriyorum. "Daha yakından bakalım ki neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayalım."

Slade'in ejderhası yörüngesini değiştiriyor, kanatlarının her vuruşunda uzaklığı yutuyor. Platoya çıkan dik patikadan saray kapısına kadar giden yolu takip ediyoruz.

Dikkatim hemen dışarıda görebildiğim asker topluluğuna kilitlenmiş durumda, ama ne olduğunu anlayamasam da onlarda bir tuhafılık olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum.

Havada aniden sihirli bir çatırtı duyulur ve bir saniye sonra bir şey fırlayarak bize doğru yönelir.

jilet gibi keskin bir cam parçası.

"Saldırıyorlar!" Ağlıyorum.

Sola doğru yatıyoruz ve keskin ok yanımızdan geçip gidiyor. Ejderhadan alçak bir hırıltı çıktığını hissediyorum, ses vücudunun her tarafına yayılıyor ve benim öfkemi yansıtıyor.

Ama yukarı baktığımda tehdidin bitmediğini görüyorum.

Keskin cıvata aşağıya doğru kavis çizerek tekrar bizi hedef alıyor. Bize çarpmadan önce elimi kaldırıyorum ve altın bir dalga halinde serbest kalıyor.

Sıvı metal silahın etrafını sarıyor ve gücün çekişini hissediyorum, bu mermiyi kontrol eden her kimse bana karşı savaşmaya çalıştığını hissediyorum.

İşe yaramıyor.

Büyüm cıvatayı som altına çevirerek bana tam kontrol sağlıyor ve onu yere düşürüyorum.

Kurdelelerim gövdemin etrafında dönerken, o büyümlüklerden birinin bizi tekrar vurmaya çalışması ihtimaline karşı daha fazla altın avuçluyorum.

Ejderhadan öfke yayılıyor ve aşağıya doğru uçuyor, boğazında hepsini çürütmeye hazır bir kükreme yükseliyor.

Artık saraya o kadar yakınız ki pencerelerden içeri giren tüm farklı renkleri görebiliyorum. Önündeki dekoratif kapıyı görebiliyorum, toplanan askerleri görebiliyorum...

Ve sonra tıklar. Neden bir şeyler ters görünüyordu. Çünkü bu askerler Taş Kılıçlar değil.

Tam ejderha ağzını açıp aşağıdaki askerlere saldırmak için kükremeye başladığında başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum.

"Slade! Onlar Taş Kılıçlar değil! Onlar-"

Çabuk.

Ses o kadar korkunç ki fiziksel olarak geri tepmeme neden oluyor.

Ejderhanın kanadının ana kemiği kırılıyor ve düşmeye başlıyoruz. Püskürttüğü çürükler boğuluyor, kükremesi bir çığlığa dönüşüyor. Arkamda Slade sarsılıyor ve kaskatı kesiliyor.

"Dayan!" diye bağılıyor, sesi gergin çıksa da.

Elleri beceriksizce uzanıyor ve kollarını bana ve tutunduğum çiviye sararak beni sabit tutmaya çalışıyor.

Düşmekte olan ejderhanın iki yanına uzanarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde altın çıkarıyorum. "Hadi, hadi," diyorum dişlerimi sıkarak, rüzgâr eserken ve toprak yükselirken damarlarımda korku pompalanıyor.

Bu ejderhanın büyüklüğüne göre yeterli değil. Ama dökmeyi başardığım altın, kıvamlı bir dalga halinde bir araya geliyor. Geriliyor, yere dayanıyor, bizi yakalayacak ve düşüşümüzün en kötüsünü engelleyecek kadar katılaşıyor.

Ona çarpıyoruz ve çarpmanın etkisiyle sıvı metal etrafımıza sıçrarken başım ejderhanın çivisine çarpıyor.

Ejderha kanadından acı içinde kükrüyor ve Slade beni kaldırıp canavarın sırtından atlıyor. Beni yere bırakıyor ve boğazından bir hırıltı yükselirken kolunu koruyucu bir şekilde önüme koyuyor.

Etrafımız askerlerle çevrili.

Ama hiçbiri Taş Kılıç zırhı giymiyor. Hayır, kırmızı ve siyah giyiyorlar ve onlarla daha önce de savaştım. Çünkü bunlar Cull'un muhafızları.

Slade'in babası burada.

BÖLÜM 51

EMONIE

Kışladan köprüye kadar olan yürüyüş istediğim kadar uzun sürmedi. Ama sıranın daha da gerisine kaymam için yeterliydi. Burada küçük bir kayma, orada yavaşlatılmış bir adım ve teker teker, daha rahat nefes alabilmek için ön tarafla arama daha fazla boşluk koyabildim.

Diğer Taş Kılıçlar bana bir sürü sinirli bakış gönderdi. Ayrıca bir ya da iki kez dirsek yedim ama kimse benimle yüzleşmedi ya da beni tekrar ileri itmedi. Bir şekilde gizlice kaçıp diğer yöne gidebileceğimi umuyordum ama bunun mümkün olmadığını hemen anladım.

Yüksek rütbeli rozetler atlarını sıralarda bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor, komutlar veriyor ve düzeltmeler yapıyorlar. Sıraların daha gerisine gizlenmem mümkün olabilirdi ama tamamen kaçmamın imkanı yoktu.

Ölü topraklarda yürüyoruz ve ilerledikçe durum daha da kötüleşiyor. Sakat bırakan, kavrulmuş toprak sanki yaşamı emilmiş gibi görünüyor. Sonra ölü şehirlerden birine ulaşıyoruz; çürümüş ahşap ve külle kaplanmış molozlardan başka bir şey yok.

Ve boş olması gerekiyordu.

Uzun zaman önce terk edilmişti ama şu anda askerleri barındırıyor.

Etrafımdaki diğer Taş Kılıçların onları gördükçe gerildiğini hissedebiliyorum. Rozetlerden birkaçı patikanın hemen dışında onlarla buluşmak için ilerliyor ve daha iyi baktıkça sinirlerim geriliyor.

Harabelerde bekleyen askerler Taş Kılıçlar değil.

Bu ordu hem eski hem de yeni kanla lekelenmiş zırhlar giyer. Miğferlerinin ön kısmı bıçak şeklindedir, burunlarını ve ağızlarını açıkta bırakır. Ve kemerlerinde siyah zincirler asılı.

Elimde olmadan elim ağzıma gidiyor, ne olduğunu anladığımda gözlerim şokla açılıyor. Ne olduklarını. Zincirlerinden sarkan et parçalarına bakarken adımlarım sendeliyor. Kuru et şeritleri gibi kurumuş deri parçalarını ganimet olarak taşıyorlar. Etrafımı saran askerler olmasaydı, diğer tarafa kaçırdım.

Çünkü bu Fae'lerin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Gore.

Onlar fanatiklerden oluşan bir grup. Aşağıların en aşağısı. Son duyduğuma göre, bir adaya sürülmüşler, anakaradan uzak tutulmuşlar ve birbirlerini öldürmeye bırakılmışlar.

Ya bu bir yalandı ya da ciddi şekilde çoğaldılar, çünkü bu ölü şehirde yüzlercesi toplanmış durumda ve korkunç görünüyorlar.

Dehşet midemi sarhoş olana kadar dolduruyor. O kadar korkuyorum ki, zar zor düz yürüyebiliyorum. Bunlar Fae değil, canavarlar.

Onlar buraya ait değiller. Bir sebepten dolayı sürgün edildiler. Bu sebep, diğer Fae'lerin etlerini yemeleri.

Bu her türlü ahlaka, etiğe, doğanın kendisine aykırıdır. Ama bunu güç için yapıyorlar.

Fethedin ve tüketin. Bu onların mantrasıydı. Diğer fae'lerin etini tüketmenin onları

Daha güçlü. Daha güçlü.

Bence bu onları ahlaksız yaptı.

Annwyn'in onları yozlaştıkları için lanetlediğine dair inancımın bir köşesinde duruyorum.

Bu yüzden saçları gevşek ipler gibi. Bu yüzden dudakları ağızlarından geriye doğru çekilmiş ve dişleri sivri uçlar halinde keskinleşmiştir. Bu yüzden, izini sürdükleri gölgeler haricinde çoğunlukla kör olmuşlar, koku alma duyuları da herkesin alabileceğinin çok çok üstünde. Ve işte bu yüzden her birinin ten rengi kırmızıdır ve kan kokarlar.

Tükettikleri yasak etin gerçeğini ortaya çıkarır.

Bazı Gore askerleri hazır bekliyor, ağızları sürekli hırıltılı, keskin dişleri pembe lekeli. Gözlerini alayımızın üzerinde hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Onlar bir iğrençlik.

Rozetlerin küçük bir grup Gore ile konuştuğunu görüyorum, muhtemelen zincirlerinin ağırlığına ve aşağı sarkan et parçalarına bakılırsa daha yüksek rütbeliler.

"Kral Carrick, biz köprüyü geçtikten sonra arkadan gelmenizi istiyor."

Gore askerinin ne cevap verdiğini duymuyorum ama bir diğeri hırlayarak öne atılıyor ve Rozetlilerin irkilmesine neden oluyor. Gırtlaktan gelen, saldırgan kahkahalar Gore'a yayılıyor. Rozetler hızla dönüyor ve endişeli atlarına yeniden binmeden önce gergin yüzlerle geri dönüyorlar.

Kendi savaş eğitilmiş atlarımız Gore'a yaklaşmıyorsa, bu bize bir şeyler anlatmalı.

Ordu geçip gitmeye devam ediyor ve ben dışarıda bir sırada olmadığım, göz kamaştırıcı Gore ile aramda biraz tampon olduğu için minnettarım. Ama keşke daha da büyük bir tamponum olsaydı. Bir okyanus gibi. O terk edilmiş adada olmaları ve medeniyetle aralarında koca bir deniz olması gibi.

Kral Carrick kendisine sadık kalacaklarını düşünüyorsa tam bir aptal. Gore kimseye sadık değildir. Onlar sadece ete ve güce cevap verirler.

Ve yine de onları serbest bırakacak. Orea'da.

Kendi türlerine zaten ağza alınmayacak şeyler yapıyorlar. Orealara ne yapacaklarını hayal bile etmek istemiyorum. Bu düşünce bile beni korkudan titretiyor.

Carrick'in hangi cehenneme gittiğini ve Gore'un Orea'daki herkesle işi bitip bize saldırmaya karar verdiğinde ne olacağını merak ederek etrafıma bakıyorum. Tüm bunlar benden çok daha büyük bir hal almışken nasıl bir fark yaratacağımı merak ediyorum.

Her adımda endişem artıyor, ta ki çok geçmeden varış noktamız görünene ve nefesim kesilene kadar.

Lemurya Köprüsü.

Meşhurdur. Fae prensimizin buraya, dünyamızın sınırına nasıl geldiğini ve muhteşem gücünü kullanarak prensesin ana diyarına nasıl bağladığını herkes bilir. Ondan prensese bir düğün hediyesi ve Annwyn'in daha önce hiç görmediği bir güç gösterisi.

Nasıl çalıştığını bilmiyorum, gerçi hikayeler nesiller boyu aktarıldı. Tek bildiğim, Orea'nın bir köprüsü vardı ve prens bir şekilde onu Annwyn'e bağladı.

Ama şimdi bizzat gördüğümde, ne kadar sade olduğuna hayret ediyorum.

Fae'ler özenli binaları ve gösterişli tasarımlarıyla tanınırlar. Biz gösterişi, güzelliği ve süslemeyi severiz. Ama bu köprü basit.

Sadece bir çift beyaz sütun ve onlardan uzanan, ötesindeki kısa korkuluklara sarılmış rustik ip. Köprünün kendisi de sade. Sadece birkaç metre sonra yoğun bir sis tarafından yutularak kaybolan dar bir yol boyunca gri toprak.

O sisin içine girmek istemiyorum.

Yine de ordu yürümeye devam ediyor. Sıralarımızı üçer kişi olacak şekilde daraltarak yer değiştirmek zorundayız.

Daha da geriye. İleride, ön saflar çoktan kayboldu.

Ordunun üzerine bir sessizlik çöktü. Rozetler bile girdi ve Çizgiler, atlar nickering ve homurdanma tedirginlikle. Gittikçe yaklaşıyorum ve sinirlerim daha da geriliyor. "Yanlış hissediyorum, değil mi?" Erkeğe mırıldanıyorum Solumdan. "Geri dönmemiz gerektiği gibi mi?"

Beni görmezden geliyor ve midemde korkunç bir his olmasına rağmen yeniden önüme odaklanıyorum. Sezgilerimin her bir zerresi, kalmamı sağlamaya çalışan bir ağırlık. İleriye doğru bir adım daha atmamam için.

Ama yapamam.

Sütunlara ulaştığımda adımlarım duraksıyor ama kapana kısılmış durumdayım. Arkamda, yanımda, önümde askerler var. Bir mil ötedeki ölü şehre bakıyorum.

Çıkış yolu yok.

"Bu garip hissettiriyor..." Tekrar söylüyorum, ama hala kimse cevap vermiyor.

Hissetmiyorlar mı? Annwyn oraya gitmemizi istemiyor.

Aceleyle bir nefes çekiyorum ve sonra ayaklarım ölü toprağı terk ediyor ve bir anda köprünün üzerinde buluyorum kendimi.

Sinirlerim tedirginlikle çarpıyor. Senkronize adımlarla ilerleyen askerlerin sesi havayı dolduruyor ve her şeyi çok daha uğursuz hale getiriyor.

Sonra ben de kalın, girdap gibi dönen sisin içine giriyorum, onun içinde yutuluyorum...

Ve anında bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ettim.

Derimin altında bir basınç oluşuyor. Sanki sabun ve havadan başka bir şey değilmişim de bir baloncuğun içine doluyormuşum gibi. İçimde geriliyor ve sonra, bir sonraki saniyede-pop.

Büyü sihrim kayboluyor.

Her zamanki gibi akıp gitmiyordu bile. Bunun yerine, bir saniye oradaydı, bir saniye sonra yok oldu, tıpkı sis tarafından yutulduğum gibi.

Boyum birkaç santim kısaldı, saçlarım yine kumral ve uçları turuncu ve enseme sürtünüyor. Üniforma ve zırh üzerimde yüzüyor, botlar o kadar büyük ki neredeyse tökezliyorum.

Saf panik sistemimi dolduruyor ve hızla başımı eğiyorum. Tüm vücudum soğuk terler döküyor.

Cazibem gitti. Sadece gitti.

Çılgınca onu çağırmaya, cildimi karıncalandırmaya ve bulaştırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Saçımın rengini bile değiştiremiyorum.

Birileri beni görecek. Birileri fark edecek.

Neden koca ağzımı açtım ve yanımdaki askerlerle konuştum? Dikkatleri üzerime çekmemeliydim. Şimdi, tamamen farklı bir insana dönüştüğümü fark etmeleri daha da olası.

Çaresizce, tekrar tekrar sihrimi çağırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bu köprü. Olmak zorunda.

Neden bu lanet köprüye geldim ki?

Şansımı denemeli ve kıcım yanıyormuş gibi kaçmalıydım. Şu anda kıcımın yanmasını tercih ederdim.

Bu hiç iyi değil.

Başka bir fae'nin bu etkileri hissedip hissetmediğini merak ederek gizlice etrafıma bakıyorum, ancak yakındaki askerlerin hiçbiri onları büyülenmiş olarak işaretleyen rozeti takmıyor.

Kral köprüde taş gücünü kullanamıyor mu? Bu yüzden mi bu bilgi halka açık değil? Bu yüzden mi bizimle seyahat etmedi?

Eğer biri bunu bilseydi, savunmasında büyük bir gedik açılmış olurdu. Belki de sadece büyülü askerler bu küçük bilgi hakkında bilgilendirilmiş ve gizlilik yemini etmişlerdir? Bir sebepten dolayı sadece benim sihrim etkilenmiyorsa... ama içimde sadece benim etkilenmediğime dair bir his var.

Bu da kralın köprüde savunmasız olduğu anlamına geliyor. Ben de öyleyim tabii, ama daha önemlisi o.

Bir plan yapmaya çalışırken düşüncelerim kafatasımın duvarlarında zıplayıp duruyor. Ama köprüde olmak boşucu. Kapalı alanlarda hiçbir zaman başarılı olamadım ve kelimenin tam anlamıyla sonsuz bir boşluğun üzerinde yürüyor olsak da, kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

Sis, kalın battaniyeler gibi etrafımı sarıyor ve onları üzerimden atabilmeyi dilememe neden oluyor. Nemli hissettirmesi gerekirdi ama tamamen kuru. Sisten çok dumana benziyor, gerçi koku da taşımıyor.

Nefret ediyorum ama beni gizleyen tek şey o. Köprü beni aynı anda hem açığa çıkardı hem de örttü.

Havada belirgin bir ürperti hissettiğimde hala bu bilgiyi kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi düşünüyorum. Bir saniye sonra, ordu alayı durdu.

Burada duruyoruz, hareket etmeden, sinirlerim gerilirken sadece bekliyor ve dinliyoruz. Kuru dudaklarımı yalıyorum, gözlerim sisin içinde geziniyor ama önümdeki askeri bile zar zor görebiliyorum.

İleride donuk gümbürtüler duyuyorum ama sesler bozulmuş. Neler olduğunu merak ediyorum. Birkaç dakika sonra yerimde kıpırdanmaya başlıyorum, ayak parmaklarım botlarımın içinde yüzüyor. Çok belli etmeden, pantolonumu ayak bileklerime düşmeden önce toparlamaya çalışıyorum.

Sisin içinde hareketsiz durmak, sisin içinde hareket etmekten daha savunmasız hissettiriyor. Sadece çıkmak istiyorum. Bu aptal köprüden inmek istiyorum ve-

CRASH!

İleride kulakları sağır eden bir gürültü beni sıçratıyor ve kazara sağımdaki askere çarpıyorum. Bana baktı, yüzünde kızgınlık ifadesi vardı... ta ki beni fark edene kadar. Pusun içinde bile, daha önce olduğum asker olmadığımı görebiliyor.

Ne yapacağını şaşırmış bir halde etrafına bakınıyor, sanki sisin bir şeyler görmesine neden olduğunu düşünüyor. Tekrar bana odaklandığında gözleri kısılıyor. "Bekle, seni tanıdım."

Gözlerim panikle parlıyor ve aptalca bir nedenle, sanki bu onu susturacakmış gibi onu susturuyorum. Köprünün diğer ucunda, daha fazla çatlama ve çarpma sesi havayı yırtıyor.

Ama kulaklarıma erkeğin suçlayıcı sesi daha yüksek geliyor. "Sen o pris-"

Saf bir içgüdüyle hareket ediyorum ve ayağım ileri fırlatarak bacağını altından çekip alıyor. Dengesini kaybettiğinde sözleri kesiliyor, yana doğru eğildiğinde gözleri açılıyor. Bakışlarımız kilitleniyor, ikimiz de aynı anda onun köprünün kenarından aşağı doğru yuvarlandığını fark ediyoruz.

Onu yakalamak için elimi uzattım ama artık çok geçti. Zararı çoktan verdim.

Asker yan tarafa doğru devrilir, ipin üzerinden seker ve düşer.

Ona doğru hamle yapıyorum ve yakınlardaki diğer askerler bağırarak ona ulaşmaya çalışıyorlar ama kimsenin şansı yok ve kimse düşme riskini almak istemiyor. Tek yapabildiğimiz, kulak zarımı delip kalbime saplanan delici bir çığlık atarken onun sisin içine dalmasını izlemek.

O çığlık uzadıkça uzuyor, ta ki hiç bitmeyeceğinden emin olana kadar. Şok içinde havaya bakarken suçluluk duygusu içime işliyor.

Onu ben öldürdüm. İsteyerek yapmadım, sadece tepki verdim ve köprüden düştü. Kavrayamadığımız bir boşluğa düştü. Anlayamadığımız bir boşluğa.

Ya sonsuza dek düşerse?

"Neler oluyor?"

Sarsılarak dönüyorum ve ileride gölgeli bir siluetin askerleri kenara iterek bu tarafa doğru ilerlediğini görüyorum. Taş Kılıçlar yer açmak için yana kayıyor ve sonra Rozet durup ipin üzerinden dışarı bakıyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Geri çekilmeye başlıyorum, askerlerin dikkati hâlâ dağınıkken yanlarından geçiyorum. Askerler, askerlerin

Asker düştü, geri çekilmem için yer bıraktı. Mırıldandıklarını duyuyorum, solan çığlığı dinliyorlar.

Rozet döner ve etrafına bakınır. "Ne oldu?" diye sorar.

Başta kimse konuşmuyor, sadece kafamdaki çarpıntıdan duyamadığım mırıltılar var.

Ama sonra itmek ve çelme takmak gibi kelimeler havada uçuşmaya başlıyor ve hangisinin ineceği konusunda hiçbir fikrim yok. Yoğun sisin arasında, yakındaki askerlerden birinin görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Onunla aynı sırada kim vardı?" diye soruyor Rozet. Yere düşüyorum.

Sis burada gri toprağa karşı daha da yoğun ve askerlerin bacaklarından kıl payı kurtulurken kendim de kenardan düşmekten kaçınıyorum.

Saklanacak bir delik arayan bir kemirgen gibi çırpınıyorum. Neyse ki, ipin yanında toplanmış bir grubu geçmeyi başarıyorum ve bana sıkışmam için bir yer bırakıyor.

Ancak Rozet'ten gelen soruların ok gibi fırlatılmasıyla, tam yüzüme doğrultulmuş dev bir hedef tahtası varmış gibi hissediyorum.

Kenardan bakmaya da cesaret edemiyorum. Göreceğim tek şeyin sis olduğunu biliyorum ama şimdiden vertigo beynimi eğmekle tehdit ediyor. Panik sadece bir nefes uzakta.

Arkalarında boşluk olan bir asker kümesi bulduğumda neredeyse rahatlayıp ağlayacaktım. Arkalarına geçiyorum ve en başından beri oradaymışım gibi davranarak olabildiğince hızlı bir şekilde geri çıkıyorum.

Daha uzun boylu grubun arkasında kalıyorum, saçlarımın uçlarını aceleyle çok büyük kaskımın içine sokuyorum ve pantolonumun belini kıvırıyorum ki üzerimde kalsın.

Bir başka yankılanan çatlak havayı doldurur.

Tüm vücudum ter içinde ve herkesin dönüp bana bakması için kendimi hazırlıyorum. Öne doğru sürüklenmeyi ve öğrenilmeyi bekliyorum.

Kaygım kadar suçluluk da gözeneklerimden sızıyor
yapa

r. Yakalanacağım.

Ya beni de atarlarsa? Ya beni de
Gore?

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sanırım hasta
olabilirim. Rozet seslendiğinde irkildim,
hazırlandım...

"Herkes sıraya girsin! Ve kenarlardan uzak durun!"

Şok olmuş ve donmuş bir halde göz kırpıyorum. Bir
şangırtı duyuyorum ve sonra askerler sıraları düzeltmek
için acele ederken itilip kakılıyorum. Sersemlemiş bir halde
kendimi diğer iki askerle birlikte sıraya girmeye
zorluyorum, oysa aslında tek yapmak istediğim bir
rahatlama su birikintisi içinde erimek.

Çok yakındı.

Ordu alayı yeniden hareket etmeye başlıyor ve ben de
okyanusun çekişine kapılmış bir yosun parçası gibi onunla
birlikte hareket ediyorum. Sis kalktığında hala titriyorum,
kumun üzerinde çözülen köpük gibi ve sonra beyaz bir kar
kıyısına akıyoruz.

Orea.

Yeni dünyayı tanıdıkça gözlerim açılıyor.

Arazi uçsuz bucaksız, kar, buz ve yerdeki yarıklarla
bomboş. Ayakta kalan tek yapı sağımda harabe halinde.
Uzun zaman önce yıkılmış eski bir kale.

Manzara Annwyn'den çok farklı. Dünyamızda bu
kadar soğukla kaplı tek bir yer bile yok. Aslında oldukça
güzel, eğer harap olmuş ve parçalanmış topraklar
olmasaydı.

Gökyüzü de köprü kadar renksiz, ancak havada
öğürme isteği uyandıran bir koku var.

Tamam, Orea kokuyor.

Tarih kitaplarında böyle yazmıyordu.

Uzaklardan yükselen duman izlerini görebiliyorum, bu
da kokunun bir parçası olmalı. Damarlı askerin havayı
solumaktan ölmediğini umuyorum.

Umarım zehirli değildir.

Köprünün toprağından karların üzerine adımımı atar atmaz büyümün geri geldiğini hissediyorum. Beni gafil avlıyor, vücudum tekrar şişiyor, etrafımdaki taş bantlara karşı zorlanıyor, ayaklarım ayakkabılarımı dolduruyor, yüzüm şekil değiştiriyor, saçlarım koyulaşıyor ve kısalıyor.

Vücudum değişen uzuvlarıma ve ağırlığıma yeniden uyum sağlamaya çalışırken kaygan zeminde neredeyse tökezliyordum. Ayaklarım artık büyük botların içinde yüzmediği için karda ilerlerken dik durmayı başarıyorum. Zar zor.

Artık parçalara ayrılmış kalın buz duvarlarının kalıntılarının yanından geçiyorum. Sanırım bu çarpma seslerini açıklıyor. Bu, kralın hakkında bilgilendirildiği bariyer. Şimdi kırık ve işe yaramaz halde yatıyor.

İşimiz bitti. Annwyn'den tamamen farklı hissettiren donmuş bir dünyaya dökülüyoruz. Etrafıma bakınıp kralı bulmaya çalışırken birden sağ taraftaki harabeler hareket etmeye başlıyor.

Sanırım onu buldum.

Taşlar kalkıp yer değiştirir ve tüm ordu durup kralın duvarları yerinden oynatıp yenilerini dikerek kalıntıyı tamamen yeni bir yapıya dönüştüren gücünü izler.

Büyüsü, harabeleri daha çok bir kaleye benzeyen, ön tarafında tek bir kare kule ve gökyüzünü bıçaklamak ister gibi yukarı uzanan sivri bir çatısı olan bloklu bir kaleye dönüştürür.

Bina sakinleştğinde benim de mideme ağır bir şeyler oturuyor. Arkama bakıyorum, köprüden daha fazla askerin gelişini izliyorum. İleride, Rozetler ordunun yeni kalenin etrafında toplanması için bağılıyor, muhtemelen kralın bir sonraki emirlerini bekliyorlar.

Konuşuyorlar, bazıları dumanın geldiği yanan yığınların etrafında toplanıyor. İlk başta bunun ısınmak için olduğunu düşünüyorum ama sonra yanan yığınların şeklini fark ediyorum ve bunların... ceset olduğunu anlıyorum.

Bu kadar kötü kokmasına şaşmamalı.

Bir yudum safrayı yutuyorum, gözlerim yeni binaya kayıyor. Kral şu anda orada. Tek ihtiyacım olan uygun bir an. Gafil avlandığı bir saniye.

Aptalca, berbat bir fikir ama... Öylece gidemem. Birincisi, kesinlikle et yiyen Gore canavarları tarafından yakalanırım. Ve ikincisi... Orea ne olacak? Ya kralı öldürüp buna bir son verme şansım olursa?

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Vulmi ailem beni neden bu kadar onurlu yetiştirdi?

Gözlerim etrafı tarıyor ve askerler farklı yönlere dağılmaya başlayınca harekete geçiyorum. Köprüye doğru değil, kaleye doğru.

Ya bir şekilde bir Taş Kralı öldüreceğim, denerken öleceğim ya da... umarım henüz tam olarak düşünmediğim ama öldürülmeyi ya da canlı canlı yenmeyi içermeyen üçüncü bir seçenek olur.

Canlı canlı yenmemek konusunda titizim.

İyilik ve hırsızlık tanrıçası Dronidylis'e hızlıca dua ediyorum. Çünkü eğer bir şekilde kralın hayatını çalacaksam, alabileceğim tüm iyiliğe ihtiyacım olacak.

BÖLÜM 52

EMONIE

Carrick'in inşa ettiği kale gökyüzü kadar gri. Kralın bunu yapma ihtiyacı hissetmesi beni şaşırtmadı. Konu büyüsü olduğunda her zaman gösteriş meraklısı olmuştur.

Fae'ler gücü sever ve biz de gücü yargılamayı severiz. Bu konuda oldukça eleştirel olabiliriz. Şimdi bile, nüfusumuzun çoğunun büyü yeteneği azalmışken.

Ancak Kral Carrick'in büyülü bir güce sahip olduğu inkar edilemez, tıpkı bunu göstermek istediğine şüphe olmadığı gibi. Bu dünyada hak iddia etmek için.

Ama sihri olan tek kişi o değil.

O kadar gösterişli olmayabilirim, bir sürü kayayı itip kakamayabilirim ve ıssız bir yerde bir kale inşa edemeyebilirim, ancak cazibe büyüm yıllar boyunca bana pek çok kez yardımcı oldu.

Umarım şimdi bana da yardımcı olabilir.

Kalenin arkasından dolanıyorum. Kar burada daha derin, bu yüzden ayak izlerim aşağıya batıyor, beni sürünmeye ve arkamda belirgin bir iz bırakmaya zorluyor.

Bu konuda bir şey yapamam.

Binanın arkasına geçtiğimde köprüye dönüp bakıyorum, Taş Kılıçlar'ın yavaş ama istikrarlı akışını izliyorum, bazıları kasvetli griden buzlu Orea toprağına geçiş yaparken kayıyor.

Carrick'in tam olarak kaç tane Taş Kılıç gönderdiğinden emin değilim, esir arabasındayken net bir sayı alamadım. Ama bu askerler köprüden aşağı indiğı sürece, Gore henüz gelmemiş demektir. Ve bu iyi bir şey.

Orea'ya salındıkları anda çok kötü bir şey olacak ama belki bunun olmasını engelleyebilirim.

Arkamı döndüğümde, sağ tarafımdaki toprağın yırtılmış gibi görünen kenarına bakıyorum. Sanki bir zamanlar burada bir tanrıça varmış ve tüm dünyayı alıp bir parşömen yaprağı gibi yırtmış, geride sisle birlikte yüzen bu donmuş toprağın pürüzlü kenarını bırakmış gibi. Belki de yırtılan diğer yarısı başka bir yerde yüzüyordur.

Eğer olursa, umarım aptal bir Taş Kralları olmaz. Ondan bir tane yeter.

Kalenin uzak köşesine koşuyorum ve yan tarafına doğru ilerlemeye başlamadan önce etrafına bakıyorum. Kulenin yanından geçip dikkatlice köşeye bakıyorum. Buradan köprüyü görmem engelleniyor ama tüm Taş Kılıçların organize gruplar halinde birleştğini görebiliyorum.

Kalenin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve tam Carrick dışarı çıkarken geri çekiliyorum. İlerlerken ellerini hareket ettiriyor ve önündeki kardan taşlar fıskırıyor. Yerin sarsıntısından neredeyse düşüyordum, kendimi duvara yaslamak için elimi çırpıyordum.

Topraktan katmanlı pastaya benzeyen taşlar çıkarıyor. Yürümek için kayalık bir yol açıyor, böylece cilalı botları bir santim karda bile batmıyor. Sonra önünde sütunlar dikilmeye başlıyor ve askerlerin yoldan kaçışmasına neden oluyor.

On sütun gökyüzüne doğru yükseliyor, aralarındaki zeminde daha fazla taş düzleşiyor ve sonra öğütülen taş ve çatlayan kaya sesiyle yukarıda eğimli bir çatı oluşuyor. Muhtemelen bazı askerlerin altında durması ve hava koşullarından bir nebze olsun kurtulması için büyük bir pavyon yapmış.

Carrick yürümeye devam eder ve sonra yapının kenarında durur. Sonra ellerini tekrar kaldırır ve yer sarsılır, toprağın derinliklerinden arakladığı bazı yarıklar genişler.

Kardan daha fazla taş sütun yükseliyor. Bu sefer kendisi kadar uzun ve geniş. Bir düzine oluşuyor. Sonra iki düzine. Üç düzine. Yüz tane. Belki daha fazla.

Görünce kaşlarımı çattım. Ne yapıyor bu?

Daha fazla taş çıkarmayı bırakıp onları şekillendirmeye başladığında kaşlarım çatılıyor, gözlerim açılıyor. Yüzlerce taş asker karda zırhlı heykeller gibi durana kadar, kayalar bükülüp şekil değiştirdikçe sesleri yankılanıyor.

Nefesim göğsümde düğümleniyor.

Kral bu yeni formları test ediyor gibi görünüyor, elleri onları kontrol ediyor, birlikte hareket etmelerini sağlıyor, uzun kılıçları granit ellerinde tutuyor.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Diğer fae askerleri etrafta durmuş, taş figürler hareket edip yer değiştirirken bu yeni heykelleri huşu ve temkinlilik karışımı bir duyguyla izliyorlar. Kralın büyüyle bunu yapabildiğini hiç bilmiyordum.

Orea'nın başı büyük belada.

Burada her ne kazanmış olurlarsa olsunlar bunun bir önemi olmayacak. Kral cansız askerleri yerden kaldırabilirse olmaz. Orea'nlar yerle bir olacak. Tamamen yok olacaklar. Kanamayan askerlere nasıl karşı koyabilirler? Korku ya da acı hissetmeyen askerlere? Bu yontulmuş piçlerden birini bile nasıl yok edebilirsin?

Midemde daha fazla korku büyüyor, yosun sporlarının yayılması gibi. Kral Carrick durdurulmalı. Durdurmak zorunda ve bu asker denizinde -hem gerçek hem de taştan-bunu yapacak benden başka kimse yok.

Sadece benim olmam gerçekten haksızlık.

Ama kendim için üzölmeye vaktim yok. Ludogar, Kral Carrick'in eliyle öldü. Ailem de öyle. Tıpkı diğer pek çok Vulmin ve Orean gibi, hepsi onun ve seleflerinin yüzünden öldüröldü.

Kararlılık sırtımı sertleştiriyor ve Carrick'in eserlerini yerleştirmesini ve ardından pavyonun diğer tarafına son bir bina dikmesini izlerken yüz hatlarımı sertleştiriyorum. Daha çatısı bile oluşmaya başlamadan duvarların içinde kayboluyor. Arkasından muhtemelen daha fazla savaş planı yapmak için bir sürü rozet geliyor.

Oraya girmem gerek. Ama önce, bir silaha ihtiyacım var... ya da üç.

Yiyecek arama zamanı.

Doğrulup ilerliyorum, basit bir görevi olan basit bir askerden başka bir şey değölmüşim gibi ilerliyorum. Ödünç aldığım göz alıcı özellikler tamamen sade, bu yüzden kimse bana fazla dikkat etmiyor. Donmuş arazide yolumu seçiyorum, diğerlerinin arasında yürürken açık yarıklardan, buz parçalarından ve karın içinden geçen kahverengileşmiş damarlardan dikkatle kaçınıyorum.

Birinin açık çantasından bir pelerin çıkarıyorum. Bir çemberin içinde durup diğer askerlerle konuşurken başka bir erkeğin kemerinden küçük bir hançer aşırıyorum. Hatta birisinin kılıcını çalmayı bile başarıyorum, bu sırada masum adam bir kar yığınının arkasına çömelmiş, çamuru süzüyor.

Geçerken burnumu kırıştırıyorum. İşi bittiğinde onu gömse iyi olur.

Şimdi silahlanmış olarak kendimi çok daha iyi hissediyorum. Parmaklarım daha fazla şey almak için kaşınıyor, ama ne yazık ki sevgili yiyecek arama kesem yanımda değöil, bu yüzden bununla yetinmek zorundayım.

Çalıntı kılıcımı kemerimin halkasından geçiriyorum ve hançeri avuçlayarak koluma sokup taş kelepçeye sabitliyorum. Sonra pelerini boynuma doluyor ve kapüşonu yukarı çekiyorum çünkü adrenalinim çok yüksek olsa da burası kesinlikle buz gibi.

Köşke doğru döndüğümde, kralın yarattığı diğer binadan -hâlâ içinde olduğu binadan- birinin çıktığını görüyorum.

Kişiye doğru atılıyorum, yörüngesine uyuyorum, dikkat çekecek kadar hızlı olmadan olabildiğince hızlı yürüyorum.

Eğer kralla birlikte oraya girdiyse, tekrar girebilir.

Ya da yüzüyle yapabilirim.

Asker gruplarının etrafından dolanıyorum ve pelerinin ucunu beceriksizce bel kemerime sokuyorum.

Ama engebeli arazide manevra yaparken, bu fae'nin zırh giymediğini çok geç fark ediyorum. Sırtından aşağı sarkan parlak siyah saçlarını fark ettiğimde midem bulanıyor.

Ordu kampında kralla buluşan ikizlerden biri. Birini diğerinden ayıramıyorum, bu yüzden hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bocalıyorum, ne yapacağımı düşünürken adımlarım yavaşlıyor. Durup bu plandan vazgeçebilirim ama başka bir şansım olmayabilir ve ayıracak zamanım yok. Her saniye zaten harcandı.

Bir nefes verdim. "Bu iyi," diye mırıldandım kendi kendime. "Tamamen iyi." Bunun rastgele bir Rozet olmasını umuyordum, çünkü ikizler daha önemli görünüyordu, ama bu yine de işe yarayabilirdi.

Plana sadık kalarak adımlarını eşleştiriyorum ve yollarımızın nerede kesişeceğini belirliyorum. Ondan sadece birkaç adım uzaktayken başımı eğiyorum, pelerinimi pantolonuma takılmış gibi çekiyormuş gibi yapıyorum ve-

Bam.

İkimiz birlikte çarpıştık.

O kadar sert çarpışıyoruz ki yere yuvarlanıyor, ikimiz de karmakarışık bir yığın halinde yere düşüyoruz. Şaşkınlıkla haykırıyor, ben çırpınırken beni itiyor, uzuvlarımı onunkilerden ayırmaya çalışıyorum, hareketlerim bir panik telaşı.

"Çekil üstümden!" diye hırlıyor, onu neredeyse yüzüstü yere düşürdüğümde.

Üzerine yapışmış kar tanelerini siliyorum. "Özür dilerim, efendim!" Çılgınca söylüyorum.

O beni itip ayağa kalkarken ben de kendi ayağıma sığıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor başka bir asker, bir grup asker yanlarına geliyor.

Fae bana öfkeli bir bakış fırlatıp tozunu alırken "İyi," diye homurdandı. "Nereye gittiğine dikkat et!" diye tersledi beni.

Başımı abartılı bir şekilde sallıyorum. "Elbette efendim.

Tekrar özür dilerim, efendim."

Öfkeyle arkasını dönüp uzaklaşıyor ve ben utangaç bir şekilde başımı eğerek diğer yöne doğru yürürken her şeyi gören diğer askerler bana bakıyor. Ben utanmış görünmek için elimden geleni yaparken, onların kıs kıs güldüklerini duyuyorum.

İçten içe, övünüyorum.

Bu planladığımdan daha iyi işledi. Burada bir el hareketi, orada amaçlı bir kaydırma ve tüm bunlar boyunca, cazibem için özelliklerini almam gereken her parçasını sindirdim.

Bunu yaparken yürüyorum.

Büyük bir asker grubunun toplandığı pavyonun sütunlarına ulaşır ulaşmaz, her seferinde bir özellik olmak üzere göz alıcı bir değişime zorluyorum. Geçtiğim her sütun için bir değişiklik.

Gözler, yüz şekli, ten, boy, saç. Neyse ki, fae oldukça ince, bu yüzden hala sırtıma takılı olan bu korkunç taş bandın altında kendime daha fazla nefes alma alanı sağlayabiliyorum.

Pavyonun diğerk ucuna ulaştığımda, başka bir erkeğedönüşmüşüm. İşin talihsiz yanı, ben zırh içindeyim, ikizim ise değildi.

Miğferimi çekip çıkarıyorum, karda bırakıyorum ama geri kalanını çıkaramıyorum. Gri pelerini etrafıma daha sıkı sarıyorum, sadece altında bir göğüs plakası taktığımı daha az belli etmeye çalışıyorum.

Yanlarından geçerken gözlerim taş heykelleri tarıyor. Yontulmuş bedenleri ve fae benzeri yüzleri ürkütücü bir şekilde aynı ve tamamen hareketsiz. Şekillendirildikleri kaya gri katmanlardan oluşuyor ve pürüzsüz başlarının üzerinde saç kümeleri gibi don birikmiş.

Sıra sıra yanlarından geçerken, öyle olmadıklarını bilsem de hareketsiz, gözbebeeksiz gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum.

Yine de aceleyle ilerliyor, kralın ve ordu danışmanlarının toplandığı ilerideki binayı hedefliyorum. Yaklaştıkça kalbim göğsümde bir çekiç gibi çarpıyor ama içimden kendime moral verirken ödünç aldığım yüzümü sakın ve ifadesiz kalmaya zorluyorum.

İçeri girin. Krala yaklaş. Öldür onu. İşte bu kadar. Üç kolay adım.

Bunu yapabilirim. Ben bir Vulmi'yim. Çok zor görevler yaptım.

Ve eğer başarılı olursam, binlerce Oreadının hayatında fark yaratabilirim.

Korku omurgama yapışıyor ama omuzlarımı geriye itiyorum. Kolumu hafifçe sallayarak, koluma sıkışmış hançeri kaydırıyorum. Onun varlığı beni daha iyi hissettiriyor.

Yüzümün kenarından ter damlıyor, ama sonra sadece bir düzine adım uzaktayım.

İçeriden sesler duyabiliyorum. Onlardan biri Kral Carrick.

Kendimi koruma güdüm devreye giriyor, arkamı dönmem ve mümkün olduğunca uzaklaşmam için bağılıyor ama aldırımıyorum.

Ben bir Vulmi'yim, kendime tekrar söylüyorum. Tıpkı ailem gibi. Vulminler kaçıp gitmez. Şafakla birlikte

yükseliriz

ve savaşırsınız.

İşte her şey gidiyor.

BÖLÜM 53

EMONIE

Botum binaya çıkan ilk basamağa çarptığı anda kapıdan biri çıkıyor.

Donup kaldım.

En sevdiğim tanrıça olan Droni'yi kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama şu anda beni kayırmadığı çok açık.

Çünkü ortaya çıkan kişi diğer ikizdir.

Kendimi durdurup yoldan çekilmeden önce gözlerim bir anlığına irileşiyor. "Neden geri döndün ki?" diyor bana doğru bakmadan.

Vücudum sıcak bir panikle kızarıyor ve bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. Ama içgüdülerim beni ele geçiriyor ve topuklarımın üzerinde dönüp onun yanında yürüyorum, çünkü onun beklediği de bu gibi görünüyor.

Binadan uzaklaşırken omzumun üzerinden binaya bir bakış atıyorum.

Lanet olsun!

İçten içe o kadar panikliyorum ki, onun konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. "...yapmamalı. Çünkü şimdi gücümüzü onun üzerinde de test etmemiz gerekecek. Hem de şu anki hakimiyetimizi koruyarak. Bu kolay olmayacak."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ben bir erkek taklidinin üstesinden gelebilsem de, bu fae'nin kardeşinin sesini kendisinininkinden daha iyi bildiğinden eminim. Ya da belki de ikiz oldukları için kendi sesidir? Düşünülmesi gereken bir şey.

Sessizce, tabii ki.

"Onunla gitmemizi isteyebilir. Ama artık yaklaştık, Fassa. Bu iş bittiğinde, kraliyete hizmetimiz karşılığında Annwyn'in en zengin fae'leri olacağız. Burada, Orea'da da istediğimiz araziye alacağız." Duraksıyor. "Pruinn muhtemelen ölmüştür. Ama önemli değil. Bu da artık pastayı onunla bölüşmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor."

Pruinn'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da başımı sallayarak onaylıyorum.

Pavyonun altından yürümeye başladığımızda aniden "Neyin var senin?" diye soruyor. Gerginlikten neredeyse tökezleyecek oluyorum ama başımı sallayarak durumu geçiştirmeye çalışıyorum.

Ama kolumu tutarak beni aniden durdurdu. Kıpırdamadan duruyorum, o bana bakarken panik alevleniyor.

Gözleri kısılıyor, bakışları aşağıya iniyor. "Ne giyiyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama fırsatım olmuyor. Bakışları tekrar ödünç aldığım yüzüme çarpıyor.

Yüz ifadesi ani bir tehditle kararıyor. "Sen benim kardeşim değilsin."

Cümle bir ölüm çetelesi gibi. Her kelime kulaklarımda çınlıyor.

Kılığımı -hayatımı- kurtarmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Homurdanıyorum. "Evet, öyle."

Gözleri parlıyor ve tepki vermemden çok kısa bir süre sonra diğer ikiz, yani benim özelliklerini taşıdığım ikiz yanımıza geliyor. "Friano?"

Şaka yapıyor olmalısın.

Bakışları kardeşinden bana yöneldiği anda boğazıma bir ilmik geçirildiğini hissediyorum.

"Bu da ne?" diye tıslıyor.

Etrafımızdaki diğer Taş Kılıçlar bir şeyler olduğunu fark ettiklerinde durup bize doğru bakmaya başladılar.

Tamamen yakalandım. Aç kedilerle çevrili kapandaki bir fare gibi.

İkizler -gerçek olanlar- bir bakış atıyorlar ve sonra ikisi de avuçlarını göğsüme vuruyorlar. Parmaklarından sihir fışkırıyor ve her yerim kaşınıyor.

Cazibem aniden soyuluyor, sanki uzun bir deri şeridi koparılmış gibi, beni çiğ ve acı içinde bırakıyor.

İkizlerden biri "Bir şeyleri onarın" diyor.

Geriye doğru sendeliyorum, elim kulağıma giderken acı dolu bir homurtu çıkıyor. Parmaklarım keskin batma hissinin kaynağını buluyor ve hissettiklerim karşısında gözlerim kocaman açılıyor.

"Ve bir şeyler aşılaysın," diye bitiriyor diğeri.

Sol kulağımın üst kısmı Kral Carrick'in emriyle kesilmişti ama şimdi ondan bir şey filizlendi. İnce, kıvrımlı dallar gibi, kesilen kıkırdaktan çıkarak kulağımın tüm şeklini sarıyor. Kıvrılıyor.

"Görünüşe göre küçük şekil değiştiren bir boynuz filizlendirmiş," diyor Fassa gibi davrandığım ikizim. "Ve bu onun gerçekte ne olduğuna dikkat çekiyor," diye devam ediyor, kesik kulağıma bakarak. "Kendi türüne ihanet eden biri. Vulmin, Orean seven bir pislik."

Diğer Taş Kılıçlardan iğrenme sesleri yükseliyor ve midem düğümleniyor.

Diğer kardeş bana doğru tehditkâr bir adım atınca ırkiliyorum. "Kendi kardeşimi tanıyamayacağımı mı sanıyorsun? Sağır, kör ve sihirsiz olsaydım bile onu hissedebilirdim. Biz güç ya da kandan daha fazlasıyla birbirimize bağlıyız. İkizlerin birbirlerine karşı altıncı hisleri vardır."

"Sıkıcı görünüyor," diye mırıldanıyorum, elimi elimden bırakarak

Kulak.

Bunu eğlenceli bulmuyor ve öfkesi
Askerleri kışkırtın, çünkü bazılarını arkamda hissediyorum.

yaklaşın. Vücudum gerilirken bakışlarım sağa sola kayıyor, uzuvlarımda tedirginlik dolaşıyor.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor birisi.

İkizler şimdi korkunç görünüyor ve hep bir ağızdan cevap verirken bedenimi hafifçe kaydırıyorum. "Bu Oreaan sempatizanına bir ders verin."

Askerler saldırmak için harekete geçti. Kemerimdeki kılıcı çıkarıp savurmak için sadece zamanım var. En yakın askerin kolunu kesiyorum ve sonra dönüp ikizinin göğsüne nişan alıyorum ama kardeşi tarafından yolumdan itiliyor.

Taş Kılıçlar kuduz kurtlar gibi üzerime çullandı.

Çok fazla var.

Biri kolunu bileğime çarpıyor ve silahı tutuşum sarsılıyor. Birini, herhangi birini bıçaklamaya çalışarak sağa sola savruluyorum ve kılıcımın birinin zırhına sert bir sıyrıkla çarptığını hissediyorum. Ama sonra kılıç pençeli parmaklarımdan çekilip alınıyor ve aynı anda karnıma bir tekme atılıyor.

Düşmeye başladım.

Herkes bilir ki bir dövüşteyken düşmek ölüm fermanıdır. Yere düştüğünüz an her şey biter. Dizlerim taşa çarptığında ve tekmeler gelmeye başladığında öldüğümü bilirim.

Bunun geri dönüşü yok.

Acı, cezalandırıcı yağmur taneleri gibi üzerime yağıyor. Cenin halindeki bedenimi çevreleyen uğursuz beden baskısı sadece gri bulutları bastırıyor. Öyle vahşice vuruyor ve tekmeliyorlar ki nefesim kesiliyor. Kaburgalarım çatlıyor. Kaslara ve organlara saplanan botlar, kırbaç gibi vuran bıçak dilimleriyle acımasızca katledilen uzuvlar.

Top gibi kıvrılıyorum, başım eğik, dizlerim yukarıda ve dayanıyorum. Yapacak başka bir şey yok.

Vücuduma vahşet yağıyor. Kıyafetlerim yırtılıyor, botlarım tekmeleniyor, saçlarım kafa derimden koparılıyor. Acının kaynağı yok, çünkü her yerde, hepsi aynı anda. İşte

Nefes yok, düşünce yok, hiçbir şey yok, beni öldüreceğini bildiğim bu ıstırap sağanağı dışında.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, koluma düşerken yanıyor, tufan sistemime doluyor, işkencesiyle beni sırılsıklam ediyor.

Şakağıma yediğim bir tekmeye birkaç saniyeliğine bayılıyorum, zihnim kızgın bir bilinçle dolup taşıyor ama bedenimin daha fazlasını kaldıramayacağını biliyorum.

Keder ve dehşet içimde bir sel gibi akıyor, ama tekrar bayılmak üzereyken her şey aniden duruyor. Ya da belki o kadar ani değil, çünkü zaman bağlanmış gibi hissediyorum. Bir kinle tutunmak.

Başımı kaldırıyorum, bedenim dalgalanıyor ve zihnimin tepemde duran ikizlerin yüzlerini birleştirmesi birkaç saniye sürüyor.

Bana nefretle bakıyorlar ve sonra çekilip götürülüyorum, bedenim ayak bileklerimden yakalanıyor. Taş köşkten karların içine doğru sürükleniyorum ama mücadele etmeye ya da hareket etmeye çalışmıyorum.

Yapamam.

Kar aslında bir erteleme, çünkü soğuk özlediğim bir uyusukluk sunuyor.

Gözlerim neredeyse şişmiş durumda. Yanlarım vıcık vıcık nefesler çıkarıyor. O kadar çok yerim ağrıyor ki, hepsini takip edemiyorum.

Beni sert bir taş zeminde, gölgeli bir duvara yaslanmış halde bırakıyorlar. Gözlerimi kırıştıırıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum ve iki askerin gülererek, karda bıraktığım kan izlerini takip ederek uzaklaştıklarını görüyorum.

Birkaç saniye boyunca tek yaptığım bakıp nefes almak, ama bu bile zor.

Acı her yerde.

"Alo?" diye kadınsı bir ses yankılanıyor ve kafamı kaldırıp mağara gibi tavana bakıyorum. Belki de öldüm ve Dronidylis'in tapınağındayım. Eğer öyleysem, yeni bir dekoratöre ihtiyacı var demektir. Onu soğuktan hoşlanan biri olarak düşünmemiştim.

"İyi misin dedim?"

"Sinir bozucu tanrıça," diyorum kanayan dilimin etrafında. "Ne?"

Gözlerim dönüyor, sesin geldiği yöne doğru bakıyorum. Şansıma, bu bir tanrıça değil. Bir sütuna bağlanmış bir kadın. Bir kaburgamın kırılacağını düşünmesem gülerdim.

"Kimsin sen?"

"Herkes olabilirim," diye mırıldanıyorum. "Ne?"

Harika gökyüzü, neden huzur içinde ölemiyorum?

"Alo?" diye tekrar bağılıyor.

Homurdanarak iki gözümü de şişlikten tamamen açmaya zorluyorum ve kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Acı içinde nefes alıyorum ama sanırım bir mucize eseri kaburgalarım gerçekten kırılmamış. Sırtımı saran taş bant kopmuş ve pürüzlü kenarları acı verici bir şekilde kaburgalarımın batıyor. Belki de bu şey beni biraz korumuştur.

Uzanıp parçalardan birini koparıyorum, ancak hareket etmek için gereken acıyla neredeyse tekrar bayılıyorum.

Diğer parçayı sonra alırım.

Odanın diğer tarafındaki sütuna odaklanana kadar başım birkaç saniye dönüyor. Orada bağlı olan kadın bembeyaz saçlara ve açık bir tene sahip. Sütunun diğer tarafında, ağzı ve burnunun etrafındaki açık ten deseni dışında daha koyu tenli bir erkek var. Buradan ve şişmiş gözlerle bile onlarla ilgili çok önemli bir ayrıntıyı görebiliyorum.

Kör kulaklar.

"Sen Oreans'sın," diye mırıldanıyorum, bedenimi arkamdaki duvara yaslamışım.

"Orea'da olduğumuza göre bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı," diye karşılık veriyor adam.

"Neden dövüldünüz?" diye soruyor kadın.

"Dayak mı yedim?" Bir damla kan tükürmeden önce törpüledim. "Huh. Bu acı veren ağrıyı açıklıyor."

Bana bakıyorlar. "Bir de diğerlerini görmelisiniz," diyorum ama gülümsemeye çalıştığımda dudaklarımın yarıldığını fark ediyorum, bu yüzden daha da yarıyorlar.

Gülümsemek yok. Yürümek, nefes almak ve hareket etmek yasaklarının hemen altındaki listeye bunu da ekleyin. Bu her şeyi kapsar.

"Peki, sen kimsin?" diye sordum.

"Kraliçe Malina Colier," diyor kadın ve dağınık ve bağlı görünümüne rağmen ona inanıyorum. Onda muhteşem bir şey var. Yani, bir kraliyet mensubundan başka kim bağlıyken bu kadar dik oturabilir ki? Duruşu mükemmel.

"Bir Orean soylusu," diye mırıldandım, sesim çığdı. Dayak yerken çığlık atmış olmalıyım. Gerçekten hatırlamıyorum.

Alabildiğim kadar büyük bir nefes alarak, çok ama çok yavaş adımlarla onlara doğru ilerlemeye başlıyorum. Ben bayılmamak için kendimi zor tutarken onlar da beni dikkatle izliyorlar.

Kadının önüne vardığımda, soğuğa rağmen ter içindeyim ve o kadar çok nefes alıyorum ki kaburgalarım çürük üstüne çürük alıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor sertçe, hala kolumda duran hançeri avuçladığımda.

Onun arkasında, adam bağları zorluyor, koparmak ve beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor. "Ondan uzak dur, fae pisliği!" diye tükürüyor.

"Bu benden hoşlanmıyor," diye mırıldanıyorum kadına bakmadan önce. "Merak etmeyin, ben bir Vulmi'yim."

"Bu da ne demek oluyor?" "Oreanları koruyoruz demek."

Parmaklarım ağrıyor ama hançerin kabzasını kavramayı başarıyorum ve sonra etrafındaki kalın bağları kesmeye başlıyorum. Kolay ya da hızlı değil, ama onları buradan çıkarmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden her sürükleyişim acıtıyor olsa da dişlerimi sıkıp dayanıyorum.

Çünkü sadece bu tek şeyi yapabilirsem... en azından bir hiç uğruna ölmeyeceğim. En azından yardım etmiş olacağım.

biraz. Bir Taş Kralı öldüremedim ya da binlerce Oread'ı kurtaramadım ama bu ikisini serbest bırakabilir ve onlara bir şans daha verebilirim. Bunu yaparsam, tanrıçalar elimden geleni yaptığını bilecek. Belki Droni bunun yerine bu Oread kraliçesine biraz iyilik yapabilir, bu benim için sorun olmaz.

Dayak yemiş bedenimdeki acıdan gözlerim sulanarak daha sert ve daha sert gördüm, ama sonunda kayış yarıldı. Kadın bağların geri kalanını kopardı ve sonra hançeri gevşek elimden aldı.

Neyse ki beni bıçaklamadı. Adama doğru koşuyor ve onu serbest bırakıyor. Bunu benden daha hızlı yapmayı başaramıyor, bu yüzden bu bana biraz güven artışı sağlıyor, ki bu çok hoş.

İkisi de serbest kaldığında, adam benim sütuna yaslandığım yere geliyor.

"Bunları nasıl çıkaracağız?" diye soruyor, elini sallayarak.

el.

Gözlerim ikisinin de etrafındaki gri kelepçelere takılıyor.

Bilekler. Aynı kelepçeleri Wick ve Auren'de de görmüştüm. Bir çeşit büyü mü mantar, güçlerini tıkalı tutuyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum onlara bakmadan önce. "İkinizin büyü mü var? Ne tür?" Kısık sesle sordum.

Onları serbest bırakmama rağmen bana cevap vermiyorlar. Yeterince adil. Bir Vulmi olsam da, hala Fae'yim. Onları nasıl bağlı bulduğuma ve türümüzün onların dünyasını istila ettiğine bakılırsa, muhtemelen bana güvenmeye pek hevesli değiller.

Oread kraliçesinin de hançeri bana geri vermediğini fark ettim. Onun yerine güzel elbisesinin cebine sokmayı tercih ediyor.

Aferin ona.

Biraz kan öksürmeden önce adama, "Korkarım kelepçeler konusunda yardımcı olamayacağım," diyorum.

Bu muhtemelen iyi bir işaret değil.

Aptalca bir nedenden dolayı kendimi ayağa kaldırmaya başlıyorum, ancak görüşüm yarı yolda

kayboluyor. Sadece

Kadın gelip bana destek olduğu için dik durabiliyorum.

Zorlu nefesler arasında "Teşekkürler," diyorum. Ben O kadar çok terliyorum ki saçlarım şakaklarıma yapışıyor. "Pekala, hadi."

Kraliçe Malina birkaç adım ilerlememi izliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan gitmen gerek," diyorum arkama bakmadan. "Hemen şimdi. Kaybedecek zamanımız yok. İkinizin kaçabilmesi için gerekirse dikkatinizi dağıtacağım."

"Yürüyemiyorsun bile."

"Biraz kaba," diye mırıldanıyorum onları ilerletmeden önce. Kendimi ayakta tutmak için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Sadece onlar için duyduğum saf korku ve bir ayağımı diğerinin önünde hareket ettiren yararlı bir şey yapma kararlılığı. Onlar gittikten sonra acı içinde kıvranabilirim.

Yine de çok yavaş hareket ediyorlar. Sonunda kapıya ulaştığımda ileri geri fısıldaşıyorlar.

Sonra bir ses kalbimi durduruyor. Boşluktan kükreyen sesler geliyor.

Başımı kapının arkasına çevirerek sesin geldiği köprüye doğru bakıyorum. Kanım o kadar donuyor ki kasılıyorum ve sendeliyorum. Başım dönüyor, geriye düşüyorum, yere acı veren bir yığın halinde iniyorum ve nefesim kesiliyor.

Kraliçe ayağa kalkmama yardım etmek için çömeliyor ama ben onun yerine bileğine yapışıyorum. "Beni dinle," diyorum çılgınca. "Sadece bir fae olduğumu biliyorum ama buradan olabildiğince uzağa gitmen gerektiğini söylediğimde bana güven. Çünkü o köprüden aşağıya gelecek olan şey hayatta kalamayacağınız bir şey. Hiçbiriniz kurtulamazsınız."

Çılgınca ses tonum karşısında buz mavisi gözleri parlıyor. "O köprüden aşağı ne geliyor?"

Korku mideme hücum edip beni tüketmekle tehdit ederken başımı sallıyorum. "Ölüm," diyorum ona dürüstçe. "Bir sonraki gelen Fae'ler canavar. Kemiklerindeki kasları koparacaklar ve sen hâlâ hayattayken etini yiyecekler. Her şeyi kirletecekler. Hiçbir şey olmayacak

dünyanıza girdiklerinde onlardan kaçamazsınız. Ve geliyorlar," diye ısrarla vurguluyorum. "Hemen şimdi. Bu yüzden gitmen gerek!"

Kraliçe gözle görülür bir şekilde titriyor ve kukuletası tarafından kısmen gizlenmiş olmasına rağmen adamın yüzündeki acımasız ifadeyi görebiliyorum.

Tekrar kalkmama yardım etmeye çalıştığında onu itiyorum. "Taş Kılıçlar'ın dikkati çoktan dağıldı. Git!" Hâlâ tereddüt ettiğinde yüz ifademi sertleştiriyorum. "Seni sadece yavaşlatırım. Acele et, Orea kraliçesi. Şansınızı boşa harcamayın."

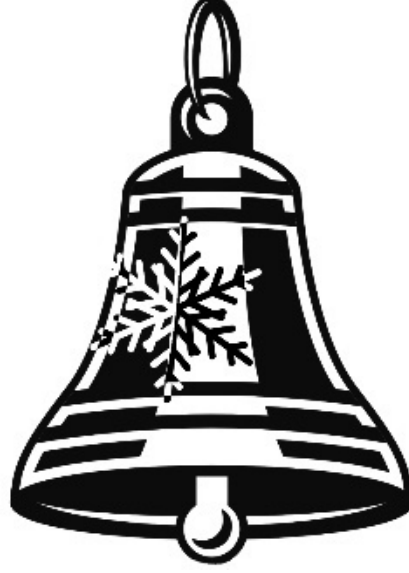
Sertçe yutkunuyor ve sonra adam onu kolundan tutup kalenin dışına sürüklüyor. Nabzım çılgınca atarken duvar boyunca koşmalarını izliyorum.

Ancak köşede gözden kaybolduklarında nefes alabiliyorum. Kapının eşiğinde yığılıp kalıyorum, Orea için korku ve ezici bir başarısızlık hissediyorum.

Kralı öldüremedim. Gelmekte olan şeyi durduramadım... ama en azından onları uzaklaştırdım.

Belki bu da bir işe yarar.

BÖLÜM 54

KRALİÇE MALİNA

Dommik ve ben, fae kadını arkamızda bırakarak kaleden hızla çıktık. Gitmeden önce ona son bir kez bakıyorum. Korkunç bir durumdaydı. O kadar kötü yaralanmıştı ki, turuncu uçlu kumral saçları ve gözlerindeki garip kırmızımsı renk dışında gerçekte neye benzediğini bile söyleyemiyordum.

Fae'lerin onu neden bu kadar ağır dövdüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer o da bizimle birlikte oraya atılmasaydı, dışarı çıkamazdık. Onu geride bırakmak, ona teşekkür etmek için kötü bir yol gibi görünüyor.

Fae olsa bile.

Dommik ve ben köşeyi döndükten sonra "Bekle," diyorum. Sırtımızı duvara yaslıyoruz, geçici olarak diğer tarafta toplanan ordunun görüş alanından gizleniyoruz. "Onu öylece bırakamayız."

"Yapmak zorundayız. Zorunda olduğumuzu biliyorsun Malina. Bırak koşmayı, yürüyemiyor bile." Dişlerini gıcırdatıyor, kelepçeyi elinden çıkarmak için bir kez daha zorluyor, yine de yapamayınca küfrediyor. "Gitmemiz gerek ve ben gölgelerimi kullanamam. Ne dediğini duydun. Bir şey geliyor. Kaçmamız gerek."

O harabe evi bulduğumuz ve birlikte mutlu bir gece geçirdiğimiz yönü işaret ediyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Bu açık bir atış. Ordunun hiçbirisi bu yönde değil. Kaçarsak bizi görmeyebilirler."

Arazinin öbür ucundan ani bir ses geliyor ama köprünün olduğu yönden değil. Yine de, yardım edemem ama fae'nin ne dediğini hatırlıyorum.

Köprüden aşağıya inecek olan şey hayatta kalamayacağınız bir şey.

Midem bulanıyor.

Elime tekrar uzandığında geri çekiyorum. "Dommik..."

Korku dolu bir öfke yüzünü kaplıyor. "Malina, onu getiremeyiz, lanet olsun!"

Onun yakışıklı yüzüne yapışan bir umutsuzlukla bakıyorum. Üzerime yapışıyor, tenimi sıkıyor, boğazımı sıkıyor.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakarken, yüz ifadesi değişiyor. "Malina?"

"I..."

Nereden geldiği belli olmayan bir Taş Kılıç.

Bizi fark ettiğinde bir şaşkınlık sesi çıkardı ama hemen toparlandı ve saldırmak için harekete geçti. Kılıcını kaldırarak kendini ileri atıyor, bu yüzden suikastçımın bu kadar yetenekli olması büyük şans.

Gafil avlanmasına ve silahsız olmasına rağmen Dommik göz açıp kapayıncaya kadar tepki veriyor. Vücudu dönerek bana zarar gelmesini engelliyor ve kılıcın yörüngesini ıskalamak için sağa doğru sarsılıyor.

Görünüşe göre Dommik'in suikast için gölgelere ihtiyacı yok, çünkü onlar olmadan da hareketleri akıcı ve son derece hızlı.

Eğilip dönerken onu zar zor takip edebiliyorum, dönüp askerin silahını tekmelemeden önce başka bir yumruktan kaçınıyor.

Diz. Asker acı içinde haykırarak karların üzerine düşer ve Dommik kendini ona doğru fırlatır.

Dommik kılıcı elinden çekip alıyor ve ben birkaç adım geri çekilmeye başlıyorum, o fae'nin boğazını keserken başka tarafa bakıyorum.

İş bittiğinde ve asker karlı zeminde kanlar içinde yatarken, Dommik dönüp bana bakıyor. "Queenie?"

Yumruklanmış boğazımı geçerek konuşmak için büyük çaba sarf ediyorum. "Sana bir şey yapmanı emretsem yapar mısın?"

Nefes nefese kalırken kaşlarının arasında bir çatıklık oluşuyor. "Ne? Hayır."

Kalbim çaresizlikle doluyor. "Senden bir şey yapmanı istesem yapar mısın?"

Bana doğru bir adım atıyor ama ben bir adım daha geri çekiliyorum. Bakışları ayaklarıma düşüyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Ne yapıyorsun, Malina?"

Başımı sallıyorum. Dilim kalın, yüklü sözcükleri sürüklüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Git getir onu."

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Sana söyledim, o bizimle gelemmez! Gölgelerim olmadan olmaz, kaçma umudumuz varsa da olmaz!"

"Lütfen!" Bağırıyorum, sesim tizleşiyor, esmeye başlayan rüzgâr tarafından bastırılıyor. "Gidip onu getirmeni istiyorum!"

"İyi!" diye tıslıyor sıkılmış dişleri ve parlayan gözleriyle. "Seni inatçı, aptal kadın. Gidip onu getireceğim. Burada bekle!"

Dönüp aceleyle diğer tarafa gidiyor ve ben nefesimi tutarak gidişini izliyorum. Köşeden bakarken bir an duraksıyor. Sonra omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve uzaklaşıyor.

Dönüp kaçıyorum.

Sadece birkaç saniyem olduğunun tamamen farkındayım, bu yüzden tereddüt etmiyorum. Dommik'in kafası karışacak.

O geri döndüğünde ve ben burada olmadıgımda, bu kafa karışıklığı korkuya dönüşecek.

Ama beni takip etmesine izin veremezdim ve hiçbir açıklama onu caydıramazdı. Geride kalmasını istesem de beni dinlemezdi.

Bu tek yol ve bu benim tek şansım. Fae bana şansını boşa harcama dedi, ben de harcamayacağım.

Affet beni, Dommik.

Görüşüm bulanıklaşıyor ama karda daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum, kalenin arkasına ulaşıyorum ve sonra köşeyi dönüyorum. Düşünmeme izin vermiyorum, sadece gidiyorum. Sis, tehditkâr gök gürültüsü bulutları gibi yuvarlanırken dünyanın kenarında yarışıyorum.

Tam önümde köprüyü görüyorum, Taş Kılıçlar'ın artık köprüden uzaklaştığını, ordunun köprüden uzak durduğunu görüyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, kalenin arkasındaki siperden çıkıyorum ve doğrudan girişe nişan alarak açık alanda koşmaya başlıyorum.

Fae'ler beni fark etti.

Başları bana doğru dönüyor, bağırışları havaya savruluyor. Panik ve baskı içimde birikerek beni daha hızlı gitmeye itiyor. Yakalanmamak için.

Çünkü yakalanamam. Eğer yakalanırsam, her şey biter. Yakalanırsam, Orea biter ve bunun olmasına izin veremem.

Aniden, kalenin içinde ilk duyduğumuz korkunç kükrete tekrar patlak veriyor, köprüden geliyor. Yoğun sisin içinden.

Boğazımın arkasında acı bir korkunun tadını alabiliyorum.

Daha hızlı gitmeliyim.

Kadının uyarısı şakaklarıma çarpıyor.

Bir sonraki gelen Fae'ler canavar. Kemiklerinizden kaslarınızı koparacaklar ve siz hala hayattayken etinizi yiyecekler. Her şeyi kirletecekler. Dünyanıza salındıklarında bundan kaçış olmayacak.

Gelmekte olan şey bu. Havaya tehditler savurarak kendi iğrençliğini kutlayan bir kötülük.

Sağımdan bağırsıklar geliyor ve benim için koşan askerleri görüyorum, ayakları karda kayıyor. Yine de adımlarım sabit, kollarım pompalanıyor, bakışlarım kararlı.

Kimse bana ulaşamadan köprünün girişine varıyorum. Elim beyaz sütuna dolayarak kendimi köprü yolundan aşağı sallıyorum.

Sis beni tamamen yutuyor.

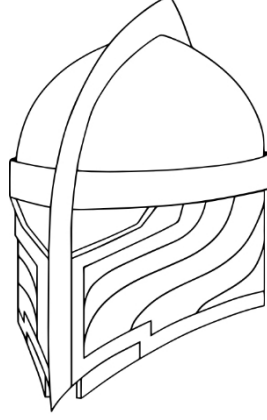
Elbisemin yünü kadar kalın, beni sarıyor, kefen gibi sarıyor. Omzumun üzerinden beni takip etmeye başlayan askerlerin gölgelerine bakıyorum ama yoğun havaya rağmen koşmaya devam ediyorum. Kocaman açılmış gözlerimdeki dehşete rağmen.

Sonra binlerce sesin birleşerek çıkardığı o ürpertici ses tekrar patlak veriyor ve diğer fae askerleri beni arkalarında bırakarak dağılıyor. Beni o korkunç sesleri çıkaran canavarların merhametine terk ettiler.

Eğer Taş Kılıçlar bu köprüden aşağı inen fae'lerle karşılaşma riskini bile almayacaklarsa, Orea'nın sonu gerçekten gelmiş demektir.

Tabii ben onları durdurmazsam.

BÖLÜM 55

KOMUTAN RYATT

Bundan önce dünyanın sonuna kadar gitmemiştim ama Yedinci Krallık da hikâyelerdeki kadar geniş ve ıssız.

Ben İkinci Krallık filosundan ödünç alınmış bir ahşap kanada biniyorum, diğer herkes ise etrafımda bir sürü gibi dolaşıyor. Gazap önde, Kral Thold ve Kaila ortada, İkinci Krallık ise arkada yer alıyor.

Beşinci ve Altıncı Krallıklar soğuk, ama Yedinci? Kutup gibi. O kadar soğuk ki nefes almak bile acıtıyor. Sanki her nefes alışımda boğazımı buz kesiyor.

İlk başta, çölde yaşayan canavarımı hava şartlarına rağmen uçmaya devam ettirmeye o kadar odaklanmışım ki, üzerinde uçtuğumuz dondurucu bulutlardan başka hiçbir şeyi fark etmiyorum.

Ama yaklaştıkça daha çok hissediyorum. Havada bir vızıltı, yanlılıkla bir arı sürüsünün tam ortasında yürüdüğünüzde olduğu gibi. Tenimde tehditle titreşen bir uğultu.

Diğer askerlerin ve hatta Timberwings'in bile huzursuzlandığını ve kafalarının karıştığını görebiliyorum. Ama Gazap'tan hiçbiri, Kaila ya da Thold da öyle düşünmüyor. Çünkü havadaki o vızıltının ne olduğunu biliyoruz.

Sihir. Güçlü bir büyü.

Yolumuza devam ederken nabzım da irtifamız kadar yükseliyor. Ne tür bir büyüye doğru uçuyor olabileceğimizi, hissettiklerimin fae'lerle mi yoksa köprüyle mi ilgili olduğunu bilmiyorum, ama dişlerimi geriyor.

Bir bağırış kafamı çevirmeme neden oluyor. Bu Tyde, Gideon'un ahşap kanadının arkasından bana bir şeyler söylüyor ama ne söylemeye çalıştığını duyamıyorum. Yüzündeki örtüyü yırtıyor ve tekrar bağırırken aşağıyı işaret ediyor ama tek kelime bile duyamıyorum. Ne bu kadar hızlı gidiyoruz, ne de rüzgâr kelimeleri yırtıp atıyor.

Ancak bir saniye sonra, aşağıdaki gökyüzünden bize doğru bir ışık patlaması fırladı ve hem kuşumun hem de benim ödümüzü kopardı.

Başımı öne eğip ağaç kanatlarının çıgııklarını duyacak kadar zamanım var ve sonra ışık yüzlerce çapraz çizgiye ayrılıp bize çarpıyor.

Bu bir yıldırım ağı. Grubumuzun neredeyse dörtte birini yakalayan, elektrik çarpan, kör edici bir ağ. Ben de onlardan biriyim.

Hem katı olan hem de olmayan, hem içimizden geçen hem de bizi yakalayan işaret fişegiyle sarsılıyorum. Bedenim kaskatı kesiliyor, derim ışık ve acıyla çatırdıyor.

Altımdaki ahşap kanat da kaskatı kesildi, kanatları felç oldu ve düştük. Düşüyoruz amına koyayım.

Ağ bizimle birlikte düşüyor, bizi aşağıya sürüklüyor ve ben nefes alamıyorum, göz kırpmıyorum, sınırları içinde hareket edemiyorum. Dişlerim sıkılı, rüzgâr açıkta kalan yüzümü kamçılıyor ve tam nefessizlikten bayılacağımı düşündüğüm anda yere çakılıyoruz.

Ağ cızırdayarak uzaklaşıyor ve ben çılgınca bir nefes çekiyorum. Eyere bağlandım ama ağaç kanadı paniklemiş, kanatlarını çırparak beni atmaya çalışıyor.

Sarsıntılı hareketlerinin yaptığı tek şey neredeyse kafatasımı omurgamdan ayırmak, kemiklerim beni savurduğu sertlikle kırılma tehlikesi geçiriyor.

Dayanmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Sonra bir bıçak iniyor ve beni rehin tutan kayışı kesiyor ve canavarın sırtından uçup gidiyorum. Bunu yapar yapmaz, ahşap kanat bir kükreme ile uçuyor ve kaçarken beni geride bırakıyor.

Ama Judd ayağa kalkmama yardım ediyor, hançer hâlâ elinde beni serbest bırakırken. Titrek de olsa gülümsüyor. "Gördün mü, bu seni ikinci kurtarışım-"

Vücudu sarsılıyor.

İkimiz de aynı anda yere bakıyoruz. İkimiz de kılıcın göğsüne saplandığını görüyoruz.

İnkâr kafatasıma çarpıyor ve görüşüm bozuluyor. Böyle bir şey olmadı. Olmuyor...

Judd'ın başı kalkıyor ve ela gözleri bana kilitleniyor. "Kahretsin," diyor, sesi bozuk.

"Hayır..."

Lu'nun çığlığını duydum. "JUDD!"

İçimi bir korku kaplıyor ve ona saplanan kılıç aniden geri çekiliyor. Judd acı içinde haykırıyor ve sonra sertçe yere çarpıyor.

O kadar afallamışım ki, bana doğru sallanan kan lekeli kılıca neredeyse hiç tepki veremiyorum. Her nasılsa, kafamı koparmadan önce kılıcımı tam zamanında kınımdan çekmeyi başarıyorum.

Ama darbenin gücü beni geriye doğru uçurdu. Şok içinde sırt üstü yere düştüm. Bu fae ne kadar güçlü?

Etrafımda başka kavgaların da olduğunu duyuyorum. Çevremden Lu'nun Judd'ın önüne doğru kaydığını görüyorum. Timberwings kükrüyor ve silahların çarpışması ve bağırışlar etrafımızda patlak veriyor.

Ama nabzım daha da yüksek atıyor.

Judd. Judd. Judd.

Tek görebildiğim kılıcın vücuduna saplandığı. Gözlerindeki şok ifadesi.

Ve Lu'nun çığlık atma şekli.

Sersemlemiş bir öfke içime yayılıyor ve sonra boğazımdan öfke dolu bir savaş çığlığı kopuyor. Judd.

Bunu Judd'a da yaptılar.

Kendimi dik tutuyorum ve kılıcımı kardan alıyorum, başımı kaldırıp fae'nin tekrar bana doğru geldiğini görüyorum, ama kendi savaş çığlığı yerine, taş öğütme gibi bir ses duyuyorum.

Bana doğru savuruyor ama bu sefer eğilip dönüyorum. Dizine bir tekme göndermek için ayağımı kaldırıyorum... ve neredeyse lanet ayağımı kırıyordum. Vücudum sarsılıyor.

Ne oluyor be?

Kılıcı bana doğru geliyor ve ben yuvarlanıyorum. Vuruşun kar yerine yere düştüğünü duyuyorum. Soluma bir bakıyorum ve yerde açtığı çukurun ne kadar derin olduğunu görüyorum. Savurduğu güç beni ikiye bölebilirdi.

Fae'ler güçlüdür, ama o kadar değil. Ve onu tekmelediğimde bacağı hiç hareket etmedi.

Asker hızla hareket ediyor ve sonunda ona iyice bakacak zamanım oluyor. Gördüğümüz diğer Taş Kılıçlardan daha yoğun bir zırh giydiğini düşünmüştüm ama hayır. Taş olan zırh değil. Tüm vücudu taştan.

Lanet olası bir heykele karşı savaşıyorum.

Acımasız. Tekrar tekrar üzerime geliyor ve ben onu alt edemiyorum. Kasları yok. Kemiğı yok. Gözleri ya da şahdamarı yok. Zayıf noktası yok çünkü o bir beden değil. Hareket eden bir kayayla savaşmak gibi.

Kılıcımın kenarları köreliyor, zırhım hasar görüyor. Etrafımda, daha fazla dövüşün mücadelesini duyuyorum. Ölümün kusursuz seslerini duyuyorum.

Heykel asker zırhıma bir yumruk indiriyor ve beni tekrar uçuruyor. Göğsümden yayılan acıyla sersemledim, zırhım vuruşun etkisiyle çöktü.

Ayağa kalkıyorum, nefesim hala kesik, ama etrafıma bakıyorum ve düzinelercesinin bizi çevrelediğini ve daha fazlasının geldiğini görüyorum. Uzakta bir kale, bir köprü ve aramızda yüzlerce fae askeri daha seçebiliyorum.

Midem sadece düşmüyor. Aşağıya doğru dalıyor

Geç

ersiz Bunu kazanamayız.

. Farkına vardığım şey beni taş heykelden daha sert vurdu.

hiç yapamadım.

Bakışlarım şaşkınlıkla etrafımda dönüyor. Karda ölü yatan insan ve ahşap kanat cesetleri var. Daha fazla savaş, herkes yenemediğimiz bu cehennem heykelleri tarafından alt ediliyor.

Judd'ı göremiyorum, Lu'yu göremiyorum. Osrik ya da Digby'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sayıca azız, gafil avlandık. Tüm stratejimiz, şansımız ve kalbimiz bir anda yerle bir oldu.

Kraliçe Kaila havada, ahşap kanadıyla elektrik çarpan ışık ağlarından birini daha kıl payı kaçırıyor. Büyüsü havada çığlıklar atarak kulak zarımı patlatmakla tehdit ediyor ama kulakları olmadığı için savaştığım heykeli etkilemiyor.

Kral Thold askerleriyle birlikte yerde yatıyor ve ben de İkinci Krallığı görüyorum. Ama kesilmiş ağaçlar gibi sağa sola düşüyoruz.

Yılan Kral'ın büyüü bile işe yaramıyor. Dişler, zehir ve daralma hareket eden kayalara karşı işe yaramıyor. Kardan fırlayan kar yılanları rakiplerimizi yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ama bu Taş Kral'ın büyüü.

Zihnim çaresiz tırnaklarıyla bir plana tutunmaya çalışıyor.

Eğer Fae Kralı'nı indirebilirsek, bu heykelleri de indirebiliriz.

Heykel tekrar üzerime geldiğinde, bu sefer ona doğru koşuyorum. Silahını savurmak için kolunu kaldırır kaldırmaz, vücudumu kaydırıyorum ve kaygan karı kendi avantajıma kullanarak kolunun altından kayıyorum.

Sonra koşuyorum. Sadece rakibimi geçip kralı bulmaya odaklanıyorum.

O kadar çok kavga oluyor ki hepsini takip edemiyorum. Nabzım düzensiz atıyor, nefesim kesiliyor ve arkamda, peşimden koşan heykelin öğüttüğü taşların sesini duyuyorum.

Ama sonra birinin kısık sesle bağırdığını duyuyorum ve Digby'nin kara düştüğünü gördüğümde başım dönüyor. Kafası bir kar setine çarpıyor ve miğferi uçuyor. Elinden düşen kılıcı almak için çırpınıyor ama heykellerden biri ona doğru yaklaşıyor ve vurmak için silahını hareket ettiriyor.

Öldürmek için.

Kollarımı pompalıyorum, bacaklarım ona ulaşmak için olabildiğince hızlı koşuyor ama çok uzaktayım.

Çok uzak.

Panik midemde patlıyor ve boğazımı yakıyor. Önce Judd, şimdi de Digby'nin vuruluşunu izlemek üzereyim.

Aradaki mesafeyi kapatmak için bedenimi zorlamaya çalışıyorum ama heykel kılıcını kaldırıp aşağı doğru savurmaya başlıyor ve Digby bir kolunu önüne doğru kaldırıp karların üzerinde yattığı yerde yüzünde korkuyla parlarken kalbim duruyor.

Ama aniden, bir orman kanadı nereden geldiği belli olmayan bir hızla aşağı iniyor. Büyük canavar uzanmış pençelerini heykele çarparak onu kolundan kavrar. Kuş bir kükremeye onu başka bir heykele fırlatır ve ikisinin de çatlayıp düşmesine neden olur.

"Digby!" Beş adımda ona ulaşıyorum ve sonra onu kardan kaldırıyorum.

Bana bakmak için başını sallıyor, ama sonra gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve kocaman oluyor. "Eğil!" diye bağıyor.

Hiç duraksamadan yere düşüyorum ve üzerimdeki havanın değiştiğini hissediyorum, az önce başımın olduğu yerde sallanan bir kılıcın ışığını duyuyorum.

Çok yakındı.

Yerde dönerek bacağımı savuruyorum ve heykelin ayağını altından çekiyorum. Yürüyen kaya

geriye doğru devrilir, sert bir şekilde düşer, ağırlığı karın derinliklerine batmasına neden olur.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırlıyorum, tam o sırada ağaç kanadı Digby ve benim yanıma konuyor. Çıplak sırtlı hayvanı o zaman tanıdım.

Bu Argo.

"Kahretsin, sen iyi bir kuşsun," diyorum ona.

Arkamızda, diğer iki heykel dikkatlerini bize kilitledi ve hızla üzerimize geliyorlar.

"Atla!" Digby'ye bağıyorum ve o da benden bir saniye önce Argo'nun sırtına atlıyor.

İkimiz de biner binmez, Argo havaya fırlıyor ve heykellere doğru kükrüyor. Kanatlarını sertçe çırpıyor ve bizi daha yükseğe kaldırıyor. Heykeller durduğunda aşağı bakıyorum, yukarı bakamıyorlar ve sonra onun yerine başka birine doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Bu tür şeyleri durdurmalıyız.

Tutunmak için ellerimi Argo'nun yanlarındaki tüylerine sokuyorum. "Fae kralı bunları kontrol ediyor!" Digby'ye bağıyorum. "Onu bulmamız gerek!"

"Anladım," diyor Argo'yu yönlendirmek için boynunun iki yanındaki tutuşunu hareket ettirmeden önce.

Ben tutunmaya odaklanırken canavar daireler çiziyor, kralı aramaya çalışırken başım dönüyor. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama uzakta olamaz, değil mi? Bu şeyleri kontrol edebilmesi için yakınlarda olmalı.

"İşte orada!" Digby bağıyor, işaret ettiği yeri takip ediyorum ve yerden yükselen sütunlu bir kaya parçasının üzerinde duran bir adam görüyorum. Muhtemelen en iyi görüş açısına sahip olabilmek için yüksekte duruyor ve elleri sanki iplere bağlı hayali kuklaları çekiyormuş gibi önünde uzanıyor.

Dikkat çekmemeye bile çalışmıyor.

Yine de, muhtemelen buna ihtiyacı olmadığını düşünecek kadar güçlü. Bazen böyle bir kibir istismar edilebilir ve bir zayıflığa dönüştürülebilir.

"Beni onun üstüne çıkarın!" Bağıyorum.

Argo dönüyor, uçuşunun hızı eşsiz, krala doğru uçuyoruz. İçten içe kendimi destekliyorum.

Tereddüt edecek, hesap yapacak ya da senaryoları gözden geçirecek zaman yok. Fae kralına karşı mümkün olan her şekilde üstünüm.

Her şekilde... Onu tamamen gafil avlamak dışında.

Argo beni onun üstüne çıkardığı an, kendimi aşağı atıyorum.

Hiç tereddüt etmeden.

Zihnimi boşaltmaya, duygularımı temizlemeye zorluyorum. İçimdeki korkunun tek fark edilebilir etkisi, serbest düşüş sırasında çarpan kalbimden geliyor.

Atışımın isabet etmesi için çok küçük bir marj var ve doğru noktaya düşsem bile başarılı olma şansım daha da düşük.

Ama büyüye sahip olmasam da, bu fae'nin güçlü olduğunu düşündüğü hiçbir şeye sahip olmasam da, bir şeye sahibim.

Sadakat.

Orea'ya, halkımıza o kadar sadığım ki ne gerekiyorsa yaparım. Hayatım bu amaç uğruna feda olsun. Onu kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırım. Ama Fae Kralı dünyamızı kendisi için istiyor. Bu da yararlanmak için bir benliğe sahip olması gerektiği anlamına geliyor.

Ben sadece Orea'yı kurtarmak istiyorum. Bu amaca ulaşmak için ölürsem, öyle olsun.

Lanet olsun. Ne gerekiyorsa.

Vücudum düşüyor.

Yerçekimi yukarı uzanıyor ve beni demir yumruğuyla kavırıyor. İleri ve geri, devrilerek, uzanarak, taş platforma çarpmayı hedefliyorum ki kayarak düşüp kırık, işe yaramaz bir yığın haline gelmeyeyim.

Bir şans.

Düşüşe doğru eğilirken nefes alıyorum, kollarımı uzatıyorum...

Ve Fae kralına çarpıyorum.

Vuruşumun gücü ikimizi de yükseltmiş platformdan uçurdu. Aşağıdaki zemine çakılıp karın içine batıyoruz.

İkimiz arasındaki fark hemen anlaşılıyor. Onun bir tacı, sivri kulakları ve muazzam bir büyüğü var ama o bir asker değil. Darbe almaya alışık değil. Bu çok açık çünkü yere indiğimizde saniyeler boyunca sersemliyor. Avantaj sağlayabileceğim saniyeler.

Onun gücü var ama benim de lanet yumruklarım var.

Onu yumruklamaya başladım. Onu yere yapııştırıyorum, yumruklarım vurabildiğim her yere tekrar tekrar iniyor. Parmak eklemlerim çatlıyor, derisi ne kadar sert olduğu için parmaklarım acıyla vuruyor, ama görmezden geliyorum, ona tekrar vurmadan önce bir saniye bile geçmesine izin vermiyorum.

Öfkem benim yemim. Orea'ya yaptıklarından dolayı tüm öfkemi ondan çıkarırken beni obur bir güçle besliyor. Halkımıza. Judd'a.

Görüşüm kıpkırmızı oldu, derisinden fışkırttığım kanla daha da koyulaştı. Kaç darbe indirebildiğimi bilmiyorum, tek bildiğim yumruğumun vücuduyla yaptığı her acımasız temastan sonra kopup gittiğim.

Başka bir fae tarafından karın içine fırlatıldım ama adrenalin, öfke ve savaş arzusuyla dolup taşıtığım için yuvarlanıp tekrar ayağa fırladım. Beni kralından koparan asker tehditkâr bir şekilde kılıcını çekiyor... ama sonra bir sıra taş heykel tarafından biçiliyor.

Az önce kralı dayaktan kurtardı ve teşekkür etmek için ayaklar altına alındı.

Soluma bakıyorum, öfkeli kralın karın içinden çıktığını, nefret dolu gözlerini bana diktiğini görüyorum. Taş heykeller yayılıyor ve hepsini görüş alanımda tutmaya çalışarak dönüyorum.

Ama etrafımda dönüyorlar. Etrafımı sarıyorlar.

Nefesim sert ve hızlı ama onları geçemiyorum. Yontulmuş formları yaklaşıyor, kaya katmanları yüzsüz bakışlarla üzerime gelen bedenlere dönüşüyor.

Silahlarını bile kaldırmıyorlar. Sadece yürüyorlar.
Tehditle daha da yaklaştı.

Sıkışmış durumdayım ve Fae Kralı'nın beni katı kütleleri arasında ezerek öldürteceğini anlıyorum. Arkamı dönüyorum, panik içinde dışarı fırlayacak bir yer arıyorum ama yok.

Kapana

kısıldım.

Klostrofobik.

Gözlerim çılgınca dönüyor. Dişlerimi sıkıyorum, nabzım hızla atıyor, ama gerçeklik yerleşiyor. Burada ezilerek öleceğim.

Sert, acımasız formlarının yaklaşmasını izliyorum. Ve içeri.

Ve içeride.

Bir saniyem daha var. Toz haline gelmeden önce bir an. Artık dönemiyorum bile. Beni hareketsiz hale getirmek için her taraftan bastırdıklarını hissediyorum.

Yaşamak için son ve umutsuz bir çabayla dizlerim bükülüyor, bacaklarım dikleşiyor, kaslarım geriliyor ve sonra kendimi fırlatabildiğim kadar yükseğe fırlatıyorum.

Üç ayak havaya kalkıyorum ve sonra tekme atıyorum, botlarımı heykellere dayıyorum, bedenlerini bastırdıkları mezarlarından çıkmak için kullanıyorum.

Kendi akılları olmadan, kukla efendilerine borçlular, bu yüzden yeterince hızlı tepki veremiyorlar. Onlara tırmanıyorum, ellerim her yere tutunuyor ve sonra nasıl olduysa omuzlarına çıkıp kendimi klostrofobik çemberlerinden dışarı fırlatıyorum.

Ayaklarımın üzerine sertçe düşüyorum, her iki ayak bileğimden de acı fışkırıyor ama başımı kaldırıp Taş Kral'a bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

Metal bıçağımı kaldırdığımda bakışları genişliyor. Üzerimde kontrol edebileceği bir santim bile taş yok. Tamamen ölüme yakın panik ve katıksız öfkeyle beslenen ivmemle kılıcımı savuruyorum.

Tam boynundan.

Metal onu keser ve kafası kara çarptığı anda her bir heykel de kesilir. Hepsi birden.

Cansız. Hareketsiz.

İşe yaramaz kaya.

Dizlerimin üzerine sertçe çöktüm, nefesim kesildi, fae kralının başı solumda yuvarlanarak durdu.

Öldü.

Başımı kaldırıp bakıyorum, kalbim göğsüme çarpıyor ve içimden bir sevinç geçiyor.

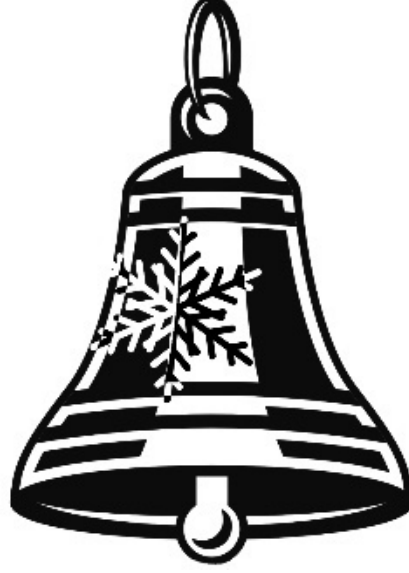
Ama sonra Taş Kılıçlar akbabalar gibi inip bizi avlamaya hazırlanırken savaş davullarını ve savaş çığlıklarını duyuyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Ölümcül bir kavrayış.

Çünkü krallarını öldürdüm. Bu istilanın emrini veren kişiyi öldürdüm.

Ama bunun bir önemi yok. Savaş Onu.

Fae'ler zaten bizi katledecek.

BÖLÜM 56

KRALİÇE MALİNA

Askerlerin artık beni takip etmediğinden emin olduğumda, beni kaderime terk ettiklerinden emin olduğumda, köprüde kayarak duruyorum.

Gri toprağın üzerinde nefes nefese duruyorum, sisin yoğunluğundan yüzümün önündeki elimden fazlasını göremiyorum.

Bu buharlı örtünün içinde ses kesiliyor. Artık rüzgârın kırbacını hissetmiyorum, Taş Kılıçlar'ı ya da kaleden uzaklardan gelen her türlü kargaşayı duymuyorum. Yedinci Krallık'ın hiçbir parçasını da göremiyorum.

Sanki farklı bir dünyadaymışım gibi. Tamamen yalnız olduğum bir dünyada.

Bir elimle, korkuluklar arasında asılı duran kaba halatı kavrayana kadar körlemesine ileri uzanıyorum, beni sabitlemesi için ona ihtiyacım var.

Sonra diğer elimi elbisemin cebine sokuyorum ve sakladığım hançeri çıkarıyorum. Ona bakıyorum ve ellerim titremeye başlıyor.

Avuç içlerimdeki hassas kesikleri hissediyorum. Fae ikizlerinin onları kestiği geceyi ve kanımın onların büyülü seremonisiyle kaynaşmak için damlamasına nasıl izin verdiğimi canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Seni neden seçtiğimizi biliyor musun?

Beni seçtiler çünkü doğru kraliyet mensubuydum.

Beni seçtiler çünkü köprüyü tek başlarına yeniden kuramazlardı.

Beni seçtiler... çünkü kan önemlidir.

Saklanmak için avluya gizlice girmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Bilginim o topal dizleriyle beni bulmak için bu merdivenleri çıkamazdı zaten. Her yere bakacaktır. Bu ona ellerime sopasıyla vurmayı öğretir.

Ancak cam odaya girdiğimde sesler duyuyorum. Geri çekilmeye başlıyorum ama annemin konuştuğunu fark edince duruyorum. Midem bulanıyor, çünkü ağlıyormuş gibi geliyor.

Neden ağlıyor?

Etrafımda dönerek bitkilerin arasına giriyorum ve onun sesini takip ediyorum. Onu çeşmenin başında otururken görüyorum. Güzel mavi bir elbise giymiş, koyu sarı saçları başının etrafında örülmüş. Çeşme akarken beyaz çiçekler ve koyu yeşil yapraklar etrafını sarıyor. Genelde burada olmak onu mutlu eder ama şu anda mutlu değil. Yanakları ıslak ve gözleri kırmızı.

Mender Fyce'ın yanında ve onun kolundan bir iğne çıkardığını gördüğümde donup kalıyorum. Yerinden kan damlıyor ve ona bir şeyler mırıldanıyor. Midem biraz bulanıyor. Kan görmekten hoşlanmıyorum.

"Anne?" Sinirle sesleniyorum.

Başını çeviriyor ve kaşları kalkıyor. "Malina, burada ne yapıyorsun?"

Sıçrayıp önünde duruyorum ve tamircinin hızla koluna dokunup yarayı temizlemesini izliyorum. "Bundan kurtulacağım Majesteleri," diyor elinde büyük bir şişe tutarak. "Bugün dinlenmeye çalışın."

Gözlerim açıldı. "Oradaki senin kanın mı?"

"Her şey yolunda sevgilim," diyerek dikkatimi şişeden uzaklaştırıyor ve tamirciye geri dönüyor. "Teşekkür ederim, Fyce."

Selam verip uzaklaşıyor ve ikimizi yalnız bırakıyor.

"Neden kanını aldı?" Endişeyle sordum. "Neden ağlıyorsun?"

Annem solgun ve üzgün görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Hepsi.

"Gel buraya," diyor dizini okşayarak.

Zıplıyorum, ama yüzünü buruşturduğunda onu incittiğimi anlıyorum,

ve bu bende ağlama isteği uyandırıyor. "Sorun ne anne?"

Beni biraz sallıyor ve sırtımı ovuyor. "Son zamanlarda kendimi biraz hasta hissediyorum. Tamirciler yardımcı oluyor, hepsi bu."

"Hasta mısın?" Endişeli bir şekilde söyledim. "Karın ağrısı gibi mi?" "Birazcık öyle."

"Bu yüzden mi bu kadar çok uyuyorsun?"

Parmağını yan tarafıma bastırarak beni gıdıklıyor. "Sana ayak uydurmak zorundayım! Ve çok fazla enerjin var, bu yüzden sabahları fazladan uyumam gerekiyor" diye dalga geçiyor.

Ona baktığımda gıdıklanmasından kaynaklanan kıkırdamam kayboluyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet, elbette," diyor beni alnımdan öpmeden önce.

"Eğer kanın iyi değilse, sana benimkinden verebilirim," diyerek kolumu uzatıyorum. "Belki sana biraz enerjimdten veririm?"

Gülümsüyor ama gözleri parlıyor. Alt dudağım titriyor, çünkü yanlış bir şey söylediğimden endişeleniyorum.

Ama annem uzattığım kolumu tutuyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Senin kanın benimkinden çok daha değerli, sevgilim."

"Senin kanın da önemli!" Israr ediyorum. "Sen bir kraliçesin!"

Parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. Beyaz saçlarımı okşamadan önce "Ah, ama sen kan bağıyla bir Colier'sin," diyor. "Ve bir gün kraliçe olacaksın."

Şunu düşünüyorum. "Ben de yorulacak mıyım?"

Annem gülüyor, sesi avluyu dolduruyor ama ben gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. Fark ettiğinde yüz ifadesi yumuşuyor. "Kraliçeler yorulur ama biz zorlarız."

Kaşlarımı çattım. "Ama neden?"

Bir an duraksıyor, bana bakıyor. "Sana bebekliğinle ilgili anlattığım hikâyeleri hatırlıyor musun? Ağlamayı kesmediğin ve benden başka kimse tarafından uyutulmak ya da kucağa alınmak istemediğin için gece boyunca seni kucağında tuttuğum zamanları?"

"Evet."

"Bir bebeğe annelik yapmak biraz kraliçe olmaya benziyor," diye açıklıyor. "Başkalarına bakmak zorundayız, sorumluluklarımız var ve bize bağlı olan insanlar var. Yorgun ya da üzgün olabiliriz, hatta hasta bile olabiliriz ama bir kraliçe tıpkı bebeğine baktığı gibi halkına da bakmaya özen gösterir."

Yakasındaki fırfırlarla oynuyorum. "Bebekken seni yorduğum için özür dilerim."

Belki de yapmasaydım, şimdi bu kadar yorgun ve hasta olmazdı. "Üzülme," diyor gülümseyerek bir saç telini fırçalarken.

sıcak elini yanağımnda gezdirdi. "Kraliçe ve anne olmak bir onurdur. Elimden gelen her şeyi veriyorum çünkü bu krallığı ve seni seviyorum." Uzandı ve elimi sıktı. Benim küçük ve güdük parmaklarımın yanında onunki çok güçlü ve güzel görünüyor. "Bir gün hem kraliçe hem de anne olacaksın ve her ikisinde de benden çok daha iyi olacaksın."

Kaşlarım düşüyor, çünkü böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum. "Ama sen harika bir annesin ve mükemmel bir kraliçesin. Herkes öyle söylüyor. Senin kadar iyi olabileceğimi hiç sanmıyorum."

Hala gülümsemeye çalışmasına rağmen aniden yanağından bir damla yaş süzülüyor. Bu bende de ağlama isteği uyandırıyor. Yanlış şeyler söyleyip duruyorum. Onu hiç de iyi hissettirmiyorum.

"Ah, ama sende bu güçlü, değerli Colier kanı var, hatırladın mı?" diyor parmağını kolumdaki mavi damarların çizgilerinde gezdirerek. "Bu sana her iki rolde de yardımcı olacak. Highbell'in gördüğü en büyük kraliçe olacaksın."

"Nereden biliyorsun?" Gergin bir şekilde soruyorum. Bunun doğru olmasını istiyorum ama onun kadar iyi olabileceğimden emin değilim. Herkes onu seviyor.

Annem iki eliyle yüzümü kavırıyor, gri gözleri her iki gözümün arasına bakıyor. "Çünkü benim aksime, sen bunun için doğmuşsun. Bu krallığın tam da ihtiyacı olan şey olacaksın Malina, çünkü bu senin kanında var."

Elimi öpüyor ve sonra beni tekrar yere yatırıyor. "Şimdi aşağı koş ve zavallı hocan kendini topallayarak her yerde seni aramadan önce derslerine geri dön."

İsteksizce başımı sallıyorum. "İyi olduğuna emin misin?" Annem bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Tabii ki iyiyim,
Sevgilim."

Dört ay sonra öldü.

O anı, kıvılcımlandığı kadar çabuk söner. Kısa bir parıltı, göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Gözyaşlarım yanaklarımı kaplıyor, soğuk havayla birlikte donuyor. Annem yanıliyordu. Highbell için harika bir kraliçe değildim. İhtiyacı olan şey olamadım.

Ben onun çöküşü oldum.

Yine de başarısızlıklarına rağmen doğru kana sahibim. Şimdi bu kanı, bu köprünün yeniden yapılmasına isteyerek izin verdiğimde yaptığım yanlış düzeltmek için kullanmam gerekiyor. Belki de bunu yaparak, sonunda onun olacağıma inandığı kişi olabilirim. En başından beri olmam gereken kişi.

Burada durup Orea'ya her şeyimi vererek. Köprüye son bir teklifte bulunarak.

Kanlı bir sunu. Ve isteklilik.

Çünkü ikizlerin kastettiği buydu. Alaylarıyla bana cevabı verdiler. Köprünün temsil ettiği şey buydu ve bu muazzam bilgi bana burada, örtülü havanın içinde bile kristal berraklığında bir netlik verdi.

Köprünün aşağısında, uzak rüzgar sisi çalkalıyor. Göğsümün altında, kalbim damlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve hançeri kaldırıyorum ama elim o kadar kötü titriyor ki sabit tutamıyorum.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dişlerim takırdıyor. Vücudum nihayet soğuğu hissedecek kadar çözüldü, sadece burada durup donmam için. Kazandığım sıcaklığın geri akıp gitmesine izin vermek için.

Ne kadar üzücü bir düşünce. "Malina!"

Dommik yoğun sisin içinden bir hayalet gibi belirince şaşkınlıkla irkiliyorum. Gözleri vahşi, kapüşonu geriye atılmış, yüzü korku dolu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor ve üzerine kan sıçradığını fark ediyorum. Muhtemelen bana ulaşmak için savaşmak zorunda kalmıştı.

"Burada olmamalısın, Dommik!" Umutsuzca bağıyorum. "Hadi gidelim!" Beni uzaklaştırmak için kolumdan tutmaya çalışıyor, ama kımıldamıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor.

Sesindeki paniği duymaktan nefret ediyorum. Dehşete düşmüş kafa karışıklığı.

Zorlukla yutkunarak gözlerinin içine baktım.
"Gidemem, Dommik."

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdanıyor.

"Kan meselesi," diyorum ısrarla, ama açıklamaya nasıl başlayabilirim ki? Yine de yapmak zorundayım, çünkü şimdi beni buraya kadar takip etti ve ona gerçeği söylemek zorundayım.

Ben de öyle yapıyorum. Sadece bana ağırlık veren ağır kelimelerle.

"Ben olmalıyım."

Gözleri benimkilerde cevap ararken parlıyor. Onu korumaya çalıştığım cevaplar. Ama görünüşe göre gölgelerde dolaşan bir suikastçıdan saklanamıyorum.

"Yanlış olan buydu. Sana daha önce sorduğumda," diyor, parçaları birleştirerek. "O fae'ler sana ne söyledi? Seni kandırıyorlar, Malina!"

Vücudu gergin ve dengeli, hayatta kalma içgüdüleri tavan yapmış durumda. Acele etmek, kaçmak istediğini görebiliyorum. Bunun için hâlâ bir şansı olduğunu düşündüğünü görebiliyorum.

Ama henüz anlamıyor. Bu hiçbir yere gitmeyen bir köprüydü.

Ta ki bir kız kendi isteğiyle oradan geçip farklı bir diyara gidene kadar. Ta ki bir fae gelip dünyaları birbirine bağlayana kadar, çünkü ikisi, Oread ve fae, öyle olmasını dilediler. Çünkü başka bir fae onun kırılmasını istedi. Ve ben de onarılmasını istedim.

"İsteklilik," diyorum kalın bir sesle, anlamasını sağlamaya çalışarak. "İsteklilik her zaman köprünün bedeli olmuştur."

"Malina, lütfen. Bu köprüden inelim. Gidip bunun hakkında konuşalım..."

Başımı sallıyorum ve elini sıkıca kavıyorum. "Ben olmalıyım," diyorum tekrar, ses tonum anlaması için yalvarıyor. "Fae'nin bozduğu şeyi onarmak için Oread kanımı isteyerek verdiği an, köprünün hayatı... benimkine bağlandı."

Yüzündeki kan çekilerek bana bakıyor.

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı durduramıyorum, elim onu tuttuğu yerde titriyor. "Ama buna son verebilirim, Dommik. Engelleyemem. Kıramam. Geri alabilirim."

Anlayış yüzünü doldururken gözleri açılıyor. "Hayır..." diyor inkar edercesine başını sallayarak. "Kazanabilirdik... kazanabilirdik. Onları yenebiliriz. Eğer Kral Rot geri dönerse, belki -"

"Fark etmez," diyerek sözünü kesiyorum. "Bugün ya da bundan yüz yıl sonra bile kazanmayı başarmamızın bir önemi yok. Buna sonsuza dek son vermediğimiz sürece tarih hep tekerrür edecek. Yüzyıllarca barış içinde yaşasak bile, bu barış tıpkı daha önce olduğu gibi başarısız olacaktır. Eninde sonunda, Fae ve Orea her zaman çatışacaktır."

"Malina."

Sesindeki bu mutlak keder, dehşetiyle bütünleşiyor. Beni tüketiyor. Beni devirmekle tehdit ediyor. Ama sağlam duruyorum. Mavi gözlerim akarken bile ona en küçük bir gülümseme veriyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Sonunda Orea'nın olmamı istediği kraliçe olacağım."

Bakışlarından nem akıyor.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, sesim titreyerek. "Gitmene ihtiyacım var."

Ama inatçı adam başını sallar. "Seni bırakmayacağım."

Bir hıçkırık boğazımı parçalıyor. Dilimi parçalıyor.

Köprünün aşağısında, birleşik bir kükreme patlak veriyor ve üzerinde durduğum toprağı sarsarak tehdidini haykırıyor. İçimi dehşetle dolduruyor. Kararlılıkla.

Gözyaşlarım yüzümden süzülürken hançeri göğsüme doğru kaldırıyorum ve annemin sözlerini duyuyorum. Bu krallığın tam da ihtiyacı olan şey olacaksın Malina, çünkü bu senin kanında var.

Bu sefer Orea'ya kanımı verebilirim. Bu sefer vermeyeceğim.

Başarısız.

Islak, yanan gözlerle doğrudan Dommik'e bakıyorum

ve

Yalvarıyorum. "Keşke gitsen," diye ağlıyorum, ellerim o kadar kötü titriyor ki

hançeri kalbimle aynı hizada tutamıyorum. "Keşke yaşa."

Yüzümü tutmak için uzanmadan önce boğuk bir nefes veriyor. Başparmağını yanağımda gezdiriyor. Beni usulca öpüyor.

"Ben senin suikastçınım, unuttun mu? Ölümünden ben sorumluyum. Eğer senin ölmen gerekiyorsa, o zaman benim de ölmem gerekiyor Queenie," diyor sessizce. Kalp kırıcı bir şekilde.

Sonra uzanıp titreyen elimi sabitliyor, parmakları kabzayı kavradığım yerde benimkinin üzerinde kıvrılıyor. "Bensiz ölümle yüzleşmek zorunda değilsin. Yalnız gitmek zorunda değilsin."

Umutsuzluk, buzları çözülmüş kalbimin yanından akıp griye karışıyor.

Dış dünya yaklaşıyor. Köprünün binlerce ayak sesiyle titreştiğini hissedebiliyorum. Sis artık Orea'nın yaklaşan tehlikesinin kükremelerini bastıramıyor.

Daha fazla zaman yok.

Bütün vücudum titriyor. Dehşetle hançere baktığımda, Dommik çenemi tutuyor ve tekrar ona bakmamı sağlıyor.

Koyu renk gözleri diğer her şeyi yok ediyor.

"Sadece biz varız. Sadece bir Soğuk Kraliçe ve bir suikastçı," diyor sessizce ve boğazım düğümleniyor.

"Keşke daha uzun süre birlikte olabilseydik," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Saçlarımı şefkatle yüzümden uzaklaştırıyor ve kırılan gözlerime bakıyor. "Ama birlikte öleceğiz ve bu sonsuz bir şey."

Kalp ağrısı beni boğuyor. Sözlerimi aksak bir törpü haline getiriyor. "Seni seviyorum, Dommik."

Bakışları sıkıyor. "Kalbimin sahibisin, Malina."

Sarsılmış itiraflarımızın altında titriyoruz.

Sis dağılmaya başlıyor, sanki geri çekilmeye zorlanıyor. Gözümün ucuyla onları görüyorum. Canavar Fae'ler kötülüklerini yaymaya gelmişler.

"Bize dokunamazlar," diye mırıldanıyor Dommik, bakışları sabit, dokunuşu sakın ve durgun. "Bana bakmaya devam et."

Başımı sallıyorum ve sonra dehşetin nefes alıp vermesine izin veriyorum. Zihnimin dinginleşmesine izin veriyorum. Çünkü tam olarak olmam gereken yerdeyim. Olmak istediğim yerdeyim.

İsteklilik.

"Ben

hazırım."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Dommik'in bir nefes çektiğini duyuyorum.

sob.

Ve sonra, suikastçımın yardımıyla, bıçağı itiyorum doğrudan kalbime.

Delip geçiyor, soğuk ve tamamen acı verici.

Anlayabileceğim en ölümcül acı.

Nefesim kesildi. Hançeri geri çıkarırken gözlerim parlıyor.

Ölümcül acı fırtınaları. Buz sarkıtları delinerek dökülüyor. Hayatımın zarar verici hasarı sele bırakıldı.

Çılgın bakışlarımla zaman duruyor. Göz kapaklarımda ve dudaklarımda buzlar birikiyor. Tenimden kar taneleri dökülürken kelimeler buz tutmuş boğazımda.

Dommik'e kocaman gözlerle bakıyorum... ve organımın iflas etmeye başladığını hissediyorum.

Son vuruşlar, halkım için vuruşlar. Bunu yapmak için Doğru bir şey.

Krallığımın tam olarak ihtiyacı olan şey olmak için.

Dizlerim yere çarpıyor ve kanım gri köprünün üzerine dökülüyor. Avuçlarımdan buz parçaları düşerken bile çarpmanın etkisiyle tıslıyor ve buharlaşıyor.

Dommik benimle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları benekli yüzünden aşağı akıyor. Sonra elini hala hançeri tuttuğum elime doluyor ve o da hançeri kalbine saplıyor.

Kükreyen fae'ler sadece birkaç adım ötemdeyken, kanım yüzeyi ıslattığında ve Dommik son nefesini verdiğinde, köprü aniden patlıyor.

Buz gibi paramparça olur. Göz açıp kapayınca kadar yok oluyor.

Köprü bu sefer yıkılmıyor. Açılıyor.

Gürültülü ve kör edici. Işık, sis, ses ve boşluk; hepsi dışarı fışkırıyor ve içeri çekiliyor.

Dommik ve ben artık var olmayan gri yüzeyin dışına atıldık. Atmayan kalplerimizin son damlalarıyla hayatı geride bırakıyoruz.

Görüşün son noktasıyla, bedenlerimiz birbirimize sıkıca sarılmışken, Dommik ve ben boşluğa düşüyoruz.

Ölümün içine.

İsteyerek.

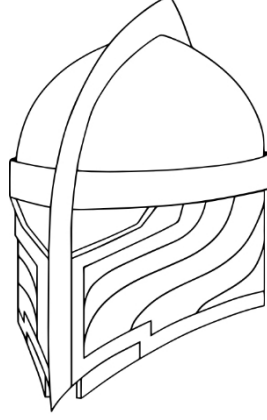
Gölge ve donmuşluk olarak, onu birlikte

kucaklıyoruz. O zaman, köprü artık yok.

Ve ne de...

Biz miyiz?

BÖLÜM 57

KOMUTAN RYATT

Fae ordusu saldırıya geçiyor ve sesler kulakları sağır ediyor.

Yanımdaki hareket beni döndürdü ve Lu'nun yanıma gelmesiyle şok oldum. Osrik de. Digby ve Rissa Argo'nun üzerinde. Hemen arkalarında bir düzine İkinci asker. Kral Thold ve birkaç adamı. Kendimizi hazırlayarak düzene giriyoruz.

Bir. Son. Dur.

Kanla, terle, acıyla, öfkeyle ve meydan okumayla. Katliam olacağını bile bile burada duruyoruz.

Lu, Osrik ve ben bakıştık. Çok ağır. Çok yanlış. Çünkü Judd bizimle değil. Yüzünde boktan bir sırıtışla burada duruyor, kendini savaşa atmaya ve aynı anda hepimizin moralini yükseltmeye hazır olmalıydı.

Ama ayakta değil. Yerde bir yerde yatıyor, Wrath'ın ulaşamayacağı bir yere gitmiş.

Fae'ler hücum etse de, bağırsa da, ölümün son kılıcını sallamaya hazır olsa da, biz dimdik ayaktayız.

Ben kesileceğim, ama bu fae'leri de yanımda götüreceğim- mümkün olduğunca çoğunu.

"Judd için," diyorum kılıcımı kavrarken, kaslarım gergin ve hazır.

Lu ve Osrik başlarını sallarlar. "Judd için."

Yüzümüz ileriye dönük, silahlarımız elimizde ve Gazabımız Ölüm'e doğru ilerliyor.

Ama biz ön saflara ulaşmadan, bir patlama sesi toprağı yırtıyor. Sanki bir dağın yamacı kopup devrilmiş gibi. Bütün bir şehrin binalarının bir anda yıkılması gibi.

Herkes durur, Orian ve Fae'ler şok içinde etraflarına bakarlar.

Bakışlarım kaynağa indiğinde, gözlerim kocaman oluyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Çünkü Lemurya köprüsünün etrafındaki sis aniden dağılıyor, sanki havada bir şey kabarıyor. İtiyor.

Bir an için bu güç, her ne ise, köprüyü örten yoğun sisi çekip alıyor ve görüş alanını açıyor. Uzak uçta, kan kırmızısı zırhlı Fae askerlerini görebiliyorum. Ama ortada iki figür var. Asker değiller, bunu bu mesafeden bile görebiliyorum.

Gözlerimi kısarak kim olduğunu görmeye ve neler olduğunu anlamaya çalışırken, köprü aniden patlıyor.

Daha önceki sesin yüksek olduğunu düşünmüştüm ama hayır, bu patlama sağır edici.

Dünyayı değiştiren.

Sis, hava, toprak, boşluk, hepsi tek bir dehşet verici olayda parçalanıyor gibi görünüyor. Tüm dünya sallanıyor. Gökler gürlüyor. Ölümcül büyü diyarı parçalıyor.

Herkesle birlikte ben de yere düştüm. Lu ve ben yan yana yere düşüyoruz ve şaşkın bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Köprü az önce patladı..." diye nefes alıyor Dışarı.

"Olamaz," diye mırıldandım, öyle olduğunu bildiğim halde saf inkar saçmalığından başka bir şey değil.

Çünkü
yapabilir. Yaptı
bile.

Sonra sarsıntı durdu ve sakinleşir gibi oldu. Etrafıma bakıyorum, düşüncelerim dönüyor. "Biz-"

Yanılmışım. Yerleşmiyor. Sadece üflemeden önce nefes alıyordum.

Köprünün bulunduğu toprak yol vermeye başlar. Gümbürdeyen çatlaklarla birlikte zemin, sanki daha fazla yukarıda kalamayacakmış gibi boşluğa doğru çekilmeye başlar. Sanki az önce köprüyü yok eden güç, toprağı da yok edecekmiş gibi.

Taş kale parçalanmaya başlar ve bir saniye içinde toz ve kar bulutu içinde tamamen yok olur.

Şok içinde gözlerimi kırpttırıyorum, ağzım açık kalıyor, korku göğsümde dörtnala koşuyor.

Sanki görünmez bir ağzın yerkabuğunu kemirmesini, parça parça ısırmasını izliyorum. Ve yayılıyor. Hızla.

Osrik aniden "Kaçın!" diye
bağırdı. Bu beni
sersemliğimden kurtardı.

Lu ve ben ayağı fırlıyoruz ve tüm fae ordusu aynı şeyi yapmaya çalışırken dönüp koşmaya başlıyoruz. Yer yarılrken herkes çığlık atarak koşuyor. Ortak bilincimizde saf panikten başka bir şey yok, sanki dev bir sürüye dönüşmüşüz gibi.

"Digby!" Osrik kükrüyor ve Digby'nin Judd'ın ahşap kanadını Rissa'nın önünde tuttuğı halde havaya fırlattığını görüyorum.

Rissa çığlık atarak Osrik'e uzanıyor, yüzünde dehşet, dudaklarında Osrik'in adı.

Ama uçuyorlar, tam da daha fazla ağaçkakan dağılrken. "Bir kuşa ihtiyacımız var!" Bağırıyorum ama hayvanlar paniğı kapılıyor, bazıları binicisiz havalanıyor.

Binecek bir şeyimiz yok.

Ölümcül tehlike tehdidi, çılgın alevler gibi sırtımızı yalıyor ve bizi kendi tehlikemizin vaadiyle yakıyor.

Yırtılan topraktan kar ve sis fışkırıyor, çöken toprak havayı hayaletiyle kirletiyor.

Yerde. Ciğerlerim yanıyor, kalbim patlayacak gibi oluyor ama herkes kaçarken ben de koşmaya devam ediyorum.

Ama bize yaklaştığını duyuyorum. Yüzlerce çığlık atan fae'nin düşüşe yenik düşmeye başladığını duyuyorum.

Gümbürtüler artıyor... yaklaşıyor. Yer daha sert sallanıyor.

"Başaramayacağız!" Lu yanımda umutsuzca bağırıyor.

Bu lanet şey durmak zorunda. Tüm Yedinci Krallık'ı, tüm Orea'yı parçalamaya devam etmeyecek, değil mi?

Köprü yok edildi, ama ya diğer her şeyi de yok ederse? Ya kaçacak hiçbir yer yoksa?

Korku kalbimi kesiyor ve beni kurutmaya başlıyor.

Hemen arkamdaki toprak çökmeye başladı. İnsanlar düşüyor. Kendi botlarımın altındaki toprağın batmaya başladığını hissettiğimde dehşete kapılıyorum.

İşte bu. İşte bu. Bu- Lu trip atıyor.

Onu yakalamak için dönüyorum, düşen toprakla birlikte düşerken elimle kolunu yakalıyorum. Onu yakaladığımda vücudu sarsılıyor ama ayağımın altındaki zemin çatlıyor, kar bana da yol veriyor ve gözlerimiz dehşet içinde bir kabullenişte buluşuyor.

Ve sonra. Durur.

Lu çalkalanan havanın üzerinde asılı dururken donmuş bir şekilde duruyorum, sadece benim tutuşumla ayakta duruyorum.

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim kocaman, onun yanından uçuruma bakıyorum. Boşluk sis, kar ve karanlıkla dolup taşıyor, düşen binlerce kişinin yankılanan çığlıklarını taşıyor.

Sanki bir rüyada ya da sersemlemiş gibiyim. Hareket edemiyorum. Sadece bakmaya devam ediyorum.

"Beni yukarı çekin!" Lu çılgınca çığlık atıyor. "Ryatt! Kendine gel ve beni yukarı çek!"

Gözlerimi kırpttırıyorum ve dikkatimi ona yöneltiyorum. Ama hareket etmeye korkuyorum, cesaret edersem altımdaki zeminin parçalanacağından korkuyorum.

"Ryatt!" Lu tekrar bağıyor.

Osrik yanımda beliriyor. Muazzam gücüyle bir kolunu etrafıma dolayıp beni geri çekerken, aynı anda Lu'yu yukarı fırlatmak için aşağı uzanıyor.

Ben birkaç metre geriye düşüyorum, Lu da yanıma yığılıyor. Osrik aceleyle yanımıza gelip bizi ayağa kaldırıyor ve hepimiz geri çekiliyoruz.

Nabzım hızla atıyor, manzaraya bakarken nefes nefese kalıyorum. Ya da... eskiden manzara olan şeye.

Yedinci Krallık yarılmış bir dikişe benziyor. Köprünün olduğu yerde, toprak bir çizgi halinde yırtılmış ve bulunduğumuz yere kadar uzanmış. Boşluk bir V yapmış, köprüyü, kaleyi ve belki de birkaç mil uzunluğundaki araziye çalmış.

Dikiş bize doğru uzandıkça daralıyor ama yine de ucunda çeyrek millik bir boşluk bırakarak uzanıyor. Yedinci'nin toprakları sağımda ve solumda tehlikeli bir şekilde uzanıyor ve Lu ile benim ne kadar şanslı olduğumuzu görüyorum. Boşluğun içine çekilmekten bir adım uzaktaydık.

Tıpkı tüm Fae askerleri gibi.

"Lanet olsun," diye bağıyor Lu yanımda, elleri gözle görülür şekilde titriyor. Şöyle bir baktı. "Beni yakaladığın için teşekkürler."

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum ve o da Osrik'e bakıyor. "Beni yukarı çektiğin için teşekkürler, Os."

Cevap vermiyor. Gökyüzüne bakıyor, ağaç kanatları çemberini izliyor. Bazıları binicisiz kuşları kovalıyor, onları geri getirmek için dizginlerini kapıyor.

Dönüp yerdeki herkese bakıyorum, kafaları sayıyorum, yüzleri buluyorum. Çok az kişi var. Kenardan uzaklaşıp bir araya geliyoruz ve ahşap kanatlar inip hepimiz birleşirken herkesi kataloglamaya başlıyorum.

Digby, Rissa ile birlikte. Kral Thold, ama yanında sadece iki askerini görüyorum ve ikisi de kanlar içinde, yeşil giysili zırhları sıçramalarla lekelenmiş. Kraliçe Kaila bir düzine askeriyle iniyor. Ben İkinci'den sadece on iki adam saydım,

Bazıları ağır yaralı. Hiçbir Fae yanımızda değil.

Göğsüme dolu yağıyormuş gibi çarpıyor. "Judd..." Sesim kalın, çenem gergin.

Lu gözlerime bakıyor, başını sallayıp o yıkıcı sözleri söylerken gözleri kızarmış. "Kollarımda öldü." Sesi kesik kesik, acısı dibine kadar hissediliyor.

Öldü ve cesedi boşluğa düştü. Gömecek bir cesedimiz bile yok. Osrik acı dolu bir kükreme çıkarıyor, dizleri yere çarpıyor, yumruğu kara vururken başı öfke ve keder içinde sallanıyor.

Sefalet ve utanç beni boğuyor.

Judd beni kurtardığı için öldü. Sıkıştığım için beni o ağaç kanadından kurtardı. Eğer yardıma gelmeseydi o kılıç göğsüme saplanacaktı.

Ve şimdi o öldü. Gitti. Parçalanmış topraklarla birlikte yok oldu.

Rissa koşarak Osrik'in yanına gider ve diz çöker, kollarıyla Osrik'in gövdesini sarar, başını Osrik'in yanına yaslar.

Duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Bitti..." Kraliçe Kaila canavarının arkasından sesleniyor. Yüzü solgun. Gözleri perili ama sesi umut dolu. "Köprü gitti - dünyalarımız ayrıldı. Fae'ler gerçekten yenildi."

Kral Thold'un acımasız yüzü parçalanmış topraklara, yaralı askerlere bakıyor. "Büyük fedakarlıklarla."

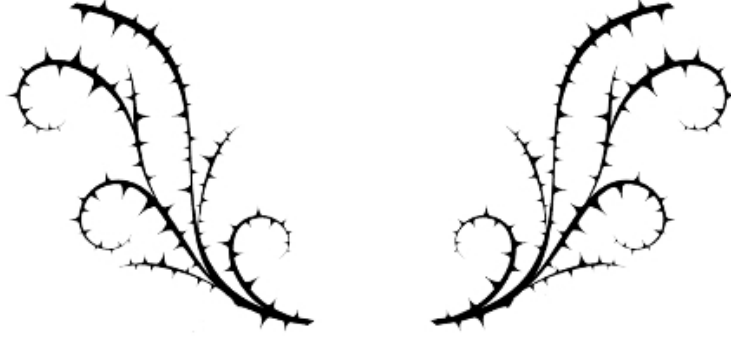
Fae tehdidi, beni ileriye götüren tek şey, bir anda yok oldu. Diğerleri acı tatlı bir rahatlamayla sarsılırken, ben sadece sarsılıyorum.

Evet, Fae'ler yenildi. Evet, Orea güvende.

Ama... köprü gitti.

Bu da Slade'in, annemin ya da Auren'in geri dönmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyor.

BÖLÜM 58

SLADE

Ejderhamın kanadı kırıldığı anda, kollarımdan aşağı yayılan dayanılmaz bir acıyla sarsılıyorum. Bu his nefesimi çalıyor ve zihnimi aşırı yüklüyor. Gökyüzünden düşmeye başladığımızda bir an için şokta kalıyorum.

Ejderham acı içinde kükrerken zemin gittikçe daha hızlı yükseliyor, ama son anda Auren'in önündeki diken tutup etrafını sarmayı başarıyorum.

"Bekle!" Bağırıyorum.

Gerilmiş gözlerinin arasından ellerinin parladığını görüyorum ve sonra ellerinden altın dökülüyor. Her nasılsa, Glassworth'un avlusunun önüne çarparken ölümcül düşüşümüzü kırmayı başarıyor, büyü aramızda dolaşıyor ve inişi yumuşatmaya yardımcı oluyor.

Vücutlarımız dişleri kıran bir çarpışmayla birbirine çarpıyor. Ejderha çarpışmanın yükünü taşıyor ve Auren'in altına rağmen düşüş onu hala sersemletiyor. Beni sersemletiyor.

Yaratık ve bakıcı arasındaki tezahür büyüünün nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum. Gerçekten ölüp ölemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama acıyı hissedebildiği ve benim de bu acının yankılarını hissedebildiğim çok açık.

Sarayın yüzü yüzlerce farklı vitray pencereden bize bakıyor. Düşmeye başlamadan hemen önce, Auren beni uyarmaya çalıştı.

Taş Kılıçlar toplandı ve o haklı. Acele eden askerler siyah ve kırmızı giysiler içindeydi.

Kim olduklarını anladığımda endişe beni ele geçiriyor. Kime hizmet ettiklerini.

Babam.

Rage canlanıyor ve kaburgalarım doğru bağırmaya başlıyor.

Auren'i kavırıyorum ve sonra ikimizi de ejderhamın sırtından atıyorum, onu yere bırakırken botlarım sıvı altına sığırıyor.

Auren, ejderhanın kanadındaki grotesk kırığa dehşetle bakarak, "Yüce İlahi," diye mırıldandı.

Askerler etrafımızı sarmaya başladığında ejderha ayağa kalkmaya çalışıyor ama bunu yapamadan arka bacağı da aniden kırılıyor.

Kemiğin sesi kırılan bir ağaç gibi ve avlu onunla birlikte yankılanıyor. Ejderha acı içinde kükrüyor ve o acı dalgası içimden geçerken Auren'e doğru tökezliyorum. Bunu babamın yaptığını bildiğim için nefesim kesiliyor ve başımı çeviriyorum ama onu göremiyorum. Lanet olası korkak saklanıyor.

Auren düşmemem için bana destek olurken telaşla haykırıyor.

Dişlerimi sıkıp acıyı bastırıyorum ve çürüğümün dışarı fırlamasını sağlayarak en yakındaki askerlere bir öfke dalgasıyla saldırıyorum.

Birdenbire ejderhamın kafasına bir ağ düşüyor ve ben de dönüyorum. Canavar aniden zapt edilmenin verdiği öfkeyle böğürüyor ve keskin dişleriyle bağları koparmaya çalışıyor.

Ama ağ çok güçlü; tek bir ipi bile yıpratmıyor. Ve köşeler bir şekilde yere sabitlenmiş, ejderhanın onu yırtıp kurtulmasına izin vermiyor.

Öne atılıp onu da çekmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir şey onu aşağıda tutuyor. Ejderhanın tekrar bana dönüşmesine izin vermeye çalışıyorum ama bu da işe yaramıyor. Katı ve kapana kısılmış olarak kalıyor.

Uzuvlarım öfkeli bir adrenalınle nabız gibi atıyor.

Auren, öfkem içimden fışkırırken aynı anda sihrini dışarı akıtmaya başlıyor. Bir gölgenin parıltısını gördüğümde çürükler toprağı yararak buradaki herkesi öldürmeye hazırlanıyordu. Kafamı kaldırıyorum, ejderhamın üzerindeki ağın aynısından başka bir ağın aniden başımızın üzerine düştüğünü görünce gözlerim açılıyor.

Hırlıyorum, ellerim Auren'i yoldan itmek için öne doğru fırlıyor. Üzerime düşüp beni dizlerimin üzerine çökertmeden bir saniye önce tökezleyerek yörüngesinden çıkıyor.

Ayağa kalkmaya, onu yırtmaya çalışıyorum ama gri bağlar ip ya da kumaş değil. Ağ, daha az esnek başka bir şeyden yapılmış, şeffaf kaplamaların altında hareket eden ve cildimi kaşındıran tanecikli bir şey. Üzerimde kaslarımı geren ve göğsümü panikle kabartan garip bir ağırlık var.

"Slade!" Auren bağılıyor, sesi alarmla çatlıyor.

Tekrar ayağa fırlıyor ve elleri ve kurdeleleriyle ağı koparmaya çalışmak için yanıma koşuyor ama yapamıyor. Diğer ağın ejderhamı tuttuğı gibi o da beni tutuyor.

Fiziksel olarak çıkaramayacağını anladığında, Auren bunun yerine büyüünün kendisinden akmasına izin verir. Ama erimiş metal suyun üzerindeki yağ tanecikleri gibi kayar.

"Onu yıldızlayamam," diye haykırıyor, gözleri kocaman. "Yıldızlayamam!"

Çürümem de onu etkilemiyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım gücüm onu geçemiyor. Altımdaki toprak çürümeyle ıslanmıyor.

Bu ağ sadece beni tutmuyor. Benim büyüümü de bastırıyor. Bu da demek oluyor ki ejderhaminkini de bastırıyor. Babam aynı anda hem gücümü hem de kuvvetimi elimden alıyor.

Sakat bırakan korku göğsümdeki nefesi çalarak beni darmadağın ediyor.

Dişlerimi sıkarak doğrulmaya çalışıyorum ama dizlerimi geçemiyorum. Ayakta durmam için yeterli boşluk yok. Tuzağa düşmüş bir tavşan gibi bu şeyin altında sıkışıp kaldım ve babam hâlâ o korkak yüzünü göstermiyor.

Öfke bir cehennem gibi içimi yakıp kavuruyor.

Gözlerim askerlerin üzerinde geziniyor. İçlerinden biri bu ağları tutmak için büyü kullanmaktan sorumlu olmalı, ancak kim olduğunu seçemeyeceğim kadar ihtiyatlı davranıyorlar.

Auren dönüyor, şüphesiz onları kontrol eden biri hakkında aynı düşünceye sahip. Altınını askerlere gönderiyor, onları durdukları yerde yaldızlıyor, her organlarını ve kaslarını donduruyor ve onları parıltının içine hapsediyor. Büyüsü dışarı akıyor ve ilk safların ötesine yayılıyor.

Ama sarayın kapısından bir çığlık yükselir.

Auren dönerken başımı o yöne çeviriyorum ve annem karşımda duruyor.

Solgun ve dehşet içinde görünen geniş yeşil gözleri korkuyla parlıyor. Bir avcının avı gibi bağlanmış, iplerle bağlanmış ve kılıç ucunda tutuluyor.

Bakışları benimkilerle birleşiyor ve ben oradaki berraklığı görüyorum. Uzun zamandır yüzünde görmediğim bir berraklık. Sanki her şeyi hatırlıyor, zihni bütün ve sağlam, yırtıktan düştükten sonra olduğu gibi karmakarışık değil. Bu koşullarda tamamen tutarlı olması çok acımasızca.

"Elore!" Auren bağırır.

Anneme doğru koşmaya başlıyor ama bacağının aniden kırıldığını görmeden önce sadece bir adım atıyor. Tıpkı ejderhanınki gibi, bir çığlıkla yere yığılmadan bir saniye önce kemiğin kırıldığını duyuyorum.

Dehşet çığlığım boğazımı yırtıyor. "Auren!"

Çığlığı doğrudan kalbimi kesiyor. Bağımızı pençeliyor, içimdeki her vahşi fae içgüdüsünü

Onu. Onu korumak için.

Ellerimi bağlayanlara karşı kudurmuş gibi kükrüyorum.

Öfke.

Tüm bunlar, kaza yaptığımız andan şu ana kadar, sadece birkaç saniye sürdü. Her şeyin doğrudan tamamen yanlışa döndüğü saniyeler.

Şimdi Auren yaralı, annem tehlikede, ejderham sıkışmış ve acı çekiyor ve ben güçsüz ve kapana kısılmış durumdayım.

Bir hareket yakalıyorum, bakışlarım yukarı kayıyor ve sarayın kapısından çıkan babam beliriyor.

Annemin yanında duruyor ve annem onun yakınlığı karşısında irkiliyor, bu da kanımı kaynatıyor.

Auren'in bana söylediği gibi, bir göz bandı takıyor ve tamamen kel olmak yerine kafasında ince bir saç tabakası var. Ama bunun dışında, tıpkı hatırladığım gibi görünüyor.

Lanet olası şeytan.

"Merhaba evlat."

Dişlerimi göstererek, onu parçalayabilmek için ona doğru atılıyorum ama güç artışı beni bu ağdan kurtaramıyor. Babamın siyah bakışları, dikkati ejderhamda toplanmadan önce üzerimden ilgisiz bir şekilde geçiyor. "Olağanüstü," diyor, yüz ifadesi çok uzun zamandır görmediğim bir heyecanla aydınlanıyor. Çocukken ilk sivri uçlarımı çıkardığımdan beri.

Auren yerden kollarını altına sokmaya çalışırken avuçlarının arasında altın birikintisi oluştu.

Babamın elini kaldırışını izlerken midem bulanıyor.

"Hayır!" Bağıriyorum, kalbim çılgınca atıyor.

Artık çok geç. Parmaklarını sıklatır ve Auren'in kolunu da anında kırar.

Acı dolu feryadı kalbime saplanan bir bıçak gibi. Nefesimi çalıyor. Görüşümü. Beni ve kapana kısılmış ejderhamı

İkimiz de bağlarımıza karşı zorlanıyor ve savaşıyoruz ve kurtulup ona ulaşamadığımızda daha da yüksek sesle kükrüyoruz.

Babam yukarıdan ona bakıyor. "Bunu daha önce de yaşadık, değil mi tatlım?"

Evcil hayvan mı? Ona evcil hayvan demeye cüret mi ediyor?

Öfkem kırmızı sıcak değil. Buz gibi de değil. Zifiri karanlık. Cehennem çukurlarından daha derin. Ölümün külleriyle ve yutmaya hazır intikamın gölgeleriyle ıslanmış.

Yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde yerde yatan kadının avuçlarının altından küçük altın kabarcıkları çıkıyor.

"Bana saldırmaya çalışırsan, seni kırarım. Bu oldukça basit," diyor ona.

"Onu kıramayacaksın." Sesim bir kırbaç gibi yüzünde şaklıyor.

Bana odaklanmak için başını sallıyor. Bu sefer bana daha uzun süre bakıyor, çocukluğumdaki gibi aynı zalim bakışlarla beni inceliyor. Korkudan gözlerimi indirmem için kasıtlı olarak egemenliğini aşılarmaya çalışıyor.

Ama şimdi, ona saf ve boğucu bir şekilde bakıyorum. Nefret.

Vücudum, kendimi zorlamaktan titriyor. güç. Onu öldürmek istiyorum. Kalbini göğsünden çıkarıp acı içinde kıvrandırmak istiyorum. Onu uzuv uzuv parçalamak ve kanının toprağı kirletmesini izlemek istiyorum.

İtiyorum, itiyorum, sihrimi serbest bırakmak için zorluyorum, ama çürümem ağın sadece birkaç santim ötesine sızıyor ve etrafımdaki çimenleri öldürüyor.

"Daha da güçlenmişsin," diye düşünüyor, neredeyse memnun olmuş bir halde. "Tezahür etme yeteneğine sahip olman gerektiğini biliyordum. Onca yıl önce kendini tutuyordun."

Çenem, rakibinin boynunu dişleri arasında kırmak isteyen bir kurt gibi sıkılıyor. Ejderham da aynı şeyi yapıyor, gözleri babama kilitlenmiş, hırıltısı boğazını parçalıyor.

"Bağının sağlamlaştığını gördüm. Senin çürümeni kullandığını gördüm," diyor, sesi kulaklarımı tırmalasa da. "Onun için geleceğini biliyordum. Ve sonra buraya geldiğinde, kral onu öldürmek istediğinde, o noktayı gördüm." Kendi boynunun arkasına dokunuyor ve midem farkına vararak düşüyor.

Auren'in altın pulunu gördü.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyordum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde ejderhamı işaret ederken. "Gücün, tezahürünün sana bağlı olana geçmesi için çok güçlü ama bu bana gerçeği gösterdi. Bana gerçekten bir tane tezahür ettirdiğini gösterdi. Ve şuna bir bak," diyor hırlayan yaratığı izlerken gözlerinde fanatik bir parıltıyla. "Tıpkı Cull'ların göklerin kralı olduğu zamanlardaki, kanımızdan gelen ilk ejderhalar kadar büyük ve vahşi."

"Kafanı ezeceğim ve lanet cesedinin üzerine işeyeceğim," diye hırlıyorum.

Gözleri bana doğru kısılıyor ve sadece bir gözünü kullanabildiğini bilmekten hastalıklı bir memnuniyet duyuyorum. Bunca yıldır, onu yaraladığının ve diğer gözünü işe yaramaz hale getirdiğimin kanıtını taşımak zorunda kaldığını.

Parmaklarını tekrar şaklatıyor ve Auren'in parmağının doğal olmayan bir şekilde şakladığını görüyorum. Bu kez çılgılık attığında, bilinçsizce yığılıp acıya yenik düştüğü için çığlığı kesiliyor.

Bir hayvan gibi dişlerimi göstererek kükreyerek ileri atılıyorum ama ağ bir santim bile kıpırdamadan bana takılıyor.

Babam soğuk bir şekilde sırtıyor. "Hâlâ değersiz ve zayıfsın." Sonra başını çevirip başka birine bakıyor. "Yap şunu."

Muhafızlarından birkaçı ileri doğru yürüyor. Onlar ölü yoldaşlarının yanından geçerken, ben ağa karşı savaşmaya devam ediyorum, kaslarım geriliyor, dikenlerim yükselirken siyah damarlarımda öfke kaynıyor. "Sakın ona dokunma!"

Ama muhafızlar Auren'in yanından geçiyor.

Doğruca ejderhama yöneldiklerinde gerildim. Yaklaştıklarında vahşi bir hırıltı çıkardığında, birkaçı

basılı tutulmasına rağmen kaçıyor.

Yine de, hırlayıp tükürürken canavarın etrafını sarıyorlar. Bacağı ve kanadı kırık olan canavar, kısmen yaralanmamış tarafına yatmış, ağır ağır nefes alıyor, gözbebekleri büyümüş.

Öncesi yok. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. İçlerinden biri sadece ilerliyor ve ben baltayı ejderhamın göğsüne gömülene kadar fark etmiyorum.

Yaratık tüyler ürpertici, kemikleri gıcırdatan bir çığlık atıyor. Acı ve şok dolu bir ses, kafamın içinde patlıyor ve kulak zarıma çarpıyor.

Tüm vücudum kör edici bir acıyla sarsılıyor.

Tünel gibi bir görüşle, altın pullarının arasından sızan siyah kanın sertleşmiş dış yüzeyinden aşağıya doğru süzüldüğünü görüyorum. Asker baltayı çekip çıkarıyor ve sonra aynı noktaya tekrar indiriyor, ejderhamın göğsünü kesiyor, bıçağı daha derine sokmaya çalışıyor.

Nefesim kesiliyor. Boğuluyorum. Boğazımın arkasından kan geldiğini hissediyorum, hayali mi gerçek mi, hangisi olduğunu anlayamıyorum. Ejderhadan içime sızan acı beni sallamaya yetiyor. Parmak eklemlerim yere çarpıyor ama yığılıp kalmamak ya da boğazımdan safra fışkırmamak için kendimi zor tutuyorum.

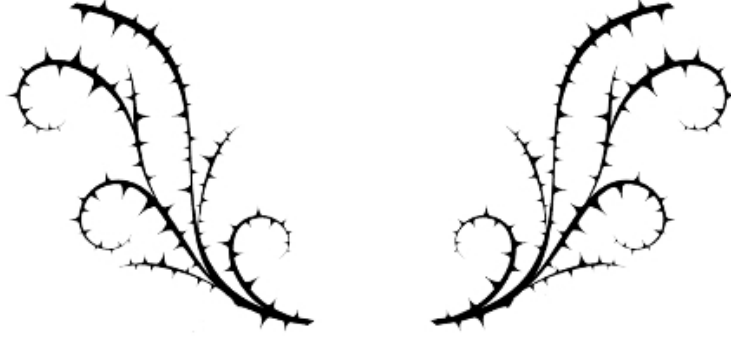
"Dur!"

Auren'in bağırışıyla başımı kaldırıyorum ve onun doğrulduğunu görüyorum. Göğsündeki zırhı eritip babama ateş etmek için kullanıyor. Dev bir mızrak gibi ona doğru akıyor...

Ama göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlı hareket ediyor ve onu havadan çekip alıyor.

Sonra keskin silahı alıp annemin karnına sapladı.

BÖLÜM 59

SLADE

Boğuk bir feryat göğsümü parçalıyor ve Auren'in boğazını yırtıyor. Annemin yüzü şok ve acıyla buruşurken çaresiz bir dehşet içinde bakıyorum, gözleri ona saplanan silaha bakmak için aşağıya dönüyor.

Böyle bir şey olmayacak. Auren yere düşüyor. "Hayır! Hayır!"

Annem dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünden kan akıyor, elbisesinin önünden korkunç lekeler halinde kan dökülüyor.

Babam Auren'e, "Bu senin hatandı," diye alay ediyor. "Şimdi ya bana saldırmaya çalışacaksın ya da Elore'yi kurtaracaksın. Seçim senin."

Kalbim mideme doğru düşüyor.

Sonra asker ejderhama bir darbe daha indirince dikkatim dağılıyor ve kendi göğsüm yarılıyormuş gibi hissediyorum.

Acı dolu bir hırıltı havayı yırtıyor ve yeri sarsıyor, canavar çırpındıkça boğazından meliyor. Askerler ileri atılıp bir kökten yaprak koparır gibi göğsündeki altın kaplama pulları sökmeye başladığında kanı çimlerin üzerine yığılmaya başlar.

Adrenalin, acı, öfke ve korku, hepsi içime doluyor, kollarım ve ellerim o kadar çok damarla doluyor ki

Deri. Güç pompalamaya çalışıyor, tüm lanet dünyayı çürütmeye hazır, ama işe yaramaz hale getirildim.

Babam Auren'in yanına çömelirken kuduz bir hayvan gibi hırlıyorum. Eli boğazına dolandığında ejderham ve ben öfkeleniyoruz. Savaşıyoruz. Canavarın göğsünü kesmesine rağmen. Acı tüketirken ve ağ tuzak kurarken bile öfkeleniyoruz çünkü ona dokunmaya nasıl cüret eder.

"Kanadı kırık bir kuş, bir Cull ejderhasının yanında hiçbir şeydir," der ona. "Bunu unutma. Tüm kanatlı yaratıklar bana boyun eğecek. Herkesin görmesi için seni güzel bir kuş kafesine koymak için sabırsızlanıyorum."

Onu bir kenara fırlatıyor ve sarayın merdivenlerine yığılmış olan anneme doğru sürünmeye çalışmadan önce ağlamasına neden oluyor.

Babam Auren'e, çocukken bana yaptığını yapıyor; onun kemiklerini tek tek, duygularını tek tek kırıyor. Onu çaresiz hissettiriyor. Gücsüz hissettiriyor.

Ve onu kafese tıkmakla tehdit etti, tıpkı Midas gibi.

Yap

tım. Öfke dikenlerimi titretiyor. Nefesim kesiliyor.

Kafasını omurgasından ayıracağım.

Auren kendini sürüklerken babam uzaklaşıyor. tek kolunu ve tek bacağını kullanarak anneme doğru ilerliyor. Acı içinde santim santim ilerleyişini izlerken sefalet beni boğuyor. Altına altın lekeleri bulaşıyor, hıçkırıkları acı, öfke ve korku karışımı.

Ve ben kapana kısıldım, yardım edemiyorum.

Onlara ulaşmak için. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Ejderha tekrar haykırıyor ve ben lekeli bir bilinçle bakıyorum ve sonunda bu askerlerin neyin peşinde olduğunu görüyorum. Neden ona saldırdıklarını.

Kalbi şimdi açık göğsünde açık ve savunmasız yatıyor. Siyah, atan organ yaldızlı damarlarla sarılmış.

Babamın botları önümde durdu. Ağın arasından başımı kaldırıp soğuk ve duygusuz bakışlarıyla karşılaşıyorum. O

Dizlerimin üzerine çökmüş, parmak eklemlerim ölü toprağına gömülmüş, kollarım titriyor, damarlarım sızıyor.

"Hâlâ çok zayıfsın," diyor başını sallayarak. "İşte bu yüzden, o dikenler ve pullar filizlenir filizlenmez, bir ejderhayla bile asla gerçek bir kral olamayacağını anladım."

"Sen zaten ölüsün," diye haykırıyorum karanlık bir tehditle. Acımasız bir vaatle. "Ona dokunduğun an. Auren'i ve annemi incittiğin an, işin bitmişti."

"Hayır, evlat. Sensin." Kollarından birini kıvrıyor ve hançeri kendi koluna doğru sürükleyerek bir damar açıyor.

"Zayıflar itlaf edilir," diye devam ediyor. "Göklerin kralı olacağım. Annwyn'in kralı olacağım."

Sonra önümde çömeliyor, zihnim dönerken karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor. "Başka bir Cull'un tezahürü hak etmediğini anladıklarında atalarımızın yaptığı gibi senin ejderhanı alacağım. Ve bunu yaparak, sonunda seni en büyük zayıflığından kurtaracağım. Kalbinden."

Ayağa kalkmaya, kendimi ona doğru fırlatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Ejderham ölüyor, artık kükreyemiyor bile. Annem kan kaybediyor, Auren tehdit etti.

Ve kapana kısıldım. Kapana kısıldım.

Askerleri işkence görmüş ejderhamın etrafında beklerken, babam bana bakmaya tenezzül etmeden önce kolundan sızan kanı izliyor. "Koğuşun ve ejderhasının kalp kanını galip gelenin damarlarına dök... ve galip gelen yeniden ortaya çıksın," diye mırıldanıyor, yüzünde istekli bir ifade var. Kelimeler sanki kendi kendine binlerce kez tekrarlanmış gibi geliyor.

Soğuk farkındalık beni donduruyor ve midemi bulandırıyor
roil.

Her zaman planladığı şey buydu. Bu yüzden çocukken beni çok zorladı. Bir ejderha ortaya çıkarmamı istedi... böylece beni öldürebilecek ve kendisi için alabilecekti.

"Sonunda amacına ulaştın," diyor bana ısırğan bir tavırla.

Etrafımdan, ejderhamın ayaklarını sıkıştıran askerler görüyorum. İçlerinden birinin kılıcını ejderhanın zonklayan kalbinin tam önüne yerleştirdiğini ve onu delip geçmeye hazır olduğunu görüyorum.

Sonra babam hançerini kaldırıp yukarı kaldırıyor ve doğrudan kalbime nişan alıyor.

Dehşet beni donduruyor.

Ölmek üzere olduğumu anladığımda, ruhumdaki ıstırap çığlık çığlığa yırtılıyor. Ölümcul saldırının benim için gelmesini izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Onu koruyamadım. Annemi kurtaramadım. Ve şimdi babamın elinde öldürüleceğim.

Ve bunu durdurmak için çaresizim.

Babamın kılıcı kalbime saplanırken aynı anda asker de kılıcını ejderhamın kalbine saplamaya başlıyor.

Ejderham çığlık atıyor.

Askerin bıçağı organını delerken havayı parçalayan korkunç bir ses. Ortak ıstırabımızı hissediyorum ve sonra bağlantımızın koptuğunu hissediyorum.

Ejderhamın öldüğünü hisset.

Babamın bıçağı aşağı sallanıyor.

Kalbim de delinmeden bir saniye önce, bir altın parıltısı oldu.

Kurdelelerinin yardımıyla Auren aniden önüme fırlıyor.

Ve bana saplanması gereken bıçağın onun yerine göğsüne saplanmasını dehşet içinde izliyorum.

Çığlık atıyor, silah tamamen batarken vücudu bana çarpıyor, şeritleri çöküyor. Ayağa fırlıyorum ve onu ağın içinden beceriksizce yakalıyorum, şok içimden geçerken sarsılan bedenini tutuyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Lanet olsun-

"Seni işe yaramaz baş belası," diye homurdanıyor babam öfkeyle. Auren'i tutup benden uzaklaştırıyor, sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara fırlatıyor, oysa o her şeyim.

Onu acımasızca uzağa fırlattığında, ağımın kenarı kalkıyor. Sadece bir santim.

Ama bu yeterli.

O bir saniyelik zayıflıktan yararlanıyorum ve gücüm bir patlama gibi patlıyor.

Çürümem ağın kenarından sızıyor ve bir dayanak bulduğum anda toprak çözülüyor. O boşluğa çılgınca tutunarak, elimi zayıflamış alanın altına itiyorum.

Anında gücümün arttığını, yarıktan yukarı doğru yükseldiğini hissediyorum.

Ağ artık beni sıkıştıramıyor. Onu fırlatıp atmadan önce kopardığımda nabzım kulaklarımda çınlıyor. Onun yokluğu, diri diri gömüldükten sonra topraktan çıkmak gibi.

Babamın göz kırpacak vakti bile yok.

Hamle yaptım ve bir anda boğazına yapıştım. Çürüme vücuduna akıyor ve onu kokuşmuş bir öfkenin içine hapsediyor. Öfkem diğer tüm düşüncelerime hükmederken, nefretim gaddar bir niyetle ona akıyor.

Ellerini bileklerinden çürütüyorum, derisi soluyor, kasları eriyor, her iki uzvu da yere düşüyor. Acı içinde çığlık atıyor ve beni tutmaya çalışıyor ama ayakları yere değmiyor ve artık parmaklarını şıklatarak gücünü çağıramıyor.

Kesik dişlerim ve karanlık düşmanlığımla yüzüne öfkeyle bakıyorum. Titreyen, öfkeli tutuşumun içinde derisi küfleniyor, yeşilleniyor ve acı veren şeritler halinde soyuluyor. Dişleri kararıyor. Siyah damarlar beyazın içine sızarken tek sağlam gözü korkuyla genişliyor.

Ona söyledim. İş bitmişti. Ölmüştü.

İçimde o kadar çok vahşet var ki, askerleri hiçbir şey yapamıyor. Tek bir kişi olarak düşüyorlar.

ejderhamın kalbini bıçakladım. Önce onu çürüttüm, her deliğinden zehirli kan akarken ciğerleri çürüyerek nefessiz kalmasına neden oldum.

Diğer askerler kaçmaya çalışır ama kemikleri iltihaplanır ve parçalanır, ölüm onları boğuk çığlıklarla yere serer.

Babamın boğazını sıkıyor, içindeki tüm korku ve acıyı dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Bunu hissetmesini istiyorum. Acı çekmesini. Acı ve dehşet içinde ölmesini.

"Zayıfları itlaf etmek," diye hırlıyorum dili kuruyup kararmış kabuğu koparken. "Seni omurgasız, kalpsiz, şeytani bok parçası. Sonsuza kadar çürüyesin ve bir hiç olduğunu bilesin."

Nefesi, çürüyen bedeninden sızan bok ve sidikle birlikte dışarı taşıyor. Son derisi de dökülüyor ve kemikleri çürümeye başlıyor. Burnu kafatasının içine doğru büzüşürken, işe yaramaz kalbi son atışlarıyla kararırken, dilsiz çığlıklar parçalanan boğazını tırmalıyor.

Onu yere düşürüyorum ve tek gözü, kapakları açılabilir beni takip ediyor. Sonra bir çizmemi parçalanan kafatasının üzerine koyuyorum ve tepiniyorum. Toprağa verilen bir kurban gibi onun ölüsünü sararmış toprağa gömüyorum. Annwyn'in onun zehrini emmesine, onu sindirmesine ve böylece bu dünyayı ondan tamamen kurtarmasına izin veriyorum. Ta ki toprak tarafından sonsuza dek tüketilecek toz ve külden başka bir şey olmayana kadar.

Her tarafım öfkeyle titriyor. Nefretle. Vücudum onunla kabarıyor.

Ve sonra, onu duydum.

Çarpan öfkemi aşan ve beni delip geçen en küçük nefes.

Bir anda şiddet ve vahşet yerini paniğe bırakır.

Arkamı dönüp Auren'in yanına koşuyorum, anında onun yanında diz çöküyorum, korku içime işliyor ve gözlerimi kocaman açmama neden oluyor.

Bir yığın halinde yatıyor, altın rengi kanı sızan bir yıldız gibi etrafında dönüyor. Hançer hala göğsüne saplı. Onu kollarıma alıp kucakladığımda gözleri kocaman, ruhum meydan okumayla öfkeleniyor. İnkârla.

Tam bir çaresizlikle.

"Bunu neden yaptın?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Bunu yapmamalıydın. Ben yapmalıydım."

Auren'in bakışları bana dönüyor ve yüzü buruşuyor. Kurdeleleri yere düşen güneş ışığının kıvranan ışınları gibi sarsılıyor. "Slade... Özür dilerim."

Sefalet boğazıma sarılıyor ve sıkıyor. "Hayır," diyorum.

Tek bir kelime, tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar.

Tekrar ve tekrar.

Hayır, üzülme.

Hayır, bunun olmasına izin

verme. Hayır, onu benden

alma.

Hayır.

"Hayır bebeğim," diye ağlıyorum, başı dönerken bile dudaklarımı nemli alnına bastırıyorum.

Şoktayım. Her tarafım titriyor. Duramıyorum

Bu.

Altın kan sızıyor, kalbi her seferinde tıkanıyor. yorucu bir vuruş. "İyisin," diyorum ona, sesim harap olmuş bir halde. "İyisin."

Hayır.

Ama alt dudağı titriyor ve başını sallıyor.

Yapamadığım şeyi itiraf etmek.

Hayır.

Aurası soluyor. Dudakları soluyor, nabızı yavaşlıyor. Vahşi bir çaresizlikle etrafıma bakıyorum, sanki bunun olmaması için bir şey yapabilirmişim gibi -herhangi bir şey-.

Böyle bir şey olamaz.

Annem yanımda çömeliyor. Yarası altınla tıkanmış, elini yaranın üzerine koymuş, yüzü gözyaşlarıyla dolu.

"Ona yardım edin," diye yalvarıyorum.

Ona, Annwyn'e, tanrıçalara. Herhangi birine.

Ona yardım edin.

"Slade..." Auren fısıldıyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Kalbim de kilitlendi. "Ben...seni seviyorum."

Kurdeleleri kollarıma doğru gevşekçe sürükleniyor. Kendilerini zar zor ayakta tutabiliyorlar.

"Gidemezsin," diye tekrar yalvarıyorum, ama bu sefer ona.

Çünkü o, kabul edilmesini istediğim tek duamdı.

Ama aurası daha da kararıyor. Siyah dalları sessizleşiyor, parlayan altın rengi soluyor. Yumruğumu ona dolamak ve burada tutmak istiyorum. Parlamaya devam etsin. Ama yapamıyorum.

Yapamam.

Onun kalbi kanarken benim kalbim kırılıyor.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Çürümeyle ilgili hiçbir numara kalbini onaramaz. Ben ölümüm, yaşam değil.

O hayat, ama yine de ölüyor. Tam burada, benim Silahlar.

Auren çok korkmuş görünüyor. Çok kimsesiz ve bundan nefret ediyorum. Ben

Ona yardım etmek için. Çift bağlılığım onu kurtarmamı gerektiriyor ama tek yapabildiğim ona sarılmak ve korkusunu gidermeye çalışmak.

Hâlâ yapabildiğim tek şekilde onu korumaya çalışıyorum. "Sana bir şey söylemem gerek," diyorum.

Ellerim terden kayganlaşmış saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, ses tonum bana bakmaya devam etmesi için onu teşvik ediyor.

Gözleri tekrar odaklandığında başparmağım ıslak yanağında geziniyor ama parmaklarımın titremesine engel olamıyorum. "Auran olmadan da benim eşim olduğunu biliyordum."

Kaşları çatılıyor ve sözlerime tutunmaya çalışıyormuş gibi yavaşça göz kırpmıyor.

Hayatına tutunmaya çalışıyor.

Ve ona ihtiyacım var, çünkü ona ihtiyacım var.

"Seni gördüğüm anda benim olduğunu biliyordum. Çünkü biri bana söyledi. O zamandan beri benimle konuşmayan biri," diye açıklıyorum, itirafım sarsılmış ve

kederli. "Tek bir kelime. Tek bir kelime. Annemin dudaklarından dökülen."

Auren'in gözleri hafifçe büyür.

Dünyayı yırtıp annemi de yanımda Orea'ya getirdiğimde, sanırım kendimi yırttığım kadar onu da ikiye böldüm. Çünkü konuşmayı bıraktı. Sesi çoğunlukla kısıldı. Zihni çoğunlukla bulanıktı.

Ama işte orada, zehirli bir yırtığın yanında, yabancı bir mağarada, benimle konuştuğu son kelimeyi söyledi.

Sadece bir tane.

Ateşler içindeki alnına serin bir bez bastırıyor, yırtıktan geçerken hastalandığı için ona bakmaya çalışıyordum. Birden eli dışarı fırladı ve bileğimi şaşırtıcı bir güçle kavradı, tırnakları derime battı.

Bakışlarıyla buluştuğumda, yeşil gözlerinin nasıl kaybolduğunu ve yerini görmeyen bir bakışa yakalanmış çalkantılı sütlü havuzlara bıraktığını gördüm. Üzerlerinde eski bir karalamanın sürüklendiğini gördüm, dili anlaşılmıyordu, boyutu çok küçüktü.

O süt gibi bakışları beni rehin aldı ve sonra ağzını açıp tamamen kendisine ait olmayan bir sesle tek bir kelime söyledi.

"Saka Kuşu."

Bir kâhinin dudaklarından dökülen o tek kelime. Ve şu anda, kendi ağzımdan çekilip Auren'in ayaklarının dibine bir adak gibi seriliyor.

İlk duyduğumda on beş yaşındaydım ve o zamanlar bu kelime benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Kafamı karıştırmıştı. Uğruna acı çektiğim bir kelimeydi. Anneme defalarca sormaya çalıştığım ama hiçbir sonuç alamadığım bir kelimeydi.

Ama sonra... yirmi yıl sonra, anlamını buldum.

Önceden söyleneni buldum.

Auren'in nefesi kesilirken ben bir damla gözyaşını daha silip sertçe yutkunuyorum. "Altın tenli ve

Bir ispinozun tüylerini giyerken, o anda benim olduğunu anladım. O ilahi kelimenin ne anlama geldiğini anladım," diyorum ona, duygularım daralan boğazımı çatlatarak. "Ben kırılmış, parçalanmış ve tamamen kaybolmuşken, annem bana senin sözünü verdi Auren. Pâyur'umun sözünü."

Auren'in gözleri dolup taşarken bir damla yaş gözümün kenarından girip yanağımdan aşağı süzülüyor. Her damlada taşınan aşk ve sefalet varlığını boğuyor.

"Benim kehanetim, hayatımın kehaneti, amacım, kehanetim sendin," diye boğuluyorum. "Her zaman sendin."

Solgun dudaklarını yaldızlayan kanla birlikte bir hıçkırık kabarıyor. "Saka kuşu," diye mırıldandım sefilce.

dudaklarım yanağında, parmaklarım hala yüzünü okşuyor.

Solmakta olan ruhunu kucaklamaya çalışıyorum.

"Sen her zaman benimdin ve varlığımın her bir parçasıyla seni sevmem gerekiyordu."

Her zaman.

Kanarken ağlıyor. Onu tutarken sallanıyorum. Ve hala, hayır diye yalvarıyorum.

Lütfen, hayır.

Auren bana kalp kırıklığıyla bakıyor, yüz ifadesi acı içinde. "Biz... biz bir günümüze sahip olamayacağız Slade," diyor acıyla.

Kalbim parçalanıyor ama başımı sallamayı başarıyorum. Etrafında kıvrılıyorum, titreyen bedenine sahip olduğum tüm sıcaklığı sunuyorum.

"Evet yapacağız bebeğim," diye mırıldanıyorum onun acı dolu yüz ifadesini okşarken. "Hatırlamıyor musun? Seni her hayatta bulacağım. O yüzden sadece beni bekle, tamam mı?" Nefesim kesiliyor ama sesimi çalışmaya devam etmesi için zorluyorum. "Nereye gidersen git seni bulacağım ve sonsuz bir mutluluk günü yaşayacağız. Değil mi? Değil mi Auren?"

İkimiz de gerçeği bilmemize rağmen başını sallıyor. Hayır.

Çökmekte olan bedeni hıçkırıklarla doludur. Kalp kırıklığıyla. Parçalanmış çaresizlikle.

Ve buna karşı öfke duyuyorum, ama yine de ölümün perdesi geliyor. "Seni seviyorum, Saka Kuşu. Her hayatta," diye boğuluyorum. gözyaşları yanağına düşüyor.

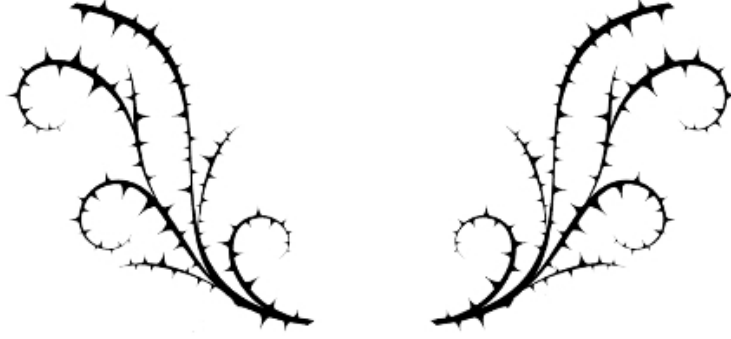
"Seni seviyorum... hepsinde..." diye karşılık veriyor, sesi zor bir fısıltı. Sarsılmış bir nefes.

Sonra altın gözleri kapanıyor, aurası kararıyor, kurdeleleri düşüyor ve kalbi artık atmıyor. Nabızı sustu, tam avucumun altında.

Ve ruhum paramparça olurken annem ağzını açıp tek bir kelime söylüyor.

"Saka Kuşu."

BÖLÜM 60

SLADE

Dünya griye döndü.

Uyuştum.

Ve Auren hala gitti.

Ellerim yüzünü okşuyor ama o artık dokunuşumu hissetmiyor. Artık ağlamasa da dudaklarım gözlerine bastırıyor. Artık soğuktan titremese de kollarım bedenini kendime sarıyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, gözyaşlarım artık atmayan nabzını ıslatıyor. Artık kanın keskin çekiciliğiyle renklenen kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarımı artık bükülmeyen kurdelelerine doluyorum.

Ama onu tutuyorum.

Nazikçe. Umutsuzca. Sefilce.

İki tarafım ayrıldığında parçalanmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama hayır.

Hayır.

İşte böyle hissettiriyor.

Ruhunun ikiye bölünmesi.

Benim p    r bağım kesildi. Makasın ipliği kesmesi gibi, iki parça da renksiz bir denizde yüzmeye bırakıldı. Birbirlerinden gittikçe uzaklaşarak, her dalga ve nazik kucak bizi daha da ayırıyor.

Onunla birlikte yerde ne kadar diz   kt  ğ     bilmiyorum. Bedeninin sessizliğinden başka bir şey duymuyorum, hareketsiz formundan başka bir şey görmüyorum.

Annem artık konuşmuyor, ama konuşmasını beklemiyordum. Bana söyleyebildiği tek şey o tek kelime gibi görünüyor. İlk seferinde, bu benim kutsal s  z  md  .

Bu sefer, benim ölümcül yıkımım.

Karnındaki yarayı tutuyor ama sonra eli sırtıma gidiyor. Annemin dokunuşu Auren'den başka bir şeyin farkında olmamı sağlayan tek şey. Gergin parmakları, Wick ve bir grup Vulmin avluda belirmeden bir saniye önce beni uyarıyor.

"Auren?" Wick sesleniyor. Ardından gelen ağır sessizlik ses tonunu aceleci hale getiriyor. "Auren!"

Koşuyor, onun yanında duruyor, dizleri yere çarpıyor. "Hayır..."

Diğer Vulminler onun arkasında toplanıyor ve ben onların noktalı şok ve kederlerini duyuyorum, bu da benim parçalanmış kalıntılarımda delikler aıyor gibi görünüyor.

Bakmak için d  nm  yorum. Konuşmuyorum. Tüm dikkatim onda kalıyor.

Odak noktam her zaman o olacak.

"Ejderhanın d  şt  ğ     gördük... Bir şifacı getirdik," diyor Wick kalın bir sesle ve Vulminlerden biri hızla   ne çıkıyor.

Annem irkiliyor ama o kişi nazikçe bir şeyler mırıldanıyor ve sonra elini yaranın üzerine koyuyor. Kırmızı gölgeler içeri süzülüyor, sanki b  y   annemin kaybettiği kanın hayaletini eliyor.

şifacı uzaklaştığında, annemin yüzü o kadar solgun değildi. Elleri artık titremiyor. İkimiz bakışıyoruz, yeşil gözler çarpışıyor, bu korkunç sahne yüzünden birbirimize d  ğ  mleniyoruz.

İçimde hala her şeyi inkar ediyorum. Hala hayır diye yalvarıyorum.

Ama gökyüzü gri bulutlarla kaplandı, Auren'in aurası bir alev gibi söndü ve ben tüm varlığımı kaplayan bir yırtıkla baş başa kaldım, çünkü o gitti.

Gitti ve tüm ışığı da beraberinde götürdü. Geriye karanlıktan başka bir şey kalmadı.

Ejderham arkamda ölü yatıyor. Kara kalbi bir kılıçla delinmiş ve artık atmıyor. Çürüyen cesetler avluyu kirletiyor. Babamın parçalanmış bedeni hala sızıyor.

Ve aniden Auren'i bunun yakınında istemiyorum. Askerlerin ölü bedenleri -şeytani, çürümüş babam- onunla aynı yerde olmayı hak etmiyorlar. Aynı atmosferde.

Onu buradan götürmeliyim. Çok uzağa. Onu kucağıma aldım ve Glassworth Sarayı'ndan dönüp yürümeye başladım.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Umurumda da değil. Sadece Auren'i uzaklara götürme ihtiyacının peşinden gidiyorum. Sanki onunla öldürüldüğü yer arasına mesafe koymak bir şekilde ölümün pençelerini ondan uzaklaştıracak, onu pençelerinden kurtaracakmış gibi.

Ya da belki sadece onu, ona tamamen ihanet eden bu topraklardan almak istiyorum. Onun çalınmasına izin veren ve geri döndüğünde kanının toprağı ıslatmasına izin veren topraklardan.

Ölümü sarayın avlusunda geride bırakıyorum. Platodan uzun yamaçtan aşağı inin. Nehirden kaçınin. Lydia'ya doğru ayrılan yolu atlayın.

Auren'in bedenini kollarımın arasında tutarken bakışlarım dümdüz ileride kalıyor. Başını kollarıma yaslamış

omzunda, kurdeleler kucağında toplandı, bazı uzunluklar aşıya akıntıya düştü.

İnsanlar takip eder.

Önce sadece annem, artı Wick ve avludaki diğer Vulmin. Ama Lydia'yı geçerken, şehirden daha fazlası bize katılıyor. Auren'i taşıdığımı görüyorlar ve fısıltılar, soluklar ve hıçkırıklar onları da yola çekiyor. Yürüyüşe katılıyorlar, sanki halka açık bir ölüm töreninin geçit törenine katılıyorlar.

Herkes kavgaya karışıyor, saygılı bir mesafeyi koruyarak arkamdan yürüyor. Sessiz ağlamaları ve sabit adımları kasvetli bir şarkının nakaratı gibi.

Bakışlarım Auren'in yüzüne kayıyor. Onunla bu kadar iç içe olmasaydım neredeyse sadece uyuduğuna inanabilirdim. Ama öyleyim, bu yüzden onun yokluğunu her düşüncemde, her göz kırpmışında, her nefes alışımında hissediyorum.

Kalbim neredeyse zehirle patlayıp beni öldürdüğünde, bunun sonum olduğunu düşündüm. Bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüm.

Yanılmışım.

Bu, bu en kötüsü. Esintinin hala akıyor olması, adımların hala atılıyor olması ve dünyanın o bittikten sonra da devam ediyor olması.

O kollarımda ölüyken, benim hala yaşamam için.

Bunu istemiyorum. Eğer onunla paylaşamayacaksam bu hayatı istemiyorum.

Yola dönüp baktığımda yoğun, korkunç duygular kalbimi parçalıyor. Şokta olduğumu biliyorum, hissizliğin beni pençesinden kurtarmadığını biliyorum ve kurtarmasını da istemiyorum. Çünkü bundan sonra olacıklara katlanamayacağımı biliyorum.

Onun olmadığı bir dünyada var olduğum gerçeği.

Güneş battıktan ve gece bizi pençesine aldıktan çok sonra onu kendime daha sıkı sarıyorum ve yine de yürüyorum.

Auren buraya geldiğinde kim olduğunu hatırlamak zorunda kaldı. Ama ben onun kim olduğunu hep biliyordum. Işık

ve hayat. Sevgi ve sıcaklık. Asla hak etmediğim ama asla vazgeçemeyeceğim ışıltılı bir canlılık. O benim ve ben de onunum, sonsuza dek.

Her hayatta.

Ama bu sefer, o benden alındı. Ve bu benim hatam.

Keşke gençken daha güçlü olsaydım. Keşke bir gece o uyurken babamın yatak odasına gizlice girip onu çürütebilseydim. Keşke bugün daha hızlı, daha güçlü olsaydım, o kızıma zarar vermeden önce onu öldürebilseydim.

Onun yerine, en nefret ettiğim kişi... en sevdiğim kişiyi öldürdü.

Kopan çift bağı beni paramparça etmeye devam ediyor. Çatlaklar yayılıyor, oyuluyor, en içteki benliğimin çukurlarına doğru derinleşiyor. Tüm bunlar olurken kederin şarkısı beni takip ediyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Utancım yapıyor. Sıcak bir suçlamayla nefeslerime yapıyor ve her düşüncemle kaynaşiyor. Bir eş, bağlı olduğu kişiyi asla hayal kırıklığına uğratmamalı ama ben uğrattım. Ölümcül bir şekilde. Dünyayı yırttım ve onun buraya yalnız ve korumasız gelmesine neden oldum.

Her kötü şey, onu buraya benim yırtığım getirdiği için oldu.

Belki de bu yüzden köprüye doğru yürüdüğümü fark ettim. Kendimi suçladığım kadar Annwyn'i de suçluyorum. Bu topraklar ve ben, onun evi olmalıydık.

Onun yerine, biz onun sonu olduk.

Başından beri korkunç bir alamet olduğunu fark ederek bizi ölü topraklarda yürütüyorum. Ve uzun gece yerini zayıf, gri bir sabaha bıraktığında, yine de durmuyorum.

Diğer fae'lerin hiçbiri de yapmıyor. Benimle birlikte bu sessiz nöbete devam ediyorlar, toplanan gölgeler gibi arkamdan geliyorlar.

Ama o gölgelerden biri nihayet yanıma geliyor ve elini omzuma koyuyor. Fırtınalı sessizliğim ve şaşmaz tempom bu dokunuşla patlıyor.

Auren'e fazla yaklaştırmaya cüret eden herkesi parçalamaya hazır bir fae canavarı gibi hissederek hırlıyor ve dönüyorum.

Wick hemen ellerini kaldırır ve bir adım geri çekilir. "Ben sadece... onu nereye götürüyorsun?" diye sorar, gözleri kan çanağına dönmüştür.

"Köprüye," diye homurdanıyorum, nefes nefese. "Benimle birlikte Orea'ya dön."

Wick'in gözleri titrer. "Ama burası onun evi Ravinger." "Ve onu hayal kırıklığına uğrattı, değil mi?" Ben de bağıyorum
Yüzünü.

Wick kurşuni şafakta yüzünü buruşturuyor ve gözleri sulanıyor. "Fae'ler saygılarını sunabilmek isteyeceklerdir. Onu burada onurlandırmak için," diyor, ifadesi gergin. "Lütfen. Onun senin eşin olduğunu biliyorum ama o onların Lyäri'si," diyor bana, arkamızda durmuş olan insan kalabalığını işaret ederek. "O benim ailem."

"Yine de hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık, değil mi?" Keder yüzünü geriyor.

"Evet," diye cevaplıyor sonunda zor bir yutkunmayla. "Biz yaptık. Onun bizim yükselen şafağımız olması gerekiyordu ve biz onun üzerine karanlığın çökmesine izin verdik."

Ve bu karanlık asla sona ermeyecek.

Şu anda bile güneş, sanki yüzünü göstermeye cesaret edemiyormuş gibi buruşuk bulutların ardına saklanıyor. Sanki bir matem perdesine bürünmüş gibi.

"Lütfen onu götürmeyin," diyor Wick tekrar, sesi alçak ve yalvarırcasına. "Bırakın burada, doğduğu dünyada kalsın."

Gözlerimi kaçırıyorum, dişlerim gıcırdıyor.

Keder, öfke ve boşluğu kemiriyorum ama hiçbirini yutamıyorum. Sindiremiyorum.

Kararsızlık içimde savaşıyor. Köprüden aşağı inmek

istiyorum. Onu Dördüncü'ye geri götürmek için. Digby'ye.
Digby'ye.

Gazap. Onu elimden geldiğince yakınımnda tutacağım.

Arkamdan gelen büyük Fae grubuna bakıyorum. Kederli gözlerinin parıltılarını görüyorum, kederli yüzleri bana dönük. Ona doğru.

Çenem ağrıyor, boğazım düğümleniyor. "Yapamam."

İtirafım daralıyor. Wick'in tartışmasını, hatta belki yalvarmasını bekliyorum ama yapmıyor. Bunun yerine, sessiz bir teklifle bozana kadar aramızda birkaç uzun dakika boyunca sessizlik yayılıyor. "İhtiyacın olursa onu bir süreliğine taşıyabilirim."

İlk içgüdüm ona daha sıkı sarılmak, öfkeyle saldırmak oluyor. Ama kendimi durduruyorum, çünkü niyetinin onu benden almak olmadığını biliyorum. Bu bir jest. Bu muazzam kaybı taşımama yardım etmeyi teklif eden bir jest.

Ama yapamaz. Kimse yapamaz.

Yas tuttuklarını bilsem de, benim için olduğu gibi onlar için de asla aynı olmayacak.

Onu taşımak alacağım son hediye. Onu hissetmek için sahip olacağım son şans. Bundan vazgeçmeye hazır değilim.

Nasıl yapabilirim?

Ben de sadece başımı sallayıp döndüm ve yürümeye devam ettim. Köprüye doğru. Annwyn'in sonuna doğru.

Durmam ve bir seçim yapmam gerektiğini bildiğim yere doğru.

Ama şimdilik onu tutuyorum.

Yeni gün, çarpık bir gökyüzünün altında tutuluyor. Ne lavanta rengi bir ışık, ne kuş cıvıltıları ne de taze bir esinti. Sadece yukarıdaki gri bulutlar aşağıdaki gri toprakla eşleşiyor, ölü toprakların toprağının alüvyonları dizlerimden botlarıma kadar tozumu alıyor.

Annem solumda ve Wick sağımda yürürken, Fae'ler hâlâ arkamızdan geliyor. O zamandan beri bir daha konuşmadı.

benden onu almamamı istedi.

Ve neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Doğru cevap onu burada, anavatanında toprağa vermek mi yoksa Orea'ya geri götürmek mi bilmiyorum. Ama hala köprüye doğru yürüyorum. Hala bir karar vermeyi reddediyorum.

Yapamıyorum.

Çünkü eğer ben seçersem ve bu karar buraya gelirse, o zaman yürümeyi çok daha erken bırakmam gerekecek. Bedenini yere bırakmam ve onu toprağa vermem gerekecek. Ve bunu yaptığımda.

Gitmesine izin vermek zorundayım.

Aniden duruyorum. Botlarımın izi kül rengi toprağa midem kadar batarken, farkına varmanın keskin sıyrığı içimi deşiyor.

Çünkü bu o.

Bundan sonra, onu bir daha asla tutamayacağım. Ona asla bakamayacağım.

Kurdelelerinin satenimsi uzunluğunu asla hissedemeyeceğim ya da bir tutam saçını tarayamayacağım. Gülüşünü asla duyamayacağım ya da yüzünün neşeyle nasıl parladığını göremeyeceğim. Adımı söylediğini asla duyamayacağım ya da kalp atışlarının dokunuşuyla attığını hissedemeyeceğim.

Belinin kıvrımlarını hissedemeyeceğim ya da onu omzuma yaslayamayacağım. Güneş ışığının teninde nasıl parladığını ya da ayın yanaklarına nasıl vurduğunu asla göremeyeceğim.

Birer birer üst üste yığılıp beni boğacak binlerce hayır.

Auren'in gitmesine izin verdiğim an, onu sonsuza dek kaybederim.

Ruhlar ebedidir. Bu yüzden ölümün kesinliği çok yanlış geliyor. Kalplerimiz neden kırılır ve kederimiz neden vurur. Yani ölüm yaygın olsa da, doğru değildir. Doğal değildir.

Onun ruhu sonsuza dek benim ruhumla birlikte olacak.

Sertçe yutkunuyorum, ona bakarken gözlerim yanıyor. Kalbim daha önce çürümüştü, ama şimdi yarılmış

ve

yırtılmış. İşe yaramaz bir göğüste açık bir organdan başka bir şey değildi, üzerindeki altın pul ise işkence dolu bir alaydan başka bir şey değildi.

Ufka bir bakış attığımda, bu yokuşu tırmandığımda köprünün karşıma çıkacağını ve bir karar vermem gerekeceğini biliyorum. Burada ya da orada. Annwyn ya da Orea.

Dizlerim yere çarpıyor. Beni sakatlıyor ve ölü toprağın üzerinde olduğum yerde tutuyor.

"Slade?" Wick yanımda dikkatle konuşuyor. Çok yaklaşıyor. Kopmuş çift bağımın ona saldırmaması riskini göze almıyor.

"Yapamam," diyorum yine, saatler önce söylediğim aynı kalın itirafla.

Annem yanıma çömeldi. İnce eliyle saçlarımı okşuyor. Yanan gözlerle ve boğazım düğümlenerek ona bakıyorum. "Nasıl yapabilirim?" Cevap vermeyeceğini bildiğim halde soruyorum, her ne kadar cevap için çaresiz olsam da.

Auren'in gitmesine nasıl izin verebilirim?

"Amaç neydi?" Sesim öfkeli bir hıçkırığa dönüşerek talep ediyorum. "Eğer onu kaybedeceksem, tüm bunların ne anlamı vardı?"

Dudakları kısılr. Gözleri doluyor.

"Ne anlamı vardı ki?" Diye bağırdım.

Annem ellerini kaldırıyor, birini benim, diğerini Auren'in kalbine koyuyor. Yarılmış ve hareketsiz olanın üzerine. Konuşmuyor ama gözleri ve dokunuşu çok şey anlatıyor.

Bu. Mesele buydu.

Onu sevmek için.

Omuzlarımdaki gerginlik nihayet dağılıyor ve başım ağır bir kederle öne eğiliyor.

Gitmesine izin veremem.

Ama bu benimle ilgili değil.

Auren'i onurlandırmakla ilgili. Bu saygı duymakla ilgili o isterdi.

Annwyn'in yaptıklarına rağmen Lydia'da bunu kendi gözlerimle gördüm. İnsanların ona nasıl baktığını

saygı ve sadakat. Sokaklarda kendinden emin bir şekilde ilerleyiş i.

Annwyn Auren'in evi ve ben onu

o.

Damlayan gözlerle tekrar baktığımda, annem başını sallıyor ve ellerini bırakıyor. Ayağa kalkıyorum, Auren'i titreyerek tutuyorum.

Boğazımdaki yumru hiç gitmeyecekmiş gibi sertçe yutkunuyorum.

"O burada kalacak," diyorum Wick'e sessizce, sözüm cılızlaşıyor.

Duruşundaki sertlik azalırken rahatladığını görüyorum. "Teşekkür ederim."

İçime çektiğim nefes, fırtınada bir gemiyi çekmek için halata tutunan eller gibi zor kazanılıyor. "Ama Orea'da da onu önemseyen insanlar var. Onu görmeye ihtiyacı olan insanlar. Söylemek için..." Son kelimeyi zorla söylemek zorunda kaldım. "Güle güle."

Wick başını sallar. "I-"

Yüksek bir ses aniden havayı yırtıyor ve bizi irkiliyor.

"Neydi o?" Wick diyor ki.

İkimiz de birbirimize şöyle bir bakıyoruz ve sonra yokuşu hızla tırmanıyoruz. Tepeye ulaştığımızda Annwyn'in kenarına doğru bakabiliyorum. Ölü toprakların alçaldığı ve dünyanın pus ve boşluktan başka bir şeyle bitmediği yere.

Orada, küçük köprü sisin içine sıkışmış durumda.

Ama... köprü kırmızı zırhlı askerlerle dolu. Daha fazla Fae Orea'yı istila ediyor. Ama hayır, onlar istila etmiyorlar.

"Köprüden kaçıyorlar..." Wick diyor ve sonra gözleri açılıyor. "Gore." Aniden yamacın dibindeki gruba doğru döner. "Kaçın!"

Grubumuz onun emirlerini dinlemekte tereddüt etmiyor.

Annem de dahil olmak üzere anında dağıldılar.

Herkesin aceleci adımlarının tozu dumana katmasını izlerken Wick, "Bunlar Taş Kılıçlar değil," diye açıklıyor. Sonra dikkatimiz tekrar askerlere dönüyor. "Kaçmamız gerek."

"Ama neden kaçıyorlar?" Ben soruyorum. Wick cevap veremiyor.

İlk duyduğumuz gürültü bunun yanında hiçbir şey. Ses yarıyor, bizi sendeletiyor ve köprünün etrafındaki sisin çarpışıyor gibi görünmesini, artçı şokların havayı katlamasını izliyorum.

Sonra, bir sonraki anda, köprü patlar. Bir güç parıltısı ve parlak mavi ışıkla varoluşunu yitirir.

Gitti. Sadece...gitti.

Orea'ya dönüş yolu yok edildi.

Ben bakarken bacaklarım neredeyse şoka giriyor, yanımdaki Wick ise bön bön bakıyor. Ama bir an sonra köprünün hemen yanındaki toprak çökmeye ve yol vermeye başlıyor. Toprak düşüyor ve kaçan askerleri de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Wick ve ben aynı anda neler olduğunu fark ettiğimizde korku göğsüme saplanıyor.

Dönüp kaçacağız.

Toprak parçalanıyor, büyük parçalar halinde düşüyor, gök gürültüsü gibi kükrerken tüm yeryüzünü sarsıyor. "Hadi, hadi!" Wick'e bağıriyorum ve kolları pompalanıyor, daha sert koşuyor ve hız kazanıyor.

Wick omzunun üzerinden bakıyor, benim geride kaldığımı görüyor ve kahverengi gözleri açılıyor. "Daha hızlı!"

Yer sarsıntısını hissedebiliyorum. Düşerken bana doğru kükrediğini duyabiliyorum. Ama Auren'i kendime çekiyorum ve koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Ama yeterince hızlı değilim.

Toprak altımdan kayarken Wick yamacı aşmayı başarıyor.

Bir an için Wick'e baktım, sonra Auren ve ben...

Sonbahar.

BÖLÜM 61

Eterde bir dalgalanma oldu.

Yıldızların dönüp bakmasını sağladı.

Orada, boşlukta asılı, akan bir nehir. Birçoğundan biri. Denizlere ve gökyüzüne açılan kanallar.

Yine de bu dalgalanma küçük bir akarsudan geliyor - iki nehri birbirine bağlayan bir akarsu.

Dalgalanma büyür, yoğunlaşır, akıntı sıçrar ve sonra... kurur. Bağlantı kopar.

Yıldızlar uzaklara bakıyor.

Çünkü kavşaklar ve dünyalar gelir ve giderler. Eter çekilir ve akar.

O kadar çok nehir ve bağlantılı akarsu var ki, birinin kuruması neredeyse hiç fark yaratmıyor.

Sonuçta, akarsular yıldızlar için nedir ki? Ve yine de.

Bir yıldız yükseklerde, çok yükseklerde geziniyor. Akan alemlere karışan diğerlerinden çok uzakta. Çünkü bu yıldız karardı. Boşluğun ellerinde kucaklanmış, ateşi sönmüş, onlarca karanlık ve sönmüşle birlikte oturuyor.

Ancak tüm yıldızlar dikkatlerini tekrar parlaklıklarının tadını çıkarmaya çevirdiğinde, bu yıldız titremeye başlar.

Sarsıntı havada kabarıyor, aşağıya, yanan yıldızlara kadar iniyor. Nehirlerin sularına bile ulaşır, ta ki titreme yıldızların parlak yüzeylerinde kırılana kadar.

Yıldızlar ışıklılı yüzlerini çeviriyor. İzliyorum.
Bekliyorlar.

Karanlık olanın çekirdeği titreyene kadar.

İlk başta tek bir alev. Sonra, ateş tutuşur. Yanar.
Işık saçıyor ve sonra büyüyor. Daha büyük. Daha parlak.

Diğerlerinden çok daha büyük. Çok daha altın.

Düş, diğerleri çağırıyor, binlerce tanrıçanın sesi bir tanesinin yankısına karışıyor. Düş ve burada bizimle birlikte var ol, nehirlerin ve diyarların arasında, yaktığımız ve ısıttığımız, izlediğimiz ve ihsan ettiğimiz yerde. Yaşamı ve ölümü yönettiğimiz ve her şeyi gördüğümüz yerde.

Ama altın yıldızın yüzeyinden bir iplik süzülüyor. O sulara doğru uzanan kesik bir kök.

Ulaşmak.

Düş diyorlar. Artık bizden birisin.

Ama yaldızlı yıldız o kökü hissediyor, hala çekirdeğinden büyüyor.

Ya düşmek istemiyorsam?

Diğerleri sessizleşir.

Yıldız daha sıcak yanıyor. Daha büyük. Daha parlak.
Sadece bir yıldız değil, bir güneş. Akarsulara dokunan bir ışıkla.

Yine çağırıyor. Ya düşmek istemiyorsam?

Ve bu sefer, bir ses cevap veriyor. Tanıdık bir yankı.

O zaman, küçük güneş... yapma.

BÖLÜM 62

AUREN TURLEY

Bir yıldızdan çıktım.

Bana seslendiği için ölüme göz kırptım. Düşmek istemedim. Sonsuza dek suların üzerinde ilahi bir şekilde süzüleceğim o yere doğru sürüklenmek istemedim.

Geri dönmek istedim.

Bu yüzden serbest
kalmak zorundaydım.

Yanan bir ışığın çekirdeğindeydim. Ama ışık bendim. Altın rengi ve parlayan. Saf yaşam ve sıcaklık. Alçalmaya ihtiyacım yoktu, tıpkı karanlık ve ölü kalmak, boşlukta kimsesiz asılı kalmak zorunda olmadığım gibi. Yanıp tutuştuğum bu ışık hep içimdeydi.

Tanrıça dokunuşlu yaldızlı bir ışık.

Ben de bu gücü kullandım ve Tanrı'nın armağanından vazgeçtim.

Yıldız

lar. Çünkü bazıları karanlıkta yanmak için yaratılmamıştır. İrademin bir itişiyile yıldızı kırıp açtım. Onun parçalanmış kabuk düştü ve ben ışıktan dışarı çıktım.

Nereye gideceğimi biliyordum, orada, uçurumda bile. Çünkü o kök, hala çekirdeğimde sıkışmış olan kök, uzanıyordu. Diğer yarısına doğru yolu işaret ediyordu. Benim diğer yarıma doğru.

Diğer yıldızların yanından geçtim, tanrıçaların yüzlerini gördüm ve gülümsedim. Sonra nehrin akıntısına atladım ve beni evime doğru sürüklemesine izin verdim.

Ona doğru.

Ve göremesem de, o yıldızlardan biri bana gülümsedi. Sonra beni takip etmek için bir ışık damlası fırlattı.

Nehirden geçtim ve yeniden kendim oldum. Yaşamın acımasızlığından iyileştim, ölümün hırsızlığından kurtuldum.

Boşluktaki nehirden geçtim ve yeniden doğdum.

BÖLÜM 63

AUREN TURLEY

Hayat bana geri dönerken bir nefes parlaması soğuğu yakıp yok ediyor. Nehirden aşağıya, toprağın ve havanın ötesine bırakılıyorum ve sonra tanıdık bedenimin sınırları içine hapsediliyorum. Altın vücudumdan aşağı damlıyor ve bir nefes çekerken giysilerimin kumaşındaki her bir ipliği yaldızlıyor.

Slade beni tutuyor.

Rüzgar etrafımızda esiyor, sis o kadar yoğun ki zar zor görebiliyorum. Ama bu rüzgar değil. Havada süzülüyoruz.

Slade elini başımın arkasına koyarak beni sıkıca kavıyor, diğer kolunu belime dolamışken beni boynuna bastırıyor. Serbest düşüşe geçtiğimizde kurdelelerim havada şangırdıyor.

İçimi bir korku kaplıyor ama sonra omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor.

Ya düşmek istemiyorsam? O zaman, küçük güneş... Düşme. Yapma.

O kıvılcımlar tutuşur. Erir. Mum gibi taşar ve her kurdelenin uzunluğundan aşağı damlar. Her şerit altın ve sıcaklıkla birbirine karışır.

Çünkü artık düşmek istemiyorum. Hayatım boyunca düştüm.

Bu sefer yapmayacağım.

Şeritlerim yakıcı bir ılık patlamasıyla birleşiyor ve aniden artık şerit olmaktan çıkıyor. Yararsızca akıp gitmiyorlar. Hayır, bir araya geliyorlar. Başka bir şeye dönüşüyorlar.

Kanatlara dönüşüyor.

Slade arkamda uzanırken beni geri çekiyor. "Auren?"

Onu duyuyorum, rüzgarda bile. Göz kapaklarımdan yaşlar süzülürken gülümsüyorum.

Etrafımda titriyor. "Ne-" "Sorun yok," diyorum ona.

Çünkü bu sefer gerçekten öyle.

Onun bana tutunduğu kadar sıkı tutunuyorum ona ve sonra içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Kanatlarım alevlenip tam boyuna yayılırken hayretle göz kırpmıyor. Bu değişim Slade'i ve beni havaya kaldırıyor ama dişlerimi sıkıp tutunuyorum.

Slade'in uzun zaman önce bana ilk söylediği sözleri tekrarlıyorum. Düşme. Uç.

Ve biliyorum.

Kanatlarımı, kurdelelerimi hareket ettirdiğim gibi, doğuştan gelen bir aşinalık ve kolaylıkla hareket ettiriyorum. Boşluğun acele eden havasına karşı çarpıyorlar, sırtımdaki kasları çekiyorlar, yerçekiminin pençesini pençeliyorlar.

Sonunda Slade ve ben aşağı inmek yerine yukarı çıkmaya başladık.

Yukarı.

Yukarı.

Yönüm değiştiği için midem bulanıyor ama başımı eğip keskin bir odakla yukarı bakıyorum. Her uzvum gergin, sırtımdaki her kas geriliyor.

Görünmez, açgözlü eller bizi boşluktan çekip almaya çalışıyor gibi görünüyor.

Ama boşluk bize sahip olamaz.

Çenemi kilitleyen ve omurgamı sertleştiren kararlılıkla, bizi daha hızlı döndürüyorum, iğrenç sisin içinde hızlanıyorum, gözlerim yanıyor, parmaklarım Slade'i çelik gibi kavıyor.

Ve sonra, sisin içinden çıktık.

Kayan bir yıldızın yayı gibi, yukarı fırlıyoruz ve sonra karaya çarpmadan önce aşağı doğru kıvrılıyoruz. Slade aşağıda, ben yukarıda olmak üzere bedenlerimiz yuvarlanarak durdu.

Nefesim daralıyor, sırt kaslarım çığlık atıyor ama bunların hiçbirisi önemli değil.

Slade titreyen ellerinin arasında yüzümü kavıyor, gözleri o kadar geniş ki yeşil irislerinde yansımamı görebiliyorum. "Öldüm mü ben?" diye fısıldıyor kısık sesle.

Başımı sallıyorum ve parmak uçlarımı çizen kirli sakalın tadını çıkararak onun da yüzünü kavıyorum. "Hayır. Seni bulmak için geri geldim."

Parçalanmış bir kalpten şeritler ve parçalar halinde parçalanmış bir nefes çekiyor. Gözleri ıslanıyor, ifadesi kırılıyor. Ve sonra en sadık, en yürek parçalayıcı ses tonuyla konuşuyor. "Sen uçtun, Saka Kuşu."

Kalbim dolup taşıyor sanki, her santimi sıkıştırılmış, dürtülmüş ya da boşaltılmış. "Ben yaptım."

Sonra ayağa kalkarız ve birbirimize sarılırız. Çok sıkı tutunuyoruz. Beni döndürüyor, yüzüme bir gülümseme yayılıyor, tüm ruhuma yayılıyor.

Durduğumuzda, umutsuz bir öpücükle çarpışıyoruz. Onu bağlılık ve ihtiyaçla öpüyorum. O da beni huşu ve hayranlıkla öpüyor.

Tanrıçaların kutsallığına ihtiyacım yok.

Çünkü onunla, her zaman istediğim şeye sahibim.

Sevgiler.

Bütün. Koşulsuz. İyileştirici. Güzel. Saf. Sevgi.

Ayrıldığımızda, gözlerimiz hala birbirine kilitli, çiftimizin bağının şarkı söylediğini hissedebiliyorum. Karanlık aurasının vücudundan altın rengi dallarla süzüldüğünü görebiliyorum.

Ama içine saplanan yıkımı da görebiliyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor çünkü onun acısını görebiliyorum. Kederini. Tüm acısını dindirmek istiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni bir süreliğine terk ettiğim için çok üzgünüm."

Yumuşakça gülümsüyor, eli yanağımı kavırıyor, bakışları yüzümde yoğunlaşıyor. "Bana geri döndün."

Başımı sallıyorum, kirpiklerim ıslak, göğsüm dolu.

"Her zaman seni seçeceğim." "Ben de her zaman seni seçeceğim Auren," diyor önce.

Beni tekrar öpüyor. Kanatlarım bizi bir kozanın içinde, kapalı ve güvende tutmak istercesine etrafımızda kıvrılıyor.

Birbirimize sarılıyoruz, kalp atışlarımız uyum içinde, aşkımız taşıyor. Bana bakmak için geri çekildiğinde, bakışları yüzümün her santimetresinde geziniyor, titreyen parmakları tenimi okşuyor.

Alnı benimkine değiyor ve hırıltılı nefesini duyuyorum. "Beni bir daha terk etme."

Kalbim sıkışıyor.

"Yapmayacağım,"

diye söz veriyorum.

Dudaklarıma bastırıldığı bir başka yıkıcı öpücükten sonra bakışları arkama kayıyor ve omzumun üzerinden kanatlarıma bakıyorum.

Omurgama doğru katlanmışlar, ama ikimiz de daha iyi görebilelim diye arkamı dönerek onları tekrar açıyorum. Eli üst kısmın yumuşak kıvrımında geziniyor ve hafifçe ürperiyorum.

"Kurdeleleriniz..." diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Kanatlarım bir çiçeğin üzerinde dinlenen bir kelebek gibi hafifçe açılıp kapanıyor. Belli ki her iki tarafta on iki kurdele şeridinden oluşmuşlar, her bir parça birbirine karışmış. Altta ve en uçta, şeritler uzun ve gergin, tıpkı tüy gibi görünüyorlar.

Slade'in ben ölürken bana anlattığı hikâyeyi hatırladım. Bu lakabın onun için ne anlama geldiği hakkında. Bizim için.

Sanki anlamını vurgulamak istercesine, Elore aniden beliriyor, yüzü ıslak, ifadesi neşeli. "Saka kuşu," diyor gülümseyerek ağlarken. "Saka kuşu."

Öne atılıp kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum saçlarına.

Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Beni kendime getirdiğin için teşekkür ederim.

Uzaklaştığında, eliyle yeri işaret ediyor. "Saka kuşu."

Etrafıma bakıyorum, ilk kez toprağın gri ve ölü olduğunu fark ediyorum. Yanlış.

O zaman bana bir şey geliyor. Bir varlık, bir sezgi duygusu. Sanki yıldızların kendileri çağırıyor... cesaretlendiriyor.

Diz çöküp ellerimi çamura bastırıyorum.

"Auren?" Slade soruyor.

İlk başta cevap vermiyorum, çünkü toprağı ve gökyüzünü dinlemekle meşgulüm. Sırlarını fısıldayan Annwyn'i. Beni çağırırken.

Sonra, onu hissediyorum - eterden gelen o parçayı. Tanrıçanın benimle birlikte aşağıya attığı damlacık. Ve ilahi bir bilme duygusuyla, ne olduğunu hemen anlıyorum. Laneti durdurmak için bir hediye.

"Bunu düzeltebilirim,"

diye fısıldıyorum. Slade

bana yaklaşıyor.

O damlacığın vücudumun yüzeyine doğru süzüldüğünü hissederken gözlerim kapanıyor ve sonra altın dokunuşumla dökülmesine izin veriyorum.

İyileştirmek için. Onarmak için.

Çatlamış bir güneşin tanrıça dokunuşlu ışığıyla hayatı ve sıcaklığı geri getirmek için.

Avuçlarımı toprağa bastırdığımda, tanrıçaların ışığı akıyor ve tüm ölü toprakları parlatıyor.

Vulmin haklıydı, bu topraklar lanetliydi. Çünkü uzun zaman önce, Orea ve Fae arasında gönüllü bir bağ kuruldu. Sevgi ve birlikten doğan kutsal bir yol.

Fae buna ihanet edip köprüyü yıktığında, toprakları lanetledi. Ölümle birlikte yayılan ve tüm gücünü emen bir hastalık bıraktı.

Ancak yıldızlar izliyordu ve tanrıçalar bize bir şans daha verdi.

Güç damlası anında toprağın içine işliyor ve dalgalanıyor. O kadar güçlü, o kadar ham ve saf ki, tüm sinirlerim ve duyularım tutuşmuş gibi görünüyor. Tüm bedenim sıcaklık ve ışıkla sarılıyor, bu akıl almaz, uhrevi büyü içimden akarken kanatlarım titriyor.

Neredeyse bayılacaktım, neredeyse yere yığılacaktım ama Slade beni yakaladı, endişeli dudaklarından ismim haykırılıyordu.

Ellerim bir mıknatıs gibi toprağa yapışmışken beni tutuyor, kopamıyorum. Yapamam, yetenekli büyüümün her parçası kullanılana kadar yapamam.

Ellerim titriyor ve parlıyor, damarlarım ortaya çıkıyor. Işık yağmaya devam ediyor, tenimde ter boncukları oluşturuyor ve her yönden sıcaklık fışkırıyor.

Gücün laneti kovduğunu hissediyorum. Zehri yakıp yok ettiğini hissediyorum. Şok dalgaları yere yayılıyor ve kör edici ışık titreşirken insanların çığlıklarını duyuyorum, vücudum sarsılırken ve kanatlarım neredeyse beni büken son bir çekişle parlarken gözlerimi sıkmama neden oluyor ve sonra...

Tamamdır.

Ben geriye savrulurken Slade beni kavlıyor, ellerim görevimden kurtuluyor, düşerken kolları beni yakalıyor. Başımı kaldırdığımda derin bir nefes alıyorum, kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum.

Kör edici ışığın sonuncusu da sönerken, soluğum etrafımızda toplanan diğerleriyle birleşiyor. Gözlerim yaşıyor ve inanılmaz manzaraya bakarak gözlerimi kırptırıyorum.

Bakışlarım, lavanta rengi gökyüzüne karşı salınan ağaçların yanından geçerek inişli çıkışlı tepelerin ve benekli çayırların üzerinden süzülüyor. Nehrin içinden beyaz binaları ve yaldızlı sarmaşıklarla çiçek açmış gibi görünen çatılarıyla bir şehir geçiyor. Uzakta, dağların tepeleri karla kaplı ve ormanlar kilometrelerce uzanıyor.

Her şey canlı ve hareketli.

Kendimden geçmiş bir sevinç beni ayağa kaldırıyor, her şeye bakmak için etrafımda dönerken beni ayağa kaldırıyor. Her şey çok güzel. Manzara şimdi yemyeşil çimenlerle, pırıl pırıl sularla ve patlayan yaşamla dalgalanıyor.

Ölü topraklar artık ölü değil. Lanet bozuldu.

Annwyn restore edildi.

Dönüp dünyanın artık düzleşmiş ve yeşillenmiş, eğimli bir kenarla sivrilen kabuğuna bakıyorum. Onun ötesinde sis, bir buhar şelalesi gibi sonsuz beyaz ve buzul mavisi akıntılar halinde boşluktan aşağı akıyor.

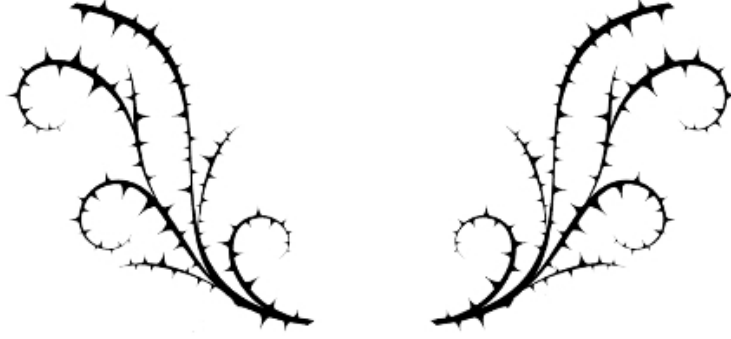
Tüm bunlara gülümsüyorum, Annwyn'in doğruluğunun içimde mırıldandığını hissediyorum, ama sonra gülümsemem yavaşça düşüyor, kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor.

Slade'e bakmak için döndüm. "Bekle, Lemurya köprüsü.

Nerede o?"

Slade'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve verdiği cevap midemi bulandırıyor. "Gitti."

64. BÖLÜM

SLADE

Auren'in elini sıkıca tutuyorum, bırakmak istemiyorum. Bırakamıyorum.

Onun iyi olduğu gerçeği başımı döndürüyor. İyiden de öte. Olan biten her şeyi henüz kavrayamıyorum ve parçalanmış ruhum hala ham ve ağrıyor.

Ancak ikili arasındaki bağ şarkı söylüyor ve aurası nefes almama yardımcı olan güven verici bir ısıltıya dönüşüyor.

Yine de elini bırakmadım.

Bir daha yapabileceğimden emin değilim.

Birlikte aşağıdaki vadideki yeni, parlak şehre doğru yürüyoruz. Eskiden ölü şehrin olduğu yerde filizlenmiş. Artık harabeler yok ve onların yerine kusursuz binalar parlıyor. Beyaz duvarlar cilalı ve pürüzsüz, her adımımı yumuşatan yosun tutmuş kaldırım taşlarından oluşan dolambaçlı bir yolun yanında duruyor.

Yol solumuzdaki nehre bakıyor ve sular o kadar dolu ve berrak ki nehrin tabanında parıldayan renkli çakıl taşlarını görebiliyorum. Yürüdüğümüz yol boyunca ağaçlar sıralanıyor; dallarında meyveler ve mis gibi kokan çiçekler var.

Auren ölü toprakları iyileştirmekle kalmadı. İçine saf, canlı bir hayat akıttı.

Gördüğüm şeye hâlâ inanamıyorum. Altın güneş ışığı ondan toprağa akıyor, yanlışığı ortadan kaldırıyor ve yeniden doğmasını sağlıyordu.

Tıpkı yeniden doğduğu gibi.

Hala çok fazla insan bizimle değil. Toprak parçalanmaya başladığında çoğu kaçtı, ancak olanlara tanıklık eden birkaç düzine insan hala var.

Bizi buraya, bu yeni şehre kadar takip ettiler, tavırları şaşkın ve sessizdi. Herkes başını çevirip manzarayı seyrediyor. Buraya hayranlık duyuyorlar ama Auren'e daha da çok hayranlık duyuyorlar.

Onları kim suçlayabilir ki?

Ona bakmadan duramıyorum.

Giysileri yaldızlanmış, teni ve saçları parıldıyor. Teninden yayılan auradan bile daha fazla bir ışıltı yayıyor.

İşıl işıl.

Yaşıyor.

Ellerim hala titriyor, çaresizliğimin titremeleri gizlice içeri sızıyor.

Yıkıldığımı söylemek, nasıl bir enkaz olduğumu anlatmaya yetmez. Kollarımda ölüsüyle, yıkıntı ve ıstıraptan başka bir şey değildim.

Şimdi yanımda olması, gerçek, sıcak ve hayat dolu olması... beni hem şaşkınlık hem de hayret içinde bırakıyor.

Kafamın içinde, kendimi rahatlatmaya devam etmeliyim, onun da beni sıktığını hissetmek için elini sıkmaya devam etmeliyim.

O yaşıyor.

Auren gözlerini aydınlatan bir heyecanla bana bakıyor ve bu benim titremelerimi dindiriyor. "Burası çok güzel," diye nefes alıyor. "Sence daha önce böyle mi görünüyordu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, ama ikimiz de aynı anda sağımızdaki binaya bakıyor gibiyiz. Gözlerim eğimli çatısından filizlenen altın sarmaşıkların üzerinde geziniyor, sonra da saçakların üzerinden sarmak üzere aşağıya doğru yol alıyor. "Ama en azından bunların yeni eklemeler olduğundan oldukça eminim."

Auren gülüyor ve bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Bunu duyduğuma çok şükrediyorum.

"Sarmaşıkların kurdelelerime benzediğini fark ettin mi?"

Başımı salladım. "Ve yapraklar biraz şeye benziyor..."

"Tüyler," diye bitiriyor sözlerini genişleyen bir gülümsemeyle.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyorum ve tenine bir öpücük konduruyorum. "Saka kuşu," diye mırıldanıyorum, kalbim sıkışıyor.

Sesi ve gözleri yumuşuyor, şüphesiz çektiğim işkencenin yankılarını algılıyor. "Ben iyiyim," diyor bana tekrar. "Birlikteyiz."

Başımı salladığımda boğazım düğümleniyor ve beni rahatlatmak için elimi tekrar sıkıyor.

Kanatları sırtına yaslandığı yerden hafifçe geriliyor ve bana en yakın olanı tıpkı kurdelelerinin yaptığı gibi kolumu okşamak için uzanıyor. Parmaklarımı üzerinde gezdirebilmek için elini bırakıyorum ve uçları sanki tutunmaya çalışıyormuş gibi etrafımda kıvrılıyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ve parmaklarımın arasında ovuyorum. Yüzeyi saten gibi pürüzsüz ve esnek ama aynı zamanda altında güçlü ve sağlam bir çekirdek var. Dövme kanadın uzunluğu boyunca uzanan her bir şerit bükülüyor ve sallanıyor. Ama sanki sıvı altın damlamış ve boydan boya tüyler oluşturmuş gibi görünüyor.

"Muhteşem," diye mırıldandım.

Kanat tekrar üzerime geliyor, ama bu sefer daha alçaktan.

Auren'in başı yanağını dağlayan bir kızarıklıkla yana kayıyor. "Kes şunu," diye tıslıyor nefesinin altından, kıcımlı okşarken.

Kanat tekrar yerine otururken kıkırdıyorum. "Oldukça becerikliler," diyorum gülümseyerek.

"Onlar yeni," diyor alaycı bir küstahlıkla. "Henüz nasıl hareket edeceklerini bilmiyorlar."

Kanatları kabarıyor ve sırtışımla genişliyor. "Bu ifadeye katıldıklarını sanmıyorum."

Auren onlara dönüp bakıyor, gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor, bu da kalbimi eritiyor. Onları seviyor. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Ve ona mükemmel uyuyorlar. Garip görünmüyor, ona yük oluyormuş gibi yürümüyor ya da garip hissetmiyor. Sanki hep oradaymışlar da ortaya çıkmayı bekliyorlarmış gibi, onunla birlikte zahmetsizce akıp gidiyorlar.

Belki de öyleydiler.

Belki de ejderhayı tezahür ettirdiğimde hissettiklerime benziyordu.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez içimi bir sızı kaplıyor, ancak umutsuzluğu yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" Auren soruyor, benimle o kadar uyum içinde ki ruh halimdeki değişimi hissedebiliyor.

Yas içimde uzanıyor, ejderhanın uyuduğu yerden, iyileşmiş benliğimin tam kalbinden yayılıyor. O yer şimdi bomboş.

Ejderhamı kaybettim. Ama o yanımda.

Uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Sen yanımda olduğun sürece, her zaman iyi olacağım."

O yanımda olduğu sürece her şeye katlanabilirim. "Kanatların nasıl?" diye soruyorum.

Auren onlara bakarken sorumu düşünüyor. "Kurdelelerim gibi hissediyorum. Sanki sadece iki tane değil de yirmi dört tane varmış gibi."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Onları tekrar ayırabilir misin?"

Bunu düşünürken adımları biraz duraksıyor, ama sonra odaklanıyor. Gözleri bir anlığına kapanıyor ve ardından kanatları gerilerek dalgalanıyor.

Kanatlarının tekrar iki düzine şeride ayrılmasını izliyorum. Heyecanlanmış gibi dönüp duruyorlar.

Auren ışınlanıyor. "Gördünüz mü?"

Şeritlerden biri gelip kolumu okşarken "Çok güzel," diyorum.

Auren kurdelelerini çeker ve kurdeleler tekrar

kanatlara dönüşerek damlayan altınla birlikte aşağı
dökülür.

tüyleri.

Bir elini göğsüne bastırıyor ve heyecandan neredeyse sığıyor. "İkisine de sahip olabilirim," diyor merakla. "Kanatlar ve kurdeleler."

Arkamızdaki insanlar hayretle bakıyor, aralarında fısıldaşmalar kopuyor.

"Sıra dışısın," diye mırıldanıyorum ve yanaklarına yayılan kızarıklığın tadını çıkarıyorum.

Biz yürürken, Auren onları kanatlardan kurdelelere dönüştürüyor ve her geçişte zevk alarak birkaç kez daha geri getiriyor. Onu izlemeye doyamıyorum.

Ve içten içe hala kendimi rahatlatıyorum.

O yaşıyor.

Kısa süre sonra, yolun yosun kaplı parke taşları bizi yeni şehrin merkezine benzeyen bir yere getiriyor. Yeşil bir hale gibi bir su kuyusunun etrafında kıvrılırken, daha büyük binalar daha uzağa yerleştirilmiş. Kuyunun arkasında, manzara nehre ve yeşilliklerle dolu bir çalılığa açılıyor.

Sonunda durduğumuzda, grup da bizimle birlikte duruyor. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor biri.

Soru, bizi izleyen her fae'nin yüzünde beliriyor. Sanki biz yürümeyi bıraktığımız için, onlar da şaşkınlıklarını durdurabiliyorlarmış gibi.

Ama sersemlemeyi bırakabilecek miyim bilmiyorum.

Doğrusu, yer ayaklarımın altından kayıp gittiğinden beri kalbim duracak gibi atmıyor. Hava Auren ve benim etrafıma dolandığında ve serbest düşüşe sürüklendiğimizde, her şeyin bittiğini düşündüm. Her şeyin bittiğini.

Ve bir parçam rahatlamıştı.

Çünkü Auren gitmişti ve ben onsuz var olmak istemiyordum. Düşerken ona sarıldım ve bunu sorun etmedim, çünkü bu onu bırakmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Birlikte kalabileceğimiz anlamına geliyordu.

Ama sonra beni sırtından tutmaya başladı ve düşmek yerine uçtuk.

Uçtu. Birden fazla şekilde. Ve o burada. Kollarımda cansız değil, yine yanımda.

Anlamıyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Ama bir şekilde Auren ölümü reddetti. Bir şekilde bana geri döndü.

Arkasındaki tüm açıklamaları bilmesem de kalbim hiç durmadı. Bir kez bile. Bu yüzden kalabalığın içinde bir ileri bir geri gidip gelen bu soruyu anlayabiliyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Sırada ne var?

Auren'e bakmak için dönüyorum, tam o sırada Wick ve annem bize doğru yaklaşıyorlar.

Wick hâlâ şokun etkisinden kurtulabilmiş değil.

Annem ise sessiz bir gülümseme takınır. Kim bilir, belki de bir kâhin olarak tanrıçalar kulağına fısıldıyordur. Dudakları sessiz olabilir ama belki de kafası kelimelerle doludur. Her zaman benimle daha çok konuşmasını dileyecek olsam da, beni kutsadığı tek kelime her şeyi değiştirdi.

İhtiyacım olan tek şey o tek kelimeydi.

Ama bu bizi takip eden bu fae geçidi için doğru değil. Beklentiyle bize bakıyorlar, kelimeler ve açıklamalar bekliyorlar.

Bir Vulmin kalabalığının arasından geçerek öne doğru ilerliyor, yakasındaki işlemeli kırık kanatlı kuş amblemi ortaya çıkıyor. Acaba Vulminlerden bazıları şimdi değiştirecek mi? Auren'in kanatlarının ortaya çıkmasıyla sembol de değişecek mi?

"Evet, şimdi ne olacak?" diye soruyor merakla, bakışları Auren ve Wick arasında gidip geliyor.

Auren ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor ve tüm bu ilginin merkezinde olmaktan biraz rahatsız olduğunu biliyorum. "Şey..." diye başlıyor, Wick'e bir bakış fırlatarak. "Burada, şehirde dinlenebiliriz. Yiyecek var gibi görünüyor..."

"Köprü yok oldu," diyor Vulmin. "Ve Taş Kılıçlar Carrick'in Orea'ya gittiğini söyledi. Eğer bu doğruysa, o da gitmiş demektir."

Taş Kral'ın Orea'da olduğu düşüncesi omuzlarımı endişeyle sıkıyor. Umarım Kral Thold yılanlarını o şerefsizin üzerine salar, ta ki zehirden delik deşik olmuş, daralmış bir cesetten başka bir şey olmayana dek. Umarım onu yenerler ve kardeşim ile Gazabım iyi olur.

Ama köprü gitmiş.

Ve Brennur, diyarlar arasında ışınlanma gücüne sahip tek fae de gitti.

Bu da asla cevap alamayacağımız ve kardeşimi, Lu'yu, Os'u ya da Judd'u bir daha asla göremeyeceğim anlamına geliyor. Premiers'ımı. Halkımı. Orea'nın Fae Kralı'nın elinde acı çekip çekmediğini asla bilemeyeceğim ve eğer çekerlerse onlara yardım etmek için oraya gidemeyeceğim.

Suçluluk duygusu, beni aşağı çekmeye niyetli, omuzlarıma asılmış bir kol gibi üzerime çöküyor.

"Kral kaçtı ve Annwyn sonunda onun zulmünden kurtuldu," diyor bir başka Vulmin. "Şimdi dizginleri ele almanın tam zamanı!"

"Evet!" diye sesleniyor birkaçı yanıt olarak.

Wick sessizce, "Evet," diye tekrarladı ve sonra dönüp Auren'e baktı. Yüzünde ağır bir ifade vardı.

Herkes sustu. İzliyorum.

Wick ona, "Haklılar Auren," dedi. "Carrick'in kaçmasını sağladın. Annwyn'i iyileştirdin. Sayısız hayat kurtardın. Yeniden doğdun. Kırık kanatlı kuşumuz uçtu, şafak gibi yükseldi."

Auren nefesini içine çeker.

Sonra bir dizinin üzerine çöküyor.

"Önünde eğiliyoruz," diyor, yüzü ona dönük.

"Annwyn'in yeni Kraliçesi'nin önünde eğiliyoruz. Son doğan Turley varisi."

Heyecan seyircilerin arasında dolaşırken, onun içinden şok geçiyor.

"Kraliçe Auren Turley'in önünde eğiliyoruz!"

"Lyäri'mizin önünde
eğiliyoruz!" "Altın olan
hükmeder!" "Altın olan
hükmeder!"

Auren hepsine göz kırpıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Yüz hatlarında oynayan her düşünceyi görebiliyorum.

İlahiler karşısında sertçe yutkunuyor ve sonra Wick'e dönüyor. "Lütfen ayağa kalkın."

Söyler ve sonra herkes tekrar sessizleşir, onun ne söyleyeceğini bekler. Herkese bakarken başını sallar. "Beni kraliçeniz olarak çağırmanızdan onur duydum, ama yönetmek istemiyorum."

Sözlerinin yerine oturması biraz zaman alıyor ama bir kez oturdu mu herkes kıpırdamadan duruyor. Gözler şaşkınlıkla açılır ve bazı ifadeler kafa karışıklığı ya da anlaşmazlık içinde kıvrılır.

"Küçük bir kızken Annwyn'den kaçırıldım," diyor onlara, küçük kalabalığa bakarak. "Tuzağa düşürüldüm, kullanıldım ve manipüle edildim. Yıllar boyunca -on yıllar boyunca- hayatım asla bana ait olmadı." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken gözleri bir an için bana kayıyor. "Çiftimle tanıştıktan sonra bu değişti ama sürekli tehditler, tehlikeler ve engellerle yüzleşmek zorunda kaldık. Ve şimdi... bir kereliğine, bunların hepsi bitti."

Empatinin yayılmaya başladığını, onu izleyenlerin gözlerinde anlayış ışığının yandığını görüyorum.

"Bir kraliçenin tüm hayatı krallığı için olmak zorundadır," diye devam ediyor. "Ama sonunda hayatımı yaşama şansına sahip olmak istiyorum... kendim için."

Gözlerim ve kalbim onun için yanıyor. Annem bir damla gözyaşı döktü.

Auren'in gözleri de parlıyor ama sesi güçlü kalıyor. "Kraliçe olmak istemesem de Annwyn hâlâ yeni bir sayfa açabilir. Barış ve refah içinde olabiliriz. Bunun için bana boyun eğmene gerek yok. Bunu birlikte yapabiliriz."

Başını çeviriyor, bakışları ona şok içinde bakan Wick'e kilitleniyor.

"Yol göstermeye yardımcı olacak mükemmel bir insan var burada," diyor onlara. "Hayatı boyunca Fae ve Oreanların hakları için mücadele etmiş biri. Bu dünyanın nüanslarını, tarihini ve politikasını benden çok daha iyi anlayan biri. O bir Vulmin lideri, bir Orean savunucusu ve o..." Duraklıyor, beklentiyle ona bakıyor.

Sessiz bir soru sormak.

Wick yutkunurken boğazı düğümleniyor ama sonra başını hafifçe sallıyor.

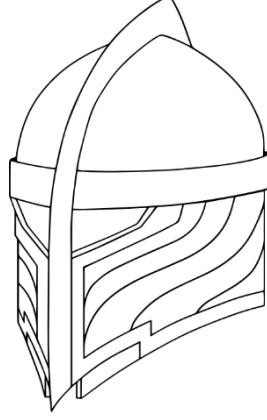
"Ve o Ayrıca aile," Auren Bitti.

"Wickum Almon Turley."

Şaşırmış mırıldanmalar duyulur ve Vulmin'in gözleri büyür.

"Onun yardımıyla bundan sonra ne yapacağımızı bulabiliriz," diyor onlara. "Ve bunu birlikte yapacağız."

BÖLÜM 65

KOMUTAN RYATT

Adrenalinim yükselmeyi bırakmadı.

Hâlâ şokta olduğumu biliyorum ama bunun nedeni ölümün kesin olmasıydı. Gözlerinin içine baktım ve doğruca ona doğru koştum. Diğer herkesle birlikte ona çarpmayı bekliyordum.

Bu yüzden köprü aniden patladığında ve dünyanın bir kısmı onunla birlikte çöktüğünde, zihnim ayak uydurmakta zorlandı.

Hâlâ mücadele ediyorum. Tıpkı Lu, Os, Digby ve Rissa gibi. Argo bile mızmızlanmaya ve pençelerini karda kazımaya devam ediyor.

Başımı tekrar çevirip bakışlarımı köprünün olduğu boşluğa yöneltiyorum. Gözlerim boşluktaki havanın görüntüsünü kabul etmek istemiyor.

Kalbim göğsümde küt küt atarken, İkinci Bölük'ten baygın askere dönüp bakıyorum. Bacağındaki kötü yaranın üzerindeki bandajı bağlıyorum ve sonra malzemeleri yerdeki çantaya yerleştiriyorum.

Diğer herkes de yaraları tedavi ediyor. Şanslıyız ki bazı ahşap kanatlılar çantalarını yanlarından ayırmadı, çünkü en ciddi yaraları tedavi etmeye yetecek kadar iyileştirici malzememiz vardı.

Sözlerimi bitirir bitirmez Osrik, yardım ettiğim adamı, başka bir İkinci askerin onu emniyete almak için hazır beklediği bir ahşap kanadın arkasına kaldırıyor.

Tam ellerimi karda temizlerken Kral Thold yürüyerek yanıma geliyor. "Bu sonuncusu mu?"

Başımı salladım. "Sonuncusu."

Gerçi şimdi herkesle ilgilenmiş olsak da, hepsinin kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum. Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Tek umudum eve dönüş yolunda hayatta kalmaları ve yetenekli bir tamirciye ulaşmaları.

Başını salladı ve pelerinindeki karları temizledi, kendi eli de bandajla sarılıydı. "İyi savaştın. Orea'nın sana büyük bir borcu var."

Eğer bu kadar şok olmasaydım, belki sözlerinden gurur duyabilirdim. Nabzım hala hızlı atıyor olmasaydı.

Gitmiş olamaz.

"Orea siz olmadan bunu başaramazdı, Kral Thold," demeyi başarıyorum. Ama aslında tek yapmak istediğim parçalanmış toprakların üzerinde uçmak. Patlamanın olduğu alanı araştırmak.

İhtiyaç, ruhumun kapısına dayanmış bir yumruk gibi acımasızca kapıyı çalıyor.

Thold'un boynuna sarılmış karlı yılan, tedirginliğimi hissediyormuş gibi soluk pembe dilini bana doğru çeviriyor. Bana dik dik bakan pembe gözleri kadar sinir bozucu.

Kraliçe Kaila Thold'un yanına geliyor. Siyah saçlarının dalları örgüsünden kopmuş ve ahşap kanadı bacağından küçük bir yara almıştı ama bunun dışında bu savaştan yara almadan çıkmıştı. Tüm bu süre boyunca havada kalmayı başardı.

Yüzü memnun bir gülümsemeyle aydınlandı. "Savaş resmen sona erdi. Biz kazandık."

Arkasındaki birkaç asker bu akıl almaz zafere sevinerek ortak bir kutlama çağrısı yapıyor ve bunu kutlamaları da gerekiyor. Çünkü bu Orea'nın hayatta kalacağı anlamına geliyor. Orealılar katledilmeyecek ve dünyamızdan silinmeyecek.

Ancak bu zaferin bir bedeli vardı.

"Köprü," diyor Kaila, bir zamanlar durduğu yeri başıyla işaret ederek. "Yıkılmadan hemen önce bir an vardı... Sanırım Kraliçe Malina'yı üzerinde dururken gördüm."

Orada birini gördüğümü hatırlayarak gözlerimi kırpttırıyorum. "Sanırım ben de gördüm."

"Kraliçe Malina mı?" Thold kalın bir sessizlik yayılmadan önce şok içinde soruyor. "Sence onu yok etmekten bir şekilde o mu sorumluydu?"

Kaila bir omzunu kaldırır. "Kim bilir?"

"Eğer bu doğruysa, o zaman dünyamızı kurtardı," diyor Thold. "Dünyamızı biz kurtardık," diye karşılık veriyor Kaila. "Onun için savaştık, ve galip geldik. Şimdi Orea'nın geri kalanını uyarabiliriz. İnsanlara tehlikenin geçtiğini ve Fae'leri sonsuza dek yendiğimizi anlatabiliriz."

Kaila'nın tavrına bakıyorum. Yanımda Osrik geriliyor ve Lu'nun bir kereste kanadının bacağını sardığı yerde durakladığını, başını çevirip güvensizlikle kraliçeye baktığını görebiliyorum.

"Orea kargaşa içinde," diyor Kaila Thold'a. "Kendimizi artık savaşta bulmuyor olabiliriz ama yine de harap olmuş durumda. Beşinci ve Altıncı düştü ve Malina ile yeni Kral Fulke'nin gitmesiyle bu krallıkların liderliğe ihtiyacı var."

Kralın ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor ama ben dişlerimi sıkıyorum. "Daha savaş alanından bile çıkmadık ve sen şimdiden daha fazla krallık talep etmek için mi yarışyorsun?" Homurdanıyorum.

Kurnaz kahverengi gözleri bana doğru kayıyor, eldivenden parıltıya sürükleniyor. "İyi savaşınız Komutan," diyor, ama bir şekilde bunu büyüklük taşıyormuş gibi söylemeyi başarıyor. "Ama şimdi hükümdarların zamanı. Bundan sonrasını Thold ve ben halledeceğiz. Tabii Ravinger bize katılmak için buralarda değilse?" diye soruyor sivri bir şekilde.

Kızgın öfke havadaki soğuğu eritiyor.

Sessizliğim karşısında kaşları çatıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kral Ravinger'in yokluğu nedeniyle Dördüncüler'in üstünlüğu var," diye ısırdım, başımı Thold'a çevirerek. "Tartışmalara dahil edilmeleri gerekecek."

Kral ikimizin arasına bakıyor ve gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyorum. Zorlu biri ama Orea için doğru olanı yapacak kadar onurlu olduğuna dair umudum var.

Yine de umarım Başbakanlar kendi başlarının çaresine bakmaya hazırdırlar çünkü farklı türden bir savaş başlamak üzere gibi görünüyor. Diplomatik toplantılar sırasında kapalı kapılar ardında verilen bir savaş.

Thold, "Derhal Fourth'ta toplanacağız ve birleşik bir plan oluşturmak üzere bir konsey toplayacağız," diyor.

Kaila'nın dudakları birbirine yapışıyor, gözleri kendi planlarıyla dönüyor gibi görünüyor.

"Orea'nın yeniden inşa edilmesi ve herkesin kendini yeniden güvende hissetmesi gerekiyor," diyorum ısrarla. "Daha yeni yıkıcı kayıplar yaşadık. Daha fazla bölünmeye değil, bir araya gelmeye ihtiyacımız var."

Kaila bana umursamaz bir bakış attıktan sonra Thold'a dönerek beni tamamen görmezden geliyor. "Seninle Dördüncü'de buluşuruz," diyor dönüp ahşap kanadına doğru yürümeye başlamadan ve ona binmeden önce.

Lu ve Osrik'le bakışlarımızı paylaşıyoruz ve hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Orea'yı kurtarıırken neredeyse ölüyorduk ve daha ortalık durulmadan Kaila güce olan açlığıyla eski maskaralıklarını yapmaya başladı.

Belki de şaşırmamalıyım, ama karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Tek umudum ağabeyinin ona biraz akıl vermesidir. Dinlediği tek kişi o gibi görünüyor.

Kral Thold bana bakıyor, zeki bakışları gergin yüzümde geziniyor. "Endişelenmeyin Kumandan. Savaş sona erdi. Göreviniz tamamlandı. Şimdi politikayı bize bırakın. Kraliçe Kaila, o kavrayıcı eli yakalanmadan önce ancak bir yere kadar uzanabilir."

Kaila ve grubunun uçuşunu izliyoruz, ahşap kanatları Altıncı Krallık yönünü gösteriyor.

Kral, "Dördüncü'nün fedakârlığı için hepinize teşekkür ederim," diyerek gözlerimi tekrar ona çevirdi.

Ne kadar kan döküldüğünü düşündükçe çenem geriliyor. "Hepimiz fedakarlık yaptık."

"Savaş her zaman onları gerektirir," diye cevap verdi.

Ve o haklı. Ama umarım açgözlülük kazandıklarımızı mahvetmez.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Yürüyüp gider ve geriye kalan İkinci Dünya askerlerine seslenir. "Krallığınıza dönün ve prensinize olanları anlatın. Ona Dördüncü Krallık'taki konseye çağrıldığını söyleyin. Onunla orada buluşacağım."

Askerler başlarını eğiyor ve yüzbaşları gruplarını ayrılmaya hazırlıyor.

Kendi Seçkinlerimizden sadece dördü hayatta ve hepsinin yüzünde savaş sonrasının acılı ifadeleri var. Gözleri kayıp ve katliamdan dolayı perişan, yüzlerindeki kırıksıklıklar ise hem rahatlama hem de suçluluk duygusuyla dolu.

Tyde yanıma geliyor ve ortasının yeniden bandajlandığını fark ediyorum ama kanıyor gibi görünmüyor. "Dikişlerin dayanıyor mu?"

"Evet, Komutan."

Büyüsü inanılmaz derecede faydalı oldu ve tüm bu süre boyunca soğukkanlılığını korudu, bir kez bile tereddüt etmedi.

"Hepimiz binip gitmeye hazır olalım mı?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce başımı kendi irademle çevirip tekrar boşluğa bakıyorum. "Şimdi hepiniz gidin. Doğruca Dördüncü Cadde'ye gidin. Başbakanlara olan biten her şeyi anlatmamız gerekiyor. Orea'nın kaderini belirleyecek konsey toplantısı için gelecek hükümdarlara hazırlık yapmaları gerekecek."

Tyde başını sallıyor ama benden Gazap'a bakıyor, sarı saçlarında kar toplanmış ve gözleri kan çanağına dönmüş. "Peki onlara Kral Ravinger hakkında ne söylemeliyiz?"

Kalbime bir bıçak saplanıyor. Sesimin titremesine izin vermemek için büyük çaba harcıyorum. "Onlara geri dönemeyecek gibi göründüğünü söyle. Onun yerine Dördüncü'yü yönetmeleri gerektiğini söyle." Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Tyde duraklar. "Ya siz Komutan?"

"Ben arkanızda olacağım," diyorum. "Kaptan Tyde."

Yeni unvan karşısında gözleri büyür. "Ben mi?" diye sorar çok içinde.

Başımı salladım. "Bunu hak ettin."

Siyah miğferini kolunun altına sıkıştırarak, boğazını temizlemeden önce bir süre ayaklarının üzerinde kayar. "Teşekkür ederim Komutan."

Bana bir selam verdikten sonra Lu ve Os'a dönüyor ve bir yumruğunu kalbine bastırırken saygıyla başını sallıyor. "Ölenleri onurlandırıyoruz," diye mırıldandı. "Yüzbaşı Judd'ı özleyeceğiz."

Lu onun adını duyunca nefesini içine çekiyor ve Osrik'in rengi soluyor gibi görünüyor. Boğazımı biri tırmalıyormuş gibi hissediyorum.

Tyde dönüp uzaklaşır uzaklaşmaz Lu yanımda beliriyor. "Ne yapıyorsun sen? Neden onlara devam etmelerini söyledin?"

"Çünkü öylece gidemem," diyorum, kelimeler niyet ettiğimden daha sert bir şekilde dökülüyor. Toprağı çökertmek ve yaralılarımıza bakmakla uğraşıyordum ama şimdi herkes ayrıldığına göre nihayet köprüye odaklanabilirim. Olanlara.

Slade bize Altıncı ve Yedinci'den geçtiğine dair kanıt bıraktı. Köprüyü geçtiğini biliyorum. Orada olduğunu biliyorum. Tıpkı annem gibi.

Yani bu köprü öylece gitmiş olamaz.

Amansız yumrukların altında yoğrulan hamur gibi yuvarlanan ve bastıran sise bakıyorum. Eskiden sadece griydi, ama şimdi sis kar kadar beyaz, içinde buz mavisi çizgiler dönüyor.

"Sadece ne olduğunu anlamıyorum..." Lu düşüncelerimi anlamış gibi konuşuyor. "Eğer

Kraliçe Malina, nasıl?" Başının kenarlarına kazınmış hançer şekillerini ter kaplıyor ve gözleri yorgunluktan çekiliyor.

"Güzel soru amına koyayım," diye homurdanıyor Osrik. Elini, yüzü yarı yarıya kalın bir eşarbın ardına gömülmüş, mavi gözleri perili Rissa'nın ellerine kenetlemiş. Her şey bittiğinden beri pek konuşmuyor ama Osrik'in yanından ayrılmıyor.

Digby de gözlerini dikmiş kasvetli boşluğa bakıyor, kahverengi ve gümüş rengi kirli sakallarına kırağı düşmüş.

Arkamızda, Argo sızlanıyor.

Azı dişlerim birbirine çarparken kalbim büyüklüğünde bir yumru boğazıma takılıyor. Bunun Orea için iyi bir şey olduğunu biliyorum ama benim için... bizim için... bu bir felaket.

Köprü neden Slade annem ve Auren'le döndükten sonra patlamadı?

Bu doğru değil ve ben bunu kabul etmiyorum.

"Siz gidin Elitlere yetişin, ben bakmaya gidiyorum," diye ısırdım ve dönüp yürümeye başladım.

Belki hala bir parçası vardır. Belki de Orada bir şey var.

Lu elini o yöne doğru uzatırken, "Köprü yok oldu, Ryatt," diyor. "Yıkılmadı, yok oldu. Artık orada hiçbir şey yok."

Argo'nun yanında durduğumda, "Biliyorum," diye bağırdım. Omzumun üzerinden ona bakmadan önce bir iç geçirdim. "Biliyorum, tamam mı? Ama kontrol etmem gerek."

Yüzümü inceliyor. Yüz ifadesindeki yıkımı görebiliyorum ve ağzından dökülen gergin nefes her şeyi anlatıyor. "Peki. Ben de seninle geleceğim."

"Ben de görmek istiyorum," diyor Rissa ve herkes ona bakınca omuzları savunmacı bir şekilde kalkıyor. "Ne? Eğer Auren gerçekten de fae diyarında sıkışıp kaldıysa, biz gitmeden önce buraya gelmesinin hiçbir yolu olmadığından emin olmak istiyorum."

Osrik bakışlarını ondan bana çevirdi. "Oraya, olduğu yere uçaacağız. Sadece kontrol etmek için."

Digby gözlerini dikmiş bakıyor ve ben onun gözlerinin ve ağzının etrafında sıkılaştan mutsuzluğu kabullenişini görebiliyorum. Auren'i savunmuş, onun yanında kalmakta ısrar etmiş, onu korumaktan başka bir şey istememişti ama köprü artık yok ve bunu yapamaz.

Sert gerçekleri kabul eden, açık sözlü bir adamdır. Ama o bile başını sallıyor. "Kontrol edelim."

Çünkü umut, ne kadar yanlış olursa olsun, ezilmiş bir ruh için bir şeyler yapar. Bazen sahte umut sahip olduğunuz tek şeydir, bu yüzden ona tutunabildiğiniz kadar tutunursunuz.

Ve sıkı sıkıya sarılacağım. Çünkü ben kontrol edene kadar bitmeyecek. Kendi gözlerimle gittiğini görene kadar.

Osrik ve Rissa bir kuşa, Lu ve Digby diğerine, ben de üçüncüsüne biniyorum. Argo'nun tüylerini kavıyorum, deri eldivenlerim tutuşumun sertliğinden gıcırdıyor. Muhtemelen bu sahte umudu, akan suyu boğmaya çalışmak gibi hissettiren bir şekilde tutmaya çalıştığım içindir.

Ama yine de deniyorum.

Gökyüzüne yükseliyoruz ve kırık arazinin üzerinde uçmaya başladığımız anda bakışlarım düşüyor. Üçgen şeklindeki yarı, üzerinde uçtukça daha da genişliyor, ancak sis hala yarıklara sarılıyor.

Argo'ya düz devam etmesini, bir zamanlar köprünün var olduğu noktaya ulaşana kadar topraktaki yeni yaranın yolunu takip etmesini söylüyorum.

Şimdi, bu buzlu, beyaz ve mavi sisten başka bir şey yok.

Sütun yok, gri yol yok. Bir zamanlar ona giden toprak yok.

Köprüden geriye hiçbir parça kalmadı.

Hepimiz kenara çekilirken gözlerim yaşıyor, sisin bir duvar gibi yükseldiği dünyanın kenarında ahşap kanatlar geziniyor.

Ona bakarken hayal kırıklığı ve keder göğsümü yarıyor. Gerçeklik içime işlerken.

Onları bir daha asla görmeyeceğim.

İçimi bir öfke dalgası kaplıyor, çünkü bu nasıl olabilir? Olan biten her şeyin doruk noktası nasıl bu olabilirdi? Biz kazandık. Orea kazandı. Ama ben yine de kaybettim.

Öfke ve inkâr içime işliyor. Topuğuma vurup ileri atılıyorum ve Argo sözsüz komutumla kanatlarını çırparak ilerliyor.

"Bekle!" Osrik bağılıyor, hırçın sesi

Ben

. "Ryatt, hayır!" Lu bağılıyor.

Argo ve ben sisin içine doğru ilerlerken onları görmezden geliyorum.

yoğun derinliklerinde hemen yutuluyorum. Etrafım iğrenç buharla çevrilir çevrilmez sinirlerim beni soğuk terlere boğuyor ve Argo çığlık atıyor, ama ben onu devam etmesi için itiyorum.

Her Orean bu boşluğa girilmemesi gerektiğini bilir. Krallıklarının hâlâ var olduğu zamanlarda Yedinci Krallığın denemeler yaptığına dair pek çok eski hikâye vardır.

Bu tarihlerde üç şey her zaman açıktı: Birisi hiçbir yere giden köprüden geçerse, geri dönmezdi. Eğer biri dünyanın kenarından aşağı düşerse, düşmeye devam ederdi. Ve hiç kimse sisin içine uçmamalıydı, yoksa geri uçamazdı.

Belki de tüm bu karanlıkta köprünün hâlâ var olan bir parçası vardır. Ve eğer bir parça varsa, o zaman bir şans vardır.

Tek ihtiyacım olan bir şans.

Ama son sahte umudum da bir kenara atıldı, çünkü hala havada asılı duran bir köprü yok. Hiçbir parça kalmadı. Hiç şans yok.

Burada hiçbir şey yok, hiçbir şey dışında.

Sadece beyaz ve maviden oluşan kalın bir sis ve sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen boş bir alan.

Aynen böyle, sahte umudum parçalanıyor, parçaları gözlerimin arkasını sıyrıyor ve acıtıyor.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim.

As Eğer algılama benim değişim
içinde ruh hali, Argo boğazım
kederle tıkanırken yavaşlıyor, havada asılı kalıyor.

Annem ve kardeşim için keder.

Judd için.

Kitt ve tüm askerlerim için, Finley ve Maston için.

Ölen her masum için.

Kayıpların bu boğucu sisten bile daha fazla üzerime baskı yaptığını hissediyorum.

Ama sonra fısıltılar duydum.

Anında Argo'nun sırtında kaskatı kesiliyorum ve başım dönüyor. Argo da başını çeviriyor, hareketleri sarsıntılı.

"Kim var orada?" Ben aradım.

Kendi sesim sıkışmış gibi geliyor, sanki küçük bir dolabın içindeymişim gibi. Fısıltılar ise sanki bir kanyonun içinden geliyormuş gibi. Yankılanıyor ve uzuyor. Ne dediklerini anlayamıyorum.

"Orada biri mi var?" Bağırıyorum, sanki bedensiz sesler düzelecekmiş gibi eğilirken çılginca etrafa bakıyorum.

Ama sadece sözsüz saçmalıklar.

"Ne?"

Fısıltılar aniden kesiliyor. Azalmak yok, kaybolmak yok. Sadece kesiliyorlar.

Ardından gelen ürkütücü sessizlik midemin bulantıyla çalkalanmasına neden oluyor çünkü burada olmamam gerektiğine dair ani bir hisse kapılıyorum.

Korku, akan bir şelalenin altına girmişim gibi beni sırlıslıklam ediyor.

Ne düşünüyordum ki?

Argo da bunu hissediyormuş gibi panikle bir çığlık atıyor ve sonra aniden dönüp geldiğimiz yöne doğru olabildiğince hızlı uçmaya başlıyor.

Sadece... geldiğimiz yol bu mu?

Tüylerini tutarak başımı her yöne sallıyorum. Etrafımda dönüp duruyorum, kafam karışmış durumda ve hiçbir referans göremiyorum, çünkü sis o kadar yoğun ki Argo'yu bile zar zor görebiliyorum.

EndiŖe içime yayılıyor ve sersemlememe neden oluyor. Argo kanatlarını çılgınca çırpıyor, hızlandıkça baŖı bir o yana bir bu yana sallanıyor. Ama korku hızlanan nefeslerime yapışıyor, çünkü Ŗimdiye kadar karaya ulaşmış olmalıydık.

Bu doğru değil.

Argo'nun tüylerini çekiyor, o da daireler çiziyor, bir yukarı bir aŖaėı, bir sağa bir sola uçuyor ve alarm çığlıkları atıyor.

Sıkıştık. Bu sisin içinde sıkışıp kaldık. Bizi buraya girmeye zorlamamalıydım. Yapmamalıydım-

Argo aniden döndü ve kaçtı. Bunu beklemiyordum, bu yüzden geriye doğru sarsıldım ve kaymaya baēladım. Geriye d Ŗmeye baēladığımda kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

Ellerim son anda tüylerini kavramak için dıŖarı fırlıyor ve beni yerimde tutuyor. Ağırlığımlı öne doğru itiyorum ve hızla akan havaya doğru eğiliyorum. Rüzgâr yüzümü yırtıyor, sisin parmakları uzanmış gibi hissediyorum, beni tutmaya ve geri sürüklemeye alışıyor...

Ama aniden duvarı delip geçtik.

Patinaj yaparak yere d Ŗmeden önce sisten çıktığımızı fark ettiğimde bir anlık rahatlama yaşıyorum ve Argo'nun sırtından uuyorum. Havada taklalar atarak bir kar yığınının üzerine d Ŗt m, kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Kendimi yukarı iterken nabzım çarpıyor, önümdeki sis duvarına bakarken g ğ m hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor.

Lu ve Osrik'in adımı haykırdıklarını duyuyorum ve hemen ellerimi ağzıma götürüp karŖılık veriyorum. "Buradayım! Ben buradayım!"

Birkaç saniye sonra diğerlerinin bana doğru uçtuğunu görüyorum. Beni fark etmeleri için kollarımı sallıyorum ve hemen yanıma iniyorlar.

Osrik kuŖundan aŖaėı atlıyor, yanıma geliyor ve sonra g ğ me bir yumruk atıyor. Üzerimde zırhım var ama darbe beni yine de geriye savurdu.

"Seni lanet olası aptal!" diye hırlıyor bana.

"Özür dilerim!" Ellerimi kaldırarak söyledim. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Düşünmüyordun," diye öfkeleni Lu yanına gelirken. "Bundan kurtulduğun için şanslısın! Judd, Slade ve Auren'i zaten kaybettik. Seni de kaybetmek istediğimizi mi sanıyorsun?"

Utanç sırtımdan aşağı kayıyor ve omuzlarımlın çökmesine neden oluyor. İç çekmeden önce tekrar "Hayır, özür dilerim" diyorum. "Ben sadece... Emin olmak istedim."

Keskin gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve?"

Başımı salladım. "Köprü yok. Hepsi gitti."

"Demek öyle," diyor Rissa, Osrik'in ahşap kanadından aşağı kayarken. Burnunu çekiyor ve gözünün altını siliyor. "Annwyn'de sıkışıp kaldılar."

Sesim göğsüm kadar boş geliyor. "Evet."

Digby sertçe yutkunur ve atından inerek, ne yapacağını bilmez bir halde karda yürümeye başlar.

"Başka bir şey gördün mü?" Lu soruyor.

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum, bakışlarım onun arkasından sise doğru kayıyor. "Hayır, ama sesler duydum. Onları geri çağırmaya çalıştım ama sanırım bu bir numaraydı. Doğru gelmedi."

"Sesler mi?" Lu tekrarlıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Boşlukta bedensiz sesler duydun ve onları dinlemek için orada kalabileceğini mi düşündün? Geri aramanın iyi bir fikir olduğunu mu?" Benim aptal olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanmadan önce bir iç çekti.

Katılmıyorum.

"İnanın bana, oraya bir daha girmeyeceğim."

"Dışarı çıktığın için şanslısın," diyor Digby, gözleri streten kırışmış bir halde.

Buna ben de katılmıyorum.

Bir daire çiziyoruz ve çok yanlış gelse de Dördüncü'ye dönmek zorunda olduğumuzu biliyorum.

Titreyen bir elimi yüzümde gezdiriyorum, sanki keder durduğum yerde beni sarsıyor.

Ama sonra tekrar sesler duyuyorum ve kaskatı kesiliyorum. Gözlerim diğerlerine dönüyor. "Sisten dolayı kafamda mı, yoksa siz de duyabiliyor musunuz?" Talep ediyorum.

"Hear wh-" Lu'nun cevabı, esintinin sesi tekrar taşınmasıyla aniden kesiliyor. Gözleri irileşir. "Bu sis değil. Burada biri var."

Dönüp bakıyorum ama Lu daha hızlı. Aceleyle ilerlemeye başlıyor ve biz de hızla karda onu takip ediyoruz. O kadar kalın ki neredeyse dizlerimize ulaşıyor.

Lu daha çok bir tepeye dönüşmüş bir kar yığınınına ulaşıyor. Etrafında kaybolduğunda paniğim artıyor. Ya sis buysa? Ya orada bir tür lanet varsa ve ben de onu yanımda getirdiysem? Ya bu sesler bizi kandırıyorsa ve Lu bir anda ortadan kayboluyorsa?

Kahretsin.

Bir panik ve hız patlamasıyla ileri atılıyorum. Adını bağırmaya hazırım ama bankın etrafından dolanır dolanmaz onu görüyorum ve içimde bir rahatlama oluyor. Ama sonra onun durduğu yerin yanında duruyorum.

Çünkü bize oyun oynayan sis değildi. Burada biri var. Aslında iki kişi.

Bunlardan biri düz siyah saçlı ve yüzünde canı bir ifade olan bir adam, diğeri ise yerde yatan dövülmüş ve kanlar içindeki bir kadın.

Ayağının onu tekmeleyecekmiş gibi geri çekildiğini gördüğümde, hiç düşünmeden ileri atılıyorum.

Onu kolundan tutup fırlatana kadar değil, kadına bakana kadar fark etmedim...

Onlar Fae.

BÖLÜM 66

EMONIE

Karda zavallı bir yığın halinde yatıyorum.

Köprünün patladığını gördüğüm sırada bir süre baygınlık geçirdim. Sanırım kalbim de onunla birlikte patlamış olabilir, bu yüzden vücudum öylece çöktü. Sanki hiçbir parçam köprünün yıkıldığı gerçeğiyle yüzleşebilecek durumda değildi.

Çünkü bu sonsuza kadar Orea'da kapana kısıldığım anlamına geliyor.

Toprak parçalanmaya başladığında çoktan topallayarak uzaklaşmış olduğum için şanslıyım. Eğer hâlâ Orea'nın geri gelip beni kendisiyle gitmeye ikna etmeye çalıştığı o kalede olsaydım... Şu anda Orea'nın boğazında yutulmuş olurdum.

Birkaç kez kıl payı kurtulduk.

Vücudum o kadar hırpalanmış ki sürekli bilincim gidip geliyor. Kar beni uyuştururken şaşkın şaşkın gökyüzüne bakıyorum.

Gri bulutların hepsi kalın ve ısırılmış. Sanki bir sürü vahşi köpek kabağan hamurun içine girmiş ve parçaları koparmaya başlamış gibi. Bu bulutlar, damlamayı durdurmeyen köpüklü bir dil gibi, don parçalarını da tükürmeye devam ediyor.

Tıpkı gözlerim gibi.

Eve dönmek için hiçbir yolum yok. Tanıdığım ve sevdiğim herkes ve her şey Annwyn'e geri döndü ve ben buradayım, geri dönmek için hiçbir yolum yok.

İçimden bir ürperti geçiyor, ya üzüntüden ya da dondurucu soğuktan. Uyuşukluk güzel olsa da, yakında hareket etmezsem bir daha asla hareket edememe tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum.

Hala kalkmaya çalışmıyorum.

Ama sonra, aniden üzerimde beliren bir yüzle keskin bir farkındalığa kapılıyorum.

"Sen," diye tükürdü ve gözlerimi kısarak baktım, ancak ikizlerden biri olduğunu bir sarsıntıyla fark ettim. Taklit ettiğim değil ama diğeri... Adı neydi?

Friano.

Onu görmek kulağımda filizlenen yeni boynuzun acıyla alevlenmesine neden oluyor. Aslında tüm ağrılarımın alevlenmesine neden oluyor.

"Ölesiye dayak yememi emrettiğin için teşekkürler, seni göt herif," diye geveliyorum. Hâlâ kanın tadını alabiliyorum.

"Buraya nasıl geldin?" diye bağırıyor, kara gözleri vahşi, parlak siyah saçları karda yuvarlandığı için artık nemli ve tel tel. "Kardeşim diğerleriyle birlikte düştü ama sen kurtuldun öyle mi? Nefes almayı bile hak etmiyorsun."

Sesi öfkeli geliyor. Gerçekten umurumda değil. "Siktir. Defol."

Elini uzatarak beni ayak bileğimden yakalıyor ve sürüklemeye başlıyor. Nefesim kesiliyor, eli vahşileşmiş bedenime saplanırken acı görüşümü delip geçiyor.

Ondan kaçmak için içgüdüsel olarak takla atmaya çalışıyorum ama beni kenara fırlatıyor ve durmadan önce vücudumu birkaç kez yuvarlıyor. Kusmamaya çalışırken kaburgalarım çıgık atıyor.

"Dokundun mu?" diye soruyor ama cevap vermem birkaç saniye sürüyor.

"Dokunmak... ne?" Nefes nefese kaldım.

Çıldırılmış gibi görünüyor. "Eğer sen mahvettiysen, ben de seni mahvedeceğim!"

Bu noktada, zaten oldukça mahvolmuş durumdayım, ama sanırım bunu kendime saklayacağım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum doğrulmaya çalışırken.

Dişlerini gıcırdatarak ayağını geri savuruyor ve ben de otomatik olarak irkiliyorum, yüzüme doğru gelen tekmeyle savuşturmak için kendimi hazırlıyorum.

Ama asla gelmez.

Bir ses duyuyorum ve Friano'nun biri tarafından karın içine atıldığını görünce şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Onun bir asker olduğunu anladığımda şok içinde bakakaldım.

Bir Orean askeri.

Kısa saçlarına ve çenesindeki kirli sakala uygun siyah bir zırh giyiyor. Teni benimkinden daha soluk ve ikizlere bakarken yüzü nefretle çarpılmış.

Belindeki kından bir kılıç çekip çıkarıyor. "Az önce son nefesini verdin," diye yemin ediyor karanlık bir şekilde.

Friano onu savuşturmak için kolunu kaldırıyor, bacakları karda debeleniyor ama tam o sırada hemen arkasında yerde bir şey fark ediyorum.

Yeşil bir şey.

Gözlerim açılıyor ve tam Orean kılıcını Friano'ya doğru kesmeye başladığında "Bekle!" diye bağıriyorum.

Asker duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. Sürünerek ilerlemeye başladım. "Onu öldürmeyin!" Umutsuzca sesleniyorum, donmuş uzuvlarım hareket etmemi zorlaştırıyor.

Gözlerini kısıyor. "Az önce dişlerini dökmek üzereydi ve sen onu mu savunuyorsun?"

"Ona ihtiyacım var," diyorum kendimi ayağa kalkmaya zorlarken, kaburgalarım itiraz ediyor, bacaklarım kırılmaya hazır.

Gerçi ayağa kalkar kalkmaz buradaki tek Orean'ın o olmadığını fark ediyorum. Gruplarına bakarken donup kalıyorum. İki kadın, iki erkek. Sarışın kadın hariç hepsi zırhlı.

Neden hep sayıca azım?

Başım dönüyor ve kendimi tekrar düşmeye hazırlayarak yana doğru savrulmaya başlıyorum. Ama Friano'yu tehdit eden asker göz açıp kapayıncaya kadar hareket ediyor ve benden önce beni yakalıyor.

"Vay canına," diyorum, beynim dönerken kelimeyi hafifçe geveleyerek. "Hızlı hareket ediyorsun."

Elimde olmadan beni yakamdan tuttuğunu fark ettim, böylece aslında bana dokunmuyordu. Ya her yerimin yara bere içinde olduğunu gördüğü için... ya da bir fae'ye dokunmak istemeyecek kadar ondan nefret ettiği için.

Bana attığı bakışlara bakılırsa muhtemelen son seçenek.

Ve bıçağının ucunu boynuma bastırdığında bu tahminim doğrulandı.

Kalbim bir atıyor ama ağzım iki tane daha alıp kaçıyor. "Bu çok ileri bir giriş. Genellikle bir erkeğin sivri şeyini bana saplamasına izin vermeden önce onu birkaç özel gezintiye çıkarırım."

Bir duraklama var. Belki de Oreanlar şakaları sevmiyordur.

Harika gökyüzü, başım ağrıyor.

"Bana kim olduğunu söyle, Fae," diye soruyor.

Halsiz bilincim tüm bu durumu kavramaya çalışırken gözlerim onun üzerinde geziniyor. "Siyah zırh taştan daha iyi görünüyor," diyorum takdirle. Belki onun gözüne girebilirim? "En iyi üniformayı sen kazandın."

"Savaşı biz kazandık," diye karşı çıkıyor.

"Şerefe," diyorum, elimi kaldırmaya çalışarak. Hayır. Bu acıttı. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Bunu sana bu fae mi yaptı?" diye soruyor Orean askeri, gözleri yaralarımın üzerinde gezinirken.

"Umm... sayılır."

Gözlerini kısar. "Bu ne anlama geliyor?"

Sesini çok beğendim. Ve yakışıklı da. Elbette, kılıç noktasında beni tehdit ediyor, ama hepimizin hataları var.

"Bana cevap verecek misin?"

Açıkçası karar vermemiştim ama biraz sabırsız görünüyor, o yüzden... "Hayır."

Kılıç kayboluyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum, ta ki aniden birkaç adım öne çekilene kadar. "İffik," diye haykırıyorum, yarılmış dudaklarımdan eski bir fae laneti dökülüyor. "Bu acıttı!"

Acıya rağmen nefes almak zorundayım ama nefes almanın da acı verdiğini düşünürsek bu pek işe yaramıyor.

Beni ilerletmeyi bırakıyor ve artık kusacakmışım gibi hissetmediğim anda ona ters ters bakmayı başarıyorum. "Kraliçeyi daha çok sevmiştim. Nerede o? Ona yardım ettim. Bana kefil olacaktır."

Onları serbest bırakmış olsam bile, birlikte olduğu adamın beni öveceğinden emin değilim. Bana pek düşkün görünmüyordu.

Yine de geri geldi ve beni de onlarla birlikte götürmeye çalıştı. Ama ben onu geri çevirirken, tekrar kaçmadan önce iki Taş Kılıçla savaşmak zorunda kaldı. Bundan pek memnun görünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onunla gelmem için o kadar da uğraşmadı. En iyi ihtimalle isteksizdi. Onu suçladığımdan değil.

"Kraliçe mi?" diye sorar asker şaşkınlıkla. "Kraliçe Malina'yı mı kastediyorsun?"

"İşte bu."

"Soğuk Kraliçe'nin kaçmasına yardım mı ettin?" Friano arkasından yerde hırlıyor. "Köprüye gitmesi senin suçun mu?"

Köprü mü?

Friano kendini bana doğru fırlatmaya çalışıyor ama kadın asker ileri atılarak onu engelliyor. Hızlı hareket ediyor, Friano'yu tekrar yere düşürürken ayağını uzatıyor. Kendi kılıcını serbest bıraktı ve göz açıp kapayıncaya kadar adamın yüzüne doğrulttu.

Aynı zırhı giyiyor ve koyu kahverengi bir teni, kafa derisine doğru kısa kesilmiş siyah saçları var

Her tarafı bıçak desenli. Ellerim bu görünümü toplamak için kaşınıyor, böylece bu saç cazibesini daha sonra kullanabilirim.

Friano'ya sert bir tonda "Kıpırdamamanı öneririm," diyor. Sonra hâlâ beni tutan askere bakıyor. "Ryatt?"

Başımı kaldırdım. "Ryatt?" Tekrar ediyorum. "İsyan çıkarmak gibi mi... yoksa isyan çıkaracak kadar komik misin?"

Bana ters ters bakıyor, o yüzden ikinci seçenek olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Yine de gözlerinin bu kadar yeşil olması şaşırtıcı. Dikkatimi biraz dağıtıyor.

Beyin sarsıntısını suçluyorum.

Kılıcını karın içindeki yeşil noktaya doğrultuyor. "Nedir o?"

Bakışlarım yere kayıyor ama yüzümde herhangi bir ifade belirmesine cesaret edemiyorum. Bir omzumu kaldırıyorum. "Ne nedir?" Biraz kan tükürmeden önce rahatça soruyorum. Umarım bu sadece ezilmiş dilim yüzündendir.

Gözlerinde sabırsız bir öfke parlıyor, tam o sırada diğer asker, dağınık sakallı, iri yarı olan, olduğu yere doğru tepinmeye başlıyor.

Panik içimde alevlendi. "Dokunma ona!" Friano ve ben aynı anda bağıriyoruz.

Neyse ki sakallı asker durur ve gür kaşlarını kaldırır. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor.

Ryatt yakamı sıkıca kavradı. Beni hafifçe aşağı çekiyor ve yere doğru eğilmeye zorlandığım için acı içinde tıslamama neden oluyor. "Bunun ne olduğunu ve ne sakladığını açıklamak için son şansın, Fae."

Kalbim çılgınca çarpıyor, gerginlik düşüncelerimi ele geçiriyor. Bakışlarımı Friano'ya kaldırıyorum. Kadın asker tarafından göğsüne bir tekme yemiş ama bana bakıyor ve kara gözlerinde açık bir tehditle başını sallıyor.

Ryatt fark etti. Beni yukarı çekerek tekrar yüz yüze gelmemizi sağladı ve beni inletti.

Tabii ki deli ama nedense biraz da büyüleyici. Bu kadar yakından fark etmemem mümkün değil.

"Bana hemen şimdi söyleyeceksiniz, yoksa ikinizi de öldürürüm," diyor, sesi alçak ve tehditkâr.

Yine de hoşuma gitti.

Yüce tanrıça, kafam ne kadar sert tekmelendi?

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğiz, Oread pıslığı," diye tıslıyor Friano. Burnumu kırıştırıyorum, öfkem ikizlere doğru yöneliyor.

"Biz deme. Sen ve ben aynı tarafta değiliz."

Dikkati tam bir nefretle üzerimde toplanıyor. "Kapa çeneni, seni Oread aşığı hain fahişe!"

İğnelemesini görmezden geliyorum. "Sen ve ikizin bunu bir şekilde mi yaptınız?"

Cevap vermiyor. Sadece kardeşinden bahsettiğim için duyduğu nefret ve acıyla bana bakıyor ama umurumda değil. Ben de ondan nefret ediyorum ve bu daha önemli.

Çünkü karın üzerinde duran o yeşil nokta var ya? Nabzımın hızlanmasına ve zihnimin dönmesine neden olan o nokta? O bir çim parçası.

Bir peri halkasının mükemmel çemberinde yetişen çimen. Ve tanıdık tatlı kokulu bir hava taşır.

"Nereye gidiyor?" Umutsuzca soruyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor. "Nereye?"

Friano reddediyor için Cevap ver, ama
benim mide çünkü bakışları bana
ihtiyacım olan tüm onayı veriyor.

Eve dönmek için hala bir şansım var.

Çünkü bu peri yüzüğü... Annwyn ile bağlantılı.

BÖLÜM 67

AUREN TURLEY

Lydia'ya döndüğümüzde, Taş Kılıçlar'ın şehri ateşe vermesi sonucu kısmen yanan bazı binaların onarılmasına yardım ediyorum. Altınım şimdi bazılarını sarıyor, köşeler kaplanıyor ve kapılar pırıl pırıl metalle yamalanıyor. Ağaçlar çok kötü yanmamış, ancak bazıları kömürleşmiş, dalları kopmuş ya da düşmüş.

Lidyalılar evlerine geri dönerken, Vulmin ve Oreanlar bir sonraki adımlarını belirlemeye çalışırlar.

Slade ve ben de bizimkini belirliyoruz.

Cadde boyunca uzanan açık hava masalarından birinde, bana Geisel'deki Estelia ve Thursil'i hatırlatan güzel bir servetin önünde oturuyoruz.

Slade, Elore, Wick ve ben birlikte oturuyoruz. Masalar cilalanmış ve düzeltilmiş bir tür soluk mavi değerli taştan yontulmuş gibi görünüyor. Eşleşen sandalyeler şaşırtıcı derecede hafif, sırtları dokuma bir sepet gibi örülmüş, koltuklarında dolgun minderler var. Ne zaman esinti gelse, binanın saçağında tepemizde asılı duran küçük, parlak mavi ampuller birlikte cınlıyor.

Slade yanımdaki sandalyesinde rahatlamış, elleri dumanı tüten bir içeceğin etrafında kenetlenmiş. Annesi solunda oturuyor ve vitrindeki her şeyi onun için sipariş etmiş. Her meyveli tartı, her rulo ve şekerli çöreği. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama o zamandan beri her tabağın tadına baktı ve o kadar memnun görünüyor ki kalbim onun için sıkışıyor.

Kendi ılık ve köpüklü içeceğimi yudumluyor, yoldan geçen ya da caddenin karşısındaki pazar arabalarında duran insanları izliyorum. Hemen ilerimizdeki kanalda tekneler sürüklenirken, tepemizdeki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor.

Kanatlarım hafifçe gerilmiş durumda ve Slade arada bir parmağını kanatlarımın üzerinde gezdirerek beni ürpertiyor.

Birkaç fae yanımdan geçiyor ve bana el sallayarak gülümsüyorlar. Ben de gülümsüyorum, onlar gözden kaybolduktan sonra bile dudaklarım hala kıvrık. "Burası çok huzurlu, değil mi?" Herkese bakmak için dönerek söylüyorum. "Burada güneşin altında yiyecek ve içeceklerle oturmak ve herkesin geçip gidişini izlemek."

Slade bir elini bacağıma koyup hafifçe sıkarken, "Öyle," diyor.

O bana dokunmayı bırakmadı, ben de ona dokunmayı bırakmadım. Yaşanan dehşetin artçı sarsıntılarını yatıştırmak için ikimiz de sürekli olarak rahatlatıcı okşamalara uzanıyoruz. Birbirimize artık ölümün bizi ayırmadığına dair güvence vermek için.

Wick kendi içkisini bırakıp aramıza bakarken, "İşin sırrı sakın olmakta," diyor. Sessizdi. Yemekten daha fazla bir şey çiğniyor ve bana baktığında, ifşa etmeye hazır olduğunu anlıyorum.

"Annwyn'e monarşiyi ortadan kaldırmasını önereceğim. Bunun yerine bir meclis kuralım," diyor sandalyesinde doğrulurken.

İfadesi ciddi ama tutkulu ve muhtemelen tacı almaktan vazgeçtiğimden beri Annwyn'in geleceğinden başka bir şey düşünmediğini söyleyebilirim.

"Haberini tüm Annwyn'e yayabiliriz. Fae'leri Lydia'ya gelmeye ve yeni yasaların oluşturulmasına yardımcı olmaya davet edebiliriz. Kendini meclisin bir üyesi olarak öne sürmek isteyen herkes resmen ismini ekleyebilir ve biz de bunu oylama için halka sunarız. Her şeyi oylamaya sunacağız."

Gülümsüyorum. "Bence bu çok iyi bir fikir." "Zaman alacak," diye uyarıyor Slade.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Wick. "Bunu doğru yapmamız gerekiyor. Bu yüzden toplantı çok önemli olacak. Hem Fae hem de Olean seslerinin duyulmasını sağlayacak. Vulmin ve Vulmin olmayanlar. Ve sadece soylular değil. Adil olacak ve sorunları çözmemize ve Annwyn'in her köşesine göz kulak olmamıza yardımcı olabilecek tutkulu insanlarla dolu olacak. Artık tiranlık ve tek bir kişinin tüm kontrolü elinde tutma riski yok. Hepimiz biliyoruz ki çok fazla güce sahip olmak, en iyi niyetli kişileri bile daha fazlası için obur hale getirebilir. Bu yüzden eski bölge sınırlarını geri getiriyoruz. Bırakalım insanlar kendi hayatlarında söz sahibi olsunlar. Daha iyisini yaparız."

"Daha iyisini yaparız." Başımı sallayarak onaylıyorum, mutluluk göğsümü ısıtıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Wick."

Yanıtıma şaşırmış ama memnun olmuş gibi sandalyesinde kayıyor.

Tahtta hak iddia etmesi kolay olurdu. Ne de olsa Turley soyadına ve kanına sahip. Vulmin'i takip ediyor. Ancak Annwyn'in farklı bir yol denemesi gerektiğini fark etmesi, bana kendi güç oyunu yerine Annwyn'in iyiliğini düşündüğünü gösteriyor. Daha fazla gurur duyamazdım.

"Evet, şey... Bazı şeyler öğrendim. Uçmayı öğrenen kırık kanatlı bir kuştan."

İçimdeki sıcaklık yayılıyor ve onun yüz ifadesindeki geçici umudu görebiliyorum. Kırmızı teni hâlâ yara bere içinde ama iyileşiyor. Çamurlu gözleri aydınlanmış, sanki şimdiden daha parlak bir geleceğe bakıyormuş gibi.

"Barışı sağlamak zor olabilir," diyor Slade içkisini bırakırken. "Ama aynı zamanda muhafaza etmesi de zordur."

Eninde sonunda,

barış her zaman bozulur."

Wick başını sallar. "Öyle. Ve bir gün Carrick'ler gibi biri tekrar ortaya çıkabilir - kontrolü ele geçirmeye çalışacak biri. Ama bu arada biz daha iyisini yapıyoruz ve nesiller boyunca daha iyisini yapmaya devam edeceğimizi umuyoruz. Annwyn'i huzurlu kılıyoruz... yapabildiğimiz sürece."

İçkimi alıyorum. "Barışı korumanın şerefine."

Dördümüz de fincanlarımızı yere koymadan önce tokuşturuyoruz ve sonra Wick bana bakıyor. Bize planlarını anlattığı için rahatlamış görünüyor, sanki dünyayı ele geçirmeye hazırmış gibi. "Ayrıca senin ve Slade'in topluluğun ilk üyeleri olmanızı resmen rica etmek istiyorum."

Bir an için Slade'e bakarken nefesimi içime çekiyorum, kararsızlık içimde savaşıyor. "Bilmiyorum..."

Wick aceleyle, "Bana şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin," diyor. "Ama söz sahibi olmanı istiyorum. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Ancak görüş bildirmek ya da endişelerinizi dile getirmek istediğinizde, mecliste olmak size bu fırsatı verecek. Sen ve Slade sayesinde Annwyn bu ikinci şansı elde etti. O yüzden bunu bir düşün."

Slade ve ben cevap vermeden önce birbirimize bir kez daha bakıyoruz. "Tamam. Bunu düşüneceğiz."

Wick başını sallıyor ve masadan kalkıyor. Dönüp gitmeden önce, "Sana sonra yetişirim," der.

"Sen ne düşünüyorsun?" Elore'ye soruyorum.

Bakışları Wick'in geri çekilen formundan bana dönüyor ve sonra dudakları gülümseyerek kıvrılıyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben de öyle düşünüyorum."

Tam o sırada, zindan hücrelerinden saldıgım Orealı kadınlardan biri yol boyunca yanımızda yürüyor. Slade ve benim ilgilendiğimiz Drollard köylülerinden biri, iyileşirken ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin oluyoruz. Slade hepsiyle inanılmaz derecede ilgileniyor.

Durduğunda gözleri parlıyor. "Elore!" diyor selamlayarak. "Tekne gezintisi için nehre gidiyoruz. Gelmek ister misin?" Yüzü, yanağındaki kırbaç izinden dolayı hâlâ iyileşiyor ama şimdiden çok daha iyi görünüyor.

Elore başını sallar ve sandalyesinden kalkar. Uzaklaşmadan önce Slade'in başına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Kadın bana gülümsüyor ve ikisi birlikte suya doğru gidiyorlar.

"Sence iyi olacak mı?" Slade'e sessizce sordum.

Kadınla birlikte caddede yürürken annesini izliyor. "O güçlü biri," diyor, ama altında yatan pişmanlığı duyabiliyorum. "Artık buradayız ve o gitti. Umarım yeterince zaman geçerse iyileşebilir. Mutlu olur."

Başımı sallıyorum ama göğsüm daralıyor. "Yine de zor, değil mi?" Yumuşakça söylüyorum. "Burada güneş ışığı ve güzelliklerle çevrili bir yerde oturuyoruz, bir kez olsun tehlike ya da sorunlar ensemizde değil. Ama diğerlerinin iyi olup olmadığını bilmezken bunun tadını nasıl çıkarabiliriz ki?"

Slade sessiz kalıyor ama yeşil gözlerinin gölgesinde kendi endişesinin dolaştığını görüyorum.

"Senin ve zavallı annenin Ryatt'tan koparıldığınız için neler hissettiğinizi hayal bile edemiyorum," diyorum, hüzün gözlerimi ıslatarak. "Gazap senin ailen ve biz de onlardan koptuk. Tüm krallığından koparıldık. Yani... sen Orea'da bir kralsın ve burada..."

"Premiers'ım liderlik edecek. Dördüncüsü bensiz daha iyi. Seni bulduğumda önceliklerim değişti," diyor omzunu kaldırarak. "Pişman olduğumu söylemiyorum, sadece bir gerçeği ifade ediyorum. Dördüncü Bölge Isalee ve Warken ile emin ellerde -daha iyi ellerde-."

"Herkesi çok özlüyorum," diye itiraf ediyorum ona bakarken, midem ayrılığın acı tadıyla burkuluyor. "Ve hiçbirini asla bilemeyeceğiz. Eğer iyilerse. Eğer Carrick'i yendilerse." Burnumu çekiyorum, sanki üzüntümü geri çekmeye çalışıyormuşum gibi. "Onları bir daha asla göremeyeceğiz. Senin

Kardeşim, Lu, Osrik, Judd, Digby, Rissa... hiçbiri. Emonie'ye ne olduğunu da asla ğrenemeyeceğim. Biz sadece... koptuk." Parmaklarımı gözlerime bastırıp gözyaşlarımı siliyorum. "Bu barışın acımasız bir tarafı var."

"yle," diye cevap veriyor Slade sessizce, gözleri çekilmiş. "Yutulması zor bir gerçek." Bakışları ağaçların arasından ilerliyor ve uzakta görebildiğimiz platoya odaklanıyor. Glassworth Sarayı orada boş ve renklerle dolu bir şekilde duruyor.

Renk ve duman.

Wick, l askerler ve Cull'un ryeyen cesediyle baēa çıkmaları için büyük bir Vulmin grubu gönderdi... ve ayrıca Slade'in ejderhasıyla.

Tıpkı Slade gibi hissettiren o güzel, korkunç yaratık. Bizi gökyüzünde uçuran. Daha yeni aldıktan sonra elinden alındı.

"zr dilerim," diyorum sessizce ve gözleri tekrar Benim.

Ejderhasını kaybetmesinden nefret ediyorum, özellikle de

bir paranızı kaybetmenin nasıl bir Şey olduğunu bilirsiniz. Birinin gelip onu senden alması.

Slade öne doğru eğiliyor ve elimi iki elinin arasına alıyor. "Sen benim en önemli paramsın. Sana sahip olduğum sürece bir btnm."

Gözlerim dolup taēmak üzereyken parmakları parmaklarımı kavırıyor ve beni sıcaklığıyla sarıyor.

"Birbirimizin tadını çıkaracağız, tamam mı?" diyor usulca. "Kendimize Orea'daki herkesin iyi olduğunu söyleyeceğiz, çünkü bunu yapmak zorundayız. Onlar da bizimle aynı Şeyi yapıyor olacaklar. Ayrılığı bu şekilde atlatacağız. Bu Şekilde devam edeceğiz."

Baēımı salladım. "Haklısın."

Her zaman tatlımızın yanında bir acı olacak. Pürüzsüz yzeyimizde keskin bir kenar. Hepsini özleyeceğim. Çaresizce. Ama Slade haklı. İyi olduklarına inanmamız ve birbirimizin tadını çıkarmamız gerekecek.

Çünkü çok şey kaybettik ve bize çok şey verildi.

Bazen hayat böyledir. Lütuf içinde fedakarlık, zafer içinde kayıp, iyileştikten sonra yara.

Ama birbirimize sahibiz.

Ellerimizi kucağıma yerleştirmeden önce parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Bir süre burada sessizlik içinde oturuyoruz, düşüncelerimiz kafalarımızın etrafında sürüklenen ve ağ gibi birbirine yapışan ipler gibi toplanıyor.

"Sanırım bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz," diyorum fincanıma uzanırken ve kabarcıkların mükemmel akışlar halinde yükselmesini izlerken. "Sen bir kral değilsin, ben de bir kraliçe değilim ve burada, fae aleminde birlikteyiz. Ama... şimdi ne olacak?"

Slade dirseğini sandalyenin koluna dayamış, beni izlerken başparmağını alt dudağına sürtüyor. Sırtındakileri içeri çekmiş olsa da kolundaki sivri uçlar sergileniyor. Asker derisi ya da üzerine tam oturmayan bir pantolon giymek yerine, koyu yeşil bir ceket ve üzerine tam oturan siyah bir pantolon giymiş.

O kadar yakışıklı görünüyor ki nabzım atıyor.

Zıpla.

"Annwyn için buna bir cevap verdin. Şimdi, ben Sanırım kendin için bir cevap vermenin zamanı geldi," diyor sonunda. "Biz," diye düzeltiyorum.

"Her zaman biz," diye kabul ediyor. "Ama sana daha önce de söyledim, Saka Kuşu. İstedğin hayata sahip olmanı istiyorum," diyor bana, sesi alçalarak. "Bu ister dünyayı gezmek olsun, ister ormanda bir kulübede saklanmak..."

Daha önce bir arabanın duvarları arasında konuştuğumuz sözleri hatırlayınca nefesim kesildi. Dördüncü Krallık'taki caddede çok uygunsuz şeyler yapmadan hemen önce.

"Eğer bir dağa tırmanmak ya da kendi ellerinizle bir şeyler inşa etmek ya da bir barda oturmak, müzik yapmak ya da tüm gününüzü sevişerek geçirmek istiyorsanız..." Onun alçak sesi benim

sıcak bir ten. "Ama ben seninim, sen de benimsin ve her zaman ihtiyacın olanı aldığından emin olacağım."

Kalbim küt küt atıyor, yanaklarım güneşten çok daha fazla ısınıyor. "Yani soru şimdi ne olduğu değil. Asıl soru... şimdi ne istiyorsun?" diye soruyor.

"İstiyorum..." Zor yutkunuyorum.

Slade öne uzanıp saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor. "Anlat bana."

Gerçeğim tam orada duruyordu, ben de dökülmesine izin verdim. "Seni Geisel'a götürmek istiyorum. Seni orada bana yardım eden fae'lerle tanıştırmak istiyorum. Sana Saira Turley ve benim düştüğümüz çiçek tarlasını göstermek istiyorum."

Dudakları kıvrılıyor, parmağının boynuma doğru yavaşça sürüklenişini takip ederek neredeyse pullarıma değiyor. "Başka ne var, Saka Kuşu?"

"Estelia'nın puf keklerinden yemek istiyorum. En az bir düzine."

Tam bir sırtışa dönüşüyor. "En azından," diyor başını sallayarak. "Başka ne var?"

"Ben istiyorum..."

"Anlat bana," diyor tekrar, beni teşvik ederek.

"Bryol'a geri dönmek istiyorum," diye sesimde bir titremeyle sessizce itiraf ediyorum. "Orayı yeniden inşa etmenin bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum. Orada öylece harabe halinde bırakılmasından nefret ediyorum. Muhtemelen çok zaman alacağını biliyorum ve eminim birileriyle konuşmamız gerekecek ve belki de aptalca ama-"

Slade çenemi kavrayıp beni durduruyor. "Bu aptalca değil Auren. Büyüdüğün, aileni en son gördüğün şehri yeniden inşa etmek istiyorsan, yapacağımız şey bu. Gerekirse tuğla tuğla." Dokunuşu yüzümün yan tarafını kavramak için hareket ediyor. "Dünya kadar vaktimiz var. Her gün bizim bir günümüz olacak. Nasıl istersek öyle geçireceğiz. Tamam mı?"

Hem rahatlamış hem de minnettar bir şekilde yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ona Bryol'dan bahsederken neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Bundan daha iyisini bilmeliydim. Çünkü Slade

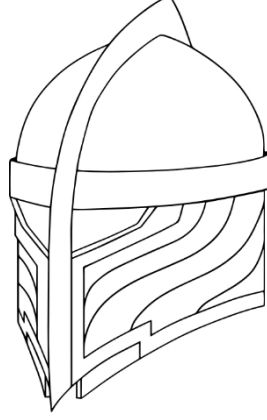
Her zaman tam olarak ona ihtiyacım olduğu gibi tepki verir.
O benim diğerk yarım.

-Kalbimin attığı yönü biliyor. Hep biliyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum, Saka Kuşu." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hadi Geisel ve Bryol'a gidelim. Ne zaman gitmek istersin?"

Yüzümü mutlu bir gülümseme kaplıyor. "En kısa zamanda yapabilirim."

BÖLÜM 68

KOMUTAN RYATT

İki fae'nin arasına bakıyorum, tüm duyularım karıncalanıyor. Belli ki bizden bir şey saklıyorlar ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Adamın kadını tekmelemek üzere olduğunu ilk gördüğümde hemen harekete geçtim ve adamı kadından uzaklaştırmak için koştum.

Bir an için bana Slade'in babasının anneme vurduğunu gördüğüm onca zamanı hatırlattı. O zamanlar çaresizdim ve bir şey yapamayacak kadar küçüktüm. Bu yüzden adamın ayağını geri attığını görmek gözümü kıpkırmızı yaptı.

Ama bu kadın benim annem değil. O bir Fae. Bir Taş Kılıç. Ve hayatımda çok açık bir şekilde ortaya çıkan bir şey varsa, o da bir fae'ye güvenemeyeceğindir. Kardeşim ve Auren dışında, tanıdığım ya da karşılaştığım herkesten nefret ettim.

Cevaplara ihtiyacım var ve iki fae'nin de bana bu cevapları vermek istemediği açık. Kadının morarmış yüzüne dik dik bakıyorum, sol kulağından çıkan ve ince kıvrımlarla kulağının etrafını saran garip küçük boynuza bakıyorum.

Ne kadar kötü dövülmüş olursa olsun, kendime ona acımamam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. O bir asker. Buraya bizi işgal etmek ve katletmek niyetiyle geldi.

O ve diğ er fae bir çeşit bakı ıyorlar. Ona sorduğ u soruları anlamıyorum, ama ona hançer gibi bakıyor.

Ama ben daha çok onun yüz ifadesiyle ilgileniyorum. Çünkü o tuhaf gözlerinde heyecanlı bir umuda benzeyen bir parıltı var. Ve onun heyecanlandığ ı bir şey bizim için iyi olamaz.

"Nereye varacağ ını söylemiştin," diye tekrarlıyorum, yakasından tutarken ona doğ ru bakıyorum. "Bu ne anlama geliyor? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir şey söyleme yoksa seni ezerim!" diye bağıırıyor diğ er fae ona, tam da Lu'ya saldırmaya çalışırken.

Ancak Lu'yu hafife aldığ ı çok açık çünkü adam onu geri püskürtmek için bacağ ına vurmaya  alı tığ ında Lu ayağ ını geri savurup adamın  akağ ına tekme atıyor. Tıpkı kadına yapacağ ı gibi, yani Lu'nun bunu tesadüfen yaptığını sanmıyorum. Bilincini kaybetmeden önce kahverengi gözleri bir anlığ ına parlıyor.

Kaşlarını kalkıyor ama Lu bana bakıp omuz silkiyor.

 imenlere bakıyorum. Kardan büyüyerek mükemmel bir daire oluşturmuş ve hatta içinden beyaz ve mor çiçekler bile açmış. Doğ al olamayacak kadar garip.

"Bu ne anlama geliyor?" Fae kadına sordum. "Bunu sen mi yaptın?"

Homurdanıyor ama daha çok hırıltı gibi çıkıyor. Sanırım burnu kırılmış olabilir. "Ben mi? Saçmalama. Benim b y m n  imenle hiçbir ilgisi yok."

"Yani bu onun büyüsü m ?"

Tereddüt ediyor. "Ben  yle bir şey demedim."

Dişlerimi gıcırdatarak hırlıyorum. "Bana cevap vermeye ba layacaksın, yoksa kendini yine kılıcımın ucunda bulacaksın."

"Ama sana bir cevap verdim," diye sinirlenerek tersliyor. "Sana bunun benim sihrim olmad ğ ını söyledim."

"Yalan söylüyor olabilirsin."

Dudakları birbirine yapışıyor ve sonra eli kalkıp yüzümün yan tarafına bir tokat atıyor - sert değil ama şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmama yetecek bir güçle.

"Sen-" Yüzü aniden değişmeye başlayınca söylemek üzere olduğum şey kesildi.

Şok içinde arkama yaslanıyorum, cildinin gerilmesini ve solmasını, saçlarının koyulaşmasını, yüz şeklinin değişmesini ve çene hattının keskinleşmesini izliyorum. Sonra daha da şaşıyorum, çünkü o bir şekilde... bana dönüşmüş.

Hala şiş ve morarmış, ama kesinlikle benim yüz.

Sanki yanıyormuş gibi bırakıyorum ve geri yuvarlanıyor,
Karın içine kış üstü iniş.

"Ne oluyor lan?" Nabzım kulaklarımda fırıl fırıl dönerken bağıriyorum.

"Ne oluyor lan?" diye alay ediyor, belli ki bana benzemesi gereken tiz bir sesle.

Arkamda, Lu'nun nefesinin altından homurdandığını duyuyorum.

Fae yüzünü buruşturuyor ve tek gözünü deviriyor.

Benim

Göz. Daha önceki kırmızı-turuncu yerine şimdi yeşil. "Yalan söylediğimi söylemeye çalıştın. Bu yalan söylemediğimi kanıtlıyor.

Benim cazibe büyüm var," diyor bana, her bir özelliğiyle kendine dönüşmeden önce. "Gördün mü? O otların benimle hiçbir ilgisi yok."

Ben ona ters ters bakarken o kendini yukarı itmeye çalışıyor. "Yani yalan söylemedin ama doğuştan yalancısın," diye karşı çıkıyorum. "Sihirini her kullandığında, kim olduğun hakkında yalan söylüyorsun."

"Evet...şey..." Ayağa kalkabilmek için vücudunu yana doğru döndürmeye çalışırken pantolonunu indiriyor, ama sonra rengi soluyor ve bir elini kaburgalarına bastırıyor. "I-
" Nefes alıp veriyor ve karda geriye doğru yığılırken pes ediyor. "Şu anda esprili bir karşılık bulamıyorum. Çok fazla acı insanın espri yeteneğini yok ediyor."

"Tanrı aşkına," diye bağırdığını duyuyorum Rissa'nın ve sonra aceleyle yanıma geliyor. Ben onu durduramadan yanımdan geçip kadının önünde diz çöküyor.

"Rissa," diye homurdanıyor Osrik.

Kafasını çevirip ona ters ters bakarak takip etmesini engelliyor. Öfkesi bana dönmeden önce ona "Bana Rissa deme," diyor. "Ve sen. Senin neyin var Komutan? Bu kadının incindiğini göremiyor musun?"

"O bir Fae."

"Evet, hepinize göre kardeşiniz de öyle," diye feveran ediyor Rissa. "Auren de öyle, yani sen-"

"Bekle," diye ağzından kaçırıyor Fae, şok içinde gözlerini kırıştıtararak. "Auren mi dedin?"

Herkes duraklar.

"Evet..." Rissa dikkatle başlar, gözleri onun üzerinde gezinir.

"Auren'i tanıyorum!" diye bağırarak Rissa'nın şaşkın bir nefes almasına neden olur.

Ama tiksintiyle başımı sallıyorum. "Yeter," diye homurdanıyorum Rissa'ya bakmadan önce. "Seni kandırıyor. Sakın kanma."

"Ben değilim!"

Ne küçük bir yalancı.

"Peki." Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "O zaman Auren'i nereden tanıyorsun?"

Bakışları herkesin yüz ifadesini ölçmek istercesine etrafta geziniyor.

Digby öne çıkar. "Neye benziyor?" Yüzü güvensizlikle buruşmuş ama gözlerinde başımı sallamak istediğim bir umut ışığı var. O daha iyi bilmeli.

"Evet," diye meydan okuyor Lu. "Eğer onu tanıyorsanız, kolayca tarif edebilirsiniz."

Bu oyunu izliyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, fae tereddüt ediyor. Düşüncelerinin bizi sarmak için bir yalan ağı ördüğünü görebiliyorum.

"Gördün mü?" Yüzünü işaret ederek söylüyorum. "Bizi kandırmaya çalışıyor. Ortaya çıkan ilk bilgi parçasına yapıştı. Fae hilelerinden başka bir şey değil."

Gözlerini bana diyor ama bu etki pek bir işe yaramıyor çünkü zaten neredeyse şişmiş durumdalar. "Bu bir numara değil," diye tersliyor. "Ve senden hoşlanmıyorum. Ses tonun kötü. Ton. Kötü bir ton." Gözlerini kırıştırıyor ve oturduğu yerde sallanıyor, ama Rissa'nın tutuşu onu dik tutuyor. "Yalan söylemediğimi kanıtlayacağım."

Fae bir elini alnından çenesine doğru sürüklüyor ve birden yüzü susuz bir tufanla doluyor. Ardından parlak, ışıltılı altın rengi bir ten beliriyor, yanakları parlıyor, gözleri Auren'inkilerle aynı altın renginde.

Gözlerim açılıyor. Digby'nin nefes aldığını duydum.

"Yüce Tanrım, onu tanıyor!" Rissa haykırır.

Fae terini siler gibi yüzünü ovuşturuyor ve büyü çözülerek cildi tekrar normal tonuna dönüyor. "İşte," diyor mağrur bir zaferle. "Şimdi Auren'i nereden tanıyorsun?"

Başka biri bu fae'ye bize karşı kullanabileceği daha fazla bilgi vermeden önce, "Onu tanıyoruz," diyorum. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

Rissa başını bana doğru sallıyor, yanaklarında kızgınlığını gösteren iki pembe leke beliriyor. "Neyin var senin?"

"Evet, senin neyin var?" diye tekrarlıyor Fae.

Azı dişlerim sinirlenerek birbirine sürtünüyor ama dikkatimi Rissa'dan ayırmıyorum. "Bu sadece Auren'i gördüğünü kanıtladı. Dost mu düşman mı bilmiyoruz."

Rissa etkilenmiş görünmüyor. "Hadi, seni kaldıralım," diyor kadına. "Güzel ve kolay."

Rissa'nın yardımıyla, fae ayakta durmayı başarır. Zor nefes alıyor, yüzündeki kan çekildikçe ifadesi acıya dönüşüyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor, ama Rissa onu tutmaya devam ediyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. Sonra gözleri arkamızdaki bir şeye takılıyor ve hareketsiz kalıyor. "Harika gökyüzü, o da ne?"

Argo'nun yanımıza indiğini görmek için hepimiz dönüyoruz. Başını baygın fae'ye doğru çeviriyor ve bir hırıltı çıkarıyor.

"Timberwing," diyor Rissa umursamaz bir tavırla. "Auren'in iyi olup olmadığını söyleyebilir misin? Hâlâ fae aleminde mi? Kral Ravinger onu buldu mu?"

"Rissa-" diye homurdanıyorum, tam o sırada Osrik tepinerek yanıma geliyor. "Ravinger kralı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama O da orada. Onu son gördüğümde Taş Kral'la savaşıyordu ve sonra kaçtı, beni de yanında götürdü."

Düşüncelerim onun cevaplarıyla çalkalanıyor, ama ne kadar mükemmel ifade edildiklerini fark etmekten kendimi alamıyorum. Aslında bize pek bir şey söylemeden, çok şey biliyormuş gibi görünmesine yetecek kadar bilgi.

Lu ve ben birbirimize ihtiyatla bakıyoruz.

Osrik Rissa'nın kolunu tutmak için hamle yaptığında, Rissa omuz silkerek onu reddediyor. Nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum.

"Adın ne senin?" diye soruyor fae'ye.

"Emonie."

I göz kırpma	İnanılmaz bir şekilde.
"Senin isim	kafiyeler ile

Düşman mı?"

Homurtu ile alay arasında bir ses çıkarıyor. Her iki şekilde de hırıltılı. "Aslında düşünürseniz biraz komik," diyor ama hepimiz ona bakmaya devam edince iç çekiyor. "Oreanların daha iyi bir mizah anlayışına ihtiyacı var. Bakın, dünyanızı işgal edip sizi öldürmeye çalıştığımız için şu anda Fae'lere güvenmediğinizi biliyorum ama ben bir Taş Kılıç değilim. Ben sizin tarafınızdayım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Taş Kılıç zırhı giymeseydin sana inanmaya daha meyilli olabilirdik," diyorum dişlerimi sıkarak.

Taktığını unutmuş gibi çakıl taşlı göğüs plakasına bakıyor. "Ah, bu. Askerlere uyum sağlamak için kılık değiştirmek zorunda kaldım."

"Uygun."

Keskin bir nefes alır. "Bak, bana güvenmiyorsun ve bunu anlıyorum. Ama ben senin tarafındayım ve Auren benim arkadaşım."

Birkaç saniye ona baktım. "Pekâlâ o zaman, eğer o senin arkadaşınsa, eğer gerçekten yardım etmek için buradaysan, bunu bize kanıtla. Bana şu çimen çemberinin ne olduğunu söyle."

Bakışları hâlâ baygın olan fae de dahil olmak üzere herkesin üzerinde dalgalanıyor.

Sessiz kalmaya devam edince başımı sallıyorum. "Onu lanet olası uçurumdan aşağı atmamız."

"Bu bir peri yüzüğü!" Emonie ağzından kaçırdı. Kıpırdamadım.

"Bir... peri yüzüğü mü?"

Ama bu terimi daha önce de duymuştum. Uzun zaman önce.

Lu'nun kaşları düşer. Osrik ve Digby çimenlere doğru bakarlar.

"Peri yüzüğü nedir?" Rissa merakla sorar.

"Boktan bir durum, pişman olmasam iyi olur..." Emonie kendini toparlayıp bana doğru bakmadan önce nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. "Peri yüzüğü bir dayanaktır. Zangoçlar Annwyn'in damarına dokunarak yaparlar."

Lu, "Hiçbir şey söylememek için çok fazla kelime sarf ettin," diyor.

"Basitçe söylemek gerekirse, bu sizi taşımanın bir yolu. Eğer bir peri halkasına girerseniz, başka bir yere götürülürsünüz."

Nefesim kesiliyor. Herkesin gözleri etrafta dolaşıyor, sanki hepimiz bu bilgiyi nasıl algıladığımızı görmeye çalışıyormuşuz gibi.

Ama sonra diğer fae'ye sorduğu önceki soru aklıma geldi. "Bekle bir saniye... Diğer fae'ye nereye gittiğini sormuştun." Nabzım hızlanmaya başladı. "Bu yüzük nereye gidiyor?" Dikkatlice soruyorum, sorum askıda kalıyor.

"Şey..." diye başlıyor yavaşça. "Sanırım Annwyn'e bağlanıyor."

Şok içindeyim.

Olasılıklarla.
Umutla.

"Yani... Annwyn'e ulaşabileceğimizi mi söylüyorsun?"
Lu kuşkuyla sorar.

Emonie diğer fae'ye bir bakış atıyor. "Sanırım öyle. Gerçi o bir kopyası değil - büyüğü çöküşte ölen ikizinde işe yaradı. Ama yine de bir şekilde onu kullandıklarını düşünüyorum."

"Onları bulmak için Annwyn'e gidebiliriz," diyor Digby, bakışlarını bana çevirerek.

Kalbim yumruklarını göğsüme vuruyor, delip geçmekle tehdit ediyor.

Ama Lu yanıma gelip kolumu tutuyor ve beni fae'den uzaklaştırıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı, ciddi gözleri bana kilitlenmişti. "Ama buna güvenebilir miyiz bilmiyoruz."

Hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Biliyorum."

Düşünceler dönüp duruyor ve kardeşimin Dördüncü'den ayrılmadan önceki yüzünü görüyorum. Bana söylediklerini hatırlıyorum.

Orea'nın senin sayende bir şansı var.

Bana inandı. Bana güvendi. Ve şimdi Orea güvende olduğuna göre, tek istediğim onun güvende olduğundan emin olmak. Annemizin ve Auren'in de.

Lu'ya bakarak başımı sallıyorum. "Yapmak zorundayız."

Muhtemelen bir oyun. Bu Fae'ler muhtemelen bir tuzak kuruyorlar. Ama onları bulmaya çalışmalıyız.

Ondan Osrik'e bakıyorum. Digby'ye.

Rissa'ya. "Ben giderim," diyorum sonunda.

"Hayır."

Cevap dördünden de aynı anda gelir. Argo bile bir ses çıkarıyor.

Os başını sallıyor. "Bunu yapacak mıyız? O zaman birlikte yapacağız. Ya hep ya hiç."

"Bekle, hepiniz gerçekten Annwyn'e mi girmek istiyorsunuz?" Emonie şaşkınlıkla sorar.

"Biz ihtiyaç için bulmak Auren ve ve diğerleri," Rissa açıklıyor.

Fae turuncu uçlu saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.
"Hepiniz onu önemsiyor musunuz?"

Digby basitçe cevap verir. "Evet."

Başka bir ayrıntı yok, sadece tek bir kelime, ama o kadar doğru söylenmiş ki sorgulamıyor.

"Tamam. Deneyebiliriz. Ama benim de geçmeme izin vermelisiniz," diyor Emonie, kurumuş, çatlamış dudaklarını ıslatarak, gözleri çaresizlik içinde yuvarlaklaşarak. "Ben buraya ait değilim."

"Bu konuda anlaşılabiriz," diyorum. "Bize nasıl çalıştığını anlat." "Bilmiyorum," diyor, yüzünü buruşturarak.

Yine kaburga. "Bu benim sihrim değil, unuttun mu? Ama bu bir peri yüzüğü, şimdiye kadar gördüğümde üç kat daha büyük olsa bile. Tek bildiğim içinde durduğumuz. Gerisini zil halleder. Daha fazla detay için Friano'yu uyandırmanızı öneririm. Bu konuda çok gergin."

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Evet, evet. Tehditler falan," diye iç çekerek mırıldanıyor. "Burada kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Alınma ama Orea leş gibi kokuyor. Hava kalitesi berbat."

Çenem geriliyor. Bu fae derimin altına giriyor.
Arkamı dönüyorum. "Os?"

"Evet," diyor Friano'nun yanına gitmeden önce.

Önsöz söylemeden, baygın fae'yi kardan çekip çıkarıyor ve ayakları havada sallanana kadar cüppesinin önünden tutuyor. Diğer eliyle Os onun karnına yumruk atıyor.

Vücudu sarsılarak uyanan Friano'nun boğazından boğuk bir ses çıkar. Tutulduğunu fark ettiğinde Osrik'in elini pençeleyerek çekmeye çalışır ama bu hiçbir işe yaramaz.

Yanına gittim ve kılıcımı gözüne doğrulttum. Donup kalıyor. "Beni çok dikkatli dinle," diyorum sessizce, ses tonum üzerinde durduğum kardan daha soğuk. "Hayatın benim umurumda değil ama senin umurunda. Ve eğer onu elinde tutmak istiyorsan bizi bu peri halkasından geçirip Annwyn'e götür."

Gözleri parlıyor ve sonra dikkatini Emonie'ye kilitliyor. "Seni hain küçük fahişe! Seni öldüreceğim!"

"Öldürülecek olan tek kişi sensin. Tabii bizi geçirmezsensin."

Öfke yüzünü sertleştirir.

"Tamam." Kılıcımı kaldırdım ve döndüm.

"Herkes etrafında dursun. Aynı anda içeri gireceğiz," diye emrediyorum.

Rissa, Emonie'nin topallayarak gelmesine yardım ederken, geri kalanımız çemberin etrafında dönüyoruz.

Argo çemberin hemen dışında adımlarken sızlanıyor ve pençelerini tırmalıyor. "Dördüncüye geri dön, Argo," diye sesleniyorum ona ama bana hırslayarak dişlerini gösteriyor. Friano tekrar debelenmeye başlıyor, bacaklarını tekmeliyor ama Osrik yerinden kıpırdamıyor. "Bırak beni, seni Orean pisliği," diyor fae

Tükürür.

Os, boştaki eliyle Rissa'yı tutmak için uzanmadan önce, "Hayır," diye yanıtlar.

Grubuma bakıyorum, kaslarım sertleşiyor, nabzım çarpıyor.

Şimdi ya da asla.

"Üç deyince," diye mırıldanıyorum. "Bir, iki, üç..."

Herkes aynı anda ringin içine adım atıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Zar zor sığıyoruz, kollarımız birbirine kenetlenmiş, herkes gergin ve bekliyor.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Gözlerim Emonie'ye kayıyor ama o Friano'ya bakıyor.

"İşe yaramasını sağla," diye talep ediyor.

çaresizlik. "Bizi hemen Annwyn'e geri götür."

Friano sessizce reddederek ona bakar.

Göz açıp kapayıncaya kadar Osrik onu boğazından yakaladı ve fae diz çökmek zorunda kalana kadar aşağı itti. "İşe yarasın, fae," diye homurdanıyor.

Friano'nun tek yaptığı ters ters bakmaya devam etmek olunca Lu hançerini çıkarıp boğazını kesmeye başlıyor. Bıçağı sürükleniyor ve adamın kanını damlatıyor. İlahi lanet olası boğazını şimdi ve burada keseceğini açıkça

belirtiyor.

Fae anında panikler.

Başı sarsılıyor, gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak. "Tamam!" diye bağıyor.

"Hayatta son şansın," diye çıkıştım. "Çünkü tahmin et ne oldu? Seni öldürsek bile benim için fark etmez. Bu yüzüğün bizi bir yere götüreceğine gerçekten inanmıyorum. Bence sen saçmalıyorsun."

Friano'dan akan nefret o kadar hararetli ki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Diğer taraftaki askerlerimiz sizi parçalara ayıracak. Hepinizi," diye tehdit ediyor ve bakışlarını Emonie'ye diyor. "İzlemekten zevk alacağım."

Elini yere vuruyor. Anında, avucunun altında bir işaret fişegi tutuşuyor ve Argo'nun tiz bir çığlık attığını duyuyorum.

Işık bembeyaz yanıyor ve elinden yayılıyor, çimenli çemberden yukarı doğru çıkıyor. Tüm halka aydınlanırken şaşkınlık çığlıkları duyuyorum. Bedenim saldırıya hazırlanıyor, ellerim kılıcımın kabzasını kavlıyor.

Göz ucuyla Argo'nun havaya fırladığını ve panik içinde bize doğru uçtuğunu görüyorum. Tam ışıklı çemberi geçerken boğazından bir kükreme yuvarlanıyor.

Sonra dünya parçalanan ışıktaki çözülür.

Bir şey bana doğru uzanıp beni yakalamaya çalışırken nefesimi içime çekiyorum. Gerçek bir dokunuşu olmayan ama yine de beni rehin tutan görünmez, cılız parmaklarla etrafımı sarıyor.

Mide bulantısı içime doluyor ve yaşadığım panik beni soğuk terler dökmeye itiyor. Diğerlerine seslenmeye çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Sıkıştırılıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi.

İçime öfke doldu.

Bu lanet bir numara. Bu Fae bizi öldürüyor.

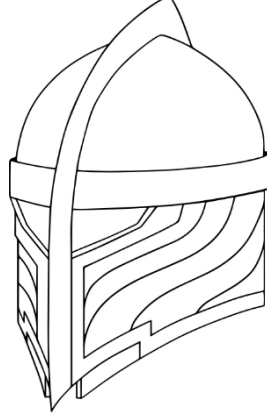
Nefes alamıyorum. Bu kör edici ışıktan başka bir şey göremiyorum. Bırakmayan bu daraltıcı büyünün içinde sıkışıp öleceğiz.

Yere indiğimde aniden sert zemin yan tarafıma çarpıyor, artık bedensiz parmaklar sıkıyor ve bir nefes çekebiliyorum.

Hepimiz birbirimizin üzerine devrildik, sadece uzuvlarımız birbirine karıştı ve gözlerim etrafta sallanıyor.

Sonra bir çığlık duydum.

BÖLÜM 69

KOMUTAN RYATT

Kendimi toparlama şansım bile yok.

Çılgılığını duyunca hemen ayağa fırlıyorum, başım hâlâ dönüyor. Gözlerim Friano'yu buluyor ve onun bir şekilde bir hançer kaptığını ve Emonie'ye doğru savurduğunu görüyorum.

Vücudum o kadar hızlı hareket ediyor ki ben bile ne yaptığımı takip edemiyorum.

Saf öfke kontrolü ele geçirdi.

Bıçak ona saplanmadan hemen önce, tüm gücümle Friano'nun yanına çarpıyorum ve onu yere düşürüyorum. Fae ve ben yuvarlanırken bir çılgılık koptu. Dişlerimi göstererek hançeri elinden çekip alıyorum ve göğsüne saplıyorum. Şok olmuş yüzü bir saniyeliğine bana bakıyor ve sonra tüm vücudu gevşiyor.

Öldü. Bir anda.

Şok içinde bakakalıyorum, bıçağa ve onun kırpışmayan gözlerine bakıyorum, zor nefes alıyorum.

Kahretsin.

Etrafımda dönüyorum ve Osrik'in Rissa'yı ringin dışına çektiğini görüyorum... tam da çimen çemberi solup ölürken.

Ben koşarken herkes bana bakıyor. Yüzüğe bakarken "Siktir," diye fısıldadım. Sonra elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sesim yükseliyor. "Siktir!"

Bağırışım yankılanıyor ve Argo'nun karşılık olarak bir hırıltı çıkardığını duyunca irkiliyorum.

Geçti.

Dönüyorum, çılgınca bakıyorum. Ama herkesi görüyorum. Os ve Rissa, Lu, Digby, Emonie. Herkes buraya gelmeyi başarmış.

İşte...

Manzarayı seyrediyorum. Hemen önümüzde dik bir uçurum ve düz platonun tepesinde bize bakan renkli, ışıltılı bir saray var. Etrafımız yemyeşil ve üstümüzde mor bir gökyüzü var.

"Bu..." Lu titreyerek başlar.

Emonie şişmiş ve çatlamış dudaklarının arasından rahatlamış bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Annwyn."

Buradayız, işe yaradı, ama...

"Hiç düşünmedim bile," diyorum başımı kendime sallayarak. "Onu öylece öldürdüm."

Dönerek Emonie'ye doğru ilerledim ve onu yerden kaldırdım. Sert tutuşumdan tıslıyor. "Yüzük öldü. Geri dönebilir miyiz?" Umutsuzca soruyorum. Tereddüt ettiğinde onu sarsıyorum. "Geri dönebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bir peri yüzüğünün başka bir diyarda görünmesini sağlayabilen bir zil sesi duymadım. Friano'nun onu nasıl manipüle ettiğini bilmiyorum."

Farkındalık, ayıltıcı bir suyla üzerime dökülüyor. Burada kapana kısıldık. Her şeyden daha çok nefret ettiğim yer.

Emonie sertçe yutkunuyor, tutuşum karşısında soluyor ve onu serbest bırakmak için yeterli gücü bir araya getiriyorum. Geriye doğru sendeliyor ama ben adımlamaya başladığımda ayakta kalmayı başarıyor.

"Zil sesini bulmaya çalışabiliriz, Brennur. Bakalım Vulmin onu yakalamış mı? Belki o yapabilir..." Emonie girişimde bulunuyor ama sesi kuşkulu çıkıyor. "Belki de ikizlerle bir ilgisi vardı," diyor başını ölü fae'ye doğru eğerek. "Bilmiyorum."

Böyle bir aptal olduğum için kendime lanet ediyorum. Öfke içimde çalkalanıyor, dönüp onu işaret etmeme neden

oluyor. "Bu

senin hatan."

Geriye çekildi, kırmızı gözleri parladı. "Ben mi? Sana onu öldürmeni söylemedim!"

Bir hırıltı çıkarıyorum ama Lu önüme geçiyor. "Sakin ol," diye tersledi. "Bu iş bitti. Orea'ya dönmek için başka bir zil bulacağız, tamam mı? Aklını başına topla. Önemli olana odaklan. Anneni bulabiliriz. Slade ve Auren'i bulabiliriz."

Nefes alıp veriyorum. O haklı. Öfkeliyim ama kendime öfkelendiğimi biliyorum. Panikle saldırıyorum çünkü buradan nefret ediyorum. Burada sıkışıp kalma düşüncesinden nefret ediyorum.

"Onları bulmak için buradayız," diye tekrarlıyor Lu. "Yani önce bunu yapacağız."

Çenem öyle kilitlendi ki dişlerim kırılma tehlikesi geçiriyor ama derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Evet."

"İyi misin?" diye soruyor. "Çünkü lanet olası Fae diyarındayız. Kendimize çeki düzen vermeliyiz Ry."

Suçluluk duygusu beni ısılatıyor. "Haklısın." Herkese bakmadan önce sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Sadece tepki gösterdin," diyor Lu iç çekerek. "Bir kadını incitmeye çalışan bir adamı dışarı çıkardığını ilk kez görmüyoruz."

"Hayır," diyor Os bana bakarak. "Zaten eline fırsat geçtiği anda bizi sırtımızdan bıçaklayacaktı. O bizden daha iyi."

"Şimdi nereye gitmeliyiz?" Digby çok sinirlenmiş bir Argo'nun yanında dururken soruyor.

Emonie canavara ihtiyatla bakmaya devam ediyor, ama Digby'nin sorusuna bakıyor. "Şey... burası başkent." Kolunu çok yükseğe kaldıramasa da bir parmağını işaret ediyor. "Lydia," diyor ve bakışlarımızı şehre yönlendiriyor. Hemen yanındaki ormanın içine doğru kıvrılan bir nehir görebiliyorum ve uzun ağaçların arasından binaların görüntülerini yakalayabiliyorum. "Auren'i en son gördüğüm yer orası."

Doğruyu söylediğine dair sadece küçük bir inancım var. Ama tek bir kırıntı bile alev alabilir.

"Gidelim," dedim.

Grubumuz vadideki toprak yolda yürürken Argo yere alçaktan uçuyor, daha fazla uzaklaşmak istemeyerek üzerimizde daireler çiziyor. Platodan ve saraydan uzaklaşıp uçurumun kenarından dökülen şelaleden uzaklaşıyoruz.

"Tetikte olun," diyorum omzumun üzerinden. "Ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz."

Yolda ilerlerken Emonie'yi yanımda tutmaya özen gösteriyorum. Her adımda yüzünü buruştururken gözlerim sürekli ona kayıyor. "Seni kimin dövdüğünü bana söyleyecek misin?"

"Neden? Onlara teşekkür mü etmek istiyorsun?" diye karşılık veriyor, sözlerinden alay damlıyor.

Çenem geriliyor. Dikkatim şehre odaklanırken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Doğruyu söylediğimi anladığında kendini çok kötü hissedeceksin," diye şarkı söylüyor, sonra tekrar sallanıyor ve neredeyse yoldan çıkıyordu.

Elim onu sabitlemek için kolunu tutmaya uzanıyor, acı dolu bir soluk çektiğinde parmaklarım anında yumuşuyor.

"Daha nazik bir dokunuşa sahip olmayı öğrenmeniz gerekiyor Komutan," diyor kesik kesik gülerek.

"Konuşmayı kes."

"Ohh. Sessiz tip, ha? Genelde onları severim. Bir erkek ne kadar az konuşursa o kadar iyidir. Yine de senin için işe yaramıyor gibi görünüyor. Belki daha sessiz olmaya çalışmalısın?"

Sinirim çenemde zıplıyor. "Çok sinir bozucusun."

Topallayarak ilerlerken kolunu tuttuğum yerden çekiyor. "Ben olmasaydım burada olmazdın," diye karşılık veriyor. "O yüzden belki biraz minnettar olabilirsin."

"Elbette," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Bir pusuya düşmek üzere değilsek ya da yalan söylediğini teyit etmediğim sürece. O zaman minnettarlık listede son sırada yer alacak."

"Ama hâlâ listede. Bu iyi bir şey."

Kızgınlık gözlerimi sıkılaştırıyor. Bu fae'den kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

"Auren sana çok kızacak," diyor duraksamadan ve nefesinin altında mırıldanmadan önce. "Tabii bana kızgın değilse."

Şehre giden yoldan sola dönerken başımı ona doğru çeviriyorum. "Sana neden kızsın ki?"

Dudaklarının köşelerinden aşağı doğru eğilmesini kaçırmıyorum. "Şey..." Aniden durur ve kaşlarını çatır. "Alemlerde ne var?"

Onun görüş alanını takip ederek, neye baktığını gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

"Bu..." Herkes yanımızda dururken Osrik'in gürlediğini duyuyorum.

"Oh, kahretsin," diye haykırır Lu. "Öyle!"

"Yerin nesi var?" Emonie şaşkınlıktan yüzü buruşmuş bir halde soruyor. "Şehri yakmaları için asker gönderdiklerini biliyorum ama bu alevlerden değil."

"Hayır," diyorum, yüzümde bir gülümseme belirlediğini hissederek. "Bu çürük."

"Çürük mü?" Hepimize şöyle bir bakıyor. "Ve bu... bir iyi bir şey mi?"

"Evet," diyorum tekrar yürümeye başlarken, bu sefer daha hızlı, beni acele etmeye iten bir rahatlamayla dolu. "Çünkü bu, kardeşimin burada olduğu anlamına geliyor."

Kalbim sadece endişe ve kaygıyla çarpıyor. Yeni, sıçrayan bir umutla çarpıyor.

O buradaydı. Kanıtlar gün gibi ortada, çürümüş her çizgi toprağa karışmış.

Lütfen burada ol.

Lütfen, burada ol.

Bir çeşit mor taştan yapılmış bir kemere yaklaşıyoruz ve sonra göğsümün sıkışmasına neden olan başka bir manzara var.

Altın. Tam orada, binaların parçalarına katılaşırmış.

"Bakın," diyorum herkese.

Lu gülümseyerek, "Anlıyorum," diye nefes alıyor.
"İkide iki."

Çürük ve altın.

Umudum şimdi daha da yakın geliyor. Neredeyse uzanıp onu yakalayabilecekmişim gibi. Gerçekleştirebilirim.

Kemere ve onu çevreleyen uzun ağaçlara on adım yaklaşır yaklaşmaz bir fae dışarı çıkıyor. Uzun bir cübbe giyiyor ve sakalı karnına kadar iniyor. "Sakinler?" diye soruyor, ama sonra bizi süzüyor, bakışları kulaklarımızın üzerinde geziniyor. "Oh, Oreanlar? Yapabilirsiniz-"

Durdu ve bana baktı, kelimeler kesildi. "Yüce Tanrıça. Seni başka biri sanmıştım."

İleri doğru bir adım atarken nabzım hızlandı. "Kim?"
Tüm beklentim bu soruya bağlıken soruyorum.

Fae cevap vermeye başlıyor ama sonra dikkati başka yöne kayıyor. Boğulurcasına bir ses çıkarıyor ve Argo'nun önüne atladığını gördüğünde neredeyse dilini yutuyordu.
"O da ne?"

"Merak etmeyin. Bu sadece onların canavar kuş şeyi. Zararsızdır." Emonie ileri atıldı. "Aslında... zararsız olduğundan pek emin değilim ama muhtemelen iyidir."

Fae iki kez bakar. "Emonie?" "Merhaba

Karth," diyor küçük bir el sallayarak.

İnançsızlıkla başını sallar. "Herkes kralın seni götürdüğünü gördü. Ne oldu böyle?" diye soruyor, kızın görünüşüne baktıkça yüzü soluyor. "Bunu sana kim yaptı?"
Bakışları anında açık bir suçlamayla bize yöneliyor.

"Onlar değil ve şu anda önemli değil," diyor küçümseyerek. "Şehirde ne işin var? Taş Kılıçlar nerede?"

Fae nereye bakacağını tam olarak bilemiyor gibi görünüyor, bakışları Emonie'nin bakışları arasında gidip geliyor.

Dövülmüş beden, Argo ve ben. "Wick tüm Vulminleri çağırdı. Lydia elimizde. Aslında Annwyn elimizde."

Emonie geri çekilir. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"İçeri gel Emonie," diye ısrar ediyor. "Seni Parta'ya götürmeliyiz. O seni iyileştirebilir."

"Yapacağım, ama önce, Lyäri nerede?"

Diğerleriyle bakış alışverişinde bulundum. Lyäri?

"Ve..." Emonie dönüp bana baktı. "Adı neydi?"

"Slade. Slade Ravinger," diyorum öne doğru adım atarak.

Fae göz kırpmıyor. "Sen onun kardeşi misin? Tıpkı ona benziyorsun onu."

Nefes alıyorum. Nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum. lanet olası ayaklar. "Evet. Evet. Ben onun kardeşiyim," diyorum aceleyle. "Nerede o?"

Hepimiz onun etrafında toplanıp nefesini tutarak cevabını beklerken duraklıyor.

"Karth," diye ısrar ediyor Emonie. "Nerede?"

"Üzgünüm, Oreans," diyor başını sallayarak. "Gittiler. Sanırım birkaç saat önce."

Hayal kırıklığım o kadar büyük ki sendeleyerek geri çekiliyorum. Lu'nun iç çektiğini duyuyorum ve Digby'nin tüm vücudunun çöktüğünü görüyorum.

Buradaydılar ve gittiler. Sadece onları özledik...

"Gittiler mi? Nereye gittiler?" Emonie umutsuzca soruyor.

"Lyäri ile konuşmam gerek!" "Ryatt?"

Başım sola doğru sarsıldı. Sonra gözlerim açılıyor.

Slade sokağın ortasında önümde durdu, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Kollarında dikenler, boynunda çürük çizgiler ve her iki yanağında pullar var. Gerçekten ama gerçekten Fae'ye benziyor. Sivri kulaklar sergileniyor, tüm özellikleri aynı anda ortaya çıkıyor.

Görüşüm onun üzerinde tünel açıyor.

İkimiz de öylece birbirimize baktık. Şok olmuş bir şekilde. Görmediğimden emin olmak için tekrar tekrar göz kırpmıyorum.

şeyler.

Sonra ileri atılıyor.

Slade beni neredeyse kucaklamadan önce ancak birkaç adım atabildim. Ben de ona sarılıyorum, gerçek olduğundan emin olmak için kollarımı ona doluyorum.

"Nasıl geldin lan buraya?" diye soruyor şaşkınlıkla, çekilmeden önce sırtıma vururken. "Hepiniz nasıl buradasınız?" diyor Lu'ya da sarılmak için dönmeden önce.

"Bir göz çıkarmadan önce o çivileri yerine koy," diye azarlıyor ama gülümsüyor, mutluluktan ısıldıyor.

Ardından Osrik'in sırtını sıvazlarken sivri uçları kayboluyor, kendi yüzünde de bir gülümseme beliriyor.

Digby'yi görünce duraklar.

"Nerede o?" Digby soruyor. Sesi gergin, yüzü ise duygularının delip geçtiği umudun tüm kenarlarıyla daha keskin. "Leydi Auren nerede?" Sesi ortadan çatlıyor. "O iyi mi?"

Tek gördüğüm altın rengi bir bulanıklık.

Bir saniye Digby'ye bakıyorum, zar zor kendini toparlıyor ve sonra Auren kendini onun kollarına bırakıyor.

Adam şoktan ve kadının sarılmasından dolayı sendeleyerek geri çekilir. Ama ona sarılanın kim olduğunu fark ettiğinde, bunun gerçek olduğunu anladığında, kollarını ona sarar ve yaşlı muhafız ağırlarken yüzü buruşur.

Ağlıyor.

Onu sıkıca kavradığı gibi onu da sıkıca kavlıyor.

"Selam Dig," diye fısıldıyor.

Dağınık bir hıçkırık çıkardığını fark ediyorum. Ama aynı zamanda kanatları olduğunu da fark ediyorum.

"Umm. Bunlar da nereden çıktı?" Lu soruyor. Auren gülerek geri çekiliyor, yüzü gözyaşları ve merakla ıslanmış.

"Bu uzun bir hikaye," diyor kabartırken

Onları çıkar. Hem metalden hem de kurdelelerinin yumuşak dokusundan yapılmış gibi görünüyorlar.

"Hepinizin burada ne işi var?" diyerek Lu'nun yanına gidiyor ve gözyaşları yüzünden süzülürken ona şiddetle sarılıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Döndüğünde, Osrik'in yanına sıkışmış sarışına bakarak kısa bir süre durur. Şok yüzünü gevşetiyor. "Rissa?" diye fısıldar, eliyle ağzını kapatırken sesi çatallaşır. "Ben... sen..."

Rissa Osrik'ten bir adım uzaklaşıyor, mavi gözleri ıslanmış. "Neredeyse yapıyordum."

Sonra Auren'e doğru yürür ve onu kollarının arasına alır. Auren de herkes kadar şaşırmış görünüyor, çünkü Osrik dışında Rissa oldukça mesafeli. Sarılan tiplerden değildir.

Ama şimdi kesinlikle sarılıyor.

Auren kadına tekrar sarılmadan önce birkaç saniye duraksıyor. "Arkadaş olduğumuzu biliyordum," diyor gülümseyerek.

"Evet, şey..." Rissa burnunu çekerek kendini geri çeker ve duygularından sıyrılmaya çalışır. "Bana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bu insanların hiçbirisi zırhtan başka bir şey giymeyi bilmiyor. Bu barbarca."

Auren homurdanıyor ve sonra yanıma gelip bana sarılıyor. "Hey, Sahte Rip," diye mırıldandı.

Gülümsüyorum, duygularım hâlâ boğazımı düğümlüyor. "Merhaba, Gildy."

Argo tam o sırada çullanmayı seçiyor ve Slade'e çarpıyor. Kardeşim uçarak geri dönüyor ve çimenlere bir oof ile iniyor. Sonra kahkahalar atarak tekrar ayağa fırlıyor. "Beast, seni deli herif, sana Dördüncü'ye geri dönmeni söylemiştim!"

Slade elini boynunda gezdirirken, ağaç kanadı ona homurdanarak kolunu dürtüyor. "Kahretsin, hepinizi gördüğüme çok sevindim," diyor kardeşim, Argo'nun çenesini kaşırken etrafımıza bakınıyor. "Judd nerede?"

Ve aynen böyle, tüm mutluluk boşalır. Huzursuzluk yayılır, kalın ve pürüzlü.

Çiğ.

Auren ve Slade anında geriliyor, tepkilerimizi anlıyorlar.

Slade'in başı dönüyor. "Lu?" diye sorar.

Gözleri doluyor, alt dudağı titriyor, elini sallıyor.

Kafa.

Kardeşimin yüzü şoktan gevşedi, yüzü döndü soluk. "Hayır..."

Judd'ın kaybını yeniden hissederek, "Özür dilerim," diye soluk soluğa bağıriyorum. Kardeşim kızarmış gözlerini bana çeviriyor. "O... Bir savaş vardı ve bana yardım etmeye geldi ve... Çok üzgünüm Slade."

Auren elleriyle yüzünü kapatıyor, hıçkırırken omuzları titriyor.

Slade yıkılmış görünüyor. Argo boğazının altından sızlanıyor.

Judd'ın düşüşünün ağırlığını hissettiği gibi, Osrik'in başı aşağı sarkıyor. Ben de hissediyorum. Omuzlarıma çentik atıyor ve beni yerimde sabitliyor.

Auren Slade'in yanına gelir ve kolunu onun sırtına dolar. Onu tutuyor, bir elini yüzünde gezdirerek gözlerindeki nemi siliyor. "Ah, Judd," diyor Slade başını sallayarak, sesi acı dolu. "Lanet olsun."

Keder henüz tam olarak göremediğimiz kadar yakın. Yara çok taze. Hiçbirimiz bununla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hiçbirimiz onun grubumuzda bıraktığı boşluğun etrafında nasıl hareket edeceğimizi bilmiyoruz.

Belki de hiç göremeyeceğiz.

Belki bazen, zaman yardımcı olmaz. Sadece uzatır. Kayıp ve sonrası arasındaki uçurumu genişletir.

Slade titrek bir nefes alıyor ve bize bakıyor. Boğazını temizlemeden önce, "Hepinizi gördüğüme çok sevindim," diyor. "Şehre gelin. Konuşalım."

"Gittiğini sanıyorduk."

Auren gözlerini silerken, "Gidecektik," diyor. "Ama işimiz uzadı. Onun yerine yarın yola çıkacaktık."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Buraya nasıl geldin?" Auren soruyor. "Köprüden..."

"Evet, patladı," diyor Rissa. "Ama sonra birini bulduk." Eliyle arkasını işaret ediyor ve Auren tam o sırada Argo'nun arkasından topallayan bir figür çıkınca dönüyor.

"Merhaba Lyäri," diyor Emonie sessizce. İfadesi kararsız, gülümsemesi gergin görünüyor.

Auren'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Emonie! Nasıl yaptın bunu? Ne-
Ne oldu sana?"

"Sahne yaptığım şey için çok özür dilerim," demek için acele ediyor. "Nasıl görüldüğünü biliyorum ama-"

Auren aceleyle yanına gidip ona sarılırken, "Dur," diyor, ama onu incitmemek için bunu nazikçe yapıyor. "Yapmak zorundaydın. Seni zerre kadar suçlamıyorum. Sadece kral seni alıp götürmeden önce yanına gelemediğim için üzgünüm. Yaralandığın için çok üzgünüm."

Emonie rahatlayarak yere yığılır. "Yaralandığın için üzgünüm." Onlar uzaklaşırken burnunu çekiyor ve sonra şişmiş gözleri beni buluyor. Biraz eski moda bir kendini beğenmişlikle canlanıyor. "Gördün mü?" diyor sırtarak. "Sana söylemiştim." Auren'e bakıyor. "Sanırım daha iyi bir kardeşin var, çünkü bu çok kaba."

Dudaklarım hem kızgınlık hem de suçluluk duygusuyla birbirine yapışıyor. "Tedbirli olmak zorundaydım," diye savunuyorum.

Gözlerini deviriyor. Ben de öyle düşünüyorum. Hala çok şişmiş.

söyl

e. Auren ona, "Seni bir şifacıya götürelim," dedi. Slade başını sallıyor. "Belli ki konuşacak çok şeyimiz var." Argo'yu da yanımıza alarak şehre doğru yürümeye başladık. Bakıyorum taş binaların etrafında, kemerli çatılar ve

ışılı su yolları. İnsanlar yukarıdaki köprülerden geçerken bazı fae'ler suda ince kayıklarla kürek çekiyor. Kıvrımlı ağaçların içine doğru uzanan bazı binalar ve dallardan sarkan, büyülü ışıkla parılayan cam küreler var.

Osrik nefesinin altında ılık çalıyor. "Artık kesinlikle Orea'da değiliz."

Biz geçerken Fae durup soluk soluğa Argo'ya bakıyor. Sanki ilgiden hoşlanmış gibi biraz şişiniyor.

Ama dikkatimden kaçmayan şey, neredeyse herkesin Auren'e dönüp gülümsemesi ya da el sallaması, hatta başını ona doğru eğmesi. Ve hepsi aynı şeyi mırıldanıyor.

"Lyäri," diyorum Slade'e. "Ona neden böyle diyorlar?"

Nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir nefes alıyor. Sonra da basitçe "ünkü... onu seviyorlar." diyor.

Bunun gerçekliğini her yüz ifadesinde görebiliyorum.

Yürürken, Slade ve Auren'le birlikte burada olduğumuz gerçeğine alışmaya çalışıyorum... Fae diyarında. Çocukluğumdan beri gitmediğim bir yerde.

Kardeşime döndüm. "Onu buldun mu?" Soruyorum, soru korkuyla geliyor. Neredeyse soramayacak kadar korkuyorum, cevabını duyamayacak kadar korkuyorum. Çünkü ya cevap kötüyse?

Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Ama Slade çenesini kaldırıp gözlerini oynatıyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum. "Onu buldum," diyor ve kalbimin bir anda durup başladığını hissediyorum.

Annem orada duruyor.

Mutlu görünüyor. Güvende. Bir grup Fae ve hatta bazı Drollard köylüleriyle birlikte sokakta gülümsüyor. Gün ışığında. Hiçliğin ortasındaki korkunç ve dondurucu bir dağda değil.

Gruptan ayrılarak hemen ileri atılıyorum. Tuğladan aşığı koşarken insanlar dönüp bana bakıyor.

ve kargaşa annemin dönüp gözlerini bana kilitlemesine neden oldu.

Ona ulaşmadan hemen önce nefesinin kesildiğini görüyorum. Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Anne," diyorum onu sıkarken, kalbim gözyaşlarımla dolup taşıyor.

Çok korkuyordum.

Ama onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki temkinli olmayı unuttum. Onu korkutmamak için.

Titreyerek kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. "Özür dilerim," diyorum çabucak, çünkü kötü bir gün geçiriyorsa, anıları her zamankinden daha karışıkça...

Ama hayır. Annem bana bakıyor ve yeşil derinlikleri berrak. Gülümsemesi ıslıl ıslıl ve sevinçle dolup taşıyor.

Hıçkırarak nefes alıyorum ve ben rahatlamış bir şekilde titrerken elini sevgiyle yanağımda gezdiriyor. "İyi misin?"

Başını salladı ve sonunda doğru nefes alabildim. Onun öldüğünü öğrendiğim andan beri boğulduğum endişeyi içimden atabiliyorum.

Grubumuzun geri kalanı bize yetişirken ikimiz dönüyoruz. Hep birlikte sokakta duruyoruz, bu arada fae'ler bizi merakla izliyor, çoğu Argo'ya geniş bir mesafe bırakıyor. Slade'in onlara saldırmayacağına dair güvence verdiğini görüyorum, Auren, Digby ve Rissa'yı konuşurken izliyorum.

Başımı sallıyorum, neredeyse her şey karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Nasıl oldu da kendimizi burada bulduk?" Diyorum ki Lu.

Homurdanıyor. "Hiçbir **f i k r i m** yok. Ama birlikteyiz. Bu da önemli olan."

Judd'ı düşündüğünü, hepimizin onun kaybını normalde duracağı boş alanda hissedeceğimizi biliyorum. Konuşan insanlar arasındaki her duraklamada, espri yaptığı her yerde onun yokluğunu hissedeceğiz.

"Onu çok özlüyorum," diye itiraf ediyor Lu, sesi işkence gibi.

"Ben de."

Derin bir nefes alıyor ve ağaçların arasından mor gökyüzüne bakarken geri veriyor. "Sanırım burayı çok severdi."

Burayı görmek onu çok mutlu ederdi, buna hiç şüphe yok.

"Bence birbirimizi bulmamızı biraz Fae şarabı içerek kutlamalıyız," diyerek herkesin dikkatini çekiyor. "Judd için."

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Bir masanın etrafında şarap ve kelimelerle oturur, kutlama yapar ve yas tutarız.

Ama Lu'nun dediği gibi,
birlikteyiz. Önemli olan da bu.

BÖLÜM 70

AUREN TURLEY

İki ay sonra

Güneşin ufukta batmaya başlamasını izlerken fincanı dudaklarıma götürüyorum.

Işık kasıtlı bir şekilde azalıyor, son altın güneş ışınları da uzaklaşmaya başlıyor. Sırtımı altın ağacıma dayayıp oturuyorum ve güneşin uykuya dalışını izliyorum. Gece boyunca soğumaya bırakılmış bir ateş gibi, kendi sihrimin karıncalanmasını hissediyorum.

Fincanımı yanıma koymadan önce mavi buharını içime çekiyorum. Sokağın hemen karşısındaki evde yaşayan Orea köylüsü Tali, ne zaman buraya oturup günün son dakikalarını geçirmeye geldiğimi görse, bana çiçekli demden bir fincan getirmek için dışarı çıkar.

Sokaktaki her şey yenilenmiş görünüyor. Bryol'u ilk ziyaret ettiğimde yaptığım altın ağaç şimdi bir tür simge haline gelmiş durumda; zemin temizlenmiş ve düzgün, metalik köklerin etrafında yeni çimler yeşermiş. Arkamdaki yolun geri kalanı düzeltilmiş, artık yanmış moloz yığınları halinde bırakılmamış. Bunun yerine yulaf tonlarında taze tuğlalar döşenmiş ve ağacın arkasına doğru uzanıyorlar,

etrafında yarım daire çizen kısa bir dekoratif duvara doğru yükseliyor.

Burası benim en sevdiğim yer. Burada çimlerin üzerinde oturup çiçekli bitkilerin arasından ufka doğru kıvrılan çayırların manzarasına bakmayı seviyorum.

"İşte buradasın," diyor Slade yürürken. O yaklaşırken gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyorum, ve beni ayağa kaldırması için uzattığı eli tuttum.

"Sadece güneşin batışını izlemek istemiştım," diyorum kurdelelerim öne doğru savrulup çapkın bir selamlamayla kollarının üzerinden geçerken. Bir tanesi kıcına doğru kıvrılıyor.

"Kesinlikle utanmazca," diyorum başımı sallayarak ve sonra elimden çekip alıyorum.

Slade sırtıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

"Sen ve Argo uçuşunuzdan keyif aldınız mı?" Yanağımı okşarken ona doğru eğilerek soruyorum.

Elimi tutmadan önce sessizce "Tuttuk," diyor. "Ama sana göstermek istediğim bir şey var."

Kaşlarım kalktı. "Ne oldu?"

Başını eğiyor. "Gel hadi."

Dönüyoruz ve yol boyunca yeni inşa edilmiş şehir evlerini görüyorum. Hepsi en az iki kat yüksekliğinde ve her evi süsleyen parlak renkli kapıları var.

Tam burası hariç, bu açık alan, ailemin evinin olduğu yer. Buraya inşaat yapmak istemediğime karar verdim. Bu yüzden burayı bir bahçeye dönüştürdük. Sokakta bir çentik var, altın ağacım orada duruyor. Ve eğer bahçede yürürseniz, yüz kadar Vulmin takısı, iğnesi ve düğmesinin saygı duruşu için parıldadığını göreceksiniz.

Ailem için. Wick'in ailesi için. Bryol'da yaşayan ve ölen herkes için.

Slade'le birlikte caddeye doğru yürüyorum, tam da gecenin ilk örtüsü örtülmeye başlarken.

"İnanılmaz, değil mi?" Etrafıma bakarken soruyorum.

Artık burası kömürleşmiş ve enkaz yığınları halinde bırakılmış bir yer değil. Vulminler burayı yeniden inşa etmek istediğimi duyar duymaz akın akın geldiler. Annwyn'in dört bir yanından Fae'ler kudret ve büyüleriyle yardıma geldiler.

Sadece birkaç ay içinde bu sokağın tamamını yeniden inşa etmeyi başardık.

Ve şehrin duvarlarının hemen dışındaki köy -Ateşin Yaygarası- ilk ortaya çıkan, yardıma hazır olan onlardı. Yeni bir başlangıç için seslerini yükseltmeye ve sonunda Carrick'lerin saltanatını ve temsil ettiği her şeyi susturmaya hazırdılar.

Buradan başlıyoruz.

Slade ve ben kendi evimize doğru yürürken, yürüyen Fae ve Oreadların yanından geçiyoruz ve onlar bize el sallayıp gülümsüyorlar. Bu şehir artık sadece harabe ve acı dolu bir kederden ibaret değil. Umut vaat ediyor ve iyileştiriyor.

Gece kuşlarının ilk ötüşleri gökyüzüne doğru süzülürken derin bir nefes alıyorum, pırıltılı karın altları yıldızlar gibi parlıyor.

İleride Osrik ve Rissa'nın el ele caddede yürüdüklerini görüyorum ve onları görünce kalbim sıkışıyor. İyi yerleşmişler. Sanırım birbirlerine sahip oldukları için nerede olduklarını pek umursamıyorlar.

Birlikte olmaktan çok mutlular - sürekli didişmeleri bazılarının kafasını karıştırabilir ama benim değil. Birbirleri için mükemmeller.

Lu da meşgul olduğu sürece pek sorun yaşamıyor. Öyle de yapıyor, çünkü şehir kaptanı rolünü üstlenmiş ve Bryol'un muhafızları olmak üzere yeni askerler yetiştiriyor.

Gardiyan demişken.

Digby'yi gördüğümde gülümsüyorum.

Elore'yle birlikte bu tarafa doğru yürüyor ve Elore'nin elinin onun kolunun kıvrımına nasıl dolandığını ve bir şeyler söylerken ona nasıl gülümsediğini fark etmeden edemiyorum. Yanaklarında bir renk tonu beliriyor ve kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

Stoacı muhafızım kızarıyor. Hiç düşünmemiştim

Gün.

Digby ve Elore. Ben de bunu göreceğimi hiç düşünmezdim ama benim sessiz muhafızım ve Slade'in annesi sakinleştirici bir varlığa sahipler. Sanırım birbirlerinde huzur bulabildiler.

Birlikte vakit geçirmeleri çok güzel. Digby, Elore'nin suskunluğuna sinirlenecek türden bir adam değil, çünkü kendisi de az konuşan bir adam. Yüzünün kızarmasına ve Elore'nin parlayan gözlerine bakılırsa gayet iyi iletişim kuruyorlar.

Slade'e şöyle bir bakıyorum ama hiç de rahatsız olmuşa benzemiyor.

"Merhaba Dig," diye seslenerek onları varlığımızdan haberdar ediyorum.

Digby'nin dikkati bana yöneliyor. "Leydi Auren," diye selamlıyor, biraz utangaç görünüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Dig, bana hanımefendi demek zorunda olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Bu inatçı adam Omuz silkiyor,ve Elore gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor.

Slade annesinin yanına gider ve yanağına bir öpücük kondurur. "İyi misin?" diye sorar.

Gülümseyerek başını sallıyor ve bizi uzaklaştırmadan önce omzunu sıvazlıyor.

Homurdanıyor. "Tamam, gidiyoruz."

"İkinize de iyi geceler," diyorum yürümeye devam ederken, onları diğer tarafa gitmeleri için bırakarak.

Birkaç dakika sessizce yürüyoruz, kurdelelerim arkamdaki caddede iz bırakıyor. Gece çöküyor ve yıldızların ilk ışıltıları parlamaya başlıyor. Yükseklerdeki tanrıçaların yüzleri, parıldayan gözleriyle aşağıya bakıyor.

"Herkes çok iyi yerleşti," diye mırıldanıyorum.

Slade'in başparmağı elimin üzerinde geziniyor. "Onlar-herkes hariç..."

"Ryatt."

Başını sallar ve yüzüne sıkıntılı bir ifade gelir.

Ryatt, Brennur'un öldüğü ve başka bir diyarda peri yüzükleri yaratma yeteneğine sahip başka bir fae olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığından beri... mücadele ediyordu.

Saklamaya çalışıyor ama ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorum ve Slade'in bunu benden daha fazla fark ettiğini biliyorum. Ryatt çoğunlukla Lu ve Digby ile paylaştığı evin içinde, kendi halinde yaşıyordu.

"Alışacaktır," diyorum, ama bunu kesinlikten çok umutla söylüyorum.

Slade bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Bunu sadece zaman gösterecek." "Sadece zaman gösterecek."

Zaman pek çok sırrı anlatır, kelimeleri gün be gün akıtır.

"Yani?" Girişimde bulundum. "Bana ne göstermek istiyordun?"

Slade bizi Vulmin'in bizim için inşa ettiği evimize götürmek yerine yoldan saptırıp tarlaya doğru götürüyor. Burada benim yaptığım bir patika var, siyah çizgili altın bizi akan dereye kadar götürecektir.

En sevdiğim noktalardan bir diğeri, ancak gün batımını izlemek yerine, dere yıldızları izlemek için en iyisi.

Birkaç dakika sonra suya ulaşıyoruz. Ağaçlar ve kayalar suya yaslanarak küçük, özel bir köşe oluşturuyor. Slade inmeme yardım ediyor, elimi onun elinin arasına sıkıştırıyorum ve sık sık oturmaya geldiğimiz noktaya geldiğimizde olduğum yerde duruyorum. Ağaçlara asılmış düzinelerce mavi ampul ışığı var ve daha da fazlası çim alanımızı çevreleyen kayaların üzerinde yanıp sönüyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Gel benimle otur," diye mırıldanıyor ve beni önüne çekiyor.

Çimlerin üzerine yerleşirken dallardaki ampullerin loş ışığına bakıyorum. Önce Slade oturuyor ve beni kucağına çekiyor, sırtım onun önüne dönük. Suyun ötesine, kararan gökyüzünde parlayan yıldızlara bakarken kolları beni sarıyor.

Gecenin merhemi Annwyn'in üzerine yayılırken birkaç dakika oturuyoruz ve Slade arkasındaki ağaç gövdesine yaslanırken ben onun göğsüne yaslanıp rahatlıyorum. Alacakaranlıkta cırcır böceklerinin şırıl şırıl akan dereye seslenir gibi söyledikleri huzur verici şarkıları dinliyoruz. Suyun ortası yıldızların yansımasıyla parıldıyor, gökyüzünü ve karayı sonsuz gösteriyor.

Slade başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum, bakışlarım sivri kulaklarının ve yanaklarının yanından şakaklarına doğru uzanan pulların üzerinde geziniyor. Kurdelelerim tembelce etrafımızda kıvrılıyor, çimlerin üzerinde sürükleniyor, Slade'in sırtında ve kollarında dönüyor. Çenesindeki kirli sakalın üzerinden bir elimi kaldırıp parmaklarımı çenesini delip geçen siyah kökler boyunca gezdiriyorum.

"Bugün günün nasıl geçti Saka Kuşu?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum çünkü bunu bana her gün soruyor.

Cevabım hep aynıdır.

"En iyisiydi, çünkü seninleyim."

Yüzümün yan tarafını tutuyor ve kollarında dönüyorum, böylece ona sarılıyorum, ellerim boynunun arkasına dolanıyor ve saçlarına dolanıyor.

"Mutlu musun?" diye soruyor, her gece karşılaştığım bir başka soru.

Onun koyu yeşil gözlerine bakıyorum. "Anlaşılmaz bir şekilde," diye fısıldıyorum. "Mutlu musun?"

"Ölçülemeyecek kadar."

Gülümsüyorum. "Hepimiz bir günümüzü yaşıyoruz."

"Öyleyiz." Bir elini sırtıma dayıyor ve kurdelelerim anında koluna dolanıyor, diğer eli saçlarımla oynarken tüylerim diken diken oluyor. Başparmağının boynumdaki altın pulun üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Yer değiştiriyor, uzanıyor ve sonra bana bir şey uzatıyor. Geri çekilip şaşkınlıkla kitaba bakıyorum. Küçük, uzunluğu elime sığıyor ve ona bakar bakmaz bir nefes alıyorum. Tanıdık geliyor.

Kırmızı cilt, altın telkari, kadim yazılar ve sırtta kaydırılmış Fae kelimesi. Diğer kitap kadar yıpranmamış olsa da, diğer her şey tamamen aynı.

"Bir kopya mı?" Kapağı açarken soruyorum, içindeki boyalı illüstrasyonlara bakarken gözlerim parlıyor. "Nereden buldun bunu?"

Sayfaları karıştırırken beni izlerken "Yardım aldım," diyor. "Wick izini bulmayı başardı."

Göz gezdirirken kalbim kabarıyor ve sonra son sayfaya sıkıştırılmış altın şeridi fark ediyorum. Gözlerim yukarı fırlıyor ve Slade'in her zaman cebinde taşıdığı kurdelemi hatırlıyorum. Tuttuğu sayfayı çeviriyorum ve kucaklaşan iki fae'yi görüyorum. Daha önce o kadar büyülendiğim aynı illüstrasyon ve altlarındaki tek bir fae kelimesi.

Päyur.

"Saira Turley, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Evet. Ve prens." Etraflarında parlayan auralarını işaret ediyor. "Bazı Vulmin'lerden duyduğuma göre, şimdiye kadar bağlanmış en güçlü çiftlerden biriymişler." Duraklıyor, parmağını sayfanın üzerinde gezdiriyor. "Bizim gibi."

Sayfayı çeviriyor ve ben şaşkınlıkla göz kırpmıyorum, çünkü bu son sayfa değildi. Bir tane daha var. Ve bu daha yeni. Birinin boyadığı yerdeki küçük fırça darbeleri hâlâ görülebiliyor.

Bakarken nefesim kesiliyor. "Bu..."

"Biz," diye bitiriyor, sesi kulağıma takılıyor.

Sulanan gözlerim her santimi geziyor, her ayrıntıyı alıyor.

İşte buradayız. Slade ve ben birbirimizin kollarında duruyoruz. Ben şeritli kanatlarla, o sivri uçlar ve pullarla. Auralarımız etrafımızda parlıyor, altın ve siyah dallar figürlerimizin etrafını ışık ve karanlıktan oluşan bir hale gibi sarıyor. Ve arkamızda, neredeyse sayfadan fırlayacak bir saka kuşu ve bir ejderha.

Altında üç kelime var. Lyäri wyl Betuläria.

"Altın olan ve ölümcül uçuş," diye açıklıyor Slade sessizce.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, kalbim girdap gibi duygularla doluyor. "Gözyaşı yok," diyor kitabı yavaşça kapatıp bir kenara koymadan önce. "Zaten çok fazla ağlamak zorunda kaldın."

"Bunlar çoğunlukla mutlu," diyorum onları silerken Uzakt

a. "Çoğunlukla," diye mırıldanıyor, yine de anladığını biliyorum. Tüm bunlar için her zaman bir parça üzüntü olacak

Kaybettiklerimiz için. Katlandıklarımız için. Ama mutluluk en çok yer kaplayan şeydir.

Ve bu, minnettar olmayı asla bırakmayacağım bir hediye.

"Seni seviyorum," diyorum ona, aurasının bedeninden süzülüşünü izlerken, siyah ve altın rengi nazik dokunuşlarla birbirine karışıyor.

"Ah, Saka Kuşu," diye mırıldanıyor. "Eğer aşkın yaratıldığı bir insan varsa, o da sensin."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben de iki elimle yüzünü kavrayıp onu öpüyorum. Ağızlarımız bağlılıkla buluşuyor. Sadece bizim için çalan şarkı söyleyen kalplerimizle senkronize bir şekilde titreşen bağlar.

Şeritlerim öne çıkıyor, pantolonunun bağlarını çözüyor ve yakasındakileri gevşetiyorum. Gömleğini sıyrarak açıyorum, böylece avuçlarım göğsünün belirgin kaslarını yumuşatabiliyor, sonra ağzım boynuna biberli öpücükler kondurmak için aşağı iniyor.

"Sevgili eşim," diye mırıldanıyor sırtarak. "Beni baştan çıkarmaya çalıştığına inanıyorum."

Tenine karşı gülümsüyorum. "İşe yarıyor mu?"

Elleri elbisemin askılarını omuzlarımdan indirmek için aşağı inerken bana karşı "Kusursuzca," diyor.

Kurdelelerim ona yardımcı olduğu için malzeme kolayca veriliyor.

Birkaçı tekrar pantolonunun önünü çekiştirirken karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ben omuz silkiyorum. "Ne yaptıklarını biliyorlar

istiyorum."

"Ben de öyle." Sonra sözleri, içimde alev alma isteği uyandıran bir emirle gürlüyor. "Ayağa kalk, saka kuşu."

BÖLÜM 71

AUREN TURLEY

Midem beklentiyle çırpınıyor, tenim istekle ısınıyor.

Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve Slade önümde ayağa kalkıyor. Bir elini kaldırarak tişörtünü çekiştiriyor ve göğsünü ortaya çıkaracak şekilde fırlatıp atıyor. Gözlerim bayram ediyor, belirgin kasları ve damarları üzerinde, kalbinden altın ve gümüş çiçekleri halinde yayılan pullar boyunca geziniyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona.

"Harikasin," diye yanıtlıyor hemen. "Benim için soyun Auren."

Elbisemi sonuna kadar indiriyorum, kurdelelerim dönerken ipeksi kumaşın ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyorum. Elbisemden dışarı adımımı attığımda gözleri parlıyor ve dikkatle formumu inceliyor.

"Geri kalanı," diye emrediyor, boğazı titreyerek.

İki kurdele külotumun kenarlarına takılıp onları santim santim aşağı çekerken, parmaklarım yukarı çıkıp korsajımın önündeki güzel bağları çözüyor. Her iki giysiyi de çıkarıp attıktan sonra yıldız ışığının altında ona karşı cırılçıplak kalıyorum.

"Sıra sende," diyorum bir adım öne çıkarken.

Önünde durduğumda açlıkla beni izliyor, elleri kenetleniyor ve kasları kendini tutmaya çalışıyormuş gibi geriliyor. Pantolonunun bel bandına odaklanmadan önce gözlerim yüzüne kayıyor. Parmaklarım üstteki bağcıkları çözüyor, sonra kurdelelerim öne doğru fırlıyor ve mümkün olan en kısa sürede pantolonunu aşağı çekiyor, ondan bir kıkırdama daha çıkarıyor ve tenimde alaycı bir şekilde sıyrılıyor.

"Hevesli misin?" diye dalga geçiyor.

Nazlanmaya bile çalışmıyorum. Vücudum sımsıkı sarılmış durumda ve sadece burada durup ona bakarak bile ıslandığımı hissedebiliyorum. Bakışlarıyla beni yutarken ilgisinin sıcaklığını hissediyorum. "Evet."

Aleti çoktan sertleşmişti ve uzanıp yavaşça okşamaya başladığında ağzım sulandı. İleriye doğru atılıyorum ve onun elini iterek kendi elimle değiştiriyorum.

Yumruğumu onun etrafında sıkarken nefesinin altından tıslıyor. Çıkardığı sesler beni teşvik ediyor ve başparmağımı prekum damlasının üzerinde gezdirerek kafasına bulaştırıyorum.

"Sana hiç muhteşem bir siki olduğunu söylemiş miydin?"

Dişleri sırtılarından gecenin karanlığında parlıyor. "Sana hiç mükemmel olduğunu söylemiş miydin?"

"Sen de öylesin," diye cevap veriyorum, birkaç adım geri gitmek için bırakmadan önce, gözlerim onunkilere kilitlenmişken.

Uzanırken tenimi gıdıklayan yumuşak çimenlerin üzerine kendimi bırakıyorum. Bacaklarım birbirine sürtünüyor, parmaklarım ve kurdelelerim çıplak gövdemde gezinerek meme uçlarımla alay ediyor. Dokunuşun ve havanın altında sertleşiyorlar ve Slade açlıktan ölüyormuş gibi beni izliyor, aurası da siki kadar kalınlaşıyor.

Davet için parmağımı kıvrıyorum ve o da üzerime geliyor, vücutlarımız buluşuyor, tenlerimiz birbirine değiyor. Elleri ve kurdeleleri sırtında ve kıkırda gezinirken, ağzı dudaklarımı ısırarak için aşağı iniyor.

Parmakları aşığı kayarak bacaklarımın arasını okşuyor ve beni nefessiz bırakıyor. Minnettar bir inilti ondan kaçıyor. "Şimdiden ıslak. Zaten istiyorsun."

"Seni her zaman istiyorum."

Mırıldanıyor ve dokunuşu klitorisimi sıyrıyor. Beni orada okşamaya başlıyor, daire çiziyor, doğru miktarda basınçla bastırıyor, bırakmıyor. Sinirlerim gerilmeye başlıyor, bedenim öncekinden daha da ısınıyor.

Annwyn'in tatlı kokusu kendi baş döndürücü uyarılma karışımımızla karışıyor ve ihtiyacımı besliyor. Titriyorum, gecenin serin havasından değil, ondan. Bizi sarmalayan ve bağlayan bağımızdan, birbirimize o kadar sarılmışız ki arzumuz ileri geri akıyor.

Slade beni okşamaya devam ediyor, beni çimlerin üzerinde kıvrandırırken vücudum sanki onun için salya akıtıyormuş gibi kayganlaşıyor. Onu talep ediyor.

İki parmağını içime sokup çıkararak ıslaklığımı yayarken amım kasılıyor. "Sen içimde olmadıkça boşalmak istemiyorum," diye haykırıyorum.

Uzanıp onu tekrar kavriyorum, yukarı aşığı okşuyorum, yüzünü izlerken her santimini hissediyorum, dokunuşuma verdiği tepkiyi izliyorum.

Parmakları oynamaya devam ediyor, beni ihtiyaçla daha yükseğe tırmandırmaya devam ediyor. "Slade..." Yalvarıyorum.

Nefesinin altından küfrediyor. "Kahretsin, adımı böyle söylemene bayılıyorum."

"Seni içimde istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Parmaklarını çekip ağzına götürüyor ve parıldayan bakışlarıyla beni izlerken tahrik olmuş bedenimi yalıyor. "Lezzetli," diye mırıldanıyor ve her yerimin gerilmesine neden oluyor.

Ağız aşığı iniyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. Dişleri bir diğerini ağzıma yerleştirmek için sürükleniyor. Dillerimiz ruhlarımız kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanıyor ve birbirimize olan bağlılığımızın coşkusuyla öpüşüyoruz.

"Seninle sevişmemi ister misin?" diyor sessizce kulağıma doğru, dili dışarı fırlayıp kulağımlı yalamadan

önce.

Nabız. "Seni tam buraya, yıldızların altına götürmemi ister misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Kollarını üzerimde birleştiriyor, bacaklarını benimkilere dayıyor ve sonra yavaşça sikini içime sokuyor. Sırtım kamburlaşıyor, beni germesinin verdiği hissin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor.

"Tanrıça..."

"Bize bakın," diyor.

Gözlerimi açıyorum, bakışlarım aşağıya, onun aletinin içime girip çıkmasını izlediği yere kayıyor. Islaklığımın onu kapladığı hafif parlaklığı görebiliyorum, amımın kalın shaftının etrafında nasıl gerildiğini görebiliyorum. Bu erotik görüntü midemin kasılmasına ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

Parmakları bir kez daha bacaklarımın arasından kayarak arzularımı harekete geçiriyor. Kendi orgazmım içimde patlarken, yıldız ışığıyla dolu gözlerimle gece gökyüzüne bakıyorum.

"Mükemmel amcığın sikimin etrafından fışkırıyor," diye övüyor beni daha da heyecanlandıran gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. "İçine boşalana kadar beni sağlamaya çalışıyorsun. Beni öyle sıkmaya çalışıyorsun ki... lanet olası... sıkı." Orgazmımın son dalgaları da sönerken son sözcükler boğuk boğuk çıkıyor.

Üzerime eğiliyor, göğüslerimi bekleyen ağzına sokuyor, sıcak dili fiskeler vurup sürüklerken beni inletiyor. Ziyafet çekiyor, emiyor, ısıyor ve yalıyor, bir yandan da kalçalarımı yukarı kaldırıp içime girip çıkıyor.

Ama yavaş hareketleri beni çıldırtıyor.

Kurdelelerimi arkamda tutuyorum ve oturuyorum, onu aşağı itiyorum, böylece üstte oluyorum. Sonra onu becermeye başlıyorum, uzunluğunun üzerinde istediğim kadar sert ve hızlı hareket ediyorum.

İnliyor, elleri kıcıma kayıyor, parmakları beni yukarı ve aşağı kaldırmaya yardım ederken kazıyor. "Şu haline bak, üzerimde kendini beceriyorsun," diye homurdanıyor. "Sikimin üzerinde zıplıyor, daha fazlasını istiyorsun."

"Evet, daha fazla," diye açgözlülükle inliyorum.

O beni okşadıkça ben de titriyor ve sallanıyorum. Kurdelelerim kollarından ve gövdesinden aşağı akıyor, her yerine dokunuyor.

Ve hala, "Daha fazla." diyorum.

Slade bizi o kadar hızlı çeviriyor ki, kendimi aniden yan yatmış, dizlerimi kıvrımış bulduğumda şaşkınlıkla nefes alıyorum. Yere diz çöküyor, eli kığımın açıkta kalan tarafına hafifçe vurmak için aşağı iniyor.

Ben yan yatmışken ve o diz çökmüşken, bir bacağımı yukarıda tutmak için kalçamı kavırıyor ve baldırımı omzuna asıyor. Sonra öne uzanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yumruk yapıyor. Acı verici değil ama zorlayıcı. Nefis bir kontrolle, sikini tekrar içime sokarken izlemek için başımı yukarı kaldırıyor.

Bu pozisyon gözlerimin zevkten başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

Beni daha sert sikmeye başlıyor, kalçalarının her vuruşunda göğüslerimin zıplamasını sağlıyor. Bu açı, iniltilerin dudaklarımdan yırtılarak derenin şırıltılarıyla birleşmesine neden oluyor.

"Slade...siktir..." İnledim.

Kafa derimi sıkıca kavırıyor ve içime sertçe girerken beni yerinde tutuyor.

Nefesim göğsümden dışarı çıkıyor.

"Kahretsin, şu haline bak," diye hırlıyor açlıkla, yüz hatları şehvetle keskinleşiyor. "Bacaklarını açmışsın, amcığın sikimin etrafını sarmış... göğüslerin zıplıyor. Muhteşemsin."

Parmaklarını dudaklarıma değdirebilmek için eli saçlarımdan ayrılıyor. "Aç," diye kabaca emrediyor.

Hemen itaat ettim ve o da iki parmağını soktu. Sikiyle aynı anda ağızma sokuyor. Emdiğimde homurdanıyor ve parmaklarını geri çekiyor.

Sonra kendini kaybediyor, hayvani şehvetine teslim oluyor. İçimden çekiliyor ve kalçalarımdan tutarak beni dört ayak üzerine döndürüyor, çıkık sikine doğru ona bakıyorum.

"Dilini çıkar," diye emrediyor, üstümde diz çöktüğü yerde koyu renk gözleri parlıyor.

Ağzımı açıp dilimi çıkarırken onu izlerken gözlerindeki bakıştan heyecanla titriyorum.

Eliyle boynumun arkasını kavrarken, diğer eliyle sikini tutuyor. Aletini düzleşmiş dilime vuruyor, sert uzunluğunu tat alma tomurcuklarımın üzerinde gezdirdikten sonra başı boğazımın arkasına çarpana kadar içeri sokuyor.

Ben öğürüyorum, ama o geri çekiyor ve tekrar yapıyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

Beni daha sıkı ve daha sıkı sarıyor, klitorisim ihtiyaçla zonklarken uyluklarımı birbirine bastırıyor.

"Em."

Onun sikini yutuyorum, birleşen nemimizin tadını çıkarıyorum. Tüm bu süre boyunca boynumu tutuyor ve bir kez bile başka tarafa bakmıyor. Neredeyse gözünü bile kırpmıyor.

Onu emerken yanaklarım çukurlaşıyor, boğazımın arkasına her vuruşunda gözlerim sulanıyor. Ağzımı sikmeye başlıyor, ben ihtiyaçtan inleyene kadar beni içine alırken parmakları boynumda geriliyor.

Beni çekip çıkardı ve sonra sırtüstü yattım, dizlerimi göğsüme bastırdım, başım dönüyordu. Sonra içime o kadar sert giriyor ki, adını hırıltılı bir çığlıkla haykırıyorum.

Slade beni ele geçirilmiş bir fae gibi sikmeye başlıyor, elleri ve ağzı her yerde ve ben kayboluyorum. Her bir çılgın öpücüğün, itişin ve darbenin içinde kayboldum. İçime o kadar sert giriyor ki vücudum yerde bir iz bıraksa şaşırman.

Yanan arzum kızgın bir zevk ateşine ulaşıyor ve kıvranırken sözsüz inlemelerle yalvarıyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde sert, amansız bir şekilde dönüyor, beni şişiriyor ve yakıyor.

Göğüslerimizi birbirine bastırırken, "Benimle gel Auren," diye emrediyor. Kalp atışlarımızla beni beceriyor ve

Nefes nefese aramızda sıkıştık. "Birlikte gidiyoruz, değil mi bebeğim? Sen ve ben."

Klitorisimi çimdiklerken yerde çırpınıyorum. "Her zaman birlikte."

"Benim için gel, seni muhteşem tanrıça."

Bir eliyle kıkımı sıkıyor, kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve ben onun etrafında tutuşuyorum, ateş çatlıyor ve erimiş sıcaklığını döküyor. Orgazmım beni sular altında bırakıyor, onu sular altında bırakıyor ve onun geceye salınımını kükrediğini duyuyorum, şehvetlerimizi söndürüyor ve zevkimiz patlarken her damlasını içiyor.

Birlikte.

Nefeslerimiz eşitlenene kadar birbirimize dolanarak yatıyoruz ve sonra Slade beni dereye çekiyor, orada birbirimizi saygılı eller ve çakıllı tenle yıkıyoruz. Çimlerin üzerinde, ateşli öpücükler ve alev alev yanan gözlerle kurulanıyoruz ve biliyorum ki ona asla doyamayacağım.

Slade beni ayağa kaldırıyor ve giyinmeme yardım ediyor, her hareketi şefkatli ve hayranlık uyandırıcı.

"Eve gidip yatalım mı?" Elini tutarken sordum.

Ama onu yaldızlı yola doğru çekmeme izin vermek yerine, elini kurdelelerimin tabanını okşamak için hareket ettiriyor. "Kanatlarını aç, saka kuşu."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ama sözlerine boyun eğiyorum. Omzumun üzerinden bakarak kurdelelerimi değiştiriyorum. Teker teker birleşirken dalgalanıyorlar, katmanların uçları tüylere dönüşüyor ve iki kanat omurgamı sarıyor. Onları gülümseyerek uzatıyorum ve havada kabarmalarına izin veriyorum.

Slade bana bakıyor, gözleri her santimetrekaremi alıyor. "Göz kamaştırıcısın."

Midem bulanıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu erkek bana her böyle baktığında, bu hayranlık sözcüklerini her mırıldandığında, beni yeniden eritiyor.

"Gözlerini kapat," diyor sessizce. Soru sormak için başımı eğiyorum ve o da sırtıyor. "Devam et."

Gülümseyerek gözlerimin kapanmasına izin verdim.

İlerlediğini duyuyorum ve sonra eli benimkini kavırıyor. Göğsüne doğru kaldırıyor. Avucumun altında pullarını hissediyorum, sabit kalp atışlarının gümbürdediğini hissediyorum.

Sıcak nefesinin yanağımda gezindiğini hissettiğimde, "Çift bağımız beni iyileştirdi," diye mırıldandı. "Sen beni iyileştirdin Auren."

Kalbim daha sert çarpmaya başladı. Bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum ama bir şeylerin kıpırdadığını hissedebiliyorum. Tenim tepki olarak karıncalanıyor.

"Güneşin doğduğu her gün senin için doğuyor," diyor sessizce, elini kalbimin üzerine koymadan önce bir parmağını alnımdan aşağı, yanağımın üzerinden hafifçe kaydırırken. "Uyandığım her gün senin için uyanıyorum."

Kapalı kapağımın köşesinden bir damla gözyaşı süzülüyor ve eğilip bir adak kabul eder gibi onu öpüyor. Parmaklarım kalbinin üzerinde sıkılaşıyor, dokunuşum içini ısıtıyor.

"Ve kalbim her attığında, seninkiyle birlikte atıyor."

Bir nefes çekiyorum.

"Gözlerini aç, bebeğim."

Uzaklaşırken ellerini indiriyor ve karanlıkta gözlerimi kırpıştırıyorum, önümde durup izlerken ona yeniden odaklanıyorum. Bekliyorum.

Kaşlarım soru sorarcasına alçalıyor, ama sonra gölgelerin aurasından, bedeninden çıkıp onun yanında döndüğünü izlerken gözlerim açılıyor.

"Bu da ne?" Düzensiz bir şekilde fısıldıyorum.

Cevap vermiyor ama gölgeler kaynaşıp şekillenirken ben çok içinde kalıyorum.

Elim ağızma, gözlerim de onunkilere gidiyor. "Slade. Senin ejderhana."

Başını sallıyor, gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle yaratığa bakıyor. Ruhuna işleyen bir merakla.

Ejderha katı değil, o gölgemsi buhardan oluşuyor ve eskisinden çok çok daha küçük.

Ama burada.

"Bak Auren," diyor Slade.

Sırtındaki kanatlara bakıyorum. Kanatlar şimdi altın bir şeritle çevrili.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diyor bana bakarken başını sallayarak. "Ama bir şekilde... Sanırım ejderhamı hayata döndürdün."

İleriye doğru sendelerken içimden bir hıçkırık yükseliyor. Yaratık sadece benim kadar uzun, ama kesinlikle aynı yaratık. Sırtında ve kaşlarının üstünde dikenler, göğsünde altın pullar.

Bana bilmiş bir parıltıyla bakıyor. Ağzını tanıdık bir şekilde çekerek.

"Gölgeler," diye fısıldıyorum elimi buharlı bedeninin üzerinde gezdirirken.

"Daha da büyüüp büyümeyeceğini ya da parçalanmış bir formdan başka bir şey ortaya çıkarıp çıkaramayacağımı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Ejderhanın eksik olduğu o boş parçam var ya? Yeniden doldu," diyor Slade ellerimi ellerinin arasına alırken gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Başım sallanıyor. "Aslında bununla bir ilgim olduğunu sanmıyorum," diyorum ona. "Belki de iyileşmek için zamana ihtiyacın vardı."

"Biliyorum," diye karşı çıkıyor, kalbine dokunarak. "Bunu hissedebiliyorum."

Göğsüm ısınıyor ve kollarımı ona doluyorum. "Senin adına çok mutluyum," diye nefes alıyorum tenine karşı.

Başımı kaldırıyor ve beni öpüyor, tam o sırada ejderhanın formu bir sis gibi kayboluyor.

"Haydi," diyor elimi kendi eliyle sıkmak için uzanmadan önce. "Hadi eve gidelim, Saka Kuşu."

Home.

El ele, bizi sokağa geri götüren yaldızlı patikanın rehberliğinde karanlıkta yürüyoruz. Gece fısıldıyor, şehir ışıldıyor ve içimde kalbim şarkı söylüyor.

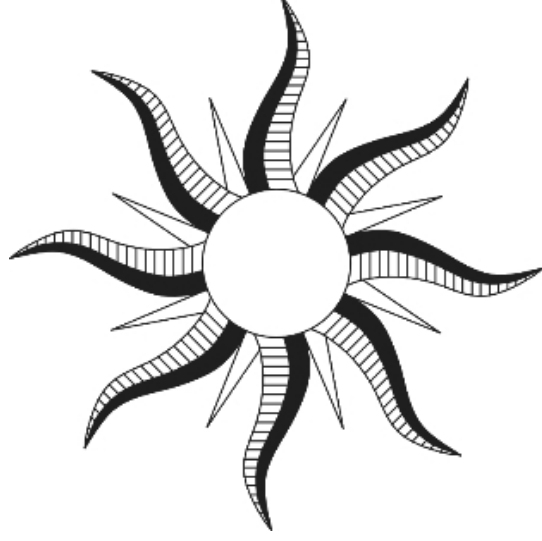
Slade ve ben birbirimize bakıyoruz, yıldızlar da Biz.

Kanatlarım çırpınıyor, kalbim uçuyor ve biliyorum.

Her şeyden sonra. Her şeyden sonra.
Hep bunun için savaşıyordum. En kasvetli zamanlarda
bile devam etmemin nedeni buydu. Her tökezlemede bile.
Çünkü bu aşk mı?

İşte böyle hissettiriyor.

uçmak için.

Küçük Güneş

Yukarıda bir yıldız ve aşağıda bir kök vardı.
Ve ikisinin arasında bir yerde bir dünya.

Ve bir süre için, hepsi buydu. Boşluk,
ölüm ve parıltı.

Ama o yıldız parlamaya
başladı, ateşle yanmaya
başladı. Ve o kök, yukarıya
baktı, topraktan sonra aramak
için savaştı.

Yanan yıldız onu çağırıyordu.
Ve kök, kaldırmayı biliyordu.
Boşluğa karışan bu sıcaklık, takdir
edilmiş bir armağandı.

Böylece, gömülmediği yerden,
uzağı görmek için yukarı baktı.
Ama o zaman kök, bunun sadece bir
yıldız olmadığını gördü.

Yanan ve sıcaklığını veren bu ışık, küçük bir
güneşti.

Karanlık boyunca uzanan yaldızlı dallar,
kurdelelerle bükölüp dönüyordu.

Ve o kök, o anda anladı.
Tam orada, kalbi gördü.
O kadar güzel büyüyen güneş için,
ayrı kalamazdı.

Böylece uzandılar - yukarıda, aşağıda
ve arada bir yerde.
Ve uzayın, ölümün ve zamanın içinden,
kirişlerle bağlanmış dallar.

İşte oradalar ve orada kalıyorlar,
Eşleşmişler ve çekirdeğe bağlılar.
Karanlık ve aydınlık, alemler boyunca, tutuyorlar.
Ve Zaman'a daha fazlasını fısıldarlar.

Teşekkür

Aslında burada olduğuma inanamıyorum. Sona geldiğimize.

Auren'in yolculuğu beş yılı aşkın bir süredir her gün benim bir parçam oldu ve onu yazmak hayatımı değiştirdi.

Bu kesinlikle beni kıran ve tekrar bir araya getiren bir kitap.

Onunla çok gurur duyuyorum. Malina ile de gurur duyuyorum. Bu kadınlar benim için çok şey ifade ediyor ve onların hikayelerini anlatmak benim için bir onur. Hikaye.

Okumuş olmanız benim için bir onurdur.

Çok güzel mektuplar ve mesajlar aldım, bazılarıyla çok etkili bire bir karşılaşmalar yaşadım. ve bunu asla unutmayacağım.

Okuduğunuz ve bu yürüyüşte benimle birlikte olduğunuz için hepinize yürekten teşekkür ederim. İçin Bu hikayeyi anlatmam için bana güveniyorsun.

Sonuna kadar gelmemi sağlayan aileme teşekkür etmek istiyorum,

Çünkü siz olmasaydınız bunu başaramazdım. Bu son iki kitabı henüz bir buçuk yaşında bile olmayan bir bebekle yazmak gerçekten çok zordu, ancak sürekli desteğiniz ve tüm yardımlarınız sayesinde mümkün oldu.

Benim kayam olduğu için kocama. Kızlarıma, benim küçük güneşlerim oldukları için. Sizi gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum.

Aileme, yanımda kalıp yardım ettiğiniz, beni cesaretlendirdiğiniz ve her zaman gurur duyduğunuz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Skylar'a, sonuna kadar yanımda olduğu için. Bunu sensiz

kesinlikle yapamazdım. Sana sahip olmak

Burada bana pek çok açıdan yardımcı oldunuz ve size minnettarım.

Sahip olabileceğim tek kız kardeşime, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Doulalarıma, aileme yardım ettiğiniz ve her zaman yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim. kilometre taşı ve ne zaman ihtiyacım olsa bana destek oldu.

En iyi arkadaşlarıma ve muhteşem yazarlara: Ann Denton, C.R. Jane, Ivy Asher ve Sarah A. Parker, siz olmasaydınız bu kitap çöker ve yanardı. (Ve ben de yanardım.) Ama siz devam etmemi sağladınız, beni yolumda tuttunuz ve ne zaman yanlış bir yola sapsam beni geri döndürdünüz. (Ve bunu çok yaptım.) Bu finalin olması gereken her şey olduğundan emin olmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Tüm mesajlar, tüm koşturmalar, tüm cesaretlendirmeler ve tavsiyeler için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz.

Helayna'ya, sana güvendiğim kadar kimseye güvenemezdin. Tüm uzun saatler, kapsamlı düzenlemeler ve her şeyi berbat etmediğimden emin olduğun için teşekkür ederim. Ve ben bundan sonra 7 bölümlük yığınları size itirmeyi bırakacağıma söz veriyorum. Olabilir. Deneyeceğim. Eğer işe yararsa. Ve bana uyarsa. (Lol.)

Amy'ye, tüm sıkı çalışmanız ve acele zamanınız için teşekkür ederim. Bu kitapların gerçekten kitap gibi görünmesini sağlıyorsun, aylar öncesinden planladım ve sana çok minnettarım. Karmakarışık notlarımı aldığın ve her şeyin harika görünmesini sağladığın için teşekkürler.

Aubrey'e, bu kapaklar nefes kesici. Onlara koyduğun her küçük ayrıntı çok şaşırtıcı. Sonuncusunun Altın olacağını söylemişim ama başka bir kitap eklemek zorunda kalınca her şeyi berbat ettim (merhaba, sıvı altın sırtlar), ama

Goldfinch ile geri döndünüz ve bir ritmi
kaçırmadan kesinlikle epik hale getirdiniz.

Menajerim Kim'e, bu seri sensiz aynı olmazdı. Bir indie'yi
alıp dünyaya açtın.

Yaptığın her şeye hayranlık duyuyorum. Her zaman benim
ve bu dizi için en iyisini yapmak için elinden gelen her şeyi
yaptın ve sana minnettarım.

Yayıncılarıma, bu kitapları alıp kendi başıma asla
ulaşamayacağım bir stratosfere fırlattıkları için kocaman bir
teşekkür etmek istiyorum.

Teşekkür etmek istediğim o kadar çok BookToker ve
Bookstagrammer var ki, keşke hepinizin adını
sayabilsem. Dürüst olmak gerekirse, bu kitapların
okunmasının en büyük sebebi sizlersiniz. Desteğiniz ve
sevginiz için çok minnettarım. Sadece şunu bilin ki

Ben de sizi seviyorum ve her birinize tapıyorum.

Siz gelmiş geçmiş en iyi yutturmaca ekibisiniz.

İşte bu kadar. Altı kitaptan sonra Auren mutlu oldu. Bütün
bir günlerini alıyor.

Ve her şeyin bittiğinin acı tatlı farkına vardım. Ama
güneşe gülümsemek için yukarı bakmaya devam
edeceğimden emin olabilirsiniz,

Umarım siz de öyle yaparsınız.

Ve belki gelecekte, boşluktan çekilip çıkarılan ve
yıldızları çatlatan başka bir şey yazarım ve o sayfalarda
tekrar buluşuruz.

Bir gün.

XOXO-Raven

Raven Kennedy tarafından da yazılmıştır

Karanlık Fantastik Romantik

[Yaldız: Kaplamalı Mahkum Serisi 1. Kitap](#)

[Parıltı: Kaplamalı Mahkum Serisi 2. Kitap](#)

[Işıltı: Kaplama Mahkum Serisi 3. Kitap](#)

[Glow: Kaplama Mahkûm Serisi 4. Kitap](#)

[Altın: Kaplama Mahkum Serisi Kitap 5](#)

Shifter Romance

[Addie: Uyumsuzlar Sürüsü 1.](#)

[Kitap Reese: Uyumsuzlar](#)

[Sürüsü Kitap 2 Jetta:](#)

[Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 3](#)

[Kuduz: Seneca Rain'in Vahşi Ruh](#)

Fantastik Romantik Komedi

[Çapkınlık Belirtileri: Kitap](#)

[1 Çapkınlık Bağları: Kitap](#)

[2 Çapkınlık Suçları: Kitap](#)

[3](#)

[Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4](#)

[Cupidity Kutu Seti](#)

[Sırf Çapkınlık: Kalp Sıkıntısı Kitap 5](#)

Romcom Stand-Alone'lar

[Aşk Tanrısını](#)

[Düzeltemiyorum](#)

[Nisan Şakası](#)

[Uygun Şekilde Mahkum Edildi](#)

Paranormal Ters Harem Romantizm

[Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1](#)

[Grave Consequences: Hellgate Muhafızları Kitap 2](#)

[Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3](#)

[Mezar İşaretleri: Hellgate Muhafızları Kitap 4](#)

Tek Başına Karanlık Romantik

Renkleri Ağlatan Kız

Raven Kennedy

Yazar Hakkında

Raven Kennedy doğma büyüme Kaliforniyalı bir kızdır ve kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyalarını yaratmaya itmiştir.

İlk dizisi bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi.

aşkı arıyor. O zamandan beri yetişkinlere yönelik karanlık fantezi romantizmi de dahil olmak üzere çeşitli türlerde yazmaya devam etti: Bir numaralı kitap haline gelen

Plated Prisoner Serisi

Dünya çapında üç milyondan fazla kitap satarak uluslararası en çok satanlar listesine girmiştir.

İster güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı isterse bir şatodaki altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor.

Raven yazmadığı zamanlarda kitap okuyor ya da kocası ve kızlarıyla vakit geçiriyor.

Raven ile sosyal medya hesaplarından ve www.ravenkennedybooks.com web sitesinden bağlantı

kurabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.